Lấy Nhầm Tổng Tài Lãnh Khốc

Contents

Lấy Nhầm Tổng Tài Lãnh Khốc **4**
1. Chương 1 . . . 4
2. Chương 2 . . . 5
3. Chương 3 . . . 6
4. Chương 4 . . . 8
5. Chương 5 . . . 9
6. Chương 6 . . . 10
7. Chương 7 . . . 11
8. Chương 8 . . . 12
9. Chương 9 . . . 13
10. Chương 10 . . . 15
11. Chương 11 . . . 16
12. Chương 12 . . . 17
13. Chương 13 . . . 18
14. Chương 14 . . . 19
15. Chương 15 . . . 20
16. Chương 16 . . . 22
17. Chương 17 . . . 23
18. Chương 18 . . . 24
19. Chương 19 . . . 25
20. Chương 20 . . . 27
21. Chương 21 . . . 28
22. Chương 22 . . . 29
23. Chương 23 . . . 30
24. Chương 24 . . . 31
25. Chương 25 . . . 32
26. Chương 26 . . . 34
27. Chương 27 . . . 35
28. Chương 28 . . . 36
29. Chương 29 . . . 37
30. Chương 30 . . . 38
31. Chương 31 . . . 39
32. Chương 32 . . . 41
33. Chương 33 . . . 42
34. Chương 34 . . . 43
35. Chương 35 . . . 44
36. Chương 36 . . . 45
37. Chương 37 . . . 46
38. Chương 38 . . . 48
39. Chương 39 . . . 49
40. Chương 40 . . . 50
41. Chương 41 . . . 51

42. Chương 42 . . . 52
43. Chương 43 . . . 54
44. Chương 44 . . . 55
45. Chương 45 . . . 57
46. Chương 46 . . . 58
47. Chương 47 . . . 59
48. Chương 48 . . . 60
49. Chương 49 . . . 61
50. Chương 50 . . . 62
51. Chương 51 . . . 63
52. Chương 52 . . . 65
53. Chương 53 . . . 66
54. Chương 54 . . . 67
55. Chương 55 . . . 68
56. Chương 56 . . . 69
57. Chương 57 . . . 70
58. Chương 58 . . . 72
59. Chương 59 . . . 73
60. Chương 60 . . . 74
61. Chương 61 . . . 75
62. Chương 62 . . . 76
63. Chương 63 . . . 77
64. Chương 64 . . . 79
65. Chương 65: Bị Người Theo Dõi . . . 80
66. Chương 66: Trò Chơi Thế Thân . . . 82
67. Chương 67: Vô Lực Phản Kháng . . . 84
68. Chương 68: Không Mặt Mũi Nào Đối Diện . . . 87
69. Chương 69: Chuyện Cũ Đau Lòng . . . 89
70. Chương 70: Trò Chơi Kết Thúc . . . 91
71. Chương 71: Bị Anh Phát Hiện . . . 93
72. Chương 72: Cự Tuyệt Chấp Nhận . . . 95
73. Chương 73: Không Thể Tha Thứ . . . 97
74. Chương 74: Yêu Em Thật Nhiều . . . 100
75. Chương 75: Em Sao Vậy? . . . 101
76. Chương 76: Thảm Họa Bắt Cóc . . . 103
77. Chương 77: Lanh Trí Tự Thoát . . . 105
78. Chương 78: Thịnh Nộ . . . 107
79. Chương 79: Đấu Trí Đấu Dũng . . . 109
80. Chương 80: Cú Điện Thoại Cầu Cứu . . . 111
81. Chương 81: Chật Vật Không Chịu Nổi . . . 113
82. Chương 82: Ấm Áp Của Anh . . . 115
83. Chương 83: Yêu Trong Nghi Hoặc . . . 117
84. Chương 84: Chuyện Cây Son . . . 119
85. Chương 85: Thử . . . 121
86. Chương 86: Khẩu Thị Tâm Phi . . . 123
87. Chương 87: Anh Thích Em . . . 125
88. Chương 88: Phản Bội . . . 127
89. Chương 89: Chuyện Cũ Về Cây Son Môi . . . 129
90. Chương 90: Cô Gái Bí Ẩn . . . 131
91. Chương 91: Anh Trở Lại . . . 133
92. Chương 92: Rời Đi . . . 135
93. Chương 93: Daisy Kỳ Lạ . . . 137
94. Chương 94: Xin Em Lừa Dối Anh Cả Đời . . . 139
95. Chương 95: Đối Nghịch Lẫn Nhau . . . 141

96. Chương 96: Để Cho Cô Lựa Chọn . . . 143
97. Chương 97: Làm Cho Anh Thấy . . . 145
98. Chương 98: Anh Và Daisy . . . 147
99. Chương 99: Âm Mưu Của Bà Uông . . . 149
100. Chương 100: Âm Mưu Của Bà Uông 2 . . . 151
101. Chương 101: Cô Ấy Tên Là Thích Vi Vi . . . 153
102. Chương 102: Tâm Tư Của Bà Uông . . . 156
103. Chương 103: Thông Minh Bị Thông Minh Hại. . . . 158
104. Chương 104: Khiếp Sợ Chuyện Cũ . . . 160
105. Chương 105: Kéo Dài Thời Gian. . . . 161
106. Chương 106: Tại Sao Đối Xử Với Anh Như Vậy? . . . 164
107. Chương 107: Em Có Yêu Anh Không? . . . 166
108. Chương 108: Niềm Vui Của Mẹ. . . . 168
109. Chương 109: Thiên Tứ Cầu Hôn. . . . 170
110. Chương 110: Hai Người Đàn Ông Tranh Đấu. . . . 172
111. Chương 111: Vi Vi Mất Tích . . . 174
112. Chương 112: Lộ Tẩy . . . 176
113. Chương 113: Tình Cảm Khi Hoạn Nạn Có Nhau . . . 178
114. Chương 114: Trái Tim Bị Dày Vò . . . 184
115. Chương 115: Bị Anh Tính Kế. . . . 187
116. Chương 116: Đính Hôn . . . 189
117. Chương 117: Lừa Gạt . . . 193
118. Chương 118: Thiên Tứ Tức Giận . . . 197
119. Chương 119: Biện Pháp Của Daisy . . . 200
120. Chương 120: Em Còn Nhớ Không? . . . 203
121. Chương 121: Lập Tức Đính Hôn . . . 206
122. Chương 122: Đừng Ép Em . . . 209
123. Chương 123: Ước Hẹn Hai Năm . . . 212
124. Chương 124: Anh Phải Kết Hôn . . . 215
125. Chương 125: Anh Kết Hôn . . . 217
126. Chương 126: Hai Năm Sau . . . 220
127. Chương 127: Hai Vợ Một Chồng . . . 224
128. Chương 128: Chia Tay . . . 227
129. Chương 129: Hợp Tác . . . 231
130. Chương 130: Vì Yêu Buông Tay . . . 235
131. Chương 131: Cô Ấy Là Bạn Gái Của Tôi . . . 238
132. Chương 132: Sinh Bệnh Cũng Hạnh Phúc . . . 240
133. Chương 133: Không Thể Tiếp Nhận . . . 242
134. Chương 134: Không Muốn Để Em Chịu Uất Ức . . . 244
135. Chương 135: Chúng Ta Kết Hôn Đi . . . 246
136. Chương 136: Uông Hạo Thiên Giận Dữ . . . 248
137. Chương 137: Chúc Phúc Lẫn Nhau . . . 250
138. Chương 138: Con Không Yêu Cô Ấy . . . 252
139. Chương 139: Chúc Mừng . . . 254
140. Chương 140: Đứa Bé Là Con Ai? . . . 256
141. Chương 141: Hôn Lễ Bất Đắc Dĩ . . . 258
142. Chương 142: Giả Vờ Diễn Trò . . . 260
143. Chương 143: Rời Đi . . . 262
144. Chương 144: Vi Vi Mất Tích . . . 264
145. Chương 145: Đơn Ly Hôn . . . 268
146. Chương 146: Hai Cha Con Kỳ Lạ . . . 270
147. Chương 147: Trong Sạch Và Mạng Sống Cái Nào Quan Trọng Hơn . . . 273
148. Chương 148: Tìm Mẹ . . . 278

149. Chương 149: Lo Lắng Bá Đạo 280
150. Chương 150: Cô Ở Vân Nam 282
151. Chương 151: Gặp Lại Sau Khi Chia Ly 286
152. Chương 152: Chấp Nhận Bọn Họ 288
153. Chương 153: Gả Cho Người Có Tiền 292
154. Chương 154: Nhận Làm Con Gái 295
155. Chương 155: Được Yêu Thương Mà Lo Sợ 299
156. Chương 156: Đại Kết Cục 302

Lấy Nhầm Tổng Tài Lãnh Khốc

Giới thiệu
Bởi vì mẹ mà cô chọc nhầm vào một người đàn ông thần bí lãnh khốc, khiến cho cô phải trong vòng

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/lay-nham-tong-tai-lanh-khoc

1. Chương 1

Chương 1 - Mẹ điên rồi

Trong cửa hàng tiện lợi 24h, Thích Vi Vi đem chai nước cuối cùng đặt lên kệ, lấy tay lau đi mồ hôi trên mặt, thở phào, cuối cùng cô có thể tan ca rồi.

"Tiểu Tiểu, mình về trước nhé." Cô cởi đồng phục ra, thay vào chiếc áo khoác bạc màu của mình, cô phải nhanh chóng trở về làm cơm tối ẹ.

"Vi Vi, chờ một chút." Đàm Tiểu Tiểu đang ngồi ở quầy tính tiền liền gọi cô lại, từ bên người lấy ra một ít bánh mì:

"Cái này cậu mang về cho bác gái ăn đi."

"Cám ơn." Mũi Thích Vi Vi có chút cay cay, cô biết Tiểu Tiểu lấy bánh mì trong phòng làm công, mỗi lần đem số bánh mì còn lại đi tiêu hủy, cô ấy đều vội vàng mang về cho cô.

"Cảm ơn cái gì? Chúng ta là bạn bè, mau về nhà chăm sóc dì đi, mai gặp ở trường nhé."Đàm Tiểu Tiểu vẫy tay với cô.

"Mai gặp." Thích Vi Vi cẩn thận bỏ bánh mì vào trong túi xách của mình, sau đó cưỡi xe đạp rời đi.

Trong một khu vực cũ nát có một căn phòng cũng cũ nát đến không thể chịu nổi, ngoại trừ hai cái giường và một cái bàn đã cũ thì không còn thứ gì nữa, có một người đàn bà thần kinh không bình thường ngồi ở bên giường, tay nắm chặt quần áo của mình, thân thể không ngừng run rẩy, ánh mắt trừng lên thật to, trong mắt ẩn chứa một chút hoảng sợ, một chút phẫn nộ, như là đang ra sức trấn tĩnh bản thân……

“Không được, mình không được kích động, không được……” Miệng không ngừng lặp đi lặp lại, nhưng vẻ mặt lại càng ngày càng kích động, dường như không thể khống chế chính mình.

Sau khi đem cất xe đạp, Thích Vi Vi bước vào nhà, tuy rằng bản thân rất mệt mỏi, nhưng cô vẫn cố gắng giả bộ ra vẻ rất dễ chịu, rất hớn hở, đẩy cửa ra:

“Mẹ, con đã về rồi.”

Vừa định đặt túi xách xuống liền thấy mẹ ngồi ở nơi đó không ngừng phát run, trong lòng kinh hoảng, mặt lập tức biến sắc, chạy nhanh về phía trước, ôm lấy bà,

“Mẹ, đừng kích động, hãy bình tĩnh một chút, con là Vi Vi, mẹ hãy nhìn con đi, con là Vi Vi, mẹ không cần phải suy nghĩ gì cả.”

“Vi Vi.” Thích mẹ hình như có chút phản ứng, thân mình cũng cứng ngắc một chút, chậm rãi chuyển tầm mắt đã giảm bớt cứng ngắc về phía cô……

“Vâng, mẹ, con là Vi Vi, con đã trở về.” Thích Vi Vi ra sức gật đầu, cầm tay bà một cách cẩn thận, sợ làm cho bà kích động.

Thích mẹ nhìn cô, người trước mắt lại biến thành bóng dáng của một người phụ nữ khác, đột nhiên kích động đứng lên, lập tức gạt tay cô ra, thân thể lui về phía sau, lấy tay chỉ vào cô:

“Không, cô không phải Vi Vi, cô là cái đồ đê tiện, cô là kẻ thứ ba, cô mau trả anh ấy lại cho tôi……..”

“Mẹ, mẹ, hãy bình tĩnh một chút, con xin mẹ, đừng như vậy, đừng như vậy mà, con là Vi Vi, mẹ nhìn kỹ đi……..” Thích Vi Vi biết mẹ lại phát bệnh nên ra sức ôm lấy chân của bà, khóc lóc cầu xin, cô thật sự không thể chịu nổi nữa.

“Cô là đồ đê tiện, mau buông ra, cô cút cho tôi, xéo ra khỏi nhà tôi……” Cảm xúc của Thích mẹ hoàn toàn không thể khống chế được, hai tay dùng sức túm lấy đuôi tóc của cô, hận không thể băm cô ra thành trăm mảnh.

“Mẹ, đau quá, mẹ mau thả con ra.” Thích Vi Vi nắm lấy tay mẹ, chịu đựng đau đớn trên da đầu.

“Ha ha, ha ha, tôi muốn cho anh Thích nhìn thấy bộ dáng của cô lúc này.” Thích mẹ điên cuồng cười lớn, ánh mắt theo bản năng nhìn quanh bốn phía, đột nhiên lại trở nên kinh hoảng,

“Anh Thích đâu, anh ấy chạy đi đâu? Không phải anh ấy lại bỏ đi rồi chứ?” Bà lập tức buông tóc của cô ra.

Thân mình của Thích Vi Vi bị đẩy lùi lại phía sau vài bước, cánh tay đụng vào trên cạnh giường……..

“Tôi phải đi tìm anh ấy, anh ấy không thể vứt ***** con chúng tôi được, không thể……..” Thích mẹ không biết phải làm gì, tâm tình kích động, lập tức xoay người chạy ra khỏi cửa……

“Mẹ, mẹ, mẹ muốn đi đâu, mau quay lại……..” Thích Vi Vi xoa xoa cánh tay bị đau, vội vàng đuổi theo ở phía sau, mẹ rất dễ dàng xảy ra chuyện, cô muốn đi ngăn cản……..

2. Chương 2

Chương 2 - Đánh anh một bạt tai

Một chiếc BMW màu đen đang chạy trên đường lớn, Uông Hạo Thiên nghĩ đến vóc dáng nóng bỏng cùng bộ dáng quyến rũ mê người của Lệ Na, thân thể không nhịn được mà nổi lên phản ứng, khóe môi cong lên thành hình vòng cung tuyệt đẹp, nhanh chóng tăng tốc độ …… Đột nhiên ven đường có người lao ra, sắc mặt anh sợ hãi, vội vàng *** phanh xe……

Thích mẹ đột nhiên cũng đứng trước mặt xe, cũng bị dọa đến run sợ……

“Bà làm gì vậy? Không muốn sống nữa sao? Muốn chết thì chết xa một chút.” Uông Hạo Thiên thấy xe vừa kịp lúc dừng ở trước mặt bà, phẫn nộ mở cửa xe, đi đến trước mặt bà, đúng thật là xui xẻo mà.

Thích mẹ nhìn đến anh, ánh mắt lập tức sáng lên, tiến lại gần, liền ôm lấy anh,

"Anh Thích, cuối cùng anh đã trở lại, em biết anh sẽ không vứt bỏ em và Vi Vi, rốt cuộc anh cũng đến xem chúng em……."

Nhìn thấy người đàn bà trước mắt này giống như kẻ điên, Uông Hạo Thiên chán ghét, nhăn mặt nhíu mày, bà ta đang làm gì? Giả ngây giả dại sao? Lập tức đẩy bà ra,

"Cái gì anh Thích? Tôi không biết, tránh ra." Gặp phải người đàn bà như vậy làm cho anh thấy thật xúi quẩy, xoay người vừa định rời đi, thì một lần nữa cách tay lại bị bà giữ chặt.

"Anh Thích, đừng như vậy, cho dù anh không cần em, anh cũng không cần con gái sao? Không cần Vi Vi sao?" Thích mẹ gắt gao giữ chặt anh, gần như tuyệt vọng cầu xin.

"Bà làm gì? Đồ đàn bà điên, buông tôi ra." Uông Hạo Thiên thật sự chán ghét muốn chết, dùng sức nắm lấy cánh tay bà kéo ra……

"Anh tuyệt tình như vậy, anh thật sự không cần em và Vi Vi." Bước chân Thích mẹ lảo đảo lui về phía sau, nhìn anh với vẻ mặt tuyệt vọng, đột nhiên lại trở nên kích động, phẫn nộ, ánh mắt cũng trở nên hung ác lạ thường, cầm lấy cục gạch ở bên cạnh,

"Em biết rõ, anh không quên được con tiểu yêu tinh kia, em phải phá hỏng xe của anh, em cho anh đi tìm cô ta này……." Nói xong liền hung hăng dùng gạch đập vào mặt trước của xe…….

Bà hành động đột ngột, làm cho Uông Hạo Thiên hoàn toàn không kịp ngăn cản, nhìn thấy chiếc xe BMW yêu dấu bị bà đập lõm mấy hố to, anh tức giận rồi, nhanh chóng nắm lấy tay bà,

"Người đàn bà điên này, bà muốn làm gì? Dừng tay."

"Em không dừng, em phải phá hỏng nó, em không để cho anh đi tìm cô ta……." Sắc mặt Thích mẹ đã có chút dữ tợn, tay cầm cục gạch hung hăng ném về phía trước…….

"Xoảng" Chỉ có tấm kính thủy tinh phía trước xe lên tiếng trả lời……..

A……. Thích Vi Vi đuổi theo vừa kịp lúc thấy tình hình trước mắt, nhất thời sợ đến ngây người, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, mẹ rõ ràng đã đập hỏng xe người ta.

"Bà muốn chết." Uông Hạo Thiên Uông Hạo Thiên hung hăng đẩy bà ngã sấp xuống đất…….

"A……." Taycủa Thích mẹ sượt trên mặt đất, đau đến nỗi bà la to lên một tiếng.

"Mẹ, mẹ có sao hay không?" Lúc này Thích Vi Vi mới phản ứng lại, vội vàng nâng bà dậy, thấy tay bà đang chảy máu, vừa đau lòng vừa tức giận, lập tức xoay người, vung tay lên, liền cho anh một cái tát vào mặt, sau đó rống giận:

"Anh làm gì vậy? Anh không biết mẹ tôi là người có bệnh sao?" Cô đã từng thề, sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào ức hiếp mẹ.

"Bốp." Một tiếng vang thanh thúy quanh quẩn bên tai Uông Hạo Thiên, thân thể Uông Hạo Thiên cứng ngắc, đứng im tại chỗ? Anh bị đánh, anh rõ ràng bị một cô gái đánh, mà còn là một cô gái miệng còn hôi sữa……

Nghe được tiếng vang, Thích Vi Vi cũng hoảng sợ, lập tức tỉnh táo lại, cô cư nhiên đánh anh, cô sao lại có thể đánh anh? Là mẹ đã đập phá xe anh, vừa rồi chẳng qua là nhìn thấy tay mẹ chảy máu, trong lòng nhất thời kích động, cho nên……vẻ mặt lập tức luống cuống, nếu anh ta bắt mình bồi thường xe thì phải làm thế nào bây giờ? Chính mình vừa rồi đã quá xúc động……

3. Chương 3

Chương 3 - Một trăm vạn

"Đã xảy ra chuyện gì?" Người đi đường và hàng xóm xung quanh cũng tụ tập lại đây.

"Thích mẹ, bà lại phát bệnh." Có người hàng xóm nhận ra bà, vộ vàng nâng bà dậy, bất đắc dĩ lắc đầu, vẻ mặt mang theo vài phần thương tiếc, nhìn bà nói:

"Vi Vi, chúng tôi dẫn mẹ con về trước." Những chuyện còn lại chỉ có thể để cho cô tự mình xử lý, bọn họ không có khả năng giúp đỡ, chỉ là cảm thấy cô gái này thật đáng thương.

"Vâng, cám ơn mẹ Lâm, dì Lý……" Thích Vi Vi gật đầu, nhìn thấy bọn họ dẫn mẹ, giờ phút này ánh mắt đang si ngốc rời đi, lúc này cô mới sợ hãi nhìn người đàn ông trước mắt và chiếc xe đã bị mẹ đập hư kia, cô không dám tưởng tượng phải bồi thường bao nhiêu tiền?

Uông Hạo Thiên cảm thấy khó thở, đứng ở nơi đó hơn nửa ngày, nhìn chằm chằm cô, đột nhiên vươn tay ra bóp chặt cái cổ mảnh khảnh của cô,

"Đàn bà chết tiệt, cô dám đánh tôi." Tròng mắt phun lửa giận, dường như muốn thiêu đốt cô cháy thành than….

"Tôi…….Tôi……" Sắc mặt Thích Vi Vi lập tức trở nên trắng bệch, lắp bắp không biết nên giải thích thế nào.

"Chưa từng có ai dám đánh tôi, nhất là phụ nữ, cô là người đầu tiên, cô có biết đánh tôi, cô phải trả giá như thế nào không?" Bàn tay của Uông Hạo Thiên càng dùng sức hơn nữa, nghiến răng nghiến lợi hỏi từng chữ, thật muốn lập tức bóng chết cô, nếu để cho người ta biết, anh – đường đường là tổng tài của tập đoàn Uông thị thế mà lại bị một người phụ nữ đánh, mặt mũi của anh chẳng phải mất hết sao?

"Tôi, tôi không phải…..Cố ý…..tôi, thực xin lỗi." Thích Vi Vi bị anh bóp cổ, nên nói chuyện có chút khó khăn, nhưng cô vẫn thật tâm giải thích.

"Nếu xin lỗi thật sự có ích thì còn cần đến cảnh sát làm gì? Còn cần đến pháp luật làm gì? Tôi nói rồi, cô sẽ vì chuyện này mà trả giá thật đắt." Uông Hạo Thiên cười lạnh một chút, cô nghĩ rằng một câu xin lỗi là có thể giải quyết được tất cả sao? Có lẽ đối với người khác thì có thể, nhưng là anh thì anh tuyệt đối sẽ không chịu để yên.

"Vậy anh muốn thế nào?" Ánh mắt Thích Vi Vi hoàng sợ nhìn anh, cô biết bản thân và mẹ đều gặp rắc rối, người đàn ông trước mắt dường như rất khó đối phó.

"Muốn thế nào?" Ánh mắt sâu sắc của Uông Hạo Thiên hơi nheo lại, cẩn thận đánh giá cô, quần Jean và áo khoác đều đã trắng bệch, dưới chân mang một đôi giày vải cũng đã gần hỏng, xem ra, cuộc sống của cô cũng không khá lắm, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh, anh biết bây giờ nên làm cái gì, lập tức thu tay về.

Bị anh nhìn chằm chằm làm cho cô có chút sợ hãi, theo bản năng Thích Vi Vi lui lại phía sau vài bước, ánh mắt anh làm cho cô sợ hãi……

"Một trăm vạn." Đột nhiên Uông Hạo Thiên nhìn cô, đưa lên một ngón tay, khóe môi cười lạnh, quả thật rất lạnh lùng.

"Một trăm vạn?" Cô sửng sốt một chút, nói vậy là có ý gì?

"Thế nào? Không hiểu à?" Uông Hạo Thiên tới gần cô, nụ cười trên mặt thật là quỷ dị, âm trầm,

"Chiếc xe này là do mẹ cô đập hư, nó có số lượng rất hạn chế, trị giá sáu trăm vạn, bắt cô bồi thường một trăm vạn là đã lợi cho cô lắm rồi."

Một trăm vạn, bồi thường xe? Thích Vi Vi trừng lớn ánh mắt, kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, trong đầu chỉ nhgĩ đến con số trên trời kia, một trăm vạn, cô có nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

"Ba ngày, tôi muốn trong vòng ba ngày cô phải giao tiền đến tay tôi, nếu không, cũng đừng trách tôi không khách sáo." Nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc đến ngây người của cô, Uông Hạo Thiên chỉ biết chính mình đã uy hiếp đến tinh thần của cô, trong lòng thoáng cảm thấy thoải mái một chút.

Ba ngày, một trăm vạn? Thích Vi Vi không thể tin được nhìn anh, không, cô phải bình tĩnh, nhắm mắt lại, hít thở thật sâu, sau đó mở to mắt, giọng nói hết sức bình tĩnh nói:

"Tiên sinh, thực xin lỗi, một trăm vạn tôi không có, tuy rằng tôi biết mẹ tôi đập hư xe của anh, nhưng anh phải biết rõ ràng, bà ấy là người bệnh tâm thần, sẽ không phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, vả lại, nhà của tôi cũng không có thứ gì quý giá để có thể bồi thường." May mà, nàng đã có vô cùng có kinh nghiệm khi xử lý những chuyện như vậy, vừa rồi chẳng qua là bị hắn dọa nên mới ngẩn người thế thôi.

Á, Uông Hạo Thiên ngây ngẩn cả người, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cô, đột nhiên lấy di động ra:

"Thiên Lỗi phải không? Tôi đang ở trên đường Nhân Dân, cậu lập tức tới đây, đừng có hỏi nhiều." Nói xong, lập tức ngắt điện thoại, nghĩ muốn uy hiếp anh, cô còn non nớt quá.

4. Chương 4

Chương 4 - Rõ ràng rành mạch

Thích Vi Vi cắn môi theo dõi anh, cô không biết tại sao anh lại gọi điện thoại? Đột nhiên trong lòng cảm thấy lo lắng bất an, trước kia, khi mẹ gây rắc rối, thấy bà là người bệnh tâm thần, người ta cũng chỉ có thể xem như bản thân gặp xui xẻo mà bỏ qua, nhưng người đàn ông trước mắt này dường như không giống thế.

Sau nửa giờ.

Sở Thiên Lỗi vội vàng lái xe chạy tới, vừa xuống xe liền khẩn trương hỏi:

"Hạo Thiên, cậu tìm tôi gấp như vậy có chuyện gì?" Đột nhiên phát hiện chiếc xe BMW giờ phút này đã hoàn toàn bị biến dạng, kinh ngạc nhìn anh, có người lại dám đập xe anh sao?

Tâm của Thích Vi Vi trầm xuống một chút, người đàn ông vừa đến mặt một thân Âu phục, trong tay còn cầm theo một cái túi đựng công văn, xem ra người này hẳn là luật sư, như vậy người đàn ông trước mắt chắc chắn không phải là người đơn giản, tiêu rồi, cô phải làm sao bây giờ?

"Thiên Lỗi, bây giờ cậu không cần hỏi gì cả, vừa rồi trong tiểu khu này có môt người đàn bà tâm thần đột nhiên chạy ra đập phá xe của tôi, tôi muốn bà ta phải bồi thường một trăm vạn, cho cậu mười phút để tìm hiểu thông tin, khiến bà ta phải bồi thường cho tôi." Giọng điệu của Uông Hạo Thiên như không muốn chừa cho người ta con đường sống, mệnh lệnh nói.

"Ok." Nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng một cách lạ thường của anh, Sở Thiên Lỗi dùng tay ra dấu với anh, không biết người nào không may lại làm cho Uông đại tổng tài tức giận, theo bản năng ngước nhìn cô gái trước mắt, là cô sao?

Sắc mặt Thích Vi Vi lập tức trở nên trắng bệch, nhưng cô cố gắng xoa dịu chính mình, cô và mẹ chỉ có hai bàn tay trắng, cho dù bồi thường thì cũng không có thứ gì để bồi thường……..

Mười phút sau.

Sở Thiên Lỗi từ tiểu khu đi ra, gật gật đầu với anh, ánh mắt nhìn thoáng qua sắc mặt khó coi của cô, dùng giọng điệu vô cùng máy móc nói: "

Người đàn bà đập xe của cậu tên Lý Cầm, là một người bệnh tâm thần, bà ta không có trách nhiệm dân sự, nhưng bà ta có người giám hộ, đó chính là con gái của bà, Thích Vi Vi, nhưng mà cô ta không có việc làm, chỉ là sinh viên năm hai, thứ đáng giá nhất mà bọn họ có chính là căn phòng mà bọn họ đang ở, giá trị ước chừng khoảng ba mươi vạn, có thể dùng căn phòng này để bồi thường, nếu cậu muốn, tôi lập tức thảo ra văn kiện, để cho tòa án xử lý.

Thích Vi Vi nghe đến câu cuối cùng thì thân thể đã muốn đông cứng hoàn toàn, bọn họ rốt cuộc là ai? Có thể ở trong vòng mười phút điều tra rõ ràng lai lịch của cô, thật là đáng sợ, thật ra cô đã gặp phải dạng người gì? Hắn cư nhiên muốn căn phòng đó, nơi cư trú duy nhất của cô và mẹ……..

"Được." Uông Hạo Thiên gật gật đầu, hiệu suất làm việc của Sở Thiên Lỗi khiến anh cực kỳ hài lòng, xoay người nhìn thân thể hơi hơi phát run của cô, trên mặt không có lấy một tia đồng tình, thương hại, giọng nói lạnh lẽo lạ thường:

"Cho cô ba ngày, hoặc là bồi thường một trăm vạn, hoặc là trong vòng ba ngày dọn ra khỏi nơi này."

Chân của Thích Vi Vi đã muốn nhũn ra, cô biết người đàn ông trước mắt này bản thân không thể chọc vào, mồ hôi lạnh từ trên đầu chảy xuống mặt, cô phải làm sao bây giờ? Nếu không có căn phòng này, cô và mẹ phải làm sao đây? Phải đi đâu bây giờ? Ánh mắt trộm nhìn anh, nhìn cách ăn mặc và chiếc xe thì biết chắc chắn anh là người có rất nhiều tiền, không thiếu gì chút tiền nhỏ nhoi này, anh muốn số tiền này, chẳng qua

chỉ là muốn làm cô khó xử thôi, muốn trả thù cô vì đã tát anh một cái, bây giờ cô phải làm như thế nào? Dùng sức cắn chặt môi, cuối cùng cô hạ quyết tâm, vì mẹ, bây giờ cô chỉ có thể cầu xin anh tha thứ……..

Sở Thiên Lỗi đứng ở gần đó, ánh mắt không ngừng đánh giá anh và cô, không rõ tại sao hôm nay Hạo Thiên lại gây khó dễ ột cô gái nhỏ bé? Đột nhiên phát hiện trên mặt anh có một dấu tay nho nhỏ màu hồng, kinh ngạc mở miệng nói:

"Mặt của cậu……."

"Câm miệng." Uông Hạo Thiên lập tức rống lên

"Cậu không nói không ai bảo cậu câm điếc."

Tức giận? Chẳng lẽ là cô ta đánh? Không, chắc chắn là như vậy rồi, cô gái đáng thương, Sở Thiên Lỗi chỉ biết nhìn cô với ánh mắt thương hại.

5. Chương 5

Chương 5 - Khóc bất lực

"Chuyện này giao lại cho cô, sau ba ngày, nếu không có một trăm vạn, tôi sẽ lấy căn phòng đó, chúng ta đi." Uông Hạo Thiên nói xong, liền mở cửa xe ra.

"Tiên sinh, chờ một chút." Thích Vi Vi tiến vài bước đến phía trước xe, cô biết nếu để anh bỏ đi, bản thân sẽ không còn cơ hội nữa, trong đôi mắt to ngập tràn nước mắt trong suốt, nhanh chóng nắm lấy cửa xe, sợ anh sẽ rời đi…….

Uông Hạo Thiên nhíu mi nhìn cô, bây giờ biết thua rồi sao? Đáng tiếc đã quá muộn.

"Tiên sinh, thực xin lỗi, tôi biết xin lỗi không thể hiện cho cái gì cả? Nhưng mà tôi thật sự đã biết lỗi, tôi cũng biết anh không thiếu tiền, cho nên, tôi van xin anh, hãy nể tình mẹ tôi có bệnh, tôi cũng vì tình thế cấp bách mà nhất thời hồ đồ, xin anh buông tha cho chúng tôi được không? Căn phòng này là nơi cư trú duy nhất của tôi và mẹ tôi, nếu như không có nó, tôi và mẹ sẽ không còn nhà để về, hư hỏng xe tôi sẽ bồi thường, nhưng xin hãy cho tôi thời gian, còn có……." Cô tạm dừng một chút, khiếp đảm khi nhìn thấy khuôn mặt của anh bị cô tát đỏ ửng lên

"Nếu anh còn không thể nguôi giận, vậy thì tôi cho anh đánh lại, mười cái, hai mươi cái, một trăm cái…… Chỉ cần anh thấy vui, thì tùy anh quyết định." Nói xong, cô nhắm mắt lại.

Uông Hạo Thiên nhìn thấy vẻ mặt đáng thương nhu nhược động lòng người, trong lòng hiện lên một tia thương hại, nhưng đã nhanh chóng bị một cái tát của cô che dấu, ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên khóe mắt cô…….

Thân thể của Thích Vi Vi nhịn không được mà run rẩy một chút, mở to mắt liền thấy khóe môi hắn đang tươi cười, một nụ cười tàn khốc, trong ánh mắt đen sâu thẳm là một mảnh lạnh lùng.

"Thật ngại quá, tôi chưa bao giờ đánh phụ nữ, còn nữa, tôi đã nói rồi, đây là cái giá mà cô phải trả." Uông Hạo Thiên lập tức rút tay về.

Nhìn thấy anh lạnh lùng tàn khốc như thế, sắc mặt vốn đã tái nhợt nay còn trắng bệch hơn nữa, người đàn ông trước mặt cô quá mức lạnh lùng, chân mềm nhũn, muốn té ngã trên mặt đất.

"Cẩn thận." Sở Thiên Lỗi lập tức đỡ lấy cô, nhìn thấy bộ dáng của cô, không đành lòng nói:

"Hạo Thiên, cậu……"

"Nếu cậu muốn nói giúp cho cô ta, vậy thì hãy tiết kiệm chút hơi sức đi, lên xe, đi thôi."Uông Hạo Thiên dùng ánh mắt sắc bén nhìn anh.

Sở Thiên Lỗi hiểu rất rõ tính tình anh, biết cô đã chọc anh giận đến cực điểm, bất đắc dĩ nhìn cô nói:

"Tiểu thư, mong vận may sẽ đến với cô, ba ngày sau gặp lại."

Nhìn thấy bọn họ lên xe, càng ngày càng khuất xa tầm mắt của mình, lúc này Thích Vi Vi mới lập tức xụi lơ xuống, ngồi cạnh hồ nước bên hoa viên, nước mắt ủy khuất lập tức chảy tràn ra……

Cô cứ ngồi như vậy thật lâu, cho tới khi có người tới đem chiếc BMWsđi cô mới giật mình hồi phục lại tinh thần, trời đã tối rồi, vội vàng đứng dậy, lau đi nước mắt, không biết mẹ bây giờ thế nào?

Cô đi vào trong nhà, liền thấy mẹ đang nằm ngủ, dì Lý thấy cô bước vào, nhỏ giọng hỏi:

"Vi Vi, mẹ con uống thuốc rồi, giờ đang ngủ say, con không sao chứ, người kia nói như thế nào?"

"Dì Lý, cám ơn dì, không sao hết, anh ta biết mẹ con có bệnh cho nên không truy cứu nữa." Thích Vi Vi cố gắng ép ra một nụ cười tươi, tất cả mọi chuyện đều nên để chính mình một người gánh vác thôi.

"Vậy là tốt rồi, con đói bụng chưa? Thức ăn dì nấu dùm con rồi, con ăn đi, dì đi về trước." Lý mẹ thở phào nhẹ nhõm.

"Cám ơn dì." Tiễn bà ra cửa, lúc này Thích Vi Vi mới vô lực nằm xuống, bây giờ bản thân làm sao còn có tâm tình ăn cơm, một trăm vạn, cô phải đi đâu để kiếm một trăm vạn? Nhưng nếu không có một trăm vạn, cô và mẹ sẽ bị đuổi ra khỏi nhà, cô thì không sao cả, nhưng mẹ thì phải làm sao bây giờ? Ai sẽ thu nhận và giúp đỡ một người bị bệnh tâm thần đây?

Nước mắt rơi tựa như vỡ đê, không ngừng chảy xuôi xuống, cô thật sự bất lực quá, cô nên làm cái gì bây giờ.?

6. Chương 6

Chương 6 - Trong lòng ấm áp

"Vi Vi……" Bà Thích chậm rãi mở to mắt, không còn hơi sức, khẽ gọi tên cô, tuy rằng vẻ mặt mệt mỏi tiều tụy, nhưng so với vừa rồi rõ ràng đã tỉnh táo hơn.

"Mẹ, mẹ tỉnh rồi." Cô vội vàng lau khô nước mắt trên mặt mình, giúp đỡ mẹ đứng lên, ra sức biểu hiện vẻ mặt giống như bình thường "Đã đói bụng chưa? Cơm tối đã làm xong rồi, con bưng lên ẹ nhé."

Nhưng Bà Thích vẫn phát hiện nước mắt trên mặt cô, nhanh chóng nắm lấy tay cô, kinh hoảng hỏi: "Vi Vi, tại sao con khóc? Có phải mẹ lại phát bệnh, đã làm sai chuyện gì đúng không? Con nói ẹ biết đi."

"Mẹ, mẹ đừng kích động, không có, mẹ không có làm sai chuyện gì, chỉ là vừa rồi con có chút mệt mỏi, ắt xì nên rơi nước mắt thôi." Thích Vi Vi vội vàng che dấu.

"Thật không?" Bà Thích nhìn cô, dường như muốn từ vẻ mặt của cô nhìn ra dấu vết gì đó? Đau lòng thay cô lau nước mắt, biết nhất định chính mình lại gây ra chuyện gì rồi?

"Đúng rồi, mẹ, không phải bác sĩ đã nói sao? Bệnh của mẹ đã tốt hơn rất nhiều, chỉ cần tịnh dưỡng một thời gian thì sẽ khỏi thôi, con đói lắm rồi, chúng ta đi ăn cơm nha." Cô vội vàng chuyển đề tài, nhưng trong lòng lại âm thầm rơi nước mắt, những hình ảnh như vậy không biết sẽ còn lặp lại bao nhiêu lần?

"Vi Vi, thực xin lỗi, thực xin lỗi, đều do mẹ liên lụy con, đều là mẹ không tốt, mấy năm nay đã làm khổ con rất nhiều." Bà Thích khóc, ôm lấy cô, liên tục nói lời xin lỗi.

"Mẹ, con không trách mẹ, thật sự không trách mẹ, chuyện này không phải lỗi của mẹ." Thích Vi Vi cũng ôm chặt lấy bà, nước mắt nhịn không được mà chảy xuống, mặc dù thừa nhận bản thân cũng rất thống khổ, nhưng cô thật sự chưa từng trách mẹ……

Khuôn viên trường.

Thích Vi Vi ôm sách vở chậm rãi đi vào khuôn viên trường, trong đầu cô đều nghĩ đến một trăm vạn kia, một ngày đã trôi qua, giờ chỉ còn có hai ngày, mà cô hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giò? Vì thế có người gọi cô ở phía sau mà cô cũng không hề nghe thấy.

"Két." Một chiếc xe đạp dừng ở bên cạnh của cô, một thiếu niên mang cặp trên lưng, vẻ mặt sáng ngời như ánh mặt trời, xuống xe: "Vi Vi, em đang suy nghĩ cái gì vậy? Gọi em mãi sao không trả lời?"

"Anh Thiên Tứ." Thích Vi Vi nhìn thấy anh, không biết tại sao tất cả ủy khuất trong lòng lại dâng lên làm cho đôi mắt lập tức đỏ lên.

"Vi Vi, em sao vậy? Có phải bác gái lại phát bệnh hay không?" Hoàng Thiên Tứ đau lòng nhìn cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, thật sự rất hận bản thân, tại sao không thể giúp cô nhiều hơn một chút.

Thích Vi Vi tựa vào lồng ngực rộng lớn của anh, tâm tình dần dần bình tĩnh trở lại, lúc này mới lắc đầu nói: "Không có, chỉ vì nhìn thấy anh làm em vui quá thôi." Cô cũng muốn nói cho anh biết, nhưng nói cho anh thì có thể giải quyết được gì? Chỉ càng làm cho anh phiền não thêm thôi."Đồ ngốc." Hoàng Thiên Tứ dịu dàng lau đi nước mắt cho cô, trong lòng lại vì những lời nói này mà cảm thấy tràn ngập hạnh phúc, từ trong túi lấy ra một xấp tiền đặt vào trong tay cô, "Vi Vi, em cầm lấy đi, anh mới vừa lãnh lương gia sư, em cầm lấy mua thuốc cho bác gái."

"Anh Thiên Tứ, cám ơn anh, cám ơn anh." Thích Vi Vi lại khóc thêm một lần nữa, ngã vào trong ngực anh, từ sau khi lên đại học, tiền thuốc của mẹ cô đều do anh đi làm công kiếm tiền cung cấp.

"Nha đầu ngốc, cảm ơn cái gì? Bây giờ anh đã tốt nghiệp rồi, đang tìm việc làm, chờ đến khi đi làm kiếm được tiền, em sẽ không cần vất vả như vậy, hãy để cho anh chăm sóc em và bác gái, tin tưởng anh, tất cả mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi." Hoàng Thiên Tứ lấy tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

"Vâng, em tin anh." Cô dùng sức gật gật đầu, cô vẫn luôn tin tưởng, từ khi còn nhỏ, lúc bắt đầu quen biết anh ở nhà bà nội, cô vẫn luôn luôn tin tưởng, cho nên, cô đã thi đậu vào cùng trường đại học với anh, chỉ là bây giờ cô còn có thể chờ ngày đó sẽ đến hay sao?

7. Chương 7

Chương 7 - Có lòng tốt nhắc nhở

"Đúng rồi, Vi Vi, nói cho em biết, hôm qua có công ty gọi anh đi phỏng vấn, cơ hội thành công rất lớn, tuy rằng không phải là công ty lớn lắm, nhưng tiền lương cũng rất khá, nếu thật sự ký hợp đồng, thì em sẽ không cần đi làm công nữa, chỉ cần chăm chỉ học tập là được, anh vừa làm việc, vừa kiêm thêm công việc gia sư để kiếm tiền, hẳn là cũng đủ để lo cho cuộc sống của em và bác gái." Hoàng Thiên Tứ vui mừng nói, anh nghĩ muốn chăm sóc cô thật tốt, thay cô đảm nhận phần lớn trách nhiệm. "Thật vậy sao? Anh Thiên Tứ, chúc mừng anh." Thích Vi Vi thật sự cảm thấy vui mừng thay anh.

"Đi thôi, anh đưa em về nhà, sau đó mới đi làm gia sư." Hoàng Thiên Tứ nói xong liền để cho cô ngồi lên xe đạp, sau đó đạp xe đi.

Thích Vi Vi ngồi ở phía sau chậm rãi ôm lấy anh, phía sau lưng anh lúc nào cũng ấm áp như vậy, vài năm gần đây, anh vì cô mà ra sức làm công kiếm tiền, chịu không ít cực khổ, cô làm sao có thể đem chuyện nghiêm trọng như vậy nói cho anh biết, làm vậy chẳng phải khiến anh khó xử sao? Nhưng một mình cô thì cô phải làm cái gì bây giờ? Dường như cô muốn tìm một người để chia sẻ? Chỉ cần người đó an ủi cô một chút cũng tốt.

Hoàng Thiên Tứ cảm nhận vòng ôm của cô, khóe môi cong lên một nụ cười, trong mắt đều là ấm áp,

"Vi Vi, anh nhất định sẽ làm cho em hạnh phúc." Anh tự nhủ với lòng mình.

****

Trong văn phòng tổng tài xa hoa.

Uông Hạo Thiên gác chân lên bàn làm việc, trong tay cầm điếu xì gà hảo hạng đang bốc khói, miệng liên tục phun ra một làn khói mỏng, nghĩ đến ngày hôm qua, bàn tay của cô gái kia dám tát vào mặt mình, ánh mắt anh trở nên rét lạnh, chỉ còn có một ngày, đến lúc đó xem cô ta phải làm sao đây?

"Hạo Thiên." Sở Thiên Lỗi đẩy cửa bước vào, ngồi vào trước mặt anh, nhìn anh nói:

"Nếu ngày mai, cô gái tên Thích Vi Vi kia không có chuẩn bị đủ một trăm vạn, cậu thật sự sẽ lấy phòng của cô ta sao?"

“Đương nhiên, tôi phải cho cô gái đó một bài học.” Uông Hạo Thiên cũng không thèm chớp mắt liền nói.

“Hay là thôi đi, cô ta cũng thật sự đủ đáng thương rồi, một mặt phải chăm sóc người mẹ bị bệnh, mặt khác lại phải làm thêm để kiếm tiền đi học, cậu không thấy phòng của cô ta đấy thôi, có thể dùng từ ‘hai bàn tay trắng’ để hình dung.” Sở Thiên Lỗi khuyên anh.

“Thiên Lỗi, từ khi nào thì cậu bắt đầu thông cảm cho người khác vậy? Hôm nay, nếu đổi là người khác thì tôi có lẽ sẽ không truy cứu,nhưng cô ta thì không thể.” Uông Hạo Thiên liếc anh một cái, giọng điệu lãnh khốc lạ thường.

“Bởi vì cô ta tát cậu một cái phải không? Cậu là đàn ông, sao lại đi so đo với phụ nữ làm gì? Sở Thiên Lỗi buồn cười nhìn anh.

Uông Hạo Thiên lạnh lùng trừng mắt liếc anh một cái,

“Thiên Lỗi, có phải cậu rất nhàn rỗi không? Có muốn tôi tìm việc cho cậu làm không?”

“Ok, tôi bề bộn nhiều việc, đừng quên, tôi chính là luật sư của công ty cậu, có rất nhiều việc đang chờ tôi làm, tôi đi trước đây.” Sở Thiên Lỗi giống như đang chạy trốn, vội vàng rời đi, lần trước, cậu ta tìm việc ình làm, kết quả làm mình bận bịu suốt một tháng, chỉ là chính mình thật sự rất đồng cảm với cô gái kia.

Tâm tình Thích Vi Vi nặng nề bước về nhà, liền thấy người ngày hôm qua gọi là Sở Thiên Lỗi đang đứng trước cửa, anh ta là đến để tìm mình sao? Nhưng vẫn còn chưa tới ba ngày mà.

Anh nhìn thấy vẻ mặt kinh hoảng của cô, liền mỉm cười nói:

“Thích tiểu thư, cô không cần phải sợ, tôi không phải đến để lấy phòng.”

“Vậy anh tới đây làm gì?” Thích Vi Vi đối với anh vẫn tràn ngập phòng bị.

“Cô không cần đề phòng tôi như vậy, tôi tới chỉ là để nhắc nhở cô một chút, nếu cô muốn giữ lại căn phòng này, vậy thì đi cầu xin anh ấy tha thứ.” Sở Thiên Lỗi có lòng tốt nói.

“Anh và anh ta không phải cũng như nhau sao? Tại sao anh lại có lòng tốt như vậy?”Thích Vi Vi vẫn là không tin anh.

“Thích tiểu thư, không nghĩ tới tính cảnh giác của cô lại cao như vậy, không sai, tôi và anh ấy cũng như nhau, nhưng tôi nghĩ có lẽ cô cũng đã nhìn thấy, chúng tôi không phải là người thiếu tiền, còn về phần tại sao anh ấy ép cô phải bồi thường, đơn giản là vì cô đã phạm phải một sai lầm không nên phạm, tát người không nên tát, tôi cũng thật sự có lòng tốt, biết mẹ cô có bệnh, biết cuộc sống của các người rất kham khổ, cho nên mới tới nhắc nhở cô một chút, đừng lúc nào cũng xem người khác là kẻ xấu.” Sở Thiên Lỗi nhìn cô nói, nói rõ ra là chính mình không đành lòng khi thấy hoàn cảnh của cô như vậy.

“Anh thật là đến giúp tôi?” Thích Vi Vi có chút chần chờ nhìn anh.

“Đương nhiên, nhưng mà, cô cũng có thể không tin.” Sở Thiên Lỗi nhún nhún vai.

8. Chương 8

Chương 8 - Dẹp bỏ tự tôn

Thích Vi Vi nhìn anh, trầm tư một chút, nhìn dáng vẻ của anh cũng không giống như người xấu, lúc này mới nói: “Nếu anh đến để giúp tôi thì tôi cũng xin nói rõ nhưng suy nghĩ trong lòng mình, anh bảo tôi đi cầu xin anh ta, anh ta sẽ đồng ý sao?” Vì cái gì cô cảm thấy anh ta sẽ không.

“Chuyện này……. Phải do chính cô cố hết sức, có làm so với không làm gì thì tốt hơn, phải không?” Sở Thiên Lỗi hỏi lại cô.

“Nói là nói như vậy thôi, đúng rồi, anh hẳn là luật sư đúng không? Nếu quả thật là vậy thì anh phải giúp tôi, anh hãy nói cho tôi biết, tôi phải làm như thế nào? Tình trạng của mẹ tôi như vậy thì thật sự không cần bồi thường đúng không?” Thích Vi Vi nhìn anh, tha thiết hy vọng anh sẽ ình một đáp án.

"Chuyện này……" Sở Thiên Lỗi tạm dừng một chút, sau đó mới gật gật đầu: "Nếu đối tượng không phải là anh ấy, thì có lẽ không cần bồi thường, nhưng thật đáng tiếc, đối tượng lại là anh ấy, cho nên, cô nắm chắc không có phần thắng, anh ấy có cả một đoàn luật sư tài giỏi, cô cảm thấy bản thân có thể thắng được hay sao? Bây giờ, cô không có sự lựa chọn nào khác, hoặc là bồi thường một trăm vạn, hoặc là để anh ấy lấy phòng, nếu cách nào cô cũng không thể thì chỉ còn một con đường cuối cùng, đó là đi cầu xin anh ấy."

"Nếu anh có lòng tốt đến đây nhắc nhở tôi, làm cho tôi thức tỉnh, vậy thì anh cho tôi mượn một trăm vạn được không?" Đột nhiên Thích Vi Vi thốt ra, lời vừa nói ra khỏi miệng mới cảm giác có chút không ổn, nhưng trong tiềm thức của mình, cô không nghĩ sẽ đi cầu xin gã đàn ông máu lạnh kia.

Sặc, Sở Thiên Lỗi ngây người ra một lúc, không nghĩ cô gái này to gan lớn mật như vậy, dám mở miệng mượn mình một trăm vạn, nhưng cô ấy quả thật rất khờ dại, lắc đầu cười nói: "Vô cùng xin lỗi, tôi không thể cho cô mượn, bởi vì tôi không được lựa chọn, tôi chỉ có thể giúp anh ấy." Nếu để cho Hạo Thiên biết mình cho cô ấy mượn tiền, hắn còn không ăn tươi nuốt sống mình sao?

"Tôi biết, là tôi đường đột, cám ơn anh." Thích Vi Vi gật đầu, cảm giác bản thân có chút buồn cười, vốn không quen biết, tại sao người ta lại vô duyên vô cớ ình mượn một trăm vạn chứ.

"Cô Thích, lời nói của tôi không có sai đâu, về phần nên làm như thế nào, thì là chuyện của cô, danh thiếp này gửi cho cô, tôi đi trước, tạm biệt." Sở Thiên Lỗi lấy ra tấm danh thiếp đặt trong tay cô, sau đó xoay người lên xe……

Thích Vi Vi nhìn vào tấm danh thiếp trong tay, Tổng tài Uông thị – Uông Hạo Thiên, lập tức sợ đến ngây người, ánh mắt trừng lên thật to, người đàn ông này không phải là người mà các bạn học của cô vẫn hay bàn tán hay sao?

Uông Hạo Thiên đi du học ở Mỹ, trở về cách đây hai năm, là vua của lĩnh vực kinh doanh kim cương đá quý, tiếp quản tập đoàn Uông thị, nghe nói hiện tại giá trị tài sản lên đến hơn một trăm triệu. Là người anh tuấn phong độ, làm việc mạnh mẽ dứt khoát, trên thương trường là một kẻ lãnh khốc vô tình, nhưng tin tức nhiều nhất về anh ta chính là, phụ nữ bên cạnh anh ta là ai? Anh ta đẹp trai như thế nào? Phong lưu đa tình ra sao?…….

Những chuyện này là do cô đi theo các bạn học nên nghe họ nói, nhưng cô có nằm mơ cũng không nghĩ đến, người mà mình đắc tội lại là anh ta, máu trong cơ thể đều muốn đông lại, trách không được, người vừa rồi tới nói bản thân anh ta không được lựa chọn, xem ra, cô chỉ có thể đi cầu xin hắn buông tha ình.

Nếu mẹ biết không có phòng ở, nhất định sẽ lại tự sát một lần nữa, cô không thể để ẹ chết, không thể để ẹ cảm thấy bản thân là gánh nặng của cô.

Lần đầu tiên đi đến một tòa cao ốc văn phòng to lớn xa hoa như vậy, làm cho Thích Vi Vi có chút khiếp đảm, đứng trước cửa một hồi lâu, nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của bảo vệ, lúc này mới không thể không cố gắng lấy hết dũng khí bước vào…….

"Tiểu thư, xin chào. Xin hỏi cô đến có việc gì không?" Cô gái ngồi ở quầy tiếp tân khách sáo, lễ phép hỏi.

"Xin chào, tôi đến để……." Thích Vi Vi hít một hơi thật sâu "Tôi đến để tìm tổng tài Uông Hạo Thiên."

Hả, cô nhân viên tiếp tân hơi hơi sửng sốt, trên mặt lộ ra một vẻ khinh thường, lại thêm một cô gái ham mộ hư vinh, nhưng mà trong lòng lại lập tức dâng lên một tia hoài nghi, xem cách ăn mặc của cô ta, còn có gương mặt không trang điểm, thậm chí có chút giản dị, cô ta tới tìm tổng tài sao? Nếu đúng như vậy, thì con gái bây giờ đúng là không có chỗ nào không dùng được……

9. Chương 9

Chương 9 - Nén giận

"Tiểu thư, cô có hẹn trước không?" Cô nhân viên tiếp tân nói với giọng điệu khách sáo, mang theo lạnh lùng. "Không có." Cô lắc đầu.

“Vậy thì vô cùng xin lỗi, muốn gặp tổng tài thì phải hẹn trước, nếu như không có hẹn trước, thì tôi không thể thông báo dùm cô được.”

“Nhưng tôi có việc gấp, nhất định phải gặp anh ấy, phiền cô giúp tôi thông báo một tiếng, nếu anh ấy không đồng ý gặp tôi thì tôi sẽ đi ngay.” Giọng nói Thích Vi Vi ẩn chứa cầu xin, nhìn cô tiếp tân.

“Thành thật xin lỗi, tôi không thể làm như vậy.” Cô tiếp tân trực tiếp từ chối, tổng tài quả thật là hỉ nộ vô thường, cô cũng không muốn mất đi công việc này.

Thích Vi Vi thấy nữ tiếp tân chắc chắn sẽ không giúp mình thông báo, vậy thì phải làm sao bây giờ? Cô phải vất vả lắm mới thuyết phục bản thân đi đến nơi này, chẳng lẽ cứ như vậy mà trở về tay không sao? Nhẹ nhàng chậm rãi bước ra cửa, không thể, nếu vào không được, vậy thì cô sẽ ở trước cửa, chờ anh hết giờ làm việc.

Sở Thiên Lỗi cầm theo văn kiện, mới vừa từ trên xe bước xuống liền nhìn thấy cô đang đứng tựa vào cây cột trước công ty, dường như đang đợi ai đó?

Thích Vi Vi cũng nhìn thấy anh, vội vàng tiến lại gần

“Xin chào, tiên sinh.”

“Xin chào, cô đến tìm Hạo Thiên sao? Tại sao không đi vào?” Sở Thiên Lỗi kỳ quá hỏi, thế là cô vẫn quyết định đến đây.

“Tôi không có hẹn trước, nên bọn họ không cho tôi vào.” Thích Vi Vi cúi đầu nói.

“À, là tôi sơ sót, tôi đã quên mất, nếu người nào muốn gặp anh ấy thì phải hẹn trước.”Lúc này Sở Thiên Lỗi mới sực tỉnh

“Cô cùng tôi vào đi.”

“Cám ơn anh. Đúng rồi, tôi không biết phải xưng hô với anh như thế nào?” Thích Vi Vi đi theo phía sau anh.

“Tôi tên là Sở Thiên Lỗi.” Anh nói.

Sở Thiên Lỗi, trong lòng cô thầm nhắc lại một lần, dường như anh ta cũng là một người không tệ.

Anh trực tiếp dẫn cô đến thang máy, sau đó đi đến văn phòng tổng tài, rồi mới nhìn cô hỏi:

“Cô đã chuẩn bị tốt rồi chứ? Nhớ kỹ, mục đích mà hôm nay cô đến đây.”

“Ừm.” Thích Vi Vi dùng sức gật gật đầu, cô là tới để cầu xin anh ta, cho nên bất luận anh ta thế nào, chỉ cần anh ta buông tha ình là tốt rồi.

“Vậy chúng ta đi vào thôi.” Sở Thiên Lỗi trực tiếp đẩy cửa phòng làm việc của tổng tài ra.

“Thiên Lỗi, cậu trở về rồi à, mọi chuyện giải quyết đến đâu rồi?” Nghe thấy tiếng mở cửa, Uông Hạo Thiên buông tài liệu trong tay hỏi, đột nhiên nhìn thấy người đang đứng bên cạnh anh là cô, ánh mắt nheo nheo, mày nhíu lại hỏi:

“Cậu dẫn cô ta tới?”

“Không phải, là tôi tự mình tới, nhưng người ở bên ngoài không cho tôi vào, tôi mới xin Sở tiên sinh dẫn tôi tới tìm anh.” Thích Vi Vi giành nói trước, trong lòng thầm nghĩ không muốn liên lụy anh.

Ánh mắt Uông Hạo Thiên nhìn lướt qua anh, sau đó lạnh lùng nhìn chằm chằm cô,

“Cô tới gặp tôi, có phải đã chuẩn bị đủ một trăm vạn rồi không?”

“Không phải.” Sắc mặt Thích Vi Vi xấu hổ, lúng túng lắc đầu, sau đó ánh mắt nhìn thẳng theo dõi biểu hiện của anh, gắt gao cắn chặt môi, hơn nữa ngày mới mở miệng:

“Tôi đến để cầu xin anh tha thứ, xin anh buông tha cho tôi.”

"Xin tôi tha thứ? Dường như cô không có nghe rõ lời tôi nói, cũng không hiểu rõ tính tình của tôi, nếu có thể tha thứ, tôi đã tha thứ từ lâu, chứ không đợi đến bây giờ." Uông Hạo Thiên thẳng thắn cự tuyệt cô, một bạt tay kia giống như một cây gai nhọn, làm ỗi khi anh nhớ tới liền tức giận không thôi.

Bị anh trực tiếp cự tuyệt, sắc mặt Thích Vi Vi lập tức trở nên đỏ bừng rất khó coi, cô không biết phải làm sao?

Sở Thiên Lỗi đứng ở bên cạnh có chút không đành lòng,

"Hạo Thiên……" Vừa định nói chuyện, liền thấy ánh mắt anh trừng lớn, bất đắc dĩ phải buông tay

"Ok, tôi đi ra ngoài." Hiểu rõ tính tình anh, nếu mình càng nói giúp cho cô, thì anh sẽ càng không bỏ qua cho cô, bây giờ chỉ có thể trông cậy vào chính bản thân cô mà thôi.

Thích Vi Vi thấy anh rời đi, trrong phòng chỉ còn lại hay người bọn họ, đột nhiên cô cảm thấy có chút áp lực, không khí trong phòng làm cho cô có cảm giác hít thở không thông, anh ta đã cự tuyệt, cô còn biết làm sao bây giờ? Cô chưa bao giờ thấp hèn như vậy.

10. Chương 10

Chương 10 - Thẹn quá hóa giận

"Cô còn có việc gì sao? Nếu không có việc gì nữa thì cô có thể ra ngoài, tôi không có thời gian rãnh rỗi để tiếp chuyện với cô, thời gian của tôi thật sự rất quý giá." Uông Hạo Thiên hài lòng chuyển động ghế dựa, thưởng thức sự túng quẫn của cô.

"Tôi……." Thích Vi Vi cắn răng một cái, ngẩng đầu lên nhìn anh: "Ngoại trừ tiền, ngoại trừ phòng ở, còn những việc khác, chỉ cần anh nói, tôi nhất định sẽ làm được." Cô thật sự không còn cách nào khác, bản thân đành phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, quỳ xuống dập đầu với anh.

"Nhưng ngoại trừ tiền và phòng ở, tôi cũng không cần thứ gì khác cả." Uông Hạo Thiên cố ý làm khó dễ cô.

"Anh……." Thích Vi Vi tức giận trừng mắt nhìn anh, cô đã biết anh sẽ không đồng ý, cô không nên đến đây để tự rước lấy nhục, thật muốn xoay người rời đi, nhưng cô tự nói với bản thân phải bình tĩnh, bình tĩnh, cô tới đây là để cầu xin tha thứ, cố gắng hồi phục tâm tình lại một chút, nhìn anh, giọng điệu gần như cầu xin: "Thật sự không thể cho tôi con đường sống sao? Tôi biết anh không cần một trăm vạn kia, số tiền này đối với anh mà nói thì không đáng nhắc tới, nhưng nó lại rất quan trọng đối với cuộc sống của tôi và mẹ tôi, tôi chỉ cầu xin anh, bỏ qua cho tôi một lần, hoặc là cho tôi thời gian lâu một chút để kiếm tiền, có được không?"

Nhìn thấy khóe mắt cô hàm chứa nước mắt, nhìn thấy bộ dáng đau khổ cầu xin của cô, Uông Hạo Thiên có chút mềm lòng, nhưng lập tức nhớ tới bàn tay của ai kia đã tát lên mặt mình, anh quyết định phải dạy cho cô một bài học, giọng điệu đặc biệt lãnh khốc nói: "Không được."

Sắc mặt Thích Vi Vi không còn chút máu, anh ta máu lạnh như thế, mình còn muốn ở lại trong này để chịu đựng sự vụ nhục của anh ta hay sao? Thân thể có chút cứng ngắc, xoay người muốn rời đi.

"Đứng lại." Đột nhiên Uông Hạo Thiên gọi cô lại, cô dừng bước đứng ở nơi đó, anh đứng dậy đi đến trước mặt của cô, lấy tay nâng cằm cô lên, trong mắt đều là trêu đùa, "Nếu cô thật sự muốn tôi buông tha cho cô, cũng được, chỉ cần ngủ với tôi một đêm, thì chuyện tiền bạc coi như xí xóa hết, thế nào? Tuy rằng thân hình khô quắp không chút hấp dẫn của cô cũng không hề khơi gợi lên một chút hứng thú nào của tôi."

"Hạ lưu, vô sỉ." Thích Vi Vi vừa thẹn vừa giận, không chút do dự liền gạt tay anh ra, mắt lạnh tức giận: "Không ghĩ tới anh lại là người đê tiện như vậy, anh yên tâm, cho dù phải bán mình, tôi cũng sẽ không bán cho anh đâu." Nói xong, cô cũng không quay đầu lại liền bước đi, cuối cùng hôm nay cô đã biết cái gì gọi là kẻ có tiền……

Uông Hạo Thiên không nghĩ cô lại phản ứng mạnh như vậy? Trong lòng thật sự có vài phần bội phục.

"Cô Thích……" Sở Thiên Lỗi đứng chờ ở bên ngoài vừa định hỏi cô thế nào liền nhìn thấy vẻ mặt tức giận của cô, không thèm nhìn mình một chút đã vội vàng chạy tới cửa thang máy.

“Hạo Thiên, rốt cuộc sao lại như vậy? Cậu đã làm cái gì? Sao cô ấy lại tức giận như vậy?” Anh đành phải đi vào hỏi Uông Hạo Thiên.

“Không có gì. Chỉ là do tính tình cô ta không tốt.” Uông Hạo Thiên chỉ nói một câu.

“Vậy còn chuyện tiền bồi thường thì sao, cậu còn muốn lấy không?” Sở Thiên Lỗi quan tâm đến việc này hơn cả.

“Chuyện này hình như không phải chuyện cậu nên quan tâm, đúng rồi, tối mai chúng ta cùng đi lấy tiền.” Uông Hạo Thiên muốn xem thử đến lúc đó cô sẽ làm như thế nào? Đương nhiên, cô sẽ không chuẩn bị được, nhưng anh cũng không có ý định muốn lấy phòng của cô.

“Haiz, cậu thật……” Sở Thiên Lỗi biết một khi anh đã quyết định thì bất cứ ai cũng không thể lay chuyển được.

Thích Vi Vi chạy một mạch ra khỏi tòa cao ốc Uông thị, vừa đi vừa khóc, càng hận bản thân thiếu kiên nhẫn, rõ ràng là đã chuẩn bị tâm lý tốt lắm rồi, bất luận anh ta nhục nhã mình thế nào, chỉ cần đạt được mục đích là tốt rồi, nhưng tại sao cô lại không làm được, tại sao phải quật cường như vậy? Cô hận chết tính tình của chính mình, chính là bởi vì tính tình như vậy nên từ giây phút cô bước chân ra khỏi nhà ba, cô đã thề, cả đời này cũng không gặp ông, không nhìn nhận ông, mặc dù cuộc sống của cô và mẹ cực kỳ kham khổ, cô cũng không nghĩ đến việc đi tìm ông…….

Ba, trước mắt cô đột nhiên sáng ngời, hiện tại người duy nhất có thể giúp đỡ mình, chính là ông, chỉ là mình có muốn đi tìm ông hay không? Trong lòng cô đấu tranh vùng vẫy, nghĩ đến bộ dáng lưu lạc đầu đường xó chợ của mình và mẹ, nghĩ đến việc mẹ biết mình đã gây ra họa lớn như vậy, nhất định sẽ sống không bằng chết, nghĩ tới nghĩ lui, cô quyết định dẹp bỏ lòng tự trọng, ôm một tia hi vọng đi tìm ông…….

11. Chương 11

Chương 11 - Bất đắc dĩ

Cô đứng trước cửa một căn biệt thư xa hoa không ngừng do dự, tuy rằng vài năm nay cô không gặp ông, nhưng ông từng ghé qua trường học để thăm cô, thỉnh thoảng còn tặng cô vài món đồ, và để lại địa chỉ nhờ bảo vệ gác cổng trường đưa cho cô, nhắn lại nếu cô có việc cần thì cứ đến tìm ông. Cho dù lúc gặp khó khăn cô cũng chưa từng đến tìm, bởi vì cô không muốn nhìn thấy ông. Hôm nay bất đắc dĩ lắm cô mới đến đây, nhìn thấy ánh đèn sáng rực bên trong và ánh mắt kinh ngạc của mọi người nhìn cô, cô cố lấy can đảm, không do dự nữa vươn tay nhấn chuông cửa…… “Xin hỏi cô tìm ai?” Một chị người làm trẻ tuổi mở cửa ra.

“Tôi……..”

“Ai vậy Tiểu Liên?” Cô còn chưa dứt lời đã thấy một người phụ nữ đang mang thai ăn mặt rất đúng mốt từ trong phòng bước ra, hơi sửng sốt khi nhìn thấy cô. Cô ta là ai vậy? Cẩn thận nhìn kỹ cô một lần nữa, bà ta lập tức nhận ra, trong lòng có cảm giác không tốt. Sáu năm qua không hề liên lạc, tại sao con bé đột ngột xuất hiện ở đây? Nhất định không phải là một chuyện tốt lành. Vì nghĩ như t vậy nên giọng điệu của người phụ nữ trở nên lạnh nhạt, nét mặt tỏ vẻ chán ghét hỏi “Cô đến đây làm gì?”

Thích Vi Vi nhìn thấy vẻ mặt lạnh như tiền của bà, và cái bụng nhô cao, trong lòng càng sinh ra thù hận, nguyên nhân gây ra căn bệnh của mẹ cô, chính là bà ta – Dương Vũ Tình. Sáu năm trước bà ta đã đoạt lấy cha cô, khiến đầu óc mẹ cô trở nên thất thường, làm cho cuộc sống hạnh phúc của cô tan vỡ chỉ trong một đêm. Lòng thù hận của cô đối với bà ta không có từ ngữ nào có thể diễn tả được, giọng nói của cô so với bà ta còn lạnh hơn “Tôi đến tìm ông ấy, ôngấy có ở nhà không?”

“Ông ấy?” Giọng nói của Dương Vũ Tình cao vút, không cười đánh giá cô, hừ lạnh vài tiếng “Cô **ng là có giáo dục, đây là đứa con gái Lý Cầm đã dạy dỗ ra ư…..”

“Câm miệng, bà không xứng gọi tên mẹ tôi.” Thích Vi Vi hét to, siết chặt bàn tay, hận bà ta tới cực điểm.

Dương Vũ Tình bị cô làm hoảng sợ, không nghĩ tới cô tuổi còn nhỏ nhưng tính tình lại giống như người lớn, cố ý châm chọc: “Lúc trước khi cha cô và mẹ cô ly hôn, là ai đã nói, cho dù chết đói chết rét cũng sẽ không đến tìm ông ấy, càng không muốn nhìn thấy ôngấy……..”

Thích Vi Vi cắn chặt môi, đè nén sự phẫn nộ đang dâng trào trong lồng ngực, phải, lúc trước cô đã từng thề, chỉ cần cha rời khỏi mẹ và cô, cả đời này cô cũng không muốn gặp ông, nhưng chính cô cũng không ngờ có ngày mình trở nên bất lực như thế này……..

"Vũ Tình, ai tới vậy? Sao không mời vào?" Thích Vĩ bước tới, tuy rằng đã năm mươi tuổi nhưng nét mặt ông vẫn sáng sủa như trước, trông trẻ hơn so với tuổi của mình rất nhiều, nhìn thấy người đứng trước cửa là cô, ông ngây ngẩn cả người. Sau khi sự kinh ngạc qua đi, ông vô cùng mừng rỡ, có chút không biết phải làm sao, nói: "Vi Vi, con đã đến rồi, cuối cùng con cũng chịu gặp cha, mau, mau vào nhà đi con"

Ánh mắt Thích Vi Vi lạnh lùng phức tạp nhìn ông một cái, đi vào căn phòng vô cùng lộng lẫy , mỗi món đồ trong căn phòng này đều khiến lòng cô đau đớn, nếu không phải vì bất đắc dĩ cô tuyệt đối sẽ không bao giờ tới nơi này cầu xin ông.

"Tiểu thư, mời dùng trà." Chị người làm đặt chén trà trước mặt cô.

"Vi Vi, ngồi xuống đây, cùng cha……."

"Hôm nay tôi đến đây là có chuyện muốn nhờ ông giúp đỡ." Cô cắt ngang không muốn nói lời dư thừa với ông, mặc dù trước kia ông là người cha rất yêu thương cô, nhưng cũng chính ông là người cha đã làm cô tổn thương, từ giây phút cô rời khỏi gia đình họ Thích, ông đã không còn là cha cô nữa.

"Có chuyện?" Thích Vĩ ngẩn người một lúc, "Con nói đi, có chuyện gì? Cha nhất định sẽgiúp con thực hiện." Sáu năm, hiếm khi con gái tới gặp ông, mặc kệ thế nào ông cũng nhất định sẽ đáp ứng.

Dương Vũ Tình ngồi bên cạnh hơi nhíu mày , đã biết con bé đến đây không phải chuyện tốt lành gì rồi?

"Tôi cần một trăm vạn, ông hãy cho tôi mượn, sau này tôi nhất định trả lại cho ông."Thích Vi Vi nói một cách trực tiếp, cô sẽ không nhận không tiền của ông.

"Một trăm vạn." Thích Vĩ ngây người một lần nữa, "Vi Vi, trước tiên con hãy nói cho cha biết, tại sao cần một trăm vạn?" Ông có thể cho, nhưng ông muốn biết, cô cần một trăm vạn để làm gì?

"Ông không cần biết, ông có ượn không, nếu không cho thì tôi về trước." Thích Vi Vi biết thái độ của mình không đúng, nhưng cô không có cách nào để không hận ông.

12. Chương 12

Chương 12 - Nảy sinh một kế

Thích Vĩ nhìn con gái mình, quần áo trên người đã cũ mèm, trên gương mặt tươi trẻ lại vô cùng tiều tụy……Tim lập tức đau nhói, sáu năm, ông thiếu nợ con gái nhiều lắm, mặc kệ con bé muốn làm cái gì? Ông đều đồng ý, gật đầu nói: "Được, con chờ một chút, ba lên lầu lấy chi phiếu cho con." Dương Vũ Tình ngồi ở một bên, hận đến nghiến răng nghiến lợi, một trăm vạn, nghe con bé nói liền cho ngay, không thèm thương lượng với mình một tiếng, anh xem mình là cái gì? Nói thế nào đi nữa thì tiền này một nửa cũng là của mình, cô cũng muốn để lại cho đứa con của mình. Không được, không thể để cho con bé không công lấy đi một trăm vạn, nghĩ vậy cho nên lập tức lên tiếng: "Không thể cho, tiền này là chúng ta cùng nhau kiếm được, phải để lại cho con mình, đừng quên, lúc trước, khi anh ly hôn đã đem tất cả tiền để lại cho bọn họ, hiện tại tiền này là của em."

"Vũ Tình, không cần làm ầm lên, bây giờ Vi Vi cần tiền, cho dù em có đồng ý hay không thì anh cũng sẽ cho." Vẻ mặt Thích Vĩ trở nên nghiêm túc, nói xong lập tức chạy lên lầu.

Thích Vi Vi nhìn ông, thật sự không ngờ ông lại vui vẻ đáp ứng, ông vẫn là người cha của trước kia, thương cô, yêu cô sao? Nước mắt nhanh chóng tràn ra hốc mắt, cô nên hận ông hay là nên thương ông?

Nhìn thấy chồng hoàn toàn coi rẻ mình, Dương Vũ Tình tức điên lên, đem tất cả tức giận bùng phát lên người cô…….

"Có phải Lý Cầm bảo cô đến xin tiền hay không? Số tiền để lại cho các người, nhanh như vậy đã tiêu hết rồi sao? Những lời nói trước kia đã quên sạch sẽ rồi à?"

"Tôi không quan tâm đến bà, bà tốt nhất nên thức thời một chút, đừng chọc giận tôi, tôi không còn là một cô bé như trước kia đâu, còn nữa, tôi đã cảnh cáo bà, đừng nhắc đến tên của mẹ tôi, bà không xứng, số tiền này, tôi cũng không lấy không, tôi sẽ hoàn trả." Thích Vi Vi hung hăng nhìn chằm chằm bà.

"Mẹ của cô là ai chứ? Không cho nhắc đến tên, nếu có bản lĩnh như vậy, tại sao lại bảo cô đến đây xin tiền, theo lý mà nói, lúc trước ba cô để lại cho các người không ít tiền, tại sao lại tiêu hết nhanh như vậy? Không phải là nuôi trai đó chứ." Dương Vũ Tình cố sức khiêu khích cô, chủ yếu muốn làm cho cô thẹn quá hóa giận mà rời đi……..

Thích Vi Vi vừa định tức giận, đột nhiên hiểu ra được, mục đích những lời nói của bà ta, nhìn chằm chằm bà, sau đó nở nụ cười: "Không sai, chính là dùng tiền nuôi trai, bây giờ còn dùng đến tiền của bà và ông ta cùng nhau kiếm để nuôi trai, thế nào? Không phục sao?" Cô hận chết người đàn bà trước mắt này, nếu như giết người mà không phải đền mạng thì cô nhất định giết chết bà ta.

"Cô……." Dương Vũ Tình bị cô chọc giận đến nỗi khuôn mặt đỏ bừng, vung tay đánh về phía trước……

"Dừng tay, bà còn muốn đánh tôi sao?" Cô lập tức dùng tay ngăn cản…….

Thân mình của Dương Vũ Tình lại lảo đảo, ngã vào trên ghế sô pha, đột nhiên bụng cảm thấy hơi hơi đau, trong lòng sửng sốt, chẳng lẽ sắp sinh…….

Nhìn thấy Thích Vĩ vừa xuống lầu, khóe mắt chợt lóe sáng, nảy ra một kế, ôm bụng kêu to: "A, đau bụng quá, Vi Vi, tại sao con lại đẩy dì? Cho dù con hận dì, nhưng đứa nhỏ này nói như thế nào cũng là em trai của con, nếu nó xảy ra chuyện, trong lòng con sẽ cảm thấy vui sao? A……."

"Phu nhân, bà có đau lắm không?" Chị bảo mẫu lập tức chạy tới đỡ bà ta.

"Vũ Tình, em làm sao vậy?" Thích Vĩ nhìn bà hô to, lập tức từ trên lầu chạy vội xuống dưới…….

"Vi Vi, con hận dì như vậy sao? Ông xã à, em đau bụng quá, nhất định phải cứu lấy đứa nhỏ, đây là đứa con mà chúng ta phải trăm cay nghìn đắng mới có được, nếu nó xảy ra chuyện gì, em cũng không muốn sống nữa……" Dương Vũ Tình ủy khuất nắm lấy tay ông, nước mắt rơi lã chã, bà không phải diễn trò, mà thật sự là bởi vì đau bụng, cảm giác hạ thể trào ra một luồng nhiệt……

13. Chương 13

Chương 13 - Vu oan giá họa

Máu, một dòng máu đỏ tươi chảy ra từ thân thể bà, Thích Vĩ cũng sợ hãi, đứa con này là niềm mong mỏi cả đời của ông, nó tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì, tay chân ông luống cuống ôm vợ: "Vũ Tình, không có chuyện gì đâu, em hãy cố gắng kiên trì." "Vi Vi, tại sao con có thể làm như vậy? Cho dù chúng ta có sai hàng ngàn hàng vạn lần, nhưng đứa nhỏ này vô tội, con không thể trả thù nó……" Dương Vũ Tình tiếp tục khóc…….

"Vi Vi, thật là do con gây ra sao?" Lúc này Thích Vĩ mới phẫn nộ quay đầu lại nhìn cô.

"Không, không phải tôi……" Thích Vi Vi hoàn toàn sợ đến ngây ngươi, không hiểu trước mắt đã xảy ra chuyện gì, thân thể bà ta vì sao bị chảy máu, cũng làm cho bản thân mình sợ hãi……

"Tiên sinh, phải nhanh chóng đưa phu nhân vào bệnh viện." Chị người làm đứng bên cạnh lo lắng nói.

"Đúng, đúng, vì tôi quá hoảng sợ." Thích Vĩ cuống quít ôm vợ mình, nhìn cô, rống lên giận dữ: "Con về đi, ba vẫn nghĩ con là một đứa nhỏ có tấm lòng lương thiện, thật không nghĩ tới, vì trả thù con đã trở nên ác độc như vậy, ba không muốn nhìn thấy con nữa."Nói xong ôm lập tức ôm vợ chạy về phía nhà xe.

Thích Vi Vi đứng yên tại chỗ, cả người lạnh như băng, khóe môi nhếch lên nở nụ cười thê thảm, cuối cùng cô đã biết mình không nên tới đây. Cô cũng biết bản thân còn rất non nớt, không phải là đối thủ của người đàn bà kia, nhưng điều khiến trái tim cô trở nên lạnh lẽo, khiến cô đau lòng nhất chính là người mà cô gọi bằng ba suốt mười mấy năm qua, chẳng lẽ ông không hiểu rõ con gái mình sao? Tim cô lạnh, rất lạnh, lạnh đến nỗi làm cô phát run……

"A……."Bước ra khỏi biệt thự với vẻ mặt chết lặng, cô ngửa mặt lên trời hét to, cô làm sao vậy? Chỉ trong một ngày nhưng đã hai lần tự rước lấy nhục nhã……

Cửa hàng tiện lợi.

"Cô à, sao lại như vậy? Cô phải thối cho tôi 30.8 đồng chứ, tại sao chỉ thối có 20.8?" Một nữ khách hàng nhận lấy tiền thối cầm trong tay, bất mãn hỏi.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Thích Vi Vi vội vàng giải thích, lấy trong tủ ra thêm 10 đồng đưa cho cô ta.

Đang kiểm tra hàng hóa, Đàm Tiếu Tiếu nghi hoặc nhìn cô, chờ khách hàng đi rồi, mới quan tâm hỏi: "Vi Vi, cậu làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Hôm nay cậu đã tính sai mấy lần rồi? Vả lại, sắc mặt của cậu cũng rất khó coi? Có phải bác gái đã xảy ra chuyện gì ?"

"Không phải." Thích Vi Vi lắc đầu, tất cả tủi thân trong lòng đều hóa thành nước mắt rơi xuống từng giọt từng giọt.

"Vi Vi, sao cậu khóc? Có phải có chuyện gì không? Cậu mau nói ình biết đi." Đàm Tiếu Tiếu sợ hãi, vội vàng lau nước mắt giúp cô, rất ít khi nhìn thấy cô khóc như thế này, nếu cô khóc nhất định đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng rồi.

"Tiếu Tiếu, mình không biết nên làm gì bây giờ?" Thích Vi Vi hơi suy sụp , ôm lấy bạn, cảm thấy rất đau khổ.

"Vi Vi, cậu đừng khóc, trước hết hãy nói ình biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mình mới có thể nói cho cậu biết phải làm như thế nào?" Đàm Tiếu Tiếu an ủi cô, trong lòng thật sự rất lo lắng, không biết cuối cùng chuyện gì đã xảy ra với cô.

Lúc này Thích Vi Vi mới ngừng khóc, đem tất cả những chuyện uất ức xảy ra trong hai ngày qua nói hết một lần, sau đó bất lực hỏi: "Tiếu Tiếu, mình nên làm gì bây giờ?"

"Một trăm vạn, anh ta thật sự muốn cậu bồi thường một trăm vạn? Nếu không sẽ lấy phòng của cậu?" Đàm Tiếu Tiếu cũng kinh ngạc nhìn cô, một trăm vạn, đối với họ mà nói, đó là một con số khổng lồ.

"Ừ, làm sao bây giờ? Chỉ còn thời gian một ngày, nếu anh ta thật sự lấy phòng, mẹ mình phải làm sao bây giờ? Nếu bà biết mình đã gây ra rắc rối, chắc chắn sẽ không sống nổi, Tiếu Tiếu, cậu hãy giúp mình." Thích Vi Vi giống như người chết đuối vớ được cái cọc, muốn bạn thân cho ý kiến.

"Vi Vi, cậu bình tĩnh một chút, để mình suy nghĩ đã." Đàm Tiếu Tiếu đỡ lấy cô, trầm tư một lát, sau đó nhìn cô nói: "Cũng không phải không có cách ……."

"Cậu có biện pháp?" Ánh mắt Thích Vi Vi lập tức lóe lên.

"Ừ, nhưng mà……." Cô gật đầu, nhưng khó có thể mở miệng.

"Tiếu Tiếu, cậu nói nhanh đi, mặc kệ là biện pháp gì, mình nhất định sẽ thử một lần." Chỉ cần có thể kiếm đủ tiền, cho dù lên núi đao xuống chảo dầu, cô cũng không chối từ.

14. Chương 14

Chương 014 — Bán mình tại hộp đêm 1

Haiz, Đàm Tiếu Tiếu thở dài nói: "Vi Vi, đây chỉ là đề nghị của mình, cậu cứ nghe thử xem, không nhất định phải thực hiện đâu."

"Mình biết rồi, Tiếu Tiếu, cậu mau nói đi, là biện pháp gì?" Thích Vi Vi thúc giục cô.

Đàm Tiếu Tiếu liếc nhìn cô một cái, suy tư một chút, sau đó nói: "Cậu biết không, mình có một người dì út, nghe nói là làm má mì của một hộp đêm, tuy rằng tất cả mọi người đều không muốn có liên hệ gì với dì, nhưng nếu mình nhờ dì giúp đỡ thì dì nhất định sẽ giúp, cậu cũng biết nơi đó là nơi mà người có tiền hay đến, và cũng là nơi kiếm tiền nhanh nhất."

"Hộp đêm, vậy là phải làm……." Thích Vi Vi nhìn cô, hiểu được ý tứ của cô, ánh mắt lập tức trở nên ảm đạm, mình làm sao có thể vì tiền mà bán đứng bản thân? Mình càng không thể phụ lòng anh Thiên Tứ, nhưng nếu mình không đi, thì mẹ phải làm sao bây giờ? Bà nhất định sẽ tự tử, mình nên làm cái gì bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ?

"Vi Vi, cậu đừng khổ sở, đây chỉ là đề nghị của mình, thật ra mình cũng không đồng ý để cậu đến đó, hay là quên đi." Đàm Tiểu Tiểu nói, biết cô chắc chắn sẽ không đồng ý, chủ ý của mình quả thật không tốt chút nào.

Giờ phút này trong lòng Thích Vi Vi đấu tranh, giằng co rất dữ dội, nghĩ tới nghĩ lui, mỗi một hậu quả cô đều đã nghĩ tới, cô không thể không lo ẹ, cô quyết định, cô muốn thử một lần, ánh mắt lóe lên tia sáng kiên định, nói với người bạn của mình: "Tiểu Tiểu, mình nguyện ý, nhưng cho dù là mình nguyện ý, thì chỉ trong thời hạn một ngày làm sao có thể kiếm đủ một trăm vạn?""Chuyện này cậu không cần lo lắng, mình loáng thoáng có nghe dì Út nói qua, dì đang phụ trách một hộp đêm cực kỳ sang trọng , vào đó toàn là những người vô cùng giàu có, mà những người đó lại rất thích bao dưỡng xử nữ, tùy theo thời gian dài hay ngắn để trả thù lao, đối với bọn họ mà nói, một trăm vạn không là gì cả? Vấn đề chính là cậu đã suy nghĩ kỹ chưa? Có nguyện ý hay không? Sẽ không hối hận chứ?" Đàm Tiểu Tiểu nhìn cô, hỏi lại một lần nữa.

"Mình……" Thích Vi Vi lui về phía sau vài bước, cô có nguyện ý không? Cô đương nhiên là không nguyện ý rồi, cô có hối hận không? Cô nhất định sẽ hối hận, nhưng hiện tại cô còn có sự lựa chọn nào khác sao?

"Nếu không, chúng ta cứ tiếp tục đợi, chẳng phải vẫn còn thời hạn một ngày nữa sao? Có lẽ anh ta sẽ thay đổi chủ ý." Đàm Tiểu Tiểu biết cô đang đấu tranh tư tưởng, cho nên an ủi cô.

"Anh ta sẽ không thay đổi chủ ý, nếu anh ta có một chút lòng thương hại thôi thì sẽ không thờ ơ khi thấy mình cầu xin anh ta đến hai lần, bây giờ mình cũng không còn thời gian để đợi, Tiểu Tiểu, chờ hết giờ làm việc, chúng ta đi tìm dì Út của cậu có được không?" Thích Vi Vi nói, cô sợ bản thân sẽ do dự, thật vật vả lắm cô mới hạ được quyết tâm, cô không muốn làm cho bản thân dao động.

"Nếu cậu đã quyết định, vậy được rồi." Đàm Tiểu Tiểu gật đầu, chính mình cũng không có biện pháp gì có thể giúp đỡ cô.

Trong bóng đêm, ánh sáng đầy màu sắc của đèn neon đặc biệt mê hoặc, thần bí và hấp dẫn, trước cửa hộp đêm 'Thiên thượng nhân gian' đỗ hàng loạt chiếc xe Limousine sang trọng, có thể thấy được những người vào đây đều là những người rất có thân phận và địa vị.

Thích Vi Vi đứng ở cửa, nhìn thấy Tiểu Tiểu nói chuyện gì đó với nhân viên phục vụ? Chắc là bảo anh ta đi thông báo, từ bên người cô đi vào đủ loại đàn ông với các bộ dạng khác nhau, cô tự hỏi chính mình, thật sự quyết định như vậy sao? Cô rất muốn chạy trốn, nhưng chân lại giống như mọc rễ, không thể di chuyển được.

"Mình bảo anh ta đi tìm dì Út của mình rồi, chờ một chút dì ấy sẽ ra ngay." Đàm Tiểu Tiểu cầm tay cô, âm thầm truyền sức mạnh và sự an ủi cho cô.

Cô gật gật đầu, cô gắng nở ra một nụ cười, so với khóc còn khó coi hơn.

"Tiểu Tiểu, thì ra là con, đến tìm dì Út có việc gì sao?" Từ bên trong nhanh chóng có một người phụ nữ tuổi còn khá trẻ, trang điểm sắc sảo, ăn mặc vô cùng xinh đẹp, dáng người rất quyến rũ bước ra.

15. Chương 15

Chương 015 – Bán mình tại hộp đêm 2

Thích Vi Vi nhìn cô, một chút cũng nhìn không ra cô chính là dì Út của Tiểu Tiểu, nếu nói cô là chị gái chắc sẽ làm cho người ta tin hơn, xem ra cùng lắm chỉ khoảng ba mươi tuổi mà thôi, nhưng trên người lại toát ra vẻ phong trần nặng nề.

"Dì Út, con có việc cần nhờ dì giúp đỡ." Đàm Tiểu Tiểu bước từng bước về phía trước, ôm lấy cánh tay của dì mình, tuy rằng cha mẹ không thích dì Út, nhưng cô đối với dì Út lại không có thành kiến, ngẫu nhiên nhìn thấy bí mật của dì, cho nên tình cảm giữa cô và dì rất tốt.

“Nói đi, có chuyện gì?” Dì Út nhìn cô cười yêu thương.

“Dì Út, đến đây, con nói cho dì nghe.” Đàm Tiếu Tiếu kéo dì mình qua một góc, nói chuyện không ngừng với dì mình nhưng ánh mắt thỉnh thoảng vẫn nhìn về phía Vi Vi.

Dì Út gật đầu liên tục, sau đó nắm lấy tay cô đi đến trước mặt Thích Vi Vi đánh giá một chút, mặc dù thân hình hơi gầy yếu, nhưng cũng có thể nhìn ra hẳn là một người con gái đẹp, nhưng sắc đẹp này vẫn chưa được ai khai phá ra, lúc này mới mở miệng nói: “Con đã thật sự suy nghĩ kỹ chưa? Dấn than vào là không có đường lui đâu.”

“Vâng.” Cô gật gật đầu, bị dì nhìn chằm chằm làm cho Vi Vi có chút hoảng hốt.

“Con khẳng định chứ?” Dì Út lại hỏi.

Sắc mặt Thích Vi Vi trở nên ửng hồng, lo lắng bất an dùng tay nắm chặt dây ba lô của mình, cúi đầu không nói.

“Dì Út, dì còn chưa tin con sao? Bạn con đang ngượng ngùng đó.” Đàm Tiếu Tiếu làm nũng nói.

“Không phải dì Út không tin con, có điều những chuyện như thế này cần phải chắc chắn, nhưng nhìn thấy bộ dáng ngượng ngùng này của con bé, dì tin, chuyện này cứ giao cho dì đi.” Dì Út gật đầu đáp ứng, dì cũng thật lòng muốn giúp đỡ cô, nếu không phải đến bước đường cùng, ai lại đi bán thân chứ?

“Cám ơn, dì Út.” Đàm Tiếu Tiếu vui mừng, nhưng lập tức lại nói: “Dì Út, dì không thể tìm cho Vi Vi một lão già, còn nữa, không thể là một tên có tính ngược đãi điên cuồng, cũng không thể là một tên biến thái, còn có……”

“Được rồi, con nghĩ dì không có mắt nhìn người sao? Con yên tâm đi, nể mặt của con, dì Út nhất định sẽ cố hết sức tìm cho bạn con một người đàn ông không tồi, sẽ không để con bé phải chịu ủy khuất.” Dì Út cười cười, cắt ngang lời cô.

“Dì Út, vậy tụi con chờ điện thoại của dì, bây giờ không quấy rầy dì nữa, dì vội thì cứ đi trước đi, tụi con cũng về đây.” Đàm Tiếu Tiếu lắc lắc tay dì mình.

“Ừ, vậy dì đi vào trước.” Dì Út nhìn bọn họ liếc mắt một cái, sau đó xoay người đi vào hộp đêm.

“Vi Vi, đừng lo lắng, đừng buồn bã, nói không chừng trong họa gặp phúc thì sao, có phải không?” Đàm Tiếu Tiếu an ủi cô, tuy rằng biết chuyện này dường như không thể xảy ra.

“Tiếu Tiếu, mình không có buồn bã, nếu đây là số mệnh của mình, mình đành phải chấp nhận thôi.” Trên mặt Thích Vi Vi đầy vẻ tĩnh mịch cùng đau xót, ngoại trừ chấp nhận số mạng ra cô còn có thể làm được gì?

Trong khu ghế lô (ghế ngồi thiết kế đặc biệt trong kịch trường, một gian có vài chỗ ngồi) của hộp đêm ồn ào náo nhiệt, Sở Thiên Lỗi cẩn thận xem lại hợp đồng trong tay, nhìn Uông Hạo Thiên gật gật đầu, lúc này anh mới cầm lấy bút ký tên lên bản hợp đồng.

“Cám ơn, Uông tổng, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ, chúng ta uống một ly để chúc mừng chứ.” Người đàn ông mặc u phục mang giày da ngồi đối diện nhìn thấy anh ký tên, lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt tươi cười, nâng ly rượu trong tay lên.

“Cạn ly.” Uông Hạo Thiên nâng ly rượu trong tay lên, uống cạn một ngụm.

“Uông tổng, tôi có chuẩn bị một số tiết mục, hy vọng anh sẽ thích.” Lúc này người đàn ông mặc u phục, mang giày da mới vỗ vỗ tay, rất nhanh từ bên ngoài liền đi vào mấy cô gái xinh đẹp cao ráo, ngồi vào bên cạnh bọn họ “Tiên sinh, hy vọng em có thể làm cho ngài vui vẻ.”

“Mọi người cứ vui chơi trước đi, tôi vào nhà vệ sinh một lát.” Uông Hạo Thiên đẩy cô gái bên cạnh ra.

“Tiên sinh, nhanh lên nha, đừng để người ta chờ lâu.” Cô gái quyến rũ liếc mắt đưa tình.

“Nếu chờ không được, em có thể chọn một trong số những người đàn ông ở đây.” Uông Hạo Thiên nở nụ cười, bước ra khỏi phòng.

16. Chương 16

Chương 016 – Một trăm năm mươi vạn

Má mì Tang Hồng ngồi ở nơi đó rầu rĩ, nên giới thiệu cho con bé người khách có bộ dạng thế nào đây? Dù sao con bé cũng là bạn của Tiểu Tiểu, vừa lúc nhìn thấy anh từ nhà vệ sinh đi ra, ngay tức khắc đã nghĩ ra chủ ý, tiến về phía trước.

"Uông tổng tài, chơi có vui vẻ không?"

"Chị nói thử xem, chị Hồng." Uông Hạo Thiên ném cho cô một cái nháy mắt, ôm lấy bả vai cô, "Mỗi lần tôi đến đây chính là đến để thăm chị Hồng thôi."

"Khi nào thì miệng của Uông tổng tài trở nên ngọt như vậy, chị Hồng có thể tự hiểu được, tôi là người đẹp đã hết thời, làm sao có thể lọt được vào mắt của tổng tài đây." Chị Hồng cười, lưu lạc phong trần nhiều năm, lời nào là thật, lời nào là dối, cô còn không phân biệt được sao?

"Chính vì vậy nên chị mới càng có hương vị, những người phụ nữ ở đây làm sao sosánh với chị." Uông Hạo Thiên trêu đùa cô.

"Những lời nói này của cậu thật là làm cho tôi mát ruột mát gan, trách không được các cô gái đều vì cậu mà thần hồn điên đảo, nếu tôi được trẻ lại như thuở hai mươi, nhất định cũng sẽ bị cậu mê hoặc đến thần trí không rõ ràng." Chị Hồng nhìn người đàn ông trước mắt, thật sự là vô cùng đẹp trai.

"Chẳng lẽ bây giờ tôi mê hoặc không được chị sao? Xem ta tôi phải tự kiểm điểm lại mình." Vẻ mặt Uông Hạo Thiên chứa đựng thất vọng nhìn cô.

"Đừng đùa nữa, chị Hồng đây dày dạn kinh nghiệm lắm, đúng rồi, không nói dông dài với cậu nữa, tôi có một việc muốn nhờ cậu giúp đỡ, không biết Uông tổng có đồng ý hay không?" Chị Hồng nói nửa thật nửa đùa.

"Đã biết chị Hồng không có việc thì sẽ không nhớ tới tôi mà, nói đi, có chuyện gì?" Anh nhìn cô hỏi.

"Là chuyện tốt, có một người bạn giới thiệu cho tôi một cô gái, hai mươi mốt tuổi, là sinh viên, bởi vì mẹ cô ấy bị bệnh, phải cần rất nhiều tiền, cô ấy không còn cách nào khác đành phải bán thân, tôi đã nhìn thấy cô gái đó, diện mạo quả thật rất thanh tú, cũng rất e thẹn, bởi vì bạn tôi đã dặn dò, muốn tôi tìm cho cô ấy một người tốt, nghĩ tới nghĩ lui, tôi đã nghĩ đến cậu, thế nào? Có hứng thú không?" Chị Hồng nói một cách vắn tắt, sau đó hỏi anh.

"Không có hứng thú, chị Hồng, đâu phải chị không biết, hàng ngày có biết bao nhiêu phụ nữ đưa lên đến cửa, tôi ứng phó còn không kịp, không cần phải bao dưỡng thêm người nào nữa đâu, chị tìm người khác đi." Uông Hạo Thiên không hề nghĩ ngợi liền từ chối, thứ mà anh không thiếu nhất chính là phụ nữ.

"Cậu đừng vội, tôi còn chưa nói xong đâu, cô gái kia muốn đánh đổi ba tháng bằng một trăm năm mươi vạn, điều kiện này chỉ sợ người khác không chịu đáp ứng, tôi biết cậu đối với phụ nữ rất là hào phóng, coi như cậu giúp chị Hồng một lần, được không? Nói không chừng cậu sẽ thích tiểu nha đầu thuần khiết đó, chị khẳng định với cậu, cô ấy không giống như những người phụ nữ trước đây." Chị Hồng vẫn không chịu buông tha, tiếp tục thuyết phục anh.

"Nếu chị Hồng đã nói như vậy, tôi làm sao có thể cự tuyệt, tôi sẽ nể mặt chị một lần, một trăm năm mươi vạn phải không?" Uông Hạo Thiên nói xong, lấy bút ra viết vào tấm chi phiếu, sau đó đưa cho cô "Về phần cô gái kia, chị Hồng tự mình lo liệu đi."

"Điều này sao có thể? Nếu cậu đã trả tiền, thì người là của cậu, còn chuyện cậu có muốn hay không, thì cậu tự mình quyết định, chuyện gì nên làm tôi sẽ giúp cậu làm tốt, cậu chỉ cần chờ điện thoại của tôi là được, lần này thật sự rất cám ơn cậu, tôi không quấy rầy cậu nữa, cậu tiếp tục đi vui vẻ đi, sau này có cơ hội tôi sẽ cảm tạ cậu." Chị Hồng cầm lấy tờ chi phiếu, thật vui vẻ vì anh đã nể mặt mình.

"Ok." Uông Hạo Thiên nói xong rồi tiến đến ghế lô.

Thích Vi Vi ngủ không được, cứ lăn qua lộn lại trên giường cô vừa lo lắng lại vừa sợ hãi, hy vọng dì Út có thể nhanh chóng cho cô một câu trả lời, bởi vì ngày mai đã là thời hạn cuối cùng rồi, tự hỏi chính mình hết

lần này đến lần khác, thật sự cứ như vậy mà bán thân sao? Mình làm sao đối mặt với anh Thiên Tứ đây? Nhưng khi nhìn thấy mẹ, cô biết bản thân phải làm như vậy.

Tích tích tích, tiếng chuông tin nhắn của di động vang lên, đã khuya như vậy rồi mà ai còn gửi tin nhắn ình? Cô vội vàng mở ra xem, là tin nhắn của Tiểu Tiểu: "Vi Vi, sáng mai gặp ở cổng trường nhé, mình và dì Út sẽ ở đó chờ cậu, dì Út đã tìm được đối tượng rồi, cụ thể của chuyện này gặp mặt hãy nói."

Đã tìm được đối tượng? Lòng của cô ngẩn ra, có phải đã tìm được người mua mình hay không? Nhưng cô không hề cảm thấy vui sướng, mà chỉ cảm thấy bàng hoàng, sợ hãi, bất an…….

17. Chương 17

Chương 017 – Thiện ý nói dối 1

Một đêm không ngủ, buổi sáng Thích Vi Vi đã dậy rất sớm để nấu cơm, sau đó đặt ở trên bàn: "Mẹ, con đi học đây."

"Vi Vi, chạy xe cẩn thận một chút." Bà Thích nhìn cô nói, nhìn thấy con gái vất vả như vậy, bà thật sự hận mình chết đi được, vài lần đã nghĩ đến việc chấm dứt sinh mạng, nhưng nghĩ đến con gái phải cô độc một mình, bà lại không nỡ……

"Con biết rồi." Cô dắt xe đạp ra khỏi cửa.

Đàm Tiểu Tiểu đứng trước cổng trường nhìn xung quanh, từ xa đã thấy cô đi tới, vội vàng vẫy vẫy tay "Vi Vi."

"Tiểu Tiểu." Cô dựng xe bên cạnh mình, sau đó khóa kỹ lại, trong lòng cảm thấy đấu tranh phức tạp, làm cho cô vô cùng khó chịu.

"Đến đây với mình, dì Út đang đợi chúng ta đó." Đàm Tiểu Tiểu lôi cô đi đến quán ăn sáng nằm bên cạnh trường học.

"Dì Út." Cô và Tiểu Tiểu cùng kêu lên.

"Hai đứa đến rồi à, ngồi xuống đi, đã ăn sáng chưa?" Chị Hồng hỏi.

"Ăn rồi." Cô vội vàng đáp, tim đập thình thịch.

"Dì Út, nói vào vấn đề chính đi, tụi con còn phải đi học nữa." Đàm Tiểu Tiểu ngồi ở một bên thúc giục.

"Vậy được rồi." Chị Hồng lấy ra từ trong túi xách hai tấm chi phiếu và một chùm chìa khóa phòng đưa tới trước mặt cô, nói: "Đây là hai tấm chi phiếu, một tấm một trăm vạn, một tấm bốn mươi vạn, trên mặt có ký hiệu, con tự xem đi."

"Một trăm bốn mươi vạn?" Thích Vi Vi kinh ngạc nhìn cô, tại sao lại được thêm bốn mươi vạn?

"Dì Út, không phải một trăm vạn sao?" Đàm Tiểu Tiểu hỏi ra những điều mà trong lòng đang nghi vấn.

"Trước hết hai đứa hãy nghe dì nói, một trăm vạn là con dùng để trả nợ, còn bốn mươi vạn này là để con sắp xếp ẹ của con, dì đã nói với khách rồi, trong ba tháng này, con phải ở tại ngôi nhà mà dì đã thuê, như vậy mẹ con thì sao? Tốt nhất là con hãy đưa bà đến bệnh viện để điều trị một thời gian, vốn dĩ dì sẽ lấy phí dịch vụ của chuyện này là mười vạn, nhưng vì nể mặt Tiểu Tiểu, dì sẽ không lấy, để con thuê phòng ở. Còn chùm chìa khóa này, là chìa khóa của căn biệt thự Hạnh Phúc, số 1056, con hãy chuẩn bị thật tốt, tuần sau dì sẽ dẫn con đến đó, nhớ ăn mặc xinh đẹp một chút, làm cho khách vừa lòng thì nói không chừng người ta sẽ bao dưỡng con thêm mấy tháng, lúc đó con nhất định phát tài." Chị Hồng nói.

"Cám ơn dì Út, dì thật tốt." Đàm Tiểu Tiểu ôm cổ của cô "Đúng rồi, dì Út, đối phương có bộ dạng thế nào? Dì có biết người đó không?"

Thích Vi Vi cũng khẩn trương nhìn dì, bản thân cũng muốn biết người mua mình có bộ dạng như thế nào? Cô sợ nhất những người đàn ông hói đầu, bụng bự, vẻ mặt ghê tởm……

"Yên tâm, là một người trẻ tuổi đẹp trai, lại có nhiều tiền, còn về phần là ai thì dì không thể nói, đây là quy tắc, trừ phi chính anh ta tự mình nói cho con biết, được rồi, không phải hai đứa còn đi học sao, dì cũng có chuyện phải đi trước, tạm biệt." Chị Hồng đứng dậy nói.

"Bye bye." Đàm Tiếu Tiếu vẫy tay với dì mình.

Thích Vi Vi lại nhìn vào hai tấm chi phiếu cùng chùm chìa khóa đang đặt trước mặt mình, tay chân lạnh như băng, cô thật sự đã bán chính mình……..

"Vi Vi, mau cầm lấy đi, không cần do dự, thật ra cũng đâu có gì, cùng lắm thì thất thân thôi? Bây giờ không ai quan tâm những chuyện đó đâu, mà cậu lại có thể giữ được phòng ở, còn có tiền để cho bác gái đi khám bệnh, không phải tốt hay sao?" Đàm Tiếu Tiếu cầm lấy chi phiếu và chùm chìa khóc bỏ vào trong túi xách của cô.

"Ừ." Thích Vi Vi gật đầu, cô đã không còn đường lui nữa, "Cậu nói cũng đúng, ít nhất mình có thể giữ được phòng ẹ, còn có thể có tiền đưa mẹ đi khám bệnh, nhưng vấn đề chính là mình nên giải thích với mẹ như thế nào về số tiền này?" Cô cảm thấy thật khó khăn.

"Thì nói là mượn? Không được, rất gượng ép, bác gái sẽ không tin tưởng, nhưng làm thế nào mà trong một đêm có thể có được nhiều tiền như vậy?" Đàm Tiếu Tiếu dùng tay xoa xoa đầu, cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên ánh mắt sáng ngời, "Trúng thưởng."

"Trúng thưởng."…….

18. Chương 18

Chương 018 – Thiện ý nói dối 2

"Mẹ, con đã về."

"Dì ơi, con cũng đến thăm dì." Trong tay hai người cầm rất nhiều thức ăn đi vào phòng, trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng.

"Vi Vi, Tiếu Tiếu, sao hai con mua nhiều thưc ăn quá vậy? Tiền ở đâu ra?" Bà Thích nhìn hai người, kỳ quái hỏi.

"Dì à, hãy nghe con nói." Đàm Tiếu Tiếu đi đến bên cạnh bà "Trong một lần con và Vi Vi hùn tiền lại mua vé số, may mắn đã trúng thưởng, một trăm vạn, trừ thuế ra thì còn lại được tám mươi vạn, con và Vi Vi mỗi người một nửa, hai người không cần lo lắng về tiền bạc nữa, dì cũng có thể có tiền đi chữa bệnh."

"Trúng thưởng? Thật vậy sao?" Bà Thích trừng to mắt, ngẩng đầu nhìn con gái mình.

"Là thật mẹ à, đây là do ông trời thương chúng ta, nên mới cho con gặp may mắn như vậy." Thích Vi Vi mỉm cười gật gật đầu, nhưng trong lòng lại cực kỳ chua sót, nếu mẹ biết cô đã bán thân lấy tiền, nhất định sẽ sống không bằng chết, cho nên cô quyết định không thể để ẹ biết.

"Thật sự trúng thưởng, thật sự trúng thưởng." Bà Thích có chút kích động không thể tự kiềm chế, ông trời quả thật đã thương xót bọn họ.

"Mẹ, mẹ đừng kích động." Thích Vi Vi sợ bà phát bệnh, vội vàng cầm lấy tay bà "Chúng ta có tiền, có thể đi chữa bệnh ẹ, lúc trước bác sĩ không phải đã nói rồi sao? Bệnh của mẹ đang có chuyển biến tốt, chỉ cần điều trị thêm một thời gian ngắn nữa, nhất định có thể khôi phục lại, ngày mai con sẽ cùng mẹ đến bệnh viện để liên hệ."

"Không, mẹ không đi bệnh viện." Bà Thích liền lập tức cự tuyệt, "Số tiền này để dành cho con đi học, còn dư thì làm của hồi môn."

"Dì à, dì đang nói gì vậy? Vi Vi đi làm thêm đã có tiền đóng học phí rồi, nếu bệnh của dì không khỏi, cô ấy làm sao yên tâm cho được? Lại nói, nếu dì an tâm tiếp nhận điều trị thì chính là giúp Vi Vi đó, dì xem, Vi Vi vừa đến trường, vừa chăm sóc dì, rất vất vả, nếu bệnh của dì khỏi hẳn thì dì có thể chăm sóc cho Vi Vi rồi." Đàm Tiếu Tiếu ở một bên vội vàng nói.

Lúc này Bà Thích mới nhìn con gái, lấy tay sờ sờ mặt của cô, nước mắt lập tức chảy ra, mấy năm nay quả thật đã liên lụy con gái rất nhiều, Tiểu Tiểu nói đúng, mình phải điều trị cho dứt bệnh để còn chăm sóc con gái, lúc này mới gật gật đầu: "Được, mẹ đi."

"Mẹ, mẹ nhất định phải khỏe lại." Thích Vi Vi giúp bà lau nước mắt, trong lòng cảm thấy chua xót không thôi.

"Đúng rồi, Vi Vi, trước khi mẹ đi bệnh viện, con mời Thiên Tứ về nhà ăn cơm nhé." Bà Thích cố ý dặn dò.

"Vâng, con đã biết, mẹ mau ăn cơm đi, tất cả đều là những món mà mẹ thích ăn nhất." Thích Vi Vi kéo mẹ ngồi xuống bàn ăn.

"Mời dì dùng cơm." Đàm Tiểu Tiểu cũng lôi kéo bà, hướng về phía Vi Vi nháy nháy mắt.

Cao ốc Uông thị.

"……Tốt lắm, bây giờ tan họp." Uông Hạo Thiên kết thúc câu nói cuối cùng.

"Tạm biệt, chủ tịch." Mọi người đều đứng dậy, cầm tài liệu bước ra khỏi phòng họp.

Sở Thiên Lỗi xem đồng hồ, thu thập xong mọi thứ, vừa muốn đi ra ngoài, có lẽ cậu ấy đã quên chuyện kia rồi.

"Khoan đã, Thiên Lỗi, dường như cậu đã quên một chuyện?" Uông Hạo Thiên gọi anh lại.

"Có sao? Sao tôi không nhớ ra vậy?" Anh giả ngu hỏi, thật không hiểu lần này anh ta bị làm sao vậy? Tại sao lại gây khó dễ ột cô bé.

"Cậu không nhớ? Cũng không sao, tôi nhớ là được rồi, đi thôi." Uông Hạo Thiên liếc Sở Thiên Lỗi một cái, anh muốn xem thử, nếu cô không kiếm ra tiền thì tính tình có còn bướng bỉnh được nữa hay không?

"Hạo Thiên, tại sao cậu lại khó xử cô ấy làm gì?" Sở Thiên Lỗi bất đắc dĩ lắc đầu.

"Tôi thích thế." Uông Hạo Thiên ném cho anh một câu, thật ra có đôi khi, chính mình cũng cảm thấy không thể giải thích được.

19. Chương 19

Chương 019 – Trả tiền

Chưa đến giữa trưa Thích Vi Vi đã đứng trước cửa tiểu khu chờ bọn họ đến……

Nhìn thấy chiếc xe hơi màu đen có rèm che đỗ trước mặt mình, cô biết bọn họ đã đến, cửa xe mới vừa mở ra, không đợi bọn họ xuống xe nói chuyện, cô liền cầm lấy chi phiếu trong tay ném đến tay Uông Hạo Thiên, "Đây là một trăm vạn, bồi thường cho anh, coi như chúng ta thanh toán song phẳng, từ đây trở đi không ai nợ ai, hy vọng say này không bao giờ gặp lại anh nữa." Nói xong, quay đầu trở về nhà.

"Có cá tính." Sở Thiên Lỗi nhìn theo bóng dáng của cô, cười khen ngợi "Có điều, một trăm vạn này làm sao cô ta có được?"

"Mặc kệ tại sao cô ta có, bồi thường là tốt rồi, chúng ta đi." Sắc mặt Uông Hạo Thiên khó coi, cô ta thật sự kiếm được một trăm vạn, vốn dĩ anh đã tính toán thật chu đáo, trước hết gây khó dễ cho cô một chút, sau đó buông tha cô, làm cho cô cảm kích anh đến rơi nước mắt, thật không nghĩ tới cô so với mình còn bướng bỉnh hơn.

"Này, người ta đã trả tiền lại cho cậu, cậu còn trưng cái mặt ỉu xìu để làm gì? Cậu nên vui vẻ mới đúng." Sở Thiên Lỗi nói một cách hài hước.

"Câm cái miệng của cậu lại, đi uống rượu." Uông Hạo Thiên hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, trong lòng cũng cảm thấy rất kỳ lạ, một trăm vạn này từ đâu mà cô ta có? Lúc này tiền đã tới tay, nhưng tâm lại thấy hoảng sợ…….

Ngày hôm sau, Thích Vi Vi cùng mẹ đi đến liên hệ với bệnh viện, bác sĩ của bệnh viện đều quen biết họ, cho nên liền nhanh chóng sắp xếp cho họ một giường, lúc này cô mới gọi điện thoại cho Hoàng Thiên Tứ.

"Vi Vi, có việc gì sao?"

"Anh Thiên Tứ, chiều nay anh đến đón em tan học đi, mẹ bảo em tối nay mời anh đến dùng cơm, anh có rảnh hay không?"

"Anh rảnh, đúng lúc anh cũng muốn tìm em, vậy em chờ anh nhé."

"Vâng."……..

Sau khi tan học, cô bước ra khỏi cổng trường, đã nhìn thấy Hoàng Thiên Tứ chờ sẵn bên ngoài, nhìn thấy cô đi ra, liền vội vàng chạy lại đón: "Vi Vi……."

"Anh Thiên Tứ, em muốn thông báo cho anh một tin tốt." Vẻ mặt Thích Vi Vi vui mừng nắm lấy cánh tay anh.

"Tin tốt gì mà làm em vui vẻ vậy?" Hoàng Thiên Tứ nhìn thấy nụ cười tươi như hoa trên khuôn mặt cô, anh cũng vui mừng nở nụ cười.

"Anh biết không? Mấy hôm trước, em với Tiểu Tiểu trong lúc cùng nhau về nhà đã vô tình mua một tờ vé số, may mắn lại trúng thưởng, chia ra mỗi người một nửa, em được bốn mươi vạn, rốt cuộc em cũng có tiền để tiếp tục chữa bệnh ẹ." Cô vô cùng phấn khởi nói.

"Trúng thưởng? Thật sao?" Gương mặt của Hoàng thiên Tứ hiện rõ vẻ vui mừng, kích động, lập tức ôm lấy cô "Vi Vi, quả nhiên là ông trời xót thương cho người tốt, rốt cuộc em không cần phải chịu khổ nữa."

"Ừ, ngày mai mẹ sẽ đi bệnh viện tiếp nhận điều trị, cho nên, mẹ muốn mời anh đến nhà dùng cơm." Thích Vi Vi tựa vào trong lồng ngực anh, nhưng trong mắt không có vẻ vui mừng, trong lòng đối với anh chỉ có ba chữ, thật xin lỗi.

"Vậy chúng ta đi nhanh đi, lên xe." Hoàng Thiên Tứ bảo cô ngồi vào phía sau xe đạp, lướt nhẹ một cách nhanh chóng.

****

"Anh Thiên Tứ, vào đi." Thích Vi Vi mở cửa ra, một bóng người liền đánh về phía cô: "Tôi đánh chết cô, cái đồ hồ ly tinh, tôi đánh chết cô, cho cô quyến rũ đàn ông nè……"

Theo bản năng cô đưa tay lên đỡ, bốp, cánh tay bị mẹ đánh lập tức chảy máu…….

"Bác gái, bác bình tĩnh một chút, cô ấy là Vi Vi." Hoàng Thiên Tứ ngây ra một lúc, lập tức ôm lấy bà, lúc này đang nổi điên.

Bà Thích lại nhìn anh, vẻ mặt trở nên vui mừng, nắm lấy tay anh, "Thích Vĩ, anh đã trở lại, anh thật sự đã trở lại……, không , không đúng." Bà lại lập tức trở nên phẫn nộ, lấy tay chỉ vào anh, "Nói, có phải anh trở về để ly hôn với em không? Anh nói đi……"

"Mẹ, mẹ, con xin mẹ hãy bình tĩnh lại một chút……." Thích Vi Vi cố không để ý đến cánh tay đang chảy máu của mình, nắm lấy tay bà, nước mắt lưng tròng nhìn bà, mỗi lần mẹ phát bệnh, đều làm cho lòng cô chua xót không thôi.

"Cô là hồ ly tinh, tôi đánh chết cô, đánh chết cô……." Bà Thích lại hung hăng đánh vào phía sau lưng cô.

"Mẹ, con là Vi Vi……." Thích Vi Vi chỉ biết trốn qua một bên, cô không thể đánh trả…….

"Vi Vi, tiếp tục như vậy không được, không phải em đã liên hệ với bệnh viện rồi sao? Bây giờ chúng ta hãy mang bác gái đến đó, không thể kéo dài tình trạng này của bà được nữa." Hoàng Thiên Tứ dùng sức nắm lấy tay bà kéo ra bên ngoài, nhìn thấy cô chịu ủy khuất mà cảm thấy đau lòng.

"Được." Thích Vi Vi lau đi nước mắt, cùng anh kéo mẹ lên taxi……

20. Chương 20

Chương 020 – Để anh chăm sóc em

Trong phòng bệnh của bệnh viện, Thích Vi Vi nhìn thấy mẹ đang ngủ say, lúc này mới nhẹ nhàng giúp bà đắp chăn, sau đó lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, ngồi ở trên ghế tựa đầu vào vai anh, mấy năm nay, ít nhiều gì cũng nhờ vào anh Thiên Tứ, cô mới có thể gượng dậy được.

"Bác gái đã ngủ chưa?" Hoàng Thiên Tứ nhẹ nhàng ôm lấy cô, nhìn thấy cô mệt mỏi như vậy, anh thật sự rất đau lòng.

"Ngủ rồi." Cô nhắm mắt lại nói, trong lòng thật sự quá mệt mỏi, mệt đến nỗi không thể cùng người mà mình thương yêu nhất nói hết câu.

"Vi Vi, đừng quá lo lắng, bác gái sẽ khỏe thôi, từ nay về sau, tất cả mọi chuyện đều để cho anh gánh vác, anh sẽ chăm sóc em và bác gái thật chu đáo." Hoàng Thiên Tứ nhẹ nhàng lấy tay vuốt lại mái tóc rối tung của cô, trong lòng anh âm thầm hạ quyết tâm, từ bây giờ trở đi, mặc kệ vất vả đến thế nào, anh cũng nhất định gánh hết trách nhiệm đang đè nặng trên vai cô.

"Vâng." Thích Vi Vi mở to mắt nhìn anh, nước mắt cảm động từ trong khóe mắt chảy ra, nhưng nghĩ đến việc mình sắp trở thành người đàn bà của một người đàn ông khác, ánh mắt trở nên ảm đạm một chút, nước mắt rơi càng nhiều hơn, thật xin lỗi, thật xin lỗi, ngoại trừ ba chữ này, cô không biết nên nói cái gì?

"Vi Vi, đừng khóc, hãy tin anh, anh sẽ cho em một cuộc sống hạnh phúc." Hoàng Thiên Tứ nghĩ cô đang lo lắng ẹ nên khóc, anh chậm rãi nâng mặt của cô lên, trong ánh mắt dịu dàng tỏa ra một tia hào quang, nhẹ nhàng hôn nước mắt trên mặt cô…….

Thích Vi Vi chậm rãi nhắm mắt lại, mặc dù sự trong trắng của mình không thể cho anh, nhưng nụ hôn đầu tiên của mình thì phải dành cho anh Thiên Tứ, người mà mình yêu thương, đã qua nhiều năm như vậy, tuy rằng bọn họ tâm ý tương thông, nhưng giữa họ chưa từng xảy ra chuyện gì quá đáng, bởi vì bọn họ đều thật lòng yêu, một tình yêu tinh khiết, duy nhất, không hề trộn lẫn tạp chất…….

Anh nhìn thấy đôi môi anh đào của cô, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng, mơ màng, lúc vừa gần chạm vào thì chợt nghe một giọng nói trẻ con vô cùng dễ thương vang lên.

"Anh, chị, hai người đang làm gì vậy?" Cặp mắt tò mò của một cậu bé nhìn chằm chằm bọn họ.

"Không có gì! Bọn anh đang chơi trò chơi thôi em à." Hoàng Thiên Tứ nhất thời vô cùng xấu hổ, còn cô cũng vì xấu hổ mà gương mặt đỏ bừng.

"Trò chơi? Em cũng muốn chơi." Cậu bé thích thú chạy lại, để đầu sát vào trước mặt bọn họ.

Sặc, bọn họ hai mặt nhìn nhau.

"Tiểu Minh, con đâu rồi? Mau tới đây, không được chạy lung tung." Một bà mẹ bước tới, mỉm cười nhìn bọn họ gật gật đầu, nắm tay thằng bé trở về.

Bọn họ ngượng ngùng quay mặt qua chỗ khác cười.

"Anh, chị, lần sau em lại đến chơi cùng hai người." Trên mặt cậu bé mang theo thất vọng, lưu luyến không muốn theo mẹ rời đi.

"Xì." Bọn họ nhìn nhau cười.

****

Vài ngày sau.

Thích Vi Vi nhìn quanh căn phòng có chút quạnh quẽ, trong lòng có một loại cảm giác không nói nên lời, mẹ đã đến ở tại bệnh viện, còn dặn dò cô nếu không có việc gì thì không cần đến thăm bà, hãy cố gắng học tập cho tốt, anh Thiên Tứ thì bảo cô không cần đi làm thêm, cứ ở nhà nghỉ ngơi, nhưng bọn họ đâu có biết được nỗi khổ tâm của cô, những tủi thân trong lòng cô, lại càng không nghĩ đến cô đã bán chính bản thân mình……

Ngày mai chính là ngày hẹn với chị Hồng, ngày mai cũng là ngày mà cô đem bản thân giao ột người đàn ông xa lạ, chỉ có điều cô hoàn toàn nghĩ không ra, cô nên đối mặt như thế nào, lại càng không dám tưởng tượng đối phương là người đàn ông có bộ dạng ra sao? Nhưng cô đã không còn đường để quay trở lại, bởi vì tiền đã không còn. Haizz, thở dài thật sâu, vẻ mặt bàng hoàng bất đắc dĩ, là tốt hay xấu, cũng chỉ có thể phó mặc cho số phận……

21. Chương 21

Chương 021 – Vào ở biệt thự

Cửa biệt thự Hạnh Phúc.

"Vi Vi, hôm nay cậu thật xinh đẹp." Đàm Tiếu Tiếu thấy cô mặc một bộ quần áo màu trắng, tóc dài bay bay, không cần cách ăn mặc cầu kỳ nhưng cũng làm cho người ta kinh ngạc không thôi.

"Tiếu Tiếu, cậu đừng cười mình, cám ơn cậu đã theo giúp mình một chuyến, cậu biết không, mình cũng không biết tại sao tim lại đập nhanh như vậy, trong lòng khẩn trương không biết chính mình đang suy nghĩ cái gì? Cậu xem, trong lòng bàn tay của mình toàn là mồ hôi." Vẻ mặt của Thích Vi Vi ảm đạm, thật sự không biết nên làm thế nào để đối mặt với những việc sắp xảy ra.

"Vi Vi, đừng khẩn trương, dì Út đã nói qua, đối phương là một người trẻ tuổi đẹp trai, nói không chừng anh ta yêu cậu thì sao? Lúc đó cậu có thể từ chim sẻ biến thành phượng hoàng nha." Đàm Tiếu Tiếu cười cười nói giỡn, chỉ hy vọng cô có thể thả lỏng bản thân một chút.

"Chuyện như thế làm sao có thể xảy ra, đừng quên, câu chuyện bạch mã hoàng tử yêu công chúa Lọ Lem chỉ là câu chuyện cổ tích mà thôi, huống chi, người mà trong lòng mình yêu là anh Thiên Tứ." Cô chưa từng nghĩ đến những chuyện này, lại càng không nghĩ đến mình sẽ yêu một người đàn ông khác, nhưng nếu, anh Thiên Tứ biết mình đã……. Anh ấy có tha thứ ình không? Cô không dám nghĩ đến nữa……."Vi Vi, đừng nghĩ nhiều như vậy, xe đến trước núi ắt có đường (nhất định sẽ có cách vượt qua), trước mắt cứ qua được cửa ải này rồi tính tiếp." Đàm Tiếu Tiếu biết nổi khổ trong lòng cô nên an ủi cô, liền thấy chị Hồng thướt tha tao nhã đi tới.

"Dì Út." Cô vẫy tay.

"Hai đứa đến sớm vậy sao? Tại sao không đi vào bên trong mà chờ? Vào nhà rồi nói chuyện." Chị Hồng nói xong thì quay sang đánh giá Vi Vi một chút, cách ăn mặc của cô cũng không có gì đặc biệt, tuy nhiên, cũng toát lên khí chất tươi mát, bộ dạng thuần khiết, bộ dạng này cũng xem như không giống người thường.

"Được." Đàm Tiếu Tiếu kéo tay cô đi theo dì Út vào trong nhà.

"Woa, thật đẹp, thật lộng lẫy." Nhìn thấy cách bài trí của biệt thự, Đàm Tiếu Tiếu sợ hãi kêu lên, trong mắt của Thích Vi Vi cũng là sợ hãi kêu lên.

"Đây là cuộc sống của những người có tiền, Vi Vi, từ hôm nay trở đi, trong vòng ba tháng, con phải ở nơi này, cho đến khi hợp đồng kết thúc, cho dù khách không đến, con cũng không thể rời khỏi đây, biết không?" Chị Hồng cố ý dặn dò.

"Con biết rồi, nhưng mà, ban ngày con phải đi học, còn phải đi làm thêm……." Thích Vi Vi nhìn dì, chần chờ hỏi, cô không thể không đến trường.

"Đó là chuyện mà con phải thảo luận với khách, nếu anh ta đồng ý là tốt rồi, nhưng mà dì nghĩ chắc không có vấn đề gì, dù sao ban ngày cậu ấy cũng bề bộn nhiều công việc, phụ nữ của cậu ấy cũng rất nhiều, một tháng ghé quá vài lần là tốt lắm rồi, cho nên, con không cần lo lắng." Chị Hồng nói, đến trường là chuyện rất bình thường, cậu ấy nhất định sẽ đồng ý thôi.

"Vâng." Thích Vi Vi thở ra nhẹ nhõm, một tháng ghé qua vài lần, vậy là tốt rồi, ba tháng hẳn là sẽ trôi qua rất nhanh.

"Được rồi, con ở lại đây đi, con có thể tự mình làm cơm tối, cũng có thể gọi bên ngoài mang tới, tối nay, khách sẽ đến đây, không cần lo lắng, qua được đêm nay là tốt rồi, làm người là vậy đó, lúc nào mở đầu cũng gian nan, nhưng sau khi quen thuộc rồi thì sẽ tốt thôi." Chị Hồng lấy tay vỗ vỗ bả vai của cô.

"Vi Vi, cậu bảo trọng, mọi chuyện sẽ nhanh chóng qua thôi." Đàm Tiểu Tiểu ôm cô một lát.

"Ừ." Thích Vi Vi gật đầu qua loa, trong lòng rối loạn, lo âu.

"Chúng ta phải đi rồi, hôm khác sẽ đến thăm con, nhớ biểu hiện cho thật tốt." Chị Hồng nói xong liền kéo tay Tiểu Tiểu rời khỏi.

Lúc này Thích Vi Vi mới chậm rãi bước lên lầu, trên lầu có rất nhiều phòng làm cô ngây ngẩn cả người, cô nên ở phòng nào? Mở cửa ra và nhìn vào từng phòng thì thấy phòng ngủ chính hình như là được cố ý trang trí rất đẹp, trên giường lớn có một tấm chăn đỏ thẫm, bên cạnh giường còn đặt hai đôi dép lê, cô biết, hẳn là mình nên ở căn phòng này, nghĩ đến bản thân sẽ cùng một người đàn ông xa lạ không hề có cảm tình làm những chuyện thân mật trên giường, cô nhịn không được rùng mình một cái……

22. Chương 22

Chương 022 – Oan gia ngõ hẹp

Uông Hạo Thiên đang lái xe, nghĩ đến vừa rồi nhận được điện thoại của chị Hồng, kêu anh đến lấy chìa khóa, rõ ràng chị đã sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa, anh nói, anh không muốn cô gái kia, chỉ là nể mặt chị mà thôi, nhưng chị Hồng không đem lời nói của anh để vào trong mắt, chị nói không được, nếu anh muốn thì anh tự cho cô ấy trở về, còn chị thì chị không thể phá hủy quy tắc, cho nên anh chỉ có thể tự mình đến đó một chuyến……

Thích Vi Vi bước vào cửa, ngồi trên ghế sô pha, cơm tối cô hoàn toàn ăn không vô, liếc nhìn đồng hồ trên tường, đã gần tám giờ rồi. Anh ta có đến đây không? Trong lòng càng thêm khẩn trương sợ hãi, anh là dạng người như thế nào? Có thể vừa vào cửa đã cởi quần áo của cô hay không? Sau đó……

Không được, cô rất sợ, cô muốn chạy trốn, trong đầu chỉ có một ý tưởng duy nhất, cô cũng thay đổi hành động, cầm lấy túi xách, bỏ chạy xuống dưới lầu, vừa định mở cửa, chợt nghe thấy ngoài cửa có âm thanh tra chìa khóa vào ổ, trong nháy mắt cửa mở ra, theo bản năng cô xoay người sang chỗ khác…….

Uông Hạo Thiên vừa mở cửa ra, liền thấy một cô gái mặc một bộ quần áo màu trắng tinh tế, tóc dài tung bay, đưa lưng về phía mình, cảm thấy rất kỳ quái, cô ta làm cho anh có một loại cảm giác yên lặng, bình thản, làm cho trong lòng anh không có một tia tạp niệm, cũng không có một tia ***, khóe môi nhếch lên thành hình vòng cung, anh đối với cô vốn sẽ không muốn ***…… (*** là tác giả viết chứ không phải Quinn lượt bớt đâu nha ^^)

Cảm nhận được ánh mắt ở phía sau đang đánh giá mình, tim của Thích Vi Vi đập dồn dập trong lồng ngực, anh ta có thể bước tới hay không? Anh ta có thể đối với mình…..hay không? Phía sau lưng cô đổ đầy mồ hôi lạnh……

"Tiểu thư, cô tính cứ đưa lưng về phía tôi như vậy hay sao?" Uông Hạo Thiên lên tiếng, tuy rằng đối với cô không có tà niệm, nhưng cũng rất muốn xem thử hình dáng của cô ra sao.

Vì quá lo lắng nên Thích Vi Vi hoàn toàn không nghe anh nói cái gì, nhưng giọng nói kia thì có vẻ quen thuộc, cô biết có trốn cũng trốn không khỏi, cắn môi, chậm rãi di chuyển bước chân, từ từ xoay người lại, sau đó lại ngây ngẩn cả người.

"Là anh."

"Là cô."

Uông Hạo Thiên cũng sửng sốt, hai người đồng thời lên tiếng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn đối phương, sẽ không trùng hợp như vậy chứ.

Thích Vi Vi nhìn thấy anh, chuyện gì đã xảy ra? Chẳng lẽ người mua mình, chính là anh ta? Làm sao có thể? Cô không thể tin thế giới này lại nhỏ như vậy, hay là bọn họ oan gia ngõ hẹp?

Ánh mắt đen sâu thẳm của Uông Hạo Thiên cũng híp lại, anh lập tức cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra, khó trách mà cô có một trăm năm mươi vạn, thì ra là cô thật sự bán thân để bồi thường tiền cho anh, đi đến trước mặt cô, lấy tay vuốt ve khuôn mặt của cô: "Chỉ mới cách nhau không lâu, cuối cùng cô vẫn nằm trong lòng bàn tay tôi, đây là ý trời hay là duyên phận?" Ánh mắt của anh lạnh như băng, chứa đầy vẻ khinh thường, vốn dĩ còn rất bội phục ý chí không chịu khuất phục của cô, thì ra, cô cũng là hạng người bán thân vì tiền, không có gì khác biệt so với những người phụ nữ khác.

"Bỏ tay ra." Thích Vi Vi lui về phía sau vài bước để tránh né anh, trừng mắt nhìn anh, bây giờ cô cũng không hiểu được, tại sao lại là anh? Đây thật sự là ý trời sao? Dùng tiền của anh ta để trả lại cho anh ta, mà cô lại phải dâng hiến chính mình, có phải ông trời đang trêu đùa cô không?

"Bỏ tay ra?" Uông Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng, nếu cô đã tự chà đạp chính mình, thì anh cũng không cần khách sáo nữa, giọng điệu trở nên lạnh lùng "Đừng quên, kể từ giây phút cô cầm tiền của tôi, thì cô đã trở thành người phụ nữ của tôi, bây giờ nên cố gắng hết sức để thực hiện nghĩa vụ của cô, cùng tôi lên giường đi."

Á, mặt Thích Vi Vi đỏ lên, nghe trong giọng nói của anh có vẻ châm chọc, trong nháy mắt tất cả tức giận đối với anh đều bùng lên , cô hận anh ta còn không kịp, làm sao có thể lên giường với anh ta, nổi giận đùng đùng nhìn anh "Tôi phải rời khỏi đây."

"Rời khỏi, được." Uông Hạo Thiên đáp ứng một cách thoải mái, lập tức vươn tay ra: "Trả lại cho tôi một trăm năm mươi vạn, là cô có thể đi rồi."

"Anh……." Thích Vi Vi như muốn nghẹt thở, anh ta rõ ràng là muốn gây khó dễ ình, lập tức nói: "Một trăm vạn kia đã đưa cho anh, mười vạn là dùng để thuê biệt thự này, còn lại bốn mươi vạn tôi sẽ mau chóng trả lại cho anh."

23. Chương 23

Chương 023 – Uy hiếp đê tiện

"Tiểu thư, cô phải hiểu cho rõ ràng, một trăm vạn là cô bồi thường xe cho tôi, không liên quan gì đến chuyện này cả, hoặc là trả tiền, hoặc là làm người của tôi, cô hãy tự mình quyết định đi, nhưng mà, tôi khuyên cô tốt nhất không nên giả bộ, một người con gái vì tiền mà có thể bán thân, còn ở đây giả bộ thuần khiết gì nữa, cô không cảm thấy thật ghê tởm sao?" Uông Hạo Thiên nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường.

"Ghê tởm ư? Anh là một đại thiếu gia, anh thì biết cái gì? Anh có tư cách gì phê phán tôi?" Cơn tức giận trong lòng Thích Vi Vi lập tức bộc phát, phẫn nộ dùng tay chỉ vào anh, "Nếu không phải anh ép tôi bồi thường tiền, nếu không sẽ lấy phòng của tôi, thì tôi phải đi bán thân sao? Mẹ tôi thần trí không bình thường, mỗi lần tỉnh táo lại bà đều hối hận không thôi, cảm thấy đã liên lụy tôi, đã có vài lần bà tìm đến cái chết, đều là tôi đã cầu xin bà hãy suy nghĩ lại, nếu bà biết bà đã đập xe của anh đến nỗi phải đem phòng ở ra bồi thường, bà nhất định sẽ đi tìm cái chết, bà là người thân duy nhất của tôi, tôi làm sao có thể trơ mắt nhìn bà đi tìm chết, mặc dù bà điên, nhưng và vẫn là mẹ tôi, huống chi, tôi không phải là chưa từng cầu xin anh, là anh máu lạnh vô tình……"

Cô nghẹn ngào thốt lên, nước mắt rơi lã chã, đột nhiên giọng nói đầy căm giận, trừng mắt nhìn anh: "Là anh, anh không nên ép tôi, tôi không phải chưa từng cố gắng qua, tôi cũng đã đi cầu xin người từng vứt ***** con chúng tôi, lại bị ông ta đuổi ra ngoài, đến bước đường cùng, tôi chỉ còn cách bán chính bản thân mình, anh có biết loại cảm giác cùng đường này là như thế nào không? Nếu có một chút hy vọng, ai lại muốn đi bán thân, không phải ai trời sinh cũng đều thấp hèn đâu……."

Đối mặt với giọng điệu lên án gay gắt của cô, sắc mặt Uông Hạo Thiên trở nên âm trầm, từ những gì anh nghe được từ trong giọng nói của cô, anh có thể hiểu được nỗi hận của cô, nỗi bất đắc dĩ của cô, có thật bản thân đã bức cô đến bước đường này không? Có lẽ anh chưa từng biết qua không có tiền sẽ khổ sở như thế nào, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia áy náy……."Uông Hạo Thiên, anh là kẻ đê tiện, vô sỉ, hạ lưu, lòng dạ độc ác……Chính là anh." Tức giận nhất thời khó tiêu tan, Thích Vi Vi đem tất cả những từ ngữ mắng **** mà cả đời mình biết được, mắng xối xả vào mặt anh.

Sắc mặt anh đen kịt hoàn toàn, vốn nghĩ sẽ buông tha cho cô, nhưng cô gái này còn chưa được giáo huấn đầy đủ, không biết uốn lưỡi bảy lần trước khi nói, huống chi trên thế giới này, không có người nào dám chỉ thẳng vào mặt anh mà mắng như tát nước thế kia, lấy tay bóp chặp cằm cô, trong mắt phừng phừng lửa giận: "Cô câm miệng, bây giờ cô chỉ có hai con đường, hoặc là trả tiền, hoặc là lên giường."

Thích Vi Vi nhìn anh với ánh mắt thù hận, nhưng cô biết bản thân mình không còn tiền, có điều cô cũng không cam tâm để anh chiếm hết tiện nghi của mình, xem ra, cô chỉ còn cách chơi xấu, nghĩ vậy, giọng điệu đột nhiên tỉnh táo lại, hỏi: "Tiên sinh, thật ngại quá, tôi thiếu anh một trăm năm mươi vạn gì? Tôi có thiếu anh sao? Tôi nghĩ anh sẽ không ngốc đến nỗi kiện ra tòa, đây là số tiền anh dùng để bao dưỡng, thậm chí nói như vậy, thì pháp luật cũng sẽ không hướng về phía anh đâu. Cho nên, thật xin lỗi, tha thứ cho tôi không thể hầu hạ anh, tạm biệt." Lập tức gạt tay anh ra, cô quyết định chạy trước.

"Muốn chạy sao? Được thôi, có điều, bước ra khỏi cánh cửa này, cô đừng hối hận." Uông Hạo Thiên ở phía sau lạnh lùng nói, cô gái này thật có bản lĩnh, thời điểm anh nghĩ muốn thả cô đi, thì cô lại chọc giận anh, nếu có trách thì chỉ trách cô gieo gió gặt bão, đừng trách anh máu lạnh vô tình.

"Không đi tôi mới hối hận." Thích Vi Vi cũng không quay đầu lại, tiếp tục chạy ra ngoài.

"Cô dường như không được hiểu biết lắm nhỉ? Nếu hôm nay cô bước ra khỏi cánh cửa này, phòng ở của cô, mẹ của cô, bạn bè của cô đều vì cô mà gặp phiền phức……" Lời của Uông Hạo Thiên còn chưa nói xong thì bước chân của cô đã dừng lại.

"Tại sao anh lại đê tiện như thế? Tôi với anh không thù không oán, tại sao anh phải đối xử với tôi như vậy?" Thích Vi Vi không khống chế được bản thận, tức giận rống lên, tựa như một con sư tử đang nổi giận, hận không thể lập tức cắn xé anh.

24. Chương 24

Chương 024 – Tránh né đêm đầu tiên

"Khộng thù không oán? Vô duyên vô cớ bị người ta lừa một trăm năm mươi vạn, cô nói thử xem tôi có nén giận được không?" Uông Hạo Thiên nhíu mày nhìn cô, hỏi ngược lại.

"Ai lừa anh, tôi không lừa, là do anh cam tâm tình nguyện đưa." Thích Vi Vi oán giận nhìn anh, tạm dừng một chút, sau đó nói tiếp: "Nếu biết là anh, tôi nhất định sẽ không cần."

"Không sai, xem ra đây là điểm giống nhau duy nhất giữa chúng ta, nếu biết là cô, thì tôi đã không thèm liếc mắt một cái, đừng nói là một trăm năm mươi vạn, cho dù là một vạn năm, tôi cũng sẽ không bỏ ra, cô cũng không tự nhìn lại mình đi, trừ bỏ cô là một trinh nữ ra, thì đâu có điểm nào đáng giá một trăm năm mươi vạn, không cái gì ra cái gì, lại nói, xã hội này cũng không thiếu trinh nữ." Uông Hạo Thiên gần như dùng hết khả năng có thể để châm chọc cô.

"Anh……." Thích Vi Vi gắt gao trừng mắt nhìn anh, mồ hôi chảy đầy trên mặt, cô dù sao cũng là một thiếu nữ chưa hiểu sự đời, làm sao có thể là đối thủ của anh, có điều trong lòng cô không ngừng mắng ****, tại sao tên khốn này còn không chết đi……..

"Có phải trong lòng đang mắng tôi hay không?" Uông Hạo Thiên liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư cô, sắc mặt lập tức trở nên không kiên nhẫn, giọng điệu mang theo uy hiếp: "Tôi không có thời gian để nói chuyện dông dài với cô, hoặc là lên giường, hoặc là chạy lấy người, nhưng mà tốt nhất là cô nên hiểu rõ hậu quả." Anh muốn xem thử cô sẽ làm sao?

Thích Vi Vi đứng im không nhúc nhích, giống như một pho tượng, cô thầm nghĩ muốn quay đầu bước đi, nhưng cô lại sợ liên lụy bạn bè, trong đó còn có chị Hồng có lòng tốt muốn giúp đỡ mình nữa, người ta cố ý đối xử với mình như vậy, nhưng cô không thể đối xử vô tình với người khác, có điều cô không cam lòng trở thành người phụ nữ được anh bao dưỡng, cô nên làm cái gì bây giờ? Nên làm cái gì bây giờ?

Toàn thân cô đổ đầy mồ hôi lạnh, đột nhiên trước mắt sáng ngời, đúng rồi, cô không thể vi phạm giao dịch, nhưng anh ta thì có thể, nếu anh ta chủ động hủy bỏ, vậy thì mình sẽ không cần bồi thường tiền, đúng, cô

sẽ không tiếc hết thảy mọi thứ, dùng đủ mọi cách để anh chán ghét mình, sau đó để anh chủ động hủy bỏ giao dịch……..

“Đã suy nghĩ kỹ chưa?” Uông Hạo Thiên thấy ánh mắt cô không ngừng chuyển động, không biết cô đang tính toán cái gì, nhưng mà, anh tự tin cô hoàn toàn không phải là đối thủ của anh, dù sao cô cũng còn quá non nớt.

“Anh muốn làm gì?” Cô hoàng sợ lui lại phía sau vài bước, anh ta đến trước mặt mình từ khi nào¿‘Cô nói thử xem tôi muốn làm gì? Đương nhiên là làm chuyện nên làm?” Ánh mắt Uông Hạo Thiên cố ý đánh giá thân thể cô.

“Tôi…….Hôm nay tôi không tiện.” Thích Vi Vi rùng mình một cái, dưới tình thế cấp bách buột miệng nói ra, nếu đã không thể đi thì chỉ còn cách phải tìm lý do để trốn tránh đêm nay.

“Không tiện?” Uông Hạo Thiên nhìn cô, vẻ mặt cô rõ ràng nói lên cô đang chột dạ, khẳng định là nói dối, mặc dù có thể vạch trần lời nói dối của cô, nhưng anh không vội, anh không vạch trần cô, anh muốn xem thử, cô còn muốn giở trò lừa bịp gì? Anh cũng vô cùng chờ mong.

“Vâng.” Cô gật gật đầu giống như con gà con mổ thóc, cứ tránh thoát đêm nay trước đã rồi tính sau.

Uông Hạo Thiên bước một bước tiến đến gần cô, vì căng thẳng mà tim của cô đập thình thịch, phối hợp với anh ta, thầm nói như vậy nhưng chân của của cô vẫn lui về phía sau từng bước, ánh mắt ngẩn ngơ hoảng sợ, giọng nói run rẩy: “Anh còn muốn làm gì?”

“Nếu đã không tiện , vậy thì nghỉ ngơi sớm một chút, chờ cô thuận tiện, chúng ta sẽ hoàn thành giao dịch của chúng ta.” Đột nhiên anh bình thản mở miệng nói.

Hả? Thích Vi Vi ngây ngẩn cả người, tại sao thái độ của anh ta lại trở nên như vậy? Chẳng lẽ anh ta không thèm quan tâm, nhưng mà, mặc kệ anh ta có ý gì? Đêm nay anh ta có thể buông tha ình, như vậy cô cũng cảm thấy đủ rồi.

“Còn ngẩn người ra đó làm gì? Lên giường nghỉ ngơi thôi, tôi mệt rồi.” Uông Hạo Thiên thấy cô không nói lời nào, trực tiếp nắm lấy tay cô, muốn kéo cô lên lầu.

Cô giống như bị điện giật, nhanh chóng rút tay về, trong mắt đều là hoảng sợ: “Tôi còn chưa mệt, anh cứ ngủ trước đi.” Cô không nghĩ sẽ ngủ cùng với anh, như vậy rất nguy hiểm.

25. Chương 25

Chương 025 – Đồng giường cộng chẩm

“Em đang suy nghĩ cái gì?” Uông Hạo Thiên nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của cô thì khóe môi lộ ra một nụ cười, duỗi tay ra, ôm cô vào trước ngực, ánh mắt sâu sắc bắn ra một tia hào quang: “Đừng quên, từ bây giờ trở đi, em là người đàn bà của tôi, mặc dù chúng ta không làm chuyện đó, nhưng chúng ta cũng phải đồng giường cộng chẩm, em phải thay tôi làm ấm giường.”

“Tôi không……..” Lời còn chưa kịp nói hết, cổ tay đã bị anh siết chặt, kéo lên trên lầu: “Em không có tư cách nói không.”

“Anh buông ra, để tôi tự đi.” Cô liều mạng giãy dụa.

Ầm, Uông Hạo Thiên lập tức ném cô lên giường, thân thể trực tiếp đè ở phía trên, đặt cô ở dưới thân, nhìn chằm chằm vào vẻ mặt phẫn nộ của cô, tâm tình của anh cực kỳ vui vẻ, anh cũng không tin, anh không chinh phục được cô.

“Anh buông, đồ lưu manh.” Thích Vi Vi gào to, muốn đẩy anh ra.

“Cô tốt nhất đừng nhúc nhích, đừng thử thách tính nhẫn nại của đàn ông, nếu không, tôi cũng không dám cam đoan, có làm ra chuyện lưu manh hay không? Bây giờ cô muốn sao?” Uông Hạo Thiên bị cô cọ qua cọ lại trong ngực, làm cho thân thể anh lập tức bị kích động.

Cô bị dọa đến nỗi ngay cả một cử động nhỏ cũng không dám, bởi vì cô cảm giác được có thứ gì đó ở hạ thể anh cứng rắn gắt gao đụng chạm vào mình, tuy rằng cô chưa từng xảy ra chuyện nam nữ, nhưng những biểu hiện như thế này cô vẫn biết đó là gì? Ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng anh, nhưng trong lòng quả thật là hận muốn chết…….

Uông Hạo Thiên ngửi được mùi thơm tươi mát trên người cô, rất kỳ lạ là trong nháy mắt thân thể đã bình tĩnh trở lại, *** cũng tan biến trong nháy mắt, cô không giống như những người phụ nữ trước đây, không có mùi son phấn thì có mùi nước hoa, nếu không thì lại có mùi của sữa, hương vị tự nhiên thuần khiết của cô làm cho anh đột nhiên cảm thấy quyết định bao dưỡng cô cũng là một quyết định không tồi.

Bị anh ôm vào trong ngực, giờ phút này Thích Vi Vi lại hận không thể giết chết anh, nhưng lại không thể giãy dụa, đành phải nhắm mắt lại không nhìn tới anh…….

Nhìn thấy bộ dáng hận muốn chết nhưng lại không làm được gì của cô, ánh mắt Uông Hạo Thiên lộ ra ý cười, cùng cô chơi trò chơi này cũng vui lắm chứ.

Hai người vẫn nằm im trên giường trong một tư thế cực kỳ mờ ám, nhưng mỗi người đều chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình……

Không biết từ lúc nào thì mơ mơ màng màng ngủ say, cho đến khi cô tỉnh lại thì đã không thấy bóng dáng của Uông Hạo Thiên đâu cả, trời cũng đã sáng, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đứng dậy chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt chải đầu, liền thấy phía trước gương có dán tờ giấy: “Buổi tối, phải trở về trước sáu giờ.”

“Bệnh thần kinh, tại sao tôi phải nghe lời anh?” Cô tức giận xé nát tờ giấy và ném nó vào trong sọt rác, anh ta muốn mình trở về, mình sẽ không trở về, lại nói, buổi tối cô còn phải đi làm thêm, đến tám giờ mới tan ca.

“Vi Vi, cậu đã tới rồi, hôm qua thế nào? Đối phương là ai vậy? Hai người có xảy ra chuyện ấy hay không?” Đàm Tiếu Tiếu vừa nhìn thấy cô, liền giữ chặt cô lại, liên tục hỏi thăm.“Tiếu Tiếu, cậu hỏi nhiều như vậy, mình làm sao trả lời kịp.” Thích Vi Vi buồn cười nhìn cô.

Đàm Tiếu Tiếu đánh giá cô, gật gật đầu nói: “Tâm tình không tệ nha? Có phải đối phương rất đẹp trai hay không? Mau nói ình biết, tối hôm qua rất kích thích có phải không?”

“Bà tám, được rồi, nói cho cậu biết, tối hôm qua không xảy ra chuyện gì cả, đúng thật là oan gia ngõ hẹp mà, người mua mình lại là anh ta.” Thích Vi Vi nhớ tới anh liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Cậu đang nói ai vậy?” Đàm Tiếu Tiếu không hiểu.

“Chính là cái tên Uông Hạo Thiên đó, anh ta dùng tiền của chính mình để bồi thường chính mình.” Thích Vi Vi nói một hơi.

“A……..” Đột nhiên Đàm Tiếu Tiếu la to lên.

“Cậu làm gì vậy? Lỗ tai mình sắp bị cậu làm cho điếc rồi nè.” Thích Vi Vi lấy tay che lỗ tai lại, không biết bạn thân của mình lên cơn điên gì?

“Uông Hạo Thiên, ai là Uông Hạo Thiên?” Đàm Tiếu Tiếu kích động nắm lấy tay cô.

“Chính là người mà cậu thường xuyên nhắc tới, Uông Hạo Thiên.” Thích Vi Vi nhìn thấy phản ứng dữ dội của cô, liền bật thốt lên.

“Cái gì?” Đàm Tiếu Tiếu kinh ngạc há hốc mồm: “Cậu nói lại một lần nữa, là tổng tài Uông thị – Uông Hạo Thiên sao?”

Cuối cùng Thích Vi Vi cũng hiểu được sự ngây ngốc hoa mắt của cô, tức giận nói: “Không phải.” Nếu nói là phải thì nhất định cô sẽ hỏi không dứt.

“Mình biết ngay mà, làm sao có thể là anh ta? Bên cạnh anh ta nhiều phụ nữ như vậy, thì cần gì phải đi bao dưỡng làm chi.” Đàm Tiếu Tiếu khôi phục lại như bình thường, nhưng cũng mang theo thất vọng, nếu đúng là anh ta, bản thân không phải sẽ có cơ hội gặp mặt người đàn ông trong truyền thuyết sao?

"Cậu thật là….." Thích Vi Vi nhìn cô cười khổ.

26. Chương 26

Chương 026 – Nổi giận

Phòng làm việc.

Mỗi một lần Sở Thiên Lỗi nhìn thấy văn kiện là một lần nói với anh: "Đại khái mọi chuyện chính là như vậy, cậu xem thế nào? Nếu không có vấn đề gì thì tôi sẽ thực hiện."

"Những chuyện nhỏ nhặt này, cậu xem là được rồi, không cần hỏi tôi, tôi đi trước đây." Uông Hạo Thiên lại không yên lòng liếc nhìn đồng hồ, bây giờ là năm giờ, nên tan sở rồi, nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nộ, tính cách không khuất phục của cô, anh lại càng muốn chinh phục cô.

"Hết giờ làm việc rồi sao?" Theo bản năng Sở Thiên Lỗi cũng nhìn đồng hồ "Còn chưa tới năm giờ đâu, tại sao tan sở sớm như vậy?" Đột nhiên cười thần bí, "Chẳng lẽ lại có bạn gái mới, nói đi, là người mẫu hay diễn viên truyền hình, điện ảnh? Hoặc là người tình bí ẩn nào?

"Chẳng lẽ, ngoại trừ phụ nữ ra tôi không còn việc gì có thể làm sao?" Uông Hạo Thiên liếc nhìn anh một cái, trực tiếp cầm lấy áo vest muốn rời khỏi, tuy rằng anh quả thật là vì phụ nữ, nhưng người phụ nữ này thật sự rất khác biệt.

"Ngoại trừ phụ nữ, tôi thật không biết còn có chuyện gì có thể làm cho Uông đại tổng tài nóng vội như vậy." Sở Thiên Lỗi mở miệng trêu đùa.

"Cậu có phải rất nhàn rỗi hay không?" Uông Hạo Thiên nhìn anh, mặc dù biết anh hiểu rất rõ chính mình.

"Ok, tôi bề bộn nhiều việc, cậu muốn làm gì thì làm, tôi không có hứng thú muốn biết đâu." Sở Thiên Lỗi lãnh đạm nhún vai, phụ nữ của anh ấy thật sự nhiều lắm, thay người như thay áo cũng không có gì lạ.

Uông Hạo Thiên lái xe nửa giờ đã trở về tới biệt thự, mở cửa ra, cô còn chưa có về, không hề gì, dù sao cũng còn chưa tới sáu giờ, cứ ngồi trên ghế sô pha xem báo trước đã…….

Nửa giờ trôi qua, cô vẫn chưa trở về.

Một giờ lại trôi qua, cô còn không có trở về, vẻ mặt anh đã muốn tối đen.

Lại một giờ nữa trôi qua, lúc này vẻ mặt anh đã muốn âm trầm dọa người…….

Sau khi tan ca ở cửa hàng tiện lợi, Thích Vi Vi chậm rãi đạp xe trên đường, cô không muốn trở về, không biết hôm nay anh ta có đến hay không? Tốt nhất là đừng tới, trong lòng buồn bực, cuối cùng cũng tới cửa biệt thự, nhìn thấy ánh đèn bên trong, tim của cô đập nhanh một chút, anh ta đã trở lại…….

Nhìn thấy kim đồng hồ đã chỉ đến chín giờ rưỡi, Uông Hạo Thiên lập tức đứng dậy bước ra ngoài cửa, cô ta cố ý, nhất định là cô ta cố ý đối đầu với mình, được, cô chờ đó.

Thích Vi Vi đứng ở ngoài cửa do dự một chút, cô vẫn là không nên đi vào, cứ rời khỏi đây trước, nhưng còn chưa kịp xoay người thì thấy anh đã mở cửa, từ trong nhà bước ra, bốn mắt nhìn nhau.

Nhìn thấy sắc mặt cực kỳ khó coi và lửa giận trong mắt của anh, cô nhịn không được rùng mình một cái, đột nhiên nhớ tới sáng nay anh đã để lại tờ giấy, bảo cô phải trở về nhà trước sáu giờ, bây giờ nhất định là gần mười giờ rồi, anh nhất định đang nổi điên lên, nhìn dáng vẻ của anh dường như muốn ăn tươi nuốt sống mình…….

"Cô hẳn là nên biết hậu quả của việc chọc giận tôi." Uông Hạo Thiên gắt gao nhìn chằm chằm cô, giọng điệu vô cùng lạnh lùng, từng chữ từng chữ từ hàm răng nhả ra."Tôi……." Thích Vi Vi biết lúc này anh đang bùng cháy lửa giận, hết sức nguy hiểm, cô không thể lấy bản thân và bạn bè của mình ra đùa giỡn, tất cả cứ để lại phía sau, không cần chọc giận anh ta, lùi một bước trời cao đất rộng, âm thầm hít thở, cúi đầu nói: "Thật xin lỗi, tôi biết anh bảo tôi phải trở về nhà trước sáu giờ, nhưng mà đêm nay tôi phải làm thêm, cho nên không có cách nào trở về sớm được." Người đang đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, được, cô nhịn.

Làm thêm? Uông Hạo Thiên ngẩn người một chút vì thái độ của cô, vốn tưởng cô sẽ cùng mình đối chọi gay gắt, hoàn toàn không nghĩ tới cô sẽ giải thích, nhíu mày một chút, biểu hiện này không phải là cô lấy lui làm tiến đó chứ? Có điều, lời giải thích của cô, làm cho cơn tức giận của anh giảm đi đôi chút, hừ lạnh một tiếng: "Làm thêm? Không phải cho cô một trăm năm mươi vạn sao? Tại sao còn cần phải đi làm thêm?"

"Chỉ có năm mươi vạn, bỏ ra mười vạn để thuê căn biệt thự này, còn lại một ít tiền, tôi còn phải trả nợ, số còn lại thì để dành chữa bệnh ẹ, vì để duy trì cuộc sống và có tiền đóng học phí nên tôi vẫn phải đi làm thêm." Thích Vi Vi nhìn anh, nói thêm.

27. Chương 27

Chương 027 – Tự làm tự chịu

Uông Hạo Thiên nhìn cô chằm chằm, dường như muốn nhìn một chút xem cô nói thật hay nói dối, có điều ánh mắt cô lại trong suốt vô cùng, đây hẳn là sự thật rồi, tức giận liền lập tức biến mất, xem ra là do anh lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, giọng điệu lãnh đạm nói: "Sau này, không cần làm thêm, tôi cung cấp học phí và phí sinh hoạt cho em ." Số tiền này đối với anh mà nói, chỉ như hạt cát trong sa mạc, không đáng kể.

"Không cần." Cô không suy nghĩ liền từ chối, "Anh nghĩ muốn bố thí cho tôi sao? Tôi không cần, giao dịch của chúng ta chỉ có ba tháng, vả lại anh đã thanh toán trước tiền, tôi không cần anh cho tôi thêm tiền." Vả lại cô càng không muốn dây dưa không rõ với anh.

"Cô nóng lòng muốn nhanh chóng cắt đứt quan hệ sao?" Lời từ chối của cô làm cho anh có chút bất mãn, cô càng muốn cắt đứt quan hệ thì anh càng không nghĩ sẽ buông tha cô nhanh như vậy.

"Tùy anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ. Tôi sẽ không vô duyên vô cớ lấy tiền của anh." Thích Vi Vi không để ý tới lời nói của anh, cô có nguyên tắc của chính mình.

"Tùy tôi nghĩ như thế nào? Ít nhất trong ba tháng này, cô là của tôi, không phải sao?" Uông Hạo Thiên nhìn chằm chằm cô, khóe môi đột nhiên nở ra nụ cười, nghĩ đến điều này trong lòng chợt cảm thấy vui sướng.

"Hôm nay tôi còn không tiện." Thích Vi Vi lập tức cảnh giác, anh ta không phải lại muốn……..

"Không tiện? Vậy thì chờ cho đến khi cô thuận tiện đi, cô không thể không tiện trong suốt ba tháng đâu." Uông Hạo Thiên thờ ơ nói, anh hoàn toàn không phải là không muốn cô, mà là anh muốn chinh phục cô, trêu đùa cô.

Thích Vi Vi cắn môi nhìn anh, tuy rằng sẽ không phải ba tháng, nhưng bình thường cũng có trong một tuần, cứ tránh được lúc nào hay lúc ấy, sau đó từ từ suy nghĩ biện pháp.

"Vào trong, làm cơm tối." Uông Hạo Thiên đột nhiên ra lệnh.

"Cái gì?" Thích Vi Vi ngây ra một lúc, "Anh còn chưa ăn cơm tối sao?"

"Hỏi nhiều như vậy làm gì? Bảo cô làm cái gì thì cứ làm cái đó đi." Uông Hạo Thiên không kiên nhẫn nói, rồi bước vào phòng.

Nổi điên cái gì chứ? Tuy rằng trong lòng không phục nhưng Thích Vi Vi vẫn đi theo anh vào trong, nhìn theo bóng dáng anh, chẳng lẽ anh ta bảo mình về trước sáu giờ chính là vì muốn mình làm cơm tối cho anh ta sao? Khóe môi đột nhiên lộ ra một nụ cười xấu xa, cơm tối phải không? Cô nhất định sẽ làm 'thật ngon', để cho anh cả đời khó quên……..

Nhìn những món ăn ngon đặt ở trong mâm, cô gật đầu vừa lòng, chính mình đã cố ý tăng thêm muối, thêm tiêu và ớt……. Dù sao, thứ gì có thể cho vào được cô đều cho vào, cô muốn xem thử anh làm sao ăn được?

"Tiên sinh, cơm tối xong rồi, xin mời dùng." Lúc này Uông Hạo Thiên đang xem tivi, cô mang mâm cơm ngon lành đến trước mặt anh, chờ xem phản ứng của anh.

Uông Hạo Thiên tắt tivi, trong lúc vô tình nhìn thấy trong mắt cô ẩn chứa nụ cười xấu xa, lại nhìn thấy bộ dáng hồi hộp của cô, nhíu mày nói: "Tốt lắm, cô ăn đi."

"Tôi ăn?" Cô kinh ngạc nhìn anh, "Anh không phải kêu tôi làm cho anh ăn sao?" Trong lòng vang lên hồi chuông báo động, chẳng lẽ cô đoán sai rồi sao?

"Tôi có nói qua với cô, là kêu cô làm cho tôi ăn sao? Cô kinh ngạc như vậy làm gì? Hay là cô đã bỏ thứ gì không nên bỏ vào đó?" Uông Hạo Thiên nhìn cô, muốn diễn trò với anh, cô thật sự là múa rìu qua mắt thợ.

"Tôi không có đê tiện với anh như vậy, ăn thì ăn." Cô thở phì phì cầm lấy chén, có chết cô cũng không thể thừa nhận mình đã bỏ đồ vật này nọ vào thức ăn, nhưng chỉ vừa ăn một ngụm, cô thiếu chút nữa đã phun ra hết, đây là mùi vị gì vậy? Chỉ mới ăn một ngụm mà miệng đã tê rần, có điều, cô không thể phun ra……..

Uông Hạo Thiên cố nén cười khi nhìn thấy bộ dáng nuốt xuống khó khăn của cô, anh còn cố ý hỏi: "Mùi vị thế nào?"

"Mùi vị rất ngon." Thích Vi Vi cố gắng nở ra nụ cười thật khó coi, trời ơi, có ai cứu tôi không? Cô bưng chén lên nói: "Tôi đến phòng bếp ăn."

"Nếu như mùi vị rất ngon vậy tại sao cô lại trốn?" Uông Hạo Thiên nhìn thấy bộ dáng tự làm tự chịu của cô, cũng nhịn không được sắp cười ra tiếng.

Nhìn thấy khóe môi hơi cong cong sắp cười ra tiếng của anh, lúc này cô mới hiểu được, nhất định anh ta đã sớm biết những món ăn này có vấn đề, cho nên mới bảo mình ăn…….

28. Chương 28

Chương 028 – Bất đắc dĩ thỏa hiệp

Rầm, Thích Vi Vi lập tức cầm chén đặt thật mạnh trên bàn, thở phì phì trừng mắt nhìn anh, "Anh trêu chọc tôi."

"Giờ cô mới biết sao? Thật sự là cô gái ngu ngốc, ha ha." Cuối cùng Uông Hạo Thiên cũng nhịn không được mà cười to ra tiếng.

Sắc mặt Thích Vi Vi hết xanh rồi lại tím, bị anh chọc tức mà không có cách nào phản công nên mắng thầm: "Đê tiện, cười, cười chết anh đi."

"Rốt cuộc cô đã biết thế nào gọi là tự làm tự chịu chưa?" Uông Hạo Thiên nhìn thấy bộ dáng thở phì phì của cô, tâm tình rất tốt, lại ra lệnh: "Đi làm thức ăn khác mang đến đây."

"Không đi, anh phải hiểu cho rõ ràng, tôi không phải người hầu của anh, tôi mệt mỏi, muốn đi ngủ." Thích Vi Vi tức giận, không suy nghĩ liền cự tuyệt, anh ta dựa vào cái gì mà bắt cô phải làm này làm nọ, nói xong liền chạy lên lầu.

"Xem ra, ngày mai chắc phải tìm chị Hồng rồi, chị ta có lẽ nên trở về nhà nghỉ ngơi." Uông Hạo Thiên ở phía sau, không nhanh không chậm mở miệng uy hiếp.

Lại uy hiếp cô, Thích Vi Vi phẫn nộ trừng mắt nhìn anh, cắn răng mắng "Anh thật đê tiện, ngoại trừ uy hiếp tôi ra, anh có thể làm được gì nữa? Anh đường đường là một tổng tài, không sợ bị người ta chê cười sao?"

"Ai bảo uy hiếp cô hữu dụng làm chi, chẳng lẽ cô không có nghe nói qua câu, bất chấp thủ đoạn sao?" Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của cô, khóe môi anh nhếch lên thành một đường vòng cung tuyệt đẹp.

"Tên xấu xa." Cô hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, không cam lòng tiến vào phòng bếp, muốn ăn phải không? Cô sẽ làm những thức ăn còn khó nuốt hơn vừa rồi.

Ai ngờ, anh lại giống như nhìn thấu tâm tư của cô, cất giọng hô: "Tốt nhất cô nên làm cho đàng hoàng, nếu không, màn vừa rồi sẽ lại tái diễn nữa đó."

"Anh…..đi chết đi." Thích Vi Vi thật sự bị anh chọc đến tức điên lên, cô không hiểu tại sao anh ta có thể dễ dàng khiêu khích lửa giận của mình như vậy, nhất định kiếp trước bọn họ là oan gia.

"Yên tâm, dù có chết, thì tôi cũng phải đợi cho đến khi thời hạn ba tháng kết thúc, ha ha." Uông Hạo Thiên lại cười lớn, đã lâu rồi anh không cảm thấy vui vẻ như vậy.

Mười lăm phút sau.

Một lần nữa cô bưng mâm thức ăn đã nấu xong dùng sức đặt ở trước mặt anh "Làm xong rồi, thích ăn thì ăn, không ăn thì đổ đi." Tuy rằng mùi vị của mâm thức ăn này không phải quá ngon, nhưng cô không có bỏ nhiều gia vị vào đó, cô không muốn bản thân phải ăn một lần nữa, cũng không muốn cả đêm cứ phải đi nấu cơm cho anh ăn.

"Xem ra cũng không tệ." Uông Hạo Thiên không nhiều lời, từ chiều cho tới giờ trong bụng anh chưa có gì cả.

Tại sao anh không nghẹn chết đi? Trong lòng Thích Vi Vi thầm nguyền rủa, nhìn đồng hồ trên tường, đã gần mười một giờ, cô phải đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đến trường và làm thêm nữa.

Tắm xong, thay vào cái áo ngủ kín mít rộng thùng thình, cô nhìn vào chiếc giường lớn kia, ngủ chung với anh ta thật sự là không an toàn, suy nghĩ một chút, cô bước đến phòng khác, dù sao nơi này cũng còn rất nhiều phòng……..

Uông Hạo Thiên ăn xong, mới lên lầu, trở lại phòng thì thấy căn phòng trống trơn, cửa buồng tắm cũng mở ra, cô ấy đã đi chỗ nào? Lập tức liền hiểu được, nhất định là trốn tránh mình đây, cô thật là thú vị, có điều như vậy thì anh mới có thể cũng cảm thấy hứng thú…….

Thích Vi Vi chọn căn phòng ở cách phòng anh rất xa, bước vào phòng liền khóa cửa thật kỹ, lúc này mới yên tâm ngã lên giường, mệt mỏi quá ……..

Uông Hạo Thiên tắm xong, lần lượt đi qua các phòng, không thấy ai cả, đứng trước căn phòng cuối cùng, anh vươn tay muốn mở cửa ra, lại phát hiện cửa bị khóa trái bên trong "Bây giờ tôi đếm đến ba, nếu cô còn không chịu mở cửa, thì tôi sẽ đạp cửa xông vào."

"Một."

"Hai."

29. Chương 29

Chương 029 – Tại sao anh không mặc quần áo

"A……." Cô thét lên một tiếng chói tai, không phải bởi vì cửa mở ra, mà là bởi vì toàn thân anh từ trên xuống dưới chỉ mặc duy nhất chiếc quần tam giác nhỏ xíu, phía dưới còn phình ra, làm cho cô lập tức vùi mặt vào chăn, buồn bực thét lên: "Tại sao anh không mặc quần áo? Mau đi ra."“Tôi thích." Uông Hạo Thiên nói xong liền trực tiếp kéo chăn ra, nằm xuống giường……

Cô lập tức từ trong chăn nhảy xuống giường "Anh muốn làm gì? Anh không phải cũng có giường sao? Tại sao nhất định phải chạy tới chỗ này?"

"Hình như cô đã quên, bây giờ cô là người phụ nữ của tôi, tốt nhất cô nên ngậm miệng lại, ngoan ngoãn nằm xuống ngủ đi, nếu cô còn muốn giở trò gì thì ngay lúc này tôi sẽ ăn cô, lên giường ngủ ." Sắc mặt Uông Hạo Thiên căng thẳng, cô gái này đúng là còn chưa bị trừng phạt đủ, phải để cho anh uy hiếp mới chịu khuất phục.

Thích Vi Vi đột nhiên thông minh ra, bọn họ ở đây cô nam quả nữ, nếu có xảy ra chuyện gì, bản thân khẳng định không phải là đối thủ của anh ta, nhất định sẽ bị anh ta ăn không còn một mảnh, lúc này chỉ có thể áp dụng phương châm kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, tuy rằng bị anh ta chiếm một chút tiện nghi, nhưng ít ra còn có thể bản vệ trinh tiết của mình, nghĩ vậy nên cô mới chậm rãi đi đến bên giường……

Cả người căng thẳng nằm sát mép giường, hồi hộp trộm đánh giá anh thì phát hiện anh đang nhìn cô chằm chằm, dọa cô suýt chút nữa rơi xuống giường……..

"Tôi đáng sợ như vậy sao?" Uông Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng, những người phụ nữ khác đều bổ nhào về phía anh, chỉ có cô là không như vậy, chỉ ước gì trốn tránh thật xa, trong lòng đột nhiên nảy sinh nghi vấn, chẳng lẽ cô ấy không biết mình là ai? Có tài sản trị giá bao nhiêu sao? Nghĩ vậy, nhịn không được liền hỏi: "Cô có biết tôi là ai không?"

Thích Vi Vi khó hiểu nhìn anh, tại sao anh lại hỏi một vấn đề ngu ngốc mà ai cũng biết như vậy? Giọng điệu có chút khinh miệt nói: "Anh không phải là người đàn ông mà theo như lời đồn là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, đẹp trai nhiều tiền, tổng tài Uông thị – Uông Hạo Thiên sao?" Tuy nói vậy nhưng thật ra trong lòng cô lại thầm mắng, anh là một gã đê tiện, một tên máu lạnh vô tình.

"Thì ra cô có biết, vậy tại sao cô không nghĩ tới việc quấn lấy tôi, có lẽ cô có thể từ chim sẻ biến thành phượng hoàng?" Uông Hạo Thiên nhìn chằm chằm cô, cô cũng đừng ra vẻ đạo đức giả là chính mình không nghĩ như vậy.

"Đã từng nghĩ tới, có cô gái nào mà không muốn từ chim sẻ biến thành phượng hoàng chứ, có điều, tôi tự hiểu bản thân mình không có tiềm chất để trở thành phượng hoàng, không muốn trước khi trở thành phượng hoàng, ngay cả chết lúc nào cũng không biết? Hơn nữa đối phương lại là anh, người mà một chút hứng thú tôi cũng không có, huống chi, tôi còn có……." Thích Vi Vi lập tức ngậm miệng lại, nghĩ đến anh Thiên Tứ, lòng của cô liền cảm thấy ấm áp.

Nhìn thấy trong mắt cô tản ra ánh sáng khác thường, khóe môi không tự chủ nở nụ cười, Uông Hạo Thiên đột nhiên có chút không thoải mái, nghiêm mặt lạnh lùng hỏi: "Còn có cái gì?"

"Còn có mẹ tôi, người giàu có như các người, làm sao nhận cưu mang người mẹ điên của tôi." Thích Vi Vi thuận miệng thốt ra một lời nói dối.

"Thật không?" Giọng điệu của Uông Hạo Thiên vút lên, trong lời nói mang theo hoài nghi, rõ rang là cô đang nói dối.

"Đương nhiên là thật, được rồi, tôi muốn ngủ, ngày mai còn phải đến trường nữa, ngủ ngon." Thích Vi Vi ngáp một hơi dài, xoay người qua, đưa lưng về phía anh, muốn ngủ.

Uông Hạo Thiên nhìn chăm chú cô một hồi, cô nghĩ muốn giấu diếm thì có thể giấu diếm được sao? Nếu anh muốn biết, thì còn có cái gì anh không thể biết……

Thích Vi Vi nằm ở nơi đó, khẩn trương dùng tay nắm lấy vạt áo, trong lòng đều nghĩ đến việc anh có thể phát hiện ra cô nói dối hay không? Có điều qua một lúc lâu sau cũng không thấy anh có động tĩnh gì, bỗng nhiên nghe được tiếng hít thở đều đều của anh.

Lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, thì ra khi ngủ say, thân thể cũng chầm chậm thả lỏng ra……

Nhận thấy cô đã ngủ say, lúc này Uông Hạo Thiên mới mở to mắt, nhìn thấy cô đề phòng mình như đề phòng kẻ cướp liền không nhịn được muốn bật cười, có người phụ nữ nào không sử dụng tất cả kỹ năng và thủ đoạn để tiếp cận anh, quyến rũ anh, chỉ có cô là la ó, mặc áo ngủ kín cổng cao tường, bao vây thân thể mình không chừa một phân, cô cũng không nghĩ lại, cô có điểm nào có thể làm cho anh cảm thấy hứng thú với cô chứ…….

Mặc dù không có quan tâm đến thân thể của cô, nhưng đối với tính cách của cô thì lại cảm thấy rất có hứng thú, dù sao gần đây cuộc sống thật nhàm chán, vậy thì cùng cô đùa một chút cũng tốt lắm…….

30. Chương 30

Chương 030 – Trao đổi với nhau

Sáu giờ sáng hôm sau.

Thích Vi Vi thức dậy rất đúng giờ, theo bản năng nhìn xem người ở bên cạnh, trống rỗng……, nhất định là đã đi rồi, tâm tình đột nhiên vui vẻ hẳn lên, mặc áo ngủ chạy xuống phòng bếp dưới lầu, nhanh chóng nấu những món ăn rất quen thuộc, trong khi nấu cháo thì cô rang một đĩa đậu phộng nhỏ và luộc hai cái trứng, nấu xong mọi thứ rồi đặt chúng ở trên bàn, lúc này mới chạy lên lầu rửa mặt, đây là thói quen của

cô, nấu cơm trước, sau đó mới đánh răng rửa mặt, bởi vì trước kia cô phải chăm sóc mẹ nên đã sớm hình thành thói quen này.

Lại thấy Uông Hạo Thiên tinh thần sảng khoái, tay cầm công văn từ trên lầu đi xuống, cô trừng lớn ánh mắt nhìn anh "Anh…….Anh không đi làm?" Vậy vừa rồi anh ta đã ở đâu?

"Bây giờ còn chưa tới giờ đi làm." Anh nói, lúc trời vừa sáng, chẳng qua là anh trở về phòng ngủ chính để tắm rửa một chút, đột nhiên ngửi được một cỗ mùi thơm "Mùi gì mà thơm vậy?" Theo bản năng anh đi tìm kiếm.

"Không có gì. Anh đi làm đi." Thích Vi Vi che dấu, cô cũng không muốn anh ăn hết điểm tâm của mình,lại càng không muốn cho anh ăn.

"Tôi đi làm còn cần em tới quản sao?" Uông Hạo Thiên liếc nhìn cô một cái, lập tức đi về phía phòng ăn, cũng không khách sáo bưng bát cháo đang đặt trên bàn lên……

"Đây là tôi……." Thích Vi Vi tiến lên, vừa định lấy lại, lại nhìn thấy ánh mắt anh đang nhìn mình chằm chằm, trong nháy mắt cô thay đổi chủ ý, cô biết bản thân ngăn cản không được, vậy thì không bằng biến bữa sáng này trở nên có ý nghĩa một chút.

"Cô cái gì?" Uông Hạo Thiên lột cái trừng bỏ vào trong miệng, nhíu mi nhìn cô.

"Đây là bữa sáng tôi cố ý làm cho anh." Thích Vi Vi ngồi vào chỗ đối diện anh, giọng điệu trở nên lễ độ, còn có vẻ muốn lấy lòng.

Hả, anh sửng sốt một chút, nhìn thấy vẻ gian trá trong ánh mắt của cô, anh cười nhạo một chút: "Cố ý làm cho tôi? Vừa rồi có người nhìn thấy tôi vẫn chưa đi làm thì rất kinh ngạc nha."

"Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng tôi vẫn chuẩn bị tốt bữa sáng, tôi nghĩ chẳng may nếu anh đi tập thể dục thì sao?" Thích Vi Vi có chút xấu hổ, nhưng vẫn trợn tròn mắt nói dối, trong lòng lại thầm mắng, chết tiệt, không nên vạch trần tôi như vậy chứ?

"À, chỉ là tôi cảm thấy thật kỳ quái, tại sao cô lại đột nhiên thay đổi thái độ, còn làm bữa sáng cho tôi nữa?" Uông Hạo Thiên nhìn cô, nếu trong lòng cô đã có ý đồ xấu xa, vậy thì anh sẽ phối hợp với cô một chút.

"Lúc trước là thái độ của tôi không tốt, mặc kệ thế nào, dù sao anh cũng đã cho tôi tiền, để tôi có thể chữa bệnh ẹ, thật ra tôi còn phải rất cám ơn anh……." Thích Vi Vi bắt đầu tìm lời tốt đẹp để nói tiếp.

"Vậy thì sao?" Uông Hạo Thiên nhìn cô, anh mới không bị hai câu lời hay ý đẹp này của cô mê hoặc, anh chỉ muốn biết mục đích của cô.

"Anh cũng biết, theo hợp đồng, từ ngày hôm qua tôi đã phải hầu hạ anh, có điều thật là không may, cơ thể của tôi lại không tiện trong khoảng một tuần, anh cũng đã rất thông cảm, nhưng trong lòng tôi lại cảm thấy băn khoăn, cho nên, tôi quyết định mỗi ngày đều chuẩn bị bữa sáng cho anh, coi như là bồi thường." Thích Vi Vi cúi đầu, nhỏ giọng nói, nói loại chuyện này với một người đàn ông, cô vẫn cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Lúc này Uông Hạo Thiên mới hiểu được chủ ý của cô, rõ ràng là trong vòng bảy ngày, chính mình không thể cùng cô phát sinh quan hệ, chỉ là, cô cũng lo lắng quá mức, anh chưa từng nghĩ đến sẽ phát sinh quan hệ gì với cô, anh muốn phụ nữ thì dạng gì mà không có, cần gì phải tìm cô? Nhưng mà có thể khiến cho cô mỗi ngày chuẩn bị bữa sáng thì cũng không tệ, ăn hết cháo trong bát, anh nói: "Vậy thì mỗi ngày cô hãy chuẩn bị bữa sáng cho tôi."

Anh ta đồng ý rồi! Trong lòng Thích Vi Vi vui vẻ "Được, mỗi ngày tôi sẽ chuẩn bị tốt." Hắc hắc, tuần sau là thân thể của cô thật sự không tiện rồi, như vậy nữa tháng liền trôi qua êm đẹp, thật tốt nha!

31. Chương 31

Chương 031 – Điều tra cô ấy

"Vi Vi, trông dáng vẻ của cậu cũng không tệ nha, vậy mà dì Út còn lo lắng, bảo mình hỏi thăm cậu một chút." Đàm Tiếu Tiếu kéo cánh tay của cô đi vào khuôn viên trường học.

"Thay mình cám ơn dì Út, bảo rằng mình không sao, mình tốt lắm." Thích Vi Vi nói, thật ra suy nghĩ một cách cẩn thận thì coi như bản thân cũng may mắn, ít nhất anh ta cũng không có ép buộc mình làm chuyện đó.

"Mình biết rồi, mình sẽ nói với dì." Đàm Tiếu Tiếu gật đầu, đột nhiên nhìn thấy Hoàng Thiên Tứ đang từ phía đối diện đi tới, cô mỉm cười xấu xa: "Anh ấy đến rồi, mình đây sẽ không làm kỳ đà cản mũi, hai người cứ từ từ trò chuyện, mình đi trước đây." Cô vẫy vẫy tay với Thích Vi Vi và Hoàng Thiên Tứ rồi bước đi.

"Anh Thiên Tứ, sao anh lại tới đây?" Thích Vi Vi nhìn thấy anh, trong lòng cảm thấy thẹn thùng.

"Vi Vi, anh đến đây là cố ý muốn nói cho em biết, anh đã tìm được việc làm, anh đã trúng tuyển, tiền lương thử việc là 3000$, sau này là 5000$." Hoàng Thiên Tứ rất tự hào nói với cô, cuối cùng anh có thể thay cô chia sẻ gánh nặng, mặc dù vẫn còn cách mong muốn của chính mình rất xa.

"Thật vậy sao? Vậy thì quá tốt rồi!" Cô cũng thật lòng cảm thấy vui mừng thay cho anh.

"Vi Vi, em còn có tiết học nào nữa không? Nếu không có tiết, chúng ta cùng đến bệnh viện thăm bác gái đi. Anh mời em ăn cơm, coi như là chúc mừng anh, được không?" Hoàng Thiên Tứ nhìn cô chờ đợi, trước kia vẫn còn là sinh viên, bởi vì ngại bản thân không thể chăm sóc cô thật tốt, cho nên, tuy rằng hiểu rõ tâm ý lẫn nhau, nhưng anh cũng chưa từng dám thổ lộ gì nhiều, bây giờ thì không như trước, anh phải chân chính đi yêu cô."Vâng." Thích Vi Vi cười duyên gật gật đầu, cúi đầu thấp xuống, tay chậm rãi vươn ra phía trước, giữ chặt tay anh.

"Chúng ta đi thôi." Hoàng Thiên Tứ nắm lấy tay cô một cách chặt chẽ, dường như sợ cô sẽ trốn đi mất.

Hai bàn tay gắt gao nắm cùng một chỗ, thấu hiểu tâm ý lẫn nhau, cái cảm giác hạnh phúc ngọt ngào này xuất phát từ tim mà ra……

Cao ốc Uông thị.

"Còn có việc gì không? Nếu không có, tôi đi ra ngoài trước." Sau khi hoàn thành xong công việc, Sở Thiên Lỗi nói với anh.

"Thiên Lỗi, giúp tôi làm một việc." Uông Hạo Thiên đột nhiên phân phó.

"Chuyện gì?" Sở Thiên Lỗi nhìn anh.

"Lần trước, cái cô gái tên Thích Vi Vi, cậu giúp tôi điều tra cô ta một chút, lập tức cho tôi biết kết quả." Anh nói.

"Thích Vi Vi?" Sở Thiên Lỗi ngây ra một lúc, mỉm cười hỏi: "Sao lại đột nhiên nhớ tới cô ấy vậy? Có phải cảm thấy không nhẫn tâm, không đành lòng hay không? Bây giờ tôi vẫn còn cảm thấy rất kỳ quái, không biết một trăm vạn đó từ đâu cô ấy có?"

"Tôi cho." Thân thể Uông Hạo Thiên dựa vào phía sau một chút.

"Cậu cho?" Sở Thiên Lỗi kinh ngạc nhìn anh "Vậy là sao? Cậu cho cô ấy tiền để trả lại chính cậu?"

"Sai, phải nói là tôi bỏ tiền ra mua cô ta, sau đó cô ta cầm số tiền đó bồi thường cho tôi." Bây giờ ngẫm lại Uông Hạo Thiên vẫn cảm thấy thật khó tin, không ngờ mọi việc lại trùng hợp như vậy.

"Cậu mua cô ấy? Rốt cuộc sao lại thế này? Cậu nói cho rõ ràng một chút?" Sở Thiên Lỗi bị lời nói của anh làm cho hồ đồ, cậu ta mua cô ấy khi nào? Tại sao mình lại không biết?

Lúc này Uông Hạo Thiên mới đem việc chị Hồng bảo anh hãy nể mặt chị mà bao dưỡng một cô gái, sau đó mang tất cả mọi chuyện xảy ra giữa anh và cô nói đơn giản lại một lần.

"Trời ơi, thật là không thể tin nổi, nhưng mà, Hạo Thiên, cậu có cảm thấy có lỗi khi đã cưỡng ép buộc một cô gái tốt phải bán thân hay không?" Sở Thiên Lỗi kinh ngạc nhìn anh, trong lòng có chút đồng tình với Thích Vi Vi.

"Có lỗi? Là cậu không thấy được bản lĩnh chọc giận tôi của cô ta đó." Uông Hạo Thiên nghĩ đến bộ dáng cô giương nanh múa vuốt, ra vẻ dại khờ đùa giỡn chính mình, làm ột chút cảm giác có lỗi cũng đã sớm biến mất không còn chút dấu vết.

"Vậy bây giờ cậu dự định làm gì?" Không phải cậu đã làm gì quá đáng với cô ấy chứ? Thật là một cô gái đáng thương!" Sở Thiên Lỗi hỏi.

"Tôi có đói bụng ăn bậy như vậy sao? Lại nói, tôi đối với cô ta một chút hứng thú cũng không có, cậu cũng đừng nghĩ cô ta là người đơn thuần, rất khờ dại nha, ngày đầu tiên, lấy cớ thân thể không tiện để tránh lên giường với tôi, mà cái cớ này mất đến bảy ngày." Nghĩ vậy, Uông Hạo Thiên không biết nên bội phục cô, hay là nói cô ngây thơ.

"Xem ra cô ấy cũng không đơn giản." Sở Thiên Lỗi gật gật đầu, nghi hoặc hỏi: "Nếu cậu đối với cô ấy không có hứng thú, tại sao không buông tha cô ấy? Còn điều tra cô ấy làm gì?"

"Gần đây thật nhàm chán, cậu cũng biết phụ nữ luôn tìm mọi cách nũng nịu, dịu dàng lấy lòng tôi, hoàn toàn không có tý cảm giác mới mẻ nào cả, khó có được một người có thể đùa giỡn với tôi, mà cô ta lại không giống như những phụ nữ khác, vậy thì tôi cùng cô ta chơi đùa một chút, còn về việc điều tra cô ta, cậu hẳn là đã nghe qua câu 'biết người biết ta, trăm trận trăm thắng' chứ." Uông Hạo Thiên nhún nhún vai nói.

"Cậu thật là…… đường đường là tổng tài Uông thị, mà lại cùng một cô gái chơi trò chơi này, cậu không sợ bị người ta chê cười sao?" Sở Thiên Lỗi buồn cười lắc đầu.

"Trừ cậu ra, không ai dám chê cười tôi, còn không đi mau." Uông Hạo Thiên thúc giục.

"Chờ đi, một tiếng sau tôi cho cậu câu trả lời." Sở Thiên Lỗi nói.

32. Chương 32

Chương 032 – Anh yêu em

Một giờ sau, một xấp tư liệu được đặt trước mặt Uông Hạo Thiên 'Thích Vi Vi, hai mươi mốt tuổi, sinh viên năm hai của trường Đại học sư phạm, cha là Thích Vĩ đã ly hôn với mẹ là Lý Cầm, hiện tại đang kinh doanh một công ty riêng, đã kết hôn với người phụ nữ khác tên là Dương Vũ Tình, vài ngày trước đã sinh ra một đứa con trai, sau khi ly hôn, mẹ cô tinh thần không bình thường, bởi vì phải đưa mẹ đi chữa bệnh và bồi thường những thương tổn khi bà nổi điên lên gây ra, cộng với phải bồi thường thiệt hại về tiền cho người khác, mà tiền bạc trong nhà đã nhanh chóng tiêu hết, thì ra căn nhà cũng được bán để lấy tiền, căn phònghiện tại bọn họ đang ở là do bà ngoại để lại……. Có một người bạn thân tên là Đàm Tiếu Tiếu (cô ấy là cháu gọi chị Hồng bằng dì), và có một người bạn trai tên là Hoàng Thiên Tứ, đi làm ở công ty khoa học kỹ thuật, bản thân cô ấy, bình thường nếu không phải đi làm thêm thì cũng ở nhà chăm sóc mẹ, cho nên có rất ít bạn bè, giao tiếp với mọi người cũng rất đơn giản……'Khi nhìn thấy xấp tư liệu này, anh mới hiểu được rõ ràng, trách không được chị Hồng lại muốn mình mua cô, cũng hiểu được vì sao cô lại phẫn nộ, kích động như vậy? Ba của cô hẳn là có thể đưa ra một trăm vạn, nhưng lại không chịu giúp cô, để cho cô đi đến bước đường cùng phải bán mình, xem ra cô cũng thật đáng thương, trong lòng đối với cô không khỏi sinh ra một tia thương hại, đi học, làm thêm, lại phải chăm sóc người mẹ bị bệnh và thay bà giải quyết ổn thỏa tất cả mọi hậu quả, cuộc sống của cô thật quá khó khăn, hiếm thấy người nào lâm vào hoàn cảnh này mà vẫn duy trì được tính cách lạc quan như cô……

****

Trong một cửa hiệu thức ăn nhanh, Hoàng Thiên Tứ ngồi đối diện với cô, trên bàn đặt bốn đĩa thức ăn và hai chai bia.

"Vi Vi, chúng ta cạn một ly, từ hôm nay trở đi, cuộc sống của chúng ta bắt đầu mở sang trang mới." Anh giơ ly bia trong tay lên, thật ra điều mà anh muốn nói chính là, từ nay về sau, anh sẽ chân chính yêu cô.

"Anh Thiên Tứ, chúc anh làm việc thuận lợi, cạn ly." Thích Vi Vi cũng giơ ly bia lên, thật ra cô hiểu được ý tứ sâu xa trong lời nói của anh, chơi chung từ nhỏ đến lớn, làm sao cô không hiểu tâm ý của anh, ngày này, cô cũng đã chờ đợi rất lâu…….

Hoàng Thiên Tứ đặt ly bia xuống, từ trong ba lô lấy ra một món quà nhỏ đưa đến trước mặt cô: "Vi Vi, anh có món quà muốn tặng cho em."

"Quà? Là cái gì vậy?" Cô vội vàng nhận lấy, trong lòng tự hỏi không biết đây là cái gì? Vừa tính mở ra, đã bị anh ngăn lại: "Về nhà rồi xem."

"Được." Thích Vi Vi rất nghe lời, đem món quà bỏ vào trong túi xách, mặc kệ quà này là gì, chỉ cần là do anh tặng thì cô đều thích.

"Vi Vi, ăn đi, bây giờ em không cần lo lắng về tiền bạc nữa, bồi bổ cho cơ thể mập mạp hơn một chút, em rất gầy nha." Hoàng Thiên Tứ liên tục gắp thức ăn cho cô, lời nói mang ẩn chứa sự quan tâm nồng đậm .

"Anh cũng ăn đi." Cô cũng gắp thức ăn cho anh, trong lúc này tình yêu lưu động trong ánh mắt họ, lúc này bọn họ giống như một đôi tình nhân yêu nhau say đắm.

Tay nắm tay đi dưới ánh trăng, trên mặt cô không che giấu được vẻ tươi cười, nghĩ đến sau này nắm tay anh đi vào lễ đường, khóe môi liền nhịn không được mà lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

Hoàng Thiên Tứ vừa đi vừa trộm đánh giá cô, nhìn thấy khóe môi tươi cười của cô, đột nhiên dường bước, giọng nói thâm tình mang theo một tia khẩn trương, kêu lên: "Vi Vi."

"Hả?" Thích Vi Vi ngẩng đầu nhìn anh, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút hồi hộp, anh muốn nói cái gì với mình? Là câu nói mà cô vẫn hy vọng bấy lâu nay sao?

"Anh……." Hoàng Thiên Tứ nói lắp, sắc mặt bỗng nhiên trở nên đỏ bừng, mấy năm nay, tuy rằng bọn họ hiểu rõ tâm ý lẫn nhau, nhưng lại chưa từng thổ lộ với đối phương.

"Thiên Tứ, anh muốn nói cái gì? Nói đi." Thích Vi Vi nhìn anh với ánh mắt cổ vũ.

"Vi Vi, anh yêu em." Hoàng Thiên Tứ nói thật nhanh, sau đó trộm nhìn phản ứng của cô.

33. Chương 33

Chương 033 – Hạnh phúc ngọt ngào

Thật là câu này, khóe môi của cô chậm rãi cong lên thành hình vòng cung, trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười hạnh phúc, tuy rằng đã sớm biết anh yêu mình, nhưng khi chính tai nghe được những lời này, tim dường như muốn bay vút lên không trung……

Nhìn thấy cô không nói lời nào, giọng nói anh có chút run rẩy, trong mắt mang theo sợ hãi, thất vọng: "Vi Vi, em không thích anh sao?"

Lúc này Thích Vi Vi mới phát hiện ra sự mất mác của anh, lập tức bổ nhào vào lồng ngực anh, ôm chặt lấy anh: "Ngốc quá, tại sao em lại không thích anh chứ? Em lúc nào cũng yêu anh, yêu anh rất nhiều."

"Vi Vi." Trong nháy mắt vẻ mặt trở nên vui mừng, cô ấy nói, cô ấy yêu mình, mình thật sự đợi được rồi, cũng nghe thấy rồi, trước kia cô ấy sợ liên lụy mình, luôn đối xử với mình lúc gần lúc xa, cuối cùng bây giờ cô ấy đã tiếp nhận mình rồi.

"Anh Thiên Tứ." Thích Vi Vi kiễng mủi chân, hơi hơi ngẩng đầu lên, chậm rãi tới gần anh, thật muốn anh hôn mình.

Reng reng reng…. Reng reng reng — tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, cắt ngang chuyện tốt của họ…….

"Lúc này mà ai lại gọi vậy?" Hoàng Thiên Tứ có chút tức giận.

"Ha ha, nhận đi, nói không chừng là có việc gấp." Thích Vi Vi khẽ cười, tuy rằng cũng thấy có chút đáng tiếc, tại sao lại trùng hợp như vậy, mỗi lần thế này đều bị cắt ngang, muốn đón nhận nụ hôn cũng không phải chuyện dễ dàng.

Lúc này Hoàng Thiên Tứ mới lấy di động ra, là điện thoại của mẹ, vội vàng nhấn nút nghe: "Mẹ, có việc gì sao?"

"Thiên Tứ, con ở đâu vậy? Bà nội, bà nội đột nhiên té xỉu, đã được đưa đến bệnh viện, con mau trở về giúp đỡ." Giọng nói mẹ anh rất sốt ruột.

"Bà nội té xỉu? Được, con lập tức về ngay." Vẻ mặt Hoàng Thiên Tứ lo lắng, nhanh chóng ngắt điện thoại: "Vi Vi, anh đi trước."

"Anh Thiên Tứ, đi nhanh lên, bà nội quan trọng hơn, nếu có chuyện gì, thì gọi điện cho em." Thích Vi Vi gật gật đầu, thúc giục anh.

"Vậy em tự mình về nhà nhé, cẩn thận một chút." Hoàng Thiên Tứ căn dặn, lập tức vẫy một chiếc taxi…….

Nhìn thấy anh rời đi, Thích Vi Vi mới nhìn đồng hồ, đã gần chín giờ, cô cũng nên trở về, hy vọng đêm nay anh ta sẽ không về nhà, cho dù về nhà, cô cũng nhất định giữ khoảng cách rất xa với anh, cô muốn giữ sự trong sạch của bản thân cho người mà cô yêu.

****

Lúc Uông Hạo Thiên tan sở, tiếng chuông di động liền vang, giọng nói của Lệ Na từ bên trong truyền đến: "Hạo, tại sao lâu như vậy mà không thấy anh tới thăm em? Người ta rất nhớ anh nha, đêm nay có ghé chỗ em không?"

"Bảo bối, hai ngày nay anh bận quá, đang tính đi thăm em thì em đã gọi điện thoại đến rồi, chờ một chút, anh lập tức tới ngay." Uông Hạo Thiên nói, giọng nói nũng nịu gợi tình của cô, tức khắc làm cho anh nổi lên phản ứng sinh lý, chính xác là hiện giờ anh cũng rất cần một người phụ nữ.

"Hạo, nhanh lên nha, em chờ anh, chụt." Lệ Na hớn hở đáp, hôn vào điện thoại một cái.

Uông Hạo Thiên cúp điện thoại, trước mắt hiện ra dáng người nóng bỏng cùng kỹ thuật giường chiếu cao siêu của cô, nhanh chóng lái xe chạy đi……

Cửa vừa mở ra, một làn hương thơm liền xông vào trong mũi, một thân thể mềm mại đầy đặn liền dán chặt trên người anh, Lệ Na vươn tay ôm lấy cổ anh, làm nũng nói: "Hạo, người ta cứ nghĩ là anh đã quên mất người ra rồi chứ?"

"Cho dù quên ai, cũng không quên được bảo bối như em." Uông Hạo Thiên tà mị hôn lên môi cô một cái, nhìn thấy cô mặc một cái áo ngủ trong suốt, hai trái anh đào trước ngực nhô lên, như ẩn như hiện sau làn áo ngủ, một đôi *** ôm lấy chính mình, nhất thời làm cho anh máu nóng sôi trào, trong mắt đều là ***, ôm lấy cô, ngã trên chiếc giường lớn…….

"Hạo, anh nịnh nọt người ta quá nha……." Lệ Na làm nũng, giọng nói mang theo bất mãn, tuy rằng biết anh nịnh nọt mình, tuy nhiên cô biết mình vẫn rất xinh đẹp, như đóa hoa tươi nở rộ, bàn tay cũng không an phận mà sờ soạng trái cổ của anh, tháo cravat anh ra, cô cũng chậm rãi cởi nút áo sơ mi và vói tay vào lồng ngực rắn chắc của anh…….

34. Chương 34

Chương 034 – Đàn ông vô tình

Một tay Uông Hạo Thiên vuốt ve bầu ngực mềm mại của cô qua lớp áo ngủ, hưởng thụ kích thích từ trong lòng bàn tay truyền đến, tay khác thì lặng lẽ vói vào váy cô, hoàn toàn không có ngăn trở, chạm đến gò đất nữ tính rậm rạp của cô, dùng sức nhéo đùi cô một chút, giọng nói đã trở nên khàn khàn: "Tiểu yêu tinh, em hoàn toàn không có mặc quần lót? Có phải muốn quyến rũ anh hay không?"

"Anh là người nào? Làm sao em dám quyến rũ anh, mặc dù quả thật là em có ý này." Đôi mắt xinh đẹp của Lệ Na liếc nhìn anh, trên mặt lộ ra nụ cười, tay cũng đã vói vào bên trong đũng quần anh, cầm lấy vật to lớn cứng rắn kia…….

"Bảo bối……." Thân thể hắn nhịn không được mà run rẩy một chút, hưng phấn đã tới cực điểm, bàn tay thô lỗ cởi váy ngủ của cô ra, làm cho cô *** nằm ở dưới thân của mình, không chịu đựng được kích thích từ thị giác và các cơ quan cảm giác, anh nhanh chóng đè lên người cô……

Sau khi tình cảm điên cuồng mãnh liệt qua đi, Lệ Na thở gấp tựa vào ngực anh, giọng nói mang theo vài phần khẩn cầu: "Hạo, đêm nay ở lại với em được không?" Cô không biết tại sao anh chưa bao giờ chịu ở lại qua đêm, mỗi lần tình cảm mãnh liệt qua đi, mặc kệ muộn đến thế nào anh cũng sẽ rời đi, cô không biết có phải anh đối xử với mỗi người đàn bà đều như vậy hay không? Cô nghĩ muốn giữ anh ở lại, cô nghĩ biến bản thân không giống với những người đàn bà khác của anh, nhưng mà, bất luận cô cô gắng như thế nào, từ đầu đến cuối, trên giường anh đều mãnh liệt như lửa, nhưng dưới giường thì lãnh khốc vô tình…….

"Lệ Na, anh không hy vọng lại nghe em nói những lời này, em phải biết rằng, ngay từ đầu chúng ta đều hiểu được bản thân cần cái gì? Cho nên, đừng có ý đồ muốn thay đổi đối phương." Sắc mặt Uông Hạo Thiên nghiêm trang, thật ra, không phải anh muốn thay đổi phụ nữ, có điều là phụ nữ luôn lòng tham không đáy, khiến cho anh không thể không đổi.

"Hạo, em hiểu được, em giúp anh chuẩn bị nước tắm." Trên mặt Lệ Na mang theo mỉm cười, nhưng trong mắt lại là một mảnh ảm đạm, cô luôn hy vọng xa vời rằng sẽ có một ngày thay đổi thân phận chính mình, nhưng cô biết, đàn ông đều là kẻ vô tình, nhất là đàn ông có tiền, cho nên, cô không nên ôm hy vọng xa vời, chỉ là bản thân lại không cam lòng vứt bỏ, cô cũng chỉ có thể chờ……

Thích Vi Vi trở lại biệt thự, bên trong vẫn còn tối đen, trong lòng cảm thấy vui vẻ, anh ta không có trở về, thật tốt quá, vội vàng mở đèn lên, đặt túi xách xuống, nhanh chóng lấy gói quà Hoàng Thiên Tứ đã tặng ra……..Trong mắt lộ ra tia vui mừng, là một cái kẹp tóc nhỏ xinh, trên mặt có gắn một viên đá màu lam với hình hai trái tim lồng vào nhau, anh Thiên Tứ muốn dùng muốn quà này để ình thấy tâm ý của anh ấy sao? Thật đúng là một ý tưởng khác lạ, đặt kẹp tóc ở trước ngực, trong lòng cảm thấy ấm áp…….

Lập tức cài lên tóc, dùng tay vuốt vuốt mái tóc, cài kẹp tóc lên, không cần soi gương cô cũng biết, giờ phút này trông mình nhất định rất đẹp……

Xe Uông Hạo Thiên chậm rãi dừng trước cửa biệt thự, từ trong xe lấy ra bữa ăn khuya lúc tiện đường về đã mua, anh không muốn ăn món mì vô vị của cô…….

Vừa vào cửa, liên thấy cô say sưa đứng trước ghế sô pha, nụ cười trên mặt, là ngượng ngùng, là vui vẻ, là hạnh phúc, nhíu mày một chút, không biết chuyện gì làm cho cô vui mừng như vậy? Ánh mắt thoáng nhìn thấy cái kẹp tóc, lập tức hiểu được, nhất định là người tên Hoàng Thiên Tứ tặng cho cô, chả trách cô vui mừng như vậy? Nhưng tại sao trong lòng anh lại có cảm giác là lạ……

Ngày mai mình cũng đi mua một món qua tặng anh Thiên Tứ, Thích Vi Vi thầm nghĩ về điều này, cầm lấy túi xách định lên lầu, quay người lại liền nhìn thấy anh đứng ở phía sau lưng mình, bị dọa lui về phía sau từng bước, thoáng cái ngã ngồi trên ghế sô pha: "Anh…….Anh trở về khi nào?"

35. Chương 35

Chương 035 – Chọc giận cô

Uông Hạo Thiên liếc nhìn cô một cái, đặt thức ăn khuya lên bàn: "Khi nào tôi trở về còn phải báo cáo với em sao?"

"Ai bảo anh báo cáo, tôi mới không muốn biết đâu, chỉ cần anh đừng có âm thầm lặng lẽ đứng ở sau lưng người ta là được rồi." Thích Vi Vi vỗ ngực, bất mãn nói thầm, cảm thấy thật kỳ quái, rõ ràng không nghe được tiếng bước chân của anh.

"Em sợ cái gì? Chẳng lẽ em đã làm chuyện gì trái với lương tâm? Cho nên trong lòng hoảng sợ?" Uông Hạo Thiên nhìn cái kẹp tóc trên đầu cô, thấy chướng mắt vô cùng.

"Ai làm chuyện gì trái với lương tâm chứ? Anh cho rằng người nào cũng giống anh sao?" Thích Vi Vi tức giận nói, đứng dậy muốn chạy lên lầu…….

Uông Hạo Thiên nhanh tay lấy cái kẹp tóc trên đầu cô xuống "Mấy thứ rẻ tiền này ở đâu vậy?Sau này không được mang mấy thứ rẻ tiền này nữa." Nói xong, tiện tay vứt sang một bên…….

"Anh dừng tay…….." Thích Vi Vi vươn tay tính chụp lấy, nhưng tiếc là đã chậm, trơ mắt nhìn nó bay giữa không trung, làm thành một bức tranh hình vòng cung, sau đó rơi trên mặt đất……

"Bộp." cái kẹp tóc bị phá hủy, hai trái tim vỡ nát, viên đá thủy tinh màu lam trên mặt cũng vỡ tan tành, trên mặt đất đều là…….

Cô đau lòng ngồi xổm xuống, nhặt lên cái kẹp tóc đã vỡ vụn, nhìn vào hai trái tim tan vỡ, hốc mắt lập tức chứa đầy nước mắt, đây là món quà anh Thiên Tứ đã tặng cho cô, vậy mà cô đã để cho nó bị vỡ nát, liền phẫn nộ đứng dậy, lấy tay chỉ vào anh, quát: "Anh dựa vào cái gì mà ném đồ của tôi? Đồ vật rẻ tiền thì đã sao? Mang hay không mang đó là chuyện của tôi, không liên quan đến anh."

Uông Hạo Thiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hàm chứa nước mắt phẫn nộ của cô, không nghĩ cô lại có phản ứng mạnh như vậy? Vẫn lạnh lùng nhìn cô, nói: "Đừng quên, bây giờ em là người phụ nữ của tôi, tôi nói không được mang là không được mang."

"Đừng có lấy giao dịch đó ra uy hiếp tôi, cứ xem như tôi là người phụ nữ của anh đi, vậy thì thế nào? Tôi yêu thích cái gì, đó là chuyện của tôi? Anh quản không được." Thích Vi Vi hoàn toàn nổi điên lên, cầm cái kẹp tóc trong tay, nhìn anh hận đến nghiến răng nghiến lợi, không biết tại sao anh đáng ghét như vậy?

Nhìn thấy bộ dáng muốn ăn tươi nuốt sống anh của cô, Uông Hạo Thiên nhíu mày, cô quan tâm cái kẹp tóc đó như vậy sao? Giọng nói lạnh như băng mang theo bất mãn: "Ném nó xuống, nếu em thích, tôi mua cho em."

"Anh mua cho tôi? Hừ!" Thích Vi Vi giận dữ cười to, nhưng đó là một nụ cười lạnh băng: "Anh có biết cái gì gọi là quý giá hay không? Có biết cái gì gọi là tâm ý hay không? Cho dù thứ anh mua có giá trị gấp ngàn vạn lần, thì ở trong lòng tôi nó không đáng giá một đồng, bởi vì tôi hoàn toàn không thích nó, còn những thứ tưởng chừng như không đáng một đồng, nhưng ở trong lòng tôi nó vô cùng quý giá, bất cứ thứ gì cũng không thể so sánh được, đừng tưởng rằng món đồ nào cũng có thể dùng tiền để so sánh."

Không đáng một đồng? Cô ấy khinh thường mình như vậy sao? Sắc mặt Uông Hạo Thiên từ âm trầm biến thành màu đen, cũng cười lạnh châm chọc cô: "Không thể dùng tiền để so sánh, tôi còn không biết có thứ gì không thể dùng tiền để so sánh? Vì tiền, không phải ngay cả bản thân cô, cô cũng bán sao? Ngay cả thân thể của chính mình cũng không quan tâm, như vậy ở trong lòng của cô, còn có thứ gì được coi là quý giá? Tiền có thể mua được cô, thì còn có thứ gì không mua được?""Anh có thể mua được người của tôi, thân thể của tôi, nhưng anh vĩnh viễn cũng không mua được lòng của tôi, tình cảm của tôi." Thích Vi Vi tức giận gào thét, hung hăng nhìn anh, nhưng sắc mặt lại vừa xanh vừa tím, bởi vì lời nói của anh, mỗi một câu đều giống như dao nhọn đâm vào trong lòng của mình, làm cho cô đau đến toàn thân run rẩy…….

"Lòng của em? Tình cảm của em? Em nghĩ rằng tôi quan tâm sao? Em cho rằng tình cảm trong lòng có thể tẩy sạch được thân thể dơ bẩn sao? Em cho rằng một người đàn ông có thể chấp nhận thân thể của người phụ nữ mà mình yêu thương đã thuộc về người đàn ông khác sao? Tôi khuyên em, đừng nghĩ anh ta rất hoàn mỹ, sẵn đây cũng nói với em một câu, khi càng yêu đàn ông lại càng để ý." Uông Hạo Thiên cười lạnh, không biết nên cười sự đơn thuần của cô, hay là cười vì sự ngu ngốc của cô.

36. Chương 36

Chương 036 – Lỡ tay đâm bị thương

"Anh câm miệng, anh ấy không phải người như vậy." Thích Vi Vi lập tức quát, tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào bôi nhọ anh Thiên Tứ của cô.

"Anh ta không phải người như vậy?" Uông Hạo Thiên hừ lạnh, ép hỏi: "Tốt lắm, vậy cô có dám nói cho anh ta biết, số tiền này là cô dùng thân thể để đổi lấy không? Tôi cũng không tin, anh ta sẽ không quan tâm, tôi nghĩ cô hoàn toàn không có nói cho anh ta biết, đúng không?"

"Tôi……." Sắc mặt Thích Vi Vi trở nên trắng bệch, anh Thiên Tứ có để ý hay không, cô quả thật không nắm chắc.

"Thế nào? Sợ hãi sao? Nói cũng không dám nói cho anh ta biết, còn dám ở đây nói chuyện tình cảm sao? Thật sự là quá buồn cười." Uông Hạo Thiên châm chọc cô không chút lưu tình.

"Anh……" Thích Vi Vi bị anh chọc giận, buồn bực trừng mắt nhìn anh, không hề nghĩ ngợi liền thốt ra: "Buồn cười sao? Tôi đây nói cho anh, cảm xúc của tôi, tình yêu trọn vẹn của tôi, tất cả những gì của tôi, bao gồm cả cơ thể của tôi đều chỉ dành cho…….người mà tôi yêu nhất." Những chữ cuối cùng cô nói thật nhỏ, bởi vì cô nhìn thấy sắc mặt của anh thật nặng nề, đang nhìn cô chằm chằm……

Uông Hạo Thiên nắm lấy cánh tay của cô, khóe môi mang theo nụ cười âm trầm đáng sợ: "Tiểu thư, dường như em đã quên, bây giờ em là người phụ nữ của tôi, em nghĩ muốn giữ lại tất cả, cũng phải hỏi xem tôi có cho phép hay không?"

"Anh muốn làm gì?" Lúc này Thích Vi Vi mới cảm giác được có chút sợ hãi, ánh mắt hoảng sợ nhìn anh, dùng sức muốn giãy ra khỏi anh: "Thân thể tôi không tiện, anh đã hứa với tôi……" Còn chưa nói dứt lời, ánh mắt liền trừng lớn……

Bởi vì anh cúi đầu, đột nhiên hôn lên môi cô, bản thân có thể cảm giác được đôi môi mát lạnh của anh chạm vào môi mình, tâm trí cô trống rỗng…….

Uông Hạo Thiên dùng sức liếm mút đôi môi cánh hoa của cô, nhìn thấy bộ dáng ngây ngốc của cô, mở miệng khiêu khích: "Hương vị không tệ, rất ngọt ngào."

"Anh vô sỉ." Lúc này Thích Vi Vi mới phản ứng lại, giận đến cực điểm, hận anh đến chết, vươn tay đánh vào mặt anh, nước mắt cũng không ngừng chảy xuống, đây chính là nụ hôn đầu tiên của cô nha, cô muốn giữ lại cho anh Thiên Tứ, làm sao có thể bị anh ta đoạt mất, cô phải làm sao đối mặt với anh Thiên Tứ đây……

Uông Hạo Thiên lập tức cầm lấy bàn tay đang đánh tới của cô, cảnh cáo: "Em tốt nhất nên cư xử cho đúng mực một chút, nếu không, thì không chỉ là một nụ hôn, tôi sẽ cho thân thể ngọc ngà của em nằm phía dưới thân tôi, không tin, em có thể thử xem."

"Đê tiện, tiểu nhân, tôi muốn giết anh." Năm lần bảy lượt bị anh uy hiếp, làm cho cô điên cuồng mất hết lý trí, bàn tay cầm cái kẹp cài tóc liền hung hăng đâm tới……

Không ngờ cô đột nhiên đâm mình, Uông Hạo Thiên trốn tránh không kịp, nhìn thấy cái kẹp tóc trong tay cô, hướng về phía ngực mình đâm tới…….

Phập, cái kẹp tóc lập tức đâm vào ngực anh, cô dùng một chút sức rút nó ra, một dòng máu tươi liền trào ra, áo sơ mi trắng tinh trong nháy mắt đã bị nhuộm đỏ…….Cái kẹp tóc dính máu hiện ra trước mặt của cô, làm cho cô lập tức tỉnh táo trở lại……

Leng keng, cái kẹp tóc trong tay liền rơi xuống mặt đất, nhìn thấy máu tươi từ trong ngực anh trào ra, cô lập tức cảm thấy hoảng hốt lo sợ, cô đâm anh, cô đả thương người? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Trốn, đây chính là phản ứng đầu tiên của cô.

"Chết tiệt, cô muốn làm gì?" Uông Hạo Thiên giận dữ gào thét, không nghĩ tới cô thật sự đâm mình bị thương, món nợ này về sau sẽ tính, bây giờ quan trọng nhất chính là cầm máu, vậy mà cô còn thực sự muốn chạy.

Thích Vi Vi chạy đến cửa thì chợt dừng bước, cô đang làm gì vậy? Tại sao cô có thể bỏ trốn? Đó là phạm pháp, chẳng may anh ta tố cáo mình, thì mình phải ngồi tù, phải bồi thường, tương lai cũng bị hủy……

37. Chương 37

Chương 037 – Hoảng hốt lo sợNghĩ đến hậu quả đáng sợ này, Thích Vi Vi cuống quít quay lại, nâng anh dậy.

"Đi, chúng ta mau đến bệnh viện đi."

"Phụ nữ ngu ngốc, đi bệnh viện cái gì? Chẳng lẽ cô muốn ngày mai tên của tôi đăng trên trang bìa của mấy tờ tạp chí lá cải sao? Nói là tôi bị một người phụ nữ đâm bị thương à? Cô cũng muốn ngồi tù sao?" Uông Hạo Thiên hướng về phía cô quát to, cô thật sự đúng là ngu ngốc mà.

"Vậy thì phải làm sao bây giờ?" Thích Vi Vi rơi nước mắt, hoàn toàn không biết phải làm sao

"Người phụ nữ chết tiệt này, cô không biết đi lên lầu lấy tủ thuốc xuống sao? Không bị cô đâm chết thì tôi cũng mất nhiều máu mà chết." Uông Hạo Thiên giận dữ nhìn cô.

"Được, được, tôi đi ngay." Thích Vi Vi ba chân bốn cẳng chạy lên lầu, rất nhanh đã mang tủ thuốc chạy xuống.

Nhìn thấy anh đã cởi áo vest và áo sơ mi ra, không có nhiều thời gian để nhìn ngắm cơ thể của anh, cô vội vàng mở tủ thuốc ra, lấy bông y tế lau chùi miệng vết thương cho anh, liền thấy trên ngực bị nàng đâm tạo thành một cái lổ nhỏ, nước mắt vẫn còn rơi, lo lắng hỏi: "Thật sự không cần đi bệnh viện sao?"

"Không cần, tôi đã gọi bác sĩ Cát Thiên Minh đến rồi." Uông Hạo Thiên tựa người vào ghế sô pha nói, trong lòng anh đã có tính toán, miệng vết thương này không quá sâu, không cần phải đi bệnh viện, gọi bác sĩ đến xử lý một chút là tốt rồi.

Hả? Cô sửng sốt một chút, lập tức liền hiểu được, loại người có tiền giống như anh ta, tất nhiên là có thầy thuốc gia đình, lúc này mới bình tĩnh một chút, dùng miếng bông y tế ngăn chặn miệng vết thương để nó không tiếp tục chảy máu ra……

Uông Hạo Thiên nhìn cô chằm chằm, đột nhiên hỏi: "Cô hận tôi như vậy sao? Hận không thể giết tôi?"

"Tôi chỉ là nhất thời xúc động, nhưng quả thật là tôi rất hận anh, nhưng tôi hoàn toàn không nghĩ sẽ giết anh, bởi vì giết người phải đền mạng, giết anh thật sự không đáng." Tuy rằng trong lòng Thích Vi Vi sợ hãi, nhưng ngoài miệng vẫn tỏ ra cứng rắn.

"Tôi thật không biết óc của cô có phải là óc heo không? Lúc này mà còn dám mạnh miệng, cô không sợ tôi báo cảnh sát sao?" Anh cũng không tin cô không sợ.

"Tùy anh." Thích Vi Vi nói, trong lòng cũng không thể không cảm thấy lo sợ, anh ta sẽ không báo cảnh sát thật chứ, nếu anh ta báo cảnh sát thì mình phải làm sao bây giờ?

Đinh linh, chuông cửa đột nhiên vang lên, cô vội vàng đi mở cửa, không nghĩ bác sĩ lại tới nhanh như vậy, đứng trước cửa là một vị bác sĩ tuổi còn khá trẻ, chưa nói câu nào liền vọt vào……

"Hạo Thiên, sao vậy? Tại sao lại bị thương? Có nghiêm trọng không? Vì sao không cho ba tôi đến đây?" Sắc mặt Cát Thiên Minh lộ rõ vẻ lo lắng, vôi chạy tới trước mặt anh.

"Thiên Minh, tôi không sao, chỉ là vết thương nhỏ, tôi cũng không muốn cho ba của cậu biết, để rồi sau đó ông ấy lại đi nói với người mẹ lắm lời của tôi, nếu vậy, tôi chắc chắn sẽ không có một ngày được yên ổn, cho nên mới gọi điện thoại kêu cậu đến đây, mau giúp tôi băng bó miệng vết thương." Uông Hạo Thiên giải thích.

Thích Vi Vi đứng ở một bên, nghe thấy anh nói như vậy, trong lòng thoáng thả lỏng một chút, ý tứ trong lời nói của anh ta, hẳn là không có vẻ gì muốn truy cứu trách nhiệm của cô……

Cát Thiên Minh nhìn đến cái lổ nhỏ trước ngực hắn, khó hiểu hỏi: "Hạo Thiên, sao lại thế này? Bị thứ gì đâm vậy?"

Nghe thấy Thiên Minh hỏi như vậy, tim của cô bỗng nhiên đập thình thịch…….

"Đừng hỏi nữa, xử lý miệng vết thương đi." Uông Hạo Thiên nói. Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng bất an của cô, khóe môi lộ ra một nụ cười tươi, thì ra cô cũng biết sợ.

Cát Thiên Minh nhanh chóng giúp anh băng bó miệng vết thương, lúc này mới nhìn đến Thích Vi Vi đang đứng co quắp bất an một bên, lại nhìn thấy cái kẹp tóc rơi trên mặt đất, đột nhiên đã hiểu được tất cả, ánh mắt mỉm cười dường như muốn đùa cợt anh, thì ra là bị phụ nữ đâm, cô nàng này ra tay cũng thật độc ác nha? Không thể giải quyết được à?

Uông Hạo Thiên trừng mắt liếc hắn một cái, ý bảo, không cần cậu nhiều chuyện, nếu đúng thì thế nào? Tôi thích vậy đó.

Chết dưới hoa Mẫu Đơn làm ma cũng phong lưu, có phải nói cậu hay không? Cát Thiên Minh nheo nheo mắt nhìn anh.

Ánh mắt Uông Hạo Thiên bắn ra một tia đe dọa, không còn việc thì, cậu có thể cút đi.

Cát Thiên Minh hất đầu lên nhìn anh, trước khi cút đi cũng phải giúp anh một chút, lúc này mới thật nghiêm túc, đứng đắn nhìn cô, kêu lên: "Cô lại đây."

38. Chương 38

Chương 038 – Giúp anh ấy tắm rửa

Cát Thiên Minh hất đầu lên nhìn anh, trước khi cút đi cũng phải giúp anh một chút, lúc này mới thật nghiêm túc, đứng đắn nhìn cô, kêu lên: "Cô lại đây."

"Tôi ư?" Thích Vi Vi lấy tay chỉ chỉ chính mình, sau đó đi qua "Bác sĩ có chuyện gì dặn dò sao?""Tôi muốn nói với cô, Hạo Thiên đang bị thương, cô phải chăm sóc anh ấy tốt một chút, không thể để iệng vết thương của anh ấy bị dính nước, chuyện tắm rửa, cô phải giúp anh ấy." Cát Thiên Minh dặn dò.

"Tôi giúp anh ấy tắm rửa?" Thích Vi Vi nhìn anh, lập tức nói, cô làm sao có thể giúp Uông Hạo Thiên tắm rửa?

"Cô không muốn sao?" Cát Thiên Minh nhìn cô, sau đó nói tiếp: "Cô hẳn là biết rõ thân phận của anh ấy, mà tôi nghĩ nếu tôi đoán không lầm, thì vết thương của anh ấy chắc chắn là do cô gây ra, chẳng lẽ cô muốn để cho người khác giúp anh ấy tắm rửa, chẳng may chuyện anh ấy bị thương bị đồn ra ngoài, vậy thì rất phiền phức, cho dù anh ấy không tính toán, cũng sẽ có người thay anh ấy tính toán, mà cô, tội cố ý gây thương tích, nhẹ lắm cũng phải ngồi tù ba năm, cô không muốn hủy hoại tương lai của chính mình chứ?"

"Tôi……." Thích Vi Vi bị anh dọa, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, cô đương nhiên không muốn ngồi tù, ổn định cảm xúc, cô cắn môi, cúi đầu nói: "Nhưng mà, tay của anh ấy không có bị thương, nhất định là có thể tự mình tắm rửa."

"Chẳng may anh ấy đụng phải miệng vết thương thì làm sao bây giờ? Nhất là lúc gội đầu, không cần nói nhiều nữa, cô phải giúp anh ấy tắm rửa, nếu không cẩn thận để bị viêm nhiễm là sẽ bị mất mạng như chơi, nhất là Hạo Thiên, anh ấy mẫn cảm hơn so với người bình thường, rất dễ bị viêm nhiễm, cho nên phải đặc biệt chú ý cẩn thận." Cát Thiên Minh cực kỳ nghiêm túc ra lệnh.

Nghe thấy anh nói có vẻ rất nghiêm trọng, Thích Vi Vi đành phải gật gật đầu: "Vâng, tôi đã biết."

"Biết là tốt rồi." Cát Thiên Minh xoay người, nháy mắt với Uông Hạo Thiên "Hạo Thiên, đã không còn chuyện gì nữa, tôi đi về trước đây."

"Đi thong thả, không tiễn." Uông Hạo Thiên cố ý nén cười, ném cho anh một ánh mắt khâm phục, anh em tốt, đúng là hiểu nhau.

Sau khi nhìn thấy bác sĩ rời đi, lúc này Thích Vi Vi mới ngồi xổm xuống, nhặt cái kẹp tóc lên, dùng khăn tay lau khô vết máu, rồi đặt nó lên bàn, sau đó dọn dẹp hết tất cả mọi thứ, mới cầm lấy chiếc áo sơ mi dính máu đi đến phòng giặt quần áo…….

"Cô đi đâu đó?" Uông Hạo Thiên gọi cô lại, không phải cô muốn dùng công việc giặt quần áo để trốn tránh tắm rửa ình chứ, cơ hội này anh không nghĩ sẽ bỏ qua đâu.

"Tôi…Tôi giúp anh mang quần áo đi giặt." Thích Vi Vi dường như bị anh nhìn thấu tâm can, trả lời anh cứ như không còn sức lực.

"Không cần, ném xuống đi, trong phòng tôi còn có quần áo, vả lại, tôi mệt rồi, cô mau giúp tôi tắm rửa." Uông Hạo Thiên thật tự nhiên ra lệnh, sau đó liền chạy lên lầu.

Thích Vi Vi nhìn theo anh, anh ta thật sự muốn tắm rửa, hay là cố ý gây khó dễ ình?

"Ngẩn người ra đó làm gì? Cô không có nghe thấy lời căn dặn của bác sĩ sao? Còn không nhanh lên một chút." Uông Hạo Thiên đứng giữa cầu thang nhìn cô.

Thích Vi Vi cắn môi, hơn nữa ngày mới mở miệng cầu xin: "Đêm nay có thể không tắm rửa được không?" Cô không biết phải làm sao để tắm rửa cho anh.

"Không tắm rửa?" Giọng nói Uông Hạo Thiên vút cao: "Cô nói thử đi, đừng có nhiều lời, nhanh lên, ngày mai còn phải đi làm nữa." Mặc dù anh đã tắm ở nhà Lệ Na một lần rồi, nhưng anh không nghĩ sẽ dễ dàng buông tha cho cô, tuy rằng sẽ không đi kiện cô, nhưng nói cho cùng cũng là do cô đâm mình bị thương, nên không thể buông tha cho cô dễ dàng được……

"Nhưng mà, nhưng mà……Tôi……." Thích Vi Vi nói lắp bắp, nghĩ đến việc nhìn thấy anh trần truồng đứng trước mặt cô, còn không bằng kêu cô đi chết đi.

"Nhưng mà cái gì? Tôi cái gì? Nếu cô không muốn thì quên đi, tôi tự mình đi tắm, có điều……." Uông Hạo Thiên tạm dừng một chút: "Tôi cũng không dám cam đoan sẽ không đụng đến miệng vết thương, sau đó sẽ gây ra hậu quả gì." Nói xong liền chạy lên lầu……

39. Chương 39

Chương 039 – Không cởi quần lót

"Chờ một chút." Thích Vi Vi lập tức lên tiếng gọi anh lại, cô không biết những lời mà bác sĩ nói là thật hay giả, cũng không biết có phải anh cố ý gây khó dễ ình không, nhưng cô biết bản thân không thể mạo hiểm, chẳng may xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ? Cho nên, cô cũng chỉ có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

"Chờ cái gì? Cô giúp tôi tắm sao?" Uông Hạo Thiên nhìn thấy cô thở phì phì với bộ dáng không dám tức giận thì trong lòng cười ngất trời.

"Phải, đại gia, tôi nhất định hầu hạ anh chu đáo." Trên mặt Thích Vi Vi mang theo nụ cười, nhưng lại cắn răng nói ra từng chữ.

"Tôi sẽ tận tình hưởng thụ,mau đi thôi." Trong ánh mắt tối đen của Uông Hạo Thiên đều mang theo ý cười, trêu đùa cô cảm giác thật là vui.

Hừ, trong lòng Thích Vi Vi hừ lạnh một chút, nhưng vẫn ngoan ngoãn theo anh đi đến phòng tắm, mở nước ra nửa bồn, cô sợ nước sẽ chạm đến ngực anh, xong xuôi liền hướng về phía ngoài cửa phòng tắm hô: "Nước đã chuẩn bị xong rồi, anh vào đi."

"Cởi xong quần áo sẽ vào ngay." Anh vừa trả lời vừa cởi quần dài ra…….

Lúc cô quay đầu lại vô tình nhìn thấy anh đang cởi quần lót, bị dọa thét lên một tiếng, liền lao ra ngoài, gắt gao giữ chặt tay anh " Không cần cởi quần lót." Chẳng lẽ anh ta phải cả người *** để cô giúp anh ta tắm rửa sao?

"Không cởi quần lót?" Uông Hạo Thiên nhìn cô, nhìn thấy ánh mắt cô đang trốn tránh đi nơi khác, sắc mặt đỏ bừng, biết là cô đang xấu hổ, anh khoái trá nhếch khóe môi lên: "Cô đã từng gặp qua người không cởi quần lót mà tắm rửa chưa?"

"Gặp rồi, tôi cũng không cởi." Cô nhanh miệng nói, nhưng ánh mắt vẫn không dám nhìn thẳng thân thể anh.

"Ha ha, thì ra cô không cởi quần lót khi tắm rửa." Uông Hạo Thiên mờ ám cười lớn.

Sắc mặt của cô càng trở nên đỏ bừng, lấy tay che miệng của anh lại, trừng mắt nhìn anh: "Không cho cười." Tuy rằng đây chỉ là lý do do cô thuận miệng nói ra.

Trên mặt anh vẫn hàm chứa ý cười như cũ, nhìn cô, sau đó đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lòng bàn tay cô.

Đột nhiên lòng bàn tay cảm thấy ngứa ngáy và ấm nóng làm cho thân thể của cô như bị điện giật, nhịn không được mà run rẩy một chút, nhanh chóng rút tay trở về, hung hăng trừng mắt liếc anh một cái: "Anh làm gì vậy?"

"Tôi có làm gì sao?" Anh giả bộ vô tội hỏi ngược lại.

Cô híp mắt nhìn anh, lại không thể làm được gì, tức giận nói: "Mau đi tắm rửa."

"Được, tắm rửa." Uông Hạo Thiên đáp, "Có điều, cô cởi hay không cởi tôi mặc kệ, một khi tôi đã tắm rửa là phải cởi." Nói xong liền gạt tay cô ra…….

"Tôi nói không được cởi chính là không được cởi." Lúc này Thích Vi Vi cũng phát cáu, biết anh cố ý làm khó mình, vươn tay gắt gao nắm lấy anh.

"Nhưng tôi càng muốn cởi." Uông Hạo Thiên cũng đấu đến cùng với cô, cúi người xuống cởi quần lót……..

"Anh cởi phải không? Được, vậy thì anh tự mình tắm đi, tôi mặc kệ." Thích Vi Vi lập tức xoay người sang chỗ khác, cô quả thật không thể tắm rửa cho anh.

"Cô mặc kệ, cô dựa vào cái gì mà mặc kệ? Đừng quên vết thương này là do ai gây ra, tôi còn chưa tính sổ với cô đó, cô tức giận cái gì?" Giọng điệu Uông Hạo Thiên không vui, lá gan của cô cũng không nhỏ.

"Vết thương là do tôi đâm, nhưng tại sao tôi lại đâm anh? Chẳng lẽ anh không biết sao? Nếu như anh không ném vỡ đồ đạc của tôi? Nếu không phải anh bất ngờ hôn tôi, tôi sẽ đâm anh sao? Đó chính là……. của tôi……."

"Cái gì của cô?" Uông Hạo Thiên nhíu mày một chút, đột nhiên chợt hiểu ra: "Chẳng lẽ đó chính là nụ hôn đầu tiên của cô?"

"Không phải." Cô vội vàng phủ nhận, đã có chút giấu đầu hở đuôi.

"Có phải hay không trong lòng cô hiểu rõ nhất?" Biết đó là nụ hôn đầu tiên của cô, không hiểu sao trong lòng Uông Hạo Thiên cảm thấy có chút vui mừng, giọng nói cũng hớn hở rất nhiều, nhưng vẫn không tính sẽ buông tha cô, lập tức lại uy hiếp: "Nếu, cô không muốn ngồi tù, thì tốt nhất là tắm rửa cho tôi, nếu không, bây giờ tôi sẽ lập tức gọi điện báo cảnh sát."

40. Chương 40

Chương 040 – Cuộc hẹn tối nay

Lại nghe thấy anh uy hiếp mình, Thích Vi Vi đột nhiên xoay người lại nhìn anh, sau đó ủy khuất khóc lớn tiếng: "Tại sao anh lại ép buộc tôi? Tại sao lại nhất định muốn tôi phải tắm rửa cho anh? Rõ ràng là anh có thể tự mình tắm, tại sao cứ phải làm khó tôi?" Lấy tay tùy tiện lau nước mắt, nhưng vẫn không ngừng khóc, cô ngồi xổm xuống, càng khóc lớn hơn nữa…….

Nhìn thấy cô khóc ủy khuất như thế, đáng thương như thế, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là nước mắt, bả vai lại còn đang run run, không hiểu sao Uông Hạo Thiên có chút không đành lòng, nhẹ nhàng vươn tay kéo cô lên, ôm vào trong lòng ngực, giọng nói mềm nhẹ mang theo an ủi: "Được rồi, đừng khóc, không tắm thì không tắm." Vốn dĩ mình cũng không thật sự muốn để cho cô tắm.

"Thật vậy sao?" Nghe thấy anh nói như vậy, Thích Vi Vi lập tức ngẩng mặt lên nhìn anh, một tia giả dối chợt lướt qua trong mắt.

Lúc này Uông Hạo Thiên mới có cảm giác bị người ta tính kế, có điều lời đã nói ra khỏi miệng, làm sao có thể đổi ý, tính kế thì cứ tính kế đi.

"Cám ơn anh, tôi đi trải giường chiếu cho anh, để anh nghỉ ngơi sớm một chút." Thích Vi Vi cười trộm chạy đi, thì ra nước mắt phụ nữ thật sự là vũ khí lợi hại nhất……

Nghe thấy tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, Uông Hạo Thiên nằm ở trên giường, khóe môi không tự chủ lộ ra một nụ cười tươi, có sự xuất hiện của cô những ngày này quả thật không cô đơn, cô dường như không giống như những người phụ nữ bình thường khác, có cá tính, rất đáng yêu, và có một chút thông minh……

Lúc Thích Vi Vi mặc áo ngủ bước ra khỏi phòng tắm, thì thấy anh đã nhắm mắt lại ngủ say, nhẹ bước muốn đi đến phòng khác ngủ, nhưng suy nghĩ lại, anh không cho phép, cô lại không muốn tự làm khổ mình, tạm thời cứ quên đi, ngoan ngoãn nằm xuống phía bên kia, trong lòng vẫn không ngừng cầu nguyện, ba tháng mau trôi qua nhanh nha…….Sáng sớm thức dậy, cô bước xuống nhà bếp làm bữa sáng cho anh, di động

đột nhiên vang lên, nhìn thấy dãy số, trên mặt lộ ra nụ cười tươi, vội vàng nhấn nút nghe điện thoại, quan tâm hỏi: "Anh Thiên Tứ, bà nội thế nào rồi?"

"Bà nội không sao, chỉ là bị tăng huyết áp thôi, còn em thì sao? Có phải đang ăn sáng hay không?" Giọng nói của Hoàng Thiên Tứ cũng mang theo quan tâm.

"Vậy là tốt rồi, em đang ăn sáng." Thích Vi Vi thuận miệng đáp, thật ra là cô vừa chiên trứng vừa nghe điện thoại.

Ở đầu dây điện thoại bên kia, anh tạm dừng một chút, sau đó mới mở miệng hỏi: "Vi Vi, tối nay em có rảnh không?"

"Tối nay, em……." Thích Vi Vi vừa tính nói mình còn phải đi làm thêm ở cửa hàng tiện lợi, nhưng nghĩ đến anh đã yêu cầu mình ở nhà đọc sách, không cần làm thêm, nên đành phải sửa lời: "Em rảnh, sao vậy? Có chuyện gì sao?"

"Anh có mua hai vé xem phim xuất bảy giờ tại rạp chiếu phim Lệ Hoa, tối nay anh chờ em." Nói liền một hơi, rồi dường như đang chờ câu trả lời của cô.

Vé xem phim, anh ấy mời mình đi xem phim, trên mặt Thích Vi Vi cười tươi như đóa hoa, lập tức nói: "Được, em sẽ đến đúng giờ."

Thời điểm Uông Hạo Thiên đi xuống lầu, đúng lúc nghe được câu nói của cô, ngồi trên bàn ăn cơm, thuận miệng hỏi: "Cô muốn đi đâu?"

Thích Vi Vi hoảng sợ, anh ta xuống đây từ khi nào, rõ ràng còn nghe được mình nói điện thoại, cô đành phải nói dối: "Đương nhiên là đi làm thêm."

"Làm thêm?" Uông Hạo Thiên nhíu mày một chút, dùng giọng điệu không cho phép người khác làm trái ý, nói: "Bỏ việc đó đi, mỗi ngày đúng giờ tan ca, tôi sẽ cho cô tiền công."

Thích Vi Vi nhìn anh, tính tình của kẻ có tiền lại trỗi dậy trong anh rồi, buổi sáng tuyệt vời thế này, cô không muốn cãi cọ với anh, đành phải giải thích: "Công việc của tôi không thể nói bỏ là bỏ, là tôi một mực muốn đến cửa hàng tiện lợi làm thêm, ở thời điểm tôi khó khăn nhất, bất lực nhất, chính ông chủ đã giúp đỡ tôi, cho nên dù muốn không làm nữa, thì cũng phải chờ ông chủ tìm được người thay thế thích hợp, anh cũng là ông chủ, chắc chắn là anh hiểu được." Thật ra là cô không nghĩ sẽ từ bỏ công việc này, nhưng trước tiên phải dùng chiến thuật này đối phó anh để kéo dài thời gian, đợi cho đến khi thật sự có thể bỏ việc thì thời gian ba tháng giao dịch với anh cũng chấm dứt rồi.

41. Chương 41

Chương 041 – Thiện ý nói dối

Thấy lý do cô nói cũng thật hợp lý, Uông Hạo Thiên gật gật đầu: "Vậy được rồi, có điều hôm nay cô phải về nhà đúng giờ, chuẩn bị cơm tối cho tôi ăn."

"Làm cơm tối cho anh ăn? Anh không đi xã giao sao? Huống chi trong hợp đồng không có quy định tôi phải làm cơm tối cho anh ăn." Thích Vi Vi nói thầm, rõ ràng là không đồng ý.

"Nói nhảm, trên người tôi có vết thương, có thể đi ra ngoài uống rượu xã giao sao? Tất nhiên là phải về nhà dưỡng thương rồi." Uông Hạo Thiên tức giận nói.

"Nhưng mà buổi tối tôi phải đi làm thêm, làm sao bây giờ?" Thích Vi Vi hỏi anh, cô không nghĩ sẽ bỏ qua cuộc hẹn với anh Thiên Tứ của mình, lại nói nơi này cũng hoàn toàn không phải nhà của anh.

"Không thể xin nghỉ, thì bỏ việc." Uông Hạo Thiên trả lời thật tự nhiên, dù sao vết thương này cũng là do cô gây ra, đương nhiên cô phải chịu trách nhiệm.

"Xin nghỉ?" Cô ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới anh lại nghĩ ra cớ này, vậy phải làm sao bây giờ? Có rồi, lập tức nói: "Hôm nay không được, tôi đã không kịp xin phép, với lại ông chủ đã hai ngày rồi không có

ở cửa hàng, ngày mai đi, ngày mai tôi sẽ xin phép nghỉ, mãi cho đến khi vết thương của anh lành hẳn, có được không?"

Uông Hạo Thiên nhìn cô, thật sự không thể xin nghỉ sao? Hay là không muốn xin nghỉ đây?

Thích Vi Vi bị anh nhìn chằm chằm nên có chút chột dạ, nhanh chóng giải thích: "Anh cũng biết, xin nghỉ bất ngờ như vậy là rất khó."

"Cô đã nói như vậy, nếu tôi không đồng ý thì có phải là kẻ rất không biết điều hay không?" Uông Hạo Thiên nói, hiếm khi thấy cô giải thích, thôi thì lần này cho qua đi.

"Cám ơn." Thích Vi Vi khách sáo nói, nhưng thật ra trong lòng của cô lại không cho là anh tốt, anh cũng không phải không có nhà, tại sao cứ nhất định phải quay về nơi này, vả lại huống chi, anh có nhiều phụ nữ bên cạnh như vậy, đi chỗ nào mà không được……

Trên lớp học.

Đàm Tiếu Tiếu thấy cô cứ không ngừng cười trộm, rốt cuộc nhịn không được, lấy tay khều khều cô, nhỏ giọng hỏi: "Có chuyện gì vui vậy? Nãy giờ cứ luôn miệng mỉm cười, mau nói ình nghe đi."

"Học trước đi, lát nữa mình nói cho cậu nghe, à, đúng lúc mình cũng có chuyện muốn nói với cậu." Thích Vi Vi ra vẻ thần bí.

"Được." Nhưng sự tò mò của Đàm Tiếu Tiếu vẫn không ngừng dâng lên, trong lòng cứ mãi suy đoán, chẳng lẽ là người đàn ông cô ấy yêu cũng yêu cô ấy? Hay là xảy ra chuyện gì khác?Thật vất vả đợi cho đến khi tan học, vừa ra khỏi phòng học, Đàm Tiếu Tiếu liền khẩn cấp hỏi: "Nói nhanh lên, có chuyện gì? Làm người ta hồi hộp muốn chết nè."

"Tiếu Tiếu, cậu gấp cái gì?" Thích Vi Vi nhịn không được nở nụ cười, lúc này mới nói: "Mình muốn nói với cậu một tiếng, sáu giờ tối nay mình sẽ rời khỏi cửa hàng tiện lợi, cậu giúp mình xin nghỉ nhé."

"Tại sao? Cậu có việc gì hả?" Đàm Tiếu Tiếu thấy cô không kể ình nghe, thì có chút mất mác.

"Ừm." Cô cười với vẻ mặt ngọt ngào: "Tối nay bảy giờ, anh Thiên Tứ đợi mình ở rạp chiếu phim Lệ Hoa."

"À….Hẹn hò." Lúc này Đàm Tiếu Tiếu mới chợt hiểu ra.

"Cứ cho là vậy đi." Thích Vi Vi mỉm cười, gật gật đầu, sau đó nói tiếp: "Cậu cũng biết đó, trước kia mình phải chăm sóc mẹ, nên từ trước tới nay chưa từng cùng anh Thiên Tứ ra ngoài, tuy rằng bọn mình đều có tình cảm với nhau, nhưng vẫn luôn giữ ở trong lòng, cậu biết không? Ngày hôm qua anh ấy nói với mình, anh ấy yêu mình, muốn bọn mình có một bắt đầu hoàn toàn mới, trong giây phút đó, mình rất hồi hộp, cũng rất vui vẻ, ngày hôm qua là ngày hạnh phúc nhất trong vài năm gần đây của mình."

"Mình biết, nhìn thấy bộ dáng vui vẻ này của cậu, mình thật sự vui mừng thay cho cậu." Đàm Tiếu Tiếu có chút hâm mộ cô, đột nhiên lại lo lắng hỏi: "Vậy anh ấy có biết bây giờ cậu……"

"Không biết." Thích Vi Vi lắc đầu, đây là nổi khổ trong lòng của cô, cho dù thân thể vẫn còn nguyên vẹn, nhưng giấu diếm anh, cô vẫn cảm thấy có chút lừa gạt.

"Ừm, cậu nên làm sao nói với anh ấy đây? Hay là đừng nói, cuộc sống đôi khi cũng cần phải nói dối." Đàm Tiếu Tiếu cười an ủi cô.

42. Chương 42

Chương 042 – Đổi phương thức khác

Tuy rằng Tiếu Tiếu nói như vậy, nhưng trong lòng Thích Vi Vi cũng không cảm thấy thoải mái, cô hiểu không thể gạt được cả đời, giả dối lúc nào cũng có thể bị vạch trần, thở dài nói: "Mình nghĩ, mình sẽ tìm cơ hội thích hợp để nói với anh ấy, cuộc sống đúng là đôi khi cũng cần nói dối, nhưng cũng có thành thật thẳng thắn, không phải sao?"

“Vi Vi, không được nói, ngàn vạn lần đừng bao giờ nói, nếu anh ấy biết cậu từng phát sinh quan hệ với một người đàn ông khác, anh ấy có còn yêu cậu như vậy không? Đừng lấy hạnh phúc của chính mình ra mạo hiểm.” Đàm Tiếu Tiếu vội vàng ngăn cản.

“Ha ha.” Đột nhiên Thích Vi Vi nở nụ cười, nhẹ giọng nói thầm bên tai cô: “Mình nói cho cậu biết một bí mật, mình và người đàn ông kia, thật ra chưa từng phát sinh quan hệ gì cả.”

“Cái gì?” Đàm Tiếu Tiếu kinh ngạc nhìn cô.

“Giật mình như vậy làm gì? Có lẽ anh ta thất vọng khi nhìn thấy mình, đối với mình hoàn toàn không có hứng thú, mà mình cũng cố gắng dập tắc hứng thú của anh ta, qua ba tháng thì tất cả mọi chuyện đều xong xuôi.” Thích Vi Vi nói, cô đã sớm suy nghĩ đến chuyện này, cô nhất định phải bảo vệ sự trong sạch của mình bằng mọi giá.

“Thật không?” Đàm Tiếu Tiếu tỏ vẻ hoài nghi, nhưng không muốn làm cho cô mất hứng, mở miệng chúc mừng: “Hy vọng cậu thành công.”

“Cám ơn cậu, đêm nay mình sẽ về sớm, tất cả mọi chuyện trông cậy vào cậu.” Thích Vi Vi ôm cô một cái.

“Chúng ta là bạn bè mà cám ơn cái gì……”

****

Văn phòng tổng tài Uông thị.

“Hạo Thiên, vừa rồi hợp tác thành công với Lôi thị, thế nào? Đêm nay đi quán bar chúc mừng môt chút chứ?” Sở Thiên Lỗi ngồi đối diện anh, vui vẻ nói.

“Cậu đi đi, tôi không đi.” Uông Hạo Thiên lắc đầu nói.

“Cậu không đi? Tại sao?” Sở Thiên Lỗi khó hiểu nhìn anh, hiếm khi nào thấy anh vắng mặt trong các cuộc vui.

“Trên người tôi có vết thương, không thích hợp uống rượu.” Uông Hạo Thiên nói.

“Cậu bị thương? Bị khi nào? Tại sao lại bị thương?” Sở Thiên Lỗi nhìn anh, tại sao mình không biết vậy? Rõ ràng đêm qua còn khỏe mạnh lắm mà, tại sao hôm nay lại đột nhiên bị thương?

“Bị Thích Vi Vi đâm bị thương, suýt chút nữa là cậu không còn nhìn thấy tôi đó.” Uông Hạo Thiên nói quá thêm một chút.

“Cô ấy giết cậu?” Trước mắt Sở Thiên Lỗi hiện lên bộ dáng gầy yếu của cô, cười cười nói: “Có phải cậu chọc giận cô ấy không?” Thêm nữa, có nói gì anh cũng hoàn toàn không tin cô ấy lại giết người, vả lại cậu ấy vẫn bình an vô sự ngồi đây đấy thôi.

“Tôi chỉ hôn cô ta một chút.” Nghĩ vậy, trong lòng Uông Hạo Thiên còn có chút không thoải mái, cô thật chỉ vì một nụ hôn mà đâm mình bị thương, có điều, khi nghĩ đến đó là nụ hôn đầu tiên của cô, trong lòng liền bình thường trở lại.

“Chỉ hôn có một chút?” Sở Thiên Lỗi hiển nhiên không tin: “Thân thể cô ấy không phải là của cậu sao? Tại sao lại quan tâm đến một nụ hôn?”

“Cậu đừng có quên, tôi hoàn toàn không muốn cô ta.” Uông Hạo Thiên liếc Sở Thiên Lỗi một cái, tuy vậy nhưng hiện tại anh có một chút lo lắng.

Nhìn dáng vẻ của anh không giống như đang nói dối, lúc này mới quan tâm hỏi: “Vậy vết thương trên người cậu thế nào? Có nặng lắm không?”“Không có việc gì, đâm vào ngực của tôi, nhưng sức lực của cô ta có hạn, vả lại bác sĩ đã khử trùng và băng bó rồi.”

“Ừm, vậy cậu cứ như vậy mà buông tha cho cô ấy sao? Không truy cứu trách nhiệm hình sự à?” Sở Thiên Lỗi cười hỏi, như vậy thật không giống tác phong của anh chút nào.

"Đương nhiên là sẽ không buông tha cho cô ta dễ dàng như vậy, chỉ là…… tôi sẽ đổi loại phương thức truy cứu trách nhiệm cô ta." Uông Hạo Thiên vừa nói vừa chuyển động ghế dựa, một ngày nào đó, anh sẽ làm cho cô phải ngoan ngoãn vâng lời.

"Hạo Thiên à, cậu đùa nhưng đừng để mọi chuyện đi quá xa, nói thế nào thì người ta cũng chỉ là một cô gái trẻ chưa hiểu sự đời." Sở Thiên Lỗi khuyên nhủ.

"Thiên Lỗi, tại sao cậu cứ luôn miệng nói giúp cho cô ta vậy? Chuyện này thật không giống tác phong luật sư của cậu nha." Uông Hạo Thiên nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu.

"Làm ơn đi, tôi là luật sư, nhưng tôi cũng là con người, tôi cũng có trái tim biết thông cảm, chẳng qua là tôi đồng tình với cảnh ngộ của cô ấy mà thôi." Sở Thiên Lỗi nhìn anh, sau đó đứng dậy nói: "Nếu tối nay cậu không đi, vậy tôi đi cùng người khác."

"Đi đi." Uông Hạo Thiên gật gật đầu, anh tin là trêu đùa cô thì thú vị hơn nhiều so với việc đi xã giao bên ngoài.

43. Chương 43

Chương 043 – Tình yêu dưới gốc cây Sơn Trà

Cửa hàng tiện lợi.

Thích Vi Vi liên tục nhìn đồng hồ, cuối cùng cũng đến sáu giờ, lập tức nói: "Tiểu Tiểu, đến giờ rồi, mình đi trước nha."

"Ừm, đi đi, dù sao lòng của cậu đã đi từ sớm rồi." Đàm Tiểu Tiểu cười.

"Đúng là lòng đã đi từ sớm rồi, bây giờ thân thể mới đuổi theo đây." Thích Vi Vi cười cười với cô, bước ra cửa, chờ cho đến khi cô chạy tới rạp chiếu phim thì đã thấy Hoàng Thiên Tứ đứng đợi dẫn, trên tay còn cầm vé xem phim.

"Anh Thiên Tứ, có phải chờ lâu lắm không?" Cô chạy tới.

"Không có, anh cũng vừa đến, phim sắp sửa bắt đầu rồi, chúng ta mau vào đi." Trên mặt anh lộ ra nụ cười dịu dàng, thật tự nhiên kéo tay cô.

"Ừm." Cô ngượng ngùng gật gật đầu, đem bàn tay nhỏ bé mềm mại của mình đặt trong bàn tay to lớn mạnh mẽ của anh, quả thật rất ấm áp.

Hôm nay rạp chiếu phim công chiếu bộ phim tình cảm kinh điển "Tình yêu dưới gốc cây Sơn Trà" [1] nhìn thấy Tam ca không oán không hối hận vì Tịnh Thu mà trả giá, cô không khỏi nhìn trộm anh, anh thật giống Tam ca, những năm gần đây, anh cũng không oán không hối hận chăm sóc chính mình, tình cảm ấy cứ từng giọt từng giọt thấm vào lòng cô, làm cho cô cảm động, khắc sâu trong lòng……..

[1] Giới thiệu một chút về nội dung bộ phim 'Tình yêu dưới gốc cây sơn trà': Tiểu thuyết này được viết dựa vào câu chuyện có thật đã xảy ra vào những năm 70 khi TQ tiến hành cải cách văn hóa. Nhân vật chính Tịnh Thu là một cô gái thành phố nhưng vì bối cảnh gia đình phức tạp, cha là địa chủ nên Tịnh Thu rất tự ti. Cô gặp gỡ Lão Tam – con trai tư lệnh quân khu, một chàng trai trọng tình nghĩa, sẵn sàng vì cô làm tất cả mọi thứ, đã đem đến cho Tịnh Thu một sự khích lệ to lớn. Anh ấy chờ Tịnh Thu tốt nghiệp, chờ cô đi làm, chờ cô hết hạn thử việc. Nhưng đến khi tất cả nguyện vọng của Tịnh Thu đã hoàn thành hết thì Lão Tam lại mắc căn bệnh máu trắng và qua đời. Lúc ra đi anh vẫn còn rất trẻ….

Tình Yêu Dưới Gốc Cây Sơn Trà được đánh giá là tình yêu thuần khiết và sạch sẽ nhất trong lịch sử.

Tác Giả Ái Mễ là một nhà văn mạng sống ở hải ngoại, sau khi tiểu thuyết này post lên thì nhận được nhiều lời ment và được nhiều người nổi tiếng đánh giá cao.

Khi xuất bản thì nó trở thành quyển tiểu thuyết tiếng Hoa bán chạy nhất năm 2007 do tạp chí Asiaweek bình chọn và cũng nằm trong TOP 10 câu chuyện cảm động nhất của New weekly bình chọn.

Khi chiếu đến cảnh Tịnh Thu ở bệnh viện nhìn thấy Tam ca rơi vào hoàn cảnh sinh tử, nước mắt của cô cũng rơi đầy mặt, cái cảm giác đau lòng này làm cho cô thật cảm động, cánh tay siết chặt tay anh, tựa đầu trên bờ vai anh, cô phải nắm giữ người mình yêu thật chặt trong tay, không thể để giống như Tịnh Thu, mất đi người mà mình yêu nhất.

"Vi Vi, làm sao vậy?" Hoàng Thiên Tứ cảm nhận được sự khác thường của cô, lại nhìn thấy cô rơi lệ đầy mặt, lập tức quan tâm hỏi.

"Không có gì, em chỉ cảm động thôi, tình yêu của bọn họ thật làm cho người ta cảm động." Cô lắc đầu, gắt gao tựa vào lòng ngực anh.

Hoàng Thiên Tứ cũng vươn tay ôm cô vào trong lòng ngực, nhẹ nhàng nói bên tai cô: "Anh sẽ yêu em hơn cả Tam ca yêu Tịnh Thu."

"Em tin anh." Cô rưng rưng gật đầu, loại cảm giác hạnh phúc này làm cho cô có chút mê muội.

Sau khi tan sở Uông Hạo Thiên phải đi đến bệnh viện nơi Cát thiên Minh làm việc, để anh giúp mình thay thuốc, sau đó mới lái xa rời đi, từ chối các hoạt động xã giao, đột nhiên không biết nên làm cái gì? Dù sao cũng nhàm chám, không bằng đi xem cô, trên tài liệu có nói, cô đang làm thêm ở một cửa hàng tiện lợi gần trường học, quẹo đầu xe lại, hướng về phía trường học chạy tới……

Dừng xe trước cửa của hàng tiện lợi, cửa hàng này không lớn, cánh cửa bằng thủy tinh hoàn toàn có thể nhìn thấu mọi thứ bên trong, chỉ là, anh không có nhìn thấy cô, nhíu mày một chút, chẳng lẽ cô không có đi làm thêm sao? Trong lúc còn đang tự hỏi, chợt nghe bên trong truyền ra tiếng nói chuyện.

Một cô gái trên tay cầm vài món đồ đặt trên quầy thu ngân, một bên trả tiền, một bên thuận miệng hỏi: "Tiểu Tiểu, tại sao hôm nay không thấy Vi Vi? Cô ấy không có ở đây sao?" Có lẽ cô gái kia rất quen thuộc với bọn họ.

"Cô ấy hả, đi hẹn hò rồi." Đàm Tiểu Tiểu vừa lấy tiền vừa trả lời, đều là bạn học với nhau, có gì mà phải giấu diếm? Lại nói mọi người trong lớp ai mà không biết chứ?

"Hẹn hò? Có phải là hẹn hò với học trưởng vừa mới tốt nghiệp hay không?" Cô gái tò mò hỏi.

"Đúng đó." Đàm Tiểu Tiểu đưa tiền và hóa đơn cho cô gái.

"Biết ngay là anh ấy, nói thật nha, anh học trưởng ấy rất đẹp trai đó, nhưng vẫn chăm sóc Vi Vi chu đáo, có một người con trai tốt như vậy quan tâm, cô ấy cũng thật có phúc." Cô gái xúc động nói.

"Đúng thật là vậy, không phải người ta vẫn thường nói 'dễ gì tìm được một kho tàng vô giá hiếm thấy' sao? Cô ấy quả thật rất hạnh phúc." Đàm Tiểu Tiểu cũng nói.

"Có phải bọn họ cùng dùng bữa tối dưới ánh nến hay không?" Cô gái lại tiếp tục tám chuyện.

"Không phải, bọn họ đi xem phim ở rạp Lệ Hoa." Đàm Tiểu Tiểu cũng không giấu diếm, trực tiếp nói ra địa điểm.

"Ra là vậy, mình đi trước đây, tạm biệt." Cô gái cầm túi đồ bước ra……

Uông Hạo Thiên nghe đến đó, sắc mặt đã trở nên xanh mét, chết tiệt, cô ta dám lừa mình, rõ ràng là đi hẹn hò, vậy mà dám nói đi làm thêm, khó trách sao sáng nay cô ta lại giải thích, thì ra là vì muốn đi gặp người con trai khác, dường như cô đã quên, bây giờ cô chính là người phụ nữ của anh, anh muốn đến xem thử cô sẽ giải thích như thế nào? Khởi động xe chạy về phía rạp chiếu phim…….

44. Chương 44

Chương 044 – Anh ấy là anh họ của Tiểu Tiểu

Xem phim xong, Thích Vi Vi kéo tay anh bước ra ngoài, ánh mắt vẫn còn hồng hồng.

"Nha đầu ngốc, đó chỉ là phim thôi, em thật đúng là…..tự nhiên khóc không ngừng." Hoàng Thiên Tứ giúp cô lau nước mắt còn vươn trên khóe mắt.

"Phim ảnh cũng xuất phát từ cuộc sống, mà đây vốn là câu chuyện có thật, đã được người ta đưa lên màn ảnh." Thích Vi Vi nói, đột nhiên nhìn anh, ngượng ngùng nói: "Em khóc, là bởi vì em cảm động với tình yêu của bọn họ, và khóc là bởi vì bên cạnh em cũng có một Tam ca." Nói xong, xấu hổ cúi đầu xuống.

"Vi Vi." Trong mắt Hoàng Thiên Tứ lộ ra tia vui mừng, lập tức ôm cô vào trong ngực: "Trong lòng anh, em cũng là Tịnh Thu."

Nghe được anh so sánh mình với Tịnh Thu, lòng của cô bỗng dưng trầm xuống, bởi vì cô không có thuần khiết như Tịnh Thu, bất an ngẩng đầu nhìn anh, chần chờ một hồi lâu rồi mới hỏi: "Nếu có một ngày anh phát hiện em gạt anh chuyện gì? Anh có tha thứ cho em không?"

"Em có lừa gạt anh sao?" Hoàng Thiên Tứ chỉ mỉm cười nhìn cô, anh tin tưởng cô sẽ không lừa mình.

"Đương nhiên là không, em nói là nếu như thôi, anh mau trả lời em đi." Thích Vi Vi khẽ mỉm cười, che dấu bản thân đang chột dạ, anh càng tin tưởng mình, cô lại càng cảm thấy áy náy.

"Sao em lại hỏi những vấn đề nhàm chán như thế này chứ?" Anh nở nụ cười, nhưng cũng thật trịnh trọng nói: "Anh nói cho em biết, nếu, em lừa gạt anh, anh cũng sẽ tha thứ, bởi vì anh biết, nhất định là em có nỗi khổ bất đắc dĩ nào đó."

"Cám ơn anh." Nhìn thấy anh tin tưởng mình như vậy, khóe mắt của cô dâng lên nước mắt trong suốt, giọng nói có chút nghẹn ngào.

"Có điều, Vi Vi à, mặc kệ là nguyên nhân gì, anh không hy vọng em lừa gạt anh, anh hy vọng em nói cho anh biết, để chúng ta cùng nhau đối mặt giải quyết, được không?" Hoàng Thiên Tứ còn nghiêm túc nhìn cô, nói thêm.

"Ừm." Cô dùng sức gật đầu, cô thề, ngoại trừ chuyện này, về sau dù có xảy ra bất kỳ chuyện gì, cô cũng sẽ không lừa gạt anh.

"Vi Vi, anh yêu em." Hoàng Thiên Tứ lại một lần nữa nhìn cô bằng ánh mắt thâm tình, chậm rãi cúi đầu xuống.

"Em cũng vậy." Biết anh muốn làm cái gì? Cô nhắm mắt lại, chờ đợi……

Lúc Uông Hạo Thiên dừng xe lại, liền thấy bọn họ ở chung một chỗ, bỗng nhiên trong lòng dâng lên lửa giận, xuống xe, lập tức đi về phía bọn họ……

Môi của Hoàng Thiên Tứ gần sắp chạm đến môi cô, thì phát hiện có một người đàn ông đang đứng trước mặt mình, chăm chú theo dõi anh, ánh mắt u tối, nhưng nhìn không ra được cảm xúc gì trên gương mặt người đó, trong lòng nghi hoặc, mình có quen anh ta sao?

Đợi hơn nữa ngày (tác giả này hay cường điệu ghê, lúc nào cũng nửa ngày hết, nhưng mình tôn trọng bản gốc nhé) cũng không thấy anh hôn mình, cũng không nghe thấy động tĩnh gì, lúc này Thích Vi Vi mới mở mắt ra, liền nhìn thấy ánh mắt ngập tràn nghi hoặc của anh đang nhìn phía sau mình, sao lại thế này? Theo bản năng, cô quay người lại nhìn về phía sau……Thấy vẻ mặt âm trầm của Uông Hạo Thiên đang nhìn mình chằm chằm, sợ hãi làm cho thân thể cô run lên, lắp bắp không biết phải làm sao "Anh…..Sao anh lại tới đây?"

"Những lời này phải để tôi hỏi cô mới đúng?" Sắc mặt Uông Hạo Thiên lúc xanh lúc đen, giọng nói lạnh như băng, hỏi lại cô.

"Tôi…….Tôi……" Xảy ra tình huống bất ngờ này làm cho Thích Vi Vi khẩn trương, không biết nên trả lời thế nào?

Hoàng Thiên Tứ đứng ở một bên, nhìn thấy bộ dáng lúng túng của cô, nhíu chặt mày hỏi: "Vi Vi, em quen anh ấy sao? Anh ấy là ai vậy?"

"Anh ấy……" Thích Vi Vi không thể trả lời được, trong lòng chỉ có một ý nghĩa duy nhất, xong rồi, cô nên giải thích với anh Thiên Tứ thế nào đây? Anh ấy nhất định sẽ hoài nghi.

"Xem ra cậu còn không biết tôi." Uông Hạo Thiên hừ lạnh, "Tôi là……."

"Anh ấy là anh họ của Tiểu Tiểu." Tình thế cấp bách, vì vậy Thích Vi Vi đành phải nói dối, mặc kệ lời nói dối này có thể tin được bao nhiêu, sau này cô có thể từ từ tìm cách giải thích.

45. Chương 45

Chương 045 – Không thể tự bào chữa

"Anh họ của Tiểu Tiểu?" Hoàng Thiên Tứ nhìn cô? Tuy rằng anh không quen thân với Tiểu Tiểu lắm, nhưng quan hệ cũng không tệ, tại sao chưa bao giờ nghe cô ấy nói qua, cô ấy có anh họ, hơn nữa vì sao anh lại có một loại cảm giác rất đặc biệt? Anh cảm thấy người đàn ông đang đứng trước mặt mình, trông có vẻ rất uy hiếp, dường như nhìn anh ta có chút ấn tượng, nhưng lại không nhớ là đã gặp qua ở đâu?

Anh họ của Tiểu Tiểu? Trong lòng Uông Hạo Thiên cười lạnh, cô nói dối thật giỏi, anh muốn xem thử phen này cô làm sao nói dối được nữa.

"Ừm, đúng vậy, một tháng trước mới từ Mỹ trở về, muốn mang Tiểu Tiểu ra nước ngoài du học, Tiểu Tiểu không chịu đi, cho nên anh ấy tới tìm em, nhờ em khuyên giải Tiểu Tiểu." Thích Vi Vi nói dối một hơi, cũng không quan tâm đến lời nói dối này.....có lỗ hổng nào không? Nhưng cô thật sự không tìm ra được lý do nào khác, chỉ hy vọng anh đừng truy hỏi nữa.

"À, thì ra là như vậy, chào anh." Hoàng Thiên Tứ thân thiện vươn tay ra trước mặt Uông Hạo Thiên, anh tin tưởng lời của cô, bởi vì anh hoàn toàn không nghĩ tới, Vi Vi sẽ lừa gạt mình.

Uông Hạo Thiên nhíu mi nhìn cô đang đứng một bên, trong lúc hoảng hốt mà cô nói dối cũng thật trôi chảy, đang nghĩ không biết có nên vạch trần cô hay không, liền nhìn ánh mắt cầu xin của cô đang nhìn về phía mình.

Thích Vi Vi buông thả hai tay, vẻ mặt thở dài trộm nhìn về phía anh, hy vọng anh đừng vạch trần mình……

Khóe môi Uông Hạo Thiên nhếch lên một nụ cười, anh sẽ đáp ứng cô, có điều ân tình này, anh sẽ khiến cô phải trả lại gấp bội, vươn tay nói: "Xin chào, thật có lỗi vì đã quấy rầy hai người, bởi vì chuyện của Tiểu Tiểu rất gấp, cho nên, tôi không thể không đến tìm Vi Vi giúp đỡ, cậu không ngại tôi dẫn cô ấy đi chứ?"

"Đương nhiên không ngại, Tiểu Tiểu là bạn tốt của cô ấy, cũng chính là bạn tốt của tôi." Hoàng Thiên Tứ sảng khoái nói.

"Cám ơn, vậy tôi phải lập tức mang cô ấy đi tìm Tiểu Tiểu." Uông Hạo Thiên không muốn tiếp tục nhiều lời với anh.

"Được." Hoàng Thiên Tứ gật gật đầu.

Nhưng trong lòng Thích Vi Vi lại lo lắng không yên, mình đã lừa gạt Uông Hạo Thiên như vậy, không biết anh ta sẽ đối phó với mình như thế nào? Nhưng cô không có lý do gì để ở lại, chỉ có thể miễn cưỡng ngồi trên xe, vẫy vẫy tay chào Thiên Tứ "Tạm biệt."

"Vi Vi, anh sẽ gọi điện thoại cho em." Hoàng Thiên Tứ ở phía sau dùng tay làm thành động tác gọi điện thoại, sau đó nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của cô.

Uông Hạo Thiên lái xe thật nhanh, nhưng dọc trên đường đi vẫn không nói một lời, cũng không nhìn cô.

Có điều anh càng như vậy thì càng làm cho cô cảm thấy lo sợ, không khỏi liếc trộm anh, thấy sắc mặt anh âm trầm, lại nhìn không chớp mắt…….

Xe dừng ở trước cửa biệt thự, anh lập tức xuống xe, đi nhanh về phía phòng khách.

Thích Vi Vi cũng nhanh chóng chạy theo ở phía sau, nhìn thấy anh ngồi trên ghế sô pha, lúc này mới mở miệng giải thích: "Chuyện vừa rồi, cám ơn anh." Mặc kệ thế nào? Dù sao ở trước mặt anh Thiên Tứ anh ta cũng không vạch trần mình, cô thật lòng rất cảm kích.

"Vậy cô muốn cảm ơn tôi như thế nào?" Uông Hạo Thiên cố nén lửa giận trong lòng, ánh mắt u ám nhìn chằm chằm cô, cô còn tạ ơn mình, quả thật là rất châm chọc.

"Tôi……" Thích Vi Vi nhìn anh, cô có thể làm gì để cảm ơn, anh ta thứ gì cũng không thiếu.

"Hãy bớt nói nhảm đi, tôi chỉ muốn biết, tại sao cô lại ở rạp chiếu phim?" Uông Hạo Thiên đột nhiên dời đề tài, tốt nhất là cô phải trả lời thật chi tiết, nếu không……

Hả? Thích Vi Vi ngẩn người nhìn anh, cô nên dùng lý do gì để khiến cho anh tin đây, tự nhiên toàn thân cô đổ đầy mồ hôi lạnh, cuối cùng vẫn không nghĩ ra được lý do gì có sức thuyết phục, đành phải tìm một lý do đơn giản nhất: " Chuyện này, là vì máy tính của cửa hàng tiện lợi đột nhiên bị hỏng, cho nên, tôi mới….mới cùng bạn bè đi xem phim." Giọng nói càng ngày càng nhỏ, bởi vì cô biết lý do này có chút gượng ép, nhưng cô thật sự không thể tìm ra được lý do nào khác để bào chữa

46. Chương 46

.Chương 046 – Điên cuồng nhục nhã

Uông Hạo Thiên nhẫn nại nén giận nghe hết lời nói dối của cô, giọng điệu mang theo châm biếm, không lưu tình chút nào, liền vạch trần lời giả dối của cô: "Máy tính bị hỏng, vậy thì thật là kỳ lạ, vừa rồi tôi cũng đã mua vài thứ ở đó, một cô gái tên Đàm Tiếu Tiếu còn tính tiền cho tôi mà."

"Cái gì? Anh đã ghé cửa hàng tiện lợi." Thích Vi Vi trừng lớn ánh mắt, bởi vì lời nói dối bị vạch trần làm ặt của cô ửng đỏ một chút, cực kỳ xấu hổ, giống như làm chuyện xấu mà bị người ta bắt tại trận.

"Bởi vì hôm nay lòng hiếu kỳ của tôi trỗi dậy, tôi muốn xem thử nơi mà cô đang làm thêm, lời giải thích này hợp lý chứ? Chỉ là không biết tiếp theo cô còn muốn giải thích gì nữa đây?" Uông Hạo Thiên nhìn chằm chằm cô, lửa giận trong mắt đã sắp không thể khống chế được.

"Tôi……Tôi……." Thích Vi Vi sợ hãi lui về phía sau từng bước, lúc này mới hiểu được, tại sao anh lại đột nhiên xuất hiện ở rạp chiếu phim, nhưng anh làm sao biết được? Chẳng lẽ là do Tiếu Tiếu nói sao?

"Tôi cái gì? Không giải thích được phải không? Sợ hãi sao?" Uông Hạo Thiên truy hỏi, lập tức nắm lấy cánh tay của cô.

Cảm nhận được lửa giận bừng bừng bốc ra trên người anh, Thích Vi Vi không biết tại sao anh lại giận dữ như vậy, cuộc hẹn hò tốt đẹp bị anh phá hủy, cô còn đầy bụng bất bình không thể tiêu tan đây, tại sao cô phải giải thích với anh? Tại sao phải sợ anh? Nghĩ vậy nên lo lắng giảm đi rất nhiều "Tôi giải thích cái gì? Tôi không cần giải thích, tôi cùng người khác đi xem phim thì sao? Đó là tự do của tôi, là quyền lợi của tôi, anh không có tư cách quản."

"Tôi không có tư cách quản? Cô đừng quên giao dịch lúc này của chúng ta." Uông Hạo Thiên bóp chặt cánh tay cô, người phụ nữ này quả thật là được đằng chân lân đằng đầu (nguyên văn: được một tất lại muốn tiến một thước).

"Giao dịch thì đã sao? Tôi cũng không bán cho anh trong suốt hai mươi bốn giờ, thân thể của tôi cũng có quyền tự do." Thích Vi Vi tức giận trừng mắt nhìn anh, lần nào anh cũng nhắc đến giao dịch, cô cảm thấy đã đủ sỉ nhục lắm rồi, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ, cực kỳ u ám của anh, cô có chút hối hận vì mình đã nhất thời nhanh mồm nhanh miệng.

"Tự do của cô phải không? Được, vậy trước tiên thực hiện giao dịch của cô, sau đó mới bàn đến tự do của cô." Uông Hạo Thiên thô lỗ đem cô đặt trên ghế sô pha, tay bắt đầu xé rách quần áo của cô…….

"Anh muốn làm gì? Anh điên rồi, mau thả tôi ra, mau thả tôi ra." Thích Vi Vi bị sự điên cuồng của anh dọa cho sợ hãi, một hồi lâu mới phản ứng lại, liều mạng chống cự lại anh.

"Buông cô ra? Bây giờ không cần tự do sao? Cô không phải muốn nói quyền lợi? Cái này không phải không được, nhưng trước tiên phải thực hiện nghĩa vụ của cô đã." Uông Hạo Thiên phẫn nộ quát, lúc này đã bị cô chọc điên lên, tay không hề dừng lại…….

"Không……." Thích Vi Vi kinh hoảng lắc lắc đầu, lời còn chưa nói xong đã bị đôi môi của anh ngăn chận…….

"Ưm ưm….ưm ưm…" Ánh mắt của cô trở nên khiếp sợ, cảm giác được quần áo trước ngực đã bị anh xé rách ra, bàn tay của anh dùng sức phát tiết, vuốt ve bầu ngực mềm mại của cô, xấu hổ và giận dữ, tủi nhục và

bất lực, lần lượt nảy lên trong lòng cô, nước mắt trong suốt lập tức chảy ra, giờ phút này, cô thậm chí một lòng muốn chết……..

Uông Hạo Thiên điên cuồng hôn lên môi cô, vốn định trừng phạt cô một chút, hoàn toàn không nghĩ tới sự phản kháng của cô, lại khơi dậy dục vọng chinh phục của mình, môi của cô thật tươi mát, cũng làm cho anh nổi lên phản ứng sinh lý, thật sự muốn ngừng mà không được……..

Giãy dụa lung tung, đột nhiên Thích Vi Vi nhớ tới vết thương trên ngực anh, nhanh chóng nắm chặt tay thành quả đấm, hung hăng đánh về phía miệng vết thương của anh……..

"A…." Uông Hạo Thiên bị đau đớn, hơi buông lỏng cô ra, cô cũng nhân cơ hội này, há miệng cắn lên cánh tay anh. Hận không thể cắn chết anh, ăn tươi nuốt sống anh…..

"Chết tiệt! Cô mau buông ra." Uông Hạo Thiên đẩy cô ra, nhìn thấy trên cánh tay có vết máu hình hai dấu răng được sắp xếp ngay ngắn. Trong nháy mắt tất cả lửa giận đều tụ tập trên mặt…….

47. Chương 47

Chương 047 – Từ bỏ giãy dụa

Thích Vi Vi lấy tay nắm chặt quần áo trước ngực, hoảng sợ nhìn anh, không ngừng lui về phía sau.

Uông Hạo Thiên lại một lần nữa áp chế cô dưới thân, cố gắng kìm nén miệng vết thương đang đau đớn, phẫn nộ nhìn chằm chằm cô: "Cô nghĩ làm như vậy để bảo vệ sự trong sạch sao? Cô đừng quên, cô là do tôi dùng tiền mua về, là cô bán thân để đổi lấy." Nói xong lại bắt đầu xé rách quần áo của cô.

"Đừng mà, van xin anh đừng làm vậy, buông tha tôi, anh đã hứa với tôi, một tuần không chạm vào tôi……" Thích Vi Vi thật sự sợ hãi, liên tục khóc lóc cầu xin……

"Không chạm vào cô, vậy điều kiện trước tiên là gì?" Tay của Uông Hạo Thiên vói vào trong váy của cô……..

"A……." Cô hô to một tiếng thê lương. "Anh buông tay, anh mau buông tay."

"Buông tay? Hôm nay tôi phải sử dụng quyền lợi của tôi, một trăm năm mươi vạn, tôi không thể phí phạm." Uông Hạo Thiên đột nhiên kéo váy của cô ra…….

"Đừng……" Thích Vi Vi hoảng sợ khi nhìn thấy tay của anh vẫn còn đang ở trong váy, thân thể không ngừng run rẩy, cô biết hôm nay cô trốn không thoát, trong nháy mắt sức lực trong cơ thể dường như bị người ta rút ra hết, tay chân bủn rủn vô lực, chậm rãi từ bỏ giãy dụa, nhìn anh, trên khóe môi mang theo nụ cười châm chọc và chua sót: "Anh nói đúng, tôi là do anh dùng tiền mua tới, là tôi dùng thân thể để đổi lấy, anh hẳn là nên sử dụng quyền lợi của mình, để đạt được giao dịch của anh." Nói xong, cô nhắm mắt lại, nước mắt từ trong khóe mắt chảy ra, âm thầm rơi trên ghế sô pha, trong nháy mắt cũng biến mất.

Đột nhiên cảm nhận được cô không giãy dụa nữa, lại nhìn thấy khóe mắt đầy nước của cô từng giọt từng giọt như thấm vào lòng anh, bỗng dưng làm anh rung động, khiến động tác của anh dừng lại một chút, nhìn thấy quần áo của cô bị mình xé rách hỗn độn, nhìn thấy bộ dáng mặc người xâm phạm, chịu đựng bị khi dễ, đột nhiên tỉnh táo lại, anh đang làm cái gì? Anh muốn phụ nữ, khi nào thì cần phải ép buộc phụ nữ phải thuận theo mình? Anh nhất định là bị cô chọc giận đến điên rồi, cho nên mới mất hết lý trí làm ra những chuyện điên cuồng như vậy…….

Bất chợt cảm giác anh rời khỏi thân thể của mình, Thích Vi Vi mở to mắt, thì thấy anh đã ngồi dậy, đứng bên cạnh ghế sô pha nhìn chằm chằm mình, thân thể nhịn không được vẫn còn run rẩy một chút, dùng tay che chắn thân mình…….

Nhìn thấy cô kinh hoảng như thế, Uông Hạo Thiên biết mình đã dọa cô sợ hãi, anh cũng không hiểu được vừa rồi tại sao mình lại làm như vậy? Xoay người bước ra khỏi cửa, lái xe rời khỏi biệt thự, anh cần yên tĩnh một chút.

Thích Vi Vi nhìn thấy anh rời đi, nghe cửa đóng "ầm" một tiếng làm cho cô giật mình, vội vàng đứng dậy, cầm lấy quần áo bỏ chạy lên lầu, đóng cửa lại, phải dựa vào trên cửa, chậm rãi ngồi xổm xuống, lên tiếng

khóc lớn, thiếu chút nữa, chỉ một chút nữa thôi, cô đã ***, tuy rằng cô biết giờ phút cô nhận tấm chi phiếu đó, cô đã bán chính mình, nhưng khi thật sự đối diện với tất cả mọi việc, cô lại không có dũng khí……..

Uông Hạo Thiên trực tiếp lái xe một mạch trở về căn nhà mà mình vẫn thường ở.

"Thiếu gia, cậu đã trở lại." Người hầu trong nhà nhìn thấy anh, vội vàng chào hỏi.

Sắc mặt anh khó coi, hoàn toàn không để ý tới bọn họ, lập tức đi lên lầu trở lại phòng ngủ, đứng trước cửa sổ sát mặt đất, lấy một điếu xì gà từ trong túi ra, ánh mắt chăm chú nhìn về nơi xa, nhẹ nhàng phun ra hít vào.

Anh không biết tại sao hôm nay bản than lại không thể khống chế được? Không hiểu sao thái độ không sợ trời không sợ đất của mình khi gặp cô liền hoàn toàn thay đổi, lại càng không hiểu được, bản thân sao lại dễ dàng bị cô chọc giận hết lần này tới lần khác? Đến mức làm ra những chuyện khiến người ta khinh thường đến thế?

Càng nghĩ càng không hiểu được, tại sao cô hẹn hò với người đàn ông khác mà mình lại phẫn nộ như vậy? Chẳng lẽ anh để ý cô sao? Không, chuyện này thật buồn cười, làm sao có thể xuất hiện trên người anh, từ trước đến nay chỉ có phụ nữ để ý anh, khi nào thì anh để ý đến phụ nữ chứ?

Xem ra, anh thật sự cần bình tĩnh một chút, suy ngẫm thật kỹ, xem gần đây mình bị làm sao vậy?

48. Chương 48

Chương 048 – Tiếu Tiếu kinh ngạc

Không biết đã qua bao lâu, Thích Vi Vi mới từ trong hoảng sợ khôi phục lại, đi vào phòng tắm rửa sạch thân thể của mình…….

Chậm rãi nằm yên lặng trên giường, nước mắt rơi âm thầm cả đêm, cô không ngừng tự hỏi chính mình, nếu anh ta thật sự muốn chứng tỏ quyền sở hữu đối với mình, vậy cô nên làm cái gì bây giờ? Cô có thể ngăn cản sao?

Kéo lê thân hình mệt mỏi, cô chạy tới trường học, vẻ mặt tiều tụy cùng ánh mắt sưng đỏ làm cho Đàm Tiếu Tiếu hoảng sợ, không phải hôm qua cô ấy đi hẹn hò sao? Tại sao lại thành ra cái dạng này, lập tức giữ chặt cô, khẩn trương hỏi: "Vi Vi, cậu làm sao vậy? Có phải đã khóc hay không? Ai ức hiếp cậu?"

"Tiếu Tiếu, mình nên làm cái gì bây giờ? Làm sao bây giờ đây?" Thích Vi Vi giữ chặt Tiếu Tiếu, ủy khuất trong lòng mình cũng chỉ có thể tâm sự với cô.

Nhìn thấy cô khóc, Đàm Tiếu Tiếu biết là đã xảy ra chuyện nghiêm trọng, lôi kéo cô đi đến quán café gần đó.

"Vi Vi, cậu nói ình biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải Hoàng Thiên Tứ, anh ấy……."

"Không, không phải anh ấy……." Thích Vi Vi vội vàng ngắt lời cô."Vậy có phải là người đàn ông kia không?" Đàm Tiếu Tiếu lại hỏi.

"Ừm." Cô gật gật đầu, nhìn chằm chằm bạn mình, sau đó hỏi: "Tiếu Tiếu, ngày hôm qua có phải có một người đàn ông rất tuấn tú, tên là Uông Hạo Thiên đến cửa hàng mua vật dụng hay không?"

"Vi Vi, cậu đang nói đùa gì vậy? Anh ta sẽ đến nơi này mua đồ sao? Tuy rằng mình thật sự hy vọng anh ta đến." Nhắc đến tuấn tú đẹp trai, ánh mắt Đàm Tiếu Tiếu lóe lên hào quang.

"Cậu khẳng định không có sao? Có lẽ cậu hoàn toàn không có nhận ra anh ta?" Trong lòng Thích Vi Vi nghi hoặc, nếu anh ta chưa từng tới đây, tại sao lại biết mình đi xem phim.

"Làm ơn đi, mình mà không nhận ra anh ta sao? Huống chi, ngày hôm qua hoàn toàn không có người lạ tới mua, đều là bạn học trong trường chúng ta ghé qua thôi, Tiểu Hà còn hỏi sao không thấy cậu, mình nói cậu đã đi hẹn hò rồi." Đàm Tiếu Tiếu thuận miệng giải thích.

"Thật vậy sao?" Trong lòng Thích Vi Vi vẫn còn nghi ngờ một chút, vậy thì anh ta làm sao biết được.

"À, mình nhớ ra rồi, tối hôm qua, trong lúc vô tình mình nhìn thấy một chiếc xe màu đen có rèm che đậu trước cửa, nhưng lúc đó mình cũng không để ý, chẳng lẽ chính là anh ta." Đàm Tiếu Tiếu nói xong câu cuối cùng, giọng điệu như muốn hét ầm lên, cô không phải đã bỏ lỡ cơ hội chứ.

"Thì ra là như vậy." Cô lập tức suy nghĩ cẩn thận, có lẽ anh ta đứng ở ngoài cửa nghe được Tiếu Tiếu và Tiểu Hà nói chuyện, thật không biết có phải là ông trời cố ý đùa cợt mình hay không? Chứ sao lại trùng hợp như vậy?

"Đúng rồi, Vi Vi, tại sao cậu lại hỏi Uông Hạo Thiên?" Lúc này Đàm Tiếu Tiếu mới sực nhớ đến, chẳng lẽ bạn cô quen với anh ta? Không có khả năng nha.

Cô trầm mặc một chút, không muốn giấu diếm Tiếu Tiếu nữa, lúc này mới nói: "Tiếu Tiếu, thật ra có một việc mình vẫn không nói rõ ràng với cậu, có lần, mẹ mình đập hư xe của một người, người đó chính là……"

Lúc này Thích Vi Vi mới đem chuyện mình đã chọc giận Uông Hạo Thiên ra sao? Bị anh ép trả nợ, bản thân đi đến bước đường cùng, phải nhờ cô hỗ trợ, sau đó được dì Út giúp đỡ, kết quả, lại phát hiện người đàn ông bao dưỡng mình thì ra là anh, cho nên, cô không cam lòng, vẫn tìm lý do cự tuyệt, không cho anh tiếp cận mình, còn có chuyện mình vô tình đâm anh bị thương, ngày hôm qua lừa gạt anh, kết quả bị anh bắt tại trận, sau khi về nhà suýt chút nữa bị anh làm nhục, cô đem chuyện này kể lại tỉ mỉ một lần cho Tiếu Tiếu nghe…….

Nghe xong lời cô vừa nói, Đàm Tiếu Tiếu kinh ngạc đến nỗi há miệng thành hình chữ O, làm sao cũng không có nghĩ đến người đàn ông bao dưỡng cô thật sự chính là Uông Hạo Thiên, mà bọn họ trong lúc đó còn xảy ra nhiều chuyện như vậy, cảm thấy có chút không thể tin được, nhìn chằm chằm cô, lại càng không dám tin tưởng cô lại có thể cự tuyệt một người đàn ông mà tất cả phụ nữ đều mong muốn trở thành người tình của anh ta, cho dù không vì khuôn mặt đẹp trai của anh ta mà động tâm, thì ít nhất cũng nên vì tiền, giá trị con người, cùng quyền thế của anh ta mà động tâm chứ?

49. Chương 49

Chương 049 – Hết đường xoay sở

"Tiếu Tiếu, cậu nói xem mình nên làm cái gì bây giờ? Mình không cam lòng cứ như vậy mà trở thành người đàn bà của anh ta, mình thật có lỗi với anh Thiên Tứ, nhưng mình nên làm thế nào để tránh né đây? Dù sao mình cũng là do anh ta dùng tiền mua về." Thích Vi Vi cố gắng nói, giống như một con mèo nhỏ bất lực, chờ đợi sự giúp đỡ của bạn mình.

Hơn nữa ngày, Đàm Tiếu Tiếu mới từ trong khiếp sợ khôi phục lại, có chút kích động, nhìn cô hỏi: "Vi Vi, cậu có biết có rất nhiều phụ nữ suy nghĩ trăm phương nghìn kế để được lên giường anh ta không? Đừng nói là ba tháng, chỉ cần cậu làm cho anh ta yêu thương cậu một tháng, thì cả đời này cậu không cần lo đến vấn đề cơm áo, chẳng lẽ cậu thật sự không động tâm sao?"

"Làm sao mình không động tâm chứ? Đừng nói là bề ngoài anh ta lớn lên rất tuấn tú, chỉ cần anh ta có tiền thì cũng đủ làm ình động tâm rồi, tuy rằng mình không phải thực dụng như vậy, nhưng mình cũng yêu tiền, cũng ái mộ hư vinh, nhất là khi mình đã trải qua cuộc sống nghèo khó, thì tiền đối với mình càng quan trọng, nếu như trong lòng mình không có anh Thiên Tứ, mình sẽ không do dự chút nào mà tiếp nhận anh ta, nịnh bợ anh ta, cho dù có là người tình của anh ta mình cũng không ngại, chỉ là trong lòng mình đã có ý trung nhân, vả lại, cậu cũng biết đó, anh ta sẽ không yêu ai lâu đâu, bởi vì có rất nhiều tiền, cho nên có vô số những cô gái xuất sắc vây lấy anh ta, mà mình thì tự hiểu được, mình chẳng có gì đặc biệt, không có lý do gì khiến cho anh ta yêu mình, hơn nữa còn một nguyên nhân quan trọng hơn cả, đó là vì ba của mình, mình vẫn luôn cho rằng những người đàn ông giàu có là không đáng tin cậy, cho nên nếu trước mặt mình là tình yêu và tiền bạc, mình sẽ lựa chọn tình yêu, mà mình thì tin tưởng anh Thiên Tứ sẽ làm ình hạnh phúc, nên mình mới phải giữ gìn sự trong sạch." Thích Vi Vi nói ra tiếng lòng của mình với Tiếu Tiếu, đây là ý tưởng chân thật nhất trong lòng của cô."Cậu nói cũng đúng. Haiz, trên đời này, tiền bạc và tình yêu rất khó vẹn cả đôi đường, cũng không có đúng và sai, có điều, cậu vẫn thật may mắn, ít nhất Uông Hạo Thiên

cũng không có bắt buộc cậu." Nghe xong lời của cô, Đàm Tiếu Tiếu cũng không thể nói gì, ý tưởng của cô là sai, nhưng đây vốn là một đáp án rất mơ hồ, bởi vì làm người thì không ai giống ai.

"Có lẽ cậu nói đúng, về điểm này thì mình hẳn là nên cảm kích anh ta, nhưng mình cũng không thể quên, chính ta anh ta đã bức mình đi đến con đường này." Nghĩ vậy, Thích Vi Vi đối với anh hận thù nhiều hơn là cảm kích.

"Mặc kệ trước đây thế nào? Con đường này cậu cũng đã bước lên, nếu là ba ngày thì còn giữ gìn được sự trong sạch, nhưng đây là ba tháng, lúc này chỉ mới qua vài ngày, cậu có thể cam đoan trong mấy chục ngày tới đây cậu sẽ bình yên vô sự sao? Cậu không cảm thấy ý nghĩ này có chút buồn cười hả? Chuyện này hoàn toàn không thể thực hiện được, trừ khi anh ta chủ động buông tha cho cậu." Đàm Tiếu Tiếu không nghĩ muốn đả kích cô, rồi lại không thể không thay cô phân tích, nhắc nhở cô.

"Làm cho anh ta buông tha mình? Ngay từ đầu đây đã là mục tiêu mà mình luôn cố gắng, nhưng mà, mỗi ngày đều phải đối mặt với anh ta, trong lòng mình còn có chút lo sợ, không biết khi nào thì anh ta đột nhiên thay đổi chủ ý, hoặc là khi nào thì thú tính trỗi dậy." Nhớ lại tối hôm qua mà bây giờ cô còn sợ hãi, mà loại tình huống này, cô không biết nên làm sao để tránh né.

"Vi Vi, đừng sợ, có mình ở đây, mình sẽ giúp cậu." Đàm Tiếu Tiếu cầm lấy bàn tay lạnh như băng của cô, cung cấp cho cô sự an ủi.

"Mình biết, cho nên, mình mới tìm cậu, nhờ cậu nghĩ cách, lúc này cũng chỉ có cậu mới có thể giúp được mình." Thích Vi Vi gật gật đầu, bởi vì chính mình chỉ có một người bạn tốt là Tiếu Tiếu.

"Mình sẽ cố hết sức, chỉ là chuyện này của cậu rất khó giải quyết, bây giờ vẫn còn trong kỳ hạn giao dịch, dù sao cậu cũng là người phụ nữ của anh ta, phải làm thế nào mới có thể giúp cậu bảo vệ sự trong sạch đây? Để cho anh ta không chạm vào cậu, còn nữa, phải làm thế nào để anh ta chủ động buông tha cậu? Chuyện này quả thật là vấn đề nan giải nha." Đàm Tiếu Tiếu khó xử nói, bản thân cô cũng nghĩ không ra biện pháp nào có thể thực hiện được.

Thích Vi Vi gục đầu xuống, cô biết đó là một vấn đề nan giải, bởi vì cô đã suy nghĩ vài ngày, cũng đều không nghĩ ra biện pháp gì.

"Có, mình có biện pháp." Trước mắt Đàm Tiếu Tiếu đột nhiên sáng ngời, vui mừng hô to.

"Biện pháp gì? Cậu nói nhanh lên." Thích Vi Vi vừa nghe có biện pháp, liền vội vàng hỏi.

50. Chương 50

Chương 050 – Xuất hiện người khác

"Biện pháp gì? Cậu nói nhanh lên." Thích Vi Vi vừa nghe có biện pháp, liền vội vàng hỏi.

"Vi Vi, thật ra cũng có cách giải quyết vấn đề tốt lắm, cậu muốn giữ gìn sự trong sạch đơn giản là vì anh Thiên Tứ của cậu đúng không?Vậy bây giờ cậu liền đem thân trong sạch trao cho anh ấy, dù sao thời nay loại chuyện như thế này cũng rất bình thường, sau đó cậu cũng đừng nói gì với Uông Hạo Thiên cả, hoặc là cho dù anh ta và cậu xảy ra chuyện đó, phát hiện ra cậu không còn trong trắng, mặc dù tức giận, nhưng cũng không có cách gì thay đổi, bởi vì không ai có thể chứng minh, anh ta không phải là lần đầu tiên của cậu, cho nên anh ta cũng chỉ cò thể ngậm bồ hòn làm ngọt, thế nào? Ý tưởng này của mình thật tuyệt phải không?" Đàm Tiếu Tiếu có chút đắc ý khoe khoang, ý tưởng này này chính là nhất tiễn hạ song điêu (một mũi tên bắn chết hai con chim).

Hả, Thích Vi Vi sững sờ nhìn Tiếu Tiếu, cẩn thận suy nghĩ lại lời của bạn mình, cũng không phải không có lý, đem bản thân dâng cho anh Thiên Tứ, cô thật cam tâm tình nguyện, có điều, thật sự làm như vậy có được không? Ngoại trừ biện pháp này, chính mình cũng không nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn, gật đầu tán thành nói: "Ý tưởng không tồi, nhưng mà, mình phải làm sao nói với anh ấy? Dù sao mình cũng không thể chủ động, nếu không anh ấy sẽ nghĩ rằng mình là một cô gái tùy tiện."

"Thì ra là cậu lo lắng về chuyện này, vậy thì cậu lo lắng dư thừa rồi, nói không chừng, chính anh ấy mới không biết nên nói với cậu như thế nào đấy? Cậu không cần nói gì cả, chọn ngày nào đó mời anh ấy đến

nhà cậu dùng cơm, uống chút rượu cộng thêm một chút âm nhạc lả lơi, gợi tình, những chuyện còn lại cứ thuận thoe tự nhiên." Đàm Tiếu Tiếu dày dạn kinh nghiệm chỉ bảo.

"Tiếu Tiếu, những chuyện này cậu cũng biết, nói đi, cậu học được những điều này từ đâu?" Thích Vi Vi thật không ngờ cô lại biết rõ rang rành mạch những chuyện như thế này.

"Cái gì?" Sắc mặt Đàm Tiếu Tiếu đột nhiên đỏ lên, cười ngượng ngùng, "Nói thật, không sợ cậu chê cười, mình mới vừa trải qua, chỉ là còn chưa kịp giới thiệu anh ấy với cậu."

hật vậy sao? Cậu có bạn trai? Nha đầu chết tiệt kia, cậu hoàn toàn không nói ình biết gì hết, không được, mình nhất định phải gặp mặt anh ấy." Thích Vi Vi một mặt vui mừng thay cho cô, mặt khác trách cô không kể ình nghe.

"Được rồi, được rồi, người ta vốn nghĩ muốn giới thiệu cho cậu làm quen mà, chỉ tại mấy ngày nay cậu bận quá, nhưng cậu phải đợi thêm vài ngày nữa, mấy hôm nay anh ấy đi công tác rồi." Nhắc tới người đàn ông trong tim mình, vẻ mặt Đàm Tiếu Tiếu thật ngọt ngào.

"Quyết định vậy đi." Thích Vi Vi cũng rất muốn biết, nửa kia của cô là người như thế nào…….

****

Sở Thiên Lỗi nhẹ nhàng bước vào văn phòng anh với tinh thần không tốt, vừa bước vào đã hỏi: "Hạo Thiên, cậu tìm tôi có chuyện gì? Ngày hôm qua chơi đến khuya, bây giờ vẫn còn mệt mỏi."

"Cậu thật sự vui chơi đến nỗi quên hết công việc, đừng quên công việc của cậu." Tâm tình Uông Hạo Thiên không tốt, giọng điệu cũng khó chịu.

"Làm ơn đi, ngày hôm qua tôi đã sắp xếp xong hết rồi, hôm nay không có công việc gì đặc biệt cả." Sở Thiên Lỗi nói, đột nhiên phát hiện hôm nay anh có chút không bình thường, nghi hoặc nhìn anh, hỏi: "Sắc mặt của cậu không tốt lắm, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"Cậu nói thử xem đã xảy ra chuyện gì?" Uông Hạo Thiên dựa người vào phía sau ghế.

"Để mình đoán thử xem, công ty không có chuyện gì, nếu vậy thì chỉ có việc tư, việc tư của cậu ngoại trừ phụ nữ ra thì còn có thể là chuyện gì? Sẽ không phải lại là Thích Vi Vi chứ, cô ấy lại chọc giận gì cậu à?" Sở Thiên Lỗi thuận miệng đoán .

Uông Hạo Thiên không thể không bội phục anh, bản năng của luật sư thì ra cũng có thể dùng được ở mặt này, chỉ là bản thân cũng không muốn giấu diếm anh, trực tiếp nói: "Người phụ nữ đó sau khi đâm mình bị thương, còn thản nhiên ở trước mặt mình hẹn hò với người con trai khác, quả thật là buồn cười."

"Chỉ có vậy?" Sở Thiên Lỗi nhìn anh, giọng nói mang theo nghi vấn.

"Như vậy còn chưa đủ sao?" Uông Hạo Thiên trừng mắt liếc anh một cái, vẻ mặt của anh như vậy là có ý gì chứ?

51. Chương 51

Chương 051 – Coi trọng

"Không phải là không đủ, chỉ là tôi cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao cậu phải tức giận? Cậu không thích cô ấy, cũng chưa bao giờ thật sự nghĩ muốn cô ấy, cho nên, cô ấy hẹn hò với người con trai khác, cậu không nên để ý nha." Sở Thiên Lỗi khó hiểu nói.

"Tôi không nên để ý?" Uông Hạo Thiên hừ lạnh "Có điều, hiện tại trên danh nghĩa cô ta vẫn là người phụ nữ của tôi, làm sao có thể đi hẹn hò với người con trai khác, cho dù tôi không muốn cô ta, cô ta cũng không thể cắm sừng ở phía sau tôi được." Theo bản năng anh cố tìm ình một cái cớ.

"Ha ha, cắm sừng! Sao cậu có thể dùng từ này để hình dung chính mình chứ?" Sở Thiên Lỗi nhịn không được, cười lớn.

"Cười gì? Cậu còn dám cười? Có tin tôi sẽ khiến cho cậu muốn khóc cũng không được hay không?" Uông Hạo Thiên tức giận nhìn anh, đáng buồn cười như vậy sao? Tuy rằng vừa rồi bản thân dùng từ có chút không chính xác.

"Không cười, tôi không cười, chỉ là một người phụ nữ mà bản thân không quan tâm, cậu để ý đến chuyện cô ấy hẹn hò với người con trai khác làm gì?" Sở Thiên Lỗi cố nén cười hỏi ngược lại, đột nhiên cảm thấy có điểm gì đó không bình thường, nhìn anh một hồi, sau đó kinh ngạc hỏi: "Hạo Thiên, đừng nói với tôi là cậu thích cô ấy, bây giờ cậu đang ghen nha."

"Ghen? Cậu thấy có khả năng đó không? Có rất nhiều người phụ nữ xinh đẹp, hấp dẫn hơn cô ta nhiều, tôi làm sao lại đi thích cô ta?" Uông Hạo Thiên không cần suy nghĩ đã nói, lý do này đúng là không đúng chút nào cả.

"Phản đối nhanh như vậy đã nói lên cậu có vấn đề, tôi có thể trịnh trọng, vô cùng trịnh trọng được làm người phụ trách nói cho cậu biết, trải qua những gì tôi đã đứng ngoài cuộc nhìn thấy và phán đoán, kết quả là cậu thích cô ấy, cho dù không phải là rất thích, nhưng ít ra cũng là coi trọng, cậu coi trọng cô ấy." Sở Thiên Lỗi đặc biệt khẳng định.

"Tôi coi trọng cô ta, cậu đừng có nói giỡn, cô ta có cái gì đáng giá để tôi phải coi trọng." Uông Hạo Thiên hừ lạnh, có điều trong lòng cũng không chắc chắn như vậy, anh không phủ nhận, bản thân chính xác là có chút suy nghĩ về cô.

"Hạo Thiên, cậu gặp nguy hiểm rồi." Sở Thiên Lỗi vỗ vỗ bả vai của anh, rất hiểu biết anh, biết rõ anh nghĩ một đằng nói một nẻo, nhưng cũng không vạch trần anh.

"Cậu rất nhàn rỗi phải không? Còn không mau đi làm việc." Uông Hạo Thiên trừng mắt liếc anh một cái, trong lòng rõ ràng có chút rối loạn.

Sở Thiên Lỗi hô to: "Oan uổng nha, là ai sáng sớm đã gọi người ta vào văn phòng, đây là sự khác biệt giữa ông chủ và nhân viên, thật bi thảm mà, ai bảo mình không có số làm ông chủ chứ." Vừa bất mãn nói thầm anh vừa bước ra khỏi văn phòng.**********

Sau khi tan học, Thích Vi Vi liền mua một ít hoa quả đi đến bệnh viện thăm mẹ, lúc cô gặp chuyện gì tủi thân, người mà cô muốn gặp nhất chính là mẹ, mặc dù chuyện gì cô cũng giữ trong lòng, không thể nói ẹ biết.

Nhẹ nhàng bước đến giường bệnh, thì thấy mẹ đang nằm trên giường đọc báo, cố gắng làm cho vẻ mặt của mình trông thật hạnh phúc, cô đến gần: "Mẹ, con đến thăm mẹ."

"Vi Vi, con đã đến rồi." Mẹ nhìn thấy cô thì thật vui mừng, nhưng vẫn trách móc: "Không phải đã nói rồi sao? Con cứ ở nhà chăm chỉ học tập, đừng tới thăm mẹ, mẹ ở bệnh viện tốt lắm, bác sĩ và hộ lý ai ai cũng đối xử tử tế với mẹ, họ nói bệnh tình của mẹ hồi phục tốt lắm."

"Mẹ, con biết, nhưng con rất nhớ mẹ, phải làm sao bây giờ?" Thích Vi Vi vươn tay ôm lấy cổ của bà làm nũng.

"Con nha, lớn đầu rồi còn làm nũng." Mẹ xoa đầu cô một cách yêu thương trìu mến.

"Mặc kệ là lớn thế nào, con cũng là con gái của mẹ, không làm nũng với mẹ thì làm nũng với ai." Thích Vi Vi hôn lên mặt bà một cái.

Bà Thích cười, lấy tay nhẹ nhàng vuốt tóc của cô: "Nói ẹ nghe, con và Thiên Thiên Tứ thế nào rồi? Một đứa con trai tốt như vậy, ngàn vạn lần đừng bỏ qua, mẹ hy vọng con được hạnh phúc."

"Mẹ, con biết rồi. Con và anh ấy cũng tốt lắm, mẹ không cần lo lắng, chỉ cần mẹ an tâm dưỡng bệnh cho thật tốt là được rồi." Thích Vi Vi tươi cười với bà.

"Mẹ biết, con cũng nên học hành chăm chỉ nhé." Mẹ dặn cô, cùng cô ở phòng bệnh nói chuyện phiếm một hồi.

52. Chương 52

Chương 052 – Người phụ nữ bí mật

Trở lại biệt thự, Thích Vi Vi cảm thấy vô cùng áp lực, cô biết bản thân có thể không trở lại, nhưng cô lại không muốn làm chị Hồng khó xử, người ta đã giúp mình, mình không thể khiến cho gia đình người ta gặp phiền phức, cho nên, cô vẫn quyết định trở lại, chỉ là không biết nên làm thế nào để đối mặt với anh.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, hình như bên trong không có ai, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, anh ta không có về nhà, cô nhanh chóng chạy lên lầu, dùng tốc độ cực nhanh để tắm rửa thay quần áo, sau đó nằm ở trên giường, liền giả bộ ngủ, ít nhất có thể tránh cho đôi bên cảm thấy xấu hổ.

Nằm trên giường lăn qua lộn lại, không thể ngủ được, trong đầu đều nghĩ đến ý tưởng mà Tiểu Tiếu đã đề cập với mình, cô quyết định không do dự nữa, ngày mai phải lập tức gọi điện thoại cho anh Thiên Tứ, mời anh ấy đến nhà mình ăn cơm, loại chuyện này làm càng sớm càng tốt, để tránh đêm dài lắm mộng…….

****

Sau khi tình cảm mãnh liệt triền miên qua đi, Uông Hạo Thiên mặc áo ngủ tựa vào giường hút thuốc lá, tâm trạng có chút mơ hồ…….

"Hạo, anh sao vậy? Có tâm sự phải không?" Người phụ nữ dáng vóc cao gầy, cũng mặc áo ngủ, vẻ mặt bình tĩnh, rất có khí chất đi tới bên cạnh, đưa cho anh một ly trà, sau đó nằm xuống bên cạnh anh.

"Mỹ Di, em có thể luôn luôn dễ dàng nhìn thấu tâm sự của người khác như vậy sao?" Uông Hạo Thiên hớp một ngụm trà, có điều anh cũng không có ý định nói chuyện này cho cô nghe.

"Không phải em có thể nhìn thấu tâm sự, mà là biểu hiện của anh rất rõ ràng, cả buổi tối đều không yên lòng, rất ít khi em nhìn thấy anh như vậy, nhất định là có chuyện gì làm anh khó xử." Mỹ Di mỉm cười, làm bạn với anh vài năm, tuy không thể nói là vô cùng hiểu rõ anh, nhưng nhìn ánh mắt của anh, hành động của anh, hỉ nộ ái ố của anh, cô đều biết rõ ràng rành mạch.

"Thật không?" Uông Hạo Thiên vươn tay ôm cô vào trong ngực. "Vậy em nói thử xem, anh có tâm sự gì?" Cô đi theo mình đã nhiều năm, quan hệ bạn bè của bọn họ trong lúc đó vượt xa ngưỡng thông thường, cho nên, trong số rất nhiều phụ nữ cô là người duy nhất được đi theo anh lâu như vậy, và cũng là một người phụ nữ bí ẩn nhất.

"Em làm sao đoán được." Cô cười cười, mấy năm nay cô đã hiểu ra một điều, phụ nữ không thể quá thông minh, cũng không thể không thông minh.

"Cứ tùy tiện nói thử, anh muốn biết." Uông Hạo Thiên nhìn cô, hiểu được cô biết khi nào thì nên che dấu suy nghĩ của chính mình, anh chính là thích cô vì cô rất thông minh, biết khi nào nên tiến, khi nào nên lui.

"Em không biết nên nói như thế nào, em chỉ biết, nếu có chuyện gì thì không cần khó xử bản thân, nếu không phải là vấn đề công việc, lại càng không nên chú trọng vào kết quả, cứ để cho nó thuận theo tự nhiên thì tốt hơn, nói không chừng khi đó sẽ thu được kết quả ngoài ý muốn." Trong mắt Mỹ Di hiện lên một tia ảm đạm, cô vẫn đang chờ kết quả thuận theo tự nhiên, nhưng lúc này cô đã biết rõ, thì ra có một số việc, là không có kết quả……

"Thuận theo tự nhiên?" Uông Hạo Thiên lặp lại câu nói này, trong lòng đột nhiên giống như được khai thông, mình đang phiền não cái gì? Rối rắm cái gì? Cứ làm theo cảm giác của bản thân là tốt rồi, sao phải làm cho chính mình rơi vào trong phiền toái, sau khi suy nghĩ thông suốt, tâm tình lập tức tốt hơn nhiều, hôn một cái trên mặt cô, nói: "Ngày mai, đi chọn một món quà nhé.""Cám ơn anh, anh đã tặng em rất nhiều quà rồi, ngoại trừ kim cương, châu báu, nhà cửa, còn có tiền bạc, em nghĩ em không cần thêm gì nữa." Ánh mắt Mỹ Di cực kỳ ảm đạm, cô lắc đầu, lần nào anh cũng đều như vậy, dùng mấy thứ này tặng ình. "Ý của em là……." Uông Hạo Thiên nhìn cô chằm chằm, chẳng lẽ cô ấy muốn rời khỏi mình sao?

"Ừm." Cô gật gật đầu nhìn anh, hơn nữa ngày mới nhẹ nhàng mở miệng nói: "Anh đoán đúng rồi, Hạo, em phải kết hôn."

53. Chương 53

Chương 053 – Anh không thuộc về em

"Kết hôn? Tại sao lại đột ngột như vậy?" Uông Hạo Thiên nhìn cô, không nghĩ tới cô lại ình một đáp án bất ngờ đến thế. Tuy rằng chưa từng nghĩ tới cô sẽ cùng mình dây dưa cả đời như vậy, và cũng chưa từng hứa hẹn điều gì với cô, cô có thể tùy thời, tùy lúc rời khỏi chính mình, nhưng quả thật là không có nghĩ tới chuyện cô đột nhiên kết hôn.

"Đột ngột sao? Hạo, hai mươi lăm tuổi em bắt đầu đi theo anh, đã qua năm năm rồi, lúc này em đã ba mươi tuổi, người trong nhà vẫn thúc giục em kết hôn, có lẽ là cũng đến tuổi phải kết hôn rồi, nhìn thấy người khác có chồng có con, sống những tháng ngày êm đềm hạnh phúc, em cảm thấy mình quả thật rất cô đơn, một tháng trước đây, em gặp lại học trưởng trước kia, tán gẫu hỏi thăm qua lại, bây giờ dự định sẽ kết hôn." Mỹ Di bình tĩnh kể lại cho anh nghe, khóe mắt cố che dấu những giọt nước mắt.

"Mỹ Di, anh thành thật xin lỗi, vì không thể cho em cuộc sống như em mong muốn, nhưng anh lúc nào cũng hy vọng em hạnh phúc, em thật sự đã suy nghĩ kỹ rồi sao?" Uông Hạo Thiên nghiêm túc hỏi.

"Ừm, em đã suy nghĩ kỹ rồi." Cô gật đầu đáp, cô đã suy nghĩ suốt ba ngày, cô biết, có lẽ cuộc sống bình thường thì thích hợp với cô hơn.

Uông Hạo Thiên trầm mặc một chút, sau đó mới nói: "Nếu em đã quyết định, vậy thì anh chỉ có thể chúc em hạnh phúc, nếu có gì chuyện gì cần cứ việc mở miệng, anh nhất định sẽ giúp em."

Mỹ Di nhìn anh lắc đầu, cuối cùng nước mắt trong khóe mắt cũng nhịn không được mà chảy xuống từng giọt từng giọt, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười như trước, tựa đầu trên bờ vai anh, giọng nói vẫn luôn luôn mềm nhẹ: "Hạo, từ ngày bắt đầu theo anh, em đã biết tình yêu của anh sẽ không thuộc về em, chỉ là em vẫn còn si ngốc trông mong, si ngốc chờ đợi, chờ ông Trời có thể thương xót em hay không? Anh có thể yêu thương em hay không? Cứ như vậy em đã chờ suốt năm năm, hy vọng cứ lần lượt bị dập tắt, chỉ là trái tim em vẫn cứ yêu anh nhiều như vậy, nghĩ đến phải rời khỏi anh, em sẽ đau đớn, sẽ khổ sở, nhưng em hiểu rõ, từ đầu đến cuối anh đều không thuộc về em, cho nên em phải rời đi, và em đã lựa chọn kết hôn……."

Lần đầu tiên nghe được cô bộc lộ cảm xúc của bản thân với mình, anh lại không biết nên nói cái gì? Anh biết cô yêu mình, nhưng bản thân anh cũng hiểu được, anh không thương cô, chỉ có thể nói với cô ba chữ: "Thật xin lỗi."

"Không, anh không cần nói xin lỗi với em, chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng." Mỹ Di đặt tay lên môi anh: "Có điều, em rất ghen tị, cũng rất hâm mộ cô gái mà sau này được anh yêu, dù tốt hay xấu em cũng muốn biết thật ra cô ấy là người như thế nào, chờ anh tìm được rồi, nhớ giới thiệu cho em làm quen nhé?" Đây là yêu cầu cuối cùng của cô.

"Ok, nếu tìm được, anh nhất định sẽ giới thiệu cô ấy cho em làm quen." Uông Hạo Thiên không hề do dự liền nhận lời, nếu như vậy có thể bù đắp một chút hối lỗi với cô, anh cầu còn không được.

"Cám ơn." Mỹ Di nhắm mắt lại, im lặng tựa vào trên người anh…….

****

Sáng sớm, dọc theo đường đi từ biệt thự đến trường học, trong tay Thích Vi Vi đều cầm di động, liên tục nhìn vào dãy số xuất hiện trên màn hình, không biết gọi đến thì nên nói như thế nào? Trong lúc còn đang do dự, tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, dọa cô suýt nhảy dựng, thì ra là anh ấy, đây không phải gọi là tâm linh tương thông sao?

"Anh Thiên Tứ, sao sớm vậy?"

"Vi Vi, anh muốn nói với em một tiếng, công ty đột nhiên cử anh và một đồng nghiệp đi công tác nước ngoài vài ngày, khoảng chừng một tuần lễ sau mới có thể trở về, cho nên không thể đi gặp em, em nhớ giữ gìn sức khỏe nhé." Giọng nói của anh từ đầu dây bên kia truyền đến.

"Anh phải đi công tác?" Thích Vi Vi ngây ngẩn cả người, tại sao lại trùng hợp như vậy, cô nhanh chóng hỏi: "Đi trong hôm nay sao?"

"Ừ, sáng nay nhận được điện thoại, bây giờ anh đang trên đường ra sân bay, không có nhiều thời gian, anh không thể nói chuyện với em được nữa, anh cúp máy đây."

"Được, anh cũng tự mình bảo trọng nha, tạm biệt." Cô dặn dò.

Ngắt điện thoại, cô thở dài thật sâu, anh ấy phải rời khỏi một tuần, thì kế hoạch của mình cũng phải trì hoãn một tuần.

54. Chương 54

Chương 054 – Tham gia tiệc rượu

Sau khi Thích Vi Vi tan học về đến nhà thì đã nhìn thấy Uông Hạo Thiên đang ngồi trên ghế sô pha, làm cho cô nhịn không được mà run run một chút, không biết bản thân nên dùng thái độ gì để đối mặt với anh? Lại càng không biết mình nên chạy lên lầu, hay là nên rời khỏi nơi này?

"Em về rồi sao? Tôi đói bụng, xem trong tủ lạnh còn có thứ gì thì đi làm cơm tối." Uông Hạo Thiên liếc nhìn cô một cái, giọng điệu thật bình thản, tùy ý ra lệnh, trên mặt dường như không có biểu hiện gì, chỉ nhìn chăm chú vào tờ báo trong tay.

"Được." Cô nhanh chóng bỏ chạy vào phòng bếp, lấy tay vuốt ngực, anh ta rõ ràng bình tĩnh như vậy? Bình tĩnh giống như những chuyện trước kia chưa từng xảy ra, chỉ là, cô làm không được, cô rất hận anh, rồi lại không thể làm được gì, những ngày còn lại cứ phải như vậy mà qua đi sao?

Cơm tối đã nhanh chóng được làm xong, cô đặt nó trên bàn rồi hô to: "Cô tối làm xong rồi."

"Đã biết." Uông Hạo Thiên vừa đáp lời vừa đi về phía trước, nhìn thấy trên bàn đặt hai món mặn, một món canh đơn giản nhưng cũng không nói gì.

Trên bàn cơm, Thích Vi Vi chỉ là tự mình cố gắng ăn hết thức ăn, một câu cũng không nói, cô không thể truy cứu trách nhiệm của anh, nhưng trong thâm tâm cô cũng sẽ không tha thứ cho hành vi đêm đó của anh, cô quyết định dùng thái độ im lặng để đối phó anh.

Uông Hạo Thiên nhìn cô một cái, biết cô cảm thấy xấu hổ, cũng biết cô cảm thấy sợ hãi, lại càng biết cô oán hận mình, có điều, cô lại không thể làm gì được.

Mãi cho đến khi thu dọn xong chén đũa, cả hai người trong lúc đó đều không nói với nhau một câu, cô liền xoay người chạy lên lầu, phía sau truyền đến giọng nói của anh.

"Tối mai có một buổi tiệc nhỏ, tôi sẽ dẫn em tham gia, buổi chiều sẽ có người đến dẫn em đi thử quần áo." Anh trực tiếp nói.

"Tôi……." Thích Vi Vi vừa định nói, tôi không rảnh, nhưng nghĩ đến anh Thiên Tứ một tuần sau mới trở về, suy nghĩ đến hậu quả khi chọc giận anh, bản thân đã được nếm qua bài học đau thương, lập tức sửa lời nói: "Được, chiều mai tôi cũng không có tiết học, sẽ ở trong nhà chờ." Tuy nói vậy nhưng trong lòng vẫn còn nghi hoặc, tại sao anh ta lại mang theo mình đi tham gia buổi tiệc đó?

Thật ra Uông Hạo Thiên không nghĩ tới cô lại vui vẻ đồng ý, lòng của phụ nữ quả nhiên thật khó hiểu, Mỹ Di nói rất đúng, tất cả mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất.

Hai người ngủ ở hai bên giường, độ rộng ở chính giữa ước chừng có thể chứa được hai người nữa, Thích Vi Vi vẫn đưa lưng về phía anh, trong lòng vẫn còn khẩn trương như trước, may mắn là hôm nay cô đã tới tháng.

Uông Hạo Thiên đặt tay ở sau đầu, nhìn chằm chằm phía sau lưng có chút gầy yếu của cô, trong lòng đột nhiên sinh ra một tia thương hại, hoàn cảnh hôm nay của cô thật sự là do mình bức sao? Không khỏi cười nhạo chính mình một chút, khi nào thì anh cũng biến thành kẻ biết cảm thông đối với người tình rồi, anh không bao giờ đồng cảm với người tình, bởi vì anh vẫn tin tưởng, người đáng thương cũng có mặt đáng trách.

Một đêm bình an vô sự, sáng ra anh liền phát hiện cô đã sớm đi rồi, biết cô không muốn đối mặt với mình, có điều, chuyện này không phải do cô quyết định.

Trong văn phòng, Uông Hạo Thiên đang xem tài liệu, xem đồng hồ đã là hai giờ chiều, lúc này mới gọi điện thoại: "Thiên Lỗi phải không? Giao cho cậu một nhiệm vụ, đến biệt thự Hạnh Phúc, cải tạo Thích Vi Vi một chút, để đêm nay tôi dẫn cô ấy đi tham gia tiệc rượu."

"Ok." Sau khi nhận được mệnh lệnh thì Sở Thiên Lỗi bắt đầu khởi hành, không có hỏi thêm một câu, việc này đã là thói quen rồi.

Nghe được tiếng chuông cửa, mở cửa ra, Thích Vi Vi thật không ngờ người đứng trước cửa lại chính là anh, làm cho cô ngây ngẩn cả người.

"Cô Thích. Nhìn thấy tôi kinh ngạc như vậy sao? Đi thôi, Hạo Thiên bảo tôi đến đón cô đi tham gia tiệc rượu, tôi nghĩ là cô đã biết rồi." Sở Thiên Lỗi cười nói.

"Không phải, chỉ là tôi không thể tưởng tượng được, anh còn kiêm luôn cả việc này." Vẻ mặt Thích Vi Vi lãnh đạm, ngưu tầm ngưu mã tầm mã, anh ta là bạn của Uông Hạo Thiên, cho nên cũng sẽ không phải là loại người tốt đẹp gì, cũng nhớ trước kia anh đã từng nhắc nhở mình, nhưng ai mà biết được anh là thật lòng hay là xảo trá?

Sở Thiên Lỗi nghe ra được ý châm chọc trong câu nói của cô, nhún nhún vai cười nói: "Tôi là thư ký toàn năng."

55. Chương 55

Chương 055 – Tự mình say mê

Ngồi vào trong xe, Thích Vi Vi chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ xe, một câu cũng không nói.

"Cô Thích, hình như cô có thái độ thù địch đối với tôi?" Sở Thiên Lỗi phát hiện ra vẻ mặt không thân thiện của cô.

"Không thể nói là thái độ thù địch, chỉ là dường như chúng ta không có giao tình gì, nếu tôi đối với anh quá nhiệt tình, anh có thể cho rằng tôi có ý đồ nào khác với anh hay không?" Thích Vi Vi liếc anh một cái, vẻ mặt vẫn cách người ngàn dặm như trước."Ha ha." Sở Thiên Lỗi nhịn không được mà nở nụ cười: "Nói chuyện với cô thật hài hước, tôi cũng thật hy vọng, cô đối với tôi có ý đồ khác."

"Hài hước ư? Đó là sự thật." Thích Vi Vi nói xong cũng không hề nhìn anh, trong tiềm thức tự cảnh báo chính mình, tốt nhất là nên cách xa người đàn ông này một chút.

Sở Thiên Lỗi nhìn cô, gật đầu hài lòng, có cá tính, chả trách Hạo Thiên lại coi trọng cô như vậy.

Sau mấy giờ bị anh lôi kéo chạy qua chạy lại, cô nhìn chính mình trong gương, quả thật không thể tin được vào hai mắt của mình, đây là cô sao? Tóc dài đen bóng, đã được uốn xoăn bồng bềnh, và cả chiếc áo đầm dạ hội màu đen làm cho cái cổ trắng nõn thon dài của cô vô tình lộ hết ra ngoài, trên cánh tay thanh mảnh mịn màng còn bị anh bắt đeo thêm một chiếc vòng ngọc, sau khi được một chuyên gia có tay nghề cao trang điểm, ánh mắt của cô càng lớn hơn, sống mũi cũng cao hẳn lên, đôi môi càng gợi cảm hơn nữa, khuôn mặt xinh đẹp cũng nhỏ lại một chút……Tất cả đều tập trung lại một chỗ, cô không biết nên dùng từ ngữ động lòng người gì để hình dung.

Đây là cô sao? Thật là cô sao? Lấy tay vuốt ve mặt mình, cô có xinh đẹp như vậy sao? Ngay cả chính cô cũng say mê nha.

"Cô rất đẹp." Giờ phút này Sở Thiên Lỗi nhìn cô, thiệt tình khen ngợi, không nghĩ tới cô gái khô quắt mà mình từng biết, ăn mặc đẹp và trang điểm lên lại xinh đẹp lộng lẫy đến nỗi là cho người ta thảng thốt như vậy.

"Là công lao của chuyên gia trang điểm." Được anh khen ngợi, làm cho cô đỏ mặt, có chút không tự nhiên, chuyện này đã chứng minh một thực tế, đó là người đẹp vì lụa.

Anh nhìn đồng hồ, gần đến bảy giờ, bữa tiệc cũng đã bắt đầu rồi.

"Chúng ta đi thôi."

Uông Hạo Thiên đứng chờ ở trước cửa khách sạn năm sao cực kỳ sang trọng, nhìn thấy cô từ trên xe bước xuống, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, đây là cô sao? Khác xa quá mức dự kiến của anh.

Thích Vi Vi không có bỏ lỡ ánh mắt lóe lên tia sáng của anh, cô hối hận, cô không nên bộc lộ vẻ đẹp của mình ở trước mặt anh, có điều cô cũng chỉ là thân bất do kỷ, đây đều là yêu cầu của mấy tên họ Sở.

"Hạo Thiên, thế nào? Người tôi mang đến cậu có hài lòng không?" Sở Thiên Lỗi cười.

"Chuyện giao cho cậu làm có khi nào tôi không hài lòng đâu, chúng ta đi vào thôi." Uông Hạo Thiên đi đến trước mặt cô, đưa cánh tay ra.

Thích Vi Vi hiểu được ý tứ của anh, trên mặt mang theo nụ cười cứng ngắc, nhưng cô cũng đặt tay vào tay anh, dù không muốn ăn thịt heo cũng phải ăn thịt heo.

Cửa buổi tiệc được mở ra, cô liền thấy bên trong có rất nhiều đàn ông cao thấp mập ốm, tuy rằng màu sắc quần áo đều không giống nhau, nhưng bọn họ có một đặc điểm chung, đó là đều rất trẻ tuổi, phụ nữ thì khỏi phải nói, ai nấy cũng đều xinh đẹp, hai ba người đàn ông tụm lại thành một nhóm, trong tay cầm chén rượu, không ngừng nói chuyện với nhau, không biết tính chất của buổi tiệc này là như thế nào? Nhưng khi bản thân và anh tiến vào, vẫn hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

"Uông tổng, đã lâu không gặp, lại đổi bạn gái nữa à, không tồi nha, rất đẹp." Vừa vào cửa, ánh mắt của một người đàn ông đã dán vào thân thể cô để đánh giá.

"Bạn gái của Uông tổng có người nào mà không xinh đẹp." Lại thêm một người đàn ông đi tới.

"Quá khen, quá khen." Uông Hạo Thiên mỉm cười xã giao.

"Uông tổng, chúng ta đến phía trước uống một ly." Bọn họ bưng ly rượu mời.

56. Chương 56

Chương 056 – Buổi tiệc của kẻ có tiền

Thích Vi Vi đứng ở nơi đó, không biết phải làm sao, hơn nữa lại cảm nhận được bên cạnh có rất nhiều ánh mắt mãnh liệt đang nhìn chằm chằm mình, cũng nghe được giọng nói nhẹ nhàng bàn luận của các cô gái xung quanh.

"Cô ấy chính là niềm vui mới của Uông tổng tài sao? Là người mẫu, diễn viên nào thế? Tại sao lại chưa từng thấy qua nhỉ?"

"Chắc không phải đâu, cậu xem ánh mắt của cô ấy kìa, thật ngây ngô, khí chất cũng thật thuần khiết, nói không chừng vẫn còn là học sinh trung học."

"Học sinh trung học? Không thể nào, chắc là sinh viên đại học đấy?……

Nghe thấy bọn họ bàn tán về mình, còn đoán ra thân phận của mình, lòng của cô đột nhiên khẩn trương lên, lo sợ không biết có thể bị người ta nhận ra hay không? Cố gắng an ủi chính mình, nhất định sẽ không sao, suy cho cùng những người tới đây đều là những người có tiền, cơ hội nhận ra cô chắc chắn rất ít, có lẽ do vậy nên mới bị người ta soi mói, làm cho cô có chút không thoải mái, cảm giác trong phòng nóng quá, trên mặt cũng phát sốt.

"Uống ly nước đi, sẽ khá hơn rất nhiều." Dường như Sở Thiên Lỗi nhìn ra vẻ ngượng ngùng khó chịu của cô, đưa cho cô một ly nước.

"Cám ơn." Cô tiếp nhận nó, uống một hơi cạn sạch, may mà thứ anh ta đưa ình không phải là rượu."Lần đầu tiên tham gia gặp gỡ nhiều người có chút không quen phải không? Chờ sau này tham gia vài lần sẽ quen thôi." Sở Thiên lỗi uống ly rượu trong tay mình.

Thích Vi Vi cũng không có trả lời, bởi vì cô xác định, về sau cô sẽ không tham gia những buổi tiệc kiểu này, hẳn phải nói là không có cơ hội tham gia buổi tiệc của những kẻ có tiền mới đúng, đột nhiên cảm thấy kỳ quái, nhìn anh hỏi: "Bọn họ ai cũng đều dẫn theo bạn gái, vậy bạn gái của anh đâu?"

"Tôi không có, tôi đi theo Hạo Thiên tới, thân phận và địa vị của tôi và bọn họ cũng không giống nhau." Sở Thiên Lỗi nói.

"Thân phận không giống nhau?" Thích Vi Vi tò mò nhìn anh: "Thân phận của anh là gì? Còn thân phận của bọn họ là gì?"

"Chẳng lẽ cô nhìn không ra sao? Tất cả những người đàn ông tới đây hôm nay nếu không phải là kẻ giàu có lắm tiền thì cũng là con trai của những gia đình danh gia vọng tộc, hoặc thiếu gia của những gia đình có quyền thế, định kỳ bọn họ sẽ tụ họp lại với nhau, nói là liên lạc tình cảm, thật là trong lòng mọi người đều hiểu rõ, chỉ là gặp mặt để lợi dụng lẫn nhau thôi, nhưng cũng không còn cách nào khác, đây đều là sự thật." Sở Thiên Lỗi đong đưa ly rượu trong tay, nhìn thấy khuôn mặt của những người đàn ông trước mắt đều là tươi cười tính toán, thực ra ai cũng biết trong đầu đối phương đang suy nghĩ cái gì.

"Thì ra là như vậy." Lúc này Thích Vi Vi mới hiểu được, nói là tiệc rượu nhưng đó không phải là giải trí, những cô gái tới đây nhất định đều là người tình của bọn họ, cô không nghĩ tới chính mình cũng sẽ trở thành một trong số những người như các cô…….

Sau khi Uông Hạo Thiên nói chuyện với người khác xong, một tay bưng một ly rượu đi tới, nâng ly đưa cho cô: "Uống một ly đi, hương vị không tồi đâu."

"Thật xin lỗi, tôi không biết uống rượu, tôi uống nước trái cây là được rồi." Thích Vi Vi cự tuyệt, là bởi vì cô không muốn sau khi uống rượu sẽ bị loạn tính, huống chi trước đây bản thân hoàn toàn không có uống rượu, cho nên rất dễ say.

"Tham gia buổi tiệc kiểu này tại sao có thể không uống rượu? Uống một chút cũng được." Ly rượu trong tay Uông Hạo Thiên vẫn đặt trước mặt cô, nhìn chằm chằm cô, cô dám ở trước mặt mọi người cự tuyệt mình sao?

Thích Vi Vi nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của anh, cũng lưu ý đến những ánh mắt chung quanh, tất cả mọi người dù vô tình hay cố ý đều đang nhìn bọn họ, xem ra là không thể cự tuyệt, cô đành phải tiếp nhận ly rượu.

"Tùy tiện uống một chút là tốt rồi." Tay của Uông Hạo Thiên choàng qua vòng eo mảnh khảnh của cô, cùng cô nhấp ly rượu một chút.

Thân thể Thích Vi Vi cứng ngắc đứng im tại chỗ, nụ cười trên mặt đầy vẻ xấu hổ, chậm rãi nâng ly đến bên môi, trong lòng vẫn còn do dự, chẳng may uống say thì phải làm sao bây giờ? Có thể bị anh lợi dụng cơ hội làm bậy hay không? Giây phút ly rượu lạnh như băng chạm đến môi, trong đầu của cô đột nhiên lóe lên tia sáng, cô sẽ say, mà lại phải say đến rối tinh rối mù……

57. Chương 57

Chương 57 - Mở rộng tầm mắt

Thích Vi Vi nhấp nhẹ ly rượu trong tay, mỉm cười nhìn anh, nói: "Uống ngon lắm, tôi có thể ăn vài thứ chứ?" "Đương nhiên có thể, em muốn ăn cái gì? Anh lấy cho em." Uông Hạo Thiên dẫn nàng đến bên bàn tiệc đứng.

Thích Vi Vi nhìn thấy trong tay anh cầm chén dĩa, trong mắt hiện lên một tia gian trá, lấy tay chỉ vào nhiều món khác nhau: "Tôi muốn ăn món này, tôi muốn ăn món kia, tôi còn muốn……." Tay liên tục chỉ vào các món có trên bàn……..

Tuy rằng mỗi món chỉ lấy một ít, nhưng cũng rất nhanh, chén dĩa trong tay Uông Hạo Thiên cũng đã tràn đầy, trong lòng nghi hoặc, nhiều như vậy cô ấy ăn hết sao? Đưa chén dĩa cho cô, nói: "Em ăn trước mấy thứ này, nếu không đủ anh sẽ đi lấy thêm."

"Được, cám ơn." Cô tiếp nhận chén dĩa, cố ý nhìn xem bốn phía, các công tử thiếu gia và bạn gái của họ ai nấy đều cực kỳ tao nhã, cái miệng nhỏ nhắn khi ăn không phát ra một chút âm thanh, vừa ăn thức ăn trong dĩa khóe môi vừa nhếch lên thành một cái độ cong, cô biết nên làm thế nào rồi! Hạ thấp bản thân trước mặt bọn họ, để cho bọn họ xem cô diễn trò hay miễn phí.

Đem thức ăn nhét đầy miệng, cũng không quan tâm đến việc nó có rơi xuống mặt đất hay là còn dính trên miệng, một bên vừa ăn một bên còn không ngừng nói ô ô:"Ăn ngon, ăn ngon, ăn quá ngon a." Cái kiểu ăn giống như bị bỏ đói đã lâu, cuối cùng khi nhìn thấy thức ăn thì hai mắt sáng như sao.

Hả? Những cô gái có mặt ở đây như mở rộng tầm mắt, tất cả đều giật mình nhìn cô, cô ta có phải điên rồi hay không? Hoàn toàn có thể không quan tâm đến hình tượng của bản thân như vậy? Chẳng lẽ cô ta không muốn gả vào nhà giàu có sao?

Còn những người đàn ông thì không thể tin được vào hai mắt của mình, cô gái này chính là do Uông Hạo Thiên mang đến sao? Trời ạ, từ nơi nào mà anh ta tìm thấy một người như thế này chứ?

Sở Thiên Lỗi nhìn cô, không thể thốt nên lời, chẳng lẽ cô ấy uống rượu sao?

Uông Hạo Thiên cau mày đứng ở một bên, cô ta đang làm cái gì? Anh quyết định không tin đây là phản ứng chân thật của cô. Chẳng lẽ cô đang muốn đùa giỡn cái gì? Anh chỉ im lặng xem diễn biến tiếp theo.

"Món này ăn ngon, món này cũng ngon nữa." Thành công trong việc lôi kéo sự chú ý của mọi người, Thích Vi Vi rất vừa lòng khi nhìn thấy phản ứng của bọn họ, lần này ngay cả chén dĩa cũng không cần, trực tiếp dùng tay bốc…….

Bên trong một mảnh tĩnh lặng, yên lặng đến nỗi chỉ có thể nghe được âm thanh cố ý nhấm nuốt của cô phát ra, còn có, thức ăn cao lương mỹ vị trên bàn cũng trở nên vô cùng thê thảm, bị cô bốc ngang bốc dọc làm cho rối tinh rối mù, càng không thể nhìn ra chính là gương mặt dính đầy thức ăn của cô, làm cho người ta liên tưởng đến một đứa trẻ mới vừa quay về nhà ăn cơm, chỉ có điều cô không đáng yêu như trẻ con.

Sắc mặt Uông Hạo Thiên lạnh lùng làm cho người ta không nhìn ra một chút hỉ nộ ái ố.

Thích Vi Vi một mặt vừa diễn trò, mặt khác lại chờ đợi người bên cạnh châm chọc khiêu khích, nhưng mà đợi đã lâu cũng không nghe thấy ai lên tiếng, trong lòng cô hồi hộp một chút, sao lại như vậy? Rõ ràng không có ai nói gì……..

Chỉ mình cô không biết, tất cả mọi người không ra tiếng là bởi vì cô là người phụ nữ do Uông Hạo Thiên mang đến, tổng tài Uông thị bọn họ không dám đắc tội.

Thích Vi Vi có chút sốt ruột, bởi vì cô thật sự ăn không vô nữa, vai diễn này làm sao diễn tiếp đây? Đành phải theo phương châm cái khó ló cái khôn, ánh mắt chất chứa kinh ngạc nhìn bọn họ, sau đó nói: "Tại sao mọi người không ăn? Mau ăn đi, ngon lắm, tôi ăn no rồi." Nhìn thấy kiệt tác của mình, thật ra cô rất hài lòng.

"Cô cứ từ từ ăn, chúng tôi không đói bụng." Có người trả lời cô, ánh mắt lóe lên tia khinh thường.

Sở Thiên Lỗi lắc đầu, đi đến trước mặt cô, nhẹ giọng hỏi: "Không phải là cô đã nhịn đói vài ngày rồi chứ?"

"Không có, chỉ là những thứ kia ăn rất ngon, cả đời tôi cũng chưa từng nếm qua." Thích Vi Vi cố ý biểu hiện vẻ mặt hồn nhiên.

Ha ha ha, rốt cuộc có người nhịn không được mà cười phá lên. Lúc này mọi người cũng đều cười khẽ, không khí không còn áp lực giống như vừa rồi.

58. Chương 58

Chương 58 - Ngoài dự đoán của mọi người

"Uông tổng, người phụ nữ của anh quả nhiên không giống người thường." "Người phụ nữ của Uông tổng thì ra không giống người thường như vậy, thật đúng là làm cho chúng tôi mở rộng tầm mắt."

"Xem ra cô ấy không có giả bộ làm thục nữ, đôi khi nhìn thấy một cô gái lỗ mãn, cảm giác cũng rất mới mẻ……." Bọn họ mỗi người nói một câu.

Thích Vi Vi khẽ cau mày một chút, tại sao lời nói của bọn họ lại ẩn chứa ít châm chọc như vậy? Ngược lại có vẻ nịnh nọt nhiều hơn. Những người này có phải có bệnh hay không, cô cũng không tin tưởng bọn họ thật lòng cho rằng mình không giống người thường, nhưng mặc kệ thế nào? Lời này xem ra cũng không dễ nghe chút nào, ít nhất anh ta hẳn là sẽ tức giận, mang một cô gái như vậy tới nơi này sẽ làm cho anh ta mất mặt, trong lòng cảm thấy vô cùng đắc ý, đây chính là mong muốn của cô, tốt nhất là cả đời cứ tức giận, để cho cô rời đi, hủy bỏ giao dịch.

Càng nghĩ càng hả hê, làm cho anh xấu mặt trước mặt mọi người, để xem anh làm sao dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ như vậy, cô vui vẻ đến suýt chút nữa nhảy cẫng lên, trong lòng nhịn không được hô to vạn tuế vạn tuế, cô quá thông minh nha.

"Mọi người nói không sai, cô ấy, quả thật không giống người thường."Khóe môi Uông Hạo Thiên mang theo nụ cười trước sau như một, đặc biệt nhấn mạnh những lời này, ánh mắt tối tăm nhìn chằm chằm cô, bước từng bước về phía cô…….

Nhìn thấy anh đi tới, trong lòng Thích Vi Vi vẫn là có chút sợ hãi, nhưng cô cũng không có lùi về phía sau, trong lòng chỉ thầm nghĩ , anh ta sẽ đối xử với mình như thế nào? Chắc chắn là sẽ không đánh ****, bởi vì dù sao nơi này có nhiều người như vậy, cho dù không quan tâm đến cô, thì anh ta cũng phải vì mặt mũi của chính mình, nhịn xuống, tốt nhất là anh ta để ình đi…..Trong lúc cô còn đang miên man suy nghĩ, thì anh đã đứng ở trước mặt cô…….

"Anh…….Muốn làm gì?" Thích Vi Vi nuốt nước miếng một cách khó khăn, ông trời phù hộ cho kế hoạch của cô thành công nha.

Mà mọi người đứng ở một bên đều suy nghĩ, cô gái này thật không biết tốt xấu, lại dám làm cho anh mất mặt trước đám đông.

Trong lòng Sở Thiên Lỗi âm thầm cầu nguyện, cô ấy dám chọc giận Hạo Thiên, chỉ mong cô ấy có thể sống sót qua khỏi lúc này……

Chỉ là mọi người đều không có nghĩ đến, việc mà anh sắp làm vượt ra ngoài dự kiến của tất cả bọn họ…….

Uông Hạo Thiên nhìn cô, đột nhiên nở một nụ cười dịu dàng, giọng nói cũng cực kỳ mềm mỏng:"Em xem em kìa, lúc nào cũng bướng bỉnh, giống hệt như con nít vậy, nhớ kỹ, sau này cứ từ từ ăn, không ai dám tranh giành với em đâu."

Nghe xong lời anh nói, Thích Vi Vi hoàn toàn đông cứng, anh ta không phải có bệnh chứ, rõ ràng không có tức giận, còn đối xử với cô dịu dàng như vậy? Hay là anh ta lú lẫn? Đầu óc của cô chập mạch rồi, không nghĩ ra được đã xảy ra chuyện gì, nhưng động tác kế tiếp của anh lại làm cho ánh mắt của cô trừng lớn hơn nữa, tim không ngừng đập thình thịch.

Uông Hạo Thiên cầm lấy bàn tay dính đầy thức ăn của cô, đột nhiên cúi đầu xuống, nhẹ nhàng liếm hết thức ăn trên mặt cô……

Hành động của anh không thể nghi ngờ gì đều đã làm ọi người mở rộng tầm mắt, đây là Uông Hạo Thiên mà bọn họ quen biết sao? Là người mà ở trên thương trường hay tình trường đều lãnh khốc vô tình – Uông Hạo Thiên đây sao?

Tất cả những người phụ nữ ở đây đều hâm mộ pha lẫn ghen tị nhìn cô, cô ta rất hạnh phúc, anh ấy rõ ràng yêu thương cô ta như vậy, tất cả bọn họ đều hoài nghi, chẳng lẽ bây giờ đàn ông không còn thích thục nữ nữa, mà chuyển qua thích phụ nữ không văn minh lịch sự sao?

Đầu óc Sở Thiên Lỗi ong ong một chút, ánh mắt nhìn anh không chớp mắt, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, điên rồi, cậu ấy nhất định điên rồi.

Ngón tay anh và cả môi của anh nữa, đều truyền đến độ ấm, làm cho cô có cảm giác như có một luồng điện chạy qua người mình, khiến cả người cô vô lực, ngay cả sức lực để rút tay về cũng không có, trong lòng không ngừng lặp lại một câu, tại sao lại như vậy?

Nhìn thấy vẻ mặt ngây ngốc của cô, Uông Hạo Thiên nở nụ cười hài lòng, đã sớm nói qua, muốn đấu với anh, cô còn quá non đi, sau khi hôn sạch sẽ ngón tay cô, anh trực tiếp ôm lấy thắt lưng cô, đầu lưỡi linh hoạt khẽ liếm vành môi của cô…….

59. Chương 59

Chương 59 - Cố ý phóng đãng

"A……" Theo bản năng Thích Vi Vi muốn đẩy anh ra, nhưng vừa muốn kêu to ra tiếng, thì tiếng nói đã bị đôi môi anh nhấn chìm vào cổ họng. Hành động liên tiếp của anh hoàn toàn làm cho cô không kịp phản ứng, cảm giác có chút hít thở không thông, ai có thể nói cho cô biết, đã xảy ra chuyện gì không? Tại sao mọi chuyện lại không xảy ra theo lẽ thường chứ, quên giãy dụa, quên cả phản kháng, chỉ để anh tùy ý hôn lên môi mình……

Bốp bốp, hội trường đột nhiên vang lên một loạt tiếng vỗ tay…….

"Thành thật xin lỗi, tôi sẽ bảo phòng bếp làm lại thức ăn ngon miệng ọi người dùng." Lúc này Uông Hạo Thiên mới buông cô ra, trong mắt mang theo ý cười thắng lợi.

Giờ phút này Thích Vi Vi mới tìm về lại chính mình, màu ửng đỏ trên mặt dần dần lan xuống tới tận cổ, giãy bàn tay đang bị anh giữ chặt, chạy ra khỏi cửa giống như đang chạy trốn. "Tôi đi nhà vệ sinh." Trốn ra được đến bên ngoài, thì cô đã buồn bực muốn chết.

Đứng ở phía trước bồn rửa tay, cô không ngừng dùng bàn tay lạnh lẽo vuốt mặt mình, tất cả những chuyện xảy ra vừa rồi có phải là ảo giác của cô hay không? Tại sao lại như vậy? Tại sao lại không giống như những gì cô đã tưởng tượng? Rốt cuộc là đã sai ở điểm nào……

Trong phòng, Sở Thiên Lỗi đi đến bên cạnh anh, nhìn anh giống như đang nhìn một con quái vật: "Hạo Thiên, cậu khẳng định cậu không có vấn đề gì chứ? Rất bình thường phải không?"

"Cậu thấy tôi không bình thường sao? Cậu thấy tôi có vấn đề sao?"Uông Hạo Thiên nâng ly rượu lên, hỏi ngược lại anh.

Sở Thiên Lỗi nhìn tỉ mỉ nữa ngày, sau đó mới nói: "Chính xác là nhìn không ra cậu có vấn đề, có điều những chuyện cậu làm rất không bình thường, cả cô ấy cũng vậy, chẳng lẽ cả hai người đều bị cái gì kích thích?"

"Đừng có đoán mò, chúng tôi đều rất bình thường, chỉ là có người có dụng ý xấu, thôi được rồi, sau này sẽ nói với cậu." Uông Hạo Thiên uống cạn rượu trong ly, cô ấy muốn chơi, mình sẽ chơi với cô ấy.

"Ok." Sở Thiên Lỗi biết bây giờ không phải là lúc để nói chuyện.

Tát nước lạnh lên mặt làm cho Thích Vi Vi nhanh chóng khôi phục lý trí, tỉnh táo lại liền dùng tay ra sức lau chùi đôi môi mình, cô thực sự bị anh hôn một lần nữa, nhưng tại sao anh ta lại không tức giận? Chẳng lẽ anh ta phát hiện mình có dụng ý? Không, nhất định là không, đây không phải là kế hoạch từ trước của cô, cô chỉ là nhất thời nghĩ ra nên mới quyết định làm như vậy, anh ta làm sao biết được? Có chút nhụt chí khi nhìn thấy chính mình trong gương, chẳng lẽ cô cứ chấp nhận số mạng như vậy sao? Không, cô tuyệt đối sẽ không chấp nhận, nếu chiêu này không dùng được, cô sẽ dùng chiêu khác ác hơn……

Hít một hơi thật sâu, cô nên trở về đối mặt, bước chân cố ý có chút lung lay, nhẹ nhàng bước vào, ánh mắt tìm kiếm mục tiêu, thật ra nên chọn ai đây? Nhìn thấy bên trong mỗi người đàn ông đều ôm một người phụ nữ trong tay, chỉ duy nhất một người không có, chính là Sở Thiên Lỗi, anh ấy, chính là anh ấy, bởi vì anh ấy là bạn của Uông Hạo Thiên.

Bước qua cầm lấy ly rượu trên tay người phục vụ ở bên cạnh mình, không chút do dự liền uống cạn, thật sự….thật sự có chút choáng váng, may mắn là lý trí của cô còn có chút tỉnh táo……

Đi đến bên cạnh Sở Thiên Lỗi, cố làm bộ vấp té, ngã nhào vào trong lòng ngực anh…….

"Cẩn thận." Sở Thiên Lỗi nhanh tay lẹ mắt vươn tay đỡ lấy cô.

"Chóng mặt quá." Thích Vi Vi nhân cơ hội này dựa người vào trên vai anh.

"Cô say rồi, đến bên cạnh nghỉ ngơi một chút." Sở Thiên Lỗi muốn đỡ cô đi.

"Không cần, em không say." Thích Vi Vi giãy dụa khỏi anh, đột nhiên dùng ngón tay chỉ vào anh, giả bộ mơ mơ màng màng nói: "Này, anh là ai thế? Lớn lên rất đẹp trai nha, làm bạn trai của em đi, thế nào?" Nói xong liền lấy tay quàng cổ anh một cách vô cùng thân thiết.

"Cô say rồi." Sắc mặt Sở Thiên Lỗi trở nên nghiêm túc, đã nghĩ sẽ đẩy cô ra.

"Sao anh lại hung dữ như vậy? Chẳng lẽ em không đủ xinh đẹp sao?"Tay của Thích Vi Vi lại gắt gao siết chặt hơn nữa, không chịu buông anh ra, ngẩng đầu cố ý dùng ánh mắt mê ly nhìn anh, sau đó còn dùng tay vuốt ve mặt anh: "Rất đẹp trai, em thích." Tuy rằng biểu hiện rất phóng đãng, nhưng đây là lần đầu tiên đùa giỡn người khác, cô vẫn có chút khẩn trương, cũng may là cô đã uống một ít rượu.

60. Chương 60

Chương 60 - Chơi với lửa có ngày chết cháy

Sở Thiên Lỗi nhìn thấy bộ dáng của cô, có chút không biết phải làm sao, bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra cô thật sự uống say nên không biết bản thân đang làm cái gì? Vội vàng ngoắc Uông Hạo Thiên, ý bảo anh đến đây, dù sao bây giờ cô ấy cũng là người phụ nữ của anh. Thật ra lúc cô vừa bước vào cửa một phút, Uông Hạo Thiên liền nhìn chằm chằm vào cô, không nghĩ tới những chuyện đã qua, anh muốn xem thử rốt cuộc cô còn muốn giở thủ đoạn bịp bợm gì nữa? Vẫy tay ra hiệu với Thiên Lỗi rằng mình phải bàn chuyện với người khác, bảo Thiên Lỗi hãy chăm sóc cho cô.

Sở Thiên Lỗi có chút khó xử, cậu ấy làm vậy không phải cố ý khiến mình khó xử sao? Tục ngữ đã từng nói, vợ của bạn thì không thể đụng vào, cô ở trước mặt mọi người, lại ôm ôm ấp ấp mình, người khác sẽ nghĩ như thế nào? Nhẫn tâm muốn đẩy cô ra, cô lại nũng nịu lay động cánh tay anh…….

"Anh chàng đẹp trai, nói đi, có muốn làm bạn trai của em không? Em rất xinh đẹp nha."

"Cô buông ra, để tôi đi." Sở Thiên Lỗi đẩy cô ra, không biết là cô say thật hay giả vờ say đây? Chẳng lẽ người phụ nữ nào khi say cũng phóng đãng như vậy sao?

Nhìn thấy anh thờ ơ, Thích Vi Vi biết cứ tiếp tục như vậy là không ổn, cô phải làm ra chuyện gì kinh thiên động địa để lôi kéo sự chú ý của mọi người, buộc anh ta phải phát hỏa, có điều, bản thân nên làm như thế nào đây? Mặc kệ, cứ đến đâu hay đến đó đi.

"Không được, em không cần buông anh ra, nếu em buông anh ra thì anh sẽ đi, em muốn anh khiêu vũ với em, em thích nhất là khiêu vũ." Nói xong, cô thật sự nắm lấy tay anh, kéo anh chạy đến trung tâm của buổi tiệc, bắt đầu vặn vẹo thân thể…….

Âm nhạc mãnh liệt và ánh sáng lờ mờ tản ra từ ngọn đèn thật sự kích thích giác quan và cảm xúc của con người, cô đong đưa mái tóc của mình, vòng eo quyến rũ liên tục uốn **, tay không ngừng giả bộ vuốt ve trên người anh……

Sở Thiên Lỗi không nghĩ tới cô có thể nhảy điên cuồng như vậy, nhiệt huyết trong thân thể bị cô lôi kéo, dâng lên từng chút từng chút……

"Oh, nhảy đi, mọi người cùng nhau nhảy đi." Không biết ai hô lên một tiếng, trong trung tâm buổi tiệc, đầu của mọi người đều di động, thân thể tiếp xúc va chạm qua lại, làm cho điệu nhảy càng ngày càng trở nên mờ ám.

Sở Thiên Lỗi cũng không suy nghĩ nhiều nữa, anh vặn vẹo phối hợp cùng với mọi người…….

Uông Hạo Thiên nhìn thấy cô giống như một con rắn kề sát vào thân thể Thiên Lỗi, trong ánh mắt thâm thúy mang theo lửa giận, siết chặt ly rượu trong tay, cô muốn khiêu khích sự giận dữ của mình sao? Đã sớm nhìn ra được, là cô cố ý dàn dựng lên màn trình diễn này, mặc dù ẩn chứa đầy phóng đãng, nhưng mỗi động tác của cô đều rất cẩn thận để không thật sự đụng chạm đến Thiên Lỗi, cư nhiên dám ở trước mặt anh mà múa rìu qua mắt thợ, cũng không xem thử anh là ai? Thứ mà anh quen thuộc nhất chính là phụ nữ…….

"Uông tổng, tôi cảm thấy rất tò mò, người phụ nữ của anh thật ra là dạng người gì?" Một người đàn ông đi tới, mở miệng hỏi khi nhìn thấy cô trong sàn nhảy.

"Dạng người gì ư? Đương nhiên là phụ nữ, phụ nữ không phải ai nấy đều giống nhau sao?" Đôi mắt Uông Hạo Thiên híp lại, nói với vẻ thờ ơ, anh muốn xem thử cô dự định giả bộ đến khi nào?

Người đàn ông nghe ra giọng điệu của anh không được dễ chịu, tâm tình cũng không được tốt lắm, không dám nhiều lời nữa, nhanh chóng đứng qua một bên.

Nóng quá, cũng rất mệt, Thích Vi Vi cảm giác có chút say, trong lòng bắt đầu lo lắng, tại sao anh ta vẫn chưa phát hỏa vậy? Cô sắp chống đỡ không được nữa…….

Âm nhạc đột nhiên kết thúc, ngọn đèn cũng đã được bật sáng lên, mọi người dừng lại bước nhảy, với cảm giác xúc động nhất thời, và trong lúc nóng vội cô đã hôn lên má Thiên Lỗi một cái, sau đó lớn tiếng hô: "Anh chàng đẹp trai, em yêu anh."

Hành động điên cuồng của cô làm cho Sở Thiên Lỗi ngây ngẩn cả người, trái tim suýt chút nữa bị cô dọa cho nhảy ra ngoài.

Tất cả mọi người đều nhìn cô một cách khó hiểu, cô ấy có phải bị bệnh hay không? Nhìn ngang nhìn dọc thế nào thì Uông tổng cũng đẹp trai hơn anh ta một trăm lần, một ngàn lần, mà lại còn có tiền như vậy……..

Sắc mặt Uông Hạo Thiên trở nên tối đen, cô dám đùa quá đáng như vậy, dường như cô đã quên thân phận của mình, dùng sức ném ly rượu xuống mặt đất, trong nháy mắt ly rượu thủy tinh đã bị vỡ tan tành…….

61. Chương 61

Chương 61 - Cô náo loạn đủ chưa

Uông Hạo Thiên nổi giận rồi! Tất cả mọi người đều nhìn anh, đây vẫn là lần đầu tiên họ thấy sắc mặt anh phẫn nộ khó coi như thế, tất cả đều phối hợp rất ăn ý, không ai dám nói một câu.

Thích Vi Vi nhìn thấy bản thân đạt đến hiểu quả như dự đoán, dứt khoác bồi them một cú cuối cùng, thân thể lắc lư nhẹ nhàng đi đến bên cạnh những người đàn ông, lấy tay chỉ vào bọn họ, bắt đầu lúc lắc đầu bàn luận: " Ánh mắt của anh sao lại nhỏ như vậy? Có nhìn thấy người không đấy……?"

"Còn anh nữa, tại sao lại lùn như vậy? Còn không cao bằng tôi nữa……."

"Sao anh lại béo quá vậy? Không chừng anh nằm lên giường sẽ sập giường đó……."

Bị cô đụng chạm đến khuyết điểm của mình, sắc mặt của mấy người đàn ông đều cực kỳ khó coi, hung hăng nhìn chằm chằm cô, hận không thể dùng ánh mắt giết chết cô, rất muốn bùng nổ cơn giận, nhưng rồi lại không dám đắc tội với Uông Hạo Thiên, xoay người về phía anh tỏ vẻ muốn rời đi: "Uông tổng, tôi còn có việc, xin lỗi không thể tiếp tục được, hôm khác tôi sẽ mời anh." Nói xong, nổi giận đùng đùng bỏ đi……

Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, Thích Vi Vi biết mình nói hơi quá đáng, nhưng cô cũng không có cách nào, trong lòng chỉ có thể âm thầm khẩn cầu bọn họ tha thứ ình.

Những người còn lại, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đang suy nghĩ không biết có nên rời khỏi trước không…….

Sắc mặt Uông Hạo Thiên âm trầm, nhẹ nhàng đi đến trước mặt cô, tim của cô khẩn trương đến nổi suýt chút nữa ngừng đập.

Khóe môi của anh đột nhiên nhếch lên thành một nụ cười, một bàn tay ôm lấy thắt lưng của cô, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô: "Em nói đúng, bọn họ chính xác đều kém hơn so với em, tóc của em

đen dài tỏa sáng, ánh mắt của em trong suốt như nước, đôi môi mỏng của em thật là gợi cảm……" Lời nói và bàn tay anh phối hợp với nhau, không ngừng biến hóa, một ngón tay trượt xuống cái cổ mảnh mai mềm mại của cô, "Da thịt của em, cũng thật trắng nõn." Ngón tay chậm rãi di chuyển xuống dưới……

"Buông ra, không được phép chạm vào tôi." Cô lập tức ngăn cản tay anh, phát hiện giọng nói của mình có chút không bình thường, vội vàng làm ra vẻ mơ mơ màng màng nói: "Anh lưu manh, bỏ tôi ra, tôi không thích anh." Tuy ngoài mặt tỏ vẻ như vậy nhưng trong lòng lại sốt ruột, anh ta có phải người hay không vậy? Mình đã làm đến như vậy mà cũng không phát hỏa sao? Xong rồi, mình nên làm cái gì bây giờ? Giờ phút này cảm thấy đầu óc có chút choáng váng……

"Em không thích tôi?" Uông Hạo Thiên nhìn chằm chằm cô, nhẹ giọng nói bên tai cô: "Có điều, tôi thích em, lưu manh phải không? Tôi sẽ cho em xem cái gì gọi là lưu manh thật sự?" Lời còn chưa dứt, tay đã đặt trên ngực của cô, còn mở miệng châm chọc: "Cảm giác không tồi, rất mềm mại và đầy đặn."

"Anh vô sỉ." Anh ta lại có thể ở trước mặt của nhiều người như vậy mà nhục nhã mình, cô vừa thẹn vừa giận, không có nghĩ nhiều, cong chân lên đá về phía hạ thân của anh…….

Uông Hạo Thiên nhanh tay lẹ mắt tránh về phía sau, cô thật sự dám đá vào huyết mạch của anh, nếu không dạy dỗ cô một chút thì cô sẽ không biết thế nào là trời cao đất rộng, đi về phía trước, túm lấy cánh tay của cô, giận dữ hét to: "Cô náo loạn đủ chưa? Còn muốn làm loạn phải không? Được, đi theo tôi." Nói xong liền lôi kéo cô đi ra ngoài…….

Nhìn thấy bọn họ rời đi, lúc này mọi người mới bắt đầu bàn tán xôn xao, những người đàn ông nói với nhau.

"Cô ấy thật sự là người phụ nữ của Uông tổng sao? Lại có thể kiêu ngạo như vậy, thật không thể tưởng tượng nổi."

"Tôi thấy cô gái này hình như đang cố ý thì phải? Dường như giữa cô ấy và Uông tổng đã xảy ra vấn đề gì đó?"

"Nhưng mà tôi thật sự rất bội phục, không biết từ đâu mà Uông tổng lại tìm được một cô gái kém văn minh lịch sự như vậy……."

Những người phụ nữ có chết cũng không thể hiểu được.

"Cô gái ấy là ai? Dám đối xử với Uông tổng như vậy?"

"Thật không biết chúng ta nên thông cảm cho cô ấy, hay là nên ghen tị với cô ấy."

"Có lẽ chúng ta cũng đoán ra rồi, cũng có lẽ không phải như chúng ta đã nghĩ……."

Lúc này Sở Thiên Lỗi mới đột nhiên hiểu được, bản thân bị cô lợi dụng, chuyện xảy ra giữa bọn họ sao lại lôi kéo mình vào chứ, mình cũng thật vô tội nha…….

62. Chương 62

Chương 62 - Thật sự uống say

"Anh mau thả tôi ra, hãy để tôi tự mình biến mất trước mắt anh được không?" Vẫn bị anh lôi ra thang máy, đi đến cửa khách sạn, Thích Vi Vi dùng sức muốn thoát khỏi anh, dưới tình thế cấp bách, thốt ra mục đích của mình, đầu càng lúc càng cảm thấy choáng……. Uông Hạo Thiên dừng bước, phẫn nộ nhìn chằm chằm cô, cười lạnh: "Cuối cùng em cũng nói ra mục đích của mình rồi."

A, cô như hít phải một ngụm khí lạnh, lúc này mới phát hiện mình đã nói lỡ lời, hối hận mắng chính mình tại sao lại không cẩn thận như vậy, đành phải che dấu nói:"Anh nghe lầm rồi, tôi không có nói gì cả."

"Thật không?" Uông Hạo Thiên cười u ám, nhấn mạnh từng chữ: "Nhưng mà dù có nói cũng không sao, tôi nói cho em biết, tôi sẽ không để cho em đi."

Nhìn thấy sắc mặt này của anh, Thích Vi Vi không hề nghĩ ngợi liền vươn tay đánh về phía trước……

Anh lập tức nắm lấy tay cô, lạnh lùng châm biếm: "Muốn đánh tôi sao? Em có tin là tôi sẽ làm cho ba tháng giao dịch của chúng ta trở thành ba năm hay không? Làm cho em cả đời đều trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của tôi."

"Anh tưởng anh có tiền là giỏi lắm sao? Tôi cũng không tin anh có thể một tay che trời."Cô nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn anh, hơi hơi say, làm cho thân thể của cô lay động một chút.

"Không phục phải không? Tôi không thể một tay che trời, nhưng tiền của tôi thì có thể, đừng quên, có một câu ngạn ngữ nói rất đúng, có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ, trên thế giới này không có chuyện gì mà đồng tiền không thể làm được." giọng điệu Uông Hạo Thiên lạnh như hàn băng.

Giờ phút này Thích Vi Vi lại cảm giác được đầu thật choáng váng, không thể cầm cự được nữa, hoàn toàn không có sức lực để phản bác lại lời của anh, lảo đảo một cái liền ngã vào trong lòng ngực anh……

"Thế nào? Nhanh như vậy đã muốn thay đổi phương thức, yêu thương nhung nhớ tôi sao? Lại giả bộ say phải không? Tôi đếm ba tiếng, tốt nhất em hãy tự mình đứng lên, nếu không, đừng trách tôi không khách sáo." Uông Hạo Thiên nghĩ đến đêm nay cô đã cố ý quyến rũ Thiên Lỗi, liền bùng phát cơn giận dữ.

"Anh không cần đếm, tôi tự mình đi." Thích Vi Vi lảo đảo, lấy tay đẩy anh, miễn cưỡng tự mình đứng lên, nhưng cô không nghĩ tới tác dụng của rượu này thật quá mạnh mẽ, hiện tai cả người cô khó chịu, dạ dày cuồn cuộn như biển đang nổi sóng…….

Nôn…….Không thể kìm nén nữa, liền đi về phía trước ói ra ngoài……

Uông Hạo Thiên tránh né không kịp, vừa lúc đó đã nghe tiếng nôn mửa của cô, những thức ăn chưa tiêu hóa hết, mang theo mùi chua khó ngửi, làm cho anh gần như muốn nghẹt thở…….

"Người phụ nữ chết tiệt này! Cô cố ý phải không? Cô cố ý giả say để phun vào người tôi phải không? Cô giả bộ phải không? Tôi đây sẽ cho cô lập tức tỉnh rượu." Uông Hạo Thiên dùng sức kéo cô đi đến bên đài phun nước, lập tức đẩy cô ngã vào đó……

"Ưm…" Thân thể Thích Vi Vi mất đi cân bằng, nhanh chóng té ngã vào trong nước, dùng sức đập phịch phịch vài cái, tay nắm lấy bậc thang bên cạnh muốn đứng lên, nhưng thân thể lại lắc lư, dưới chân trơn trượt, lại té ngã vào trong nước lần nữa…….

Uông Hạo Thiên cởi áo Vest của mình ném qua một bên….Thờ ơ khi nhìn thấy cô giãy dụa trong nước, bởi vì anh biết, cái ao này hoàn toàn không sâu, nhưng mà anh lại không biết, giờ phút nay cô thật sự có chút say……

Thích Vi Vi ra sức vùng vẫy trong ao, mỗi lần vừa muốn há miệng ra thở thì nước lại chảy vào, nghĩ muốn đứng lên rồi lại đứng không vững, mí mắt càng ngày càng nặng, thân thể không còn nghe theo sai bảo nữa, cố gắng hợp lại một tia sức lực cuối cùng, vươn tay về phía anh để tìm kiếm sự giúp đỡ…….

Uông Hạo Thiên chỉ lạnh lùng nhìn cô, cũng không có đi giữ chặt cô, nhất định là cô cố ý, nhìn thấy cô dường như không giãy dụa nữa, đột nhiên cảm giác có chút không bình thường, bởi vì cô đã không hề giãy dụa nữa, không xong, trong lòng thầm kêu lên một tiếng, lập tức lôi cô ra từ trong nước…….

"Thích Vi Vi, em tỉnh lại, mau tỉnh lại." Uông Hạo Thiên đặt cô ở bên mép đài phun nước, bàn tay liên tục lắc lắc người cô, nhưng lúc này mặt cô đã tái xanh, đặt tay ở dưới mũi của cô, vẫn còn có hơi thở, lập tức dùng sức ấn vào bụng của cô…….

63. Chương 63

Chương 63 - Vô tình hấp dẫn

Nôn, rất nhanh cô đã phun hết nước mà mình vừa uống ra ngoài, còn mang theo cả mùi vị gay mũi đặc trưng của rượu, Uông Hạo Thiên biết, có lẽ cô thật sự có uống một chút rượu…….Một người bảo vệ đứng ở cửa phát hiện nơi này có vẻ lạ thường, liền vội vàng chạy tới: "Uông tiên sinh, đã xảy ra chuyện gì? Có muốn kêu xe cấp cứu hay không?……."

“Không cần.” Uông Hạo Thiên ôm lấy cô, lập tức bước vào thang máy, đi về phía căn phòng mà mình vẫn thuê……..

“Uông tiên sinh, có cần tôi giúp đỡ gì không?” Một cô phục vụ giúp anh mở cửa ra, lễ phép hỏi.

“Không cần, cô đi ra ngoài trước đi.” Uông Hạo Thiên ra lệnh, ôm Vi Vi đi vào trong, đặt cô nằm trên ghế sô pha, lấy điện thoại di động ra nhấn số: “Thiên Minh, cậu đến Khách sạn ** phòng 4052 một chút.”

“Hạo thiên? Có chuyện gì vậy? Không phải cậu lại bị thương nữa chứ?” Cát Thiên Minh cầm điện thoại, giật mình hỏi.

“Đừng nói nhảm, đến đây nhanh lên.” Uông Hạo Thiên lập tức tắt di động, nhìn thấy toàn thân cô ướt đẫm, nhẹ nhàng đứng dậy bước đến phòng tắm, mở nước ấm ra, sau đó thả cô vào trong……

Không chút chần chờ liền đen bộ lễ phục màu đen của cô kéo xuống đến hông, ấn định hình dạng bầu ngực của cô một cách rõ ràng, bầu ngực xinh xắn săn chắc lại ửng hồng của cô lõa lồ ở trước mặt anh……..

Thân thể đột nhiên trào ra một cỗ xúc động, nhẹ tay đụng chạm về phía trước, bởi vì thân thể cô chìm trong nước ấm, làm cho anh chạm đến cảm thấy trơn bóng rất thoải mái, ngón tay nhẹ nhàng phát thảo một bức tranh trên bề mặt thân thể cô……..

Ưm, Thích Vi Vi vô ý thức phát ra một tiếng hừ nhẹ, thân thể hơi hơi vặn vẹo một chút……..

Da thịt trắng nõn trước mắt làm cho thân thể anh từ từ nổi lên phản ứng. Tay chậm rãi vuốt ve từ ngực cô di chuyển xuống dưới…….nhanh chóng cởi bỏ lễ phục của cô, sau đó lại nhìn thấy trong nước có chút đỏ sẫm……..Lập tức ngây ngẩn cả người, nhưng khi nhìn đến màu đỏ sẫm phát ra từ quần lót của cô, ngay tức thì liền hiểu được, cô có kinh nguyệt…..

Sau đó anh bước ra khỏi phòng tắm, vào phòng gọi một cuộc điện thoại: “Gọi hai nhân viên phục vụ đến đây.”

“Vâng, Uông tiên sinh chờ ột chút, tôi lập tức cho người đến ngay.” Nhân viên lễ tân lịch sự trả lời.

Rất nhanh chuông cửa đã vang lên, anh mở cửa ra, không đợi bọn họ mở miệng nói chuyện, liền ra lệnh: “Người đang ở trong phòng tắm, hai người giúp cô ấy tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ.”

“Vâng, Uông tiên sinh.” Nhân viên phục vụ đi vào phòng tắm.

Uông Hạo Thiên ngồi trên ghế sô pha ngoài đại sảnh, từ trong túi lấy ra một điều xì gà…….

Đợi hai người phục vụ giúp cô tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo gọn gàng, lúc vừa đặt cô lên giường nằm nghỉ thì Cát Thiên Minh cũng vừa tới.

“Hạo Thiên, cậu lại làm sao vậy?”

“Không phải tôi, là cô ấy, cô ấy rơi xuống nước, cậu xem có ấy có bị cái gì không?”Uông Hạo Thiên nhìn cô đang nằm trên giường nói.

“Được.” Cát Thiên Minh đáp, lấy ống nghe ra kiểm tra cho cô, sau đó nói: “Cô ấy không có việc gì, chỉ hơi say một chút, nên mới mê man như vậy, không cần lo lắng.”

“Ừ.” Anh gật gật đầu.

“Nếu không còn việc gì thì tôi đi trước, còn có bệnh nhân đang chờ tôi.” Cát Thiên Minh nói, mặc dù cảm thấy rất tò mò, nhưng tự mình cũng biết chuyện gì nên hỏi và chuyện gì không nên hỏi.

“Đi thong thả, không tiễn.” Uông Hạo Thiên tiện tay đóng cửa cẩn thận, đứng ở bên giường của cô.

Đây là lần đầu tiên anh gần gũi với sự đoan trang của cô như vậy, bộ dáng yên lặng của cô quả thật là đẹp mắt, hàng mi dài cong vút khẽ nhúc nhích, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, trắng nõn không có chứa một tia tạp chất, còn có đôi môi mềm mại ửng hồng, không cần son môi cũng đã rất đẹp……

Anh nhịn không được vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, ngón tay dừng lại trên đôi môi cánh hoa của cô, đột nhiên, cô hé miệng ra làm cho ngón tay của anh rơi vào trong miệng cô, rõ ràng cô không hề ý thức được bản thân đang mút lấy ngón tay anh……..

Một trận khoái cảm dễ chịu như luồng điện trong nháy mắt lan truyền khắp toàn thân anh, loại cảm giác này, anh còn chưa từng cảm nhận qua, thì ra bị phụ nữ hấp dẫn cũng thật kích thích như vậy, hô hấp bắt đầu có chút dồn dập, ánh mắt cũng bắt đầu trở nên nóng bỏng mê ly…….

Chết tiệt! Nhịn không được mắng ra tiếng, rút ngón tay về, cứ tiếp tục như vậy, anh nhất định sẽ muốn cô, chính là hiện tại cô cố tình…….Làm anh chỉ có thể xoay người rời khỏi phòng…….

64. Chương 64

Chương 64 - Hoàn thành giao dịch

Đầu vẫn còn cảm thấy nặng nề, cả người cũng không còn sức lực, Thích Vi Vi vẫn cố sức mở to mắt, nhìn thấy căn phòng xa hoa như vậy, nhăn mặt nhíu mày, tự hỏi tại sao mình lại ở chỗ này? Vội vàng xốc chăn lên, liền thấy bản thân có mặc áo ngủ, cảm giác được dưới thân đang chảy ra chất lỏng, cô thở phào nhẹ nhõm, cô lo lắng vớ vẩn cái gì chứ? Cô không phải tới tháng rồi sao? Làm sao lại xảy ra chuyện đó được, nhưng mà, khi vừa liếc mắt một cái, lại kêu to lên…….

"A……." Đây không phải là quần lót ban đầu của mình, ai đã thay áo ngủ cho cô?

Nhân viên phục vụ ngoài cửa nghe được tiếng la của cô, lập tức chạy vào: "Tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Tôi…….Cô……." Thích Vi Vi nhìn thấy cô phục vụ, không biết bản thân nên hỏi cái gì?

Người nhân viên phục vụ dường như hiểu được ý tứ của cô, mỉm cười giải thích:"Tiểu thư, ngày hôm qua cô uống rượu rồi rơi vào trong nước, là Uông tiên sinh ôm cô vào đây, tôi đến giúp cô tắm rửa thay quần áo."

"Là cô giúp tôi thay quần áo." Thích Vi Vi nghe thế, lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Đúng vậy, tiểu thư, còn có quần áo đặt sẵn ở bên cạnh, là Uông tiên sinh cố ý dặn dò tôi mua tới cho tiểu thư, tiểu thư còn có chuyện gì không?" Nhân viên phục vụ khách sáo, lễ phép hỏi.

"Không còn việc gì nữa, cám ơn cô." Thích Vi Vi ngượng ngùng nói lời cảm ơn, bản thân thật sự rất là ngạc nhiên.

"Vậy tôi đây ra ngoài trước, tiểu thư có chuyện gì thì cứ gọi tôi." Cô nhân viên phục vụ lễ phép gật gật đầu, sau đó lui đi ra ngoài.

Thích Vi Vi âm thầm cảm thấy may mắn, cũng không cố gắng nhớ lại mọi chuyện xảy ra tối hôm qua, là cô uống rượu rồi rơi vào trong nước sao? Tại sao cô lại không có ấn tượng gì cả? Lơ đãng nhìn đồng hồ treo trên tường, đã gần tám giờ rưỡi, không tốt, bị muộn rồi, hôm nay cô phải tham gia cuộc thi Tiếng Anh, bất chấp tất cả, cầm quần áo đặt bên cạnh mặc vào người, nhanh chóng chạy ra ngoài…….

Cuối cùng cũng chạy đến địa điểm thi trước một phút.

"Vi Vi, tại sao bây giờ cậu mới đến?" Đàm Tiếu Tiếu vẫy vẫy tay gọi cô.

"Ngủ quên." Cô tùy tiện tìm một lý do.

Sau khi làm xong công việc ở cửa hàng tiện lợi và chia tay với Tiếu Tiếu, trong lòng Thích Vi Vi liền mang theo lo lắng bất an đi về biệt thự, cô nhớ rõ hành vi khác người tối hôm qua của mình, dường như cô cũng nhớ rõ, cuối cùng anh ta cũng đã rất tức giận, hôm nay, anh ta có thể sẽ tính sổ với mình hay không?…….

Nhìn thấy xe của anh đậu ở trước cửa, trong lòng cô hồi hộp một chút, anh ta đã trở lại, làm sao bây giờ? Thôi thì đến đâu hay đến đó, cứ mặc kệ, nếu anh ta muốn truy cứu thì cứ nói là mình uống say, anh ta có thể làm gì bây giờ?

Có điều khi cô vừa mở cửa ra, anh thản nhiên nhìn cô, giọng nói vẫn như ngày thường: "Em trở về rồi à, trên bàn có thức ăn khuya vẫn còn nóng, mau ăn đi."

Hả? Thích Vi Vi ngây ngẩn cả người, anh ta đang làm cái gì vậy? Không có tức giận? Hay là sự yên lặng trước khi nổi lên cơn bão táp, cô kiên trì nói: "Tôi không đói bụng."

"Ừm, vậy thì đi ngủ sớm một chút đi." Uông Hạo Thiên thật bình thản lên tiếng, sau đó tự mình lên lầu trước.

Cô trợn tròn mắt, đã xảy ra chuyện gì vậy? Anh ta hoàn toàn không có truy cứu? Đây cũng không phải là tính cách của anh ta nha……

Nhưng cô càng ngày càng há hốc mồm, choáng váng suốt cả ba ngày, ba ngày qua, Uông Hạo Thiên đối xử với cô rất khách sáo, lời nói của anh cũng không thích hợp cho lắm, giọng điệu còn mang theo quan tâm, nhưng càng như vậy thì trong lòng cô càng lo lắng, luôn luôn cảm thấy ánh mắt của anh nhìn mình không bình thường, chỉ là không bình thường ở chỗ nào thì cô không nói được, muốn hỏi, lại không dám hỏi, may mắn là cô nhận được điện thoại của Hoàng thiên Tứ, nói ngày mốt sẽ trở về.

Cô vẫn giống như trước đây, cùng ăn cơm tối với anh, không khí trên bàn ăn thật im lặng, không nghĩ tới anh đột nhiên mở miệng: "Em đến đây được bao nhiêu ngày rồi?"

"Hả?" Thích Vi Vi ngây ra một lúc, rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, nói: "Mười hai ngày." Anh ta hỏi chuyện này để làm gì?

"Đã mười hai ngày, thời gian trôi qua thật nhanh." Anh gật gật đầu, trong lời nói dường như có ngụ ý khác.

"Đúng, quả thật rất nhanh." Thích Vi Vi không biết anh muốn làm gì? Thuận miệng nói theo.

"Tối mai, nên hoàn thành giao dịch của chúng ta, em chuẩn bị một chút." Uông Hạo Thiên hành động bất ngờ làm cho cô không kịp đề phòng.

"Cái gì?" Thích Vi Vi chấn động, trong lòng càng không có sự chuẩn bị trước, cái thìa trong tay cũng rơi xuống…….

65. Chương 65: Bị Người Theo Dõi

Uông Hạo Thiên nhìn thấy cái thìa rơi vỡ nát trên mặt đất, bất chợt nhíu mày nói: "Phản ứng của em như vậy là sao? Giao dịch này không phải do em đề nghị à?" "Tôi……" Ánh mắt Thích Vi Vi mang theo kinh hoảng, không biết nên trả lời anh như thế nào, trong đầu chỉ có câu nói phải hoàn thành giao dịch của anh.

"Em muốn nói cái gì?" Uông Hạo Thiên cố ý nhìn cô.

"Tôi….Tôi không muốn nói gì cả." Thật ra cô nghĩ muốn đổi ý, nhưng mà cô có thể đổi ý sao? Bởi vì cô không thể kiếm ra được một trăm năm mươi vạn để trả lại cho anh.

"Ok. Nếu không muốn nói gì nữa thì cứ quyết định như vậy. Tôi đã đợi rất lâu rồi, tôi quả thật rất mong đợi sẽ đến tối mai." Uông Hạo Thiên nhìn cô, đáy mắt vừa mang theo ý cười lại ẩn chứa dịu dàng, mấy ngày nay anh vẫn luôn áp lực chính mình, mỗi một lần nhìn thấy cô thì đều nghĩ đến hình ảnh lúc ở khách sạn, lúc đó lại làm cho thân thể anh rục rịch.

Nghe được anh nói như vậy, tâm Thích Vi Vi bắt đầu luống cuống, hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì, dưới tình thế cấp bách đành phải nêu ra lý do tồi tệ nhất: "Tôi…..Tôi không tiện, chờ vài ngày nữa có được không?"

"Không tiện?" Uông Hạo Thiên nhìn chằm chằm cô, khóe môi nhếch lên một nụ cười khó hiểu.

"Anh cười cái gì?" Thích Vi Vi bị anh nhìn chằm chằm thì có chút chột dạ.

"Em nói thử xem tôi đang cười cái gì? Nếu tôi nhớ không lầm thì bây giờ em đã rất thuận tiện, không phải sao?" Uông Hạo Thiên hỏi lại cô.

"Anh……Làm sao anh biết?" Cô kinh ngạc nhìn anh, chẳng lẽ đêm đó ở khách sạn…….

"Tôi không biết, có điều, bây giờ em đã nói cho tôi biết." Khóe môi Uông Hạo Thiên mang theo nụ cười mưu mô, lúc này anh sẽ không nói cho cô biết là chính anh đã giúp cô cởi quần áo.

"Tôi……" Lúc này Thích Vi Vi mới nhìn anh, cô biết bản thân đã bị lừa, rơi vào bẫy của anh.

“Không cần giải thích, tôi ăn no rồi, em cứ từ từ ăn, nhớ rõ ước hẹn tối mai của chúng ta.” Uông Hạo Thiên buông muỗng đũa, nghĩ đến đêm mai tâm tình liền tốt lên.

Thích Vi Vi nhìn thấy anh đi lên lầu, lúc này mới dằn mạnh đôi đũa xuống bàn, còn bảo cô từ từ ăn, cô làm sao mà nuốt trôi đây? Anh Thiên Tứ ngày mốt mới trở về, chẳng lẽ đây là số mệnh của bọn họ sao? Lần nào cũng đều vô tình sai lệch.

Bây giờ phải mau mau tìm cách làm sao để tránh thoát đêm mai. Giả bệnh? Không được, anh ta có bác sĩ riêng, kiểm tra một chút sẽ lòi ra ngay. Bỏ trốn? Cũng không được, nếu cô bỏ trốn thì mẹ phải làm sao bây giờ, còn có Tiểu Tiểu và chị Hồng nữa, nghĩ tới nghĩ lui, cô cũng không thể nghĩ ra được biện pháp nào để tránh né đêm mai……

Giờ lên lớp học cô cũng không yên lòng, trong đầu chỉ có duy nhất ý nghĩ nên chạy trốn đi đâu?

“Vi Vi, cậu làm sao vậy? Tại sao lại lơ đãng như vậy? Không phải có tâm sự gì chứ?” Đàm Tiểu Tiểu quan tâm hỏi.

Thích Vi Vi nhìn cô, cô chính là bạn tốt nhất của mình, nên không nghĩ sẽ lừa gạt cô, cũng muốn nhờ cô góp ý ình một chút, lúc này mới nói: “Đêm qua Uông Hạo Thiên nói với mình là đêm nay muốn mình cùng với anh ta làm chuyện đó……..”

“Ai cơ?” Đàm Tiểu tiểu bỗng nhiên hiểu ra, sau đó trêu ghẹo hỏi: “Cậu đang lo lắng sao? Chuyện đó có rất nhiều phụ nữ muốn cầu mà không được đó nha? Đúng rồi, cậu với Hoàng Thiên Tứ có xảy ra chuyện ấy hay không?”

“Cậu đừng nói nữa.” Thích Vi Vi phiền muộn nằm xuống bàn: “Cậu không biết đâu, ngày hôm sau mình đã nghĩ sẽ gọi điện thoại cho anh ấy, ai ngờ anh ấy gọi ình trước, nói là phải đi công tác một tuần, ngày mai mới trở về.”

“Ngày mai mới trở về? Vậy còn đêm nay? Cậu phải làm sao bây giờ?” Đàm Tiểu Tiểu nhìn cô.

“Mình chính là đang rầu rĩ về chuyện này, cho nên mình tâm phiền ý loạn quá, mình cũng nghĩ muốn trốn đi, nhưng lại không biết nên trốn đi đâu.” Thích Vi Vi nói ra quyết định của chính mình.

“Nếu không biết trốn chỗ nào thì đến nhà của mình đi.” Đàm Tiểu Tiểu nói, biết cô chắc chắn không có nơi nào để đi, không thể trốn trong nhà của chính mình để chờ bị tìm thấy.

“Không được, mình nghĩ hay là đến một khách sạn nhỏ nào đó, đi đến nơi nào mà không dễ dàng bị tìm ra, cho dù đợi anh ta tìm được rồi không chừng lúc đó trời cũng đã sáng, mình tùy tiện nêu ra một lý do để ứng phó là tốt rồi.” Thích Vi Vi lắc đầu, cô không thể liên lụy đến Tiểu Tiểu.

“Làm vậy có được không?” Đàm Tiểu Tiểu tỏ vẻ hoài nghi.

“Mặc kệ có được hay không, chưa thử thì làm sao biết được, lại nói, mình thật sự không thể nghĩ ra biện pháp nào khác, hiện tại chỉ có thể được ăn cả ngã về không, nếu bị anh ta tìm thấy thì âu cũng là số mệnh, mình đành phải chấp nhận.” Vẻ mặt Thích Vi Vi ủ rũ.

“Vi Vi, đừng lo lắng. Mình sẽ giúp cậu, chúng ta lập tức rời khỏi lớp học, mình sẽ đi với cậu.” Đàm Tiểu Tiểu cầm tay cô.

“Ừm.” Cô gật gật đầu, mình thật may mắn là còn có một người bạn như vậy.

Hai người nắm tay nhau đi trên đường lớn, không ngừng tìm kiếm chỗ để ẩn thân, Đàm Tiểu Tiểu lơ đãng quay đầu lại liền phát hiện phía sau có một người đàn ông mặc Âu phục, mang kính đen đang nhìn chằm chằm bọn họ.

“Vi Vi, chúng ta đi mau.” Đàm Tiểu Tiểu có chút sợ hãi, lập tức lôi kéo cô đi nhanh về phía trước.

“Cậu sao vậy Tiểu Tiểu?” Thích Vi Vi khó hiểu hỏi.

Đàm Tiểu Tiểu tới gần cô, hạ giọng nói: “Mình phát hiện phía sau có người đang theo dõi chúng ta, đừng quay đầu lại, chúng ta đi thêm một đoạn đường nữa, để xem hắn có còn đi theo chúng ta không?”

“Vậy thì chúng ta mau đi đi.” Nghe được có người đang theo dõi bọn họ, Thích Vi Vi cũng có chút sợ hãi.

Khẩn trương đi về phía trước, Đàm Tiếu Tiếu lấy gương trang điểm trong túi xách ra, nhìn trong gương thì thấy người đàn ông kia vẫn còn đi theo bọn họ, trên tay cầm điện thoại di động và duy trì khoảng cách vừa phải với họ.

"Thế nào? Có phải vẫn còn đi theo chúng ta hay không?" Thích Vi Vi căng thẳng cầm lấy tay cô hỏi.

"Ừ, vẫn còn theo. Nhưng tại sao hắn phải đi theo chúng ta? Hình như chúng ta đâu có đắc tội với người nào?" Đàm Tiếu Tiếu nhíu mày.

Đinh linh linh, đinh linh linh….. Di động Thích Vi Vi đột nhiên vang lên, nhìn thấy trên màn hình hiện ra một dãy số lạ, tuy trằng trong lòng có nghi ngờ nhưng vẫn bắt máy.

"Xin chào, xin hỏi muốn tìm ai?"

Trong điện thoại truyền ra tiếng cười khẽ: "Thì ra em trả lời điện thoại của người khác có lễ phép như vậy? Giọng nói dịu dàng hơn nhiều so với lúc em nói chuyện với tôi."

Giọng nói này sao lại quen thuộc như vậy? Thích Vi Vi trừng lớn ánh mắt, kinh hãi hô to: "Anh là Uông Hạo Thiên. Anh gọi điện thoại cho tôi làm gì?"

"Đương nhiên là nhắc nhở em đừng quên những gì chúng ta đã nói tối qua, hôm nay tốt nhất là em hãy về nhà đúng giờ, nếu muốn tìm nơi nào để trốn đi, thì tôi khuyên em đừng nên hao tâm tổn trí."

Anh ta biết mình muốn trốn? Thích Vi Vi ngây ra một lúc, sau đó lập tức hiểu được, liền hét vào di động: "Có phải anh phái người theo dõi tôi hay không?"

"Phải, nhưng không phải theo dõi, mà là bảo vệ, tôi là phái người bảo vệ em "an toàn" về nhà." Anh đặc biệt nhấn mạnh hai chữ an toàn.

"Anh đi chết đi." Thích Vi Vi tức giận cúp điện thoại, suýt chút nữa nước mắt đã rơi xuống, cô muốn trốn nhưng thật sự trốn không thoát sao?

"Vi Vi, trước hết cậu đừng kích động như vậy, chúng ta từ từ suy nghĩ biện pháp." Đàm Tiếu Tiếu an ủi cô, vừa rồi nghe qua cuộc đối thoại của hai người, cô biết được người đàn ông kia là do Uông Hạo Thiên phái tới để theo dõi Vi Vi, bây giờ xem ra có trốn cũng trốn không xong, nhất định phải nghĩ ra biện pháp để cho Vi Vi trốn đi mà không bị người đàn ông kia phát hiện ra.

"Anh ta phái người giám sát mình, mình còn có thể làm sao bây giờ?" Nước mắt Thích Vi Vi rơi xuống từng giọt.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Đàm Tiếu Tiếu cũng rất nóng ruột, ở thời điểm bọn họ hết đường xoay sở, người đàn ông đi theo phía sau đã bước về phía bọn họ.

66. Chương 66: Trò Chơi Thế Thân

"Thích tiểu thư, tổng tài căn dặn tôi hộ tống cô về nhà, xin mời."Người đàn ông mang kính đen đứng ở trước mặt bọn họ, vẻ mặt nghiêm túc không chút thay đổi, nhưng thái độ lại cực kỳ cung kính. Thích Vi Vi nhìn anh, biết bản thân đêm nay chạy trời không khỏi nắng, chậm rãi xoay người đi trở về.

"Chờ một chút." Đột nhiên Đàm Tiếu Tiếu gọi cô lại, dùng sức lôi kéo cánh tay cô, ngầm ra hiệu: "Vi Vi, mình muốn đi toilet, cậu đi cùng mình một chút được không?" Tiếu Tiếu nháy mắt với cô một cái.

Ngay lập tức Thích Vi Vi liền hiểu được, xoay đầu lại nói với người đàn ông kia:"Anh chờ tôi một chút, tôi đi toilet một lát sẽ nhanh chóng ra ngay."

"Được, tiểu thư, tôi ở bên ngoài chờ cô." Người đàn ông nói.

Đúng lúc bên cạnh có một cửa tiệm bán thức ăn nhanh, bọn họ nhanh chóng chạy vào toilet.

"Tiếu Tiếu, thật ra cậu đang muốn làm cái gì?" Vừa đi vào, cô tò mò hỏi.

"Không biết nói cậu thông minh hay là cậu ngu ngốc nữa, thay quần áo nhanh lên, còn đứng ngẩn ngơ ra đó làm gì." Đàm Tiếu Tiếu vừa thúc giục cô, vừa tự cởi quần áo của mình.

"Cậu muốn……." Thích Vi Vi lấy tay chỉ vào cô, hiểu được cô muốn dùng thủ thuật tráo đổi thân phận với mình để che mắt người đàn ông kia.

"Hiểu được rồi còn không mau cởi quần áo." Thấy phản ứng chậm chạp của cô, Đàm Tiếu Tiếu liếc mắt nhìn cô một cái.

"Tiếu Tiếu, cám ơn cậu, mình yêu cậu." Thích Vi Vi chạy nhanh đến hôn lên mặt của cô một cái, sau đó liền nhanh chóng cùng cô trao đổi quần áo, may mắn là thân hình của bọn họ cũng không khác nhau lắm, tóc dài cũng tương tự như nhau.

"Chờ một chút, còn thiếu cái này." Đàm Tiếu Tiếu lấy trong túi xách của mình ra một cái kính mát mà bình thường vẫn hay dùng, đưa cho cô mang, đưa cả túi xách của mình qua cho cô, khi nhìn thấy kiệt tác của chính mình, Đàm Tiếu Tiếu hài lòng nói: "Được rồi, không ai nhận ra đâu."

Sau đó lập tức hô to: "Vi Vi, mẹ mình gọi điện bảo có chuyện gấp, mình không thể đợi cậu được, mình đi trước đây, tạm biệt."

"Cám ơn." Thích Vi Vi ôm cô một cái, rồi nhanh chóng chạy ra khỏi toilet.

Đàm Tiếu Tiếu vẫn còn đứng trong toilet để giúp cô tranh thủ thời gian.

Người đàn ông chờ ở bên ngoài, tuy rằng ánh mắt có chút hoài nghi khi nhìn thấy bóng người đi về phía trước, nhưng cũng không quá quan tâm, đợi một hồi mà vẫn không thấy cô ra, cảm thấy có điều gì đó không bình thường, lập tức hô: "Thích tiểu thư, cô có ở bên trong không? Nếu cô không ra thì tôi sẽ đi vào đó."

"Được rồi, lập tức ra ngay." Đàm Tiếu Tiếu biết mình không thể trốn ở bên trong nữa nên bước ra, Vi Vi chắc hẳn là đã đi xa rồi, lúc này mới thong thả, chậm rãi đi ra.

"Sao…. Sao lại là cô? Thích tiểu thư đâu?" Nhìn thấy cô, người đàn ông mang kính đen đã biết là không tốt, xoay người lại muốn đuổi theo.

"Không cần đuổi theo, cô ấy đã đi rất xa rồi." Đàm Tiếu Tiếu ở phía sau lưng cười đắc ý.

Lúc này người đàn ông mang kính đen mới phẫn nộ nhìn chằm chằm cô: "Cô dám tráo đổi quần áo để đùa giỡn tôi, nếu để cho tổng tài biết, có chút chuyện nhỏ này mà tôi cũng làm không xong, thì chẳng phải là chén cơm của tôi sẽ không bảo đảm?"

"Chúng tôi có đùa giỡn anh sao? Là tại anh ngu ngốc thôi, lại nói, pháp luật đâu có quy định chúng tôi không được đổi quần áo với nhau." Đàm Tiếu Tiếu cố gắng nhịn cười, thật sự là rất kích thích, chơi rất vui nha, sau đó cô còn nhìn anh, vẫy vẫy tay: "Tiên sinh, hẹn gặp lại, tôi không tiếp chuyện anh được nữa."

"Đứng lại, cô không được phép đi, cô phải đi cùng với tôi." Người đàn ông mang kính đen vươn tay giữ chặt cánh tay của cô, nếu đã không thấy Thích tiểu thư, thì cứ bắt cô lại, xem có thể lấy công chuộc tội hay không.

"Này, anh làm gì vậy? Mau thả tôi ra, anh dựa vào cái gì mà bắt tôi?"Đàm Tiếu Tiếu giãy dụa, cô không nghĩ tới việc anh ta lại bắt chính mình, chuyện này thật không giống với dự đoán của cô chút nào.

"Mọi việc đều do cô gây ra, đương nhiên là phải bắt cô." Người đàn ông dùng một tay túm chặt lấy cô, còn tay kia lấy điện thoại ra gọi cho Uông Hạo Thiên.

"Cái gì? Cô ấy chạy thoát, đồ vô dụng." Nghe được tin tức hắn báo cáo, đầu dây điện thoại bên kia tức giận quát lên.

"Dạ, Uông tổng xin bớt giận, tôi đã bắt lại được cô bạn của cô ấy, anh xem phải làm sao bây giờ?" Người đàn ông mang kính đen nén giận, muốn bù đắp lại lỗi lầm mà mình đã phạm phải.

"Đàm Tiếu Tiếu? Bắt cô ta thì được gì……." Uông Hạo Thiên đột nhiên ngừng lại, vẻ tức giận trên mặt từng chút từng chút tan thành mây khói, khóe môi mang theo nụ cười đắc ý, Thích Vi Vi, lần này để xem em có tự mình ngoan ngoãn trở về không, lập tức căn dặn: "Đưa cô ấy tới khách sạn, nhớ kỹ, không được gây bất kỳ thương tổn nào cho cô ấy."

"Dạ, tổng tài." Người đàn ông mang kính đen bỏ di động xuống.

"Anh mau thả tôi ra, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát." Đàm Tiếu Tiếu muốn giãy ra khỏi sự kìm kẹp của anh, nhưng sức lực của anh quá lớn, bản thân giãy không được, chỉ còn cách phải uy hiếp.

"Cứ tự nhiên, chỉ cần cô không sợ chết, cô chắc chắn là biết được kết cục của việc đắc tội người không nên đắc tội là gì rồi." Người đàn ông không quan tâm nói.

Đàm Tiếu Tiếu lập tức từ bỏ giãy dụa, cô không phải sợ anh uy hiếp mình, chỉ là cô nghĩ tới dì Út, chẳng may liên lụy đến dì Út thì phải làm sao bây giờ? Dì chẳng qua là có lòng tốt giúp đỡ cô với Vi Vi mà thôi, ngay lúc cô còn đang do dự thì đã bị người đàn ông kia mạnh mẽ kéo lên xe taxi.

Thích Vi Vi từ bên trong chạy ra, kỳ thật cô cũng không có đi bao xa, mà là đi tới cửa hàng đối diện nằm bên kia đường, từ cánh cửa thủy tinh của nơi đó nhìn qua bên này, thật ra cô cảm thấy rất lo lắng, không biết Tiếu Tiếu có thể thoát thân được hay không? Muốn tận mắt nhìn thấy cô ấy rời khỏi trước thì mới yên tâm, nhưng cuối cùng lại nhìn thấy cô ấy bị người đan ông kia kéo lên xe, Thích Vi Vi liền lập tức vọt ra.

"Tiếu Tiếu……" Nhưng đã quá muộn, chờ đến lúc cô chạy ra thì xe taxi đã rời khỏi rồi.

Trong lòng nóng như lửa đốt, anh ta muốn đưa Tiếu Tiếu đi đâu? Tiếu Tiếu có thể gặp nguy hiểm hay không? Không được, cô không thể để cho Tiếu Tiếu phải chịu liên lụy, hiện tại chỉ có thể tìm Uông Hạo Thiên, kêu anh ta thả Tiếu Tiếu.

Nghĩ đến số điện thoại vừa rồi anh gọi tới, vừa định gọi lại cho anh thì tiếng chuông điện thoại đã vang lên, nhìn thấy dãy số hiện ra trên màn hình, cô lập tức nhấn nút nghe, phẫn nộ quát: "Uông Hạo Thiên, anh mau thả Tiếu Tiếu ra, chuyện xảy ra giữa chúng ta không liên quan đến cô ấy."

"Thì ra em cũng biết quan tâm đến bạn bè." Trong lời nói của anh mang theo châm chọc.

"Anh đã sai người mang cô ấy đi đâu? Mau thả cô ấy ra." Thích Vi Vi thật không dám tưởng tượng, nếu Tiếu Tiếu vì cô mà bị thương tổn, không bằng bắt cô đi chết còn hơn.

"Muốn tôi thả cô ấy, cũng được, trong vòng một giờ em phải trở lại biệt thự, nếu không, bạn của em, tôi không thể bảo đảm." Uông Hạo Thiên lãnh khốc nói xong liền tắt điện thoại.

"Anh……" Thích Vi Vi vừa định nói chuyện thì phát hiện anh đã ngắt điện thoại, không dám chậm trễ liền leo lên một chiếc taxi.

Đàm Tiếu Tiếu bị người đàn ông này mang vào một khách sạn sang trọng, bất kể cô cầu cứu như thế nào, chỉ cần người đàn ông kia vừa nói là chỉ thị của Uông tổng là mọi người liền thay đổi thái độ hờ hững với cô ngay……..

"Cô tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút, nếu không, đừng trách tôi không khách sáo." Người đàn ông mang kính đen uy hiếp.

"Anh muốn làm gì? Anh đừng qua đây nha, tôi không phải hạng người dễ đối phó như vậy đâu." Đàm Tiếu Tiếu sợ hãi lui về phía sau, tim đập nhanh đến nổi muốn nhảy ra ngoài…….

"Chỉ cần cô ngoan ngoãn, tôi sẽ không làm gì cô." Người đàn ông mang kính đen lại lạnh lùng nhìn cô một cái, rồi nói.

Thấy anh ta không đi tới nữa, lúc này cô mới run như cầy sấy ngồi trên ghế sô pha, ánh mắt đề phòng theo dõi người đàn ông này, sợ anh ta có mưu đồ bất chính gì đối với mình.

"Cô không cần đề phòng tôi như vậy, tôi không có hứng thú với cô đâu." Người đàn ông nhẹ nhàng bước đến một góc khác của ghế sô pha rồi ngồi xuống.

67. Chương 67: Vô Lực Phản Kháng

Thích Vi Vi thở hổn hển chạy về biệt thự liền thấy Uông Hạo Thiên bắt chéo chân ngồi ở đằng kia, nhàn nhã uống trà dường như đang chờ cô.

Nhìn thấy cô bước vào, vẻ mặt châm biếm nói: "Thật đúng giờ, còn chưa đến một tiếng đồng hồ."

“Bớt nói nhảm đi, Tiếu Tiếu đâu? Cô ấy ở chỗ nào? Đây là chuyện xảy ra giữa chúng ta, không liên quan đến cô ấy, anh mau thả cô ấy ra.”Thích Vi Vi nổi giận đùng đùng trừng mắt anh.

“Đây là thái độ cầu xin người khác của em sao?” Uông Hạo Thiên đứng dậy một chút, sắc mặt cũng trở nên lạnh như băng, món nợ cô muốn chạy trốn mình còn chưa tính sổ với cô đâu.

“Tôi không cầu xin anh, mà là tôi yêu cầu anh.” Thích Vi Vi cũng nhất quyết cùng anh đối đầu.

“Em không nên nhầm lẫn, em có tư cách gì để yêu cầu tôi?” Uông Hạo Thiên vươn tay, dùng sức nâng cằm của cô lên.

Thích Vi Vi né mặt ra, tránh thoát khỏi những ngón tay của anh, nhìn anh chằm chằm, lại yêu cầu một lần nữa: “Thả Tiếu Tiếu ra.”

“Có thả cô ấy hay không còn phải xem biểu hiện của em.” Uông Hạo Thiên mờ ám nhìn cô: “Tôi có chút mệt mỏi rồi.”

Thân thể của cô giật mình một cái, biết rõ anh đang nói cái gì, ở trong lòng giãy dụa, nếu không đáp ứng anh ta, liệu Tiếu Tiếu có xảy ra chuyện gì hay không? Nhìn chằm chằm vào anh, nói: “Thả Tiếu Tiếu ra, mọi chuyện còn lại tôi đều đáp ứng.”

“Ok.” Uông Hạo Thiên đồng ý một cách sảng khoái, dường như đang chờ những lời này của cô.

Thích Vi Vi thấy anh đáp ứng thoải mái như vậy, cô biết bản thân lại bị lừa, nhưng cô chỉ biết chấp nhận số mệnh, nếu đã trốn không thoát thì chỉ còn cách phải chấp nhận.

Nghe anh căn dặn trong điện thoại: “Mang Đàm tiểu thư trở về, tiện đó dẫn cô ấy đến trung tâm mua sắm để cô ấy mặc sức chọn những thứ mà mình thích. Xem như xin lỗi vì đã làm cho cô ấy sợ hãi.” Uông Hạo Thiên tắt di động, nhìn cô nói: “Xong rồi, cô ấy đã được thả, em có muốn gọi cho cô ấy một cuộc điện thoại để kiểm chứng không?”

“Không cần.” Thích Vi Vi không thèm nhìn đến anh, trực tiếp chạy lên lầu, cô biết chắc chắn anh sẽ không lừa cô, cũng sẽ không làm tổn thương Tiếu Tiếu, dù sao Tiếu Tiếu và anh cũng không thù không oán, cho nên cô không cần gọi điện thoại cho Tiếu Tiếu.

Khóe môi Uông Hạo Thiên cũng nhếch lên một nụ cười tươi, anh cũng tuyệt đối tin tưởng, qua đêm nay giữa họ sẽ có một sự khởi đầu mới…….

Đứng bất động ở bên giường, trong lòng hồi hộp làm cho lòng bàn tay cô đổ đầy mồ hôi lạnh, nhìn thấy chiếc giường to lớn kia, cô không dám tưởng tượng tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

“Không cần khẩn trương, anh sẽ thật dịu dàng.” Uông Hạo Thiên đi đến trước mặt cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, nắm tay của cô siết chặt lại, cô biết bản thân hiện tại có thể cự tuyệt, chỉ là cô hiểu được sự uy hiếp của anh có mặt ở khắp mọi nơi……

Anh mỉm cười với cô một cái, sau đó nhẹ nhàng đặt cô nằm trên giường, rồi anh nằm xuống bên cạnh thân thể cô, thân thể cô cứng ngắc, nhắm mắt lại……

Môi của anh chậm rãi tới gần cô, hôn lên cái trán của cô, ánh mắt của cô, cái mũi của cô, môi của cô, rồi còn mút lấy vành tai cô……

Cảm giác như có từng dòng điện tê dại từ đôi môi của anh truyền sang khắp toàn thân, thân thể của cô bắt đầu chậm rãi bị anh đánh thức, trở nên nóng như lửa, cảm giác được thân thể không còn một chút sức lực, cảm giác thoải mái kia cứ khống chế lý trí của cô từng chút từng chút……..

Uông Hạo Thiên không hổ danh là cao thủ trên tình trường, anh biết phụ nữ cần cái gì? Không có bất kỳ hành động dư thừa nào, không ngừng kích thích vào tình cảm mãnh liệt của cô…….

“Ưm….” Cô vô ý thức phát ra một tiếng vang……..

Tiếng rên rỉ của cô lại kích thích giác quan của anh, nhìn thấy cô lõa lồ ở trước mặt mình, hô hấp anh cũng bắt đầu trở nên dồn dập, ánh mắt mê ly nóng bỏng tràn ngập tình dục, hạ thân cứng rắn áp chặt vào hạ

thân cô, tình dục không ngừng dâng lên trong thân thể làm cho anh có chút khống chế không được # đã che chắn #……

Chỗ mẫn cảm bị anh chạm vào làm cho Thích Vi Vi tỉnh táo một chút, vội vàng lấy tay ngăn cản: "Không được."

Giờ phút này Uông Hạo Thiên chỉ thầm nghĩ muốn thỏa mãn thân thể chính mình# đã che chắn #……

đã che chắn # Thích Vi Vi cuộn mình lại, thân thể lui về phía sau……

"Không cần sợ." Uông Hạo Thiên vươn tay kéo cô lại, đem cô đặt ở dưới thân # đã che chắn #……

"A…." Đi kèm với một cơn đau nhức là tiếng kêu thảm thiết của cô, tay hung hăng bấm vào da thịt trên lưng anh, nước mắt từ trong khóe mắt chảy ra tựa như con sông nhỏ, nước mắt rơi là vì chính mình, cũng là vì tình yêu với anh Thiên Tứ……

"Chịu đựng một chút, sẽ nhanh chóng tốt thôi." Lúc này Uông Hạo Thiên mới khôi phục lại lý trí, tạm dừng động tác, hôn lên nước mắt đang chảy ra từ khóe mắt của cô, chờ cho cô thích ứng, anh mới từ từ bắt đầu chuyển động…….

Từ đầu đến cuối cô đều không có mở mắt ra, cô không có đủ dũng khí để đối mắt với người đàn ông đang ở trên người mình.

Cuối cùng tình cảm mãnh liệt cũng hóa thành bình tĩnh, nghe trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, lại nhìn thấy trên người mình có rất nhiều dấu hôn, còn có vết máu đỏ tươi chói mắt dính trên tấm ga trả giường, nước mắt của cô lặng lẽ rơi xuống, cô không còn thuần khiết, cô còn có thể trao tình yêu thuần khiết cho anh Thiên Tứ sao? Anh ấy sẽ không để tâm chứ? Không chỉ có thân thể đau nhức mà trong lòng cô càng đau, bắt đầu từ ngày hôm nay, cô không còn là cô của trước đây nữa……

Uông Hạo Thiên từ trong phòng tắm bước ra, liền thấy cô đưa lưng về phía mình, thân thể cuộn tròn lại, trong lòng thương tiếc cô, vươn tay ôm cô vào trong lòng ngực mình……

Thích Vi Vi cũng không có giãy dụa, bởi vì cô không còn sức lực, chỉ im lặng tựa vào lòng ngực anh, chỉ có điều lòng ngực rộng lớn như vậy nhưng cô lại cảm thấy không có chút ấm áp, mà chỉ thấy lạnh như băng, trong lòng lạnh như băng…….

Tỉnh lại từ trong mớ hỗn độn, lúc cô mở to mắt thì trời đã sáng rồi, Thích Vi Vi cử động thân thể, cô liền cảm thấy thân thể đau nhức, ánh mắt trống rỗng nhìn chằm chằm trần nhà, đến cuối cùng cô cũng vẫn đánh mất bản thân……

"Cốc cốc…." Đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa làm cho cô sửng sốt.

"Tiểu thư, tôi là người giúp việc do tiên sinh thuê đến, tôi có thể vào được không?" Ngoài cửa truyền vào giọng nói của một người phụ nữ trung niên.

"Vào đi." Cô mệt mỏi kêu lên.

Dì giúp việc bưng điểm tâm trong tay bước vào, khách sáo chào hỏi: "Tiểu thư, cô đói bụng chưa? Tiên sinh cố ý căn dặn tôi chuẩn bị bữa sáng cho cô, tiên sinh còn nói cứ để cho tiểu thư nghỉ ngơi thật tốt, ngài đã xin nhà trường cho cô được nghỉ rồi."

Cô sửng sốt một chút, ngay cả điều này anh ta cũng nghĩ tới, nhưng quả thật là hôm nay cô không muốn đến trường, gật gật đầu nói: "Cứ đặt ở đó, lát nữa tôi sẽ ăn."

"Dạ, tiểu thư, tiên sinh còn dặn dò tôi, nếu như cô muốn ăn cái gì hay cần cái gì thì cứ nói cho tôi biết là được." Dì giúp việc còn nói thêm.

"Tôi biết rồi, cám ơn dì." Thích Vi Vi gật gật đầu, cô có thể cần cái gì? Chuyện này có thể xem như sự quan tâm của anh ta không?

"Tiểu thư, tôi đi ra ngoài trước." Dì giúp việc lui ra ngoài.

Tiếng chuông di động lại vang lên, nhìn thấy trên màn hình hiện lên ba chữ "anh Thiên Tứ", theo bản năng có muốn tắt nó đi, bởi vì hiện tại cô không biết nên nói cái gì với anh?

68. Chương 68: Không Mặt Mũi Nào Đối Diện

Tiếng chuông di động vang lên liên tục, Thích Vi Vi biết nếu mình không nhận thì nhất định anh sẽ lo lắng, cho nên lúc này mới nhấn nút nghe điện thoại, giọng nói lo lắng của anh từ đầu dây bên kia truyền đến: "Vi Vi, em làm gì vậy? Tại sao bây giờ mới nghe điện thoại?" "Lúc nãy em ở trong toilet." Cô tùy tiện thốt ra một lời nói dối.

Anh rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới nói: "Vi Vi, anh sắp trở về rồi, mười một giờ anh sẽ xuống máy bay, anh đến trường học tìm em hay là chờ em tan học?"

"Anh Thiên Tứ, em không rảnh." Cô lập tức từ chối, cảm nhận được anh đang kinh ngạc nên lúc này mới giải thích: "Hôm nay có một bạn học cùng lớp mời sinh nhật, nên bọn em phải đến chúc mừng, em không thể từ chối được. Ngày mai mình gặp được không?" Cô không biết nên làm thế nào để đối mặt với anh, cho nên chỉ còn cách trốn tránh.

"Thì ra là vậy, được rồi, ngày mai gặp." Anh tạm dừng một chút, đột nhiên thâm tình nói: "Vi Vi, anh nhớ em."

Câu nói này làm cho cô nhất thời rơi lệ đầy mặt, giọng nói nghẹn ngào: "Em cũng vậy."

Tắt di động, cô liền trùm chăn lại, khóc lớn lên.

Đàm Tiếu Tiếu đợi cho đến lúc vào học cũng đều không thấy cô đến trường, nên cảm thấy có chút lo lắng, ngày hôm qua nghe được lời nói từ trong miệng của người đàn ông kia, cô biết Vi Vi trở về là vì mình, sau khi thả cô ra, anh ta còn cố ý nói với cô là không được gọi điện thoại quấy rầy cô ấy, nhưng bây giờ cô chờ không nổi nữa, bản thân muốn đi tìm bạn mình.

Thích Vi Vi nhắm mắt lại, nghe được tiếng mở cửa thì lại nghĩ là dì giúp việc, nên trực tiếp nói: "Tôi nói tôi không đói bụng."

"Vi Vi." Đàm Tiếu Tiếu nhìn thấy cô nằm ở trên giường, trên mặt còn dính nước mắt, bộ dáng tiều tụy, lập tức chuyện gì cũng đều hiểu được, bổ nhào về phía trước, nhưng lại không biết nên an ủi cô như thế nào?

"Tiếu Tiếu, cậu đã đến rồi." Nhìn thấy cô tựa như thấy được người nhà, làm cho những ủy khuất trong lòng của mình không ngừng tuôn ra, tuy nhiên, cô cố nén bi thương, ngăn không cho nước mắt rơi xuống.

"Đừng đau buồn, tất cả đều là lỗi của mình, là mình không tốt, nếu không phải mình tự cho là mình thông minh thì có lẽ cậu sẽ không trở nên như vậy." Đàm Tiếu Tiếu ôm cô, không ngừng tự trách.

"Tiếu Tiếu, chuyện này không thể trách cậu." Thích Vi Vi lau chùi nước mắt, lúc này mới hỏi: "Hôm qua cậu không xảy ra chuyện gì chứ? Người đàn ông kia đã đưa cậu đi đâu?"

"Mình không sao, hắn đưa mình tới khách sạn, nhưng không có làm gì mình cả." Cô nói

"Vậy là tốt rồi. À, phải rồi, Uông Hạo Thiên không phải muốn cậu đến trung tâm mua sắm chọn vài món đồ cậu thích coi như an ủi sao? Cậu có đi hay không?" Thích Vi Vi lại hỏi.

"Không đi, mình làm sao còn có tâm tình mà đi." Đàm Tiếu Tiếu lắc đầu, bản thân lúc nào cũng lo lắng cho cô thì còn tâm trạng đâu mà mua với sắm.

"Tại sao cậu lại không đi? Dù sao anh ta cũng có rất nhiều tiền, cậu đã để mất mấy ngàn vạn tiền mua nữ trang đấy." Thích Vi Vi oán hận nói.

"Mấy ngàn vạn? Cậu thật sự nghĩ rằng anh ta sẽ hào phóng như vậy sao?" Đàm Tiếu Tiếu bị cô trêu ghẹo nở nụ cười: "Mình không muốn để anh ta xem thường bạn bè của cậu, tuy rằng chúng ta yêu tiền, nhưng sách có câu quân tử không ham cái lợi trước mắt, chúng ta không thể để cho người khác khinh thường mình."

Thích Vi Vi cảm động nhìn cô, thì ra cô cũng có khổ tâm như vậy, thấy cô ngày thường rất tùy tiện, nhưng tấm lòng lại rất tốt, luôn luôn vì mình mà suy nghĩ.

"Được rồi, đừng cảm động, nếu không mình sẽ hối hận." Đàm Tiếu Tiếu muốn cho không khí thoải mái một chút, nhìn thấy bên cạnh vẫn còn đặt khay điểm tâm, cố ý nói: "Đói bụng quá, có thể mời mình ăn cơm trưa được không?"

"Được." Thích Vi Vi gật gật đầu, biết cô thật ra là muốn làm ình ăn một chút, bản thân cũng không muốn phụ lòng tốt của cô.

Uông Hạo Thiên liếc nhìn đồng hồ, đã đến bốn giờ rồi, nhấn nút điện thoại, phân phó: "Thư ký Tần, giúp tôi đi mua một bó hoa tươi."

"Vâng, tổng tài, không biết ngài cần hoa tươi gì?" Thư ký Tần cẩn thận hỏi lại.

"Hoa bách hợp." Anh suy nghĩ một chút rồi nói, hoa hồng rõ ràng không thích hợp lắm.

"Vâng, tổng tài, tôi lập tức đi làm ngay." Thư ký Tần buông điện thoại.

Chẳng bao lâu một bó hoa bách hợp lớn màu hồng phấn đã được đưa đến văn phòng, Sở Thiên Lỗi đi vào, nhìn thấy bó hoa, kinh ngạc hỏi: "Hoa này tặng cho ai vậy? Không phải là Thích Vi Vi chứ?"

"Đúng thì thế nào?" Uông Hạo Thiên nhíu mày một chút.

"Không sao, tốt lắm. Có điều tôi cảm thấy ngạc nhiên, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cậu chủ động tặng hoa cho phụ nữ. Thế nào? Thích cô ấy rồi hả?" Nhắc tới cô, Sở Thiên Lỗi lại nghĩ đến hành động điên cuồng của cô ngày đó, tuy rằng thật liều lĩnh nhưng lại biểu diễn rất đáng yêu.

"Tôi cũng không hiểu nữa, chẳng qua đột nhiên tâm tình khá tốt nên muốn tặng cô ấy một bó hoa." Uông Hạo Thiên híp mắt, anh cũng không thể nói rõ cảm giác của mình là gì.

"Xem ra người ta nói không sai, người thông minh một khi gặp phải chuyện tình cảm thì sẽ biến thành kẻ ngu ngốc, xem ra cậu cũng biến thành kẻ ngu ngốc rồi." Sở Thiên Lỗi trêu đùa.

"Được rồi, tôi phải đi. Chuyện còn lại giao cho cậu." Uông Hạo Thiên đứng dậy, cầm lấy bó hoa rời khỏi văn phòng.

"Này……." Sở Thiên Lỗi ở phía sau nhìn anh, biết có lẽ lúc này đây anh đã thật sự động tình, chỉ là bản thân còn chưa phát hiện ra mà thôi.

Thích Vi Vi nửa nằm nửa ngồi trên giường, trong tay cầm cái điều khiển từ xa của TV, không yên lòng liên tục đổi đài.

"két" một tiếng, cửa bị đẩy ra, cô liền thấy một bó hoa bách hợp màu hồng phấn lớn. Sau đó nhìn thấy anh đi đến, sắc mặt lập tức trở nên cứng ngắc, oán hận phẫn nộ quay đầu đi, không thèm nhìn tới anh.

Uông Hạo Thiên đi đến trước mặt của cô, nhìn chằm chằm cô, trực tiếp nói:"Trong lòng em dù có oán cũng thế, có hận cũng thế, bây giờ tất cả đều đã là sự thật, những chuyện trước kia không cần truy cứu nữa, anh hy vọng chúng ta có thể chung sống hòa bình trong khoảng thời gian này."

"Những chuyện trước kia không cần truy cứu nữa? Anh nói thật là hay, thật là thoải mái, anh có biết tôi đã mất đi thứ gì không? Đó là thứ quan trọng nhất của con gái, anh bảo tôi làm sao cùng anh chung sống hòa bình đây?" Thích Vi Vi nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn anh, nếu anh ta chỉ là người mua mình, vậy thì cô cũng không trách móc gì cả, nhưng đằng này tất cả mọi chuyện đều là bị anh dồn ép đến bước đường cùng.

Uông Hạo Thiên nhìn cô một hồi, đột nhiên khóe môi nhếch lên một nụ cười:"Thích Vi Vi, em biết không? Tất cả mọi chuyện không thể trách anh, cũng không thể trách mẹ em, nếu muốn trách chỉ có thể trách em, trách tính tình nóng nảy của em."

"Anh nói vậy là có ý gì?" Thích Vi Vi trừng mắt nhìn anh.

"Nếu lúc trước không phải em xúc động tát anh một cái, anh sẽ không vì vậy mà làm khó dễ em, thật ra anh cũng không thật sự muốn phòng ở của em, chỉ là em rất quật cường, cư nhiên bán đứng bản thân. Chị Hồng đến tìm anh, quả thật lúc ấy anh chỉ muốn giữ cho chị Hồng một chút thể diện chứ không phải anh muốn em, hoàn toàn không nghĩ tới người anh gặp lại là em, em đối với anh thù hận, những trò đùa quỷ quái của em làm cho anh cảm thấy rất thú vị, rất muốn chinh phục." Uông Hạo Thiên tạm dừng một chút, rồi mới nói: "Bây giờ em đã hiểu rõ chưa?"

Thích Vi Vi kinh ngạc nhìn anh, chẳng lẽ chính vì như vậy mới làm cho anh ta càng thêm chú ý tới mình sao? Chẳng lẽ chính là bởi vì bản thân nghĩ muốn rời đi nên đã làm ra đủ thứ chuyện, mới làm cho anh ta muốn mình sao? Cô hướng về phía anh hô to: " Không, tôi không tin, nhất định là anh lấy cớ thôi."

"Em bình tĩnh một chút." Uông Hạo Thiên lập tức nắm lấy cánh tay của cô:"Anh nói rồi, mọi chuyện trước kia không cần truy cứu nữa, chúng ta cứ chung sống hòa bình trong những ngày còn lại, đừng quên, cho dù em không chấp nhận, thì em cũng không thể trốn thoát được."

Câu nói cuối cùng làm cho cô lập tức tỉnh táo lại, nhìn anh, vẻ mặt đau khổ, anh ta nói đúng, đã trở thành như thế này, cho dù bản thân không cam lòng thì có thể làm được gì?

69. Chương 69: Chuyện Cũ Đau Lòng

"Nếu đã không thay đổi được sự thật, như vậy hãy cố gắng làm cho chính mình vui vẻ. Tặng cho em." Uông Hạo Thiên đặt bó hoa vào tay cô. Cô nhìn bó hoa bách hợp rực rỡ kia, cười thê thảm: "Tại sao lại tặng hoa cho tôi? Là muốn bồi thường về việc xảy ra tối hôm qua sao?"

"Nhất định phải có nguyên nhân sao? Không phải phụ nữ ai nấy cũng đều thích hoa à?" Uông Hạo Thiên càng thêm khó hiểu nhìn cô, ngoại trừ mẹ anh ra, anh chưa từng tặng hoa cho bất kỳ người phụ nữ nào, vốn tưởng rằng cô nhất định sẽ thích, lại không nghĩ rằng sẽ nhìn thấy vẻ mặt này, chẳng lẽ phụ nữ thích trang sức hơn sao?

"Phải, nhưng còn phải xem ai tặng." Thích Vi Vi đem bó hoa bách hợp đặt ở một bên, tuy rằng cô không muốn chịu thua kém, nhưng không muốn đối mặt với anh nhanh như vậy, nghĩ đến tối hôm qua cùng anh ở chung một chỗ, sắc mặt đỏ lên một chút, mất tự nhiên xoay qua một bên, mặc kệ đối với anh là hận cũng tốt, là oán cũng tốt, thì anh trước sau gì cũng là người đàn ông đầu tiên của mình, cái loại cảm giác này thật phức tạp.

"Có đói bụng không? Đi ăn cơm tối trước." Uông Hạo Thiên không để ý đến vẻ mặt lạnh lùng của cô, vươn tay ra.

"Tôi vừa mới ăn lúc giữa trưa, bây giờ không đói bụng." Cô không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, cô không thể thản nhiên ở chung với anh như vậy.

"Được rồi, em tiếp tục xem TV đi. Anh đi ăn cơm tối." Uông Hạo Thiên cúi đầu hôn lên mặt của cô một cái, mỉm cười dịu dàng với cô, sau đó xoay người bước ra cửa.

Thích Vi Vi ngồi im bất động giống như tượng đá, anh ta lại có thể tự mình đi, mà lại còn dịu dàng như vậy, có phải uống lộn thuốc nên tâm trí rối loạn hay không?

Uông Hạo Thiên mặc áo ngủ, dùng khăn lau khô tóc, từ trong phòng tắm bước ra liền thấy cô dùng chăn quấn chặt quanh người, không chừa một khe hở, làm cho khóe môi anh nhịn không được nhếch lên một nụ cười tươi, cô nghĩ như vậy có thể bảo vệ chính mình sao?

Dựa người vào giường, kéo qua một cái chăn khác, nhìn thấy cô giả bộ ngủ, đột nhiên rất muốn biết quá khứ của cô, tuy rằng anh có biết một chút, nhưng những tài liệu đó nhất định không được đầy đủ về mọi mặt, anh tin rằng cá tính của cô có liên quan rất lớn đến những gì cô đã trải qua.

"Nói cho anh nghe về gia đình của em, mẹ của em, và cả em nữa."

"Cái gì?" Thích Vi Vi mở to mắt ra nhìn anh, anh ta muốn làm gì?

"Không có gì. Chỉ là muốn biết tại sao mẹ em lại sinh bệnh? Và cả cuộc sống của em." Uông Hạo Thiên nhìn chằm chằm cô với ánh mặt thật chân thành.

Ánh mắt của cô ảm đảm một chút, có rất ít người hỏi mình về điều này, mà cô cũng rất ít khi nói chuyện này với người khác, không biết tại sao cô lại muốn nói cho anh biết, có lẽ có vài sự việc đã kìm nén trong lòng lâu lắm, cần tìm một người không liên quan gì để kể ra, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: "Gia đình của tôi thật sự rất đơn giản, đơn giản như rất nhiều gia đình bình thường khác, nghe mẹ tôi nói, lúc trước cha và mẹ rất yêu thương nhau, tuy rằng cuộc sống còn nghèo khổ nhưng cũng rất hạnh phúc, nhất là khi

tôi ra đời, khiến cha của tôi càng thêm nỗ lực làm việc, để cho tôi và mẹ có được cuộc sống tốt nhất, ông bắt đầu thử nghiệm việc kinh doanh, nhưng ngay từ đầu đã không được thuận lợi, gia đình vốn đã rất nghèo khổ nay lại càng túng quẫn hơn, nhưng mẹ tôi cũng không nói gì cả, vẫn yên lặng trông nom việc nhà, tất cả gánh nặng đều gánh vác trên đôi vai của mình, tôi còn nhớ rất rõ, mỗi một lần ăn cơm, bà đều để cho tôi và cha tôi ăn trước, rồi lát nữa bà mới ăn, thật ra là bà muốn để dành thức ăn cho chúng tôi, nhưng bà vẫn không oán không hối hận, vẫn luôn luôn cảm thấy hạnh phúc……."

Uông Hạo Thiên nghiêm túc lắng nghe, nhìn thấy trong mắt cô mang theo tia sáng rực rỡ, anh có thể hình dung được, vào thời điểm đó bọn họ chắc chắn rất hạnh phúc, tuy rằng chính anh cũng không biết mùi vị nghèo khổ là như thế nào?

"Có lẽ là ông trời thương xót cho hoàn cảnh của chúng tôi, sau đó, rốt cuộc cha tôi cũng thành công, tất cả đều thay đổi, chúng tôi có căn nhà lớn của chính mình, có tất cả những thứ mà người khác nhìn vào phải hâm mộ, thế nhưng hạnh phúc lại dần dần rời xa chúng tôi, cha đi xã giao ngày càng nhiều, về nhà ngày càng trễ, mà mỗi một lần trở về ông đều uống rượu say, nụ cười của mẹ thì càng ngày càng ít……." Cô siết chặt tay thành quả đấm, rơi vào thật sâu bên trong thống khổ……

Uông Hạo Thiên vươn tay ra, thật tự nhiên ôm cô vào trong ngực, đã đoán ra được tiếp theo sẽ phát sinh ra chuyện gì.

"Khi tôi hơn mười tuổi, đã muốn trưởng thành, tôi biết cha ở bên ngoài đã yêu mến một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, ruồng bỏ người mẹ già nua của tôi, nhưng ông hoàn toàn không nghĩ qua, thành công của ông là do mẹ tôi hi sinh tuổi thanh xuân để đổi lấy, tôi từng hỏi ông, nhưng ông không thừa nhận." Vẻ mặt của cô trở nên giận dữ.

"Cuối cùng đến một ngày, có một người phụ nữ tìm đến cửa, bà ta nói bà ta là người tình của cha tôi đã ba năm, bây giờ bà ta không muốn đợi nữa, bà ta muốn mẹ tôi đem ba tôi tặng cho bà ta, tôi thật sự không biết sao trên đời này lại có một người phụ nữ không biết xấu hổ như vậy, mẹ tôi chịu không nổi nên đã cùng bà ta xảy ra một trận khẩu chiến kịch liệt, bọn họ cũng động tay động chân với nhau, nên đã làm cho bà ta bị sẩy thai, nhưng mẹ tôi hoàn toàn không biết đó chính là âm mưu của bà ta……." Nước mắt của cô bắt đầu lặng lẽ rơi xuống.

Uông Hạo Thiên ôm chặt lấy cô, những chuyện tiếp theo anh cũng đã đoán ra vài phần.

"Bác sĩ nói đứa nhỏ đó là con trai, cha tôi rất phẫn nộ, đem tất cả mọi chuyện trút hết lên người mẹ tôi, ông muốn ly hôn, nhưng mẹ tôi không đồng ý, bà đau khổ cầu xin nhưng ông đều thờ ơ, không chút động lòng, nhìn thấy mẹ đau khổ, tôi đã thực hiện một quyết định để khiến cha quay đầu lại, nhưnghoàn toàn không nghĩ tới, nó lại đưa mẹ tôi vào bước đường cùng……" Tay của cô gắt gao siết chặt, nước mắt hối hận rơi ướt cả chăn.

Uông Hạo Thiên nhìn Vi Vi nhăn mặt nhíu mày, nghi hoặc hỏi: "Em đã làm gì?"

"Anh nhất định đoán không ra, tôi đến một hộp đêm, ăn mặc dữ dội xuất hiện ở trước mặt ông làm cho sắc mặt ông xanh mét, ông hung hăng tát tôi một cái rồi lôi tôi trở về nhà, sau đó lại đi chất vấn mẹ tôi. Mẹ dùng ánh mắt không thể tin được để nhìn tôi, nhưng mẫu tử liên tâm, bà hiểu được tại sao tôi lại làm như vậy? Bà ôm tôi khóc và nói với ông, bà đồng ý ly hôn, có lẽ là ông còn có chút lương tâm, để lại tất cả tiền bạc và nhà cửa cho chúng tôi, chỉ ra đi một mình……."

Lúc này Uông Hạo Thiên mới hiểu ra, cô muốn đến hộp đêm là để trả thù cha của mình, có điều, chuyện này cũng rất giống với những chuyện mà cô đã làm.

"Cha tôi đi rồi, mẹ tôi không thể chấp nhận được đả kích lớn như vậy, bà….đã phát điên." Cô nhẹ giọng khóc, nghĩ đến dáng vẻ đáng thương của mẹ, cô liền đau lòng không thôi, mấy năm nay quả thật là cô và mẹ rất vất vả.

"Vậy em không nghĩ qua chuyện dẫn bà đi chữa bệnh sao?" Uông Hạo Thiên nhìn cô, dù sao người đàn ông đó cũng để lại tiền cho bọn họ.

"Ngay từ đầu, tôi cũng không có chú ý, chỉ nghĩ rằng trong lòng mẹ đang đau khổ, cho nên kiếm chuyện gây sự để trút giận, sau đó mới chú ý đến chuyện bà sinh bệnh, bởi vì không đành lòng đưa bà đến bệnh viện

tâm thần, cho nên tôi mời người đến chăm sóc bà, cho đến một ngày, tôi trở về nhà đã thấy lửa bốc lên đến tận trời, thì ra là mẹ tôi phóng hỏa, may mắn là cô người làm thông minh đã dẫn bà chạy thoát ra ngoài. Lửa bị dập tắt, nhưng lầu trên lầu dưới đều bị thiêu rụi, tuy rằng mẹ tôi không bị truy cứu trách nhiệm hình sự, nhưng chúng tôi cũng phải bồi thường, cứ như vậy, chỉ trong một đêm, chúng tôi trở thành những kẻ trắng tay……." Cô không có nói tiếp, chỉ nhắm chặt hai mắt suy nghĩ, những khoảng thời gian khó khăn kia, cô không dám quay đầu nhìn lại.

"Em không có đi tìm cha em sao?" Cuối cùng Uông Hạo Thiên cũng mở miệng hỏi, anh không tin người đàn ông kia lại nhẫn tâm như vậy, mặc kệ thế nào cô cũng là con gái của ông ta.

"Không có." Cô lắc đầu. "Từ ngày ông ta rời khỏi tôi và mẹ, ngày đó tôi đã thề , cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại ông ta nữa, cũng không bao giờ thừa nhận ông ta."

Lúc này Uông Hạo Thiên mới hiểu được, cô hoàn toàn không có nói ra, nếu cô không quá quật cường, thì cô sẽ không phải chịu nhiều khổ sở như vậy. Có điều, nếu không như vậy, anh cũng sẽ không quen biết cô, mọi chuyện trước kia đã không còn ý nghĩa gì nữa, nhẹ nhàng nói: "Đừng suy nghĩ nhiều nữa, ngủ đi."

Cô thật nghe lời nhắm mắt lại, mang những điều đã chôn dấu trong trái tim nhiều năm nói ra miệng, tâm lập tức thả lỏng, giống như từ trước tới nay chưa từng trải qua những giây phút nhẹ nhàng như vậy…….

70. Chương 70: Trò Chơi Kết Thúc

Trong lúc ngủ mơ, cảm thấy chính mình bị một đôi cánh tay mạnh mẽ ôm vào trong ngực, làm cho cô cực kỳ an tâm, ngủ thật yên ổn, thật thỏa mãn, thức dậy với một nụ cười tươi trên mặt, nhìn thấy khuôn mặt của anh đang phóng to hết cỡ trước mặt mình làm cho cô hoảng sợ, lúc này mới nhớ tới tối hôm qua cùng anh nói chuyện, sau đó cô cứ để mặc cho anh ôm vào trong lòng ngực, ngủ thiếp đi, cô cũng không hiểu tại sao mình lại có thể kể hết mọi chuyện cho anh nghe mà không hề phòng bị…… "Tỉnh rồi à, ngủ có ngon không?" Uông Hạo Thiên nhìn cô với ánh mắt mang theo một tia dịu dàng.

"Ừm, ngon lắm. Tôi phải đến trường." Cô gật gật đầu, nhanh chóng đứng dậy rời khỏi lòng ngực anh, ở chung với anh như vậy vẫn là cảm thấy không được tự nhiên.

"Anh đưa em đi." Uông Hạo Thiên cũng đứng dậy nói.

"Anh đưa tôi?" Thích Vi Vi kinh ngạc nhìn anh, vội vàng xua tay, nói: "Không cần, không cần, tôi tự mình đi được rồi." Nếu anh ta đưa mình đi, để cho bạn học nhìn thấy, cô biết làm thế nào? Cô cũng không muốn bản thân lâm vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng.

"Em sợ người ta nói ra nói vào sao? Vậy anh bảo tài xế đưa em đi." Uông Hạo Thiên liếc mắt một cái liền đoán ra trong lòng của cô đang nghĩ gì.

"Thật sự không cần, tôi có thói quen tự mình đạp xe đến trường. Không cùng anh nói chuyện phiếm nữa, tôi phải đi trước." Thích Vi Vi cắt ngang đề tài, không muốn bản thân tiếp xúc quá gần với anh, trong lúc này mối quan hệ giữa họ chỉ là giao dịch.

Nhìn thấy cô giống như bỏn trốn chạy xuống lầu, Uông Hạo Thiên nhăn mặt nhíu mày khó hiểu, là mình đã nói sai cái gì sao? Hay là cách cư xử của mình quá ân cần? Trên mặt mang theo vẻ tươi cười, khi nào thì anh quan tâm đến một người phụ nữ như vậy chứ? Từ trước đến nay đều là người ta chủ động yêu cầu anh đưa đi, đây chính là lần đầu tiên anh chủ động muốn đưa phụ nữ đi.

~Cô đạp xe đạp, từ xa đã nhìn thấy Hoàng Thiên Tứ đứng chờ mình trước cổng trường, tim đột nhiên nhảy dựng lên, ánh mắt có chút bối rối, cô vẫn còn chưa chuẩn bị tốt để đối mặt với anh.

"Vi Vi." Anh nhìn thấy cô, trên mặt mang theo nụ cười tươi, vươn tay vẫy vẫy, rồi chạy về phía cô.

"Anh Thiên Tứ, tại sao anh lại ở đây?" Cô cố gắng nặn ra một nụ cười tươi.

"Anh không thể đợi đến buổi tối mới được gặp em, cho nên từ sớm đã chờ ở đây, muốn gặp em một lát, để xem em có khỏe hay không?" Ánh mắt thâm tình của Hoàng Thiên Tứ chưa bao giờ rời khỏi gương mặt cô.

"Anh Thiên Tứ, em rất khỏe." Cái mũi Thích Vi Vi cay cay, nước mắt suýt chút nữa đã rơi xuống.

"Được rồi, anh không có thời gian, tối nay chúng ta nói chuyện tiếp, cái này anh tặng cho em." Từ trong ba lô Hoàng Thiên Tứ lấy ra một cái hộp nhỏ đặt vào tay cô. "Tan học thì chờ điện thoại của anh, anh mời em ăn cơm." Anh vừa lấy tay làm động tác gọi điện thoại vừa vội vàng chen chúc lên xe buýt.

Thích Vi Vi chính mắt nhìn thấy anh bước lên xe buýt mới nhẹ nhàng mở hộp quà anh đưa ình ra, cầm lấy món quà bên trong hộp, thì ra là một cái ly, điều đặc biệt chính là trên bề mặt ly có một bóng dáng rất đẹp, là bóng dáng của chính mình.

"Anh Thiên Tứ." Cô nắm chặt cái ly, anh lúc nào cũng có lòng như vậy, luôn làm ình kinh ngạc vui mừng, sau đó cô cẩn thật cất cái ly vào.

"Vi Vi, cậu làm sao vậy?" Đàm Tiếu Tiếu đi tới, dùng tay vỗ cô một cái, lúc này mới phát hiện ánh mắt của cô hồng hồng.

"Không có gì, bụi bay vào mắt thôi." Cô vừa lấy tay lau đi nước mắt vừa nói.

"À." Đàm Tiếu Tiếu biết cô đang nói dối, nhưng nếu cô đã không muốn nói, thì mình cũng không nên ép hỏi làm gì, khoác tay cô, nói: "Không phải là cậu muốn nhìn thấy "người đó" của mình sao? Anh ấy đã trở về rồi, mình có hẹn với anh ấy ngày mai gặp nhau trước cửa quán café để gặp mặt cậu, cậu có rảnh không?"

"Đương nhiên là rảnh, cho dù không rảnh, mình cũng sẽ dẹp hết mọi chuyện qua một bên, để đi xem thử anh ấy là người đàn ông có bộ dạng thế nào mà được cậu xem trọng như vậy." Thích Vi Vi nói.

"Đương nhiên là rất đẹp trai." Vẻ mặt của Đàm Tiếu Tiếu thật ngọt ngào, anh ấy chính là người làm cho trái tim mình cảm thấy hạnh phúc.

~~Trong văn phòng.

Ánh mắt Sở Thiên Lỗi không hề chớp, cứ nhìn chằm chằm vào tâm trạng rất tốt của anh.

"Cậu đang nhìn cái gì? Tôi có chỗ nào bất thường sao?" Uông Hạo Thiên vừa hỏi vừa xoay xoay cây bút máy trong tay.

"Vấn đề này hẳn là nên hỏi cậu chứ không phải hỏi tôi, cậu bất thường ở chỗ nào, tự trong lòng cậu không hiểu rõ sao?" Sở Thiên Lỗi nhìn anh, chậm rãi nói ra từng chữ.

"Hiểu rõ cái gì? Tôi không có chỗ nào bất thường cả. Đúng rồi, tan sở chúng ta đi uống vài ly nhé."Uông Hạo Thiên nói.

"Tôi thì không thành vấn đề, quan trọng là cậu có rảnh hay không thôi?" Sở Thiên Lỗi mờ ám hỏi.

"Cậu có ý gì? Thật ra cậu muốn nói gì?" Uông Hạo Thiên liếc mắt nhìn anh một cái.

"Tôi không có muốn nói gì cả. Cứ như vậy đi, tối nay gặp ở quán bar, tôi đi ra ngoài trước." Sở Thiên Lỗi cầm văn kiện vừa muốn rời đi thì ngửi thấy một mùi nước hoa nồng nặc từ ngoài cửa truyền vào.

"Xin chào, Sở tiên sinh." Trên mặt Lệ Na mang theo nụ cười ngọt ngào làm cho người ta nhìn sơ qua đã thấy ngay là giả dối.

"Lệ Na tiểu thư." Sở Thiên Lỗi thấy cô trang điểm thật đậm, trên người lại sực nức mùi nước hoa thì đã không có hảo cảm, lạnh lùng gật đầu, sau đó bỏ đi.

Uông Hạo Thiên nhíu mày một chút, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, trong giọng nói không mang theo một tia ấm áp: "Sao em lại tới đây?"

"Hạo." Lệ Na mặc váy ngắn gợi cảm, chân mang giày cao gót, thướt tha yểu điệu đi tới ngồi lên đùi anh, ôm cổ anh làm nũng: "Người ta nhớ anh mà, anh đó, đã mấy ngày rồi cũng không đến thăm người ta, biết anh bề bộn nhiều việc, cho nên người ta đến thăm anh."

"Lệ Na, chẳng lẽ em không biết, anh không thích phụ nữ đến văn phòng của anh sao?" Trong lòng Uông Hạo Thiên hiện lên một tia chán ghét, lập tức đẩy cô ra, mục đích của cô là gì làm sao anh lại không biết, anh ghét nhất là phụ nữ không biết tự lượng sức mình, cho rằng chiếm được một chút yêu thương, là có thể bay lên cành cao.

"Hạo, em biết. Nhưng em không giống như những người phụ nữ ấy, em với bọn họ không giống nhau." Thân thể Lệ Na giống như con rắn nước đang tiến về phía trước, đương nhiên cô cũng muốn mượn cơ hội này để xem thử, rốt cuộc ở trong lòng anh, mình có địa vị như thế nào.

"Em và bọn họ không giống nhau? Em và bọn họ không giống nhau ở điểm nào?" Uông Hạo Thiên lấy tay nâng cằm của cô lên, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lùng: "Nhớ kỹ, ở trong mắt của tôi, tất cả phụ nữ đều giống nhau."

"Hạo, anh thật sự xem em như vậy sao?" Ánh mắt Lệ Na hàm chứa nước mắt, vẻ mặt đau khổ động lòng người ngước nhìn anh.

"Tôi thấy, em nhất định biết phải làm như thế nào. Lệ Na, em là người thông minh, thì nên làm chuyện thông minh, đi ra ngoài đi." Uông Hạo Thiên biết rằng người phụ nữ này nên thay đổi.

Đến nước này thì Lệ Na mới biết mình đã phạm vào điều kiêng kị của anh, muốn bù đắp, bèn nói: "Hạo, em đã biết. Sau này em nhất định sẽ an phận thủ thường, cả đời làm người phụ nữ phía sau lưng anh." Chỉ là cô không biết, chính mình càng nói càng bậy.

"Cả đời?" Uông Hạo Thiên hừ lạnh một tiếng: "Em thật mưu mô, nhưng e là phải làm em thất vọng, có thể ở cả đời cùng tôi, chỉ có một người phụ nữ, đó chính là vợ tôi. Nếu đã nói tới đây, thì tôi cũng nói thẳng, trò chơi của chúng ta đến đây là kết thúc."

Sắc mặt Lệ Na lập tức trở nên trắng bệch, ngay cả môi cũng trở nên tím ngắt, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn anh: "Hạo, anh nói, mối quan hệ của chúng ta đã kết thúc sao?"

"Phải." Uông Hạo Thiên cực kỳ rõ ràng phun ra chữ này, trong mắt không có lấy một tia tình ý.

"Đừng, Hạo, đừng bắt em rời khỏi anh, em biết lỗi rồi, những gì anh không thích em nhất định sẽ sửa." Lệ Na giữ chặt cánh tay anh, giọng điệu gần như cầu xin, cô không thể rời khỏi anh, anh chính là kim chủ (ông chủ nhiều tiền) của cô, rời khỏi anh chẳng khác nào rời khỏi tiền bạc.

"Em không thấy như vậy rất hèn mọn sao? Vì tiền, em không cần một chút tôn nghiêm sao?"Uông Hạo Thiên lạnh lùng châm biếm khi nhìn thấy bộ dáng của cô, trước mắt đột nhiên hiện ra khuôn mặt của Thích Vi Vi.

71. Chương 71: Bị Anh Phát Hiện

Nhìn thấy anh lạnh lùng, nhìn thấy anh tuyệt tình tàn khốc, Lệ Na biết mình có cầu xin cũng vô ích, nếu anh cũng đã nói ra, vậy chi bằng cô cũng tự mình tranh thủ một chút, nghĩ vậy, cô đứng dậy nói: "Nếu anh đã nói như vậy, em còn có thể nói được gì? Vậy là được rồi, xem như có hợp có tan đi." "Coi như em cũng là kẻ thức thời." Từ trong ngăn kéo bàn, Uông Hạo Thiên lấy ra một tấm chi phiếu, viết lên đó vài con số rồi đưa cho cô "Em có thể đi được rồi."

Nhìn thấy mấy con số ghi trên tấm chi phiếu, Lệ Na không thể tin được, hô lên:"Một trăm vạn?"

"Một trăm vạn thì sao? Không đủ?" Uông Hạo Thiên nhìn cô.

Vẻ mặt Lệ Na mang theo tức giận nhìn anh, cố gắng kìm nén để giọng nói của mình ở mức bình tĩnh nhất: "Tại sao chỉ có một trăm vạn? Mỗi lần anh chia tay, phí tổn không phải đều là một ngàn vạn sao? Em nghĩ Uông tổng tài không cần đối xử với em keo kiệt như vậy?" Anh ta muốn tổng cổ mình như một kẻ ăn xin sao?

"Một ngàn vạn, yêu cầu như vậy mà em cũng dám mở miệng, em nói không sai, những người phụ nữ này tôi đều ột ngàn vạn, nhưng em, chỉ đáng giá một trăm vạn." Uông Hạo Thiên nhìn chằm chằm cô, lạnh lùng nói, cuối cùng cô cũng hiện nguyên hình.

"Tại sao? Em ở với anh lâu như vậy? Cho dù không có tình yêu thì cũng có tình cảm, anh thật sự đối xử với em keo kiệt như vậy sao?" Lệ Na cắn răng hỏi.

"Keo kiệt? Ha ha." Uông Hạo Thiên đột nhiên cười ha hả. "Uông Hạo Thiên tôi đã từng khi nào đối xử keo kiệt với phụ nữ chưa? Dường như em đã quên, cái ăn, cái mặt, trang sức, thậm chí ngôi nhà mà em đang ở cũng là do tôi cung cấp cho em, em lại còn nói tôi keo kiệt."

"Không phải anh cũng cung cấp cái ăn cái mặc , đồ dùng và nhà cửa cho những người phụ nữ đó sao? Tại sao anh cho họ một ngàn vạn mà chỉ cho em một trăm vạn?" Đây là chuyện mà cô nghĩ hoài cũng nghĩ không ra.

"Muốn biết tại sao à? Được, tôi nói cho em biết, bởi vì số tiền mà tôi chi cho họ không giống như số tiền tôi đã chi cho em, em hao hết tâm tư tìm đủ mọi lý do muốn tôi mua trang sức cho em, em đã từng tính qua, số trang sức đó trị giá bao nhiêu tiền chưa? Đối với những người phụ nữ đó, một trăm vạn cũng là quá dư dả rồi." Bất thình lình Uông Hạo Thiên lấy lại tấm chi phiếu, sau đó nhìn cô, rồi dùng tay xé tấm chi phiếu ra thành từng mảnh vụn. Người khác không cần anh càng muốn cho, nhưng người khác không nên đòi hỏi anh, vậy thì anh không cho.

"Đừng……" Lệ Na muốn vươn tay ngăn lại, nhưng đã quá trễ, nhìn thấy những mảnh nhỏ của tấm chi phiếu từ trên đỉnh đầu mình bay xuống, làm cho cô tức giận, lấy tay chỉ vào anh, nổi giận đùng đùng nói: "Uông Hạo Thiên, trong lòng anh hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác, người phụ nữ nào đi theo anh đều không phải vì tiền? Không phải anh nghĩ rằng tất cả bọn họ vì yêu anh nên mới đến với anh chứ, anh nằm mơ đi."

Ánh mắt Uông Hạo Thiên trở nên âm u đáng sợ, lập tức nắm lấy ngón tay cô, cười lạnh: "Em nói đúng, tất cả những người phụ nữ đó đều vì tiền, nhưng trả tiền cũng là do tôi cam tâm tình nguyện, tôi thích cho ai thì cho người đó, không thích cho, thì một đồng cô cũng đừng hòng lấy được."

"Anh muốn nói cái gì?" Lệ Na nhìn anh, không tin anh sẽ lấy lại tất cả những gì anh đã ình.

"Nghe không rõ sao? Vậy tôi nói cho em biết, những thứ tôi đã mua cho em tôi sẽ lấy lại tất cả, không chừa một thứ nào, em nên tuyệt đối tin tưởng, tôi nói được là làm được, cút ra ngoài." Uông Hạo Thiên lập tức buông cô ra, quát to lên, bản thân anh chưa bao giờ tàn nhẫn với những người phụ nữ đã đi theo mình, cô là người đầu tiên.

Lệ Na cắn môi, oán hận nhìn anh, sau đó xoay người chạy ra ngoài…….

Lúc này Uông Hạo Thiên mới nhấn điện thoại nội bộ trên bàn làm việc.

"Hạo Thiên, có việc gì sao?" Giọng nói của Sở Thiên Lỗi từ bên trong truyền ra.

"Thiên Lỗi, lấy tất cả những thứ mà trên danh nghĩa tôi đã mua cho Lệ Na, bất chấp mọi giá đều phải lấy lại hết cho tôi."

Đầu dây điện thoại bên kia im lặng một hồi, rồi mới hỏi: "Cậu khẳng định làm như vậy chứ? Dù sao từ trước đến nay một khi cậu đã tặng thứ gì đó cho ai, cậu chưa từng thu hồi lại, mà nếu thực hiện chuyện này cũng sẽ gặp không ít khó khăn, tuy rằng có thể làm được, nhưng cũng tiêu phí không ít công sức và tiền bạc."

"Tôi cực kỳ khẳng định, tôi phải lấy lại tất cả bằng mọi giá, lập tức làm đi." Uông Hạo Thiên buông điện thoại, anh muốn cho người phụ nữ này một bài học kinh nghiệm, để cho cô biết cái gì gọi là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

~Thích Vi Vi nhìn thấy nhà hàng cao cấp trước mặt thì lui về phía sau hai bước, lôi kéo tay anh, nghĩ muốn rời đi: "Anh Thiên Tứ, nơi này rất đắc tiền, chúng ta tìm nơi nào rẻ tiền để ăn là được rồi, dù sao cũng chỉ là lấp đầy bụng, không cần lãng phí nhiều tiền."

"Vi Vi." Hoàng Thiên Tứ dùng sức giữ chặt cô. "Lần này đi công tác, anh đã đàm phán thành công một hợp đồng lớn cho công ty, ông chủ có thưởng cho anh hai vạn, cho nên anh muốn cùng em chia sẻ thành công này, sẵn đây cũng vui mừng nói cho em biết, anh có thể cho em một cuộc sống tốt hơn, ngay lúc này đây, để cho chúng ta hưởng thụ một lần, số tiền sau này, chúng ta sẽ tiết kiệm tất cả, để dành tương lai mua nhà, được không?"

Nhìn thấy ánh mắt thật chân thành của anh, Thích Vi Vi biết mình không thể tiếp tục từ chối, đành phải gật đầu: "Nếu đã nói như vậy, thì cứ thử một lần."

"Được, cứ thử một lần." Hoàng Thiên Tứ cười, nếu có thể cưới được một cô gái tốt như vậy, thì kiếp này anh quả là may mắn.

Mới vừa ngồi vào chỗ, một người phục vụ đã đi tới, rất lễ phép và khách sáo hỏi:"Anh, chị, xin hỏi muốn dùng gì?"

"Để tôi xem." Thích Vi Vi cầm lấy thực đơn, nhìn thấy mấy con số ghi trên đó, lật từng tờ từng tờ, đắt quá a, muốn tìm món nào rẻ một chút nhưng lại phát hiện ra hoàn toàn không có.

Hoàng Thiên Tứ biết cô tiếc tiền, lấy thực đơn đặt qua một bên, nói: "Vi Vi, đừng xem nữa, làm ơn cho hai phần bò bít tết."

"Không……." Thích Vi Vi vừa muốn nói chyện, nhưng lập tức ngậm miệng lại, cô không muốn làm cho anh mất mặt.

"Dạ, anh, có dùng rượu vang không?" Người phục vụ lại hỏi.

"Không cần, cám ơn." Thích Vi Vi giành quyền trả lời.

"Xin anh chị chờ một lát." Người phục vụ xoay người rời đi.

Cô thấy anh đang ngồi ở phía đối diện cười mình, liền vội vàng giải thích: "Anh Thiên Tứ, anh cũng biết em không thích uống rượu, em sẽ uống say."

"Vi Vi, em rất lương thiện, lại quá chu đáo và còn hiểu ý người nữa."Hoàng Thiên Tứ nhìn cô, tình yêu trong mắt không hề che dấu.

"Em không có tốt như anh nói." Thích Vi Vi cúi đầu xuống, vẻ mặt có chút ảm đạm, nếu anh ấy biết mình…….thì sẽ thế nào đây?

Hoàng Thiên Tứ lại nghĩ cô thẹn thùng, quan tâm nói: "Vi Vi, hôm nào chúng ta cùng đi thăm bác gái nha."

"Được." Ngoại trừ nói từ "được" ra, cô còn có thể nói cái gì? Trong lòng ôm một tia hy vọng, hy vọng anh sẽ tha thứ ình.

Hoàng Thiên Tứ nhìn cái miệng nhỏ đang nhai thức ăn của cô, hình như lần này trở về cảm thấy cô có chút là lạ, nhưng lại không biết lạ ở điểm nào, nhẹ nhàng mở miệng hỏi: "Vi Vi, em có tâm sự sao?"

"Không có, em làm gì có tâm sự chứ. Tại sao anh lại hỏi như vậy?"Thích Vi Vi hoảng sợ, chẳng lẽ anh đã nhìn ra cái gì sao?

"Không có gì, chỉ là cảm thấy hình như em không được vui, cũng ít nói hơn ngày thường, nếu không có gì thì quên đi." Hoàng Thiên Tứ tưởng bản thân đã suy nghĩa quá nhiều, cho nên cũng không quan tâm.

Lòng của cô giống như bị một tảng đá đè lên, những thay đổi rất nhỏ của bản thân, anh đều có thể nhận thấy được, liệu sau này anh ấy có thể phát hiện ra chuyện gì không…….

72. Chương 72: Cự Tuyệt Chấp Nhận

Trong quán bar. "Hạo Thiên, tại sao lại muốn thu hồi hết tất cả những gì đã đưa cho Lệ Na vậy? Từ trước tới nay cậu luôn luôn rất hào phóng với phụ nữ mà." Sở Thiên Lỗi uống rượu, nhưng vẫn nhịn không được tò mò, liền hỏi.

Uông Hạo Thiên uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay, nghĩ đến bộ dạng liều lĩnh ban sáng của cô, anh hừ lạnh một tiếng: "Người phụ nữ này quá liều lĩnh, phải cho cô ta một bài học kinh nghiệm, muốn tiền của tôi thì cũng phải xem tôi có chịu hay không? Cô ta có bản lĩnh lấy hay không?"

"Cô ta đã làm gì chọc giận cậu? Lại có thể khiến cho cậu nổi cáu? Từ trước tới nay chưa từng xảy ra chuyện như vậy nha." Sở Thiên Lỗi cảm thấy rất kỳ quái.

"Làm gì chọc giận tôi ư? Tôi chưa từng gặp qua người đàn bà nào yêu tiền như vậy, tôi cũng chưa bao giờ bạc đãi bất kỳ người phụ nữ nào, nhưng mà chưa có ai dám xòe tay ra đòi tiền tôi, chỉ bằng điểm này thôi, thì cô ta không xứng để tôi cho cô ta thứ gì." Ánh mắt Uông Hạo Thiên lạnh như băng.

Sở Thiên Lỗi trầm mặc một chút mới nói: "Hạo Thiên, thật ra cô ấy cũng không sai, có người phụ nữ nào bám theo cậu mà không có mục đích, nếu cậu không muốn tiếp tục trò chơi cuộc sống (Game of Life) này, vậy thì tốt rồi, tìm một người phụ nữ tốt để kết hôn đi, lại nói, cậu cũng đã ba mươi tuổi rồi, hẳn là nên lập gia đình, đừng đợi đến khi cậu già rồi nằm im một chỗ mà con của cậu chỉ mới chập chững biết đi."

"Cậu nói tôi cũng khá lắm, còn cậu thì sao? Cậu cũng chẳng phải như vậy à? Tại sao không kết hôn?" Uông Hạo Thiên lườm anh một cái, kết hôn là chuyện cả đời, không phải trò chơi có thể muốn chấm dứt lúc nào thì chấm dứt, tất cả phải thật thận trọng.

"Tôi ư, trong nhà đã ra lệnh cho tôi, muốn tôi trước ba mươi tuổi phải kết hôn, giờ tôi vẫn còn hai năm nữa, đến lúc đó tính sau." Sở Thiên lỗi nói, tìm phụ nữ thì rất dễ dàng, nhưng để tìm được một một người phụ nữ thích hợp thì rất khó, mà lại còn là người phụ nữ mà mình yêu thương.

"Vậy thì chúc cậu may mắn." Uông Hạo Thiên vỗ vỗ anh, thật may mắn là cha mẹ mình ở nước ngoài, không có ép buộc mình kết hôn.

Thích Vi Vi chờ cho Hoàng Thiên Tứ đi thật xa mới chậm rãi từ trong nhà bước ra ngoài, anh ấy luôn kiên trì đưa mình về nhà, nhưng lại không biết, cô căn bản là không có ở đây, mà cô lại không thể không làm bộ trở về, sau khi chờ anh đi rồi, mới quay về biệt thự.

Ngày lại trôi qua, cô rất hy vọng mau chóng chấm dứt, ba tháng hẳn là sẽ trôi qua rất nhanh thôi, sau này, cô nhất định toàn tâm toàn ý yêu thương anh, bù đắp cho anh.

****

Lúc từ trong phòng tắm vừa lau khô tóc vừa đi ra liền thấy anh ngồi ở bên giường, trên người tản ra một mùi rượu, nhăn mặt nhíu mày hỏi: "Anh đã trở lại."

"Ừ." Uông Hạo Thiên gật gật đầu, nhìn thấy bộ áo ngủ trên người cô đã muốn bạc màu, từ trong túi quần áo lấy ra một tấm thẻ tín dụng đưa tới trước mặt cô: "Đi mua vài bộ quần áo."

"Tôi không cần." Thích Vi Vi cự tuyệt, đẩy tấm thẻ lại bên người anh.

"Sao lại không cần, đây là tôi cung cấp cho em, cũng không có điều kiện gì, tôi chỉ là không hy vọng người phụ nữ của tôi phải chịu khổ, em thật sự không cần sao?" Uông Hạo Thiên nhìn chằm chằm cô, cô thật sự không giống những người khác sao? Thật sự không yêu tiền sao?

"Muốn nghe tôi nói thật không?" Thích Vi Vi cũng nhìn anh.

"Đương nhiên, nói." Uông Hạo Thiên muốn biết cô nghĩ như thế nào?

"Nếu tôi cầm số tiền này của anh, tôi sẽ cảm thấy bản thân thật nhục nhã, nếu nói trước kia phải lấy số tiền này là vì bất đắc dĩ, bây giờ nếu tôi lấy tiền, chính là đắm mình trong trụy lạc, tuy rằng đã mất hết tất cả, nhưng tôi còn có tôn nghiêm, tôi không muốn ngay cả thứ này cũng mất, tiền có thể cứu người nhưng cũng có thể hại người." Vẻ mặt Thích Vi Vi rất nghiêm túc.

Uông Hạo Thiên nhìn cô, khóe môi nhếch lên một nụ cười tươi: "Nhưng mà mọi chuyện cũng đã rồi, nếu em cầm số tiền này của tôi, ít nhất sẽ không cảm thấy tủi thân như vậy, không phải sao? Có một số việc chỉ cần thực hiện theo thói quen là tốt rồi, huống chi, không có tiền thì làm sao có tôn nghiêm, không phải sao?"

"Tôi không thể phủ nhận lời của anh, nhưng thứ tôi sợ chính là thói quen, thói quen là một thứ gì đó thật đáng sợ, nếu tôi có thói quen dùng tiền của anh, thói quen này là loại cuộc sống xa hoa, nếu vậy thì tôi sẽ không dừng lại được, nhưng rõ ràng đây là cuộc sống không thuộc về tôi, một khi tôi quen dần với cuộc sống như thế này, tôi sẽ bán hết tất cả những gì thuộc về chính mình, tôi không nghĩ sẽ làm cho bản thân trở nên xấu xa không chịu nổi như vậy, cho nên, tôi cự tuyệt, không phải tôi không động tâm với tiền bạc, cũng không phải tôi không ham vinh quang, chỉ là tôi vẫn còn chưa bị tiền tài mê hoặc đến mức đánh mất

bản chất, tôi cũng còn một chút năng lực tự kiềm chế, có tiền cũng không nhất định có hạnh phúc, may mắn." Cô thật nghiêm túc nói.

"Nhưng không có tiền nhất định sẽ không có hạnh phúc, đã không có hạnh phúc, ít nhất em còn có tiền, ít nhất ngay thời điểm em cần tiền, em sẽ không cô độc bất lực." Uông Hạo Thiên nhìn cô chằm chằm, nếu lúc trước cô có tiền thì nhất định sẽ không lâm vào hoàn cảnh như hiện tại.

Thích Vi Vi trầm mặc hơn nữa ngày, mới nói tiếp: "Tôi thừa nhận tôi không thể phản bác lời nói của anh, nhưng tôi vẫn xin anh tôn trọng tôi." Cô đem tấm thẻ đặt lại trong tay anh.

"Ha hả." Uông Hạo Thiên đột nhiên cười khẽ ra tiếng, dùng ngón tay nâng cằm của cô lên: "Không cần có ý đồ hấp dẫn tôi."

"Cái gì?" Cô khó hiểu nhìn anh.

"Không có gì, tôi đi tắm rửa trước." Uông Hạo Thiên buông cô ra, xoay người đi vào phòng tắm, phụ nữ yêu tiền anh thấy nhiều rồi, phụ nữ không yêu tiền thì lần đầu tiên anh mới nhìn thấy.

Thích Vi Vi nghi hoặc một chút, cũng không có suy nghĩ cẩn thận xem anh nói câu là có ý gì, dứt khoác lên giường nằm, lấy quyển sách tiếng Anh ra, cuộc thi tiếng Anh lần trước còn chưa có vượt qua, thầy bảo cô ngày mai thi lại một lần nữa, cô lấy ra các đề mục của cuộc thi hôm trước, nhìn xem chỗ đó làm có đúng không, ôn tập cẩn thận một chút, không thể thất bại trong cuộc thi lần này . .

Uông Hạo Thiên từ trong phòng tắm đi ra, liền thấy cô rất nghiêm túc ôn tập bài học, ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi: "Sắp phải thi sao?"

"Ừm, mấy ngày nay không có nghiêm túc học tập, nhiều chỗ không hiểu, cho nên thi không được tốt." Cô đáp nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi sách vở của mình.

"Không hiểu chỗ nào? Tôi dạy em." Uông Hạo Thiên cầm lấy cuốn sách giáo khoa trong tay cô.

"Anh?" Thích Vi Vi kinh ngạc nhìn anh.

"Sao vậy? Không tin à? Tôi từng là sinh viên của trường đại học Havard ở Mỹ đó." Uông Hạo Thiên lấy tay chỉ vào trên mặt quyển sách tiếng Anh, bắt đầu giảng giải cho cô……..

Thích Vi Vi nhìn anh, ánh mắt chậm rãi biến thành bội phục, xem ra anh cũng không phải kẻ có bề ngoài bóng loáng nhưng đầu óc rỗng tuếch.

Hai giờ sau.

"Đã hiểu hết chưa?" Uông Hạo Thiên buông sách vở, nhìn đồng hồ đã gần mười một giờ.

"Cám ơn anh." Cô cực kỳ tin tưởng mình sẽ vượt qua cuộc thi ngày mai, vả lại vốn tiếng Anh của cô cũng không tệ, chẳng qua là mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện làm cho cô phân tâm, không có yên lòng quyết tâm học tập. Vừa định nhắm mắt lại thì thấy ánh mắt anh đang nhìn mình có chút mờ ám, cô lập tức vươn tay túm lấy chăn.

"Bây giờ em còn cần thiết phải đề phòng tôi sao? Tôi nói rồi, để cho chúng ta chung sống hòa thuận trong những ngày còn lại." Thân thể Uông Hạo Thiên chậm rãi tới gần cô.

"Tôi đâu có. Chúng ta không phải không có cãi nhau sao?" Cô càng thêm khẩn trương, thật ra cô biết phản kháng cũng không có ý nghĩa gì, chỉ là cô hơi sợ, sợ chính mình sẽ biến thành kẻ vô liêm sỉ, sợ mình sẽ quen với nếp sống này.

"Em hẳn là hiểu được ý tứ của tôi, tôi muốn em." Thấy cô giả ngu trốn tránh, Uông Hạo Thiên dứt khoát nói rõ.

73. Chương 73: Không Thể Tha Thứ

Thấy anh nói chuyện trắng trợn như vậy, mặt cô lập tức đỏ lên, lấy chăn che đầu lại, dưới tình thế cấp bách tìm đại một lí do, "Tôi sợ đau, đừng làm có được không?"

"Yên tâm, giao bản thân cho anh, anh cam đoan sẽ không đau." Tay Uông Hạo Thiên chậm rãi xốc cái kén của cô lên, tay bắt đầu vuốt ve cô.

Cơ thể cô ngay đơ cứng ngắc không phản ứng, như anh đã nói, qua hết ba tháng cô sẽ vĩnh viễn bỏ đi kí ức dơ bẩn này bắt đầu một cuộc sống mới, chỉ là cô có thể bắt đầu lại sao?

Uông Hạo Thiên nhẹ nhàng đè lên người cô, bắt đầu hôn môi cô, đầu lưỡi khéo léo vươn vào miệng cô đùa nghịch, cô lại luôn tránh né, nhưng mỗi một nụ hôn của anh hay nơi bàn tay anh chạm đến đều khiến cô run rẩy.

Nhưng cô cảm thấy cơ thể mình từ cứng đờ từng chút trở nên mềm mại vô lực, toàn bộ ý chí đều dần dần tan rã dưới bàn tay kì diệu của anh.

Anh tham lam mút mát da thịt mềm mịn trắng ngần của cô, làn da cô rất trơn mịn, rất đàn hồi.

Sờ vào cảm giác thật dễ chịu, tựa như vuốt ve da thịt trẻ con khiến anh muốn ngừng mà không được.

Thân thể trở nên nóng rực thậm chí còn hơi mong đợi vuốt ve của anh, cô vô lực nhắm mắt lại, lẽ nào cô đã bị trầm luân rồi.

Trong phòng, lửa tình đã cháy….

Trong quán cà phê.

Đàm Tiếu Tiếu cùng một người đàn ông nói chuyện vui vẻ với nhau, thỉnh thoảng nhìn ra cửa sổ xem cô sao còn chưa đến.

Thích Vi Vi vội vàng từ trên xe taxi chạy vào, chưa kịp ngồi xuống liền vội vàng giải thích: "Xin lỗi, xin lỗi, để hai người đợi lâu, đi đường bị kẹt xe."

"Không có gì đâu Vi Vi, mình giới thiệu với cậu, đây là Lý Tường." Đàm Tiếu Tiếu cười cười, giới thiệu với cô.

"Chào anh, Lý tiên sinh." Cô vội vàng giơ tay ra.

"Chào cô, Cô Thích." Anh ta lễ độ đứng lên sau đó cười nói: "Tôi nghĩ chúng ta không nên khách sáo, cô là bạn thân của Tiếu Tiếu, chúng ta nên gọi tên là được rồi, tiện ọi người."

"Được." Thích Vi Vi cười đáp, ngầm đánh giá anh ta, tuy rằng không phải quá tuấn tú, không quá cao, nhưng rất rạng rỡ, tạo cho người ta một cảm giác rất chân thành, rất xứng đôi với Tiếu Tiếu.

Đàm Tiếu Tiếu dùng tay chạm nhẹ vào cô, nhỏ giọng hỏi: "Thế nào?"

Thích Vi Vi giơ ngón cái lên khen cô thật tinh mắt.

"Lần đầu gặp mặt, có chút quà mọn xin cô nhận lấy." Lý Tường cầm thỏi son xinh đẹp để trước mặt cô.

"Tặng tôi sao? Anh khách sáo quá rồi, hay là tặng cho Tiếu Tiếu đi." Thích Vi Vi cầm thỏi son trước mặt lên, bản thân cảm thấy dù sao son môi là thứ nên tặng cho người thân thiết với mình nhất, không thể tặng tùy tiện.

"Vi Vi, cậu nhận đi, mình có nhiều lắm rồi, đúng rồi, mình quên nói với cậu, Lý Tường là đại diện bên công ty mỹ phẩm chủ yếu sản xuất son." Đàm Tiếu Tiếu biết cô hiểu lầm.

"À, thì ra là vậy, vậy cám ơn nhiều." Thích Vi Vi hơi ngượng ngùng nói, coi bộ cô nghĩ nhiều quá.

"Không sao, sau này có gì cần cứ đến tìm tôi bất cứ lúc nào." Lý Tường cười nói.

"Có giảm giá không? Tôi sẽ giới thiệu bạn bè đến mua." Thích Vi Vi bắt đầu nói đùa.

"Đương nhiên, miễn phí cũng được." Lý Tường cười nói.

Ba người nói chuyện với nhau vô cùng vui vẻ.

Ngày trôi qua rất nhanh, đảo mắt mười mấy ngày đã qua.

Thích Vi Vi ngồi trên ghế salon ôm gối, cô phát hiện mình và Uông Hạo Thiên ở chung ngày càng tự nhiên, thậm chí đến trên giường cũng không xa lạ, không còn trốn tránh, đối với vuốt ve của anh, cô cũng không kìm được mà đáp lại, còn lúc gặp mặt anh Thiên Tứ cô rất bị áp lực, anh càng tốt với cô, cô càng thấy có lỗi với anh, nên càng không thể nói gì, bản thân thay đổi thế này khiến cô hơi sợ hãi, cô cũng không biết tại sao lại thế.

Điều duy nhất làm cô vui vẻ chính là tình cảm giữa Tiểu Tiểu và Lý Tường lại đột nhiên thắm thiết, cô ấy đã đến nhà Lý Tường, anh ta nói chờ Tiểu Tiểu tốt nghiệp sẽ kết hôn, trên mặt Tiểu Tiểu mỗi ngày đều tràn đầy hạnh phúc làm cô có phần hâm mộ.

Một tuần sau.

Thích Vi Vi thờ ơ bước vào sân trường thì thấy đằng trước có bạn học chạy đến nói với cô: "Thích Vi Vi, có người chờ cậu ngoài cổng."

"Có người chờ mình, ai vậy?" Cô lấy làm lạ hỏi ai đợi cô ngoài cổng.

"Không biết, là một chiếc xe Sedan màu đen."Người bạn nói xong liền bỏ đi.

Xe Sedan màu đen? Thích Vi Vi biến sắc, không phải Uông Hạo Thiên chứ? Chẳng lẽ anh ta muốn mình thành đề tài bàn tán cho toàn trường ư? Cô lập tức chạy đi gặp người đó, lại ngây ngẩn cả người, vẻ mặt trở nên hờ hững, "Ông tới làm gì?"

"Vi Vi, ba tới thăm con, con khỏe không?" Thích Vĩ nhìn cô, vẻ mặt áy náy.

"Ông yên tâm, tôi rất khỏe. Giờ ông xem xong có thể đi được rồi." Thích Vi Vi định đi lướt qua.

Thích Vĩ giữ chặt cánh tay cô, nhìn cô, giọng nói đầy hối hận: "Vi Vi, con không thể tha thứ cho ba sao? Hôm đó là ba quá xúc động, ba không nên đối xử với con như vậy. Ba mang tiền đến cho con đây."

"Ha ha." Cô cười lạnh mấy tiếng, quay đầu nhìn ông, "Một câu quá xúc động có thể khiến tôi tha thứ cho ông sao? Còn nữa, ông đem tiền về đi, tôi đã không cần nữa, để cho vợ con ông đi, giữa chúng ta không có bất cứ quan hệ nào, tôi dựa vào cái gì lấy tiền của ông? Tôi sợ tôi sẽ không trả nổi." Từ lúc bị ông đuổi đi, cô đã thề, cô tuyệt đối sẽ không tha thứ, cả đời cũng không.

"Vi Vi. Ba biết con bị uất ức. Con muốn ba làm sao con mới tha thứ cho ba, con nói đi." Thích Vĩ biết ông đã gây tổn thương cô. "Thật ra, từ đầu ba đã định đến đây, chỉ là không có thời gian nên mới chậm trễ."

"Ông đương nhiên không có thời gian rồi, tôi còn chưa chúc mừng ông mà. Chúc mừng ông sinh được một đứa con trai, chúc mừng ông được làm cha."Trên mặt Thích Vi Vi đau xót, lời chúc mừng nói ra thật đáng mỉa mai.

"Vi Vi, con đừng nói ba như vậy, con cũng là con gái của ba." Mặt Thích Vĩ mang vẻ thương tâm, ông không biết hiện giờ phải làm sao để bù đắp.

"Không cần. Hơn nữa tôi không có ba. Ông không xứng làm ba tôi." Thích Vi Vi kích động giằng tay ra, khóc lóc bỏ chạy.

"Vi Vi." Tay Thích Vĩ với theo, quan hệ giữa ông và con gái đã càng ngày càng xấu hơn mất rồi.

Đợi ở cách đó không xa, Uông Hạo Thiên hôm nay chợt có ý muốn đón cô tan học, vừa lúc nhìn thấy, còn nghe được bọn họ nói chuyện, nhưng thật không ngờ cô lại có thể đối với ba mình lạnh lùng như vậy, oán hận đến vậy.

Thích Vi Vi vừa lau nước mắt vừa chạy, đột nhiên cảm thấy có người từ phía sau túm lại, lập tức quát:"Ông không nghe rõ sao? Tôi với ông không quan hệ…"

Tiếng nói vừa dứt lại ngẩn người, sao lại thế này, anh ta, anh ta sao lại ở đây?

74. Chương 74: Yêu Em Thật Nhiều

Thích Vi Vi rút tay ra, tức giận hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

"Hận ba em đến vậy sao?" Uông Hạo Thiên nhìn cô, cô hỏi một đằng, anh trả lời một nẻo.

"Cái gì?" Cô ngây người một lúc mới hiểu ra anh đã nghe hết cuộc trò chuyện của cô. Khuôn mặt hờ hững quay đi "Đừng có nhắc đến với tôi, tôi không có cha." Sao cô lại có người cha như vậy.

"Không có cha? Em cần gì kích động như thế chứ?" Uông Hạo Thiên nói, xem ra cô hận ba mình rất sâu sắc.

"Đúng là tôi kích động, liên quan gì đến anh, buông ra, anh đi đi." Thích Vi Vi trút hết giận dữ lên người anh, ai bảo anh ta xui xẻo chạy đến đúng lúc làm chi.

"Em cố ý gây sự." Uông Hạo Thiên trừng cô.

"Tôi gây sự đó, ai bảo anh…" Thích Vi Vi chưa dứt lời chợt cảm thấy không ổn, ở đây là cổng trường, lỡ bị người khác phát hiện là tiêu đời, nên kéo anh lên xe, giục giã: "Chạy nhanh lên!"

Uông Hạo Thiên vừa lái xe vừa nhìn sắc mặt cô, dường như tốt hơn khi nãy mới lên tiếng: "Thật ra anh thấy ba em thật lòng muốn giải thích, em nên tha thứ cho ông ta, làm người phải có lòng khoan dung mà, huống hồ ông ta còn là ba em." Anh vốn không muốn nhiều chuyện thế này, nhưng không biết sao anh không thích thấy dáng vẻ cô oán hận ai đó.

Thích Vi Vi quay đầu hung hăng nhìn anh, không nói câu nào.

"Anh nói không đúng à?" Anh phớt lờ dáng vẻ muốn đánh người của cô.

"Anh thành mấy bà tám từ khi nào vậy? Mặc kệ tôi, tôi không muốn nói đến ông ta." Thích Vi Vi trừng anh.

"Em dám nói anh là bà tám, em thật cứng đầu, được thôi, em không nói chứ gì? Hôm nay anh càng phải nói rõ ràng với em." Uông Hạo Thiên cũng phát cáu, dừng xe trước cửa nhà, lôi cô vào phòng, bắt cô ngồi lên salon.

Thích Vi Vi bị kéo đau nhìn anh, "Anh điên hả, tự dưng xen vào chuyện của tôi làm gì."

"Em nghĩ anh ăn no không có gì làm nên đi xen vào chuyện của em à? Anh chỉ muốn cho em biết, đa số đàn ông đều phạm lỗi lầm, ông ta dù tội ác tày trời cũng là ba em, trong em vẫn chảy dòng máu của ông ấy." Uông Hạo Thiên nói từng từ từng chữ châm chọc cô.

"Anh…" Thích Vi Vi trừng mắt nhìn anh, nước mắt tuôn ra không ngăn nổi, đúng vậy, chuyện này cô không thay đổi được.

Thấy cô khóc, Uông Hạo Thiên cảm thấy mình nói hơi nặng lời bèn rút khăn lau nước mắt cho cô, hạ giọng: "Được rồi, chúng ta không nói về ông ấy nữa, cãi nhau vì ông ấy chẳng đáng chút nào."

"Thật ra, anh không biết gì hết." Thích Vi Vi khóc một hồi mới lên tiếng, giọng nói cũng khá hơn nhiều.

"Có ý gì?" Uông Hạo Thiên nhìn cô, chẳng lẽ còn có nguyên nhân gì khác?

"Anh muốn biết à? Được, tôi cho anh biết, nhớ lúc tôi đến công ty cầu xin anh, rồi anh từ chối không. Tôi đường cùng chỉ biết đi xin ông ta, đó là hi vọng duy nhất của tôi, chỉ vì ông ta là ba tôi, ông ta sẽ không thấy tôi chết mà không cứu…" Cô nức nở nói, ngừng lời một chút, giọng nói trở nên thù hận."Nhưng mà kết quả thì sao? Người đàn bà kia lại diễn trò cũ, nói tôi muốn hại chết con bà ta, ông ta lại đi tin bà ta mà không tin con gái ruột của mình, bảo tôi cút đi…" Nước mắt lại ràn rụa rơi xuống, "Ông ta sao lại không tin tôi? Sao lại từ chối con gái của mình? Sao lại ngay lúc con mình cùng đường còn bảo nó cút đi?"

Từng câu hỏi khiến Uông Hạo Thiên đau lòng, mới biết lúc ấy cô uất ức rất nhiều, mà dường như còn liên quan trực tiếp đến mình, vươn tay ôm cô vào ngực, cúi đầu hỏi: "Em hận anh lắm có phải không?"

"Hận, đương nhiên là hận. Hận không thể giết chết anh." Thích Vi Vi nghiến răng nói.

“Vậy bây giờ thì sao?” Uông Hạo Thiên chợt mỉm cười nhìn cô. Anh thích cô thẳng thắn thế này đây.

“Bây giờ cũng hận.” Thích Vi Vi liếc anh một cái.

“Xin lỗi.” Uông Hạo Thiên đột nhiên nhìn cô xin lỗi.“Anh đã gây cho em quá nhiều đau khổ.”

“Hả…” Thích Vi Vi ngây ngẩn cả người, cô thật không ngờ anh lại giải thích với cô. “Chuyện đã xảy ra rồi, xin lỗi thì được gì, xin lỗi có thể bù đắp đau khổ ư?”

“Ừ, xin lỗi chẳng được gì, xin lỗi cũng không bù đắp nổi. Vậy em muốn anh đền bù thế nào cho em? Yêu em thật nhiều nhé?” Uông Hạo Thiên ôm chặt cô, nhưng khi tiếng “yêu” vừa ra khỏi miệng, cả anh cũng thấy hoảng sợ.

Thích Vi Vi nhìn anh, thời gian như ngừng trôi, hơn nửa ngày mới vùng khỏi anh, tự giễu, “Đừng đùa, tôi không dám trèo cao.” Cô nói xong bèn chạy lên lầu…

Dựa vào cửa, tim đập thình thịch, sao cô phải trốn? Sao không phản ứng lại lời nói của anh ta. Không, cô yêu anh Thiên Tứ, chắc chắn là vậy.

Uông Hạo Thiên ngồi trên salon hút thuốc. Yêu, sao anh lại nói ra chữ đó, chẳng lẽ anh đã yêu cô rồi sao? Anh không biết, đàn bà quanh anh nhiều như vậy, tim cũng chưa từng rung động, sao lại rung động trước cô. Cô không phải người đẹp nhất, không phải khiêu gợi nhất, cũng không dịu dàng nhất, lại càng rất không biết chiều lòng anh, tính tình còn rất xấu xa, chẳng lẽ vì thế anh mới thích cô sao? Anh nhất định là điên rồi. Xem ra anh nên giao thiệp với những phụ nữ khác một chút.

Công viên thế kỷ.

Thích Vi Vi khoác tay vào tay anh, đầu dựa lên vai anh, hai người ngồi trên ghế, cô muốn gần anh nhiều một chút, cô không thể dao động, cô cần xác thực người cô yêu là anh.

“Vi Vi, gần đây học hành sao rồi?” Hoàng Thiên Tứ nhìn cô, trong mắt tràn đầy tình yêu nồng nàn.

“Tốt lắm, công việc của anh thì sao?”

“Cũng rất tốt. Ban giám đốc công ty rất coi trọng anh. Anh vừa rồi còn đàm phán thành công một số giao dịch, sắp lên chức trưởng phòng rồi…” Hoàng Thiên Tứ nói hết từng việc với cô, cuối cùng đột nhiên nhìn cô quanh co nói: “Vi Vi, anh…”

“Sao vậy? Có chuyện khó khăn gì sao?” Thích Vi Vi ngước lên.

“Không phải, anh… anh muốn…” Hoàng Thiên Tứ dường như có vẻ rất khó nói ra.

“Rốt cuộc là gì vậy? Anh Thiên Tứ, anh nói mau đi.” Thấy anh ngập ngừng ấp úng làm cô sốt ruột.

“Anh… anh muốn ở cùng em.” Hoàng Thiên Tứ cuối cùng cũng nói ra được.

“À….” Thích Vi Vi nhìn anh, sao anh tự nhiên đưa ra yêu cầu này? Nhưng cô phải đồng ý thế nào, hay từ chối ra sao đây?

“Vi Vi, em đừng hiểu lầm. Anh không có ý đó. Ý anh là hai đứa mình mướn một phòng ở chung, như vậy có thể chăm sóc lẫn nhau.” Thấy cô không nói tiếng nào, Hoàng Thiên Tứ vội vàng giải thích, sợ cô hiểu lầm.

“Anh không cần giải thích.” Cô để tay lên môi anh. Hiện nay những người yêu nhau ở chung ở chuyện hết sức bình thường, nếu là mọi khi, cô chắc chắn sẽ đồng ý, nhưng mà, cô còn hai tháng hợp đồng, làm sao bây giờ?

75. Chương 75: Em Sao Vậy?

Thấy cô không nói gì, Hoàng Thiên Tứ buồn bã nắm tay cô: “Vi Vi, không sao đâu, nếu em không đồng ý coi như anh chưa nói gì cả, là anh quá đường đột rồi.” “Anh Thiên Tứ, anh đừng hiểu lầm, em không phải

không muốn. Em chỉ là đang nghĩ, học kì này còn 2 tháng nữa là kết thúc, đợi nghỉ hè chúng ta hãy tìm phòng, tìm căn nào gần công ty anh với trường em nha?" Cô đành tìm cớ từ chối.

"Ừ. Em nói gì cũng được hết." Hoàng Thiên Tứ mỉm cười, chỉ cần cô không giận là tốt rồi, chẳng những thế cô còn đồng ý khiến anh vui mừng bất ngờ.

"Anh Thiên Tứ, đừng tốt với em như vậy." Thích Vi Vi tựa đầu vào lồng ngực anh. Cô sợ nếu đến ngày anh biết chân tướng sự việc sẽ không chịu nổi.

"Đồ ngốc, anh không tốt với em thì tốt với ai. Em là người anh yêu nhất." Hoàng Thiên Tứ nâng mặt cô lên, môi dần hạ thấp, lúc gần chạm vào môi cô, trong tích tắc cô lại bỗng nhiên quay đi.

Anh ngây người. Anh không hiểu sao cô lại né tránh.

Thích Vi Vi biết động tác này làm tổn thương anh, vội nói: "Người khác thấy đấy."

Lúc này anh mới nở nụ cười, hạ giọng nói bên tai cô: "Vậy lát nữa chúng ta kiếm nơi kín đáo nhé."

"Không thèm nói chuyện với anh nữa." Thích Vi Vi vờ thẹn thùng trốn vào ngực anh, nụ cười trên mặt thoáng mất đi, thật ra trong lòng cô hiểu vừa rồi chẳng qua chỉ là lấy cớ. Khi anh hôn cô, cô lại chợt nghĩ đến Uông Hạo Thiên mà theo bản năng né tránh anh. Cô cũng không hiểu tại sao mình phải làm thế.

Trong một phòng ở khách sạn.

"Tiên sinh, tôi…" Người phụ nữ còn chưa nói hết, Uông Hạo Thiên liền ôm cô ta ngã xuống, không dạo đầu, cũng không có gì cả chỉ trực tiếp tiến vào…..

"Tiên sinh, anh nhẹ chút…" Vẻ mặt người phụ nữ rõ ràng rất đau đớn lại không dám làm mích lòng người đàn ông phía trên, chỉ cắn răng cố chịu đau….

Uông Hạo Thiên lúc này mới biết cô ta khó chịu, động tác chậm dần hỏi: "Đau lắm à?"

"Ừm. Nhưng tôi chịu được." Cô gái rất thành thật.

"Nếu đau thì nói ra, cần gì phải chịu đựng." Uông Hạo Thiên nhìn mỹ nhân phía dưới không thấy hứng thú, xoay người ngồi sang một bên.

"Tiên sinh, có phải tôi làm không tốt không?" Cô gái đáng thương nhìn lên, mẹ đã nói không thể làm mất lòng người khách này, nếu hầu hạ tốt sau này sẽ không lo ăn mặc.

"Không, cô làm tốt lắm. Chẳng qua do tôi còn có một số việc. Tôi đi trước, cô cầm số tiền này đi." Uông Hạo Thiên đứng dậy lấy từ trong bóp ra một tờ chi phiếu viết vài chữ ném cho cô ta rồi bỏ đi…

Lái xe đi, miệng ngậm điếu thuốc, anh suy nghĩ, vì sao anh trở nên không hứng thú với người đàn bà khác vậy, trong đầu thậm chí còn nghĩ đến vẻ hoảng sợ của cô, sự trốn tránh của cô, sự chống đối của cô.

Thích Vi Vi nằm lăn qua lộn lại nhìn ra ngoài, sắp mười hai giờ rồi sao anh ta vẫn chưa về? Anh ta đi công tác, đi xã giao, hay đi tìm người phụ nữ khác?

Đang miên man suy nghĩ đột nhiên nghe tiếng bước chân rất nhỏ từ dưới lầu truyền lên, lòng không khỏi vui mừng. Anh ta đã về rồi.

Cảm thấy anh nhẹ nhàng nằm xuống kế bên, lúc này cô ra vẻ như vừa tỉnh dậy nói: "Anh đã về rồi."

"Ừ, em chưa ngủ sao? Không phải là chờ anh chứ?" Uông Hạo Thiên với tay ôm cô vào ngực nói đùa.

"Ai chờ anh. Tôi bị anh đánh thức thì có." Nhưng chưa nói xong, cô lại ngây người. Cô là đang chờ anh thật sao? Sao cô phải chờ anh ta chứ, từ lúc nào mà từ sợ anh về đã thành chờ mong anh trở về….

"Bị anh làm thức à." Uông Hạo Thiên nhìn cô đột nhiên nói một câu mờ ám: "Nếu bị anh đánh thức không bằng vận động đi."

"Không, tôi không thích, anh mau thả tôi ra…." Câu nói của Thích Vi Vi bị môi anh ngăn lại.

Trong phòng liền phát ra tiếng thở dốc, khắp nơi đều là áo ngủ lẫn lộn…

Đàm Tiếu Tiếu thấy cô không tập trung viết, cây bút trên tay cứ vô thức vẽ vòng tròn trên giấy, không viết được chữ nào lấy làm lạ hỏi: "Vi Vi, gần đây sao cậu cứ u sầu vậy?"

"Tiếu Tiếu, cậu nói mình biết, cảm giác khi yêu là thế nào đi." Thích Vi Vi đột nhiên hỏi.

"Cảm giác yêu một người à, muốn mình nói thế nào đây? Dù sao chính là mỗi ngày trong lòng đều muốn kề cận người đó, muốn gặp người đó." Đàm Tiếu Tiếu nghĩ nghĩ rồi nói tiếp: "Sẽ nhớ đến nụ hôn của người đó, tâm của người đó. Tóm lại là nhớ tất cả của người đó, gặp người đó thì rất vui vẻ."

"Là thế à." Thích Vi Vi nghi hoặc, nếu cảm giác yêu một người là như vậy, vậy cô nghĩ nhiều quá rồi.

"Đúng rồi, Vi Vi. Sao cậu hỏi mình chuyện này? Không phải cậu đang yêu sao? Sao còn hỏi mình." Đàm Tiếu Tiếu khó hiểu nhìn cô.

"Không có gì, chỉ là muốn biết cảm giác của cậu với mình có giống nhau không thôi." Cô cười khỏa lấp.

"Thật nhàm chán quá đi, không nói với cậu nữa, mình có hẹn rồi. Bye bye." Đàm Tiếu Tiếu xốc ba lô bỏ đi…

Thích Vi Vi lại rơi vào trầm tư. Nếu yêu thật sự giống như bạn cô nói. Vậy cô với anh Thiên Tứ là yêu sao? Nếu như không phải yêu thì là gì? Tuy mỗi lần cô gặp anh Thiên Tứ cũng rất vui nhưng chưa bao giờ nhớ anh như kiểu Tiếu Tiếu nói. Thế thì nên giải thích sao đây? Cô không nghĩ ra lí do, có lẽ tình yêu mỗi người không giống nhau, nhưng cô tin là mình yêu anh Thiên Tứ.

Lưng đeo túi xách, lơ đãng bước đi trên đường, một chiếc xe Sedan màu đen bỗng dừng lại bên cạnh cô làm cô bị hù thiếu chút nữa ngã nhào…

Vừa định lên cự nự thì cửa kính phía sau bị hạ xuống, một người đàn ông đeo cặp kính râm rất to ló ra nhìn cô hỏi: "Xin hỏi cô là Thích Vi Vi phải không?"

"Phải. Anh có chuyện gì à?" Cô gật đầu nhìn lại, hình như mình không quen bọn họ.

"Mẹ cô ở bệnh viện xảy ra chuyện rồi. Cô mau đi cùng chúng tôi, chậm chỉ e không kịp." Người đó mở cửa xe.

"Cái gì?" Nghe mẹ có chuyện gì đó mà chậm thì không kịp, trong lòng cô hoảng hốt, không nghĩ ngợi gì ngồi vào xe khẩn trương hỏi: "Mẹ tôi có chuyện gì?"

"Cô đi sẽ biết." Người đeo kính râm chưa nói dứt thì xe đã lăn bánh.

Thích Vi Vi lúc này mới phát hiện trong xe có hai người đàn ông, một người lái xe vóc dáng rất cao, còn người ngồi kế cô hơi ục ịch, quan sát một chút sao cô có cảm giác không ổn, hai người này sao sao đó, không giống người tốt. Không ổn, cô bị lừa rồi. Mẹ trong bệnh viện tâm thần, chỗ đó người ngoài không dễ vào, cho dù họ hàng thân thuộc cũng chỉ một tuần được đến một lần. Hơn nữa nếu có chuyện thì bác sĩ gọi điện cho cô, làm gì có chuyện cho xe đến đón cô.

Bọ họ rốt cuộc là ai? Hiện giờ cô phải làm sao? Nhảy khỏi xe chạy trốn ư? Thân người từ từ nhích về một bên…

76. Chương 76: Thảm Họa Bắt Cóc

Tay Thích Vi Vi vừa chạm cửa định mở, chợt nghe tiếng tên béo quát: "Cô định làm gì thế?" "Không… không làm gì hết." Cô bị dọa vã mồ hôi, nói chuyện lắp bắp, không ngờ động tác nhỏ vậy lại khiến hắn cảnh giác. Bọn họ thật sự không phải người bình thường. Cô phải chạy trốn sao đây, bỗng nhanh trí nói: "Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi. Bệnh viện chỗ mẹ tôi hai ngày nay bảo phải đóng tiền, tôi phải ra ngân hàng rút tiền, rồi chúng ta mang đến."

"Không cần." Hắn nhìn cô nói thẳng thừng, "Muốn chạy cũng không dễ vậy đâu!"

Thích Vi Vi thấy mưu kế thất bại hơi hơi lo lắng, dưới tình thế cấp bách la lên: "Tôi muốn đi tiểu…"

Lời còn chưa nói hết thì cảm thấy có cái gì đó lạnh ngắt cứng cứng chỉa vào lưng mình.

“Tiểu thư, nếu đã phát hiện ra ý đồ của chúng tôi vậy thì đàng hoàng lại, bằng không đừng trách chúng tôi không khách khí.” Hắn uy hiếp vì biết cô định giở trò.

“Các người muốn gì? Tôi không có tiền, cũng không xúc phạm đến ai. Anh chắc lầm người rồi. Xin các anh thả tôi ra đi. Xin các anh đó.” Cô biết mình đã gặp phải bọn bất lương, bị chúng bắt cóc, trong lòng cực kì căng thẳng, không dám có một cử động nhỏ nào, chỉ biết hết lời van xin.

“Bọn tôi có nói cần tiền của cô sao? Nhưng bọn tôi khẳng định không hề lầm.” Tên béo cầm con dao trong tay cố ý đưa qua đưa lại trước mặt cô.

“Vậy sao mấy người lại bắt tôi?” Cô khó khăn nuốt nước miếng, lại càng sợ ,vì cô biết bọn cướp không đòi tiền còn đáng sợ hơn, chúng nhất định là đòi mạng.

“Chuyện này cô không cần biết, với lại biết nhiều không có lợi cho cô. Cô chỉ cần ngoan ngoãn phối hợp với bọn tôi, bọn tôi sẽ không làm gì cô.” Tên béo nhìn cô nói.

“Mấy người không phải muốn giết tôi sao?” Không cần tiền, không cần tính mạng, bọn họ bắt mình làm gì? Cô nghĩ mãi không ra có lí do nào đáng sợ hơn nữa.

Tên đó liếc cô một cái, bỗng nhiên cười độc ác: “Muốn biết thật sao?”

Cô gật đầu hoảng sợ nhìn hắn, dù có chết thì trước khi chết cũng phải biết vì sao lại chết, không thể chết oan ức kiểu này được.

“Cô đã muốn biết, được, tôi đây sẽ cho cô biết. Chúng tôi là tập đoàn buôn tiền quốc tế, đặc biệt tìm kiếm những cô gái xinh đẹp trưởng thành, tìm cơ hội đưa họ nhập cư trái phép ở nước ngoài kiếm tiền thay chúng tôi. Thấy cô trẻ trung khỏe mạnh, nên muốn mời cô đi cùng.” Tên béo nhìn cô giọng nói ung dung khác thường.

“Cái gì? Buôn tiền?” Thích Vi Vi hoảng hốt kêu lớn, lập tức trở nên kích động, liều mình đập cửa kính xe. “Bọn lưu manh mấy người mau thả tôi ra, thả tôi ra.” Cô không dám tưởng tượng cảnh mình bị bán đi, phải sống cuộc sống bán mình kiếm tiền.

“Con đàn bà này, mày không ngừng tay không sợ tao giết mày sao.” Tên ngồi bên chụp cô lại.

Cô lại bất chấp càng giãy dụa la hét: “Các người buông ra. Cứu tôi với!”

“Lão Nhị, mày không biết làm cho nó câm miệng à, chụp thuốc mê nó đi!” Tên lái xe bực mình quát xuống, “Nếu bị người khác nghe thấy là bỏ mẹ.”

“Vâng, đại ca.” Tên ngồi bên cạnh lấy một cái khăn tay ra che lên miệng cô, hóa ra đã chuẩn bị từ đầu.

“Ưm… ưm…” Thích Vi Vi vùng vẫy mấy cái liền hôn mê…

Một thân đầy mùi rượu về nhà, hôm nay phải đi xã giao uống hơi nhiều, Uông Hạo Thiên mở cửa phòng ra thì thấy trong phòng không một bóng người, cửa phòng tắm cũng mở toang, trên giường lại càng gọn gàng khác thường, do không có dấu vết nằm ngủ. Cô đi đâu rồi? Chẳng lẽ muốn chơi trốn tìm với anh.

Trong biệt thự, tìm khắp từng phòng không hề thấy người, thế này thì cơ bản ngay từ đầu cô vẫn chưa về nhà, nhìn đồng hồ đã gần 11 giờ rồi, không thể nào còn làm thêm, chẳng lẽ đi chơi với bạn bè? Nhưng đi với bạn cũng phải về chứ, mai cô còn phải đi học mà.

Đã thế, vì hôm nay anh có hứng, đuổi hết những cô gái khác, chỉ muốn về nhà quấn quýt với cô, mà cô lại không có ở nhà.

Lấy điện thoại di động ra bấm gọi cho cô.

Thích Vi Vi chậm chạp mở mắt. Hoàn cảnh trước mắt khiến cô hoảng sợ bất lực. Nhìn chung quanh một chút, nơi này giống như nhà kho bị bỏ hoang. Tay cô bị trói chặt, chân cũng bị trói lại, đang dựa vào cái bàn bên cạnh, còn hai tên đưa cô đến đây lúc này đang ngủ mê man không phát hiện cô đã tỉnh lại.

Trong đầu lập tức nhớ lại lời bọn họ nói trước khi hôn mê, không được, cô không thể ngồi chờ chết được.

Tìm quanh quất khắp nơi liền thấy bên cạnh có một miếng sắt nhỏ bị gỉ sét, vừa lúc có thể xài được. Không dám phát ra tiếng động, khều miếng sắt, tay nhẹ nhàng cứa lên dây thừng…

Lòng khẩn trương nôn nóng, còn phải đề phòng hai tên kia, cô cố cứa nhanh hơn, mồ hôi tuôn đầm đìa.

"Soạt." Cảm thấy tay được lỏng ra, lòng cô vui mừng, cứa đứt dây, thấy bọn chúng vẫn chưa tỉnh lại, cô nhanh nhẹn tháo dây trói chân ra.

Vừa tháo ra chưa kịp bỏ trốn, ai ngờ đúng lúc này điện thoại lại vang lên, cô không kịp tắt tiếng đã khiến hai tên kia thức dậy.

Cô tức muốn chết. Ông trời cố ý đối nghịch với cô sao hả? Không quan tâm được nhiều, đứng dậy chạy ra ngoài…

"Định trốn à, mày quay lại cho ông ngay." Hai tên sửng sốt một hồi, tên béo tóm được cô ngay cửa,đứng phía sau tóm tóc cô kéo lại.

Bốp! Bốp! Tên kia chạy đến hung hăng tát lên mặt cô hai cái, hung ác nói: "Con đàn bà đáng chết, mày dám chạy à, dám trốn à, có tin tao đánh chết mày không?"

Da đầu Thích Vi Vi bị túm đau, còn bị hắn đánh nổi đom đóm mắt, oán hận trừng mắt nhìn chúng, "Bọn bây đánh chết tao đi, tao thà chết cũng không để bọn mày bán ra nước ngoài làm chuyện mờ ám đâu."

Hai tên liếc nhìn nhau, đột nhiên nở nụ cười: "Mày cho là mày thay đổi được sao? Cứ ngoan ngoãn nghe lời đi!" Nói xong, lấy dây thừng trói cô lại.

Nghe di động của cô còn kêu không ngừng, tức mình lấy ra ngắt ngay lập tức.

"Xin lỗi, số máy bạn gọi hiện đang tạm khóa." Uông Hạo Thiên nghe câu đó trong điện thoại xong, thì hoàn toàn tỉnh rượu. Chết tiệt, dám không nghe điện thoại, còn tắt máy, cô ta đang làm gì?

Thở phì phì bưng ly trà bên cạnh uống một hơi cạn sạch. Lúc này anh mới từ từ tỉnh táo lại, từ lúc ở đây cô chưa từng về muộn, càng cả đêm không về, nhưng hôm nay là vì sao vậy?

Trong đầu chỉ có một ý nghĩ. Chẳng lẽ là ở cùng tên Hoàng Thiên Tứ gì đó ư.

Ý nghĩ này càng lúc càng mạnh, xoảng, tức giận ném ly trà bể tan trên sàn nhà. Nắm tay siết chặt, Thích Vi Vi, tốt nhất ngày mai em cho tôi một lí do hợp lí, nếu không em đợi đó…

Thích Vi Vi khó chịu nhắc đầu dựa vào chân bàn, hoảng sợ nhìn mọi chuyện, nước mắt tí tách rơi xuống. Bọn chúng thật sẽ bán cô sao? Nghĩ đến đó cô không khỏi rùng mình, nếu là vậy cô thật muốn chết cho rồi. Nhưng còn mẹ thì sao? Mẹ phải làm sao, ai sẽ chăm sóc cho bà?

77. Chương 77: Lanh Trí Tự Thoát

Thấy ánh sáng mặt trời từ khe hở xuyên vào trong kho hàng, Thích Vi Vi mới nhận ra trời đã sáng. Trải qua một đêm tự hỏi, cô đã bình tĩnh rất nhiều. Cô không thể tiếp tục ngồi chờ chết, dù có một tia hi vọng cô cũng cần phải nghĩ cách thoát thân, nghĩ vậy nên chăm chú nhìn bọn chúng hỏi: "Bán tôi, mấy người được bao nhiêu tiền?"

Hai tên nhìn nhau không biết vì sao cô hỏi vậy, mở miệng đáp: "Mười vạn." Người đàn bà đó chỉ cho bọn họ mười vạn bắt cô.

"Tôi cũng ấy người mười vạn, mấy người thả tôi được không?" Thích Vi Vi bắt đầu ra điều kiện với chúng, nhưng cô đào đâu ra mười vạn.

"Không thể được. Nếu muốn thoát cô phải trả chúng tôi ít nhất phải gấp 10 lần, 100 vạn." Tên béo kì thật chỉ là nói đại một giá, suy cho cùng không thể tùy tiện thất tín, nếu lật lọng sau này sẽ không ai đến tìm bọn chúng.

"100 vạn?" Cô trợn mắt nhìn hắn, hắn cũng quá tham lam rồi, cô kiếm đâu ra 100 vạn đây.

"Đúng, 100 vạn, một đồng cũng không được thiếu." Bọn chúng cố ý làm khó cô.

“Được. Vậy thì 100 vạn.” Thích Vi Vi cắn răng nói, trong lúc này cô nghĩ đến Uông Hạo Thiên, không biết vì sao cô tin anh nhất định sẽ cứu cô.

“Cô chịu à? Cô có 100 vạn sao?” Lúc này hai tên lại ngây người không tin nhìn cô.

“Tôi không có, nhưng mà bạn trai tôi có, để tôi gọi điện cho anh ấy, bảo anh ấy chuẩn bị tiền.”Thích Vi Vi tự tin nói.

“Đại ca, anh lại đây một chút.” Tên béo nhìn chằm chằm cô, thấy cô có vẻ không nói láo, kéo tên cao kều sang bàn bạc.

“Đại ca, chi bằng để cô ta gọi điện. Nếu cô ta có 100 vạn thì với số tiền này chúng ta có thể cao bay xa chạy sống sung sướng, không phải sống thế này nữa rồi.”

“Lão Nhị, chú mày nói rất đúng. Cuộc sống nguy hiểm này tao cũng sống đủ rồi, nhưng mà chú cho là con nhỏ này có tiền sao? 100 vạn không phải nhỏ. Anh còn phải coi nó có mưu tính gì không, nếu không, cuối cùng lại xôi hỏng bỏng không, thôi thì bỏ đi.” Tên cao kều nghĩ ngợi dữ dội, lo lắng cũng không ít.

“Em cảm thấy được mà, nếu không người đàn bà đó sao lại muốn chúng ta bắt cóc con nhỏ này chứ. Chắc là trả thù nhưng không giết người. Cô ta sao phải làm thế? Huống chi đại ca, anh không nhận ra sao? Con nhỏ này ít ra so với người kia còn đáng tin hơn, dáng vẻ rất ngây thơ thuần khiết.” Tên béo nói.

“Ừ.” Tên cao gật gù, “Chú phân tích có lí. Vậy làm thế đi. Để nó gọi điện cho bạn trai trả tiền, vậy chúng ta dùng cách cũ.”

“Được. Quyết định vậy đi.”

Thích Vi Vi hồi hộp nhìn bọn chúng đi về phía mình, không biết chúng bàn tính ra sao rồi?

Một tên cởi dây trói tay cô, đưa cô điện thoại ra lệnh:“Gọi đi.”

Tay Thích Vi Vi khẽ run cầm điện thoại, thấy cuộc gọi nhỡ vừa rồi, là anh ta ư, lẽ nào khi nãy là anh ta gọi, không nghĩ ngợi nhiều bấm số gọi lại.

Uông Hạo Thiên sắc mặt xanh mét khó coi ngồi trên bàn làm việc, thư kí bước vào thấy mặt anh không tốt mang cà phê để lên bàn, không dám nói câu nào sợ chọc giận anh, nên sợ hãi ra ngoài.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, anh bực mình cầm máy, không thèm nhìn đã cúp cái rụp…

Nghe anh cúp máy, mặt cô trắng bệch, anh ta cúp điện thoại của mình, chẳng lẽ cô nghĩ lầm rồi sao?

“Sao rồi? Gọi được chưa?” Hai tên đó nhíu mày hỏi,“Cô tốt nhất đừng giở trò.”

“Vừa rồi máy bận, để tôi gọi lại.” Thích Vi Vi bị dọa phát khóc nhưng không còn cách nào khác cô chỉ có thể tìm anh, ôm tia hi vọng cuối cùng cô bấm gọi lại, trong lòng không ngừng cầu nguyện, xin anh, mau nghe máy đi.

Uông Hạo Thiên nghe điện thoại vang không ngừng tức giận cầm máy quát lên: “Gọi cái gì mà gọi.”

Anh quát lên khiến cô hoảng hồn, điện thoại cầm trên tay xém tí nữa rớt xuống vội vàng nói: “Là em.”

Vừa nghe tiếng cô, cơn tức giận của Uông Hạo Thiên ùn ùn kéo đến, “Con bé không sợ chết kia, em đi đâu dám cả đêm không về…”

“Cứu em với.” Cô không quan tâm cơn giận của anh, khóc lóc kêu cứu.

“Cái gì?” Uông Hạo Thiên lập tức ngẩn người, cô mới nói gì, cứu cô ư?

“Uông Hạo Thiên, mau tới cứu em đi.” Thích Vi Vi cầm di động mà khóc, không biết sao khi nghe được tiếng anh cô lại bật khóc.

“Thích Vi Vi, em đang nói gì? Em đang ở đâu? Xảy ra chuyện gì rồi?” Giọng nói lo lắng của Uông Hạo Thiên từ trong máy truyền ra, phẫn nộ vừa rồi biến thành lo lắng, lẽ nào cô ấy đã gặp chuyện?

Tên đứng cạnh đoạt điện thoại lại: "Tao không cần biết mày là ai. Có điều, mày nghe rồi đó, cô ta đang nằm trong tay tụi tao. Trước trưa mai chuẩn bị đủ 100 vạn, không được báo cảnh sát, nếu không, mày đừng hòng gặp lại cô ta."

"Mày là ai?" Uông Hạo Thiên mắt tóe lửa, dám uy hiếp anh à.

"Mày không cần biết tao là ai. Mày chỉ cần lo đủ 100 vạn là được." Tên cao kều giọng điệu càng thêm cứng rắn.

"Được, tao sẽ lo đủ 100 vạn nhưng mày phải bảo đảm an toàn cho cô ấy, không được thiếu một sợi lông nào, nếu không đừng trách tao không khách sáo." Tiếng Uông Hạo Thiên cũng vô cùng lạnh lẽo, biết cô bị bắt cóc, đầu óc anh cực kì tỉnh táo.

"Yên tâm, mục tiêu của bọn tao là tiền, không phải người. Chỉ cần mày lo xong, gọi điện cho bọn tao, bọn tao sẽ hẹn gặp mày." Thấy anh rất thẳng thắn chấp nhận, tên đó hơi ngạc nhiên, 100 vạn cơ đấy.

"Giá cả xong rồi, bây giờ tao muốn nói chuyện với cô ấy, tao muốn chắc chắn cô ấy không sao hết."Giọng Uông Hạo Thiên ra lệnh.

"Mày chờ một chút." Tên cao lúc này mới đưa máy cho cô nãy giờ vẫn ở bên cạnh, cô cố nén tiếng khóc lên tiếng: "Alo…"

Nghe tiếng khóc của cô, căng thẳng trong lòng Uông Hạo Thiên dịu lại nhẹ nhàng an ủi: "Không sao đâu, sẽ mau chóng bình an thôi, cho anh biết chúng có làm gì em không."

"Vâng, em rất khỏe, họ không làm gì em hết."Nghe tiếng nói của anh, nước mắt Thích Vi Vi lăn xuống từng dòng nhưng lại thấy rất an tâm.

"Vậy tốt rồi, chờ anh. Anh lập tức đến đón em. Nếu chúng nói gì em cứ đồng ý, nhớ rõ an toàn của em là quan trọng nhất." Uông Hạo Thiên lo lắng dặn dò.

"Em chờ anh." Cô nghẹn ngào lên tiếng, gật đầu…

Thấy hai người nói chuyện không ngừng, tên đó không kiên nhẫn giựt điện thoại nói: "Mau chuẩn bị tiền." Nói xong cũng cúp điện thoại.

Chết tiệt, dám bắt cóc người của anh, đúng là chán sống. Uông Hạo Thiên phẫn nộ, tay đấm mạnh lên bàn.

78. Chương 78: Thịnh Nộ

Sở Thiên Lỗi vừa đến thì thấy anh đang nổi giận,"Hạo Thiên, mới sáng sớm sao lại giận dữ vậy, có chuyện gì à?"

Uông Hạo Thiên không trả lời, di động tiếp tục vang lên, anh lập tức bắt máy, "Alo." chẳng lẽ chúng lại giở trò gì.

"Uông tổng, sao giận thế? Có phải gặp chuyện rắc rối gì không?" Một tràng cười the thé quen thuộc của phụ nữ trong điện thoại truyền ra.

"Lệ Na?" Uông Hạo Thiên híp mắt, sao lúc này cô ta lại gọi đến, cảm giác nhạy bén hay là có liên quan đến ả?

"Hiếm khi Uông tổng còn nhớ em, em có nên cảm thấy hân hạnh không đây?" Lệ Na châm chọc trong điện thoại.

"Bớt nói thừa đi, Lệ Na. Cô định làm gì, có chuyện gì nói mau, tôi không có thời gian dư thừa cho cô." Giọng nói của Uông Hạo Thiên âm u không nhẫn nại.

“Quả xứng là Uông tổng, đến lúc này rồi còn dám bực tức với tôi. Nếu vậy tôi nói thẳng luôn.” Giọng Lệ Na cũng đột nhiên trở nên lạnh băng. “Uông Hạo Thiên, anh vô tình thì đừng trách tôi vô nghĩa, cho anh 1 tiếng chuẩn bị một ngàn vạn tiền mặt đưa đến sân bay. Tôi tin chuyện này không làm khó anh, tôi chờ ở sân bay, nếu không, anh đừng mong gặp lại niềm vui mới của anh. Chắc anh hiểu ý tôi chứ.”

“Quả đúng là cô, đem một cô gái uy hiếp tôi, có phải cô đã đi sai nước cờ rồi không? Cô nên biết tôi có thái độ gì với đàn bà rồi đấy, đừng thâm độc như vậy.” Uông Hạo Thiên không ngờ đúng là cô ta, độc nhất đúng là lòng dạ đàn bà.

“Không sai đâu, trong lòng anh hiểu rõ nhất mà, 1 tiếng, tôi không thấy được tiền thì con nhỏ kia sẽ biến mất. Còn về phần thâm độc, tôi còn không bằng anh. Nếu anh không ép tôi đến đường cùng, tôi cũng không làm chuyện thấp hèn này.” Lệ Na cười lạnh, cô sớm đã theo dõi anh, biết anh chưa thật yêu con nhỏ đó nhưng ít nhất cũng rất thích, cô không đem tính mạng mình ra làm chuyện không nắm chắc phần thắng.

“Cô cũng biết thấp hèn sao, tùy cô, cô ta biến mất thì tôi tìm người khác. Cô nên nhớ rằng bên cạnh tôi có rất nhiều phụ nữ.” Uông Hạo Thiên ghét nhất là bị người khác đe dọa, nhất là đàn bà.

“Đừng mạnh miệng. Nếu anh thật sự không để ý cô ta, e là không nhiều lời với tôi thế này mà đã cúp điện thoại từ lâu rồi. Đi theo anh lâu như vậy, điểm ấy tôi còn không hiểu à. Không nói thừa nữa, tôi cũng không muốn nói nhiều, tự anh lo liệu đi, đến lúc tôi lên máy bay rồi, cô ta sẽ biến mất trên cõi đời này, lúc đó anh đừng đau lòng.” Lệ Na nói xong, cụp một tiếng cúp máy.

“Đáng chết.” Uông Hạo Thiên lập tức ném điện thoại ra xa.

“Hạo Thiên có phải Thích Vi Vi bị Lệ Na bắt cóc không?” Sở Thiên Lỗi nghe qua đã hiểu rõ tình hình cụ thể.

“Ừ, cô ta đòi một ngàn vạn tiền mặt chờ tôi ở sân bay. Nếu không sẽ gây bất lợi với Thích Vi Vi.”Uông Hạo Thiên nắm chặt tay. Anh nhất định phải băm vằm cô ta mới được.

“Không ngờ cô ả này chó cùng rứt giậu. Vậy cậu tính sao đây, chuẩn bị tiền hay báo cảnh sát?” Sở Thiên Lỗi hỏi.

“Chờ chút.” Uông Hạo Thiên chợt nhớ đến cú điện thoại hồi nãy của Thích Vi Vi, trong lòng bắt đầu nghi ngờ.

“Sao vậy, có gì lạ à?” Sở Thiên Lỗi hỏi.

“Vừa rồi tôi nhận được điện thoại cầu cứu của Vi Vi. Có một tên đàn ông nói chuẩn bị 100 vạn cho hắn, hắn không đả động gì đến Lệ Na. Rốt cuộc là có chuyện gì nhỉ, chẳng lẽ hắn thay đổi chủ ý muốn vơ vét tài sản của tôi sao?” Uông Hạo Thiên hơi híp mắt nói.

“Ừ, có thể.” Sở Thiên Lỗi gật gù. “Nếu không phải Lệ Na bày trò, cô ta chắc chắn cũng không thần thông quảng đại biết Thích Vi Vi bị bắt cóc, càng không vơ vét tài sản của cậu. Tôi nghĩ có lẽ là Thích Vi Vi vì tự cứu mình mới nói cho chúng nhiều lợi ích, làm bọn cướp này động lòng, dù sao chúng cũng là vì tiền.”

“Thiên Lỗi, cậu phân tích đúng lắm, chúng là vì tiền, vậy tốt hơn rồi. Hiện giờ chúng ta chia làm hai hướng, tôi cầm tiền đi cứu người, cậu đem tiền ra sân bay chờ điện thoại của tôi.” Uông Hạo Thiên giao phó.

“Được, chúng ta đi. Nhưng một mình cậu thôi à, có muốn tôi cho vài người lén theo sau không?” Sở Thiên Lỗi không yên tâm nói.

“Không cần, tôi không muốn bứt dây động rừng. Dù sao an toàn của cô ấy là quan trọng nhất. Huống chi 100 vạn với tôi cũng không đáng kể gì, mà tôi tuyệt đối tin bọn chúng không trốn được bao lâu. Chỉ cần Vi Vi an toàn tôi sẽ báo cảnh sát.” Uông Hạo Thiên nói.

“Được rồi, tôi phải đi đây, cậu cẩn thận một chút.” Sở Thiên Lỗi gật gật đầu.

Thích Vi Vi như bị hành hạ, chờ đợi hai tiếng đồng hồ, nhìn cánh cửa đóng kín. Ngay sau khi chúng nhận điện thoại, hai tên bàn tính một hồi thì một tên bỏ đi. Nhưng cô nghe tiếng nói mơ hồ trong điện thoại, nghe thấy anh đã chuẩn bị xong tiền hẹn chúng gặp mặt. Nhưng lâu vậy rồi sao còn chưa có tin tức gì.

Uông Hạo Thiên xách vali tiền đến. Chúng hẹn ở một công viên đông đúc, xem ra chúng không ngu chút nào, mà ngược lại rất khôn ngoan, nơi có nhiều người nhất ngược lại là nơi an toàn nhất, đứng ở đó chờ hắn tự bước ra.

"Tiên sinh, tìm tiểu thư Thích Vi Vi đúng không?" Tên đàn ông cao ráo đi đến hạ giọng hỏi.

"Phải, tiền tôi đã mang đến. Cô ấy đâu?" Uông Hạo Thiên nhìn hắn, hắn đeo một cái kính râm bản lớn hầu như che hết cả khuôn mặt.

"Người tôi nhốt ở nơi khác. Anh đưa tiền cho tôi, tôi tự khắc sẽ bảo thả người." Tên đó nói.

"Anh dám giở trò lừa tôi?" Uông Hạo Thiên giận dữ nhìn chằm chằm hắn.

"Tiên sinh, không phải tôi muốn lừa gạt. Nếu anh âm thầm báo cảnh sát, tôi thả người, lấy tiền chỉ e không ra khỏi công viên này đã bị bắt lại. Tôi không thể không cẩn thận." Tên đó rất bình tĩnh nhã nhặn.

"Anh muốn tôi làm sao tin cô ấy an toàn?" Uông Hạo Thiên thật không cần 100 vạn này, anh sợ bọn chúng lấy được tiền còn không chịu thả người.

"Tôi có bảo đảm anh chắc chắn cũng không tin. Nên tôi không cần bảo đảm, tôi chỉ có thể nói chúng tôi không phải côn đồ liều mạng, sẽ không giết người phóng hỏa. Còn anh, bây giờ ngoại trừ tin tôi, còn có thể làm gì được. Dù sao con tin đang trong tay chúng tôi, tự anh quyết định." Tên đó thong thả nói. Đây chính là biện pháp không có sơ hở mà chúng đã bàn tính.

Uông Hạo Thiên nghiến răng hận vô cùng, nhưng hắn nói đúng, hiện giờ ngoài việc tin tưởng cũng không còn cách nào khác. Chỉ là đưa tiền xong, ngộ nhỡ bọn hắn giết con tin thì sao. Thoáng chốc cảm thấy căng thẳng.

Trong lòng giãy dụa, anh biết lúc này phải đánh chiến thuật tâm lí, đối phương chắc chắn rất muốn lấy tiền, hắn không thể tiếp tục giữ cô quá một tiếng, nếu quá một tiếng sẽ gặp nguy hiểm. Nếu chúng dễ dàng lấy được tiền, nếu chúng không thả cô, cũng sẽ không làm tổn hại cô, ít ra cũng còn một chỗ tiền, nên anh phải ngăn ngừa.

79. Chương 79: Đấu Trí Đấu Dũng

"Tiên sinh, anh nghĩ kĩ chưa, nếu chưa thì tôi đi trước. Chờ anh nghĩ kĩ rồi chúng ta nói chuyện, có điều an toàn của cô ta chúng tôi không thể bảo đảm." Tên đó hơi mất kiên nhẫn thúc giục. Hắn cũng bắt buộc phải nói thế.

"Tôi nghĩ kĩ rồi. Anh nói đúng, tôi không còn cách nào ngoài tin anh. Tiền anh có thể lấy, nếu các người lật lọng tôi dám thề các người tuyệt đối trốn không thoát." Uông Hạo Thiên đưa vali tiền cho hắn.

"Đương nhiên, một giờ sau tôi sẽ gọi điện cho anh đi đón cô ta." Tên đó cầm vali tiền vội vàng biến mất trong đám đông.

Uông Hạo Thiên hiểu hiện giờ chỉ có thể chờ vì bọn cướp quá khôn ngoan.

Thích Vi Vi co người ở một chỗ nhìn tên kia đi qua đi lại không ngừng trước mắt mình, biết hắn nhất định đang sốt ruột chờ đợi, vì ánh mắt hắn nhìn cô vô cùng hung ác.

"Đại ca sao còn chưa gọi điện, con kia, nếu bọn mi dám để đại ca tao xảy ra chuyện, tao nhất định để mày chôn chung." Tên đó hung tợn nói, vừa dứt lời thì…

Reng reng reng reng, điện thoại hắn vang lên.

"Alo, đại ca. Thế nào? Lấy được tiền chưa?" Hắn gấp rút hỏi.

"Lão Nhị, đã lấy được tiền, tao đang chạy đến nhà ga, chú mày cũng chuẩn bị đi nhanh đi." Trong di động truyền đến giọng tên còn lại.

“Đại ca, vậy con nhỏ này thì sao, có cần gọi cho thằng đó không, hay dùng cách cũ?” Tên lùn xin ý kiến.

“Đồ ngu, đương nhiên là theo cách cũ. Nếu mày gọi thằng kia, nó tìm được nói không chừng lập tức báo cảnh sát. Chúng ta làm sao đủ thời gian chạy trốn. Nếu nó không biết con nhỏ ở đâu sẽ không dám manh động, đến lúc tìm ra con nhỏ thì chúng ta đã trốn thật xa rồi.” Tên ắng rồi giải thích cho hắn.

“Dạ, dạ. Đại ca, anh lo đúng lắm.” Tên đó để điện thoại xuống, cầm một cái khăn tay đi về phía cô.

Thích Vi Vi hoảng sợ nhìn hắn, “Anh muốn làm gì, các người lấy tiền rồi sao không để tôi…” Nói chưa dứt lời thì hắn cầm khăn tay chụp lên mặt cô, khiến cô lại ngất đi…

Sân bay.

Lệ Na cầm vé máy bay đi Pháp đứng ở cửa soát vé nhìn ra cửa chờ người đàn ông khiến cô hận thấu xương.

Sở Thiên Lỗi cầm một cái cặp da đi tới, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm cô. “Lệ Na tiểu thư, chờ có lâu không?”

“Sao lại là anh? Uông Hạo Thiên đâu?” Lệ Na nhìn anh sửng sốt.

“Anh ấy là tổng giám đốc của Uông thị, đương nhiên bận rộn việc công, huống chi chút chuyện nhỏ này cô cảm thấy anh ấy sẽ đích thân ra tay sao? Tôi đến đây là coi như cho cô chút thể diện rồi, tôi khuyên cô đừng làm chuyện khiến bản thân hối hận. Bây giờ hối hận vẫn còn kịp.” Sở Thiên Lỗi lạnh lùng cảnh cáo.

“Cám ơn lòng tốt của anh. Nếu tôi không làm, tôi mới hối hận, huống hồ là anh ta vô tình trước. Không nói nhiều nữa, tiền đâu, mang tới chưa?” Lệ Na nhìn theo chiếc cặp trong tay anh, lấy tiền rồi, cô sẽ bái bai liền.

“Cô không thấy sao, tiền tôi đã đem đến, nhưng tôi muốn thấy người mới giao tiền.” Sở Thiên Lỗi ra điều kiện, anh muốn tranh thủ thời gian cho Hạo Thiên, nếu Thích Vi Vi được cứu rồi, cô ta sẽ vào tù tức khắc.

“Anh đưa tiền, tôi lên máy bay lập tức gọi điện nói họ thả người. Nếu anh không đưa, không sao, tôi nói rồi, đến 12 giờ mà không có tin của tôi thì tùy họ muốn làm gì thì làm, giết cũng được, bán cũng được, tôi không xen vào.” Lệ Na nham hiểm nói.

“Cô đang uy hiếp tôi sao? Cô đã nói vậy thì tùy cô, huống chi cái cô Thích Vi Vi đó chẳng là gì, sống chết của cô ta chẳng liên quan gì tôi. Mời cô!” Sở Thiên Lỗi đưa tay làm động tác mời.

Lệ Na bị anh nói thì cứng đờ, rồi cười lạnh: “Anh không cần, nhưng anh đừng quên cô ta là người của Uông Hạo Thiên, anh dám làm thế không sợ anh ta xử anh à.”

“Ha ha.” Sở Thiên Lỗi đột nhiên cười to. “Lệ Na, cô theo Hạo Thiên lâu như vậy, cô nên biết anh ấy và tôi là quan hệ gì, hơn nữa tôi vốn cảm thấy một ngàn vạn cứu một người là không đáng. Nếu cô giết cô ta thì tôi vô cùng cảm ơn cô.” Anh biết rõ không lấy được tiền, cô ta sẽ không dám ra tay.

“Anh…” Lệ Na phẫn nộ nhìn anh, chả lẽ để tiền đến tay lại bay đi, liền thỏa hiệp: “Được, tôi gọi điện, anh chờ đó.”

“Ok.” Sở Thiên Lỗi ra dấu cho cô, đến giờ anh vẫn chưa nhận được điện thoại của Hạo Thiên, điều này cho thấy anh ấy cứu người không được thuận lợi, mình đành phải xác định trước cô ấy đã an toàn chưa mới quyết định được.

Lệ Na lấy điện thoại gọi đi…

“Xin lỗi quý khách, số máy bạn gọi hiện đã bị khóa.”

Tắt máy, sao có thể chứ, Lệ Na không tin gọi lại lần nữa, kết quả vẫn như thế, sắc mặt trở nên rất khó coi, tay hơi run rẩy, chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra, hay đã lộ rồi, không được cô cần nhanh chóng lấy tiền bỏ trốn.

Sở Thiên Lỗi thấy sắc mặt cô ta không ổn, liền biết chắc chắn có chuyện gì đó, nên tra hỏi: “Điện thoại sao rồi? Gọi được chưa?”

"Họ nói cô ta không hợp tác luôn la hét nên cho cô ta tí thuốc mê, tạm thời vẫn chưa tỉnh lại." Vốn do cô bảo chúng dùng cách này, không ngờ cô phải dùng để nói dối.

"Vậy à, vậy chờ cô ấy tỉnh lại rồi nói." Sở Thiên Lỗi nhìn chằm chằm cô, biết cô nói láo, nhưng cô ta sắc sảo thì mình cũng không ngốc.

Lệ Na nhìn tình hình, tim thót một cái, quyết định đánh đến cùng, lập tức nói: "Tôi phải lên máy bay liền bây giờ, nếu anh không đưa tiền thì quên đi, về phần cô ta, thật ngại quá!" Trong lòng cô đã vô cùng lo lắng, chắc chắn bọn kia đã có chuyện, hiện giờ cô chạy thoát thân quan trọng hơn.

Thấy cô ta muốn đi, Sở Thiên Lỗi lại chưa nhận được điện thoại, không thể đánh cược an toàn của Thích Vi Vi được bèn nói cô ta, "Chờ một chút, tôi đi gọi điện."Nói xong anh liền đi chỗ khác.

Uông Hạo Thiên ngồi trong xe, ánh mắt nhìn chăm chăm di động một mực chờ, đã 50 phút trôi qua, còn 10 phút nữa, điện thoại chợt vang lên, là Thiên Lỗi. "Alo, bên cậu sao rồi?"

"Hạo Thiên, Lệ Na gọi điện nhưng không ai bắt máy, cô ta hoảng hốt muốn trốn, ép tôi đưa tiền. Tôi muốn hay không cũng phải đưa, nếu không đưa cô ta cũng lên máy bay." Sở Thiên Lỗi nói.

"Bên này tôi cũng giao rồi, chúng nói một tiếng nữa sẽ gọi. Tôi biết chúng tranh thủ thời gian chạy trốn. Cậu đưa tiền để cô ta đi đi." Uông Hạo Thiên chỉ đạo.

"Đưa cô ta không phải là lợi cho cô ta lắm sao?"Sở Thiên Lỗi có hơi tức giận bất bình.

"Yên tâm, cô ta trốn không thoát đâu. Cô ta sẽ mau chóng trả giá gấp bội thôi." Ánh mắt Uông Hạo Thiên trở nên thâm hiểm khiến người ta sợ hãi.

80. Chương 80: Cú Điện Thoại Cầu Cứu

Lệ Na thấy anh cúp điện thoại, nhịn không nổi liền hỏi: "Thế nào, có giao tiền hay không, để tôi còn đi, có điều hậu quả anh tự gánh chịu." Sở Thiên Lỗi hừ lạnh một tiếng đi đến trước mặt cô ta đưa cặp da ra, chỉ nói một câu: "Hi vọng cô giữ lời."

"Đương nhiên." Lệ Na vội vàng lấy đi, xoay người vào cửa. Cô sẽ giữ lời nhưng người khác có tính sổ hay không cô không bảo đảm và cô cũng không liên quan. Cô đã đạt được mục đích của mình.

Thấy cô ta đắc ý, Sở Thiên Lỗi hừ lạnh một tiếng, hi vọng cô có số lấy tiền thì cũng có số hưởng thụ số tiền này.

Uông Hạo Thiên ngồi trong xe nhìn chằm chằm không chớp mắt vào kim giây cuối cùng cũng chỉ đến số 12, một tiếng, một tiếng đúng, nhưng điện thoại của anh không vang lên, vốn định thở phào, tim đột nhiên trĩu xuống.

Đợi thêm mười phút nữa, anh rốt cuộc không kiềm được cầm máy bấm số.

Tu tu tu tu, số máy quý khách vừa gọi hiện đang khóa.

"Đáng chết, dám giở trò với tôi." Anh cắn răng phẫn nộ đập tay lên vô lăng. Chuyện xấu nhất đã xảy ra, chúng ôm tiền biến mất hay chúng ôm tiền rồi làm cô biến mất, anh không dám tưởng tượng.

Nhưng chuyện đã đến nước này, nên báo cảnh sát hay không đây? Cẩn thận suy nghĩ mọi hậu quả, anh quyết định báo cảnh sát.

Chớp mắt, một ngày lại trôi qua, thấy sắc trời tối dần, tim Uông Hạo Thiên dần dần nặng trĩu. Thời gian càng lâu cô càng gặp nguy hiểm. Nếu cô có chuyện gì anh nhất định sẽ cho Lệ Na chôn cùng.

"Hạo Thiên, đừng gấp. Cô ấy không có gì đâu. Không có tin gì, tức là tin tốt." Sở Thiên Lỗi an ủi anh, thật ra trong lòng đã có cảm giác bất an.

"Cảnh sát còn chưa có tin gì sao?" Uông Hạo thiên hỏi, mặc dù biết là dư thừa.

"Không có." Sở Thiên Lỗi lắc đầu, rất ít khi thấy anh mất khống chế như vậy, nếu cảnh sát có tin gì thì người đầu tiên được báo là anh.

Anh cười lạnh, "Bọn cướp cũng đã nói rồi, tiền cũng đã nhận, sao chúng còn chưa thả người."

"Từ từ, nói không chừng chuyện không phải như chúng ta nghĩ, có lẽ chúng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ví dụ như chia chác không đồng đều." Sở Thiên Lỗi đoán, thật sự không tìm ra lí do nào khác.

"Thiên Lỗi, cậu nói cô ấy có còn sống không?" Uông Hạo Thiên bỗng sợ hãi, sợ cô cứ thế mà biến mất.

"Còn chứ. Nhất định còn." Anh rất khẳng định nói.

"Ừ." Uông Hạo Thiên gật đầu, dù biết anh ta đang an ủi mình nhưng nói chung cũng cho anh một tia hi vọng.

Lạnh quá, đói quá, tay chân đau quá, cả người đều khó chịu. Thích Vi Vi từ trong đau đớn tỉnh lại thì phát hiện trước mắt tối om, chung quanh yên tĩnh khiến cô cảm thấy sợ hãi.

"Có ai không?" Cô thử kêu to.

Âm thanh trong kho hàng vắng vẻ vọng lại cũng không có ai trả lời, nhưng cô không dám hành động khinh suất. Đợi một lúc lâu xác định không có ai cô mới thở ra, cảm thấy cơ thể lập tức không còn sức lực, nhưng cô không biết bọn chúng có đột nhiên quay lại không, cô nhất định phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Cơ thể lần mò chậm rãi dựa sang bên. Cô nhớ cô ở gần cái bàn, rất nhanh, cô đã đụng phải nó. Cô vội vàng điều chỉnh tư thế đưa dây trói ra cứa qua lại.

Dây trói lỏng ra, cô sờ soạng tháo dây, vừa tính đứng lên lại ngã xuống vì bị trói trong thời gian quá lâu, chân cô đã tê cứng. Cô vẫn gắng gượng đứng dậy vì cô không có thời gian để thích ứng. Dựa vào trí nhớ, chạy đến cánh cửa, khẽ dùng sức mở ra thì một cơn gió lạnh ào đến khiến cô rùng mình.

Nơi này nhìn kĩ hình như là vùng ngoại ô hoang vắng, ánh đèn rất xa mới có. Có đèn là có hi vọng, cô tự cổ vũ, vừa tính đi thì nhớ ra trong người có mang theo túi xách. Nhờ ánh trăng quay lại tìm thì thấy túi xách và điện thoại để trên bàn, xoay người cầm túi và điện thoại rồi chạy ra ngoài…

Thở hổn hển, đè tay lên ngực, cô quay đầu nhìn nhà kho đã cách được một quãng, cô hết sức bèn ngồi bệt xuống đất, lúc này cô mới cảm thấy vừa đói vừa khát, thấy mấy đốm lửa, ít ra cô còn phải chạy thật lâu mới đến được đó.

Khung cảnh vắng vẻ, gió lạnh vù vù, các tiếng động hòa vào nhau khiến cô nổi da gà, ôm chặt người cô muốn chạy nhưng chân lại mềm nhũn không còn chút sức lực, trong lúc vô tình thấy trong tay còn cầm điện thoại, cô tựa như thấy cứu tinh vội vàng mở máy.

Uông Hạo Thiên đứng bên cửa nhìn ra, vẻ mặt nặng nề, điếu xì gà trên tay mờ mịt khói. Sao còn không có tin tức gì, đã sắp sáng rồi, nếu tối nay cô còn chưa về thì sao? Không, anh không thể ở đây, ném điếu thuốc xuống, cầm áo vest ra ngoài.

"Hạo Thiên, cậu đi đâu?" Sở Thiên Lỗi đứng chắn trước mặt anh.

"Tôi đi tìm cô ấy. Ở đây chờ đợi tôi e lại đợi được tin …." Hai chữ tử vong anh không nói ra miệng, anh sợ sẽ linh nghiệm.

"Tôi biết cậu sốt ruột. Nhưng cậu sốt ruột thì có thế làm được gì? Nơi này lớn như thế cậu đi đâu tìm đây." Sở Thiên Lỗi nhìn anh.

"Nhưng tôi không thể ngồi chờ chết." Uông Hạo Thiên hung hăng ném áo xuống, gào lớn.

Sở Thiên Lỗi biết anh không phải cáu giận với mình, rót hai ly rượu đưa cho anh: "Uống ly rượu tâm trạng sẽ tốt lên. Cô ấy cát nhân ắt sẽ gặp thiên tướng, nhất định không sao đâu."

Mặt Uông Hạo Thiên xanh mét đoạt ly rượu đưa lên miệng định uống cạn thì di động kêu lên, ném ly rượu, nhìn dãy số trên màn hình, mặt mày ngạc nhiên khó tin, là số của cô.

"Alo." Giọng anh cố gắng bình tĩnh, bất kể người gọi là ai với anh đều là tin tốt, ít ra còn có tin của cô.

Nghe được giọng anh, Thích Vi Vi không nói được câu nào mà chỉ không ngừng rớt nước mắt…

"Nói đi, bọn mày rốt cuộc muốn làm gì? Bọn mày đã làm gì cô ấy?" Không nghe tiếng đáp lại Uông Hạo Thiên giận dữ quát lên, nhẫn nại của anh đã đến cực điểm.

"Là em." Nghe thấy anh quan tâm đến cô, cô cuối cùng khóc toáng lên.

"Là em? Có thật là em không?" Uông Hạo Thiên nghe giọng cô thì không còn căng thẳng mà là ngạc nhiên vui sướng, càng may hơn là cô còn sống. "Em đang ở đâu, mau nói anh biết."

"Em không biết, em không biết chỗ này, hình như là vùng ngoại ô hẻo lánh, có một kho hàng rất lớn. Em từ đó trốn ra được." Cô lắc đầu nói, cô căn bản không biết mình ở chỗ nào, chỗ này cô chưa từng đến.

"Kho hàng bỏ hoang rất lớn ở vùng ngoại ô?" Uông Hạo Thiên cố nghĩ lại trong đầu. Có nơi nào như thế không?

81. Chương 81: Chật Vật Không Chịu Nổi

Sở Thiên Lỗi nghe thấy anh nói như vậy liền nhíu mày, đột nhiên nghĩ đến, nói: "Hạo Thiên, có khi nào là nơi mà một tháng trước chúng ta vừa mới thu mua không?" "Đáng chết… Thiên Lỗi, chúng ta đi thử xem." Uông Hạo Thiên chửi bới, vừa lái xe chạy đi, vừa dặn dò cô: "Vi Vi, em chờ anh, anh lập tức đến ngay."

"Anh nhanh lên đi, em sợ lắm." Vi Vi cuộn người lại, cố chống chọi lại với gió lạnh.

"Đừng sợ, nói cho anh biết làm sao mà em trốn được, bọn chúng đâu, chúng có làm gì em không?" Uông Hạo Thiên không ngừng nói chuyện cùng cô qua điện thoại, Sợ Thiên Lỗi lái xe như bay tới vùng ngoại ô mà anh nói.

Hóa ra bọn chúng đã sớm đi mất, không gọi điện ình không biết là quên hay cố ý, có điều, hiện giờ đã không còn quan trọng, chỉ cần cô không sao là tốt rồi, giọng nói cũng trở nên mềm nhẹ hơn: "Em còn có thể đi lại không? Nếu em còn sức thì chầm chậm đi tới nơi có nhà chờ bọn anh, em cũng sẽ không phải sợ nữa." Như vậy là an toàn nhất, anh cũng sợ nếu cô cứ ở đó, chẳng may lại gặp nguy hiểm.

"Em còn đi được…" Nghe được anh cổ vũ, Thích Vi Vi miễn cưỡng đứng lên đi vài bước về phía trước…

"Nói cho anh biết, em bị bắt đi như thế nào?" Uông Hạo Thiên không muốn cô cảm thấy sợ hãi, cho nên không ngừng nói chuyện với cô.

Cô vừa đi vừa trả lời: "Lúc tan học, bọn chúng đến nói với em, mẹ có chuyện. Lòng em rối lên, liền theo lên xe của bọn chúng, chờ tới khi em phát hiện đã chậm, em giãy dụa muốn xuống xe, la lên kêu cứu, nhưng bị bọn chúng chụp thuốc mê…"

"Vậy em có biết vì sao bọn chúng bắt em không?" Uông Hạo Thiên hỏi, cô sẽ không biết cô bị bắt vì anh chứ?

"Bọn chúng nói…" Nghĩ tới đây cô cảm thấy thật sự tủi thân.

"Nói cái gì?"

"Nói muốn mang em đi bán ra nước ngoài, kiếm tiền cho bọn chúng." Cho đến bây giờ cô vẫn không rõ vì sao bọn chúng lại nhìn trúng mình, cô cũng không phải quá đẹp, người xinh đẹp hơn cô còn nhiều mà.

"Cái gì?" Uông Hạo Thiên ngây ra, bật cười, bọn chúng cũng biết bịa chuyện để dọa người nha.

"Anh cười cái gì? Cười đã chưa?" Thích Vi Vi có chút tức giận, mình bị hù sợ chết khiếp mà anh còn dám cười…

"Anh cười là cười em quá đơn thuần nha, cô gái ngốc nghếch, em cho là đưa người nhập cư trái phép ra nước ngoài đơn giản vậy sao?" Uông Hạo Thiên thật sự cảm thấy cô ngốc nghếch, nhưng như vậy lại có điểm đáng yêu.

Hả? Cô ngẩn người, anh có ý gì? Chẳng lẽ bọn chúng chỉ dọa mình, hiện tại cẩn thận ngẫm lại, mới thấy sơ hở chồng chất… bọn chúng luôn nói bán mình, lại chỉ có một mình cô, không có thấy 1 người con gái nào khác, nếu bọn chúng thực sự là một tập đoàn, không lẽ nào chỉ kiếm 1 người… kết quả chỉ có một, đó là bọn chúng dọa mình, có điều kết quả này lại làm cô thật vui mừng, ít nhất cô cũng tránh được một kiếp nạn.

"Làm sao vậy? Sao lại không nói chuyện nữa?" Không nghe được tiếng của cô, tim anh không khỏi lại khẩn trương lên.

"Nói cái gì?" Cô hiện giờ thực sự buồn bực.

'Tít… tít… tít…' di động báo hiệu sắp hết pin, cô bất tri bất giác cũng đã tới cửa nhà ai đó, vội vàng nói: "Di động hết pin, em đã tìm được nhà có người rồi…"

Nói còn chưa dứt lời, điện thoại đã tắt, cô cho điện thoại vào túi, đưa tay gõ cửa.

"Muộn rồi, ai còn tới vậy?" Một giọng nói trung niên nhưng khỏe mạnh từ bên trong truyền ra, cửa lập tức được mở, nhìn thấy cô gái trước mặt bộ dáng chật vật, liền cất tiếng hỏi: "Cô tìm ai?"

"Bác ạ, cháu cùng bạn học đi chơi, chẳng may cháu bị lạc đường, lại không thông thạo nơi này nên có chút sợ hãi, có thể cho cháu vào nhà nghỉ chân một chút được không ạ? Bạn cháu sẽ nhanh chóng tới đón cháu thôi ạ." Vi Vi lễ phép nói.

"Hóa ra là vậy, mau vào đi cháu." Bác trai rất nhiệt tình mời cô, cũng không cẩn thận xem xét lời nói của cô có trăm ngàn chỗ hở, nhìn dáng vẻ của ông thật chất phác, thật thiện lương.

"Cám ơn bác." Cô cảm kích nói tiếng cảm ơn, đi theo ông vào trong.

Ông rót một ly nước ấm đưa cho cô: "Cháu gái, có phải đã bị dọa cho kinh sợ hay không? Thực không hiểu nổi các cháu, ở nông thôn, mọi người trăm phương ngàn kế muốn vào thành phố, các cháu lại chạy đến nông thôn này, có cái gì đẹp đâu."

Cô bưng ly nước lên uống, chỉ biết cười mà không biết nên giải thích thế nào, mà có giải thích, chỉ sợ ông nghe không hiểu, huống chi cô cũng không phải thật sự đến đây chơi.

"Cháu à, có đói bụng không, để bác lấy cho cháu chút gì đó nhé." Bác trai nói xong liền đi vào bếp, rất nhanh đã mang ra một đĩa bánh rán, "Không còn thứ gì khác, cháu lót dạ tạm thứ này vậy nha."

"Cám ơn bác ạ." Thích Vi Vi thật sự không nghĩ tới có thể gặp người tốt như ông vậy, xem ra trên đời vẫn còn nhiều người tốt, đã hơn một ngày không có ăn gì, cô không khách sáo nữa, cầm lên ăn như hổ đói, nói cũng thành cà lăm, thật sự đói rồi thì còn lo lắng đến hình tượng gì nữa.

Sở Thiên Lỗi lái xe chầm chậm, nhìn kho hàng trước mắt có vài người, nói: "Kho hàng ở phía trước kìa, có lẽ cô ấy ở trong đó."

Uông Hạo Thiên nhìn xung quanh, thấy duy nhất một nhà còn sáng đèn, nói: "Hẳn là nhà đó, chúng ta qua đó xem đi."

Thích Vi Vi cầm miếng bánh cuối cùng bỏ vào miệng, uống một ngụm trà nóng, chân thành cảm ơn ông: "Cám ơn bác."

Từ ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, lại nghe thấy tiếng anh gọi: "Có ai không? Vi Vi, em có ở bên trong không?"

Anh đến rồi, cô lập tức đứng dậy, không biết vì sao tâm tình lại cực kỳ kích động.

Ông vội vàng ra mở cửa, hẳn là bạn học mà cô nói.

Cửa vừa mở, Uông Hạo Thiên liền đi vào, thấy cô đứng ở cửa, một thân chật vật, đầu tóc rối bời, mặt sưng đỏ, cổ tay đều bị lằn lên vì bị trói bằng dây thừng, quần áo trên người toàn là bùn đất, không hiểu sao lại thấy đau xót.

Thích Vi Vi nhìn thấy anh, không hiểu vì sao cảm thấy thật sự ủy khuất, lập tức nhào vào ngực anh, cảm nhận vòng ôm quen thuộc ấm áp của anh, toàn bộ sợ hãi đều trong khoảnh khắc nhìn thấy anh biến mất không dấu vết.

“Không sao, không sao… chúng ta về nhà thôi…” Uông Hạo Thiên an ủi cô, ôm cô đi về xe.

Cô chỉ nhấc đầu, tựa sát vào ngực anh, tay nắm chặt lấy áo anh.

Sở Thiên Lỗi thấy bộ dáng chật vật của cô, nhưng ít nhất còn may là vẫn sống, từ trong ví lấy ra một nghìn tệ đặt lên bàn, mỉm cười nói: “Bác à, cảm ơn lòng tốt của bác, tạm biệt.”

Bác trai nhìn thấy tiền mới vội vàng đuổi theo, xe đã đi mất rồi, nắm chặt tiền trong tay, có chút kích động nghĩ, chẳng lẽ đây chính là người tốt sẽ được báo đáp.

82. Chương 82: Ấm Áp Của Anh

Ngồi trong xe, cơ thể Thích Vi Vi gắt gao dựa vào Uông Hạo Thiên, anh cũng luôn ôm chặt cô trong lòng, thương tiếc nhìn cô, hai ngày nay cô nhất định chịu không ít khổ cực, nhẹ nhàng giúp cô vuốt tóc lên, không cẩn thận đụng vào vết sưng đỏ trên mặt.

“Không cần…” Cô sợ hãi muốn che đi.

“Không sao đâu… không phải sợ…” Uông Hạo Thiên biết cô vẫn còn rất sợ hãi.

Thích Vi Vi mở lớn hai mắt, nhìn anh gạt đầu, nước mắt thấm dần vào lồng ngực của anh.

“Rất đau sao? Bọn chúng có…” Uông Hạo Thiên hỏi, loại cảm giác đau lòng sâu sắc này anh chưa từng cảm nhận qua, càng hận là bọn chúng lại ra tay nặng như vậy, anh nhất định sẽ làm cho bọn chúng nhận lại gấp trăm lần…

Cô lại chỉ bắt lấy tay anh, gắt gao ôm chặt lấy anh.

“Ngủ một chút đi, sẽ về đến nhà nhanh thôi.”Uông Hạo Thiên nhẹ vuốt tóc cô, để cô nằm trong lòng mình. Nhìn thấy cô ỷ lại mình như thế anh cảm thấy thật thỏa mãn.

Qua kính xe, Sở Thiên Lỗi chứng kiến bọn họ ngọt ngào như vậy thì nhăn mặt lại, quan hệ của bọn họ từ khi nào lại tốt đến thế, có điều cũng không có gì lạ, người phụ nữ kia sau khi ở chung với Hạo Thiên sao có thể không yêu cậu ấy chứ.

Uông Hạo Thiên ôm cô từ trong xe đi vào biệt thự, thẳng một đường vào phòng tắm, chuẩn bị nước nóng, giúp cô cởi bỏ quần áo.

Thích Vi Vi đỏ mặt, ngăn anh lại nói: “Em tự làm được.”

“Ừ, có việc gì thì gọi anh.” Uông Hạo Thiên thấy tinh thần của cô cũng không tệ, gật đầu, anh vừa lúc cũng còn chuyện phải nói với Thiên Lỗi.

Sở Thiên Lỗi thấy anh đi từ trên lầu xuống, liền chào:“Còn chuyện gì khác nữa không? Nếu không tôi về trước.”

“Chờ một chút, cậu giúp tôi lo liệu mấy chuyện đã.” Uông Hạo Thiên dặn dò.

“Được, cậu cứ nói đi.” Anh gật đầu.

“Thứ nhất, cậu thông báo với cảnh sát, nói người đã tìm lại được rồi, nhưng cô ấy rất sợ hãi, cần nghỉ ngơi, đợi cô ấy tốt hơn tôi sẽ dẫn cô ấy đến khai báo. Còn nữa, hai tên cường đạo kia, cậu dò hỏi phía hắc đạo xem thế nào. Cuối cùng, chính là Lệ Na, người đàn bà đó tôi nghĩ cảnh sát bên sân bay Pháp sẽ chặn đường cô ta, nếu cô ta bị đưa về nước, thông báo cho tôi trước tiên.” Uông Hạo Thiên nói, tất cả những người đó anh đều sẽ không bỏ qua.

“Được, tôi sẽ đi làm, cậu cũng nghỉ ngơi đi.” Sở Thiên Lỗi nói xong liền rời đi.

Uông Hạo Thiên quay trở lên lầu đã thấy cô từ phòng tắm bước ra, mặt tuy còn sưng đỏ nhưng so với vừa rồi đã tốt hơn nhiều, có điều trên tay vẫn còn dấu vết tổn thương nổi bật trên da thịt trắng như tuyết, cũng nói cho anh biết cô đã xảy ra những chuyện gì.

“Có chỗ nào không thoải mái hay không? Cần đi bệnh viện không?” Uông Hạo Thiên quan tâm hỏi, giọng nói có chút giận dữ nhưng vẫn dịu dàng.

“Không có, em không sao.” Cô lắc đầu, vết thương của cô cũng không cần phải đến bệnh viện.

“Vậy đi ngủ sớm một chút, nghỉ ngơi cho khỏe.”Uông Hạo Thiên đỡ cô nằm xuống, giúp cô đắp chăn lên, vừa định đi tắm rửa, tay đã bị cô bắt lấy.

“Nằm cùng em được không? Em sợ!” Ánh mắt cô vẫn còn sợ hãi như cũ, giọng nói mang theo cầu xin.

Uông Hạo Thiên biết cô thật sự bị dọa kinh hãi, lên giường ôm cô vào ngực.

Nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ, cảm nhận được ấm áp trong ngực anh, cô nhanh chóng nhắm hai mắt lại.

Uông Hạo Thiên nhìn người bên cạnh giống con mèo nhỏ cuộn tròn trong ngực, đột nhiên có một cảm giác thật may mắn vì cô còn sống, đầy thương tiếc mà hôn nhẹ lên môi của cô.

Đợi đến khi cô mở mắt, mặt trời đã lên rất cao rồi. Dụi dụi mắt, nhìn thấy người bên cạnh đang ngủ, ánh mắt có chút phức tạp, cô mơ hồ nhớ lại tối hôm qua cô ngủ cũng không yên, luôn gặp ác mộng, nửa tỉnh nửa mê… trong lúc đó luôn nghe được tiếng anh bên tai…

“Đừng sợ, có anh ở đây, sẽ không sao đâu.”

“Ngoan, mau ngủ đi, tất cả đều đã qua, không ai còn dám thương tổn em nữa.”

Lời nói dịu dàng như vậy là anh dành ình sao???

Cảm giác được có người đang nhìn mình chằm chằm, Uông Hạo Thiên lập tức mở mắt, thấy cô đang nhìn mình, môi khẽ mỉm cười: “Tỉnh rồi sao, còn muốn ngủ thêm nữa không?”

“A… không cần, em muộn mất rồi…” Cô đột nhiên kêu to, lại bị anh một phen ôm vào ngực, bắt nằm xuống.

“Yên tâm, hôm nay là chủ nhật, có thể ngủ tiếp mà.” Uông Hạo Thiên ôm chặt cô, có điều cô không muốn ngủ, anh còn muốn ngủ nữa nha.

Chủ nhật? Giờ cô mới biết mình đã quá khẩn trương rồi. Im lặng nằm bên cạnh anh, đột nhiên nghĩ tới, hỏi:“Anh nói hai người kia không phải muốn bán em, vậy vì sao lại bắt em?” Cô thật muốn biết rõ chuyện này, chẳng lẽ sau này còn không biết vì sao mình bị bắt cóc ư???

“Ngu ngốc nha, đương nhiên là vì tiền rồi, bằng không em cho rằng đó là cướp sắc sao? Còn nữa, em như vậy còn chưa đến mức khiến người ta vừa nhìn đã muốn phạm tội đâu.” Uông Hạo Thiên nhìn cô, hóm hỉnh nói.

“Anh nghiêm túc chút đi.” Thích Vi Vi tức giận nhìn anh, chẳng lẽ mình lớn lên kém cỏi vậy sao? Nghi ngờ nói: “Anh nói bọn chúng là vì tiền, có điều, vì sao bọn chúng phải lừa gạt em chứ? Vả lại, hình như bọn chúng căn bản không có ý đòi em nộp tiền mà, hay là như em đã nói, có điểm không hợp lý.”

Uông Hạo Thiên thấy cô đưa ra một chuỗi nghi vấn, hóa ra cô cũng rất thông minh, vô tội nói: “Em hỏi anh thì anh biết hỏi ai? Chờ đến khi bắt được bọn chúng, chúng ta mới có thể biết được.” Anh không muốn nói cho cô biết chuyện của Lệ Na, càng không muốn cho cô biết cô bị bắt cóc vì anh.

Nghe thấy anh nói như vậy, Thích Vi Vi cũng không còn lý do phản bác anh, thở dài hi vọng nhanh chóng bắt được bọn chúng, để mọi chuyện có thể rõ ràng chân tướng.

Bắt gặp cô không nói gì, Uông Hạo Thiên lại nhìn cô, hỏi ra nghi vấn trong lòng mình, cũng là chờ mong trong lòng mình: “Vì sao lúc nguy hiểm lại gọi điện thoại cầu cứu anh???”

Cô ngẩn người một chút, khi đó hình như hoàn toàn không nghĩ tới ai khác, nhưng cô không muốn thừa nhận, liếc anh nói: “Đó là bởi vì anh có nhiều tiền nhất, em không tìm anh thì tìm ai đây?” Lý do này đủ rồi chứ???

“Phải không?” Uông Hạo Thiên nhìn cô chằm chằm, “Vậy sau khi em chạy thoát tại sao còn gọi cho anh mà không phải là người khác???”

"Đó là bởi vì…" Thích Vi Vi đột nhiên nghẹn họng, ánh mắt tránh sang chỗ khác, vì sao cô lại gọi cho anh, căn bản cô cũng không nghĩ tới vấn đề này, lúc đó trong đầu chỉ nghĩ tới anh mà thôi.

"Nhìn anh trả lời đi." Uông Hạo Thiên vươn tay xoay đầu cô lại, không để cô trốn tránh, anh thực muốn biết đáp án mà anh cực kỳ để ý này.

"Em… em không nghĩ nhiều như vậy…" Nhìn vào mắt anh, cô không biết vì sao lại thấy tâm hoảng ý loạn, không tìm ra lý do gì khác đành phải thật thà trả lời.

Uông Hạo Thiên lại nở nụ cười, vì đáp án này anh rất vừa lòng, người mà trong nguy cấp cô nghĩ tới chính là người cô quan tâm nhất, cần nhất… hôn lên trán cô, nói: "Ngủ thêm đi."

83. Chương 83: Yêu Trong Nghi Hoặc

Thích Vi Vi lại bởi vì vấn đề của anh mà buồn bực bất an, anh hỏi đúng, vì sao trong lúc bản thân nguy hiểm nhất, bất lực nhất lại nghĩ đến anh mà không phải là anh Thiên Tứ???

Vì sao khi nhìn thấy anh, lại ủy khuất như vậy, kích động như vậy??? Vì sao nằm trong ngực anh lại an tâm như vậy???

Cô nghĩ không ra vì sao? Lòng của cô bắt đầu rối loạn, cô bị làm sao vậy???

Ba ngày sau…

Sở Thiên Lỗi cầm tư liệu đi vào phòng làm việc của Hạo Thiên: "Hai tên bắt cóc Vi Vi đã bị cảnh sát bắt được, thực chất chính là Lệ Na đưa bọn chúng mười vạn, nói đợi cô ta lên máy bay thì bọn chúng thả người, không nghĩ tới mọi chuyện lại phát sinh như vậy, bọn chúng muốn lấy của cậu một trăm vạn chạy trốn, sợ cậu báo cảnh sát cho nên đã đánh ngất cô ấy, nhằm kéo dài thời gian. Một trăm vạn kia bọn chúng cũng chưa kịp tiêu, tôi đã lấy lại rồi."

"Hai tên đó thật đúng là 'gậy ông đập lưng ông' nếu bọn chúng tuân thủ đúng giao ước có lẽ tôi đã không báo cảnh sát, để bây giờ mất cả chì lẫn chài. Thiên Lỗi, cậu đi tìm vài người trong trại giam dạy dỗ bọn chúng một chút, cho dù ngồi tù tôi cũng không nghĩ sẽ tha cho bọn chúng." Uông Hạo Thiên dặn dò.

"Được." Anh gật đầu, lại nói: "Còn nữa, người đàn bà kia cũng rất thông minh, kỳ thật cô ta không đi Pháp mà dùng chứng minh giả để bay đi New Zealand, xem lại băng ghi hình ở phi trường thì đã muộn, cô ta đã chạy thoát, nếu quả thật muốn bắt cô ta chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy."

"Dễ dàng, thực sự dễ dàng. Cô ta nghĩ rằng chạy trốn ra nước ngoài có thể không còn sơ hở nào sao? Tôi sẽ cho cô ta còn thê thảm hơn so với ở trong nước." Uông Hạo Thiên cười lạnh.

"Vậy nên làm thế nào?" Sở Thiên Lỗi thắc mắc nhìn anh.

"Đương nhiên là có cách rồi, nếu không cậu nghĩ sao mà tôi phải bảo cậu đưa tiền cho cô ta chứ? Cô ta có thể tìm xã hội đen. Chúng ta vì sao không thể chứ? Đừng quên ở nước ngoài cũng có mafia đẳng cấp." Anh đã sớm nghĩ ra kế hoạch này.

"Ý của cậu là tìm người xử cô ta?" Sở Thiên Lỗi hiện giờ mới hiểu rõ ý.

"Thông minh, chuyện này tôi sẽ đích thân làm, rất nhanh thôi cậu sẽ thấy kết quả của cô ta." Uông Hạo Thiên cười lạnh, việc này chính là chọc giận đến giới hạn cực điểm của anh rồi.

~Trong sân trường, Đàm Tiếu Tiếu khoác tay cô, mời mọc: "Vi Vi, cậu còn chưa có tới thăm nhà Lý Tường, thế nào? Bây giờ mình mời cậu tới, cậu có nể tình không?"

"Cái gì chứ? Mình thấy cậu là giống như đang ước gì khoe ra cho cả thế giới biết được hạnh phúc của cậu, có điều cậu đích thân mời, mình đương nhiên sẽ đi." Thích Vi Vi ném cho cô một cái lườm, nhìn thấy cô hiện giờ thực sự hạnh phúc, trong lòng cũng cảm thấy cao hứng thay cô.

“Hạnh phúc đương nhiên là cần khoe ra, cậu cũng giống tớ khoe ra hạnh phúc của cậu một chút đi.” Đàm Tiếu Tiếu vô tâm nói ngược lại.

“Hạnh phúc của mình ư?” Nụ cười trên mặt Thích Vi Vi hơi cứng lại, cúi đầu đi về phía trước.

“Sao vậy? cậu và Hoàng Thiên Tứ cãi nhau à?”Đàm Tiếu Tiếu quan tâm hỏi.

“Không phải…” Thích Vi Vi lắc đầu, ngẩng đầu nhìn chằm chằm cô, đột nhiên hỏi: “Tiếu Tiếu, cậu nói một người có thể đồng thời yêu hai người không?”

“Cái gì?” Đàm Tiếu Tiếu sửng sốt, căn bản nghe không hiểu được ý của cô là gì.

“Trong TV hay trong tiểu thuyết cũng đều có viết đó, là một người đàn ông hay một người phụ nữ yêu một lúc hai người, không thể lựa chọn được, cậu có tin không?” Cô lại hỏi.

“À, hóa ra cậu hỏi chuyện này, tớ sẽ không tin đâu.” Đàm Tiếu Tiếu thẳng tanh trả lời.

“Vì sao?”

“Điều này còn không phải là đơn giản sao? Người ta sao có thể đồng thời yêu hai người, đó chính là gạt người. Yêu là toàn tâm toàn ý đem người mà cậu thật tình thương đặt ở trong lòng mọi lúc, tuyệt đối sẽ không có người khác, nếu có người khác vậy cũng nói lên rằng cậu không thật sự yêu người đó. Người ta có thể gặp rất nhiều tấm chân tình đối với mình trong cuộc đời, nhưng chắc chắn không tin cùng lúc có thể yêu hai người.” Đàm Tiếu Tiếu đáp.

“Ừ.” Thích Vi Vi gật đầu, trong lòng rối rắm, chẳng lẽ cô yêu Uông Hạo Thiên sao? Không… điều này là không thể…

“Không đúng…” Đàm Tiếu Tiếu đột nhiên hoài nghi nhìn cô hỏi: “Nói mau, vì sao lại hỏi chuyện này? Chẳng lẽ cậu cảm thấy mình đồng thời yêu Hoàng Thiên Tứ và Uông Hạo Thiên ư??? Không thể nào!”

Thích Vi Vi liếc nhìn cô, lắc đầu: “Mình cũng không biết nữa, chỉ là có chút chuyện nghĩ mãi không ra thôi mà.”

“Chuyện gì nghĩ mãi không ra? Nói ình nghe thử xem mình có thể giúp cậu phân tích lại hay không, còn nữa, chuyện tình cảm thì người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê mà.”Đàm Tiếu Tiếu hỏi tới.

“Mấy ngày trước mình bị bắt cóc.” Thích Vi Vi nói.

“Cái gì? Cậu bị bắt cóc?” Đàm Tiếu Tiếu hét lớn.

“Xin cậu, nhỏ giọng chút đi.” Thích Vi Vi nhanh chóng bịt miệng cô lại.

Đàm Tiếu Tiếu gạt tay cô, khẩn trương hỏi: “Sao cậu lại bị bắt cóc, vì sao phải bắt cậu, cậu có biết hay không?”

“Mình cũng không biết, có điều đây không phải điều quan trọng, dù sao mình cũng đã bình an trở về, chỉ là không hiểu được vì sao lúc mình gặp nguy hiểm, người mà mình nghĩ đến chính là Uông Hạo Thiên, vì sao nhìn thấy anh ta lại cảm thấy an toàn???” Đây mới là rối rắm mà cô chưa thể nào nghĩ ra.

Đàm Tiếu Tiếu nhìn chằm chằm cô hồi lâu, rốt cục nói: “Vi Vi, cậu tiêu rồi, mình dám khẳng định cậu đã yêu anh ta rồi, trong lúc nguy hiểm nhất cậu lại nghĩ đến anh ta, vậy có thể nói anh ta đối với cậu rất quan trọng, trong lòng cậu luôn để ý đến anh ta đó.”

“Yên anh ta ư???” Thích Vi Vi trừng to mắt nhìn cô,“Tiếu Tiếu, cậu đừng làm mình sợ, người mình luôn yêu chính là anh Thiên Tứ.” Mấy ngày nay cô luôn tự nhắc nhở bản thân chuyện này, nhưng mà có điều lòng cô vẫn dao động.

“Được rồi, cậu đừng lừa gạt mình nữa, cậu là bạn mình, mình biết cậu hiện giờ đang hận, nhưng mà mình dám khẳng định cậu yêu anh ta.” Đàm Tiếu Tiếu nhìn cô chăm chăm.

“Không… sẽ không có chuyện đó, mình và anh ta mới ở chung được một tháng, sao lại yêu anh ta chứ? Mình và Thiên Tứ đã ở chung với nhau nhiều năm rồi.” Thích Vi Vi không thể tin được sự thật này.

“Tình yêu và thời gian không liên quan đến nhau, mình cũng biết cậu thích Thiên Tứ, có điều người cậu yêu lại là Uông Hạo Thiên, chuyện này cũng giống như là người một nhà, mẹ yêu cha, yêu con cái… nhưng mà mình nghĩ rằng, khi gặp nguy hiểm người mẹ đương nhiên đều chọn bảo vệ cho con mình, vậy chẳng lẽ không thương chồng sao? Đương nhiên không phải, có điều ở trong lòng người mẹ, con cái sẽ quan trọng hơn. So sánh này của mình không thật sự chính xác, nhưng mình chỉ muốn nói cho cậu biết, tình yêu chỉ có một mà thôi.” Đàm Tiếu Tiếu nhìn cô.

“Mình…” Thích Vi Vi không biết cô nói vậy có đúng không.

“Đừng kết luận vội, chỉ hỏi cậu một câu đơn giản, nếu hai người bọn họ cùng nhau rơi xuống sông, cậu sẽ cứu ai trước?” Đàm Tiếu Tiếu hỏi.

“Hả???” Thích Vi Vi bị cô hỏi vấn đề này thực sự không biết trả lời sao.

“Là trả lời không được hay không muốn trả lời đây. Có điều mình nói cho cậu nghe, con gái bình thường đều quý trọng sinh mạng của người đàn ông đầu tiên, cho dù không thể ở cùng nhau thì anh ta đều vĩnh viễn ở trong lòng.” Đàm Tiếu Tiếu thì thầm bên tai cô.

“Thật không?” Thích Vi Vi nghi ngờ, thật sự là như vậy à?

“Được rồi, đừng nghĩ nữa. chuyện tình cảm phải để thời gian kiểm chứng. Cậu có nghĩ nữa cũng không ra đâu. Chúng ta đi thôi, tới nhà của mình.”Đàm Tiếu Tiếu khoác tay cô kéo đi.

84. Chương 84: Chuyện Cây Son

Thích Vi Vi chứng kiến nhà của Lý Tường trang hoàng thật tuyệt, ba phòng, hai sảnh hơn một trăm mét vuông, mỗi gian phòng đều không giống nhau, thoạt nhìn thấy giống như tổ hợp phong cách của mỗi nước, nhưng lại rất hài hòa, không nhịn nổi mà thốt lên tán thưởng: “Thật tuyệt vời, giống như trong mơ vậy!”

“Mình lần đầu đến cũng bị choáng váng như cậu vậy, anh ấy thật sự có một tư tưởng lãng mạn, cậu xem cách bài trí này, mỗi một đồ dùng trong nhà đều thật hoàn mỹ…” Đàm Tiếu Tiếu tự hào, bởi vì đây là nhà bạn trai của cô nha.

“Đúng rồi, phòng ngủ của hai người như thế nào vậy???” Thích Vi Vi hỏi.

“Gian này là phòng ngủ của mình.” Đàm Tiếu Tiếu chỉ cho cô thấy, giải thích thêm: “Mình và anh ấy tách ra, là vì không muốn quấy rầy lẫn nhau. Bởi vì anh ấy còn công việc, và mình còn đi học nữa.”

“Còn đây là phòng ngủ của anh ấy.” Cô lại chỉ vào một gian bên cạnh, “Có phải trông rất có hương vị nam tính hay không?”

“Là bạn trai của cậu, ai dám nói không được.”Thích Vi Vi mỉm cười liếc cô.

“Được rồi, cậu tự xem nha, mình đi chuẩn bị đồ ăn, năm giờ là anh ấy sẽ về đến nhà, chúng ta ăn cơm cùng nhau nhé. Cậu ở đây chờ mình.” Đàm Tiếu Tiếu chạy vào phòng bếp.

“Được, cậu đi đi, hiện giờ đã thành hiền thê lương mẫu rồi cơ đấy.” Thích Vi Vi có ý trêu chọc cô.

“Cậu đừng vội, cậu cũng sẽ có ngày chuẩn bị chu đáo tất cả cho người âu yếm của cậu mà thôi.” Cô ở phòng bếp hô lớn.

Thích Vi Vi mỉm cười khẽ lắc đầu, đột nhiên nghĩ tới Uông Hạo Thiên, mình nhất định là bị quỷ ám hồn rồi, không thể nào thích anh ta được. Vội nhìn quanh đánh giá căn phòng, muốn phân tán sự chú ý của mình. Cô chuyển sang ngắm chiếc tủ pha lê trong phòng khách, ngăn trên chất đầy các tác phẩm nghệ thuật kỳ lạ, cư nhiên có một chiếc bút máy làm thành hình gấu mèo, khiến cho người ta phải cảm thán sự thần kỳ của nghệ thuật.

Ánh mắt chăm chú xem đi xem lại, dời mắt sang một cây son môi hấp dẫn, thoạt nhìn cũng không hẳn là tinh xảo, chẳng lẽ anh ta sưu tầm sao? Dù sao một cây son đối với anh ta hẳn là phải có lai lịch nào đó…

"Vi Vi, cậu giúp mình một chút…" Tiếu Tiếu ở trong bếp gọi.

"Ừ, mình đến ngay đây." Cô xoay người, vô tình làm rơi cây son xuống đất, vội vàng chạy tới nhặt lên.

Cửa mở ra, Lý Tường đứng ở cửa, nhìn thấy cây son trên tay cô, sắc mặt khẩn trương biến đổi, lập tức chạy tới đoạt lấy trong tay cô, quát: "Sao cô dám đụng đến đồ đạc của tôi???"

"Làm sao vậy? Có chuyện gì thế?" Đàm Tiếu Tiếu nghe được tiếng quát liền chạy ra.

Thích Vi Vi bị anh dọa sợ không nói lên lời, không nghĩ anh lại giận dữ như vậy, sắc mặt trở nên xấu hổ:"Xin lỗi anh, tôi không cố ý, chỉ là không cẩn thận đụng phải, anh thông cảm."

Lý Tường nhìn cô, cẩn thận đem cây son đặt lại chỗ cũ, sắc mặt lạnh như băng: "Nhớ kỹ lần sau đừng tự ý đụng đến đồ người khác."

"Tôi đã biết, thật xin lỗi." Giờ phút này Thích Vi Vi thực sự muốn tìm một cái hố chui vào.

Đàm Tiếu Tiếu thấy anh tức giận như vậy, lại nhìn vẻ mặt chịu ủy khuất của cô, lửa giận đùng đùng, quát:"Lý Tường, anh có ý gì? Vi Vi là bạn của em, anh làm như vậy là không muốn giữ mặt mũi cho em sao? Chỉ là không cẩn thận đụng tới đồ của anh, anh cần gì phải giận dữ như vậy?"

"Việc đó và người này có phải là bạn em không liên quan đến nhau, anh chỉ là không thích người khác động đến đồ của anh thôi." Lý Tường nói.

"Vậy còn em, em cũng không được đụng sao? Em có tính là người khác không?" Đàm Tiếu Tiếu thế nào cũng không nghĩ ra anh là người như vậy, cho dù anh có giận dữ cũng nên chờ Vi Vi đi rồi mới nói với mình chứ, làm gì trước mặt mọi người gây khó dễ cho cô như vậy…

"Em cũng không được." Lý Tường trực tiếp nói.

Đàm Tiếu Tiếu không ngờ tới anh sẽ nói những lời này, trong lòng rất ủy khuất, hốc mắt đã ngập nước.

Thích Vi Vi hiểu tính của cô, thấy tình hình trước mắt đoán bọn họ sẽ cãi nhau, vội vàng kéo tay cô nói:"Tiếu Tiếu, là mình không phải, mình không nên động đến đồ của người khác, cậu không nên giận, vì mình mà hai người bất hòa sẽ không hay đâu, mình về trước." Cô biết mình còn ở lại chỉ làm gia tăng mâu thuẫn của bọn họ.

"Chờ một chút, Vi Vi, chúng ta cùng đi." Đàm Tiếu Tiếu lấy tay gạt nước mắt, bạn trai như vậy cô không cần, anh đối với bạn của cô như vậy, nói lên anh không hề để ý đến mình.

"Tiếu Tiếu…" Vi Vi vừa định khuyên cô ở lại.

"Đi!" Một phen lôi kéo cô ra cửa.

"Tiếu Tiếu, cậu đừng xúc động như vậy, là mình không đúng, cậu đừng trách anh ấy." Đứng trước cửa thang máy, Thích Vi Vi thật áy náy, nếu bởi vì mình mà bọn họ chia tay, vậy thì cô thật có lỗi.

"Vi Vi, cậu không cần tự trách, việc này không liên quan tới cậu, cho dù là lỗi của cậu thì anh ta cũng không cần phải rống lên như vậy, cho dù không cần giữ mặt mũi cho cậu, cũng phải giữ ình chứ." Đàm Tiếu Tiếu tức giận, trong lòng càng thêm ủy khuất, nhìn thấy cửa thang máy mở ra, lôi kéo cô đi vào.

"Tiếu Tiếu, có lẽ anh ấy có chuyện, cậu cho anh ấy cơ hội giải thích đi, nếu cậu cứ đi như vậy, trong lòng mình sẽ rất áy náy." Thích Vi Vi giữ chặt cô, không muốn cô đi vào thang máy.

"Mình đã nói chuyện này không liên quan đến cậu, chúng ta…" Nói còn chưa dứt liền thấy Lý Tường từ trong phòng đuổi tới.

Cũng một phen giữ chặt cô: "Tiếu Tiếu, em nghe anh giải thích."

"Còn cần giải thích sao?" Cô quay mặt đi, nhưng mà anh đuổi theo làm cho lòng cô dễ chịu hơn nhiều, ít ra anh cũng không phải thờ ơ với cô.

"Cần, đương nhiên cần, cậu không muốn nghe nhưng mình muốn nghe." Thích Vi Vi lôi kéo cô quay trở lại phòng.

Ngồi trên sô pha, Đàm Tiếu Tiếu vẫn tức giận như cũ, lạnh lùng nhìn anh, thấy anh cầm hai ly nước đưa cho hai người, lúc này mới chân thành giải thích: "Vi Vi, vừa rồi thật xin lỗi, tại anh quá khẩn trương, thật ra anh không phải tức giận với em, mà bởi vì cây son này đối với anh có ý nghĩa rất lớn."

Hai người cùng nhìn anh, chờ anh kể lại chuyện cũ.

"Anh kinh doanh loại son môi này là loại đầu tiên, do chưa hiểu biết nên bị người ta lừa, bán giá ột lô son môi không đáng một đồng này, chất lượng kém, phai màu lại thấm nước, kết quả anh lỗ vốn phải xử lý bằng cách bán giảm giá ở vỉa hè lô hàng, nhưng mà anh đã giữ lại cây son cuối cùng này, anh muốn bản thân phải nhớ kỹ thất bại của mình. Cho nên anh đã đặt nó ở nơi dễ thấy nhất, mỗi ngày nhìn thấy nó sẽ nhắc nhở anh. Mấy năm nay thành công cũng nhờ vào nó. Nó giống như sinh mệnh của anh vậy…" Lý Tường vẫn nhìn chăm chú cây son, ánh mắt và vẻ mặt khiến cho người khác nhìn không hiểu.

"Hóa ra là vậy, sao anh chưa từng nói với em chuyện này?" Đàm Tiếu Tiếu từ tức giận biến thành cảm động.

"Ngốc nghếch, anh chỉ muốn chia sẻ hạnh phúc của anh, thành công của anh, không phải thất bại."Ánh mắt Lý Tường trở nên dịu dàng.

Thích Vi Vi nhìn anh, tuy rằng chuyện của anh cũng khiến cho cô thực cảm động, nhưng cô có một cảm giác nói không thành lời, có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không biết nói sao. Nhưng nhìn thấy hai người bọn họ hòa hảo như ban đầu cô cũng không muốn nghĩ nhiều.

85. Chương 85: Thử

Thích Vi Vi từ nhà Tiếu Tiếu trở về tới cửa, đã thấy xe anh cũng dừng bên cạnh.

Uông Hạo Thiên ôm cô vào ngực, đi vào trong: "Về rồi sao, lại đi làm thêm à?"

"Không có, anh lại uống rượu?" Thích Vi Vi ngửi được mùi rượu từ miệng anh, muốn đẩy anh ra.

"Không còn cách nào khác, đây là xã giao, không thể không uống." Uông Hạo Thiên hôn lên mặt cô, không biết từ đâu lấy ra một đóa hồng giơ trước mặt cô:"Thích không?"

Nhìn thấy đóa hoa kiều diễm, tâm tình của cô cũng trở nên vui vẻ, nhưng lại khó hiểu: "Tặng em sao?"

"Không phải, chỉ là muốn cho em xem thôi."Uông Hạo Thiên đem hoa đưa lên mũi ngửi.

"Thật khó coi." Cô lập tức đoạt lấy đóa hoa từ trong tay anh, không cười nhìn anh nói: "Sao anh lại nhỏ mọn như vậy, không phải anh có rất nhiều tiền sao? Vì sao chỉ có một đóa, hẳn nên là chín trăm chín mươi chín mới đúng chứ."

"Đúng là một cô ngốc, không phải vấn đề tiền bạc, mà là ý nghĩa toàn tâm toàn ý, em không hiểu sao?" Uông Hạo Thiên yêu thương lấy tay vuốt chiếc mũi nhỏ nhắn của cô, rốt cuộc khờ vẫn là khờ.

"Toàn tâm toàn ý?" Thích Vi Vi cảm nhận được yêu thương của anh, là đối với mình sao? Trong lòng bất an khẩn trương, là anh nói hay rượu nói? Cô không dám chứng thực, cũng không muốn chứng thực.

Che giấu đi bất an của mình, ném hoa trả anh: "Anh có nhiều tình nhân như vậy, còn hiểu được cái gì là toàn tâm toàn ý sao?"

"Em ghen à?" Uông Hạo Thiên nhìn cô chằm chằm, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười.

Lòng cô đột nhiên nhảy lên, giả bộ nhìn anh: "Ai ăn dấm chua của anh, em lại không phải là thích anh."

"Thật không?" Uông Hạo Thiên nâng cằm cô lên.

Bị anh nhìn chăm chú làm cho côcó chút chột dạ, cúi đầu phẩy tay giống như đang nghe một chuyện nhàm chán vậy.

"Nhàm chán sao? Vậy chúng ta làm chuyện có ý nghĩa chút." Uông Hạo Thiên dựa vào cửa, nói bên tai cô, đột nhiên vươn tay ôm lấy cô: "Hôm nay anh muốn cùng em tắm uyên ương."

"Cái gì?" Thích Vi Vi sửng sốt, mặt lập tức hồng tới tận cổ, lập tức giãy khỏi anh: "Em không muốn."

"Phản đối vô hiệu, bởi vì anh muốn em." Uông Hạo thiên ôm cô trực tiếp đi thẳng vào phòng tắm.

Trên mặt đất một đống quần áo hỗn độn, Uông Hạo Thiên tựa vào bồn tắm, ra lệnh cho cô: "Giúp anh tắm rửa đi."

"Mặc kệ anh, tự mình tắm đi." Thích Vi Vi ngượng ngùng quay mặt sang chỗ khác, không dám nhìn thân thể trần trụi của anh.

"Thật sự mặc kệ sao?" Anh lại đột nhiên nhích lại gần, từ sau lưng ôm lấy cô, hỏi.

"Anh muốn làm gì, còn không mau tắm đi, mặc kệ chính là mặc kệ." Da thịt tiếp xúc làm cho thân thể cô trào lên một cảm xúc khác thường, thậm chí muốn xoay người ôm lấy anh…

"Được, em đã mặc kệ không giúp anh tắm, nhưng anh lại nguyện ý giúp em tắm nha." Tay của Uông Hạo Thiên không an phận vuốt ve lưng của cô.

"Em tự mình tắm được rồi." Anh chạm đến làm cho cơ thể cô căng thẳng, muốn né tránh nhưng anh cao lớn như vậy, cô có thể trốn sao? Rất nhanh đã bị anh giữ lấy ôm trong lòng.

"Buông…" Còn chưa nói xong, môi đã bị anh chặn lại.

Uông Hạo Thiên vừa hôn môi cô, tay vừa âu yếm cơ thể cô, từ giãy dụa chuyển thành phối hợp, ánh mắt mê ly trầm luân trong tình cảm mãnh liệt của anh.

Sáng sớm khi cô tỉnh lại anh đã đi rồi, nhớ lại tối hôm qua triền miên, cô tựa hồ đối với anh càng ngày càng quen thuộc, càng ngày càng trầm mê, chẳng lẽ đích thực như Tiểu Tiểu nói, cô đã yêu anh…

Cô bị ý nghĩ của mình dọa sợ hãi, thế nào cũng không hiểu được, bản thân không phải rất hận anh ư? Vì sao lại thành yêu anh, trong lòng thật phiền, đơn giản là không nghĩ nữa, đứng dậy đi đánh răng rửa mặt, nhìn thấy quần áo từ tối qua còn rơi trên mặt đất, tiện tay dọn dẹp, cầm lấy áo sơ mi của anh, liền thấy một sợi tóc dài màu đỏ, tuyệt đối không phải tóc của cô.

Của ai chứ? Chắc chắn là con gái. Chẳng lẽ anh từ chỗ của người phụ nữ khác triền miên rồi mới trở về sao? Bi ai nở nụ cười chua xót, sao cô lại quên đàn bà của anh vốn đã rất nhiều, chính mình cũng là một người được anh mua tới, vậy anh cũng có thể mua rất nhiều người khác, cô không thể ngốc nghếch mà thích anh như vậy, như vậy là tự rước lấy nhục nhã, cô càng không thể thương tổn anh Thiên Tứ.

Hoàng Thiên Tứ nhìn người bên cạnh một bộ dáng đầy tâm sự, vài lần muốn mở miệng nhưng nhìn thấy cô đang bất an, hoàn toàn không để ý đến mình.

Thích Vi Vi đi một đoạn, đột nhiên phát hiện anh không còn bên cạnh, quay lại mới phát hiện anh đang đứng đằng sau kỳ quái nhìn mình: "Thiên Tứ, sao anh không đi?"

"Vi Vi, có phải em có chuyện không? Đừng gạt anh, hi vọng em có thể nói cho anh biết, để anh được chia sẻ cùng em, cho dù không thể gánh vác, cũng có thể san sẻ chung với em." Hoàng Thiên Tứ cầm lấy tay cô, nghiêm túc nói. Anh không hi vọng cô coi anh như người ngoài, tất cả mọi chuyện đều chịu đựng một mình.

"Thiên Tứ, anh hiểu lầm rồi, em không có chuyện gì đâu, chẳng qua là hôm qua ông ta tới tìm em, vì vậy mới không vui." Thích Vi Vi cụp mắt tùy tiện nói dối.

"Là thế sao?" Hoàng Thiên Tứ không nói chuyện nữa, anh hiểu trong lòng cô đối với bố mình là hận, nhưng anh cũng rõ cô đang nói dối, nhưng cô cố ý nói dối mình, nói lên cô vẫn còn hoài nghi mình sao?

"Thiên Tứ, anh đoán xem ngày hôm qua em đã gặp ai?" Thích Vi Vi khoác tay anh, cô quyết định đem chuyện của mình mượn thành chuyện người khác nói cho anh, thử xem anh sẽ có thái độ gì.

"Ai?" Anh nhìn cô.

"Một bạn học thời trung học của em, cô ấy và bạn trai chia tay, vừa lúc em gặp cô ấy khóc thật thương tâm." Thích Vi Vi thật lòng nói.

"Bạn trai cô ấy vì sao lại chia tay với cô ấy?"Hoàng Thiên Tứ thuận miệng hỏi.

"Cô ấy nói năm cô ấy tốt nghiệp trung học, bố cô ấy sinh bệnh cần một số tiền lớn để phẫu thuật, nhưng nhà họ không có tiền, đúng lúc bạn cô ấy giới thiệu một người, anh ta cho cô ấy tiền để cô ấy làm người phụ nữ của anh ta nửa năm." Thích Vi Vi trộm nhìn sắc mặt anh, nhìn thấy không có gì biến đổi mới nói thêm: "Kỳ thật đây chính là một cuộc giao dịch, nhưng bạn trai cô ấy không thể tha thứ, cho rằng cô ấy dơ bẩn, kiên quyết chia tay, cô ấy rất đau khổ."

"Vậy thì cô ấy thật đáng thương." Hoàng Thiên Tứ đồng tình nói một câu, dù sao cũng là chuyện người khác, anh nghe rồi thôi.

"Thiên Tứ, nếu là anh, anh sẽ làm sao?" Thích Vi Vi rốt cuộc hỏi câu quan trọng.

"Anh làm sao?" Hoàng Thiên Tứ chưa hiểu cô muốn hỏi gì.

"Em muốn hỏi, nếu là anh, anh có vì nguyên nhân đó mà chia tay không? Dù sao lúc trước cô ấy cũng là bất đắc dĩ thôi." Thích Vi Vi nhìn anh, trong lòng thực khẩn trương, anh sẽ trả lời thế nào?

86. Chương 86: Khẩu Thị Tâm Phi

Hoàng Thiên Tứ dừng bước, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn. Cô bị anh hỏi có chút chột dạ, che giấu tâm trạng nói: "Em chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi, chúng ta đi thôi." Khóe môi lộ ra nụ cười khổ, có lẽ hỏi anh vấn đề này là dư thừa rồi, có người đàn ông nào không để ý chuyện đó chứ. "Vi Vi…" Anh nắm chặt tay cô, chân thành nhìn cô nói: "Nếu là anh, anh sẽ không để ý, anh sẽ chấp nhận, coi như cái gì cũng không biết, thật lòng yêu cô ấy, làm cho cô ấy quên đi bóng ma kia, bởi vì cô ấy là bất đắc dĩ, không phải cam tâm tình nguyện làm như vậy, yêu là yêu tất cả những gì thuộc về cô ấy, cho nên Vi Vi… nếu như có chuyện gì…"

"Thiên Tứ." Thích Vi Vi nhào vào lòng anh, trong ngực tràn ngập cảm động.

Hoàng Thiên Tứ ôm lấy cô, ánh mắt lại chất chứa một tia khó hiểu.

"Thiên Tứ, chúng ta đi thăm mẹ em đi." Tâm tình của Thích Vi Vi trở nên vui vẻ, cô quyết định từ nay về sau phải thương anh gấp bội, bởi vì anh mới chính là bến đỗ cuối cùng của mình.

"Được, chúng ta đi mua chút đồ mà bác thích ăn nha." Anh nắm lấy tay cô.

****

Uông Hạo Thiên ngồi trước bàn làm việc, tay cầm tấm ảnh chụp, mặt lộ ra nụ cười hiếm có.

"Có chuyện gì mà cậu cao hứng như vậy?" Sở Thiên Lỗi nhìn bộ dạng anh như vậy, ngạc nhiên hỏi.

"Cậu tự mình xem đi." Uông Hạo Thiên ném tấm ảnh lên bàn.

Sở Thiên Lỗi cầm tấm ảnh lên, nhìn thấy hình Lệ Na với khuôn mặt đầy thương tích, thậm chí còn có mấy con chó bên cạnh, khiến cho người ta nhìn thấy mà không đành lòng, buông ảnh hỏi: "Như vậy có phải là hơi quá mức hay không?"

"Đúng là có chút quá đáng, nhưng loại đàn bà như vậy không đáng được thông cảm, có thể nghĩ ra chiêu bắt cóc như vậy, cũng có thể biết được lòng dạ cô ta có bao nhiêu độc ác, cho nên đây cũng là tự làm tự chịu mà thôi."

"Vậy cậu định xử lý cô ta ra sao, khiến cô ta phải chết sao?" Sở Thiên Lỗi hỏi tiếp, bản thân học luật, cũng có nghĩa là giữ công bằng cho xã hội, nhưng trên thực tế pháp luật cũng có lúc không dùng được.

“Không cần phải chết, nhưng mà nghe phía bên kia nói những người đó đã đoạt hết tiền của ả, còn khiến ả kiếm tiền cho bọn chúng, có điều không phải là tôi lệnh như vậy, kỳ thật tôi cũng không muốn khiến cho cô ta thảm như vậy, nhưng cậu có biết nếu muốn bọn họ thả cô ta sẽ phải trả tiền, cậu cho rằng cô ta đáng để chúng ta phải bỏ tiền ra không? Cho nên vẫn là để cô ta tự sinh tự diệt thì hơn.” Uông Hạo Thiên khi nhắc đến Lệ Na, trong mắt không còn chút ấm áp nào.

“Được rồi, đừng nói chuyện cô ta nữa, nói đi, cậu và Thích Vi Vi, quan hệ giữa hai người là gì vậy? Sao lại tiến triển nhanh như thế chứ?” Sở Thiên Lỗi đối với chuyện này cảm thấy rất hứng thú.

“Sao cậu lại nhìn được quan hệ của chúng tôi tiến triển nhanh chứ?” Uông Hạo Thiên hỏi ngược lại.

“Còn chối sao? Cậu có biết khi cô ấy mất tích, mặt cậu có bao nhiêu màu không, rất khó coi, thái độ lo lắng, khi tìm được cô ấy, cậu có ánh mắt thương tiếc đau lòng, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu như vậy nha, nhất là đối với con gái.” Sở Thiên Lỗi liếc anh, cậu ta còn giả bộ với mình chứ.

“Tôi có như vậy sao?” Uông Hạo Thiên nghi hoặc hỏi, mình thật sự giống như cậu ấy miêu tả ư?

“Đương nhiên là có, tôi còn lừa cậu được sao? Hạo Thiên, cậu không phải là yêu cô ấy rồi chứ?” Sở Thiên Lỗi đoán.

“Tôi nghĩ đại khái là vậy.” Anh gật đầu, thản nhiên thừa nhận: “Bởi vì cho tới bây giờ còn chưa có cô gái nào làm cho tôi động tâm như vậy, thời điểm cô ấy mất tích, tôi thật sự lo lắng, vả lại ở cùng cô ấy cảm giác vui vẻ, không giống những cô gái khác, chỉ cần ở cùng một hai lần sẽ phát hiện thật đần độn vô vị.” Khi nhắc đến cô, trên mặt anh bất giác mang theo nụ cười.

“Xong rồi xong rồi, cậu xem cậu thành cái dạng gì thế này, vừa nhìn đã biết rơi vào bể tình rồi.” Sở Thiên Lỗi hài hước trêu chọc.

“Có điều cảm giác này thật hạnh phúc, chờ cậu yêu cậu sẽ hiểu.” Uông Hạo Thiên không thèm để ý anh.

“Có lẽ vậy, nhưng tôi thấy rất kỳ lạ, thật ra cậu thích cô ấy ở điểm nào?” Sở Thiên Lỗi thật sự nghĩ mà không hiểu, nhiều phụ nữ như vậy, sao anh lại bị cô mê hoặc.

“Tôi cũng không rõ, nhiều phụ nữ như vậy nhưng đều không làm cho tôi động tâm, thế nào mà lại để ý một tiểu nha đầu, đại khái đây là duyên phận.” Uông Hạo Thiên rốt cuộc đã tin.

“Vậy cậu có quyết định cưới cô ấy không? Cô ấy không có thân phận gì, ba mẹ cậu có đồng ý không?” Sở Thiên Lỗi lo lắng hỏi.

“Cậu nghĩ quá xa rồi, tôi còn chưa tính đến chuyện đó, còn nữa, nếu tôi thật sự muốn kết hôn, cậu nghĩ rằng ai có thể cản được tôi sao.” Chỉ cần anh muốn làm, ba mẹ cũng không thể ngăn cản được.

“Hi vọng là được như cậu nói, tôi còn có chuyện, đi ra ngoài trước nha.”

****

“Này, anh muốn dẫn em đi đâu? Hôm nay cuối tuần, em và Tiểu Tiểu có hẹn đi dạo phố rồi.” Bị anh nhét vào xe, Thích Vi Vi bất mãn nói.

“Cô ấy quan trọng hay anh quan trọng?” Uông Hạo Thiên trừng mắt nhìn cô, cô gái này sao lại không hiểu anh muốn có một buổi hẹn lãng mạn với cô chứ.

“Đương nhiên là…” Thích Vi Vi vừa định nói ‘cô ấy’ nhưng nhìn thấy ánh mắt uy hiếp của anh đành sửa lời nói: “Anh quan trọng hơn.”

“Vậy mới thông minh.” Uông Hạo Thiên vừa lòng gật đầu, ra lệnh: “Thắt dây an toàn vào.”

“Này, anh cũng phải nói cho em biết anh dẫn em đi đâu chứ?” Cô vừa thắt dây vừa hỏi.

“Đi tới vườn trái cây ở ngoại ô. Bây giờ là mùa nho chín, muốn cùng em hái nho.” Uông Hạo Thiên vừa lái xe đi vừa trả lời.

"Hái nho?" Thích Vi Vi nhớ lại trước kia cùng ba mẹ đi hái nho. Bởi vì cô thích ăn nho cho nên bọn họ hàng năm đều dẫn cô đi. Lúc đó gia đình cô thật hạnh phúc, chỉ có điều từ khi ba mẹ ly hôn, cô cũng chưa từng được đi.

Nhìn thấy ánh mắt ảm đạm của cô, Uông Hạo Thiên kỳ quái hỏi: "Sao em không vui vậy? Chúng ta có thể đi chỗ khác."

"Không phải, em rất thích." Thích Vi Vi lau nước mắt, mỉm cười với anh.

"Thích sao lại khóc? Có phải lại nghĩ tới chuyện buồn nào không?" Anh đoán, chỉ có thể là như vậy.

"Anh là giun đũa trong bụng em à? Sao biết được em đang nghĩ chuyện gì?" Thích Vi Vi lườm anh. Anh chỉ liếc mắt đã nhìn thấu cô rồi.

"Giun đũa cái gì? Đó gọi là tâm ý tương thông." Uông Hạo Thiên nháy mắt với cô.

"Da mặt anh thật dày, ai thèm cùng anh tâm ý tương thông." Thích Vi Vi cúi đầu, bởi vì anh nói những lời này mà cô tim nhảy nhót, mặc dù biết rõ không thể, nhưng không quản được tim mình.

"Khẩu thị tâm phi [miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo] quả nhiên là độc quyền của con gái." Uông Hạo Thiên cười lớn, nhưng anh lại thích cô như vậy.

87. Chương 87: Anh Thích Em

Trong vườn nho, nơi nơi đều là màu tím của nho chín.

Thích Vi Vi cầm trong tay rổ nhỏ, vẻ mặt hưng phấn không ngừng chỉ huy anh: "Chùm kia, chùm kia…"

"Được, chùm này đúng không?" Uông Hạo Thiên phối hợp, hái ném vào rổ trên tay cô. Nhìn thấy trong rổ đã đầy, đưa tay bóc một quả bỏ vào miệng cô.

"Cám ơn." Cô hé miệng, lại thấy anh cầm quả nho bỏ sang miệng anh.

"Anh trêu em hả?" Thích Vi Vi giả bộ tức giận đánh anh, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười.

Uông Hạo Thiên giữ lấy đầu cô, hôn lấy môi cô, dùng đầu lưỡi đẩy trái nho trong miệng sang cho cô…

Mắt Thích Vi Vi mở lớn, khẽ đẩy anh ra: "Này, người ta nhìn thấy bây giờ." Nghĩ tới bộ dáng cười trộm của người khác, cô ngượng ngùng cúi đầu.

"Người ta dâu có liên quan đến mình. Nào, lại đây anh tiếp tục giúp em ăn." Uông Hạo Thiên mặc kệ ai sẽ nhìn thấy.

"Không thèm." Thích Vi Vi khẽ mỉm cười, chạy đi.

"Còn dám chạy trốn, xem anh làm thế nào bắt được em nhé." Uông Hạo Thiên làm bộ đuổi theo cô, hai người đùa giỡn vui vẻ trong vườn nho…

****

Sáng sớm, cả hai đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cô không mở mắt vì đó không phải điện thoại của cô.

Uông Hạo Thiên cầm lấy điện thoại, nhìn thấy là người nhà ở Mỹ gọi về: "Mẹ, là mẹ à, mới sáng sớm đã gọi có chuyện gì ạ?"

"Bảo bối, mẹ rất nhớ con, mau trở về đi, bằng không con sẽ không còn gặp được mẹ con nữa đâu."Giọng nói trong điện thoại như muốn khóc.

"Mẹ, mẹ đừng làm rộn con nữa, con đã bề bộn nhiều việc lắm rồi." Anh đau đầu trả lời, lần nào mẹ anh cũng dùng chiêu này lừa anh về, anh đã miễn dịch rồi.

"Con… thằng nhóc này, con vội cái gì? Không phải đang cùng với đàn bà đó chứ? Con có thể ở cùng với đàn bà, sao không thể về với mẹ con chứ? Mẹ con cũng là đàn bà nha.."

“Sao nào, sao nào, lộ bài rồi. Mẹ, đừng loạn nữa, không có chuyện gì con cúp máy nha.” Anh biết mẹ anh giả bộ không nổi một phút đồng hồ.

“Con à, mẹ mặc kệ thế nào, con phải lập tức trở về đây, nếu không trở về sẽ thật sự không còn nhìn thấy người mẹ này nữa đâu.” Đầu bên kia đã chuyển giọng uy hiếp.

“Được, con về, nhưng đó không phải là sợ mẹ đâu.” Uông Hạo Thiên bất đắc dĩ nói, anh còn có thể không đồng ý sao?

“Đây mới là con ngoan của mẹ chứ, mau trở về, mẹ nhớ con.” Đầu dây bên kia đắc ý cười.

“Được rồi, con chuẩn bị liền.” Anh bóp bóp trán, buông điện thoại xuống. Đã năm mươi tuổi rồi sao còn diễn trò như trẻ con vậy.

“Là mẹ anh sao? Bà ấy làm sao vậy?” Thích Vi Vi hỏi.

“Còn có thể làm sao? Muốn anh về thăm bà đó mà. Về thì cứ nói thẳng, còn gạt anh là sinh bệnh. Lần nào cũng dùng cớ này, bà ấy cũng không thấy mệt.” Anh quay người ôm lấy cô.

“Dù có nói như vậy cũng là mẹ mình, còn nữa, bà ấy chẳng qua là muốn anh trở về mà thôi, anh hẳn nên về thăm chứ?” Thích Vi Vi mỉm cười nói, đối với mẹ của anh có chút hảo cảm, vả lại, mẹ làm nũng với con cũng ít thấy qua.

“Anh có thể không về sao? Nếu anh không về anh sẽ không có một ngày yên ổn đâu. Bà ấy mỗi ngày sẽ gọi điện một phen nước mũi một phen nước mắt nói với anh bà ấy có bao nhiêu đáng thương thôi.” Anh lắc lắc đầu.

Nghe thấy anh nói thật sự phải đi, lòng cô khẽ chùng xuống: “Anh chuẩn bị khi nào thì đi? Khi nào thì quay lại?”

“Sao rồi? Lưu luyến anh à?” Uông Hạo Thiên mỉm cười nhìn cô.

“Ai thèm lưu luyến, em chỉ ước gì anh đi ngay bây giờ.” Thích Vi Vi lườm anh, nhưng không che dấu được mất mát trong lòng.

“Yên tâm đi.” Uông Hạo Thiên hôn lên mặt cô một cái: “Hôm nay anh đi, sẽ nhanh chóng trở lại, muộn lắm là một tuần thôi. Em nhớ tự chăm sóc mình cho tốt, cho phép em nhớ đến anh đó.”

“Anh đi bây giờ sao? Có cần em chuẩn bị đồ đạc cho anh không?” Cô ngồi dậy, thật ra cô rất muốn nói để em tiễn anh nhé?

“Không cần đâu, anh sẽ sai người xử lý. Tới nơi rồi sẽ gọi điện cho em.” Uông Hạo Thiên nói.

“Vâng, vậy tạm biệt.” Thích Vi Vi gật đầu, nghĩ tới anh đi rồi, trong lòng không hề thấy thoải mái, ngược lại còn có chút cảm giác không nói được thành lời.

“Tạm biệt, anh sẽ quay về nhanh thôi.” Uông Hạo Thiên ngồi ghé bên cạnh cô, thì thầm vào tai cô:“Thật ra, anh rất thích em.” Không nhìn thấy vẻ giật mình của cô, anh đã xoay người đi xuống lầu.

Hơn nửa ngày cô mới phản ứng lại, chạy ra cửa sổ, vén tấm rèm nhìn thấy anh lái xe rời đi, vẻ mặt đầy kích động. Anh nói anh thích mình…

Lấy tay ôm chặt ngực, tâm tình vui sướng kích động này cô chưa từng trải qua, chẳng lẽ đây là tình yêu sao?

Có điều cô không ngờ được rằng anh đi rồi một chút tin tức cũng không có, chờ cho đến khi anh trở lại đã mang về cho cô một tin không tưởng tượng nổi.

Thích Vi Vi kích động một ngày chỉ vì một câu nói đơn giản trước khi đi của anh. Mãi cho đến buổi tối mới dần bình tĩnh lại, nhưng cô đột nhiên cũng hiểu được một chuyện, kỳ thật cô thật sự yêu anh, bất luận có phủ nhận với chính mình thế nào đi nữa, cô vẫn phải thừa nhận cô không phủ nhận được con tim của mình.

Có điều cô cũng rất hiểu mình giống như cô bé lọ lem, sao có thể với được nhà giàu có như vậy, vả lại, đàn bà của anh nhiều như vậy, nói không chừng rất nhanh cô cũng sẽ chỉ là người thoảng qua đối với anh. Nghĩ tới đó tim thật đau, nhưng cô phải nhắc nhở mình không thể lấn sâu vào tình yêu đối với anh…

Cô cứ việc cảnh báo mình bao nhiêu lần, nhưng vẫn không quản nổi lòng mình, vẫn hàng ngày bên cửa sổ ngóng chờ anh trở lại. Anh đi rồi cô mới biết mình nhớ anh thế nào.

Trong quán ăn nhanh, Hoàng Thiên Tứ nhìn cô có vẻ không yên lòng, lại đăm chiêu, tay quấy ly nước nhưng căn bản không biết đang suy nghĩ gì.

"Vi Vi…" Anh khẽ gọi, nhưng cô lại không có phản ứng. Ánh mắt anh lóe lên một tia phức tạp.

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, cô dường như giật bắn mình, vội lôi điện thoại ra, nhưng căn bản không phải điện thoại của cô mà là của người khác. Vẻ mặt thất vọng buông điện thoại xuống.

"Vi Vi, em đang đợi điện thoại sao?" Anh hỏi, điện thoại của ai khiến cô khẩn trương như vậy, vẻ mặt thì luôn hoảng hốt. Gần đây khi đi cùng anh, cô thường là người một nơi tâm một nẻo, có hỏi cô cũng không chịu nói.

"Hả?" Thích Vi Vi sửng sốt, liền nhìn thấy trong mắt anh vẻ bi thương, mới phát hiện mình đã làm tổn thương anh. Cùng anh đi ra ngoài cô vẫn coi anh là người thay thế, cho nên không nói chuyện nhiều với anh. Cô khi nào lại trở thành bộ dạng như vậy, thật đê tiện, đáng giận… không được, ai cô cũng có thể làm tổn thương, duy có Thiên Tứ là không được. Cố gắng mỉm cười nói: "Là chờ điện thoại của Tiểu Tiểu, nhưng mà không thể nói cho anh được. Đây là bí mật của con gái nha."

"Chỉ cần em không muốn nói, anh sẽ không hỏi nữa." Nghe được lời giải thích của cô, Hoàng Thiên Tứ dịu dàng nói. Có lẽ mình đã quá đa tâm rồi.

"Anh Thiên Tứ, anh không cần tốt với em như vậy, cũng không cần chiều em quá, em sẽ bị anh làm hư mất." Trong lòng cô tràn đầy áy náy nhìn anh.

"Vi Vi, em là người con gái anh yêu, anh không chiều em thì chiều ai? Anh còn muốn chiều em cả đời này." Anh vẫn tươi cười dịu dàng như trước.

"Đây là anh nói đó nhé, phải chiều em cả đời không được nuốt lời." Cô tận lực tươi cười, nhưng trong lòng thầm nói với anh câu xin lỗi.

88. Chương 88: Phản Bội

Thích Vi Vi nằm trên giường, nhìn chằm chằm điện thoại. Đã ba ngày trôi qua anh vẫn bặt vô âm tín, cũng không gọi một cuộc điện thoại nào, cô phải tự thuyết phục bản thân có lẽ vì anh quá bận rộn.

Năm ngày trôi qua, anh vẫn như cũ không có tin tức, di động cũng không hề vang lên, cô tự nói với mình anh phải chăm sóc ẹ, hoặc trong nhà đã có chuyện gì nên không có thời gian.

Bảy ngày trôi qua, anh vẫn là không hề có tin gì, điện thoại cũng không đổ chuông, cô lại tự dặn lòng chẳng lẽ anh muốn dành ình một niềm vui bất ngờ chăng?

Đứng trước cửa sổ, cô nhìn không chớp mắt ra ngoài trời, anh nói nhiều lắm là cuối tuần, có khi nào đột nhiên anh trở lại hay không? Đợi từ lúc bầu trời tối đen cho đến hừng đông, bóng dáng anh vẫn không xuất hiện.

Cô từ ôm hi vọng biến thành thất vọng, nhưng vẫn cố gắng thuyết phục mình, có phải là anh đã gặp chuyện gì khẩn cấp hay không?

Lại ba ngày nữa trôi qua, cô từ thất vọng trở thành tuyệt vọng. Cô thật khờ dại, sao lại tin lời của anh chứ. Có lẽ anh đã quên đi cô, có lẽ anh đã có bạn gái mới rồi.

Không nghĩ lung tung nữa, muốn gọi điện, nhưng lại sợ quấy rầy anh, cô tin rằng nếu anh thật sự thích mình, để ý đến mình, thì cho dù có chuyện gì quan trọng, thời gian gọi điện hẳn là vẫn có. Vậy chỉ có thể chứng minh anh hoàn toàn không quan tâm đến mình. Quên đi, cô cần gì phải rước lấy muộn phiền chứ…

Bởi vì tuyệt vọng, cô một lần nữa lấy lại tinh thần, đến lúc này mới phát hiện dường như đã vài ngày chưa gặp Tiếu Tiếu, cô ấy đi đâu rồi? Vội vàng chạy đi gọi điện.

"Alo, Tiếu Tiếu, cậu đang ở đâu vậy, sao dạo này không thấy cậu đâu hết."

"Vi Vi, mình đang ở nhà." Giọng Đàm Tiếu Tiếu qua điện thoại như không còn sức sống.

"Tiếu Tiếu, cậu làm sao vậy? Sao giọng lại mỏi mệt như vậy? Cậu đang ở nhà nào, mình tới thăm cậu." Thích Vi Vi quan tâm hỏi.

"Ở nhà của mình, mình bệnh rồi."

"Cái gì? Cậu bị bệnh? Có nghiêm trọng không? Cậu chờ chút, mình lập tức qua liền." Thích Vi Vi có chút nghi hoặc, vì sao lại không phải là nhà Lý Tường?

Vội vàng chạy tới nhà cô, liền thấy cô nằm đó, vẻ mặt tiều tụy, đau lòng hỏi: "Tiếu Tiếu, sao cậu lại đổ bệnh vậy? Anh ấy đâu? Sao không chăm sóc cậu chứ?"

"Vi Vi…" Đàm Tiếu Tiếu đột nhiên ôm lấy cô khóc lớn.

"Đừng khóc… đừng khóc… nói ình biết là ai ăn hiếp cậu, có phải là Lý Tường không?" Thích Vi Vi vỗ về cô, có thể đoán ra, bởi vì cho dù có sinh bệnh cũng không quay về nhà của bọn họ, hai người không phải là ở chung một chỗ ư?

"Vi Vi, mình nên làm gì bây giờ, anh ấy không thương mình, hóa ra anh ấy hoàn toàn không thương mình… không thương mình…" Đàm Tiếu Tiếu khóc thật thương tâm.

"Rốt cuộc sao lại như vậy? Cậu nói rõ ràng đi, sao cậu lại biết anh ta không thương cậu?" Thích Vi Vi nhìn cô, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì làm cho cô tiều tụy đến vậy chứ?

Đàm Tiếu Tiếu khóc nửa ngày, mới từ từ bình tĩnh lại: "Hôm đó, khi bọn mình thân mật, trong lúc anh ta lên đỉnh đột nhiên gọi tên Phương Thải. Mình đã ngây ngẩn cả người, giống như bị tạt cả chậu nước lạnh lên người, đau tận tim gan. Vi Vi, cậu có biết cảm giác này như thế nào không? Giống như đưa cậu lên thiên đường rồi đột nhiên ném cậu xuống địa ngục vậy…"

"Mình hiểu được mà." Thích Vi Vi ôm lấy cô, chẳng trách cô lại đau lòng như vậy, trong khi yêu mà gọi tên người con gái khác, bất luận người phụ nữ nào cũng không chịu nổi việc này.

"Mình có ép hỏi anh ta, Phương Thải là ai? Anh ta không nói được một lời, khiến mình càng nổi nóng. Cuối cùng mình thật sự bị anh ta chọc giận, xúc động mà nói câu chia tay, anh ta ngay cả một câu giữ mình lại cũng không có. Chỉ nói nếu như đấy là suy nghĩ của mình thì anh ta tôn trọng mình. Mấy ngày nay, một cuộc điện thoại cũng không gọi tới ình. Anh ta sao lại đối với mình như vậy chứ? Cho dù có người khác, cho dù là phải chia tay, ít nhất cũng phải ình một câu trả lời công bằng, anh ta rõ ràng biết mình thương anh ta như vậy, sao lại nhẫn tâm…" Đàm Tiếu Tiếu vừa khóc vừa nói.

"Tiếu Tiếu, cậu đừng khóc, mình thay cậu đi tìm anh ta, bắt anh ta giáp mặt với cậu, cho cậu một lời giải thích. Nếu như anh ta dám đùa cợt tình cảm của cậu, chúng ta quyết không tha thứ cho anh ta."Thích Vi Vi phẫn nộ nói.

"Vi Vi, quên đi, tìm anh ta còn có ích sao?" Đàm Tiếu Tiếu nhắm mắt lại, nước mắt theo khóe mắt trào ra.

"Không được, câu giải thích anh ta phải nói với cậu. Mình sẽ quay lại nhanh thôi." Trước kia đều là cậu ấy giúp mình, tuyệt đối không thể để cậu ấy chịu ức hiếp không minh bạch như vậy được.

Nổi giận đùng đùng chạy tới nhà Lý Tường, dùng sức nhấn chuông cửa, cô nhất định phải đòi lại công bằng cho Tiếu Tiếu.

"Vi Vi, sao lại là cô?" Lý Tường mở cửa, nhìn thấy cô thì ngẩn người.

Thích Vi Vi trừng mắt nhìn anh, giọng nói phẫn nộ:"Vì sao không thể là tôi? Anh hẳn phải biết tôi vì sao lại đến đây."

Anh trầm mặc một lúc rồi gật đầu: "Tôi biết… Cô ấy có khỏe không?"

"Anh nói xem cô ấy có thể khỏe không? Cô ấy sao có thể khỏe được chứ? Chẳng lẽ cô ấy không thể nhận được câu giải thích sao? Anh không biết rằng cô ấy yêu anh thế nào sao? Anh không biết chuyện này khiến Tiểu Tiểu chịu bao nhiêu đau khổ sao? Cô ấy sinh bệnh rồi, tiều tụy rất nhiều, anh có biết không?" Thích Vi Vi quát lớn.

"Lý Tường? Là ai đến vậy?" Một người con gái ăn diện thời thượng đi tới, nhìn thấy cô thì sửng sốt.

Thích Vi Vi nhìn thấy cô ta cũng ngẩn người, chỉ nhìn qua cũng nhận ra cô ta khá giống Tiểu Tiểu, dựa vào trực giác cô cũng có thể đoán được, chẳng lẽ cô gái này chính là Phương Thải.

"Là một người bạn của anh, không có chuyện gì đâu, em cứ vào trước đi." Lý Tường giới thiệu.

"À, xin chào cô." Cô gái đó lễ độ chào hỏi.

"Phương Thải phải không? Nghe đại danh đã lâu." Thích Vi Vi lạnh lùng châm chọc, cư nhiên đã đưa cô ta vào cửa rồi sao? Thật không biết xấu hổ.

"Hả?" Phương Thải sửng sốt nghi hoặc hỏi lại: "Cô quen tôi sao?"

"Người như vậy tôi không dám nhận là quen biết." Thích Vi Vi trừng mắt, cô hận không thể cho cô ta hai cái bạt tai, thay Tiểu Tiểu báo thù.

Phương Thải nhìn cô mơ hồ, không rõ cô từ đâu tới, có ý đồ gì?

Lý Tường thấy giọng của cô không chút hảo cảm, vội nói: "Là anh kể cho cô ấy nghe, em đi vào trước đi, anh và cô ấy có chuyện cần nói."

"Vâng, hai người cứ từ từ nói chuyện nhé."Phương Thải trước khi đi vào còn nhìn cô thêm lần nữa.

Thích Vi Vi giận dữ lườm anh: "Anh muốn nói gì? Có điều, anh không cần phải nói với tôi, người anh nên giải thích là Tiểu Tiểu mới đúng, anh mau tới nói với cô ấy đi. Lý Tường, anh cũng quá vô sỉ rồi."

"Tôi biết, quả thật mấy ngày nay tôi cũng đã nghĩ phải giải thích với cô ấy. Cô cứ về nói cô ấy hai giờ chiều mai, tôi chờ cô ấy ở quán café, tôi sẽ cho cô ấy một lời giải thích rõ ràng." Lý Tường thành khẩn nói.

"Tôi sẽ về chuyển lời cho anh. Nhưng mà Lý Tường, tôi thật không ngờ anh lại là một người như vậy? Còn chưa nói chia tay với Tiểu Tiểu đã đưa người đàn bà đó về. Không phải là quá đáng rồi sao? Anh có thể không thương Tiểu Tiểu, nhưng anh không thể làm nhục cô ấy như vậy." Cô nghiến răng nghiến lợi nói.

"Aiz…" Lý Tường thở một hơi dài, nhưng không giải thích, chỉ nói: "Ngày mai tôi sẽ giải thích rõ ràng."

"Tốt nhất là như vậy." Thích Vi Vi nhìn anh giống như có trăm lời mà không thể nói, nhưng cô hiện giờ chỉ quan tâm đến Tiểu Tiểu mà thôi.

89. Chương 89: Chuyện Cũ Về Cây Son Môi

Thích Vi Vi đem lời của anh truyền đạt cho Tiểu Tiểu, nhưng không dám nói cho cô biết chuyện cô gái tên Phương Thải kia, cô sợ Tiểu Tiểu sẽ không chịu nổi. Tiểu Tiểu cũng nhờ cô ngày mai cùng đi tới đó, cô cũng đã đồng ý vì sợ Tiểu Tiểu phải chịu ủy khuất.

Ánh trăng trên cao thật sáng ngời, nhưng mà trong biệt thự lại quá tối, cô cuộn mình nằm trên giường.

Cô biết anh có lẽ sẽ không trở về, nhưng cô còn hai tháng hợp đồng, không thể tự tiện rời đi. Nhưng mà như vậy cũng tốt, có lẽ đây là ông trời giúp cô, khi anh rời đi cô còn chưa dành nhiều tình cảm cho anh, nếu không cô nhất định sẽ rất thống khổ giống như Tiểu Tiểu bây giờ.

Hóa ra đàn ông lại đê tiện như vậy, ăn bát còn nhìn nồi, cũng không thèm để tâm đến cảm nhận của các cô.

Tại quán café, Thích Vi Vi đỡ Đàm Tiếu Tiếu ốm yếu đi tới, Lý Tường đã sớm ngồi chờ ở đó, nhìn thấy cô mang bệnh mà tiều tụy, có chút áy náy nói: "Em có khỏe không? Bệnh đã khá hơn chút nào chưa?"

"Nói thừa, anh còn quan tâm đến tôi sao? Hay chỉ là lương tâm bất an?" Đàm Tiếu Tiếu hừ lạnh nhìn anh, trong mắt đều là oán hận.

"Tiếu Tiếu, thật xin lỗi. Cầu xin em tha thứ cho anh được không? Anh thật sự không muốn tổn thương em." Lý Tường thống khổ lấy tay ôm đầu.

Nhìn thấy anh cũng đau khổ, bộ dáng giống như không chịu nổi. Cho dù anh thương tổn mình, Đàm Tiếu Tiếu vẫn nhịn không được mà đau lòng, nhưng vẫn cứng rắn nói: "Tôi không cần lời xin lỗi, tôi chỉ cần anh cho tôi một lý do vì sao sau lưng tôi lại có người phụ nữ khác. Nếu anh không cần tôi có thể trực tiếp nói cho tôi biết, tôi không phải không biết buông tay, anh hẳn phải rõ rồi."

"Anh biết, anh biết em là cô gái tốt, đối với anh là thật lòng yêu thương. Có điều anh thật sự không phải cố ý." Lý Tường không ngừng giải thích.

"Những lời này cũng không cần phải nói, chỉ cần cho tôi một lý do để tôi hiểu rõ chân tướng mà thôi." Cô tới đây không phải để nghe anh sám hối.

Lý Tường uống một ngụm café, trầm mặc một lúc mới mở miệng: "Anh cũng không biết nên bắt đầu từ đâu, vẫn là từ chuyện cây son kia. Còn nhớ cây son đó không?"

"Nhớ." Hai cô gật đầu, Thích Vi Vi lại nghi hoặc, lúc ấy cô cũng phát hiện có vấn đề, sao anh lại vì một cây son mà giận dữ tới vậy, đích thực là có vấn đề.

"Bởi vì cây son đó mà anh và bạn gái sáu năm trước đã chia tay nhau. Phương Thải chính là bạn gái cũ của anh." Nhớ lại chuyện cũ, ánh mắt anh cụp xuống.

"Cái gì?" Cả hai cùng kinh ngạc nhìn anh.

"Anh và Phương Thải là bạn đại học, khi bắt đầu yêu nhau, cả hai gia đình đều rất bình thường. Nhưng bọn anh thật sự yêu nhau, yên ổn cho đến khi tốt nghiệp đại học. Ra trường đi làm, bọn anh theo lý thường cũng mơ ước cùng làm một chỗ, sau đó phấn đấu kết hôn. Nhưng cuộc sống hiện thực làm phai mờ lý tưởng của mọi người, sự cạnh tranh khiến người ta trở nên thấp hèn. Bọn anh cũng không phải là ngoại lệ. Sau khi tốt nghiệp, cô ấy tìm được công việc trợ lý, anh cũng có một công việc bình thường. Tiền lương không cao nhưng bọn anh có ước hẹn nếu tiết kiệm được thì tiết kiệm, giành ra một khoản để mua một ngôi nhà cho chính mình trong nội thành."

Đàm Tiếu Tiếu thật không ngờ hóa ra anh cũng từng có một tình yêu sáu năm khó quên như vậy, chẳng trách anh vẫn gọi tên cô ấy.

Thích Vi Vi biết chuyện của bọn họ không chỉ như vậy.

"Bọn anh thường xuyên đi dạo phố, nhưng chưa bao giờ dám mua đồ gì cả, cô ấy có nói mua nhiều sẽ nghiện. Cho tới một hôm, một cô gái bán đồ trang điểm đã giữ cô ấy lại giới thiệu một cây son. Quả thật màu sắc rất đẹp, ưu điểm lớn nhất chính là không thấm nước, phòng khi dính vào chén. Anh thấy cô ấy thích đến nỗi không muốn buông tay nên đã quyết định mua. Nhưng hỏi mới biết cây son đó giá 388 tệ, mà lúc ấy trên người anh chỉ còn 200 tệ, đành bỏ cuộc. Nhìn thấy trong mắt cô gái bán hàng tối lại, cô ấy xấu hổ xoay người bỏ chạy. Từ đó cô ấy đã thay đổi, mà anh lại không hề để ý. Cho tới một ngày cô ấy nói chia tay với anh rồi ra đi…" Anh nói đến đoạn này, vẻ mặt vô cùng đau khổ.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, kỳ thật có thể hiểu cô ta tuyệt đối không vì một cây son mà cùng anh chia tay, có thể nguyên nhân chính là cuộc sống nghèo khó khiến cho cô ta bất đắc dĩ, khiến cô ta thất vọng, rồi phồn hoa bên ngoài lại hấp dẫn cô ta. Nhưng hai cô không dám đoán, chỉ chờ anh nói tiếp.

"Nửa năm sau, trong lúc vô tình anh đã gặp lại cô ấy, cô ấy khoác tay một người đàn ông trung niên, vừa nhìn đã biết là kẻ có tiền, đi xe BMWs, ăn mặc đều là hàng hiệu, anh cười lạnh, khi đi qua chỉ nói một câu: chúc mừng em…"

Đàm Tiếu Tiếu nắm chặt tay Vi Vi. Người mình yêu nhất kết hôn, chú rể lại không phải mình, tâm tình của anh cô có thể hình dung được.

Có điều, trong lòng Thích Vi Vi lại nghi ngờ, nếu như anh kể, thì hẳn là cô gái tên Phương Thải kia là người đã phụ anh, vì sao bây giờ còn cùng cô ta dây dưa? Chẳng lẽ đây gọi là tình cũ không rủ cũng tới ư? Theo lý thuyết mà nói sẽ không có người đàn ông nào tha thứ cho người phụ nữ đã phản bội mình.

"Thẳng cho tới một ngày, bạn thân của cô ấy tới tìm anh, đưa cho anh cây son, kể cho anh nghe chuyện trước đó…" Hơn nửa ngày anh mới tiếp tục kể.

"Chuyện trước đó? Chuyện gì trước đó?" Đàm Tiếu Tiếu nhìn anh, đã hoàn toàn quên mất tức giận lúc trước.

"Anh đã kể qua Phương Thải lúc đó làm trợ lý, một lần cùng quản lý đi tiếp khách, son môi của cô ấy dính lên ly rượu, cô ấy cực kỳ xấu hổ, đã xoay miệng ly dính son về phía mình, nhưng vẫn bị trợ lý đối phương nhìn thấy, ở trong toilet châm chọc cô ấy rằng trợ lý phải giữ hình tượng, không thể dùng đồ trang điểm rẻ tiền được. Cô ấy xấu hổ đến mức muốn tìm hố chui vào. Sau đó đối phương không đàm thoại thành công, lấy lý do không muốn cộng tác với công ty mà đến trợ lý phải dùng đồ trang điểm rẻ tiền. Không cần nghĩ cũng biết quản lý của cô ấy đã tức giận thế nào, thiếu chút nữa đuổi việc cô ấy, nhưng thấy bình thường cô ấy làm việc cũng tận tâm cho nên vẫn giữ lại. Nhưng chuyển cô ấy xuống làm nhân viên trực điện thoại. Vậy mà cô ấy không hề kể cho anh nghe. Từ đó về sau tâm lý cô ấy luôn ám ảnh, muốn có một cây son môi tốt, mà anh lại bất tài không mua được. Anh biết mình thật có lỗi, cô ấy đã cầm trong tay rồi còn khiến cô ấy mất mặt. Cây son làm bọn anh chia tay kia khiến anh đã thề phải làm son môi để ọi phụ nữ đều có thể mua được son môi không dính ly."

Nghe xong chuyện của anh, Thích Vi Vi không biết nên cảm động hay là tiếc hận, dù sao cuộc sống là vậy, giống như cô bây giờ làm những chuyện mà cô không muốn làm.

Đàm Tiếu Tiếu trầm mặc, nhìn ánh mắt anh, cô có thể hiểu anh đối với cô gái kia chính là yêu rất sâu đậm, hóa ra anh làm son môi cũng vì cô ấy. Tình yêu này khiến bản thân cảm động cũng cảm thấy ghen tị.

Thích Vi Vi giật mình, đột nhiên có một cảm giác không tốt, bởi vì cô nhớ đã thấy Tiếu Tiếu cùng Phương Thải kia có vài phần giống nhau, chẳng lẽ chính vì thế anh đã đem Tiếu Tiếu thành thế thân. Kết quả như vậy Tiếu Tiếu sao có thể tiếp nhận đây.

90. Chương 90: Cô Gái Bí Ẩn

Đàm Tiếu Tiếu nhìn anh, tuy rằng mình đồng cảm với anh, nhưng không thể tha thứ: "Lý Tường, tôi không hiểu vì sao anh đã không quên được cô ấy, lại còn lựa chọn chung sống với tôi? Nếu đã chọn tôi tại sao còn muốn có cô ấy chứ? Anh không biết như vậy là không công bằng sao?"

"Thật xin lỗi, Tiếu Tiếu, anh thừa nhận việc này đối với em là không công bằng, anh từng cố gắng muốn quên cô ấy, cứ nghĩ rằng thời gian là liều thuốc tốt nhất, bản thân anh cũng từng nghĩ anh đã quên cô ấy, cho đến ngày anh vô tình gặp được em…"

"Lý Tường, không cần nói nữa…" Thích Vi Vi cuống quít ngăn anh lại, cô sợ anh sẽ làm tổn thương đến Tiếu Tiếu. Người con gái nào cũng có thể chấp nhận đàn ông không thương mình, nhưng tuyệt đối không chấp nhận đem mình thành thế thân cho người khác.

"Cô biết rồi sao?" Lý Tường nhìn cô, hôm qua gặp Phương Thải, cô nhất định đã đoán ra.

"Tôi không biết, cái gì cũng không biết, anh đã không quên được người yêu cũ, cũng không cần tổn thương Tiếu Tiếu nữa. Tiếu Tiếu, chúng ta đi."Thích Vi Vi muốn lôi cô đi, chuyện này đối với cô thật tàn khốc.

"Vi Vi? Cậu đã biết cái gì?" Tiếu Tiếu lập tức buông tay cô ra, nhìn cô đột nhiên cúi đầu, quay sang anh nói: "Anh nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tôi không cần anh tiếp tục lừa gạt tôi, chỉ cần biết

rõ mọi việc."

"Tiểu Tiểu, thật ra…" Lý Tường trầm mặc, anh quyết định thẳng tanh thừa nhận: "thật ra…em và cô ấy rất giống nhau, lần đầu tiên nhìn thấy em, nụ cười của em, ánh mắt của em rất giống cô ấy, khiến cho trí nhớ đã phủi bụi của anh trong một phút đã quay trở lại."

"Tôi và cô ấy rất giống nhau?" Đàm Tiểu Tiểu ngây ra, lập tức hiểu được, bi ai cười lạnh: "Cho nên anh liền tiếp cận tôi, lấy lòng tôi, nói thích tôi, yêu tôi, kỳ thật tất cả đều là giả dối, tôi chỉ là thế thân? Hóa ra anh tìm bóng dáng cô ta trên người tôi? Anh biết không, anh thật sự vô sỉ."

"Tiểu Tiểu, cậu đừng thương tâm." Thích Vi Vi nắm chặt bàn tay lạnh như băng của cô.

"Thật sự cũng không hẳn, kỳ thật anh biết em và cô ấy không hoàn toàn giống, nhưng anh không phủ nhận lần đầu tiên nhìn thấy em, là bởi vì em cùng cô ấy giống nhau cho nên anh mới có thể bị hấp dẫn." Anh ngoại trừ giải thích ra thì không biết làm gì hơn, bởi vì anh không thể phủ nhận sự thật đó.

"Được rồi, anh không cần giả từ bi mèo khóc chuột nữa." Thích Vi Vi nổi giận, chất vấn anh: "Anh hẳn đã biết Tiểu Tiểu thật sự yêu anh, nếu cô ta đã bỏ anh, tại sao phải dây dưa với cô ta? Chẳng lẽ các người là tình nhân bí mật, kết giao sau lưng người khác sao? Thỏa mãn vui sướng của mình mà khiến người khác khổ sở sao?"

"Không… không phải, cô hiểu lầm rồi, là bởi vì chồng cô ấy đột nhiên qua đời, cô ấy lại không có con, cho nên người nhà bên kia đến đoạt hết gia sản của cô ấy, cô ấy không còn cách nào khác, người nhà cũng không có, đành phải tới tìm tôi xin giúp đỡ, có điều khi gặp lại cô ấy tôi mới phát hiện tôi căn bản chưa hề quên cô ấy, kỳ thật tôi cũng đã rất day dứt, tôi biết Tiểu Tiểu rất tốt, cũng tự nói với mình là không thể, nhưng tôi thật sự không quản được trái tim mình." Lý Tường cuống quýt biện giải ình.

"Anh không cần nói nữa." Đàm Tiểu Tiểu cầm tách café trên bàn hất vào mặt anh: "Lý Tường, anh thật đê tiện."

Café từ mặt anh từng giọt tích lại, nhưng anh không nổi giận, vẫn bình tĩnh như trước, nhìn cô nói: "Em mắng đúng lắm."

"Tôi sẽ không hận anh, bởi vì anh hoàn toàn không đáng để tôi hận. Tôi chúc cho hai người hạnh phúc, bạch đầu giai lão…" Đàm Tiểu Tiểu cười lạnh, xoay người bỏ chạy.

"Tiểu Tiểu, chờ mình đã." Thích Vi Vi vội vàng đuổi theo.

Lý Tường nắm chặt tách café trong tay, chúc phúc của cô cũng giống như chúc phúc của mình lúc trước cho Phương Thải, kết quả cô không thể có hạnh phúc.

Đàm Tiểu Tiểu dựa vào ghế dài bên đường ngồi khóc. Cô không rõ vì sao mình lại như vậy, cô thật sự muốn hận anh, nhưng không hiểu vì sao sau khi nghe xong chuyện của anh, lại đồng cảm với anh, dù sao mình mới là người bị hại cơ mà.

"Muốn khóc cứ khóc cho đã đi, sau đó mọi chuyện sẽ thành quá khứ thôi." Thích Vi Vi ôm lấy cô, nói đơn giản.

Để cho cô ấy khóc một trận thỏa thích, vết thương trong lòng cần có thời gian khép miệng.

Lại một tuần nữa trôi qua, Uông Hạo thiên vẫn như cũ không hề có một tin tức nào. Cô mỗi ngày đều tận lực tới xem Tiểu Tiểu, còn có Thiên Tứ nữa, cố gắng quên đi anh, nhưng cô biết anh vẫn ở trong lòng mình, chỉ là không dám nhắc tới anh mà thôi.

Ăn xong bữa sáng, đeo túi xách lên lưng muốn tới trường, vừa mở cửa ra liền thấy một cô gái ngoại quốc vóc dáng rất cao, làn da trắng mịn, mắt to, tóc xoăn, đúng là một cô gái đẹp điển hình, giống như diễn viên điện ảnh nước ngoài vậy, tay đang muốn ấn chuông cửa.

"Xin chào, cô muốn tìm ai?" Thích Vi Vi chào hỏi, nghĩ cô ta đến tìm người.

Cô gái ngoại quốc đó lại chỉ mỉm cười nhìn cô đánh giá, không trả lời lại.

"Hello, do you seek?" Thích Vi Vi nghĩ cô không hiểu tiếng Trung Quốc, nên dùng tiếng Anh hỏi lại.

“Cô là Thích Vi Vi sao?” Cô gái ngoại quốc mở miệng nói tiếng Trung lưu loát.

Cô ấy hiểu được? Thích Vi Vi ngẩn người, tiếng Trung của cô ấy lại tốt như vậy, nếu không phải nhìn cô, cô hoàn toàn không phát hiện cô ta là người ngoại quốc, gật đầu nói: “Đúng là tôi, xin hỏi cô là ai?”

“Tôi là ai không quan trọng, tôi có thể vào nói chuyện với cô không?” Cô gái ngoại quốc không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Hả? đương nhiên là được… mời vào.” Thích Vi Vi vươn tay làm một động tác mời, dẫn cô ta vào ngồi lên sô pha, rót một ly trà mời.

“Cám ơn.” Cô ta rất lễ độ.

Thích Vi Vi thấy thái độ cô ta như vậy cũng khách khí nói: “Xin hỏi, cô có chuyện gì không? Thời gian của tôi không còn nhiều, tôi còn phải tới trường, xin nói nhanh cho, hoặc không thì chúng ta hẹn một lúc khác nói chuyện.”

“Không cần, tôi sẽ không làm chậm trễ thời gian của cô đâu, tôi chỉ muốn hỏi cô vài vấn đề mà thôi.”Cô gái buông ly trong tay, ánh mắt lóe sáng.

“Vấn đề gì?” Thích Vi Vi nhìn cô ta, từ cửa đi vào cô ta đã giống như rất quen thuộc với cô, nhưng bản thân lại không nhớ nổi đã gặp cô ta lúc nào.

“Cô yêu Uông Hạo Thiên sao?” Cô gái trực tiếp hỏi thẳng.

Hả? Thích Vi Vi ngẩn ngơ nhìn cô chằm chằm:“Thật ra cô là ai?” Sao lại biết chuyện của mình và Uông Hạo Thiên. Không hiểu sao cô lại có một cảm giác lạnh người.

Nhìn thấy hoài nghi trên mặt cô, cô gái ngoại quốc vội vàng giải thích: “Cô Thích, cô không cần sợ, tôi không có ác ý, cũng không có ý xấu gì, chỉ là xin cô thành thật trả lời câu hỏi của tôi, vì việc này đối với tôi rất quan trọng.”

“Vì sao tôi phải trả lời? Rốt cuộc cô là ai hả?”Thích Vi Vi cảnh giác nhìn cô.

“Không cần hỏi tôi là ai, nếu cô muốn gặp lại anh ta, xin cô hãy thành thật trả lời.” Cô gái ngoại quốc cũng nhìn cô chằm chằm.

Trong lòng Thích Vi Vi cả kinh, cô ta có ý gì lại nói nếu muốn gặp lại anh nhất định phải trả lời câu hỏi của cô ta? Rốt cuộc là loại người gì?

“Cô không cần đề phòng như vậy, nói cho cô biết, tôi là do mẹ Uông bảo tới.” Cô gái ngoại quốc biết nếu mình không nói cho cô biết một chút nhất định cô sẽ không trả lời.

91. Chương 91: Anh Trở Lại

“Là mẹ Uông Hạo Thiên?” Trong lòng Thích Vi Vi nổi lên nghi ngờ, chẳng lẽ cô ấy là do mẹ anh phái tới điều tra mình sao? Rốt cuộc anh có chuyện gì? Mình nên trả lời thế nào? Nếu trả lời sai thì có ảnh hưởng gì tới anh hay không?

“Cô Thích, cô không cần nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần thành thật trả lời là được rồi.” Cô gái ngoại quốc lại hỏi.

“Được rồi, tôi cho cô biết, tôi…” Thích Vi Vi ngập ngừng một chút: “Tôi không yêu anh ấy.” Bản thân đột nhiên hiểu ra, mặc kệ là nguyên nhân gì, mình không nói yêu là chính xác, bởi vì một nhà giàu có như vậy, cô chỉ là cô bé lọ lem, có mối dây dưa không rõ ràng thôi.

“Thật vậy chứ?” Trong mắt cô gái hiện lên một tia vui mừng.

“Đúng vậy.” Cô gật đầu, đáp án này cũng chính là cô trả lời mình.

“Thế có nghĩa là cô ở cùng anh ấy chỉ vì tiền?” Cô ta lại hỏi.

“Đúng vậy.” Thích Vi Vi lại gật đầu, “Tôi đã có người yêu rồi.”

“Thật sự cảm ơn cô, được rồi, tôi không còn chuyện gì nữa, cô có thể đi rồi, xin tạm biệt.” Nghe được câu trả lời này, cô gái trở nên rất vui vẻ.

“Chờ một chút.” Thích Vi Vi gọi lại.

“Cô còn việc gì sao?” Cô gái ngoại quốc quay đầu lại, nhìn cô chăm chú.

“Hình như cô quên không giới thiệu? Rốt cuộc cô là ai?” Thích Vi Vi cảm thấy cô ta không chỉ đơn giản như vậy.

Cô gái mỉm cười: “Tôi không phải đã nói rồi sao? Tôi là do mẹ Uông phái tới.”

“Vậy cô có quan hệ thế nào với bà ấy? Cô có thân phận như thế nào?” Thích Vi Vi nhìn cô ta, trong lòng không hiểu sao lại có một áp lực khẩn trương.

“Cô sẽ biết nhanh thôi, tin rằng không lâu nữa chúng ta sẽ gặp lại. Tôi cũng thật mong chờ ngày đó.” Cô gái mỉm cười thần bí, rời đi.

Thích Vi Vi tuy rằng nghi ngờ, nhưng suy nghĩ đã lâu, cũng chỉ có thể nghĩ rằng cô ta là người đàn bà của Uông Hạo Thiên, hay chỉ là người nhà Uông gia.

Nhưng bản thân lại tự phủ nhận, bởi vì tuổi cô ấy thoạt nhìn rất trẻ, chỉ khoảng hai mươi tuổi, lại là người ngoại quốc. Quên đi, nếu đã không nghĩ ra vậy đừng nghĩ nữa.

Thời gian trôi qua mau, chớp mắt đã một tháng nữa anh vẫn không có tin tức gì. Ngày mai chính là ngày kết thúc ba tháng hợp đồng. Nếu tối nay anh không xuất hiện, vậy thì từ mai bọn họ chính thức không còn quan hệ gì nữa, chỉ là người lạ.

Ring ring ring… tiếng di động vang lên, vừa bắt máy đã nghe giọng Tiếu Tiếu nói to: “Vi Vi, cậu đã xem báo hôm nay chưa?”

Báo? Cô ngây người một lúc rồi lắc đầu: “Chưa xem, sao vậy? Có tin tức gì động trời à?” Cô không thích đọc những tin tức lá cải, cũng chẳng liên quan gì đến mình.

“Vậy cậu mau xem đi. Có điều cậu nhất định phải bình tĩnh nhé.” Đàm Tiếu Tiếu đặc biệt dặn dò, nghe cô nói đã biết có chuyện rồi.

“Chuyện gì mà cậu khẩn trương vậy? Hôm nay lại có tin tức gì liên quan đến mình sao?” Thích Vi Vi buồn cười nói, cô tin tưởng mình sẽ chẳng có đủ mị lực để được đăng lên báo đâu.

“Cậu cứ xem đi khắc biết.” Đàm Tiếu Tiếu nói, cô ấy hình như chưa biết gì hết. Đọc tin này rồi cô ấy sẽ thế nào? Muốn nói nhưng lại quyết định để cô ấy tự xem, bởi vì chuyện tình cảm không ai có thể giúp được. Vui sướng hay đau khổ cũng không ai thay thế được.

“Được, mình cúp máy, đi mua báo đây.” Thích Vi Vi không muốn, nhưng vẫn chạy tới sạp báo mua một tờ hôm nay. Cô muốn xem rốt cuộc Tiếu Tiếu thần bí như vậy là vì chuyện gì? Nhưng mà tim lại mơ hồ bất an, nếu không liên quan đến mình, Tiếu Tiếu sẽ không gọi điện thoại tới.

Tùy tay mở ra xem, nụ cười trên mặt cô cứng lại. Trên mặt báo là một poster thật lớn của anh thân mật với một cô gái nước ngoài. Ảnh chụp này cô nhận ra được chính là cô gái đã đến tìm mình hôm trước. Bên cạnh là một tiêu đề ghi: ‘Tổng tài Uông Thị và vị hôn thê Daisy (Đại Tây) từ Mỹ trở về.’

Cô giống như một tượng đá đứng đó, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt quen thuộc trên tờ báo. Hóa ra anh biến mất như vậy là vì đi gặp vị hôn thê, chẳng trách anh lại không liên lạc gì. Trong đầu nhớ lại câu hỏi hôm đó: ‘Cô yêu Uông Hạo Thiên sao?… Cô là vì tiền mới ở cùng anh ấy sao???” Hóa ra cô ta có ý đồ riêng.

Trong lòng đau như cắt, hốc mắt phiến đỏ, sống mũi cay cay… Thích Vi Vi… mày làm gì vậy? Sao phải khóc chứ? Chẳng lẽ mày thật sự cho rằng anh ta sẽ thích mày sao? Thật không có tiền đồ chút nào hết… trong lòng cô thầm tự mắng mình.

Tờ báo trên tay theo gió tung bay, rơi xuống đất.

Toàn thân đờ đẫn, bước chân nặng trịch trở về. Cô bi ai cười lạnh, anh rõ ràng có một vị hôn thê xinh đẹp như vậy, sao phải thích mình chứ? Chẳng lẽ chính là đàn ông đa tâm sao? Bản thân mình cũng thật quá ngốc… nước mắt đột nhiên rơi xuống…

Dùng sức lau đi nước mắt, cô không được khóc, như vậy là tốt nhất. Đây chẳng phải là lúc cô nên đi sao? Đây chẳng phải là lý do tốt nhất để cô quên đi anh sao? Nhưng tại sao trong lòng lại đau quá…

Ở trên giường nằm một ngày, đầu óc đều ngây ngẩn cho đến buổi tối, cô mới phờ phạc đi xuống lầu. Đã suy nghĩ một ngày rồi, cô hẳn là phải thản nhiên chấp nhận sự thật này, cô và anh là không có khả năng.

Đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa. Người mà cô mong nhớ đang đứng ở cửa nhìn mình. Trông anh thật gầy, sắc mặt anh cũng thật tiều tụy.

Uông Hạo Thiên nhìn thấy người mình mong nhớ ngày đêm đang đứng trước mặt, cô cũng thật gầy, thật tiều tụy…

Hai người cứ như vậy lẳng lặng nhìn nhau, không tiến tới cũng không nói gì. Chỉ nhìn vào mắt nhau, tựa như có nghìn lời vạn ý cũng hi vọng đối phương có thể hiểu được.

Chừng một phút đồng hồ trôi qua, cô cũng không muốn cứ như vậy đối diện với anh, bước lên mở miệng, khàn khàn giọng hỏi: “Anh…”

“Không cần nói gì cả, không cần nói gì cả, cứ để cho anh ôm em được không?” Uông Hạo Thiên đi tới, ôm chặt cô vào ngực, trong lòng hiểu được cô khẳng định đã biết hết mọi chuyện, nhưng cái gì anh cũng không muốn nói.

“Được, em không hỏi, cũng không nói nữa.”Thích Vi Vi áp đầu mình vào lồng ngực anh, kỳ thật cô không cần hỏi, cũng không cần nói, cả thế giới biết chuyện của anh, sao cô lại không biết chứ. Nhưng mà cô nguyện cứ như vậy bình tĩnh lại trải qua một đêm. Chỉ còn một đêm nữa thôi, có biết hay không đối với cô có tư vị gì? Đã biết chỉ có đau lòng mà thôi…

“Vi Vi, anh rất nhớ em.” Anh thâm tình nói bên tai cô. Tay dùng sức ôm chặt lấy, tựa như muốn đem cô nhập vào thân thể mình, môi tham lam hút lấy hương vị chỉ mình cô có.

Thích Vi Vi muốn đẩy anh ra. Anh rõ ràng đã có vị hôn thê, còn xinh đẹp như vậy, sao còn muốn mình chứ. Nhưng anh lại vuốt ve cô, gắt gao ôm chặt cô. Cô từ bỏ giãy dụa, tay cũng đặt bên hông anh, ôm chặt lấy anh. Đêm cuối này cô muốn thả lỏng tâm tư mình. Trong lòng thầm nói: “Em cũng nhớ anh.. rất nhớ… rất nhớ… anh có biết không…”

92. Chương 92: Rời Đi

Ánh mắt Uông Hạo Thiên dấy lên ham muốn nóng bỏng, hôn lên đôi môi cô, hút lấy cánh môi hoa đào. Ôm cô ngã xuống salon. Cô hoàn toàn không có chút kháng cự, động tác của anh thật điên cuồng, thật bá đạo, lại càng hôn sâu hơn, khiến cô có chút ngạt thở. Tay bắt đầu cởi đi quần áo cô.

Hô hấp của anh cũng trở nên gấp gáp, tay mạnh mẽ vuốt ve lên mỗi tấc cơ thể cô.

Thích Vi Vi đột nhiên cảm thấy trong lòng mâu thuẫn, muốn phản kháng lại anh. Chẳng lẽ anh muốn cô chỉ là muốn thân thể cô sao? Cô không muốn khiến mình trở nên hèn mọn như vậy, nhưng lại phát hiện bản thân căn bản không ngăn cản được anh.

Rất nhanh, cô đã trần truồng hiện ra trước mặt anh, anh tham lam cắn hút lấy vẻ đẹp của cô.

“Em thật đẹp.” Tròng mắt đen thâm thúy của anh mang theo mê ly, đột nhiên vạch hai chân của cô ra.

Cô đã vô lực phản kháng, chẳng lẽ cô căn bản không hề muốn phản kháng. Một đêm này đã làm cho bọn họ chìm đắm…

Trong phòng khách diễn ra một màn cửu biệt tái ngộ, tình cảm mãnh liệt nóng bỏng, mồ hôi từng giọt nhỏ to, tiếng thở gấp tràn ngập, khắp gian phòng nơi nơi đều chất chứa hương vị ái muội…

Khi đã khôi phục lại sự yên tĩnh, Uông Hạo Thiên mặc quần áo, ngồi hút thuốc, vẻ mặt trầm trọng…

Thích Vi Vi không biết anh đang nghĩ gì, cũng không muốn đoán anh nghĩ gì. Nhưng cô vẫn hi vọng nghe được câu giải thích của anh. Vì sao anh lại mất tích như vậy? Còn có, vị hôn thê xinh đẹp kia là thế nào? Chẳng lẽ mình hoàn toàn không đáng để anh phải giải thích sao? Yên lặng đưa cho anh một tách trà.

"Cảm ơn." Uông Hạo Thiên nhìn cô, tuy rằng không hỏi nhưng ánh mắt của cô, vẻ mặt của cô đã nói cho anh biết. Anh không phải không muốn nói mà thật sự không biết nên nói thế nào với cô. Bởi vì anh cũng chưa suy nghĩ rõ ràng lại…

"Có đói không? Em đi làm chút đồ cho anh ăn nhé." Thích Vi Vi hỏi, cô không tìm được chủ đề nào khác nữa.

"Được." Anh gật đầu.

"Sẽ xong ngay." Cô đi vào bếp, làm hai phần cơm chiên trứng cho anh và ình, yên lặng ăn. Không biết vì sao khóe mắt cay cay. Vì sao anh không đợi mình đi rồi hãy về? Vì sao trước khi đi còn thấy anh gợi lên trong lòng bao nhiêu dục vọng. Bây giờ cô mới biết cô nhớ anh bao nhiêu, tưởng niệm hương vị của anh nhiều thế nào.

"Những ngày qua em sống có tốt không?" Uông Hạo Thiên vừa ăn vừa tùy tiện hỏi.

"Tốt lắm." Cô chỉ gật đầu, cô sống vẫn tốt, chỉ là tâm không tốt mà thôi.

"Nhưng mà anh sống không tốt." Anh đột nhiên nói.

"Cái gì?" Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

"Mỗi ngày của anh trôi qua đều không tốt, mỗi ngày đều nhớ em, em có biết không?" Anh nhìn chằm chằm vào cô, ánh mắt chân thành.

"Thật vậy sao?" Môi cô khẽ nhếch lên một nụ cười. Những lời này của anh hẳn là những lời khách sáo thôi, cô vẫn tự nói với mình đó không phải là thật.

"Em không tin sao?" Uông Hạo Thiên có chút tức giận, sao cô lại hoài nghi tình cảm của mình.

"Em nên tin sao?" Thích Vi Vi nhìn anh: "Nếu anh nhớ tới em sao một cuộc điện thoại cũng không có. Nếu anh nhớ em sao vừa đi đã hai tháng liền mới quay lại. Nếu nhớ em thì ở đâu ra vị hôn thê đó, cô ta xinh đẹp như vậy, anh làm sao còn nhớ tới em nữa chứ?" Rốt cuộc cô vẫn nhịn không được mà hét lên những điều mà cô không muốn chất vấn, nhưng giữ trong lòng thật sự rất áp lực.

Nhìn thấy cô kích động như vậy, anh đột nhiên nở nụ cười, đưa tay ôm lấy cô vào ngực: "Đang tức giận sao?"

"Không có, em có tư cách gì mà tức giận, chẳng qua cũng chỉ là một người đàn bà anh mua về mà thôi." Cô tự giễu.

"Anh không muốn em nói mình như vậy, em biết không? Em tức giận khiến anh rất cao hứng, vì như vậy nói lên trong lòng em có anh, như vậy là đủ rồi. Đi về phòng thôi, để cho anh được ôm em. Em không biết anh đã nhớ mùi hương của em đến thế nào đâu." Anh ngửi tóc cô, kéo tay cô đứng dậy.

Thích Vi Vi thấy anh không ngừng nói với mình, anh nhớ nhung mình biết bao nhiêu, nhưng anh vẫn không giải thích vì sao anh biến mất, vì sao lại có vị hôn thê đó.

Ôm nhau ngủ một đêm, cô cố ý giả vờ ngủ chờ anh đi rồi mới mở mắt, đưa tay vuốt ve môi mình. Trước khi đi anh đã hôn cô, nụ hôn cuối cùng. Kỳ thật cô rất nhớ… rất nhớ anh… nhớ đến điên cuồng. Nhưng cô không thể. Cô tự nói với mình, không thể như vậy. Ba tháng ở nơi này rồi, nơi nào cũng chất chứa hơi thở của anh. Mà hôm nay cô đã phải đi rồi. Rời khỏi nơi này, rời khỏi anh. Trong lòng có rất nhiều thứ không

nỡ, nhưng cô biết cuối cùng anh cũng không thuộc về mình. Cô hà tất phải níu kéo hạnh phúc không phải của mình?

Rời khỏi giường, thu dọn đồ đạc của cô lại, chỉ có một túi đơn giản. Vốn cũng chỉ có mấy bộ quần áo. Đem lá thư đã viết xong đặt ở trên giường. Nhìn lại lần cuối rồi dứt khoát quay người đi khỏi nơi này.

****

Uông Hạo Thiên mệt mỏi nhắm mắt lại tựa vào ghế. Toàn bộ tâm sự đều chất chứa trong lòng.

Sở Thiên Lỗi đi tới, vỗ vai anh, giọng nói thoải mái: "Cuối cùng cậu cũng chịu quay lại, bằng không tôi thật sự mệt chết mất. Hiện giờ đã đến lúc tôi nghỉ ngơi."

Uông Hạo Thiên mở to mắt nhìn anh: "Cậu tới rồi à, muốn nghỉ sao? Không có cửa đâu."

"Này, cậu sẽ không ác độc như vậy chứ? Tôi kháng nghị, tôi cần nghỉ ngơi." Sở Thiên Lỗi nhận ra sắc mặt của anh không hề tốt chút nào.

"Kháng nghị không hiệu quả. Chẳng lẽ cậu không đọc tin tức trên báo sao? Không có gì muốn hỏi à?" Uông Hạo Thiên liếc mắt nhìn anh.

"Vì sao? Có cái gì cần hỏi à?" Sở Thiên Lỗi ngồi xuống ghế đối diện với anh, "Mấy năm nay tôi còn chưa biết cậu sao? Vị hôn thê kia khẳng định không phải là cậu muốn. Quả thật cô ấy cũng được, tôi chỉ cảm thấy kỳ lạ là tại sao bác trai bác gái có thể bức cậu vào khuôn khổ như vậy nhỉ? Thật đúng là gừng càng già càng cay."

"Là tôi thiếu cô ấy một mạng, đời này nhất định phải trả." Uông Hạo Thiên lại nhắm mắt lại.

"Hả?" Sở Thiên Lỗi ngây ngẩn, nhưng cũng không hỏi tới, vì biết nếu anh muốn nói nhất định sẽ tự nói với mình.

"Được rồi, nói chuyện của công ty, nói việc công đi." Uông Hạo Thiên lấy lại tinh thần.

"Được, tôi với cậu cần bàn bạc lại một chút…"

****

Thích Vi Vi tới cửa hàng mua một lọ nước hoa tặng cho chị Hồng, chìa khóa cũng mang trả cho cô, thật lòng cảm ơn: "Dì út à, cảm ơn dì đã giúp đỡ, đây là một chút tâm ý của con, hi vọng dì nhận lấy."

"Vi Vi, còn khách sáo gì vậy. Con là bạn của Tiểu Tiểu, dì út đương nhiên sẽ góp sức. Hình như hợp đồng của các con đã đến hạn đúng không? Vậy anh ta và con có…" chị Hồng cũng không nói rõ, nhưng ý tứ cô nghe cũng có thể hiểu được.

"Không có…" Thích Vi Vi lắc đầu: "Dì Hồng, dì cũng biết con là vì bất đắc dĩ mới phải đưa ra hạ sách này, thật ra con đã có người yêu rồi."

"À, hóa ra là thế. Vậy hy vọng con hạnh phúc. Nếu sau này có chuyện gì, hoan nghênh con tới đây tìm dì." Chị Hồng nói.

"Cám ơn dì, dì út. Con sẽ tới, bây giờ không quấy rầy dì nữa, con đi trước nha. Tạm biệt." Thích Vi Vi đứng dậy nói.

"Tạm biệt." Chị Hồng gật đầu với cô.

93. Chương 93: Daisy Kỳ Lạ

Thích Vi Vi thong thả đi tới vườn trường, liền thấy Daisy đã chờ ở cổng trường. Nhìn thấy cô liền đưa tay vẫy: "Cô Thích, chúng ta lại gặp nhau."

"Là cô? Sao cô biết tôi ở trường này?" Gặp cô ta, Thích Vi Vi ngẩn người, sau đó chợt hiểu, cô ta có thể biết tên mình, biết mối quan hệ của mình và Uông Hạo Thiên, sao lại không có tư liệu về cô chứ.

"Biết cô ở đây rất đơn giản." Daisy cười, trên mặt không hề có ác ý.

“Nói đi, lần này tới tìm tôi lại có chuyện gì vậy?”Biết cô ta là vị hôn thê của Uông Hạo Thiên, Thích Vi Vi trở nên cảnh giác.

“Có chuyện gì ư? Cô hiểu lầm tôi rồi. Tôi không có ác ý gì, chỉ muốn kết bạn với cô. Xin chào Thích Vi Vi tiểu thư, tôi là Daisy.” Daisy nhiệt tình đưa tay ra trước mặt cô.

“Xin chào.” Thích Vi Vi không thể cự tuyệt, nhưng cũng không muốn kết bạn với cô ta, cảm giác này thật khó chịu. Trực tiếp nói thẳng: “Daisy tiểu thư, tôi nghĩ không cần đâu. Tôi đã cho cô biết tôi và anh ta sống chung với nhau là quan hệ thế nào? Vì sao còn muốn kết bạn với tôi? Không phải thật buồn cười sao? Còn nữa, tôi cũng muốn nói với cô, giao dịch giữa tôi và anh ta đã kết thúc rồi. Từ hôm nay trở đi, tôi với anh ta đã không còn bất cứ quan hệ nào nữa. Cho nên xin thứ lỗi cho tôi, tôi không muốn kết bạn với cô.”

“Haha…” Daisy đột nhiên cười, “Tôi muốn cùng cô kết bạn, cô lôi anh ấy vào làm gì. Cho dù là cô và anh ấy còn liên hệ, tôi cũng không tính toán, hôm nay tôi đến là muốn làm quen cô thôi.”

“Daisy, cô có biết cô đang nói gì không?” Thích Vi Vi cau mày, cô ta thật sự không để ý sao? Hay là cô ta căn bản chưa hiểu rõ mối quan hệ giữa mình và anh ấy? Anh ấy là vị hôn phu của cô ta, cô ta thật không để ý anh ấy có đàn bà khác sao?

“Tôi đương nhiên biết, tôi cũng biết cô là tình nhân của anh ấy.” Daisy thản nhiên nhìn cô.

Lời của cô ta khiến Thích Vi Vi có chút xấu hổ, ánh mắt lóe lên: “Tôi không hiểu vì sao cô phải kết bạn với tôi? Bởi vì cô chỉ có thể đối với tôi quí mến nhưng không thể gần gũi.”

“Tôi vì sao không thể cùng cô kết bạn? Sao chỉ có thể quí mến mà không được gần gũi? Anh ấy là anh ấy, tôi là tôi, cô là cô nha.” Daisy khó hiểu nhìn cô.

“Tôi…” Thích Vi Vi thật không biết nên giải thích với cô ta thế nào? Hai người các cô bất đồng quan điểm, vẫn là cô ta đối với quan hệ này căn bản không thèm để ý.

“À…” Daisy nhìn cô như đã hiểu ra, “Tôi hiểu được cô đang nói gì rồi.”

“Daisy tiểu thư, cô đã hiểu rồi thì giữa chúng ta cũng không còn gì để nói, tôi cũng không muốn thành bạn bè với cô, như vậy thật ngại ngùng, cho nên xin cô không cần tới tìm tôi nữa được không?”Thích Vi Vi thẳng thắn nói.

“Tôi nghĩ là cô hiểu lầm tôi rồi, tôi tới tìm cô thật sự là muốn kết bạn với cô, cũng muốn nhờ cô giúp tôi, mong cô đừng từ chối.” Daisy cố nói thêm.

“Muốn tôi giúp cô? Tôi có thể giúp cô cái gì?”Thích Vi Vi hoàn toàn hồ đồ rồi, rốt cuộc cô ta muốn cái gì chứ?

“Nơi này không thể nói chuyện, chúng ta tìm chỗ khác được không?” Daisy nhìn sang quán café bên kia đường, mời cô.

“Được.” Cô gật đầu, nếu hôm nay không giải quyết hết mọi chuyện, chắc cô ta sẽ luôn đến tìm mình. Cô không muốn dây dưa ở giữa hai người bọn họ nữa.

Trong quán café, Daisy khuấy tách café của mình, nhấm nháp hưởng thụ hương vị, gật đầu nói: “Mùi vị không tệ, đúng sở thích của tôi, cô cũng uống thử xem.”

“Cô có chuyện thì nói đi, tôi còn phải về nhà.”Thích Vi Vi không có tâm tư thưởng thức café đâu.

“Vậy được rồi, tôi là muốn biết cô có điểm nào đặc biệt mà anh Hạo Thiên lại thích cô như vậy?”Daisy cẩn thận đánh giá cô.

Thích Vi Vi ngẩn người, hơn nửa ngày mới kịp phản ứng lại, tự giễu cợt: “Daisy tiểu thư làm sao biết anh ta thích tôi chứ, đàn bà của anh ta có rất nhiều, tôi chẳng qua chỉ là một trong số đó mà thôi.” Có điều những lời này của cô ta lại khiến cô có chút an ủi trong lòng.

“Tôi đương nhiên biết, bởi vì anh ấy đã vì cô mà cự hôn với tôi, anh ấy nói anh ấy thích cô gái tên Thích Vi Vi. Nếu phải lấy, thì anh ấy nói anh ấy phải chọn cô ấy.” Daisy không hề giấu diếm nói hết cho cô.

"Anh ta thật sự nói vậy sao?" Trái tim Thích Vi Vi nháy mắt trở nên mềm nhũn. Thật kích động, những lời này khiến ình thật an ủi.

"Tôi không cần phải lừa cô làm gì, cho nên tôi đối với cô rất tò mò, mới đến tìm cô. Nói thật tôi cũng không phát hiện cô có điểm gì đặc biệt, cô không xinh đẹp, tôi nghĩ càng không có sự rộng lượng như tôi, chỉ là anh Hạo Thiên vì sao lại thích cô như vậy? Điều này khiến tôi nghi hoặc, cho nên vì hạnh phúc sau này của chúng tôi, tôi phải tìm ra nguyên nhân để cho anh ấy yêu tôi." Daisy tự tin nói.

"Daisy, cô thật khéo chê cười. Nếu anh ta không thương cô, sao chọn cô làm vị hôn thê của anh ấy chứ?" Nói những lời này, lòng của cô thật lạnh. Mặc kệ anh đã từng nói gì, kết quả quan trọng vẫn là anh lựa chọn cô ta.

"Anh ấy không phải can tâm tình nguyện, tôi có thể thấy được. Tuy tôi không biết ba mẹ đã nói gì với anh ấy, để cuối cùng anh ấy quyết định lấy tôi. Nhưng tôi luôn luôn thích anh ấy, nhất định phải làm cho anh ấy yêu tôi, như vậy chúng tôi mới có thể hạnh phúc." Sắc mặt Daisy ảm đạm, nhưng rất nhanh lại tràn đầy tự tin.

"Hai người nhất định sẽ hạnh phúc." Thích Vi Vi nói, cô thật bội phục cô ấy đối với tình yêu có dũng khí như vậy, và cô cũng biết thêm một việc, chẳng thể trách vì sao anh lại gầy như vậy, lại tiều tụy như vậy, rốt cuộc là có nguyên nhân gì khiến anh phải thỏa hiệp, bị bức hôn. Đột nhiên tim cô đau quá. Chuyện của anh, anh đã phải một mình gánh vác.

"Cảm ơn lời chúc phúc của cô. Tôi cũng muốn vậy, cho nên tôi muốn biết anh ấy thích gì, muốn cùng cô làm bạn, cô sẽ không từ chối tôi chứ?" Daisy quay trở lại vấn đề.

"Vậy cô cũng không sợ tôi đoạt lại anh ấy từ sau lưng cô sao? Sẽ ở cùng một chỗ với anh ấy sao? Vậy cô phải làm sao? Cô nguyện mạo hiểm như vậy à? Đem một người đàn bà nguy hiểm giữ bên người mình?" Thích Vi Vi chỉ muốn đùa vui.

"Không sao." Daisy nhún vai vẻ không quan tâm:"Anh Hạo Thiên ưu tú, đẹp trai khí chất như vậy, sẽ có rất nhiều đàn bà thích, anh ấy cũng không thể chỉ có mình tôi. Tuy rằng tôi có danh hiệu Uông phu nhân. Nếu biết người đàn bà đó là cô, vậy tôi cũng sẽ vô cùng đồng ý. Bởi vì tôi thích cô, tôi sẽ không để ý chuyện cô và anh ấy ở cùng nhau. Tôi nghĩ tôi biết cách sống chung vui vẻ."

Daisy nói một hơi hết ý của mình khiến Thích Vi Vi trợn mắt há mồm, không thể tin nhìn cô ta. Cô ta có biết mình đang nói gì hay không? Cho dù là không cùng một nước, nhưng tình yêu không phải vốn giống nhau sao? Yêu luôn là duy nhất, cô ta sao có thể thờ ơ đem người đàn ông của mình phân phát cho những người đàn bà khác được chứ?

94. Chương 94: Xin Em Lừa Dối Anh Cả Đời

Nhận thấy cô dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn mình, Daisy cũng khó hiểu nhìn cô: "Cô làm sao vậy? Hay là tôi nói sai chỗ nào rồi?" Thích Vi Vi không chắc canh, hỏi: "Cô thật sự khẳng định mình yêu anh ấy ư?"

"Tất nhiên, nếu không sao tôi phải hao tổn tâm huyết như thế muốn có được tình yêu của anh ấy chứ. Tại sao cô lại hỏi như vậy chẳng lẽ biểu hiện của tôi chưa đủ yêu anh ấy sao?" Daisy nghi hoặc hỏi ngược lại.

"Không phải, chỉ là cô chẳng lẽ không biết tình yêu là ích kỷ sao? Nếu cô thật sự yêu anh ấy làm sao có thể cho người phụ nữ khác cùng chia sẻ anh ấy?" Thích Vi Vi thật sự không hiểu nổi cô ta.

"À, cô là nói cái này." Daisy tỉnh ngộ, cười cười nói: "Tình yêu đương nhiên là ích kỷ, tôi cũng hi vọng Hạo Thiên chỉ thuộc về một mình tôi, nhưng mà tôi muốn đối mặt với sự thật, sự thật chính là anh ấy rất vĩ đại, anh ấy không thể chỉ có một người phụ nữ là tôi. Điều tôi muốn làm được chỉ là làm cho anh ấy yêu tôi, khiến tôi ở trong lòng của anh ấy có đủ sức nặng, còn cả đời duy nhất một tình yêu chỉ là một thần thoại, tôi chưa bao giờ tin tưởng. Chỉ cần anh ấy yêu tôi là đủ rồi, cô không nghĩ như vậy sao."

Thích Vi Vi thật sự không biết nên nói với cô cái gì, không thể giải thích nổi tư tưởng của cô ấy, nhìn đồng hồ thấy đã đến giờ cô hẹn Thiên Tứ về nhà ăn cơm, vội vàng đứng dậy nói: "Thật xin lỗi cô, Daisy hôm nay tôi có hẹn nên phải đi trước."

"Không sao, hôm khác tôi sẽ tìm cô từ từ khai thác ưu điểm của cô, tạm biệt." Daisy gật đầu với cô.

"Tạm biệt." Vẫn còn muốn tìm mình, cô có chút đau đầu. Nhưng mà cô ấy thật đúng là một cô gái đáng yêu lại đơn thuần. Chỉ là có phải suy nghĩ của cô ấy quá đơn giản không? Hay là tại suy nghĩ của cô quá lạc hậu?

****

Cùng Sở Thiên Lỗi tới quán bar uống rượu. Sau đó Uông Hạo Thiên mới trở về, nhìn trong nhà một mảnh tối tăm, đèn cũng chưa bật, biết cô còn chưa về. Đã trễ vậy rồi, mỗi ngày đều vất vả như vậy, nếu cô không chịu từ bỏ công việc làm thêm anh liền trực tiếp thay cô từ chức.

Mệt mỏi đi lên lầu, tiện tay ném áo khoác đi, nằm xuống giường, nhưng lại cảm giác dưới thân có cái gì đó, bật dậy nhìn lại, là một phong thư của ai đó, thấy cũng không có dán miệng anh trực tiếp mở ra xem, mặt trên là chữ viết rất đẹp.

"Không biết anh có nhớ hay không, ngày hôm qua là ngày cuối cùng của chúng ta, cho nên hôm nay không kịp cùng anh tạm biệt em đã đi rồi, em không biết là nên hận anh hay là nên cảm ơn anh, có điều những ngày ở chung cùng anh, em rất vui vẻ, cuối cùng, tặng anh lời chúc phúc của em, chúc anh hạnh phúc……" Cuối cùng ký tên là Thích Vi Vi.

Xem hết phong thư này sắc mặt của anh trở nên xanh mét phẫn nộ, chết tiệt… cô là cố ý, ngày hôm qua là ngày cuối cùng vì sao cô không nói với mình? Vì sao hôm nay phải lặng lẽ ra đi? Vì sao cô còn nhớ rõ cái hợp đồng chết tiệt kia chứ???

Tay dùng sức vò nát bức thư ném ra ngoài, hung tợn nói: "Thích Vi Vi, em có muốn đi cũng phải nhìn xem tôi có đồng ý hay không."

Cầm áo khoác lên, chạy xuống dưới lầu khởi động xe liền phóng đi….

****

Hoàng Thiên Tứ vừa vào cửa liền nhìn thấy trên bàn bày vài món ăn, cô vẫn đang ở phòng bếp bận rộn, bèn đi tới từ phía sau ôm lấy cô: "Sao lại làm nhiều món ăn vậy? Có mệt không?"

Thích Vi Vi bị anh ôm lấy, thân thể cứng ngắc một chút, trong nháy mắt muốn đẩy anh ra, nhưng vẫn là nhịn xuống, bởi vì cô không ngừng tự nói với mình, người cô yêu chính là Thiên Tứ, cô không thể phụ lòng anh, khóe môi khẽ cười: "Em không sao, em thích làm cho anh ăn mà, anh ngồi xuống đi em xong ngay đây."

"Anh giúp em." Hoàng Thiên Tứ giúp cô cầm đưa qua cái bàn bên cạnh, nhìn thấy bộ dạng cô bận rộn, mồ hôi đầy đầu, nghĩ sau khi cùng cô sinh hoạt chung một chỗ vậy khẳng định thật hạnh phúc, cô sẽ là một người vợ, người mẹ rất tốt, bọn họ sẽ có một gia đình thật hạnh phúc.

Mà trong lòng Thích Vi Vi bây giờ không ngừng đấu tranh, cô biết trên đời này không có bí mật vĩnh viễn, cũng không có bức tường nào không lọt gió, cuối cùng ngày nào đó mọi chuyện sẽ bị vạch trần chân tướng, cô không muốn chờ đến lúc đó mới hối hận, cho nên cô quyết định nói cho Thiên Tứ, để cho anh tự mình lựa chọn, nếu anh lựa chọn mình, như vậy cô sẽ yêu thương anh cả đời, nếu anh không chấp nhận được, cô cũng không trách anh, nhưng cô sẽ không tiếp tục lừa gạt anh.

Cô cầm ly rót đầy rượu, đưa cho anh một ly, tự mình giơ lên: "Anh Thiên Tứ, ly rượu này em mời anh, cám ơn anh mấy năm nay đã chăm sóc em, nếu như không có anh, em thật sự không biết chống đỡ thế nào." Nói xong, cô một hơi uống cạn.

"Vi Vi, em cứ từ từ, còn nữa, không nên nói với anh hai từ 'cảm ơn' này, anh không thích." Hoàng Thiên Tứ nắm chặt tay cô, hôm nay cô làm sao vậy?

"Không có gì, em rất vui." Cô cười rồi rất nhanh lại rót đầy: "Một ly này em mời anh." Vừa nói xong cô lại uống cạn.

"Vi Vi, em đang làm gì thế, em sẽ say đó." Hoàng Thiên Tứ lập tức cầm lấy ly rượu trong tay cô, không biết vì sao cô lại khác thường như vậy.

"Được, em không uống." Cô cười. Hai ly rượu thế là đủ rồi nếu không uống cô sợ mình không có can đảm nói ra.

"Ăn chút đồ ăn đi." Anh gắp đồ ăn lên đưa tới miệng của cô.

"Anh Thiên Tứ không cần đối xử với em tốt như vậy, em không đáng… em……".

Cô áy náy nhìn anh, vừa mới có can đảm muốn đem sự tình nói cho anh biết, ai biết sau đó anh bỗng nhiên ngăn cản mình.

"Vi Vi, không phải nói gì cả, cũng không cần nói, anh không muốn biết, cũng không muốn tính toán, anh chỉ biết người anh yêu là em, bất luận là chuyện gì đều không thay đổi được, nên xin em dùng thiện ý nói dối để lừa gạt anh cả đời. Anh nguyện ý." Anh ôm lấy cô rất sợ cô sẽ nói ra chuyện gì đó.

Thích Vi Vi thấy anh như vậy, khẩn trương hỏi: "Anh biết ư, có phải là anh biết hết rồi đúng không?."

"Không, anh cái gì cũng không biết, anh chỉ biết là em có chút thay đổi nhưng anh hiểu nhất định là do anh không tốt không thể cho em an toàn, không thể cho em hạnh phúc…."

Tay cô đặt ở trên môi của anh trong mắt mang theo nước mắt ướt át: "Anh Thiên Tứ, em rất hạnh phúc, thật sự có được tình yêu của anh, em là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời, sau này em nhất định sẽ hạnh phúc hơn nữa. Nhưng mà anh thật sự bằng lòng sống trong sự lừa dối của em sao? Em rất sợ có một ngày anh sẽ biết."

"Chỉ cần em không nói như vậy, bất cứ người nào nói anh đều không tin tưởng, anh chỉ quan tâm em, chỉ cần em lựa chọn anh, em yêu anh, tin tưởng anh, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc." Hoàng Thiên Tứ nghiêm túc lại kiên định nhìn cô.

"Vâng, chúng ta nhất định sẽ thật hạnh phúc." Thích Vi Vi dùng sức gật đầu, nước mắt hạnh phúc theo khóe mắt chảy xuống, đây mới là tình yêu cô muốn.

Chậm rãi nhắm mắt lại chờ đợi nụ hôn dịu dàng của anh rơi trên môi của mình.

"Rầm" một tiếng vang thật lớn, cửa nhà đột nhiên bị phá ra, hai người giật mình khiếp sợ quay đầu lại, nhìn ra cửa thấy sắc mặt Uông Hạo Thiên âm trầm đáng sợ đứng ở nơi đó đang nhìn chằm chằm bọn họ.

95. Chương 95: Đối Nghịch Lẫn Nhau

Nhìn thấy anh sắc mặt xanh mét phẫn nộ khó coi đứng ở cửa dùng ánh mắt giết người nhìn mình chằm chằm, thân thể Vi Vi nhịn không được run run một chút. Anh ta tới làm gì? Xong rồi, anh Thiên Tứ vẫn còn ở đây, như vậy anh ấy không muốn biết cũng không được… "Anh…" Hoàng Thiên Tứ nghi hoặc nhìn chằm chằm anh một chút, rồi chợt nhớ ra: "Anh là anh họ của Tiểu Tiểu, anh tới có chuyện gì thế?" Chẳng lẽ Tiểu Tiểu đã xảy ra chuyện gì, vì sao anh ta lại tức giận như vậy?!

Uông Hạo Thiên không thèm nhìn anh một cái, lập tức đi về phía cô.

"Anh muốn làm gì?" Thích Vi Vi sợ hãi trốn sau lưng Hoàng Thiên Tứ.

Cảm giác được sự sợ hãi của cô, Hoàng Thiên Tứ lập tức chặn trước mặt cô, mắt lạnh nhìn anh: "Anh muốn làm gì? Mời anh đi ra ngoài, chuyện của Tiểu Tiểu không liên quan đến cô ấy." Mặc dù anh cũng không biết có phải là chuyện của Tiểu Tiểu hay không.

"Tránh ra." Uông Hạo Thiên lạnh lùng phun ra hai chữ, nhìn chằm chằm cô uy hiếp: "Tốt nhất em tự đi ra, đừng ép tôi ra tay."

"Đây là nhà của tôi. Anh muốn làm gì? Mời anh rời đi cho." Thích Vi Vi không dám nhìn thẳng anh, biết anh nhất định là vì chuyện mình rời đi mà tức giận.

Hoàng Thiên Tứ phát hiện quan hệ giữa bọn họ không tầm thường, đột nhiên cảm thấy một loại uy hiếp tiềm ẩn, không dám phỏng đoán, nhưng cũng tuyệt đối không thể để cho anh ta tiếp tục ở lại đây, dùng ngón tay chỉ ra cửa, giọng điệu cứng ngắc: "Anh không nghe thấy Vi Vi bảo anh đi ra ngoài sao? Anh nên biết tự tiện xông vào nhà dân là phạm pháp."

"Tự tiện xông vào nhà dân, ha ha..." Uông Hạo Thiên cười lạnh "Xin hỏi nơi này là nhà của ai?"

"Nhà của Vi Vi." Hoàng Thiên Tứ không chút sợ hãi nhìn anh.

"Được, tốt lắm. Anh còn biết đây không phải nhà anh. Nếu không phải nhà anh thì anh có tư cách gì bảo tôi đi." Ánh mắt Uông Hạo Thiên sắc bén như dao bắn về phía anh; hơn nữa bởi vì vừa nãy anh dám hôn cô, dám hôn người phụ nữ của mình.

"Tôi đương nhiên có tư cách bảo anh đi, bởi vì tôi là bạn trai của cô ấy." Anh trả lời một cách hết sức tự tin.

"Bạn trai, tốt lắm, vậy anh biết tôi là gì của cô ấy không?" Uông Hạo Thiên cười lạnh một tiếng.

Anh ta là gì của Vi Vi? Hoàng Thiên Tứ ngây ngẩn cả người, không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía cô.

"Thích Vi Vi tiểu thư, vậy bây giờ mời em nói cho anh ta biết tôi là gì của em." Ánh mắt Uông Hạo Thiên sắc bén nhìn chằm chằm cô.

"Anh..." Thích Vi Vi giờ phút này gấp đến độ toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Làm sao bây giờ??! Trái tim đập thật mạnh, cô không thể thương tổn Thiên Tứ, nhìn anh liền nói: "Anh chính là anh họ Tiếu Tiếu, không có quan hệ gì với tôi hết." Lời vừa ra khỏi miệng cũng không dám nhìn mặt anh. Cô biết anh nhất định sẽ tức giận nhưng không còn biện pháp, cô nhất định phải nói như vậy.

"Anh đã nghe rõ chưa, Vi Vi nói cô ấy cùng anh không có quan hệ. Ngay bây giờ mời anh đi ra ngoài nếu không tôi sẽ báo cảnh sát." Hoàng Thiên Tứ rất đắc ý nhìn anh.

Sắc mặt Uông Hạo Thiên cực độ vặn vẹo, tay nắm chặt, gắt gao nhìn chằm chằm cô, quát: "Thích Vi Vi, hiện tại tôi cho em một cơ hội nữa, nói cho anh ta biết tôi là gì của em."

Thích Vi Vi nhìn thấy bộ dạng ăn thịt người của anh, trong lòng thật sự sợ hãi anh sẽ làm ra chuyện gì đó.

"Vi Vi, không phải sợ, anh sẽ bảo vệ em." Hoàng Thiên Tứ bày một bộ dạng nam tử hán nắm chặt tay cô.

Cô nhìn anh một cái, làm sao anh biết được mình đang lo lắng cái gì, nhưng mà sự tình đã đến mức này cô cũng không có cách nào sửa miệng đành phải liều chết nói lại một lần: "Tôi và anh không có bất cứ quan hệ nào."

"Tốt, tốt lắm, rất tốt" Uông Hạo Thiên giận quá mà cười, liên tiếp nói ba từ tốt lại đột nhiên kéo cô từ phía sau Hoàng Thiên Tứ lại, không phân trần liền hôn lên môi cô.

Chuyện xảy ra liên tiếp khiến cho bọn họ đều ngây ngốc. Thích Vi Vi trừng to mắt nhìn anh, trong đầu chỉ có một ý nghĩ anh lại có thể hôn cô, hôn cô ở trước mặt anh Thiên Tứ.

Hoàng Thiên Tứ nhìn thấy anh điên cuồng hôn cô hơn nửa ngày mới kịp phản ứng. Anh ta dám hôn Vi Vi? Anh ta làm sao có thể??! Nổi giận đùng đùng liền đấm qua, giận dữ hét lên: "Anh buông cô ấy ra."

Uông Hạo Thiên chợt cảm giác được, lập tức dùng tay nắm chặt nắm tay anh đánh tới: "Anh tốt nhất không nên ra tay, nếu không đừng trách tôi không khách khí. Hiện tại chắc anh đã hiểu rõ tôi với cô ấy có quan hệ thế nào rồi chứ? Nếu còn chưa hiểu tôi cho anh biết, tôi là người đàn ông của cô ấy." Lạnh lùng nói xong lập tức bỏ tay anh ra.

'Tôi là người đàn ông của cô ấy' tại thời điểm Hoàng Thiên Tứ nghe được câu này, mắt mở lớn gấp mấy lần, giống như có một chậu nước đá từ đỉnh đầu dội xuống khiến cho cả người anh lạnh như băng, không thể tin nổi nhìn cô đứng bên cạnh. Có thật vậy không??! Nhưng mà anh không dám hỏi cô, cũng không dám đi tìm đáp án vì anh sợ nghe được đáp án kia.

"Anh Thiên Tứ, anh nghe em giải thích, em sẽ giải thích cho anh hiểu." Thích Vi Vi khóc. Cô vốn muốn nói cho anh biết, muốn chính mình nói với anh nhưng cô cũng thật không ngờ sự tình đột nhiên biến thành dạng này. Cô không muốn anh bị tổn thương.

"Không cần, anh không cần em giải thích" Hoàng Thiên Tứ thật kích động ôm lấy cô "Chỉ cần em nói không phải anh sẽ tin tưởng." Anh chỉ sợ mình sẽ mất đi cô.

"Em …" Thích Vi Vi nước mắt lưng tròng nhìn anh, cô còn có thể lừa gạt anh sao.

"Chuyện này không quan trọng, quan trọng là bây giờ em chọn anh, tất cả những chuyện trước kia anh đều không truy cứu." Bây giờ cái gì anh cũng không để ý, anh chỉ cần có cô.

"Anh Thiên Tứ." Trong mắt Thích Vi Vi hàm chứa nước mắt, vì sao anh đối xử với mình tốt như vậy, bao dung như vậy… Cô sợ cô sẽ báo đáp không nổi.

"Hoàng Thiên Tứ, không nghĩ tới anh đại lượng như vậy, có thể chấp nhận người phụ nữ của tôi không điều kiện." Uông Hạo Thiên lạnh lùng châm biếm.

"Anh câm mồm! Ai là người phụ nữ của anh! Tôi không phải! Cho tới bây giờ cũng không phải!" Thích Vi Vi hướng anh gào lớn, anh quá mức rồi.

Uông Hạo Thiên mắt lạnh nhìn cô, trong lời nói mang theo một tia ái muội uy hiếp: "Em không thừa nhận, vậy có phải hay không để tôi kể ra đây một ít chứng cớ, ví dụ như nơi đó trên người em có một nốt ruồi đen…"

"Uông Hạo Thiên, anh vô sỉ, anh đê tiện, vì sao anh không buông tha tôi, anh cút cho tôi…" Thích Vi Vi rốt cuộc bị anh làm cho không thể kiểm soát được.

"Tôi có thể đi nhưng em nhất định phải đi cùng tôi." Uông Hạo Thiên một phen cầm chặt tay cô, hướng ngoài cửa đi đến.

"Buông tay!" Hoàng Thiên Tứ giữ chặt cánh tay kia của cô, cùng anh đối nghịch "Tôi mặc kệ anh cùng Vi Vi từng có quan hệ như thế nào nhưng hiện tại cô ấy là của tôi, cho nên mời anh buông tay, nếu không đừng trách tôi không khách khí."

"Anh không khách khí? Anh muốn đối với tôi không khách khí như thế nào?!" Uông Hạo Thiên nhìn anh, đây đúng là chuyện cười buồn cười nhất.

Thích Vi Vi cứ như vậy bị hai người bọn họ dùng sức lôi kéo, cánh tay bị nắm vô cùng đau. Cô làm sao lại rơi vào loại tình trạng này.

"Hoàng Thiên Tứ, tôi cảnh cáo anh, nếu anh không chịu buông tay, anh không chỉ mất đi cô ấy mà còn mất đi tất cả." Uông Hạo Thiên nhìn anh uy hiếp.

"Phải không? Vậy tôi cho anh biết tôi không sợ. Vì Vi Vi cái gì tôi cũng có thể mất đi, chỉ riêng cô ấy là không thể." Trong đầu anh chỉ có một ý niệm, anh sẽ không buông tay Vi Vi, cả đời cũng sẽ không.

96. Chương 96: Để Cho Cô Lựa Chọn

Lời thề thản nhiên của anh khiến cho Uông Hạo Thiên nghe đặc biệt chói tai, hừ lạnh nói: "Vậy tôi có thể trịnh trọng nói cho anh biết, dù cho anh đã bỏ đi tất cả anh cũng sẽ không có được cô ấy." "Anh khẳng định như vậy sao? Vậy chúng ta liền cho Vi Vi lựa chọn xem cô ấy chọn ai." Hoàng Thiên Tứ là đang đánh cuộc cô sẽ chọn ai nhưng mà anh có tự tin dù cho Vi Vi không chọn mình ít nhất cũng không chọn anh ta.

Thích Vi Vi giật mình. Đây chính là một cơ hội nhưng mà anh ta sẽ đồng ý sao.

"Được, đây chính là anh nói, anh cũng đừng hối hận." Uông Hạo Thiên thật sảng khoái đáp ứng.

"Tôi sẽ không hối hận, nếu hối hận tôi cũng sẽ không nói." Hoàng Thiên Tứ quay người nhìn cô dịu dàng nói: "Vi Vi, em hãy tự mình lựa chọn, nhưng mà anh hy vọng em không cần có bất kỳ băn khoăn, thật tâm lựa chọn."

Cô cảm động nhìn anh. Anh Thiên Tứ của cô luôn suy nghĩ cho cô, người tốt như vậy cả đời này có thể gặp được mấy người.

"Anh ta nói rất đúng. Em tốt nhất để tâm lựa chọn. Nếu em cố ý lựa chọn không công bằng vậy cái giá em phải trả sẽ rất cao đấy, em hiểu chưa." Uông Hạo Thiên nhìn cô chằm chằm, trong lời nói chứa uy hiếp, anh tin tưởng người cô yêu là mình nhưng cô tuyệt đối sẽ không lựa chọn mình.

"Anh..." Thích Vi Vi trừng mắt nhìn anh. Cô hiểu được ý tứ của anh, càng hiểu được uy hiếp của anh.

"Anh cái gì, quyền lựa chọn ở trong tay em, chọn đi, không cần lãng phí thời gian." Uông Hạo Thiên thúc giục.

Thích Vi Vi thở phì phì trừng mắt nhìn anh, nhìn khát vọng trong mắt anh Thiên Tứ, lại nhìn uy hiếp trong mắt anh. Cô thật sự muốn điên mất! Cô không thể lựa chọn Uông Hạo Thiên nhưng cũng không thể đắc tội anh ta. Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ.

Trong lòng gấp quá đột nhiên cảm giác đầu có chút choáng, thân mình vừa động liền mềm nhũn ngã xuống đất.

"Vi Vi, em làm sao vậy?" Hai người cùng nhau gọi, buông cô ra, cùng nhau đỡ lấy cô.

"Anh buông tay." Uông Hạo Thiên trừng mắt nhìn anh quát

"Anh buông tay." Hoàng Thiên Tứ cùng anh không ai nhường ai.

"Các người đều buông tay." Thích Vi Vi quát, đứng dậy chỉ vào bọn họ "Các người đều đi hết cho tôi."

"Cô ấy bảo anh đi."

"Cô ấy hình như là bảo cả hai chúng ta cùng đi."

Uông Hạo Thiên cùng Hoàng Thiên Tứ cùng nhìn chằm chằm đối phương không ai chịu nhường ai.

Thích Vi Vi biết anh không chịu rời đi, cô chỉ còn cách thỉnh cầu anh Thiên Tứ, giọng nói mang theo cầu xin: "Anh Thiên Tứ, anh về trước đi được không, em sẽ giải thích với anh sau."

"Vi Vi, em đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em." Hoàng Thiên Tứ lập tức ôm cô vào lòng. Anh không cần cô ủy khuất cầu xin như vậy.

"Anh Thiên Tứ, anh hãy nghe em nói, anh trước tiên đi về, việc này về sau em sẽ nói rõ ràng với anh." Thích Vi Vi đẩy anh ra vì không muốn kích thích Uông Hạo Thiên. Cô không muốn anh Thiên Tứ vì mình mà bị thương tổn.

"Vi Vi." Hoàng Thiên Tứ nhìn cô, ánh mắt có chút bi thương, vì sao cô muốn mình đi.

"Anh Thiên Tứ, tin em được không?" Thích Vi Vi nhìn anh với ánh mắt mang theo cầu xin.

"Được, anh đi." Hoàng Thiên Tứ không đành lòng khiến cô khó xử.

Nhìn thấy bóng lưng anh cô đơn mang theo đau xót rời đi, Thích Vi Vi đau đớn xoay người phẫn nộ trừng mắt nhìn anh, đều là bởi vì anh.

Uông Hạo Thiên cho cô một ánh mắt vô tội. Bởi vì cô lưu lại mình khiến tâm tình của anh tốt lắm, nhìn thấy một bàn đồ ăn tự mình ngồi xuống. Bụng thật đói!

"Không được ăn! Anh bỏ xuống! Không cho phép anh ăn! Đây không phải là làm cho anh!" Thích Vi Vi phẫn nộ cầm lấy đôi đũa trong tay anh.

"Em làm gì thế, không để cho anh ăn, em là làm cho người đàn ông kia ăn sao?" Uông Hạo Thiên nhìn chằm chằm cô. Mình còn chưa tìm cô tính sổ đâu. Cô dường như chưa bao giờ để tâm làm cơm tối ình như vậy.

"Đúng thì làm sao? Anh ấy là bạn trai của tôi. Còn anh là gì của tôi? Anh đừng quên hiện tại tôi và anh đã không còn bất cứ quan hệ nào. Giao dịch của chúng ta đã kết thúc rồi." Thích Vi Vi phẫn nộ nhìn anh. Anh dựa vào cái gì mà đến đây?! Anh dựa vào cái gì nói với anh Thiên Tứ anh là người đàn ông của cô??!

"Bạn trai của em? Em nói lại một lần nữa xem?" Uông Hạo Thiên phẫn nộ bắt lấy tay cô.

"Tôi nói mười câu nữa cũng vậy thôi. Anh ấy là bạn trai của tôi, người đàn ông cùng tôi chung sống suốt đời." Thích Vi Vi trừng mắt nhìn anh, nước mắt lại không khống chế được chảy xuống.

"Vậy tôi đây thì sao? Tôi có phải chỉ là tình nhân ngắn ngủi của em hay không?!" Uông Hạo Thiên gầm lên với cô.

"Đúng, anh là tình nhân ngắn ngủi của tôi mà thôi, cho nên tôi cầu xin anh, buông tha cho tôi được không?" Thích Vi Vi khóc. Nhìn thấy anh, cô thật sự không chịu nổi. Cô chỉ muốn bình tĩnh sống ít ngày để mình từ từ quên đi anh, vì sao anh lại muốn trêu chọc cô.

Thấy cô khóc thương tâm ủy khuất như vậy, Uông Hạo Thiên đau lòng nhìn cô, sắc mặt dịu đi một chút: "Nói cho anh biết em thật sự yêu anh ta sao, thật sự yêu anh ta sao?"

"Tôi…" Cô dừng lại một chút, thật kiên định nhìn anh: "Yêu, tôi yêu anh ấy, tôi luôn luôn yêu anh ấy!"

"Em đang nói dối! Nếu em thật sự yêu anh ta tại sao phải ngập ngừng? Em có thể lừa dối anh nhưng mà em không thể lừa dối chính em, người em yêu là anh!" Uông Hạo Thiên nhìn chằm chằm cô, nói rất tự tin.

"Anh nói bậy, tôi không yêu anh, vì sao tôi phải yêu anh." Thích Vi Vi tuy rằng kịch liệt phủ nhận nhưng mà nước mắt càng chảy càng nhiều.

"Không vì cái gì cả. Giống như anh yêu em, ngay cả chính anh cũng không hiểu. Em không dịu dàng, không xinh đẹp nhưng mà anh lại giống như mê muội yêu em, loại cảm giác này không có cách nào nói rõ." Uông Hạo Thiên dịu dàng lấy tay thay cô lau đi nước mắt, đem cô ôm vào trong ngực.

"Anh buông ra." Thích Vi Vi nói xong đẩy anh ra "Không cần nói anh yêu tôi, anh yêu tôi sao anh không gọi điện thoại cho tôi, anh yêu tôi sao lại dẫn về một vị hôn thê, anh yêu tôi sao không cho tôi một lời giải thích?" Cô từng tiếng chất vấn, đây chính là tình yêu của anh sao.

Uông Hạo Thiên lặng đi một chút, khóe môi chậm rãi nở ra một nụ cười tươi. Thì ra cô đang ghen, phát hiện này khiến anh có cảm giác rất tốt, càng kéo cô ôm vào lòng chặt hơn: "Em cần giải thích phải không. Được, anh nói cho em."

"Không cần, tất cả mọi chuyện đều không quan trọng, tôi cũng không cần lời giải thích của anh nữa, anh đi đi. Giữa chúng ta thật sự đã kết thúc rồi, xin anh không nên tiếp tục tới làm phiền tôi!" Cô quay lưng đi. Anh còn tiếp tục dây dưa cô sẽ dao động, sẽ không kiên trì nổi; mà anh cũng không thể thay đổi được bản thân đã có một vị hôn thê. Cho dù anh giải thích cũng sẽ chỉ khiến ình thương tâm, cái gì cũng không thay đổi được.

"Vi Vi, em thật sự nhẫn tâm như vậy sao, em thật sự không yêu anh sao…" Uông Hạo Thiên nhìn chằm chằm cô, ánh mắt mang theo một tia đau xót khiến cô không hiểu.

"Đúng, tôi không yêu anh." Cô tàn nhẫn nói ngược lòng mình, nếu không muốn cùng anh dây dưa chỉ có thể nói như vậy.

"Ha ha.." Uông Hạo Thiên bỗng nhiên cười rộ lên, nụ cười bất đắc dĩ mà thê lương.

"Anh cười cái gì, có cái gì hay để cười sao?" Cô thật sự không muốn đối xử với anh như vậy, nhưng mà thật xin lỗi, giữa bọn họ thật sự không thể có kết quả.

97. Chương 97: Làm Cho Anh Thấy

"Không đáng cười sao?" Uông Hạo Thiên nhìn cô hỏi ngược lại: "Những người phụ nữ anh không yêu nói yêu anh, người phụ nữ duy nhất anh yêu lại nói cô ấy không yêu anh. Em nói xem có phải nên cười không?" "Tôi không biết." Thích Vi Vi quay mặt đi, không muốn nhìn thấy bộ dạng anh như thế này, chính mình sẽ cảm thấy rất đau lòng, thật sự rất đau lòng.

"Em biết, anh cũng biết rõ trái tim em bây giờ đau đớn, khổ sở giống anh." Uông Hạo Thiên nâng mặt cô lên làm cho cô nhìn thẳng mình: "Anh biết em luôn luôn chờ anh giải thích. Nhưng mà anh không biết nên giải thích với em như thế nào. Đối với anh chuyện này đến quá bất ngờ, đả kích cũng quá nặng nề, em có biết không?"

Thích Vi Vi nhìn anh, anh nói là chuyện gì, là chuyện Daisy hay là chuyện khác? Nhưng mà cho tới bây giờ cô chưa từng nhìn thấy anh thống khổ như vậy. Tay chậm rãi giơ lên muốn ôm lấy anh nhưng lại buông xuống, cô sợ tiếp tục dây dưa bản thân sẽ lạc lối, khiến cho cả ba người đều đau khổ.

"Lại đây, em không phải muốn biết vì sao anh mất tích, vì sao lại có một vị hôn thê sao. Anh nói cho em biết có chuyện gì đã xảy ra." Uông Hạo Thiên kéo cô ngồi vào bên giường.

"Không..." Thích Vi Vi lấy tay ngăn miệng của anh lại: "Xin anh đừng nói cho em biết." Nếu giải thích của anh khiến cô hiểu rõ tại sao anh lại bất đắc dĩ thống khổ như thế, cô tình nguyện không biết. Bởi vì, điều đó chẳng qua chỉ khiến trái tim cứng rắn của cô nháy mắt trở nên mềm yếu.

"Em đang sợ sao? Sợ em không đủ nhẫn tâm rời xa anh." Uông Hạo Thiên nhìn ra ý nghĩ trong lòng của cô.

"Anh đã biết vì sao còn ép em. Em thừa nhận chính mình đối với anh không phải không có cảm giác, nhưng mà như vậy thì sao chứ? Giữa chúng ta sẽ không có kết quả, em chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường. Hơn nữa em cũng không thể phụ lòng Thiên Tứ." Thích Vi Vi quyết định thẳng thắn nói rõ ràng chuyện này trước mặt anh.

"Cuối cùng em cũng thừa nhận em yêu anh." Uông Hạo Thiên nghe được câu này trong đôi mắt đều là ý cười, nhưng mà nghe được câu nói kế tiếp của cô lại biến thành giận dữ. "Em không thể phụ lòng Hoàng Thiên Tứ vậy em có thể phụ lòng anh sao?"

Thích Vi Vi khẽ rũ mắt xuống không nói gì, giống như chấp nhận những lời anh nói. Thật ra, cô đối với anh không phải phụ lòng, là giữa bọn họ không có duyên phận.

"Em không yêu anh ta, em nghĩ rằng như thế là không phụ lòng anh ta sao? Đàn ông tình nguyện người mình yêu rời xa mình, cũng không chấp nhận người mình yêu trong lòng nghĩ đến người khác. Em làm như thế mới là sỉ nhục lớn nhất đối với anh ta. Em hiểu không?" Uông Hạo Thiên trừng mắt nhìn cô.

Thích Vi Vi mở to mắt nhìn anh, cô chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này. Như vậy đối với Thiên Tứ có công bằng không? Im lặng hồi lâu mới lên tiếng: "Cho dù em cùng Thiên Tứ không ở cùng với nhau, chúng ta cũng không thể, không phải sao? Cho nên xin anh buông tha cho em được không?"

"Anh rất muốn buông tha em, khiến ình không nghĩ đến em nữa. Nhưng mà nếu như thế anh không có cách nào tha thứ cho chính mình. Em biết không? Anh thật sự rất yêu em, yêu đến mức chính anh cũng không hiểu nổi." Uông Hạo Thiên gắt gao ôm cô vào trong ngực. Nếu có thể làm, sao anh không muốn buông tay, để cho chính mình không phải thống khổ chứ.

Nước mắt Thích Vi Vi liên tục theo khóe mắt chảy xuống rơi trên quần áo của anh. Cho dù không thể ở cùng anh, nghe được câu này cô đã rất thỏa mãn.

"Daisy là một cô gái tốt." Cô đột nhiên nói.

Nghe được câu này, Uông Hạo Thiên thoáng cái đẩy cô ra, trên mặt mang theo tức giận "Nói đến cô ấy, anh còn chưa tìm em tính sổ đâu."

"Tính sổ cái gì?" Cô nghi hoặc nhìn anh.

"Em nói xem. Em nói với cô ấy, cái gì mà em không yêu anh. Vì sao nói như thế, em tốt nhất cho anh một lý do hợp lý." Uông Hạo Thiên nhìn cô chằm chằm, có lẽ cô không biết, cô không thừa nhận gây ra cho anh bao nhiêu phiền toái.

"Không có gì để giải thích, vốn dĩ là không yêu, em chỉ là có chút thích anh mà thôi." Thật ra cô không cần giải thích, nguyên nhân trong đó cả hai người bọn họ đều hiểu được.

Khóe môi Uông Hạo Thiên mang theo độ cong đẹp đẽ, cầm chặt tay cô: "Chúng ta không nói chuyện này nữa, bụng anh rất đói. Làm thế nào bây giờ?"

"Em đi hâm nóng đồ ăn cho anh." Thích Vi Vi liếc mắt nhìn anh một cái, anh cũng biết làm nũng.

"Không cần, anh không ăn." Uông Hạo Thiên giữ chặt tay cô, trực tiếp cự tuyệt.

"Vì sao? Anh không phải đói sao? Vì sao không ăn?" Cô không hiểu nhìn anh.

"Bởi vì những đồ ăn này không phải em vì anh chuẩn bị mà vì anh ta chuẩn bị, anh ăn anh sẽ ghen tị. Anh muốn ăn đồ ăn chính tay em nấu cho anh." Uông Hạo Thiên nói.

"Chán ghét! Cho dù em muốn nấu cũng không còn nguyên liệu." Thích Vi Vi buồn cười liếc anh một cái, người đàn ông này lại có thể so đo chuyện này.

"Mặc quần áo vào, đi cùng anh." Uông Hạo Thiên đứng dậy nói.

"Đi đâu?"

"Hẹn hò." Bọn họ hình như chưa từng hẹn hò, anh cũng chưa bao giờ mời cô đi ăn cái gì.

"Em …"

"Không cho phép nói không đi. Nhanh lên!" Uông Hạo Thiên trừng mắt nhìn cô, kéo tay cô đi ra ngoài.

"Này …"

"Em còn nói nữa có tin anh ăn em bây giờ không. Dù sao anh cùng "tiểu đệ đệ" đều đói bụng, giải quyết bên nào trước cũng được." Uông Hạo Thiên dừng bước nhìn cô.

"Anh …" Thích Vi Vi trừng mắt nhìn anh liền bị uy hiếp, cô tức giận nói: "Em chỉ muốn sửa sang lại quần áo một chút. Còn không đi mau."

Uông Hạo Thiên lại giơ cánh tay lên đưa cho cô.

"Lòng tham không đáy!" Thích Vi Vi cắn răng nói nhưng mà vẫn ngoan ngoãn đưa tay khoác trên cánh tay anh.

Hoàng Thiên Tứ vẫn luôn chờ ở bên ngoài cửa, nhìn thấy bọn họ thân mật như thế đi ra bèn tránh sang một bên, nắm tay nắm chặt lại, vẻ mặt thống khổ.

Uông Hạo Thiên mở cửa xe lại vô tình nhìn thấy một bóng người phản chiếu trong gương. Ánh mắt mang theo một tia cười xấu xa, vào thời điểm cô chuẩn bị ngồi vào nhanh chóng hôn trộm một cái lên mặt cô.

"Anh làm gì vậy?" Thích Vi Vi theo bản năng nhìn xung quanh, nơi này chính là nhà của mình, có rất nhiều người biết cô.

"Em nói xem anh làm gì, tất nhiên là thơm em chẳng lẽ em cho rằng anh muốn hôn em sao." Uông Hạo Thiên cười vô tội, cô không phải là sợ bị người khác nhìn thấy sao. Nhưng mà anh lại càng muốn cho người khác nhìn thấy.

"Uông Hạo Thiên! Anh có đi không, không đi thì em quay về." Thích Vi Vi phát điên quát, anh hình như càng ngày càng vô lại.

"Bộ dáng em lúc tức giận rất đẹp, anh chính là thích em như thế này, biết không?" Trên mặt Uông Hạo Thiên mang theo ý cười lấy tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Anh cũng không tin người đang nhìn lén kia còn chịu đựng được.

"Anh không muốn đi đúng không? Vậy em quay về." Thích Vi Vi tức giận xuống xe, anh tuyệt đối là cố ý.

Uông Hạo Thiên thoáng cái bắt lấy cánh tay của cô, dùng một chút lực thân thể của cô lại quay về trong ngực của anh. Anh ôm lấy cô, đem cô giữ chặt bên cạnh xe, liền hôn lên đôi môi cô.

98. Chương 98: Anh Và Daisy

Hoàng Thiên Tứ nhìn thấy anh khi dễ Vi Vi như vậy thì tức giận đùng đùng, vừa định xông ra nhưng rồi lại dừng lại. Nếu Vi Vi biết mình không đi sẽ nghĩ sao, có tức giận không, mà chính mình nên giải thích như thế nào. Vì vậy anh đành phải chịu đựng tức giận trơ mắt nhìn anh ta muốn làm gì thì làm, anh hận bản thân mình chết đi được. "Ưm …Ưm …" Thích Vi Vi ra sức vùng vẫy.

Uông Hạo Thiên lại càng ôm cô thật chặt, điên cuồng hôn cô, hai cánh tay vuốt ve phía sau lưng, trình diễn một màn tình cảm mãnh liệt.

“Anh phát điên cái gì vậy hả?” Cô thật vất vả mới tránh thoát được anh, tức giận thở phì phì trừng mắt nhìn anh, vừa rồi cô suýt nữa không hít thở nổi.

“Anh thích.” Uông Hạo Thiên tâm tình rất tốt, không biết anh ta nhìn thấy cảnh này sẽ nghĩ như thế nào.

“Anh thì có cái gì mà không thích. Anh chính là một kẻ biến thái.” Thích Vi Vi trừng mắt lườm anh một cái, xoay người ngồi lên xe, tức giận nói: “Còn không nhanh đi.” Cô rất sợ người khác nhìn thấy.

“Đi, bây giờ đi.” Ánh mắt Uông Hạo Thiên nhìn về phía anh ta, dù sao cũng đã diễn xong.

Nhìn thấy xe của anh biến mất ở cổng khu nhà, Hoàng Thiên Tứ mới đi ra, vẻ mặt tức giận, nắm tay hung hăng đấm lên thân cây. Uông Hạo Thiên đúng không? Cho dù anh là ai đi nữa tôi cũng sẽ không buông tay đâu, Vi Vi là của tôi.

Trong phòng ăn xa hoa yên tĩnh, Thích Vi Vi nhìn cũng không thèm nhìn thực đơn liền trực tiếp yêu cầu: “Toàn bộ đồ ăn đều mang lên một phần.”

“Vâng, thưa tiểu thư. Nhưng mà …” Bồi bàn do dự một chút, cô thật sự muốn nhiều như vậy sao.

“Không sao, đều mang lên hết đi” Uông Hạo Thiên phân phó.

“Vâng, thưa Uông tiên sinh. Xin chờ một chút, chúng tôi sẽ mang lên ngay.” Bồi bàn vô cùng cung kính lui xuống.

Lúc này Uông Hạo Thiên mới nhìn cô, buồn cười hỏi: “Em đang giận dỗi với ai đây, lại gọi nhiều thức ăn như vậy.”

“Giận dỗi với anh, nên gọi càng nhiều càng tốt, dù sao cũng là tiền của anh.” Thích Vi Vi lườm anh một cái.

“Được, nếu như em vui vẻ liền tùy em. Không chỉ là một phần ngay cả mười phần cũng không sao cả. Em biết không, nhà hàng này là anh mở ra.” Uông Hạo Thiên nhịn cười nhìn cô.

“Vậy thì gọi mười phần, ăn đến phá sản luôn” Cô giận dỗi nói.

“Ok!” Uông Hạo Thiên hướng về phía bồi bàn vẫy tay.

“Này! Anh làm gì thế? Em chỉ là tùy tiện nói thôi, lãng phí thức ăn là rất đáng xấu hổ.” Thích Vi Vi vội vàng cầm lấy tay anh.

“Em vội vàng như thế làm gì. Anh chỉ là tùy tiện gọi thôi, cũng không có nói gì cả.” Uông Hạo Thiên đắc ý nhướng mày nhìn cô.

“Anh …” Thích Vi Vi biết lại bị anh đùa giỡn, tức giận quay đầu đi.

“Giận sao?” Uông Hạo Thiên nhìn thấy cô giận, lần đầu tiên xin tha thứ: “Coi như anh sai rồi được không?”

Lúc này, cô mới quay đầu lại, thật chăm chú nhìn anh: “Chúng ta nói chuyện nghiêm túc đi.”

“Tất nhiên có thể, chỉ cần không nói về chuyện em rời xa anh, chuyện gì cũng có thể nói.” Uông Hạo Thiên trực tiếp nói.

“Đã vậy thì, nói về chuyện anh rời xa em đi.” Lần này cô trở nên thông minh hơn, anh không để mình rời xa anh, vậy liền ngược lại để cho anh rời xa mình.

“Tính toán rất tốt, nhưng mà cái này cũng không nói nữa, bởi vì anh sẽ không rời xa em.” Cô có thể nghĩ đến, anh cũng đã sớm nghĩ ra trước.

Nhìn thấy anh hùng hổ dọa người, Thích Vi Vi lại không thể khống chế được: “Uông Hạo Thiên! Anh rốt cuộc muốn em phải làm thế nào mới vừa lòng?”

“Rất đơn giản, cùng anh ở chung một chỗ.” Anh nhìn cô, mục đích của anh chỉ đơn giản thế thôi.

“Anh muốn em và anh ở cùng một chỗ, được, vậy xin hỏi em thân phận là gì? Tình nhân, đối tượng giao dịch của anh, hay chỉ là một người phụ nữ anh gọi thì đến đuổi thì đi?” Cô nhìn chằm chằm anh, anh đã từng nghĩ đến cảm nhận của mình chưa, đã từng nghĩ đến hoàn cảnh của mình chưa.

"Vi Vi, ngoại trừ danh phận thì anh không thể cho em, còn những thứ khác anh sẽ cho em tất cả, con người của anh, tình yêu của anh." Uông Hạo Thiên cầm tay cô.

"Nhưng mà em chỉ cần danh phận, cái danh phận quang minh chính đại kìa. Anh có biết danh phận đối với một người phụ nữ quan trọng thế nào không? Còn nữa em sẽ không làm tình nhân của anh, trên đời này em hận nhất chính là kẻ làm tình nhân." Chính vì liên quan đến chuyện của mẹ cô, nên cô đối với thân phận tình nhân này hận thấu xương.

"Em đang ép anh sao, em nhất định phải ép anh như vậy sao? Chẳng lẽ tình yêu của anh vẫn không đủ hay sao?" Ánh mắt Uông Hạo Thiên gắt gao khóa chặt cô.

"Em không ép anh, là anh đang ép em. Nếu anh thật sự yêu em cũng sẽ không mang về một vị hôn thê. Nếu anh thật sự yêu em cũng sẽ không để em mang danh là kẻ thứ ba. Cho nên, nếu anh đã không thể cho em thứ em cần, vậy thì buông tha em đi." Thích Vi Vi lắc đầu, ánh mắt khẩn cầu nhìn anh.

Uông Hạo Thiên im lặng nhìn cô, hồi lâu mới đột nhiên nói: " Vi Vi, anh không thể không cưới Daisy. Vi Vi …"

"Em biết." Cô gật đầu. Nếu anh có thể cự tuyệt anh cũng sẽ không mang cô ấy trở về.

"Không, em không biết. Đời này chỉ cần Daisy muốn lấy anh, anh sẽ không thể không cưới cô ấy." Uông Hạo Thiên thống khổ nhắm mắt lại. Nếu anh không biết cái chân tướng kia thì thật là tốt.

"Vì sao?" Cô nhận thấy có nguyên nhân gì đó khiến cho anh nhất định phải cưới Daisy.

Uông Hạo Thiêm im lặng một lát mới đột nhiên nhìn cô nói: "Vi Vi, em muốn nghe chuyện cũ của anh và Daisy không?"

Thích Vi Vi hơi sửng sốt một chút rồi gật đầu. Cô thật sự muốn biết vì sao anh không yêu Daisy mà lại phải cưới cô ấy.

"Vậy anh sẽ kể cho em nghe từ đầu…" Uông Hạo Thiên châm một điếu xì gà, thở ra làn khói nhạt. "Cha mẹ Daisy cùng cha mẹ anh là bạn bè rất tốt. Mẹ cô ấy vừa sinh cô ấy ra đã qua đời, mẹ anh thấy cô ấy đáng thương nên đối với cô ấy rất tốt. Có thể nói cô ấy lớn lên từ nhà anh. Nhất là mẹ anh đối với cô ấy quả thực rất mựcyêu thương, tốt đến mức khiến cho anh cũng phải ghen tị. Mặc dù là như vậy, nhưng mà trong lòng cũng anh rất thích người em gái đột nhiên xuất hiện này, thường xuyên mang cô ấy đi ra ngoài chơi. Cô ấy cũng đặc biệt ỷ lại anh, có chuyện gì cũng đều nói cho anh biết, anh cũng sẽ thay cô ấy ra mặt. Tình cảm của bọn anh so với anh em ruột còn thân hơn, nên cha mẹ thường hay nói đùa cô ấy chính là vị hôn thê của anh, lớn lên sẽ gả cho anh. Có lẽ lúc ấy anh quá nhỏ cho nên cũng không để ý, cũng vì nói như vậy nghe đã quen rồi nên thấy không sao cả, chỉ cần bọn họ vui vẻ thì tùy bọn họ muốn nói sao thì nói. Sau đó, anh đi học đại học rất ít khi về nhà, sau này anh lại quay về Trung Quốc, tuy rằng anh cùng Daisy thường xuyên gọi điện thoại, cô ấy cũng luôn miệng nói anh không được có bạn gái, phải chờ cô ấy tốt nghiệp. Anh cũng chỉ cho là vui đùa, nghĩ rằng cô ấy đang làm nũng. Bởi vì, trong lòng anh, cô ấy giống như em gái ruột, anh làm sao có thể cưới cô ấy, loại tình cảm này không giống với tình yêu."

Thích Vi Vi không nói gì, cô thật không ngờ anh và Daisy lại bên nhau từ nhỏ đến lớn. Trong lòng cũng cảm thấy nghi hoặc, chẳng lẽ là vì lời nói của cha mẹ mới không thể cự tuyệt sao. Không, nhất định còn có nguyên nhân khác, sẽ là cái gì đây?!…

99. Chương 99: Âm Mưu Của Bà Uông

"Tiên sinh, tiểu thư, xin mời dùng!" Bồi bàn mang đồ ăn đã làm xong đặt ở trước mặt bọn họ. Uông Hạo Thiên nhìn cô một cái: "Có đói bụng không? Hương vị cũng không tệ lắm, em ăn thử xem."

"Không, em không đói bụng." Thích Vi Vi lắc đầu, cô chỉ muốn biết chuyện tiếp theo, có chút gấp gáp nhìn anh hỏi: "Sau đó thì sao, vì sao anh lại phải cưới cô ấy?"

"Thật ra, lúc trước mẹ anh bắt anh quay về Mĩ là một âm mưu, có lẽ nên bắt đầu từ lúc anh quay về Mĩ …" Dù thế nào Uông Hạo Thiên cũng không thể nghĩ rằng mẹ anh lại dùng phương thức này lừa anh trở về, không khỏi hồi tưởng lại một màn khi anh trở lại Mĩ.

“Thiếu gia, cậu đã trở về.” vừa vào cửa chính, quản gia đã cung kính đón lấy cặp văn kiện cùng áo khoác trong tay anh.

“Con yêu, rốt cuộc con đã quay về.” Một người ăn mặc sang trọng như một quý bà, rất vui vẻ ôm lấy anh.

“Mẹ, con rất nhớ mẹ.” Uông Hạo Thiên hôn một cáiơ trên mặt bà , bà nhìn thế nào cũng không giống một người mẹ, căn bản chính là giống một đứa trẻ.

“Nói dối, nếu như con thật sự nhớ mẹ tại sao chưa bao giờ chủ động trở về thăm mẹ, đều là mẹ gọi điện thoại con mới trở về.” Bà Uông bất mãn nhìn anh.

“Mẹ, xin mẹ đó, con còn phải làm việc. Con đã nói rồi, nếu mẹ nhớ con thì có thể quay về Trung Quốc, vì sao mẹ không về? Còn không phải mẹ thật sự không nghĩ đến con.” Uông Hạo Thiên ra vẻ ủy khuất, thật thông minh đáp trả bà.

“Con nói đùa sao, mẹ trở về Daisy làm sao bây giờ, ai chăm sóc con bé.” Bà Uông trừng mắt liếc anh một cái.

“Hình tượng, chú ý hình tượng của mẹ. Mẹ bây giờ tuyệt không giống một vị phu nhân mà giống như …” Uông Hạo Thiên cười cười nhìn bà.

“Thằng nhóc thối này, cười cái gì. Giả bộ ở trước mặt người khác là đủ rồi, trước mặt con trai mình cũng phải giả bộ sao.” Bà Uông ra vẻ hung ác, dáng vẻ lại tràn ngập tình mẫu tử ấm áp.

“Con lại hi vọng mẹ ở trước mặt con giả bộ.” Anh nói thầm, nhìn thấy mẹ trừng lớn ánh mắt, vội vàng sửa lời, ôm bả vai của bà “Mỹ nhân à, con mệt mỏi, muốn ngủ một giấc. Còn nữa, lần này con chỉ có thể ở cùng mẹ ba ngày.”

“Vài ngày cũng được, dù là một ngày cũng không sao cả, chỉ cần con đồng ý thì có thể ngay lập tức quay về.” Bà Uông cười nói, trong ánh mắt có tia tính kế.

“Đồng ý? Đồng ý cái gì?” Uông Hạo Thiên cảnh giác nhìn mẹ mình, trong lòng vang lên một hồi chuông cảnh báo, một loại dự cảm bất an dâng lên.

“Ha ha.” Bà Uông cười, vẻ mặt gian trá: “Đương nhiên là chuyện tốt. Con lớn rồi cũng nên cưới vợ, cha mẹ đều đợi để được bế cháu đây, con còn xấu hổ khiến chúng ta phải chờ đợi…”

“Dừng dừng…” Uông Hạo Thiên nghe thế đã biết bà có chủ ý gì, muốn mình kết hôn đây mà. Đột nhiên nghĩ đến Thích Vi Vi, cô ấy có lẽ là lựa chọn không sai, nhìn bà nói: “Cho con một tuần, con sẽ mang về ẹ một người vợ.”

Bà Uông ngây ra một lúc, không nghĩ đến anh đồng ý sảng khoái như vậy, trong lòng mừng rỡ: “Con còn tìm cái gì, trong nhà không phải có sẵn sao.”

“Trong nhà? Ai?” Anh nhất thời còn không kịp phản ứng.

“Ngốc, đương nhiên là Daisy, con sẽ không quên con bé là vị hôn thê của con chứ.” Bà Uông lườm anh một cái, còn giả bộ nữa.

“Daisy?” Uông Hạo Thiên kinh ngạc nhìn mẹ hơn nửa ngày mới kịp phản ứng “Mẹ đừng nói đùa, cô ấy là em gái của con, vị hôn thê chỉ là mọi người vui đùa chứ con chưa từng đồng ý.”

“Nhưng mà con cũng chưa từng phản đối nha. Còn nữa, ai nói đấy chẳng qua chỉ là vui đùa, mẹ luôn coi đó là thật, chỉ chờ Daisy tốt nghiệp liền cho hai đứa kết hôn. Nếu không con cho rằng mấy năm nay vì sao mẹ không ép con kết hôn?” Vẻ mặt bà Uông thật nghiêm túc.

Lúc này Uông Hạo Thiên mới cảm giác được tình thế nghiêm trọng “Mẹ, mẹ sẽ không làm thật chứ?” Anh chưa bao giờ nghĩ đến việc vui đùa kia có một ngày sẽ trở thành sự thật.

“Con thấy mẹ giống đùa lắm sao.” Bà Uông nhìn anh.

Nhìn thấy vẻ mặt mẹ mình nghiêm túc hiếm có, Uông Hạo Thiên mới biết bà là muốn làm thật. Đầu bắt đầu đau, đây là chuyện gì? Lập tức hỏi: “Cha đâu rồi?” Anh chỉ có thể hỏi cha.

"Muốn tìm cứu binh sao? Muộn rồi, ông ấy đã sớm bị mẹ đưa đến nơi khác. Trước khi con đồng ý kết hôn thì sẽ không thể trở về. Con trai bảo bối, con vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời mẹ kết hôn cùng Daisy đi." Bà Uông đa mưu túc trí đã sớm chặt đứt đường lui của anh.

Cha lại có thể trốn đi, Uông Hạo Thiên biết lần này xong rồi, làm sao bây giờ, anh cũng không thể cứ như vậy nghe theo. Đột nhiên, nhanh trí nghĩ đến "Mẹ, không phải mẹ nói phải đợi Daisy tốt nghiệp sao, hình như sang năm cô ấy mới tốt nghiệp, có phải hay không?" Đi được bước nào hay bước đó, hiện tại thoát thân quan trọng hơn.

"Đúng vậy, nhưng mà mẹ đợi không được nên bây giờ nhất định phải lập tức kết hôn." Bà Uông gật gật đầu nhìn anh, anh muốn thoát thân? Nghĩ cũng đừng nghĩ.

"Vì sao?" Anh không hiểu. Nếu kết hôn cũng không cần phải vội vã như vậy.

"Aiz …" Uông phu nhân thở dài kéo anh ngồi xuống: "Chú Mạch Lâm của con phát hiện bị ung thư gan, bác sĩ dự đoán chỉ còn có thể sống một năm rưỡi nữa. Mà tâm nguyện lớn nhất của ông ấy chính là trong lúc còn sống nhìn thấy Daisy lập gia đình, thấy Daisy có thể hạnh phúc."

Chú Mạch Lâm bị bệnh, điều này vượt ngoài dự kiến của anh. Nhưng mà cũng không thể đem hôn nhân của mình chôn cất theo, chân thành nói: "Mẹ, con hiểu. Nhưng mà cho dù Daisy lập gia đình, người kia cũng không nhất thiết phải là con mà. Có lẽ Daisy có người mà mình thích."

"Không có, mẹ đã hỏi qua Daisy, con bé nói nó thích con, nó muốn gả cho con. Mẹ và cha con đều bàn bạc kỹ lắm rồi, con nhất định phải cưới con bé." Bà Uông nói.

"Các người đã bàn bạc kỹ lắm?" Uông Hạo Thiên bật dậy, nổi giận đùng đùng nhìn mẹ "Thì ra các người đều đã chuẩn bị tốt kế hoạch, bây giờ chỉ là lừa con trở về, đúng không? Mẹ có nghĩ đến cảm nhận của con chưa? Mẹ đã hỏi qua ý của con chưa? Con có yêu Daisy hay không? Chẳng lẽ để Daisy hạnh phúc chính là phải hy sinh hạnh phúc của con hay sao? Con là con của mẹ, chẳng lẽ mẹ không từng suy nghĩ vì con sao?"

"Cái gì gọi là hy sinh hạnh phúc của con? Daisy không tốt sao, không xinh đẹp sao? Con không phải luôn rất thích con bé sao?" Bà Uông cũng trừng mắt nhìn anh, tuy rằng trong lòng đối với anh tràn ngập xin lỗi nhưng mà loại xin lỗi này bà không thể biểu đạt ra ngoài.

"Đúng, cô ấy rất được, cũng rất tốt, nhưng mà mẹ cần phải hiểu rõ, con không yêu cô ấy. Con thích cô ấy, nhưng chỉ là xem cô ấy như em gái." Uông Hạo Thiên kích động quát, bà đang làm cái gì vậy.

"Con không yêu con bé, vậy con yêu ai?"

"Người con yêu là …" Uông Hạo Thiên đột nhiên dừng lại, liếc mắt nhìn bà một cái, thiếu chút nữa là mắc lừa "Mặc kệ con yêu ai, dù sao con không yêu Daisy, cho nên chuyện hôn nhân này con sẽ không đồng ý."

"Đợi đã con trai. Bây giờ con đồng ý cũng phải đáp ứng, không đồng ý cũng phải đáp ứng, không được cự tuyệt." Bà Uông nói.

"Nếu con cố tình muốn cự tuyệt thì sao? Hiện tại con liền bay về Thượng Hải." Uông Hạo Thiên nói, theo bản năng đi lấy áo khoác của mình cùng cặp lại phát hiện không thấy đâu nữa.

100. Chương 100: Âm Mưu Của Bà Uông 2

Uông Hạo Thiên nhìn không thấy đồ của mình, ánh mắt lập tức trở nên nguy hiểm, nhìn chằm chằm mẹ mình. Ở trong nhà này ngoại trừ bà ra ai dám động đến đồ đạc của anh. "Đừng nhìn mẹ như vậy, chờ lát nữa mẹ sẽ trả cặp lại cho con, nhưng mà hộ chiếu cùng di động mẹ sẽ cầm. Khi nào con đồng ý hôn lễ này thì mẹ sẽ trả lại cho con." Bà Uông không hề e ngại nhìn thẳng anh, bà cũng không còn cách nào khác. Ai lại muốn dùng loại phương pháp này đối với con trai của mình để ép nó phải nghe lời chứ.

"Mẹ nghĩ rằng mẹ làm như vậy thì con không có biện pháp nào sao. Mẹ không phải quá coi thường con trai của mẹ chứ." Tay Uông Hạo Thiên sờ vào trong túi quần của mình tìm điện thoại di động, đồ vật đã không có thì anh có thể bảo người bổ sung.

"Con trai, có phải con đang tìm cái này hay không?" Bà Uông đắc ý giơ tay lên, cầm trong tay đúng là điện thoại di động mà anh đang tìm.

Uông Hạo Thiên sửng sốt, điện thoại di động của mình bị bà lấy mất, giơ tay ra muốn đoạt lại: "Trả con."

Bà Uông lại cầm điện thoại ném qua cho quản gia đứng bên cạnh, phân phó nói: "Đem nó cất đi."

"Vâng, thưa phu nhân." Quản gia cầm điện thoại di động bỏ đi ra ngoài.

"Đứng lại." Uông Hạo Thiên gầm lên giận dữ liền đuổi theo.

Vừa mới đuổi đến cửa, ngoài cửa không biết khi nào thì xuất hiện hai người vệ sĩ da đen đưa tay ngăn cản đường đi của anh: "Thật xin lỗi, thiếu gia, chúng tôi không thể thả cậu đi ra ngoài."

Uông Hạo Thiên cũng tức điên lên quay đầu lại tức giận quát mẹ mình: "Uông Tần, mẹ muốn làm cái gì vậy?"

"Không làm gì, chỉ cần con đồng ý cưới Daisy, chuyện gì cũng không có làm." Bà Uông nói, nhìn thấy dáng vẻ giận dữ của anh, ánh mắt hiện lên một tia cảm xúc phức tạp.

"Vậy mẹ cứ đợi đi, con là con mẹ nuôi từ nhỏ, tính tình của con mẹ chẳng lẽ không hiểu sao. Mẹ càng như thế con càng không cưới." Anh ném những lời này lại, tức tối bỏ lên trên lầu.

Bà Uông nhìn thấy anh tức giận chạy lên lầu, vẻ mặt trầm trọng cùng bất đắc dĩ ngồi ở trên ghế salon.

Thở phì phì đi vào phòng, rầm một tiếng dùng sức đóng cửa lại. Anh liền ngồi xuống giường, dù có tức giận nhưng anh vẫn đi đến bên điện thoại bàn gọi điện cho Vi Vi, muốn nói cho cô biết mình rất tốt.

Lại phát hiện điện thoại hoàn toàn không có phản ứng gì giống như không kết nối được: "Chết tiệt!" Chửi thề một tiếng, ném điện thoại đi, không cần nghĩ cũng biết là do mẹ mình phân phó. Bà thật sự muốn cầm tù mình, muốn ngăn cản tất cả liên hệ của mình với thế giới bên ngoài, muốn ép mình nghe lời sao. Vọng tưởng …

Nhưng mà cẩn thận nghĩ lại mẹ mình rốt cuộc là bị làm sao vậy. Chưa bao giờ bà nghiêm túc giống như bây giờ. Bà sớm biết mình sẽ không đồng ý, lại giống như không đạt mục đích thề không bỏ qua. Toàn bộ đã sớm lên kế hoạch chu đáo, bà thật sự thích Daisy hay là vì muốn cho chú Mạch Lâm có thể yên tâm đây??!

Anh cũng thích Daisy, cũng thông cảm với chú Mạch Lâm. Anh nguyện ý vì bọn họ làm bất cứ chuyện gì, nhưng chỉ riêng chuyện này là không thể. Anh không muốn cưới một người phụ nữ mình không yêu, dù sao cũng là sống chung cả đời, điểm này anh không thể thỏa hiệp được. Vậy cứ kéo dài thử xem ai là người phải từ bỏ trước.

Nhưng mà anh thật không ngờ nhất thời dây dưa liền kéo dài một tháng, tuy rằng anh cũng rất nóng vội, không biết cô không nhận được điện thoại của mình sẽ nghĩ như thế nào. Cô có khỏe không? Nhưng mà anh cũng không có cách nào, tuy nhiên thu hoạch duy nhất chính là anh càng thêm khẳng định người mình yêu chính là Thích Vi Vi. Muốn tìm Daisy nói chuyện lại không liên lạc được với cô, nhưng anh biết mẹ mình có thể đợi được đến bao giờ nên anh nhất định phải chịu đựng.

Bà Uông mỗi lần đi vào muốn cùng anh nói chuyện, anh liền mở miệng trước: "Dừng lại, nếu mẹ muốn con cưới Daisy vậy không cần bàn nữa, con sẽ không cưới cô ấy."

Chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, âm thầm tổn thương, anh làm sao có thể hiểu được nỗi khổ trong lòng bà. Thế nhưng nỗi khổ này bà chỉ có thể một mình chịu đựng, không thể nói cho anh biết.

"Mẹ, con đã trở về." Daisy vừa vào cửa liền vui vẻ bổ nhào vào trong lòng của bà, cho bà một nụ hôn.

"Bảo bối, con đã trở lại. Cha con thế nào, có khỏe không?" Bà Uông ôm lấy cô, thấy mặt cô có chút gầy yếu, đau lòng hỏi.

"Mẹ, cha con đã bình phục khá nhiều. Bác sĩ cũng nói không sao, cha bảo con trở về hỏi xem Hạo Thiên khi nào thì trở về." Daisy mang vẻ mặt hạnh phúc hỏi.

"Nó …" Bà Uông im lặng một lát mới lôi kéo tay cô, thật chăm chú hỏi: "Daisy, con nói ẹ biết, có phải con thật sự yêu Hạo Thiên, muốn gả cho nó không?"

"Mẹ, sao mẹ lại hỏi như vậy. Con từ nhỏ đã thích anh ấy, từ nhỏ đã mơ ước khi lớn lên được gả cho anh ấy." Daisy nói chắc chắn.

"Nhưng mà ..." Bà Uông lại chần chừ, thật sự không muốn tổn thương cô.

"Mẹ, mẹ muốn nói gì cứ nói đi." Daisy đã phát hiện ra bà có gì khó nói.

"Nếu Hạo Thiên không thích con, không muốn cưới con vậy con sẽ làm thế nào?" Bà Uông vẫn quyết định thẳng thắn nói cho cô biết, dù sao chuyện này sớm muộn gì cô cũng sẽ biết.

"Cái gì?" Daisy ngây ra một lúc, cô chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, nghe thấy mẹ nói như vậy, cô đã hiểu rõ nhất định là Hạo Thiên cự tuyệt cưới mình.

Nhìn thấy sắc mặt cô ảm đạm, Bà Uông vội vàng nói: "Bảo bối, con đừng lo lắng, là mẹ thuận miệng nói vậy thôi, nó nhất định sẽ cưới con."

"Mẹ, con không lo lắng. Tình yêu là chính mình cần phải đi tranh giành, Hạo Thiên chắc là cũng thích con, nhưng có lẽ bởi vì quan hệ quá quen thuộc nên anh ấy không nhận ra là yêu con thôi. Nhưng mà con sẽ không buông tay, con muốn đi Thượng Hải tìm anh ấy." Daisy nói, chính mình đã nhận định chuyện gì thì nhất định không thay đổi, cô cũng tự tin anh chắc chắn sẽ yêu mình.

Bà Uông nhìn thấy cô kiên định, tự tin như thế, lộ ra một nụ cười, quyết định không giấu diếm nữa nói: "Hạo Thiên của con đã trở về rồi, đang ở trên lầu, con đi tìm nó đi." Có lẽ con bé sẽ có biện pháp thay đổi ý nghĩ của thằng bé cũng không chừng.

"Thật vậy sao? Vâng, vậy ngay bây giờ con sẽ đi gặp anh ấy." Nghe được anh đã trở lại, Daisy rất vui mừng, chạy một mạch lên trên lầu, cô không thể chờ được muốn gặp anh.

Uông Hạo Thiên vốn đang nhàm chán đọc quyển sách trong tay, nghe được tiếng mở cửa, mí mắt cũng không thèm nâng lên một chút, anh lười nói chuyện. Mặc kệ mẹ anh có khuyên như thế nào thì mình cũng chỉ có ba chữ không đồng ý.

Daisy nhìn thấy bộ dáng anh tức giận, nhẹ nhàng đi qua lập tức bổ nhào vào trong ngực của anh, cười hỏi: "Ai chọc Hạo Thiên của em tức giận thế?"

"Daisy, là em." Tuy rằng một bụng buồn bực nhưng nhìn đến cô, anh vẫn rất vui vẻ. Đã sớm muốn cô trở về, tìm cô nói chuyện rồi.

"Đương nhiên là em. Nhớ em không?" Daisy lấy tay ôm cổ của anh, ở trên mặt anh hôn một cái, đây là một thói quen từ nhỏ nên đã trở thành tự nhiên.

"Tất nhiên nhớ em, em gái yêu quý của anh." Uông Hạo Thiên nhìn cô yêu thương, cố ý đem chữ "em gái" nhấn mạnh.

Daisy đương nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói của anh, nháy mắt nhìn anh, nửa là vui đùa nửa là nghiêm túc nói: "Em không muốn làm em gái của anh, em muốn làm vợ của anh."

101. Chương 101: Cô Ấy Tên Là Thích Vi Vi

Uông Hạo Thiên nghe được câu này liền thu lại nụ cười, kéo cô ngồi xuống giường, thật nghiêm túc nói: "Daisy, anh muốn nói chuyện rõ ràng với em. Anh chỉ xem em là em gái, anh tin rằng em cũng chỉ xem anh là anh trai. Chúng ta ở bên nhau từ nhỏ đến lớn, anh thừa nhận anh thích em, nhưng mà đây chẳng qua chỉ là tình cảm giữa anh trai đối với em gái thôi. Em hiểu chưa? Anh hi vọng em nói rõ ràng với mẹ. Tuy rằng, em là vì muốn làm cho chú Mạch Lâm yên tâm cũng không cần mang hạnh phúc của mình ra đùa giỡn. Chúng ta cũng không hợp." "Không, em không phải vì muốn làm cho cha yên tâm, em cũng không có coi anh như là anh trai của em. Tuy rằng, chúng ta bên nhau từ nhỏ đến lớn nhưng mà em vô cùng xác định em yêu anh, gả cho anh là nguyện vọng của em, cũng là hi vọng của cha em." Daisy cũng thật nghiêm túc nhìn anh.

“Em …” Uông Hạo Thiên thật sự sắp bị bọn họ bức điên rồi. “Em có biết cái gì gọi là yêu không? Hơn nữa anh đã có người yêu.”

“Anh có người yêu sao? Cô ấy là ai?” Daisy dường như không hề để ý, rất tỉnh táo hỏi.

“Cô ấy là ai không quan trọng, quan trọng là …Anh không yêu em, không thể lấy em. Em hiểu chưa?” Uông Hạo Thiên lấy tay lay lay bả vai của cô, sự nhẫn nại của anh thật sự đã đến cực hạn rồi.

“Hạo Thiên, em biết là anh lừa em. Nếu anh thật sự có người yêu tại sao chưa bao giờ nghe anh nói tới. Tại sao đến bây giờ còn chưa kết hôn?” Daisy cười, căn bản không để ý đến.

“Đó là bởi vì phụ nữ của anh quá nhiều, anh không biết lựa chọn như thế nào, cho dù bỏ đi người nào cũng luyến tiếc cho nên đều giữ lại.” Uông Hạo Thiên cố gắng hết sức đem bản thân mình nói đến không thể chịu nổi, dù sao phụ nữ là không thể chịu được đàn ông lăng nhăng.

“Không sao, nếu là như thế em giúp anh lựa chọn, giữ lại mấy người anh thích nhất, em sẽ không tính toán. Hơn nữa vô cùng vui vẻ sống chung với bọn họ, cố gắng học tập ưu điểm của bọn họ.” Daisy rất đại nhân đại lượng nói.

Uông Hạo Thiên rốt cuộc không nhịn được nữa, mất khống chế quát: “Em rốt cuộc có biết mình đang nói cái gì hay không?” Làm gì có người vợ nào cho chồng mình tìm tình nhân, lại còn lựa chọn giúp, đầu óc cô có phải bị hỏng rồi không, lại còn cố gắng học tập ưu điểm của bọn họ.

“Em tất nhiên không muốn, nhưng mà anh không phải người chồng bình thường, anh rất vĩ đại cho nên phụ nữ bên cạnh nhất định không phải ít. Nếu đã biết như thế, vậy không bằng em rộng lượng một chút.” Daisy thật ủy khuất nhìn anh.

Uông Hạo Thiên bị cô làm cho nghẹn, một câu cũng nói không nên lời, hơn nửa ngày mới quát: “Thật ra là đầu óc em không bình thường hay là vô cùng ngu ngốc đây.”

“Sai, em đây là người phụ nữ thông minh. Nếu trong nhà có người vợ hiền lành như em sao anh lại không biết xấu hổ mà ra ngoài ăn chơi trêu hoa ghẹo nguyệt chứ. Ít nhất lương tâm sẽ không thanh thản, cho nên đây gọi là người khôn ngoan mà giả vờ ngu ngốc.” Trên mặt Daisy mang theo nụ cười, thản nhiên ôm lấy cánh tay anh.

“Ai dạy cho em mấy chuyện này?” Anh hoàn toàn hết chỗ để nói.

“Mẹ, mẹ chính là người phụ nữ Phương Đông điển hình, hiền thê lương mẫu điển hình. Mẹ từ nhỏ đã dạy em.” Daisy rất tự hào nói.

“Mẹ?” Uông Hạo Thiên hoàn toàn hiểu rõ rồi. Thì ra âm mưu này bà đã bắt đầu lên kế hoạch từ rất sớm, không được, anh nhất định không thể để cho bà thực hiện được, thật chân thành nói: “Daisy, anh không lừa em, lời anh vừa nói đều là sự thật. Anh có người yêu, về phần trước kia không nói đó là bởi vì gần đây mới gặp được cô ấy, mới phát hiện được cô ấy là người mà anh luôn đợi. Đáng lẽ định năm sau mang cô ấy về ọi người gặp nhưng mà còn chưa kịp.”

Daisy vẫn tỏ vẻ hoài nghi nhìn anh “Vậy anh nói cho em biết cô ấy tên gọi là gì?”

“Được, nhưng mà em cũng phải đồng ý với anh tuyệt đối không thể nói ẹ biết.” Uông Hạo Thiên nói, anh không thể để ẹ đi uy hiếp cô, bắt cô phải từ bỏ.

“Em sẽ không nói ẹ. Anh yên tâm, em cũng sẽ không làm gì cô ấy.” Daisy biết anh đang lo lắng điều gì.

“Thích Vi Vi, cô ấy tên là Thích Vi Vi.” Uông Hạo Thiên nhắc đến cô, ánh mắt hiện lên một tia nhu tình, cũng hiện lên một tia thống khổ, không biết hiện tại cô thế nào. Thấy mình mãi không trở về có lẽ sẽ nghĩ rằng mình đã quên cô ấy, tuy nhiên anh cũng tin tưởng đây là một loại thử thách.

“Vậy anh và cô ấy làm sao mà quen biết?” Daisy lại hỏi.

“Cái này nói ra có phần hơi dài.” Nhưng mà Uông Hạo Thiên vẫn đem quá trình quen biết của mình và cô từ đầu đến cuối nói hết một hơi.

"Ồ, thì ra là như vậy. Hai người giống như kiểu oan gia ngõ hẹp hay diễn trên phim vậy." Daisy nghe xong không có một chút ghen tị ngược lại cảm thấy thật hứng thú.

"Có thể nói như thế, bây giờ em đã biết rồi cho nên có phải có thể buông tha cho anh rồi không?" Uông Hạo Thiên hỏi.

"Không thể." Daisy lắc đầu.

"Vì sao?" Anh thật sự muốn điên lên.

"Thứ nhất, cho dù anh cùng em kết hôn, em cũng có thể để cho hai người duy trì quan hệ vốn có. Thứ hai, em rất yêu anh cho nên không thể buông tha anh, đương nhiên cũng vì để cha em có thể yên tâm. Thứ ba, em cũng không xác định cô ấy có yêu anh hay không." Daisy rất tỉnh táo nói.

Nghe xong lời của cô, Uông Hạo Thiên thật sự bị cô chọc điên, chỉ ra cửa lần đầu tiên nổi giận với cô "Đi đi."

"Được, vậy em đi trước, em sẽ trở lại nhanh thôi." Daisy lại không hề không tức giận.

Uông Hạo Thiên lập tức ngã xuống giường, rốt cuộc anh đã gặp phải một người phụ nữ như thế nào vậy.

Bà Uông nhìn thấy cô từ trên lầu đi xuống, vội vàng hỏi: "Thế nào? Nó có đồng ý không?"

"Không có." Daisy lắc đầu.

"Mẹ đã biết là nó sẽ không đồng ý." Bà Uông thở dài. Nếu anh dễ dàng đồng ý như vậy, anh cũng sẽ không kiên trì lâu như thế.

"Mẹ, không cần lo lắng. Con cam đoan anh ấy sẽ đồng ý, con sẽ dùng tình yêu để làm anh ấy cảm động." Daisy cầm tay bà.

Bà Uông liếc nhìn cô một cái, do dự hồi lâu mới lên tiếng hỏi: "Daisy, nếu mẹ bảo con buông tha cho nó, con có đồng ý không?" Bà không muốn ép con trai mình như vậy, anh không biết nhìn thấy anh như thế lòng bà có bao nhiêu đau khổ đâu.

"Không, mẹ, con sẽ không buông tay, mẹ cũng phải ủng hộ con." Daisy cầm tay bà, cô không thể mất đi sự ủng hộ của bà.

"Được, mẹ ủng hộ con." Bà có thể không ủng hộ cô sao, từ nhỏ đến lớn bà luôn luôn ủng hộ cô.

"Mẹ, vậy con đi trước. Con đi bệnh viện thăm cha." Daisy lắc lắc tay bà.

"Ừ, đi cẩn thận."

Daisy lập tức biến mất. Mấy ngày sau, khi cô xuất hiện lại, trong tay cầm một cái bút ghi âm đưa tới trước mặt của anh.

"Đây là cái gì?" Uông Hạo Thiên hỏi.

"Chính anh tự nghe một chút xem." Daisy đem nó mở ra.

"Hello, do you seek?" Bên trong truyền đến tiếng nói của Thích Vi Vi.

"Cô là Thích Vi Vi sao?" Đây là giọng của Daisy.

Ngây ra một lúc sau đó nhìn chằm chằm cô hỏi: "Em đi tìm cô ấy? Em đã làm cái gì thế?"

"Hạo Thiên, anh đừng vội. Tiếp tục nghe chẳng phải sẽ biết sao. Tuy nhiên, anh yên tâm, em thật sự không làm gì, em chỉ là đến hỏi cô ấy mấy vấn đề." Daisy vô tội nhìn anh.

Uông Hạo Thiên liếc nhìn cô một cái, anh đến cùng muốn nghe xem các cô nói cái gì.

102. Chương 102: Tâm Tư Của Bà Uông

"Cô yêu Uông Hạo Thiên sao?" "Vì sao tôi phải trả lời? Rốt cuộc cô là ai hả?"

"Tôi không yêu anh ấy."

"Thật vậy chứ?"

"Đúng vậy."

"Thế có nghĩa là cô ở cùng anh ấy chỉ vì tiền?"

"Đúng vậy, tôi đã có người yêu rồi."

Nghe xong đoạn đối thoại này, sắc mặt Uông Hạo Thiên trở nên xanh mét. Người phụ nữ chết tiệt này, lại dám nói cô đã có người yêu, là ai? Hoàng Thiên Tứ sao? Tuy rằng rất tức giận nhưng mà anh vẫn rất tỉnh táo, tính tình của cô anh vô cùng hiểu. Cho dù là yêu, cô cũng sẽ không nói, huống chi là nói với Daisy. Kết quả như vậy anh sớm đã biết, chính là không hiểu Daisy muốn làm gì.

"Hạo Thiên, thế nào, anh cũng nghe được rồi chứ? Cô ấy không yêu anh." Daisy đắc ý nói.

"Vì sao lại đi tìm cô ấy?" Uông Hạo Thiên nhìn cô chằm chằm.

"Đương nhiên là vì đáp án này. Còn muốn nhìn xem người phụ nữ anh yêu có bộ dạng như thế nào." Daisy lắc lắc cây bút ghi âm trong tay.

"Vậy em thấy được không?"

"Thấy được, tuy rằng không phải thật hiểu biết, nhưng mà có một điểm chúng em giống nhau."

"Là điểm nào?"

"Chúng em đều là học sinh. Thì ra Hạo Thiên thích nữ sinh đơn thuần, em cũng rất đơn thuần. Hơn nữa, cô ấy nói cô ấy đã có người yêu, chỉ là vì tiền mới ở cùng một chỗ với anh. Hiện tại anh hẳn là nên hết hi vọng và lấy em được rồi chứ." Cô tràn đầy tự tin nói.

"Daisy, em không hiểu phụ nữ, càng không hiểu cô ấy, phụ nữ đều là khẩu thị tâm phi. Cô ấy chẳng qua là tự ti, cho rằng mình không xứng với anh, cho rằng loại người có thân phận giống như anh sẽ không cưới cô ấy. Hơn nữa, bởi vì cô ấy cũng xác định không dám hi vọng người đàn ông lăng nhăng như anh sẽ yêu cô ấy, cho nên mới nói như vậy." Uông Hạo Thiên nhìn cô, bản thân anh hiểu rất rõ Thích Vi Vi.

"Em không biết, cũng không cần biết anh nói có đúng hay không. Dù sao em thích anh, coi như là vì cha em cũng được, em nhất định phải gả cho anh bởi vì người ông ấy yêu thích nhất chính là anh." Daisy trực tiếp nói.

"Em không cần biết nhưng mà anh cũng thẳng thắn nói cho em biết, anh sẽ không cưới em." Uông Hạo Thiên nhìn cô, ánh mắt không mang theo một tia tình cảm nào.

"Vì sao? Bởi vì cô ấy sao?" Daisy không hiểu "Nếu anh thật sự thích cô ấy như vậy, em sẽ không hạn chế quan hệ của anh cùng cô ấy. Em cũng sẽ không ghen tị."

"Daisy!" Uông Hạo Thiên lớn tiếng quát "Em sẽ không ghen tị, sẽ không ghen, đó là em. Nhưng mà cô ấy không giống thế, nếu anh cưới em, cô ấy sẽ đau lòng, cô ấy sẽ khổ sở. Anh yêu cô ấy cho nên anh không thể để cho cô ấy đau lòng, khổ sở, hiểu không?"

"Không hiểu. Em đều không so đo, cô ấy còn so đo cái gì? Anh không thể để cho cô ấy đau lòng, vậy anh liền nhẫn tâm để cho em đau lòng sao?" Daisy cũng nhìn anh.

"Cái này không giống nhau, em đau lòng anh sẽ thương tiếc, nhưng mà cô ấy đau lòng trái tim anh cũng sẽ đau, em hiểu được sự khác biệt ở đây không?" Uông Hạo Thiên thật sự không biết nên giải thích cùng cô như thế nào.

"Không hiểu." Daisy nhìn chằm chằm anh, anh không phải là không muốn lấy mình thôi sao.

"Anh không có biện pháp nói rõ ràng cho em." Uông Hạo Thiên buông tha cho việc giải thích cùng cô "Em chỉ cần hiểu rõ một việc là đủ rồi, cho dù anh bị mẹ giam cầm ở Mỹ mãi mãi, cho dù cả đời anh không kết hôn, anh cũng sẽ không cưới em." Anh không muốn nói những lời tuyệt tình này. Nhưng mà anh nhất định phải làm như vậy, cần phải tổn thương cô mới có thể khiến cô suy nghĩ cẩn thận.

"Em thật sự kém như vậy sao?" Daisy rất khổ sở, rất tủi thân nhìn anh.

"Em không kém, em rất tốt, hơn nữa còn rất vĩ đại. Nhưng mà trong lòng anh, em chỉ là em gái, một người em gái đáng yêu mà thôi. Em muốn cái gì anh cũng đều không chút do dự mà cho em. Ngoại trừ kết hôn, em tự mình nghĩ cẩn thận đi, anh cũng không muốn nói nhiều. Cho dù chú Mạch Lâm có hỏi anh, anh cũng sẽ nói như vậy. Em đi ra ngoài đi." Uông Hạo Thiên nhắm mắt lại nằm ở trên giường. Daisy nhìn anh, cưới mình thật sự khiến cho anh thống khổ như thế sao. Chẳng lẽ anh thật sự không yêu mình sao, cô bức hôn như vậy có phải rất đê tiện không. Vẻ mặt ảm đạm đi xuống lầu.

"Daisy, làm sao vậy?" Bà Uông kéo cô qua, thời điểm đi lên vẫn là vẻ mặt vui vẻ, bây giờ sao vẻ mặt lại thương tâm như vậy.

"Mẹ, Hạo Thiên nói anh ấy không yêu con, sẽ không lấy con." Daisy nói, đôi mắt đỏ hoe, lớn thế này đây là lần đầu tiên cô cảm thấy bị tổn thương.

"Đừng khóc, nói ẹ, nếu thật sự không phải Hạo Thiên con sẽ không lấy chồng sao. Con và nó đều là con mẹ. Tuy rằng khi còn nhỏ, mẹ hi vọng hai đứa chân chính trở thành người một nhà, nhưng mà mẹ không hi vọng bất kỳ ai trong hai đứa bị thương tổn." Bà Uông ôm cô vào trong lòng.

"Mẹ, tuy rằng con yêu Hạo Thiên nhưng mà nếu anh ấy không yêu con, con sẽ không ép anh ấy. Có điều là cha của con làm sao bây giờ? Ông ấy rất mong đợi hôn lễ của chúng con, con không biết nên giải thích với ông ấy như thế nào." Daisy nhìn bà nói.

"Nếu chỉ là vì lo cho cha con, vậy mẹ có biện pháp." Bà Uông bỗng nhiên nói, biện pháp này bà suy nghĩ kỹ từ lâu chẳng qua là mãi không có cơ hội nói ra.

"Biện pháp gì?" Daisy nhìn bà.

"Diễn kịch. Con cùng Hạo Thiên giả vờ kết hôn khiến cho cha con có thể yên tâm. Con đồng ý phối hợp không?" Bà Uông hỏi, kỳ thật bà cũng là có tâm tư riêng, cần phải trợ giúp con của mình.

"Con đồng ý, con vô cùng đồng ý." Cô gật gật đầu, chỉ cần cha có thể an tâm, hơn nữa đây cũng là một cơ hội, nói không chừng từ từ Hạo Thiên sẽ cảm thấy mình tốt.

"Tốt lắm. Trước tiên con đi thăm cha con đi, mẹ cùng Hạo Thiên nói chuyện." Trong lòng Bà Uông thầm thở phào, nếu như thế sự tình có thể giải quyết toàn vẹn.

"Vâng." Cô gật đầu.

Trong phòng.

"Con trai, mẹ muốn nói chuyện với con." Trong tay Bà Uông bưng đĩa hoa quả, đi vào.

"Mẹ, con không có gì để nói với mẹ. Tốt nhất mẹ khỏi mở miệng tôn quý của mẹ đi, con sẽ không thay đổi ý kiến." Uông Hạo Thiên trực tiếp quay lưng đi.

"Con trai, từ lúc nào lại đối với mẹ lạnh nhạt như thế. Nhìn thấy con chịu uất ức trong lòng mẹ sẽ dễ chịu sao?" Bà Uông ngồi vào bên cạnh anh, anh làm sao biết nỗi khổ trong lòng bà.

"Mẹ không dễ chịu vì sao còn làm như vậy?" Uông Hạo Thiên ngay lập tức xoay người lại nhìn chằm chằm bà. "Con không hiểu vì sao mẹ giúp Daisy như thế, tình nguyện hy sinh hạnh phúc của chính con ruột mình, thậm chí không ngại giam cầm con."

"Không vì sao cả. Bởi vì mẹ yêu con, cũng yêu con bé, nếu con cưới nó, chúng ta không phải sẽ chân chính trở thành người một nhà sao. Như vậy cả con và Daisy đều ở bên cạnh mẹ." Ánh mắt Bà Uông chợt hiện một chút trốn tránh.

"Thật là nguyên nhân này sao?" Ánh mắt anh sắc bén nhìn chằm chằm bà.

"Tất nhiên rồi, nếu không con cho là …là cái gì?" Ánh mắt Bà Uông nhìn lơ xung quanh.

Uông Hạo Thiên vừa nhìn đã biết bà đang nói dối, tính tình mẹ anh anh hiểu rất rõ, anh quyết định thử một chút: "Mẹ, mẹ có biết mấy ngày nay, mỗi ngày con đều suy nghĩ gì không?"

"Nghĩ cái gì?" Bà lặng đi một chút.

103. Chương 103: Thông Minh Bị Thông Minh Hại.

Uông Hạo Thiên liếc mắt nhìn mẹ mình một cái, ánh mắt nghi hoặc rồi lại nói: "Mấy ngày nay con luôn luôn nghĩ mẹ không tiếc tất cả mọi thứ, chỉ muốn con đáp ứng cưới Daisy, như vậy chỉ có thể nói lên một vấn đề …" Anh cố ý đừng lại một chút. "Vấn đề gì?" Bà Uông nhìn anh, trong lòng lại càng khẩn trương, lo lắng, chẳng lẽ nó đã biết??? Không, không có khả năng, nó làm sao có thể biết được. Chuyện kia đã qua hai mươi mấy năm rồi, vả lại bọn họ đã giao ước rõ ràng, ai cũng không thể nói.

"Điều này chỉ có thể hiểu rõ con không phải là con trai ruột của hai người. Có lẽ quan hệ giữa Daisy với mẹ và cha còn thân thiết hơn, tuy rằng con không biết là quan hệ như thế nào mà thôi." Uông Hạo Thiên nhìn chằm chằm bà.

Bà Uông ngây ra một lúc mới xì một tiếng, lấy tay vỗ vỗ anh, nhịn không được cười ha hả: "Con trai, vì sao con không nói Daisy mới là con gái ruột của mẹ và cha con?"

"Con cũng từng nghĩ như vậy, tuy nhiên mẹ và cha đều là người Trung Quốc, dù gien có biến dị như thế nào cũng sẽ không sinh ra một đứa trẻ người Mĩ. Vậy kết quả chỉ có một, con không phải con của hai người sinh ra." Mặc dù anh biết khả năng này rất nhỏ, nhưng mà anh thật sự không tìm ra lý do nào khác.

"Con không phải mẹ sinh ra thì là ai sinh ra, vậy con ở trong bụng mẹ nằm mười tháng là vô ích sao." Bà Uông lấy tay gõ đầu anh một cái, tại sao anh có thể có loại ý tưởng kỳ quái này.

"Vậy mẹ cho con một lý do tại sao mẹ vì Daisy không thèm để ý đến cảm nhận của con?" Uông Hạo Thiên nhìn bà chăm chú.

"Mẹ là vì muốn chú Mạch Lâm của con có thể an tâm ra đi. Tuy nhiên bây giờ tốt rồi, mẹ nghĩ ra một biện pháp vẹn cả đôi đường." Bà Uông cười, cuối cùng mọi chuyện cũng được giải quyết.

"Là biện pháp gì?" Anh tức giận hỏi, đối với biện pháp của bà hoàn toàn không dám có ảo tưởng gì nữa.

"Giả kết hôn, con cùng Daisy giả kết hôn, chỉ cần khiến chú Mạch Lâm yên tâm là được rồi." Bà Uông nói.

"Daisy đồng ý không?" Anh suy nghĩ lại, giả kết hôn, đây cũng là một biện pháp không tồi.

"Con bé đồng ý, còn con, con đồng ý không?"

"Con có thể không đồng ý sao?" Anh cũng không muốn mãi bị giam ở trong này, anh càng muốn quay về sớm một chút để gặp Vi Vi.

"Được, vậy cứ làm như thế. Ngày mai chúng ta phải đi xem chú Mạch Lâm, nói cho ông ấy biết con đã đồng ý." Bà Uông thở phào, cuối cùng sự tình có thể giải quyết vẹn toàn, thế nhưng bà đã nghĩ quá đơn giản rồi.

* * * * * * *

Vẻ mặt Uông Hạo Thiên xanh mét, từ bên ngoài đi vào trong nhà, sắc mặt bà Uông lúng túng không chịu nổi, Daisy theo ở phía sau đỡ lấy bà.

"Mẹ, đây chính là biện pháp mẹ nghĩ ra, mẹ thử nói xem làm sao bây giờ?" Anh nổi giận đùng đùng hỏi.

Ánh mắt bà Uông chợt hiện một tia né tránh: "Con trai, mẹ cũng thật không ngờ sẽ biến thành thế này."

"Hạo Thiên, nếu anh thật sự không muốn vậy quên đi, em sẽ nói rõ ràng với cha, anh không cần đối xử với mẹ như vậy." Daisy lần đầu tiên nổi giận với anh.

"Vậy em đi nói đi, muốn nói em cũng đã sớm nói rồi." Uông Hạo Thiên hướng về phía cô quát, dù sao anh cũng đang buồn bực muốn phát tiết.

“Anh …” Daisy không nghĩ tới anh lại có thể quát mình như vậy, từ nhỏ đến lớn anh đều thương yêu mình, cái gì cũng đều nhường nhịn, còn chưa từng khiến ình chịu qua tủi thân, hốc mắt nóng lên, nước mắt liền rơi xuống, xoay người bỏ chạy.

“Daisy …” Bà Uông muốn đuổi theo.

“Mẹ, mẹ đứng lại. Mẹ nói cho con biết đây có phải lại là mưu kế của mẹ không? Trước giả vờ để cho con đồng ý kết hôn, sau đó nhờ chú Mạch Lâm nói ông ấy muốn tận mắt nhìn thấy con cùng Daisy đăng ký kết hôn.” Uông Hạo Thiên lập tức bắt lấy bà, tức giận nhìn bà chằm chằm, tại sao mẹ lại trở thành như thế này.

“Tại sao con có thể nghi ngờ mẹ như vậy?” Bà Uông bị chọc giận, liền tát tai anh.

“Bốp” một tiếng vang lên,sau đó là một cái dấu bàn tay đỏ au.

Uông Hạo Thiên kinh ngạc nhìn bà, từ nhỏ đến lớn mẹ còn chưa từng đánh anh. Cho dù chính mình gây họa, khiến bà tức giận đến mấy, nhưng mà cũng không có ra tay, hôm nay bà lại có thể ra tay đánh mình.

Nghe được tiếng vang, bà Uông cũng ngây ngẩn cả người, nhìn thấy tay của mình đang phát run, lại thấy mặt anh bị đánh đỏ đã hiểu chuyện gì xảy ra. Tại sao lại ra tay đánh anh, run rẩy muốn chạm vào anh: “Con làm sao rồi? Có đau không?”

“Mẹ thật sự muốn con cưới Daisy như vậy sao? Được, con cưới cô ấy, mẹ hài lòng chưa?” Uông Hạo Thiên nổi giận gầm lên một tiếng liền xoay người bỏ lên lầu.

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống dọc theo khuôn mặt. Bà Uông lập tức ngồi ở trên ghế sa lon khóc rống lên. Có lẽ bà sai rồi, bà thật sự sai rồi, bà không nên đem ý nghĩ của mình áp đặt cho con trai.

Di động đột nhiên vang lên, là Daisy, bà lau lau nước mắt vội vàng nghe điện thoại, không đợi bà nói chuyện bên trong liền truyền đến tiếng khóc của cô.

“Mẹ, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cha con đột nhiên té xỉu.”

“Daisy, con đừng khóc, mẹ lập tức tới ngay. Tại sao cha con lại đột nhiên té xỉu?” Bà một bên bảo lái xe chuẩn bị xe, một bên chạy ra ngoài.

“Con cũng không biết. Con nói cho ông ấy biết Hạo Thiên không thích con, con không muốn cùng anh ấy kết hôn, cha con liền ngất xỉu.” Daisy khóc vô cùng thương tâm.

“Tại sao con có thể đi nói cho ông ấy biết? Con không biết ông ấy là người bệnh sao?” Bà Uông mắng cô.

“Con chỉ là trong lúc xúc động mà thôi.” Cô khóc.

“Được rồi, con đừng khóc, mẹ lập tức tới ngay, tất cả chờ mẹ đến đó rồi nói sau.” Bà Uông ngắt di động ngồi lên xe.

Uông Hạo Thiên ngồi ở ban công trên lầu hút xì gà. Anh có chút hối hận vừa rồi bản thân nói linh tinh, nhất định khiến mẹ bị thương tâm cho nên bà mới tức giận như vậy.

Nhưng mà chính mình thật không rõ tất cả chuyện này rốt cuộc là vì sao, vì sao mẹ cố chấp muốn anh cưới Daisy như thế, vả lại Daisy là con gái của bà có cái gì khác biệt.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, đã hơn một tháng, không biết cô sống có tốt không? Đợi lâu như vậy mình cũng chưa trở về, không biết cô có tức giận không.

Không được, anh không thể cứ chờ đợi, anh nhất định phải trở về, nếu không trở về Thiên Lỗi cũng sẽ tức giận. Anh quyết định cùng mẹ đánh bài ngửa.

Sắc mặt Bà Uông thật khó nhìn, từ trong bệnh viện trở về, nghĩ đến mới vừa rồi nhìn thấy Mạch Lâm, câu nói đầu tiên của ông chính là hỏi bà vì sao Hạo Thiên lại không đồng ý. Cho dù không muốn cưới Daisy, ông cũng nhất định phải nghe được chính miệng Hạo Thiên tự nói với ông.

Bà giải thích với ông là sẽ coi Daisy như con gái của mình mà đối đãi thật tốt, nhưng bà nhận ra ông rất tức giận. Tuy rằng ông không có nói cái gì, nhưng mà bà nhìn đã hiểu, ánh mắt chất vấn của ông chính là

nói cho bà biết Hạo Thiên nhất định phải cưới Daisy. Chẳng qua bà nên nói như thế nào để thuyết phục con trai mình đây.

104. Chương 104: Khiếp Sợ Chuyện Cũ

"Mẹ, chúng ta nói chuyện đi." Uông Hạo Thiên từ trên lầu đi xuống. "Chú Mạch Lâm của con té xỉu, ông ấy muốn chính miệng con nói với ông ấy con không muốn cưới Daisy. Con muốn làm sao?" Bà Uông nhìn anh hỏi.

"Cái gì? Chú ấy té xỉu. Vậy chú ấy có chuyện gì không?" Uông Hạo Thiên ngây ra một lúc.

"Không có, nhưng mà bác sĩ dặn dò cố gắng không nên khiến ông ấy tức giận, không cần đánh trống lảng, con muốn làm sao bây giờ?"

"Con sẽ giải thích với ông ấy. Tuy rằng con không thể cưới Daisy nhưng mà con sẽ đối xử tốt với cô ấy, cho cô ấy tất cả những thứ cô ấy cần, sẽ coi cô ấy là em gái, không phải cô ấy cứ gả cho con mới hạnh phúc." Anh nói.

"Nhưng mà con bé chỉ muốn gả cho con." Bà Uông nhìn anh, chỉ là vì sao bắt đầu lại khó khăn như vậy.

"Mẹ, mẹ muốn con cưới cô ấy cũng có thể, chỉ cần mẹ cho con một lý do nhất định phải cưới cô ấy. Như vậy con sẽ đồng ý cưới, nếu không thể nói, vậy xin mẹ tôn trọng con, được không?" Uông Hạo Thiên cũng nhìn bà chằm chằm, anh không muốn làm mẹ mình khó xử nhưng mà chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, đối với anh yêu chính là yêu, không yêu chính là không yêu.

Bà Uông đột nhiên lấy tay che mặt mình mang theo tiếng khóc nói: "Con trai, vì sao con nhất định phải ép mẹ, mẹ không muốn nói cho con biết, không muốn để cho con gánh vác gánh nặng tâm lý. Con biết không?"

Uông Hạo Thiên thất thần, rốt cuộc mẹ có bí mật gì khó nói, vội vàng hỏi: "Gánh nặng tâm lý là gì? Cái gì không thể nói cho con biết, rốt cuộc có chuyện gì vậy?"

Lúc này Bà Uông mới ngẩng đầu lên nhìn anh, lấy tay sờ sờ mặt anh "Con trai, con đã lớn rồi có lẽ nên để cho con biết chân tướng, để cho con tự mình quyết định. Con đi theo mẹ." Nói xong kéo tay của anh đi lên lầu.

Uông Hạo Thiên đi theo phía sau bà, trong lòng nghi hoặc, rốt cuộc là có chuyện gì, chuyện gì lại khiến bà thống khổ như thế.

Đi đến phòng Daisy, bà cầm lấy một tấm ảnh chụp một người phụ nữ nước ngoài rất đẹp được đặt ở trên bàn trang điểm, lấy tay nhẹ nhàng lau chùi.

Uông Hạo Thiên kỳ quái nhìn ánh mắt bi thương của bà. Đây không phải là mẹ của Daisy sao, bà ấy không phải đã sớm qua đời rồi sao, có liên quan gì đến mẹ anh chứ?

"Con trai, con biết bà ấy chứ?" Bà đem tấm ảnh đặt lại chỗ cũ, nhẹ nhàng hỏi.

"Vâng." Anh gật gật đầu, tấm hình này anh xem từ nhỏ đến lớn làm sao lại không biết.

"Vậy con còn nhớ rõ chuyện hai mươi năm trước không? Có một ngày con ham chơi chạy ra đường lớn để nhặt cầu." Bà Uông lại hỏi.

"Con nhớ rõ." Anh gật gật đầu, tuy rằng không phải rõ ràng lắm nhưng mà anh biết chính mình đá cầu bay ra đường lớn. lúc đi nhặt cầu, có một chiếc xe tải lao đến, anh cảm giác mình bị người ta đẩy một cái, bởi vì bị kinh sợ nên những chuyện sau đó anh không còn nhớ rõ nữa.

"Con biết là ai cứu con không?" Bà Uông lại hỏi.

"Không biết." Anh lắc đầu, chính mình bị dọa sợ chỉ nhớ lúc ấy bổ nhào vào trong lòng mẹ, hai mắt đều không dám mở. Sau đó anh cũng quên chuyện này, trong lòng đột nhiên ngẩn ra, chẳng lẽ người ấy là mẹ của Daisy.

"Ngày hôm ấy là mẹ của Daisy từ phía sau đẩy con ra, con chỉ bị thương nhẹ nhưng mà bà ấy lại bị xe tải đâm bay ra ngoài, lúc ấy bà ấy còn đang mang thai." Ánh mắt Bà Uông trở lên ướt át.

Uông Hạo Thiên kinh ngạc nhìn bà: "Mang thai, vậy đứa bé kia là ai? Là Daisy sao?"

"Thời điểm đưa đến bệnh viện bà ấy đã hấp hối, máu chảy rất nhiều. Bác sĩ nói người mẹ không giữ được, còn đứa bé bọn họ cố gắng thử xem. Nhưng may mắn đứa bé bình an sinh ra, tuy rằng sinh non nhưng lại rất khỏe mạnh, mẹ vẫn nhớ rõ ánh mắt bà ấy nhìn mẹ, lại nhìn Daisy. Mẹ biết bà ấy đang lo lắng điều gì, mẹ nói cho bà ấy biết mẹ sẽ coi Daisy như con gái ruột mà nuôi con bé trưởng thành, cho nó cuộc sống tốt nhất, sẽ không để cho nó một chút tủi thân. Lúc này bà ấy mới nhắm mắt lại, vì thực hiện lời hứa của mình, từ nhỏ mẹ đối với Daisy đặc biệt yêu thương, thật ra mẹ làm sao có thể không thương con bé cho được. Là mẹ của nó dùng tính mạng để đổi lấy tính mạng con trai mẹ …" Bà Uông nói đến chỗ này đã muốn rơi lệ đầy mặt.

Uông Hạo Thiên nghe đến đó đầu óc có chút hỗn loạn, bắt lấy tay bà kích động hỏi: "Mẹ, mẹ nói bà ấy là vì cứu con mới chết sao? Chính là từ nhỏ đến lớn mọi người không phải luôn nói cho Daisy, bà ấy là vì khi sinh Daisy, bác sĩ sơ suất cho nên mới chết sao?" Điều này khiến cho anh làm sao có thể tin tưởng đây???

"Con trai, đó là bởi vì chúng ta không muốn làm cho trong lòng con có gánh nặng, cũng không muốn khiến Daisy khổ sở. Chúng ta hi vọng hai đứa hạnh phúc, không muốn làm cho tâm hồn thơ ấu của hai đứa gánh vác một mạng người, hiểu chưa? Cho nên chúng ta giao ước chuyện này vĩnh viễn cũng sẽ không nói với hai đứa, cũng chưa từng nói với Daisy." Bà Uông giải thích, anh làm sao có thể hiểu rõ nỗi khổ tâm của cha mẹ.

"Cho nên từ nhỏ mẹ liền đặc biệt yêu thương Daisy, là muốn thay con đền bù cho cô ấy sao?" Uông Hạo Thiên thế nào cũng không ngờ sự thật lại như thế này. Mẹ của cô ấy là vì cứu mình mà chết, điều này bảo anh làm sao có thể thừa nhận được.

"Đúng." Bà Uông gật đầu: "Bởi vì mẹ của Daisy xảy ra chuyện nên chú Mạch Lâm luôn luôn chìm trong đau khổ, mẹ thường chăm sóc cho Daisy. Sau này Mạch Lâm cùng chúng ta trở thành bạn bè, Daisy liền ở lại nhà của chúng ta, người hai nhà trở thành một nhà. Có một lần Mạch Lâm nói đùa chờ Daisy trưởng thành liền gả cho con, trở thành người một nhà chân chính, chúng ta cười nói được. Hơn nữa nhìn con cùng Daisy tình cảm cũng rất tốt, trong lòng chúng ta luôn hi vọng con lớn lên sẽ lấy con bé."

Uông Hạo Thiên không biết mình còn có thể nói cái gì, thống khổ nhắm mắt lại. Thì ra cha mẹ luôn thay mình báo ơn mà anh lại hoàn toàn ko biết gì cả.

"Vốn dĩ hôn sự của hai đứa là muốn chờ Daisy tốt nghiệp, ai ngờ chú Mạch Lâm của con đột nhiên bị bệnh. Ông ấy hi vọng trước khi chết được nhìn thấy Daisy gả cho con. Mẹ đồng ý. Nhưng con là con mẹ, suy nghĩ của con tại sao mẹ lại không biết. Mẹ biết con không yêu Daisy, con chỉ là quý con bé, nhưng mà mẹ không có cách nào khác, mẹ đành phải lừa con trở về, hi vọng con đồng ý hôn sự. Mẹ cũng không muốn nói cho con biết sự thật này." Bà Uông có chút kích động.

"Mẹ, không cần nói nữa, không cần nói nữa. Thật xin lỗi, thật sự rất xin lỗi mẹ." Uông Hạo Thiên lập tức ôm lấy bà, mẹ vì mình hao tổn tâm huyết mà anh lại vẫn hiểu lầm bà.

"Con trai, không cần nói xin lỗi. Đừng quên, con là con trai của mẹ. Thật ra nên là mẹ nói xin lỗi với con, mẹ không nên ép con. Hiện tại mẹ nói chân tướng sự việc cho con biết, mẹ cũng quyết định tôn trọng ý kiến của con." Bà Uông lấy tay vỗ vỗ anh.

"Mẹ, mẹ để con suy nghĩ, được không?" Uông Hạo Thiên buông bà ra, bản thân cần phải cẩn thận suy nghĩ kỹ mọi chuyện.

"Được, vậy mẹ giúp con đi lấy điện thoại cùng hộ chiếu. Mặc kệ con quyết định như thế nào, mẹ đều ủng hộ con." Bà nhìn anh, biết chuyện này đối với anh là đả kích quá lớn.

105. Chương 105: Kéo Dài Thời Gian.

Uông Hạo Thiên nhắm mắt lại dựa vào thành giường, dù thế nào đi nữa anh cũng không thể ngờ được mẹ yêu thương Daisy như vậy thì ra là thay mình báo ơn. Càng không nghĩ đến mạng của mình lại là mẹ của

cô cứu, anh phải báo đáp như thế nào đây?

Cưới Daisy? Nhưng mà rõ ràng mình không yêu cô ấy, chẳng lẽ vì đền ơn mà báo đáp bằng hạnh phúc của mình sao.

Bà Uông luôn ngồi ở trước bàn ăn chờ anh, nói cho anh chuyện cũ đã đè nén trong lòng hai mươi năm đột nhiên cảm thấy vô cùng thoải mái. Bây giờ quyết định của anh đã không quan trọng, việc bà phải làm chính là ủng hộ con trai của mình vô điều kiện, đương nhiên bà hi vọng anh sẽ cưới Daisy.

Nhìn thấy kim giây đồng hồ treo tường không ngừng di chuyển, kim đồng hồ đã muốn từ sáu đi đến tám, rốt cuộc nghe được tiếng bước chân trầm trọng của anh.

"Đói bụng chưa? Mau lại đây ăn cơm đi." Bà Uông cũng không có hỏi quyết định của anh.

"Mẹ, con đã nghĩ kĩ, con muốn cưới Daisy." Anh thật nghiêm túc nói, bởi vì đó cũng là hứa hẹn của mẹ anh.

"Được, được." Trên mặt Bà Uông lộ ra một nụ cười, bà cũng tin tưởng tình yêu là có thể bồi dưỡng, anh có thể quyết định như vậy bà đã rất mừng.

"Mẹ, chúng ta đi bệnh viện, trở về hãy ăn cơm, con vẫn chưa đói." Uông Hạo Thiên nhìn thấy nụ cười trên mặt mẹ mình là biết bà cũng hi vọng mình làm như vậy.

"Mẹ cũng không đói, chúng ta đi thôi."

* * * * * * * *

"Cứ như vậy anh cùng Daisy đính hôn." Nói xong chuyện xưa có chút dài, có chút trầm trọng này Uông Hạo Thiên cầm lấy ly rượu uống cạnmột hơi. Trong lòng anh là bao nhiêu bất lực.

Nhìn thấy anh thống khổ như thế, trái tim Thích Vi Vi đau đớn cầm lấy tay anh, muốn an ủi anh nhưng không biết nên nói cái gì.

"Vi Vi, nếu như là em, em sẽ lựa chọn thế nào?" Anh trở tay nắm thật chặt tay cô.

"Em …" Thích Vi Vi dừng một chút, rất thành thật nói: "Em cũng sẽ làm giống anh, có một số việc chúng ta không có lựa chọn."

"Vậy em hiểu được thống khổ trong lòng anh rồi chứ? Anh vẫn không muốn buông tay em." Uông Hạo Thiên nhìn cô.

"Em hiểu được, nhưng mà anh đã lựa chọn cô ấy, anh phải có trách nhiệm đối với cô ấy, không phải sao?" Thích Vi Vi nhìn anh, mặc dù anh có rất nhiều bất đắc dĩ nhưng mà anh đã lựa chọn thì không thể hối hận.

"Anh biết, nhưng mà anh không quản được trái tim mình, ở nơi này …" Anh dùng ngón tay chỉ lên lồng ngực mình: "Tất cả đều là em."

Mũi Thích Vi Vi có chút cay cay, nước mắt liền rơi xuống: "Anh vì sao phải nói như vậy, anh biết rõ chúng ta không có khả năng. Em không thể làm kẻ thứ ba đáng xấu hổ."

"Em không phải kẻ thứ ba, em là người phụ nữ của anh. Chẳng qua là anh không thể không cưới Daisy, nhưng mà anh cũng không thể không yêu em." Uông Hạo Thiên dịu dàng thay cô lau đi nước mắt.

Cô lại đột nhiên nghĩ tới một vấn đề rất quan trọng, chần chờ hỏi: "Vậy anh với cô ấy có …có …"

"Cái gì?" Uông Hạo Thiên nhìn cô.

"Đăng ký, có đăng ký ở Mỹ không?" Cô chỉ muốn biết bọn họ có kết hôn hay chưa, nếu bọn họ đã kết hôn vậy cô sẽ rời khỏi vô điều kiện.

"Không có." Anh lắc đầu: "Tuy rằng anh đồng ý cưới Daisy, nhưng mà anh biết quyết đình này là sai lầm, mặc dù biết là sai cũng phải làm. Thế nhưng anh nghĩ ình thời gian cũng cho Daisy thời gian, cho nên anh nói anh muốn kết hôn ở Trung Quốc. Cha của Daisy cần trị liệu một thời gian mới có thể trở về, trong khoảng thời gian này chính là cơ hội của anh."

“Vậy là anh muốn trong khoảng thời gian này thay đổi Daisy sao?” Thích Vi Vi nhìn anh, vì sao cô có cảm giác chuyện này là vô ích, Daisy sẽ không dễ dàng thay đổi.

“Đây là hi vọng của anh, em nguyện ý cùng cố gắng với anh không?” Uông Hạo Thiên cầm chặt tay cô.

“Cố gắng cái gì?” Tim của cô khẽ nhảy lên.

“Cố gắng khiến cô ấy yêu người khác.” Uông Hạo Thiên nói, đây là mục đích anh kéo dài thời gian.

“Yêu người khác? Việc này làm sao có thể.” Thích Vi Vi khẽ cười khổ một chút, cô đã gặp qua Daisy, biết cơ hội kia thật xa vời.

“Vì sao không có khả năng?” Uông Hạo Thiên nhìn cô.

“Rất đơn giản, anh cũng không thử phóng tầm mắt nhìn lại xem có mấy người đàn ông có thể so sánh với anh. Không nói đến có tiền, có thế, chỉ nói đến diện mạo của anh cũng đủ làm cho người ta mê muội. Nếu cô ấy có thể yêu người khác thì đã sớm yêu còn có thể chờ gả cho anh sao. Em là phụ nữ, em hiểu được lòng của cô ấy.” Thích Vi Vi tin tưởng cô ấy sẽ không dễ dàng thay đổi.

“Em còn không thử đừng vội phủ định nhanh như vậy. Em đừng quên cái gì gọi là chuyện do người tạo nên, hiện tại anh chỉ hỏi em có muốn cùng anh ở chung một chỗ không?” Uông Hạo Thiên nhìn cô chằm chằm.

“Em …” Thích Vi Vi cúi đầu, cô nên trả lời thế nào đây.

“Em cái gì? Có chuyện gì cứ nói thẳng.” Uông Hạo Thiên nhìn cô, tốt nhất cô đừng nói cái đáp án làm ình không hài lòng kia ra.

“Em nói em không muốn thì anh sẽ buông tay sao?” Thích Vi Vi trừng mắt nhìn anh một cái. Nghe xong chuyện đã xảy ra với anh ở Mỹ, thật ra cô cũng rất cảm động anh vì mình mà cự hôn.

“Thông minh. Nếu biết anh sẽ không buông tay thì phải là đồng ý rồi.” Nét mặt Uông Hạo Thiên biểu lộ một nụ cười.

“Không phải, em muốn nghĩ lại.” Thích Vi Vi tương đối khó xử, cô giải thích với Thiên Tứ thế nào đây.

“Một ngày, anh cho em thời gian một ngày.” Anh chìa một ngón tay, tuy rằng một ngày này cũng là dư thừa nhưng mà nếu cô muốn, vậy anh cho cô thời gian.

“Ba ngày.” Thích Vi Vi chìa ba ngón tay: “Hơn nữa thêm điều kiện này, trong vòng ba ngày anh không được gặp em, không được gọi điện thoại cho em.”

“Một ngày, anh nói một ngày thì là một ngày, còn nữa, đừng nói điều kiện với anh.” Uông Hạo Thiên cầm ngón tay của cô, con ngươi đen thâm trầm.

“Làm sao anh có thể bá đạo như vậy. Hai ngày.” Cô cố gắng tranh thủ thêm.

“Một ngày.” Anh vẫn tiếp tục giơ một ngón tay.

“Được rồi, một ngày thì một ngày.” Cô có chút tức giận sự thỏa hiệp của mình.

“Ngoan, mau ăn đi.” Khóe môi Uông Hạo Thiên nhếch lên một nụ cười.

Ăn xong cơm tối, anh lái xe đưa cô trở về. Xe vừa tới cửa khu nhà, cô bắt anh dừng xe: “Được rồi, dừng ở đây đi. Em tự đi về.”

“Anh đưa em trở về.” Uông Hạo Thiên hoàn toàn không có nghe lời cô, trực tiếp chạy xe đến cửa nhà cô.

Thích Vi Vi sợ bị hàng xóm nhìn thấy, vội vàng xuống xe, hướng về anh vẫy vẫy tay: “Em đi vào đây. Hẹn gặp lại.”

Vừa mới mở cửa anh liền từ phía sau ôm lấy cô vào phòng.

“Này, anh làm gì thế?” Thích Vi Vi muốn thoát khỏi anh, tại sao anh còn không đi.

“Nhớ em. Đêm nay anh không đi.” Uông Hạo Thiên nói xong không đợi cô kháng nghị liền ngăn chặn miệng của cô lại.

106. Chương 106: Tại Sao Đối Xử Với Anh Như Vậy?

Uông Hạo Thiên vừa hôn cô vừa đi lại giường ngủ.. Thích Vi Vi bị anh hôn có chút ý loạn tình mê, từ chậm rãi phản kháng biến thành đáp lại cho đến khi anh muốn cởi bỏ quần áo của mình mới đột nhiên giật mình tỉnh lại, vội vàng ngăn cản anh: "Không …Không thể."

"Vì sao?" Trong mắt Uông Hạo Thiên đều là dục vọng mãnh liệt.

"Đây là nhà của em, chúng ta không thể. Nếu như mẹ em biết sẽ không vui." Thích Vi Vi vội vàng sửa sang lại quần áo cho tốt, mẹ vẫn nói với cô cần phải có tự trọng của bản thân.

"Nhưng mà …" Máu cả cơ thể Uông Hạo Thiên lại đang sôi trào lên, một cỗ xúc động khiến anh không thể kiềm chế nổi. Nếu không thể ở trong này vậy thì đổi địa phương khác, đưa tay liền ôm lấy cô.

"Này! Anh làm gì vậy?" Thích Vi Vi sợ hãi hô một tiếng.

"Đi vào trong xe." Uông Hạo Thiên ôm cô liền đi ra cửa.

"Đi vào trong xe làm gì?" Cô thuận miệng hỏi, ngay lập tức hiểu được ý định của anh, kinh hoảng nói: "Không được …Em không muốn."

Nhưng mà bất kể cô giãy dụa như thế nào vẫn bị anh ôm vào trong xe, căn bản không cho cô cơ hội phản kháng, liền đem cô đặt ở dưới thân.

Trong không gian nhỏ hẹp, cô cũng không có cách nào tránh né, thân thể cùng lý trí cũng từ từ từng chút một trầm luân ở dưới sự tấn công mãnh liệt của anh.

Sau khi đạt tới đỉnh cao khoái lạc, lúc này Uông Hạo Thiên mới phát hiện sắc mặt của cô hơi khó coi, quan tâm hỏi: "Làm sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái không?"

Cô lắc đầu, yên lặng mặc quần áo của mình.

"Rốt cuộc em làm sao vậy?" Uông Hạo Thiên đem cô ôm vào trong ngực.

Cô thật im lặng tựa vào trong ngực của anh, lúc này mới nói: "Em cảm giác mình giống như một người phụ nữ hư hỏng, 'xe sốc' một từ xa xôi cỡ nào lại có thể xảy ra đến trên người của em." Ở trong ấn tượng của cô, những việc này chỉ có những người phụ nữ không đứng đắn mới có thể làm.

Uông Hạo Thiên giờ mới hiểu ra, tâm tư của phụ nữ quả nhiên không giống nhau. Lúc này trong lòng cô lại có thể suy nghĩ những cái điều điên loạn này, lấy tay cạ cạ cái mũi nhỏ của cô, cười nói: "Bây giờ em mới biết em là một người phụ nữ hư sao, em vẫn luôn rất hư."

"Em hư ở chỗ nào?" Thích Vi Vi trừng mắt nhìn anh. Nếu là trước đây, chuyện thế này cô nghĩ cũng không dám nghĩ.

"Em hư ở chỗ nào anh không biết. Anh chỉ biết nếu em không hư cũng sẽ không trộm được trái tim của anh. Lúc đầu nó bị rất nhiều người phụ nữ nhớ thương dùng hết mọi thủ đoạn muốn có được nó lại chưa từng có một người thành công, chỉ có em không cần tốn chút công sức nào lại có được nó." Uông Hạo Thiên cầm tay cô đặt tại lồng ngực của mình.

Ánh mắt Thích Vi Vi chậm rãi hạ xuống, đem tay rút về, anh cứ như thế này thì cô làm sao có thể độc ác quyết tâm rời đi anh. Anh có biết chính mình có bao nhiêu lưu luyến ôm ấp của anh, nhưng mà cô không thể nói cũng không thể cho anh biết.

"Tin tưởng anh, tất cả đều sẽ qua thôi." Uông Hạo Thiên hôn lên trán cô một cái.

"Vậy em về trước, anh cũng trở về đi." Thích Vi Vi đi xuống xe, không hề quay đầu lại.

Uông Hạo Thiên thấy cô vào phòng rồi mới khởi động xe rời đi.

Mà bọn họ, ai cũng không chú ý đến có một bóng đen luôn từ một nơi bí mật gần đó nhìn thấy tất cả mọi chuyện, bóng đen giận dữ đến mức không thể nói lên lời.

Thích Vi Vi cả đêm đều không ngủ, cô muốn gọi điện thoại cho Thiên Tứ cùng anh giải thích nhưng mà cô vẫn quyết định tự mình đối mặt giải thích với anh. Cơm sáng cũng chưa ăn, mở cửa lại nhìn thấy anh vẻ mặt tiều tụy phẫn nộ đứng ở cửa.

"Thiên Tứ, anh đến đây từ bao giờ thế?" Cô lắp bắp kinh hãi, đột nhiên có một ý tưởng đáng sợ, chẳng lẽ anh hoàn toàn không có quay về sao. Vậy chuyện tối hôm qua chẳng phải anh đều biết, điều này khiến cho cô làm sao có thể chịu nổi.

Anh lại không nói một lời chỉ là nhìn chằm chằm cô. Tối hôm qua tận mắt nhìn thấy một màn kia khiến cho anh không thể tin, cũng không có cách nào chấp nhận được.

"Thiên Tứ, trước tiên anh cứ vào trong nhà, nghe em giải thích, được không?" Thích Vi Vi có chút luống cuống, kéo anh đi vào.

Anh vẫn không nói một lời nào, rất muốn nghe xem cô giải thích như thế nào.

"Thiên Tứ, em không biết nên giải thích với anh như thế nào. Anh ấy tên là Uông Hạo Thiên, chính là tổng tài của Uông thị." Thích Vi Vi nói.

"Là anh ta sao?" Tuy rằng Hoàng Thiên Tứ đã sớm đoán được anh không phải người bình thường, cũng đã từng hoài nghi nhưng mà thật không ngờ đúng là anh ta. Có điều bọn họ làm sao lại có quan hệ với nhau??.

"Em cùng anh ấy quen biết từ ba tháng trước. Có một ngày mẹ em đột nhiên phát bệnh chạy ra ngoài, nhầm tưởng xe anh ấy thành xe của cha em nên đập xe của anh ấy." Thích Vi Vi đem những chuyện trải qua , cùng với chuyện chính mình sau lại đến bước đường cùng không thể không bán thân, lại gặp được anh nói hết một lần từ đầu đến cuối.

Hoàng Thiên Tứ làm sao cũng không nghĩ đến cô sẽ xảy ra chuyện lớn như thế, kích động cầm lấy bả vai của cô: "Vì sao em không nói cho anh biết? Vì sao không tìm anh để cho anh nghĩ biện pháp?"

"Anh có thể có biện pháp gì? Em không phải không nghĩ qua nói cho anh, nhưng mà anh đi đâu mà tìm một trăm vạn. Em đã liên lụy anh quá nhiều, làm sao còn có thể khiến anh cùng em chịu khó khăn." Thích Vi Vi nhìn anh, nếu anh có biện pháp giúp đỡ mình, cô đã sớm nói.

"Anh không sợ bị em liên lụy. Em có biết anh yêu em, vì em cái gì anh cũng đều nguyện ý làm. Em hiểu chưa?" Anh quát.

"Em hiểu. Nhưng mà chính vì như thế, em mới không thể nói cho anh. Em dựa vào cái gì mà làm liên lụy anh." Thích Vi Vi khóc, anh làm sao biết lúc trước chính mình thống khổ đến cỡ nào.

"Vậy em đã từng nghĩ đến cảm nhận của anh chưa? Nghĩ đến người đàn ông khác có được em, anh sẽ thống khổ đến mức nào. Nếu là như thế thì anh tình nguyện vì em mà mất hết tất cả." Anh đã đau đến không muốn sống nữa.

"Em đã từng nghĩ đến nhưng mà anh có cha, mẹ, có bà nội. Anh mất hết tất cả, thế nhưng anh có nghĩ đến bọn họ không? Em không thể ích kỷ như vậy." Thích Vi Vi hỏi lại anh.

"Cho dù em nói đều đúng, nhưng mà em có nghĩ đến cảm nhận của anh không? Em có nghĩ đến cảm nhận của anh sau khi biết chân tướng sự việc không?" Đôi mắt anh vẫn đỏ nhìn chằm chằm cô.

"Em đã từng nghĩ đến, cho nên em mới thử anh. Nhưng mà anh nói nếu anh yêu cô ấy, anh sẽ không để ý."

Hoàng Thiên Tứ ngây ra một lúc, mới đột nhiên nhớ tới việc mà cô nói về người bạn cùng lớp. Thì ra chuyện này là chuyện của chính cô, hèn chi anh vẫn cứ có cảm giác cô thay đổi, hóa ra cô thật sự thay đổi. Chính mình cũng thật là ngốc, nhưng mà nói là một chuyện, sự thật xảy ra trên người của mình lại là một chuyện khác. Thống khổ lấy tay đánh vào đầu của mình: "Vì sao lại như vậy? Vì sao lại như vậy?"

"Thiên Tứ, anh không nên tự thương tổn chính mình, nếu anh muốn đánh thì hãy đánh em. Em biết bản thân có lỗi với anh, làm anh bị thương tổn, anh muốn làm thế nào đều được." Thích Vi Vi ôm chặt tay anh, nhìn thấy bộ dạng anh như thế này lòng mình có bao nhiêu đau.

"Em biết rõ anh sẽ không thương tổn em, em biết rõ anh yêu em nhiều bao nhiêu. Tại sao em có thể đối xử với anh như thế?" Hoàng Thiên Tứ cho là chính mình sẽ rất đại nhân đại lượng, thì ra anh để ý như vậy, đố kị muốn chết.

"Thật xin lỗi, thật sự rất xin lỗi." Cô khóc nói xin lỗi, trừ bỏ nói xin lỗi cô không biết chính mình còn có thể nói cái gì.

"Không cần, anh không muốn nghe em nói xin lỗi. Anh không cần. Vi Vi, em nói cho anh biết, em yêu anh ta không? Em có yêu anh ta không?" Hoàng Thiên Tứ hết sức kích động lay cô.

107. Chương 107: Em Có Yêu Anh Không?

Nhìn đến anh kích động như thế, Thích Vi Vi không biết nên trả lời anh như thế nào. Cô không thể phủ nhận trong lòng mình có Uông Hạo Thiên, cô lại càng không muốn tiếp tục lừa dối anh, đành phải lắc đầu nói: "Em không biết." Tâm Hoàng Thiên Tứ thoáng cái rơi xuống hố sâu, tuy rằng đáp án này anh đã sớm dự cảm được, nhưng mà anh không nghĩ đến cô lại thẳng thắn như vậy. Ánh mắt làm cho người ta sợ hãi nhìn chằm chằm cô: "Vì sao em không lừa dối anh? Vì sao em lại thành thật như vậy?"

"Thiên Tứ, anh không nên như vậy. Em không muốn lừa dối anh, trên đời này ngoại trừ mẹ em, anh chính là người đối xử với em tốt nhất." Thích Vi Vi biết mình tổn thương anh rất sâu, nhưng mà nếu lúc trước cô có thể lựa chọn, kết quả nhất định sẽ không như ngày hôm nay.

"Vậy em nói cho anh biết, em có yêu anh không?" Hoàng Thiên Tứ lại đột nhiên hỏi.

"Yêu." Cô không có một chút do dự trả lời. Đúng vậy, cô yêu, luôn luôn yêu, chỉ là cô không biết tình yêu này sâu đậm bao nhiêu.

Hoàng Thiên Tứ không nghĩ đến cô trả lời nhanh như vậy, trong lòng vui mừng đồng thời lại mang theo vài phần hoài nghi. Cô sẽ không phải là muốn làm ình an tâm nên mới cố ý nói như vậy chứ.

Nhận ra hoài nghi trên mặt anh, lúc này cô mới giải thích nói: "Ngày hôm qua là ngày hợp đồng của em với anh ấy kết thúc. Ban đầu, em muốn hẹn anh đến nhà, thật ra là vì em muốn nói cho anh biết tất cả mọi chuyện, để cho anh tự mình lựa chọn. Nếu anh còn muốn lựa chọn em, cả đời này em nhất định sẽ thật tâm yêu anh, nếu anh không cần em, em cũng sẽ không trách anh. Nhưng mà anh cũng không có để cho em nói hết lời, em lại càng không ngờ đến anh ấy sẽ đuổi đến đây."

"Những gì em nói có phải là thật không?" Hoàng Thiên Tứ nhìn cô hỏi.

"Thật." Cô gật đầu. Thật ra anh hoàn toàn không biết, chính mình vì anh đã làm những chuyện gì. Từ khi vừa mới bắt đầu đã tìm đủ mọi cách muốn trốn tránh Uông Hạo Thiên, sau đó lại muốn đem thân thể trong sạch giao cho anh. Chẳng qua là giữa bọn họ dường như không có duyên, luôn thần xui quỷ khiến mới đến tình trạng như ngày hôm nay.

Nhìn thấy ánh mắt của cô rất thẳng thắn, không giống như là đang nói dối. Nhưng mà một màn tối hôm qua kia, không biết cô muốn giải thích như thế nào. Anh rất muốn mở miệng chất vấn, nhưng mà anh vẫn nhịn xuống. Anh biết, nếu như cô biết mình thấy được một màn kia có lẽ anh và cô vĩnh viễn cũng sẽ không có khả năng. Nghĩ đến mất đi cô tim của anh rất đau, nhưng mà nghĩ đến cô cùng với anh ta …Tim lại càng đau.

"Thiên Tứ, em không xin anh tha thứ cho em, chỉ xin anh đừng hận em." Thích Vi Vi biết anh chắc chắn sẽ không tha thứ ình, nếu là mình có lẽ cũng không có cách nào tha thứ.

"Anh không hận em. Anh hận chính anh, vì sao không thể bảo vệ được em. Anh hận chính anh vì sao vô dụng như vậy." Anh dùng tay hung hăng nện về phía bàn thủy tinh ở bên cạnh.

"Xoảng." Thủy tinh vỡ tan, còn trên tay anh cũng bị thủy tinh cắt bị thương. Máu tươi từng giọt từng giọt rơi xuống.

"Thiên Tứ, anh có làm sao không? Tại sao anh có thể tự thương tổn chính mình?" Cô hoảng hốt hô một tiếng, giữ chặt cánh tay anh.

"Không cần lo cho anh. Để cho anh bị thương, để cho anh đau, như vậy trong lòng anh mới có thể dễ chịu một chút." Hoàng Thiên Tứ gào thét, hiện tại anh chỉ nghĩ muốn phát tiết.

"Không cần, Thiên Tứ, xin anh không cần như vậy. Anh đang tự trừng phạt mình, hay là đang trừng phạt em đây." Cô gắt gao ôm lấy anh, khóc cầu xin nói. Anh thương tổn chính mình như vậy khiến cho cô làm sao có thể yên lòng.

"Anh đang tự trừng phạt chính mình." Anh chậm rãi buông cánh tay xuống, máu tươi trên tay từng giọt từng giọt rơi xuống.

Thích Vi Vi lau lau nước mắt, vội vàng tìm kiếm hộp cấp cứu trong nhà để băng bó cho anh.

Anh lại đột nhiên ôm chặt lấy cô, thanh âm run rẩy mang theo sợ hãi: "Vi Vi, hứa với anh, không cần rời xa anh, được không? Anh không thể không có em, em nói em yêu anh mà."

Nhìn thấy bộ dạng anh như thế này, cô thật sự rất đau lòng, cô dựa vào cái gì mà thương tổn anh như thế. Thương tổn người đàn ông vẫn luôn luôn âm thầm quan tâm cô, yêu cô. Tay chậm rãi ôm chặt anh: "Em sẽ không rời xa anh, chỉ cần anh còn muốn em, em sẽ không rời xa anh."

"Anh muốn em, bất kể em làm cái gì anh đều muốn em." Hoàng Thiên Tứ nhìn cô, môi chậm rãi tới gần môi cô, nụ hôn này anh chờ đã rất lâu rồi.

Thích Vi Vi theo bản năng muốn trốn tránh, nhưng mà cô biết cô không thể tránh.

Chẳng qua thời điểm môi của anh chạm đến môi của mình, sao cô lại có cảm giác xa lạ như thế, thân thể cũng cứng ngắc.

Hoàng Thiên Tứ hôn cô, trong đầu cũng không ngừng xuất hiện một màn cô bị anh ta hôn tối hôm qua. Máu huyết lập tức dâng lên khiến cho anh vô cùng tức giận, điên cuồng mút lấy đôi môi cánh hoa của cô. Cô là của anh, cô là của anh.

Rất đau, thật sự rất đau nhưng mà cô cố chịu đựng, bởi vì cô nhìn được trong mắt của anh có một tia lửa giận.

Một màn tối hôm qua kia, hết lần này đến lần khác không ngừng xuất hiện trong đầu của anh, đó là hình dáng chiếc xe BMW màu đen đang rung động. Nhiều năm qua anh vẫn luôn chờ, vẫn luôn tôn trọng cô, nhưng không nghĩ đến lại đem cô đưa vào trong lòng của người khác. Nghĩ đến những điều này anh hoàn toàn nổi giận, ôm cô liền ngã vào trên giường. Tay xé rách quần áo của cô, trong đầu chỉ có một ý tưởng, anh muốn có được cô khiến cho cô hoàn toàn thuộc về mình.

"Thiên Tứ, anh làm gì vậy? Anh mau dừng lại." Thích Vi Vi bị hành động của anh làm cho sợ hãi, hơn nữa cô chưa bao giờ thấy anh không khống chế được như vậy, trước đây anh luôn đối xử với mình rất dịu dàng.

"Vi Vi, anh muốn em thuộc về anh, hoàn toàn thuộc về anh. Anh không muốn chờ thêm nữa, ngay bây giờ anh muốn có được em." Tay anh cũng không có dừng lại động tác, từ, áo lót của cô đã bị anh xé nát.

"Không được, Thiên Tứ, anh bình tĩnh một chút, van cầu anh không cần như thế." Thích Vi Vi giãy dụa lung tung, cô còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý.

"Tại sao không được? Em có thể cùng anh ta ở chung một chỗ vì sao không thể cùng anh ở chungmột chỗ? Có phải em căn bản là không yêu anh không? Nếu em yêu anh tại sao lại không chịu chấp nhận anh? Có phải em vẫn còn nghĩ đến anh ta không?" Hoàng Thiên Tứ mất đi lý trí quát, tay thoáng cái kéo váy của cô xuống.

Thân thể cô bỗng chốc cứng lại, những lời này chạm đến miệng vết thương trong lòng cô, nhắm mắt lại, nước mắt không ngừng chảy xuống: "Thiên Tứ, nếu anh cho rằng đây là biểu hiện cho việc em yêu anh, vậy thì em đồng ý."

Hoàng Thiên Tứ bỗng nhiên dừng tay lại, nhìn đến thân thể gần như trần truồng của cô. Trời ạ, anh đang làm gì thế này? Anh yêu cô, tại sao có thể thương tổn đến cô, anh bị làm sao vậy? Lập tức kéo chăn qua che đậy thân thể của cô, xin lỗi nói: "Vi Vi, thật xin lỗi. Anh không phải cố ý."

"Thiên Tứ, em biết. Em không trách anh." Cô vẫn nhắm mắt lại như cũ, bất kể anh làm cái gì cô cũng sẽ không trách anh.

"Em cố gắng nghỉ ngơi cho tốt. Anh đi trước." Anh lập tức lao ra ngoài cửa, việc này hoàn toàn vượt ra ngoài sức tưởng tượng của anh, khiến cho trái tim anh đau đớn. Nhưng mà nghĩ đến mất đi cô lòng của mình lại càng đau, cho nên anh muốn suy nghĩ lại cho thật tốt.

Lúc này Thích Vi Vi mới dùng chăn phủ lên đầu của mình, đau khổ nghẹn ngào. Tại sao cô lại có thể đưa mình đến loại tình trạng này, một người là bản thân không thể thoát khỏi, một người là bản thân không thể thương tổn. Cô nên làm cái gì bây giờ?

108. Chương 108: Niềm Vui Của Mẹ.

Thời điểm thống khổ nhất, bất lực nhất, người mà Thích Vi Vi nghĩ đến đó chính là mẹ. "Vi Vi, hôm nay không phải là chủ nhật, sao con lại có thời gian đến thăm mẹ vậy?" Tinh thần bà Thích rất tốt, nhìn thấy cô, bà có chút vui mừng ngoài ý muốn.

"Con nhớ mẹ, đúng lúc hôm nay không có tiết học cho nên đến thăm mẹ." Cô nhấc đầu tựa vào trong lòng của bà.

"Có phải có chuyện gì không? Mẹ thấy sắc mặt con không tốt lắm." Bà Thích lấy tay vuốt đầu cô, quan tâm hỏi. Suy cho cùng cũng là mẹ con tâm linh tương thông, vừa tùy tiện nhìn một cái đã nhìn ra.

"Không có, hai ngày trước con bị cảm, vừa mới khỏi." Cô bịa chuyện nói.

"Bị cảm? Làm sao lại bị cảm? Con nhất định phải tự chăm sóc chính mình cho cẩn thận, biết không?" Bà Thích đau lòng dặn dò.

"Mẹ, con biết mà. Đúng rồi, còn mẹ? Mẹ thế nào rồi?" Cô đứng dậy giúp mẹ nắn bóp bả vai.

"Mẹ đã khá hơn nhiều. Vi Vi, con biết không, suốt nửa tháng nay mẹ đã không có phát bệnh rồi. Bác sĩ thường xuyên cùng mẹ tâm sự, mẹ cũng bình thản chấp nhận chuyện cha con đã rời xa mẹ. Thật ra không có gì là không vượt qua được, không có ông ấy cuộc sống của mẹ con ta vẫn rất tốt." Bà Thích nhìn cô, trên mặt bà từ đầu đến cuối đều mang theo tươi cười.

"Thật vậy sao? Vậy thì tốt quá." Cô vui vẻ ôm lấy bà. Đây là lần đầu tiên mẹ nhắc đến cha mà lại bình thản như vậy, bình tĩnh không có một tia kích động, trên mặt cũng không có thù hận.

"Còn có chuyện tốt hơn nữa kìa. Bác sĩ nói, mẹ ở thêm hai tháng nữa nếu như tất cả bình thường mẹ có thể về nhà. Mẹ có thể chăm sóc cho con rồi… mấy năm nay thật sự là khổ cho con." Bà Thích nhìn cô, ánh mắt tràn đầy áy náy.

"Mẹ, mẹ đừng nói như vậy. Con không hề cực khổ chút nào. Bây giờ mẹ không phải đã khá hơn sao, chờ mẹ về nhà con sẽ trang trí lại nhà cửa, đổi mới hoàn toàn. Chúng ta sẽ bắt đầu lại một cuộc sống mới." Cô quả thật rất cao hứng, đây là tin tức tốt nhất mà cô nghe được trong mấy ngày nay.

"Kiểm tra phòng đây. Có chuyện gì mà khiến hai người vui vẻ như vậy?" Y tá đi vào cười hỏi.

"Bệnh của mẹ em tốt hơn nhiều rồi, em thật sự rất vui." Cô nói, trên mặt không thể che giấu được sự vui sướng.

"Đúng thật là nên vui mừng, chẳng qua mẹ em cũng sắp xuất viện rồi tại sao còn nộp một trăm vạn tiền viện phí nữa. Chẳng lẽ em muốn ẹ em tiếp tục điều dưỡng sao?" Y tá thuận miệng hỏi.

"Một trăm vạn tiền viện phí?" Thích Vi Vi sửng sốt, mẹ cô cũng ngây ngẩn cả người, hai người nhìn nhau đồng thời hỏi: "Là ai nộp vậy?"

"Hả? Hai người không biết sao?" Y tá khó hiểu nhìn hai người: "Tôi cũng không rõ lắm, chỉ là nghe nói đó là một người đàn ông nộp."

“Một người đàn ông? Là ai?” Thích Vi Vi cùng mẹ cô đồng thời nghĩ tới một người. Ngoại trừ ông ta ra hẳn là không có ai khác, nhưng mà vì sao ông ta đột nhiên lại đem đến một trăm vạn, chẳng lẽ là lương tâm bất an sao.

“Mẹ, mẹ yên tâm. Con sẽ đem tiền mang trả cho ông ta.” Cô sợ mẹ khổ sở vội vàng nói, hơn nữa cô cũng không muốn nhận tiền của người kia.

“Vì sao phải mang trả mà không nhận lấy?” Bà Thích nói.

Thích Vi Vi kinh ngạc nhìn bà, bà làm sao vậy, chẳng lẽ lại phát bệnh sao?! Nhưng mà cũng không giống lắm, bà rất tự nhiên, thoạt nhìn cũng rất bình thường.

“Đừng nhìn mẹ như thế. Mẹ rất tốt, có phải con rất khó hiểu vì sao mẹ lại đột nhiên thay đổi ý định đúng không?” Bà nhìn cô hỏi.

“Vâng ạ.” Cô gật đầu “Nếu là trước đây, mẹ nhất định rất kích động muốn cho con mang trả.”

“Con gái ngốc, đó là trước kia mẹ không có hiểu biết, hiện tại mẹ đã tốt hơn nhiều. Có nhiều chuyện mẹ cũng đã suy nghĩ cẩn thận, nếu mọi chuyện đã đi đến bước đường này, mẹ cần phải học cách chấp nhận. Chỉ là mẹ và cha con đã phải cực khổ bao nhiêu năm, thành công của ông ta cũng có một nửa tiền là của mẹ, vì sao mẹ lại không được phép dùng. Mẹ cũng muốn khiến cho Dương Vũ Tình nếm thử mùi vị trong lòng chồng mình nghĩ đến người đàn bà khác. Mặc dù mẹ cũng không muốn trả thù nhưng mà nếu như có thể vẹn cả đôi đường, cớ sao mẹ lại không làm.” Bà Thích vỗ về tay cô, bây giờ bà cũng nghĩ thông suốt tất cả rồi.

“Mẹ, những điều này là do ai dạy ẹ thế?” Thích Vi Vi kinh ngạc nhìn bà, cô chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày bà nghĩ thông suốt sẽ đối mặt với chuyện của cha bình thản như thế.

“Ha ha, là một bệnh nhân trước kia đã ở đây chữa bệnh, sau đó đã ra viện. Bà ấy thường xuyên tình nguyện đến giảng giải quyền công dân ọi người. Việc này gần giống như việc bà ấy tìm được người để tâm sự, bà ấy nói ọi người biết nên bảo vệ quyền lợi của mình, yêu thương chính mình. Không nên lấy sai lầm của người khác để trừng phạt chính mình, thú vị nhất chính là bà ấy nói còn có gậy ông đập lưng ông.” Bà cười nói.

“Quá thần kỳ, bà ấy là ai vậy? Rất thông minh, con thật sự muốn gặp bà ấy.” Thích Vi Vi sùng bái nói, bà ấy nói quá đúng.

“Cái này thì mẹ không biết, bà ấy cũng không đến định kỳ bởi vì bà ấy rất bận. Hay là như thế này, nếu lần sau bà ấy đến mẹ sẽ xin bà ấy số điện thoại, được không?” Bà Thích nói, bà cũng hi vọng con gái của bà có thể nghe được một chút ý kiến của bà ấy để sau này cuộc sống hôn nhân có thể mỹ mãn.

“Vâng.” Thích Vi Vi gật đầu, nhìn thấy bà trở nên thông suốt mặc dù khiến cho cô có cảm giác thật bất ngờ. Nhưng mà bệnh của bà có thể tốt lên, bà có thể thông suốt chuyện của cha thì tốt hơn so với bất kỳ chuyện gì.

“Con gái, nhớ thay mẹ cám ơn cha của con.” Bà Thích nói.

“Vâng ạ.” Cô gật đầu, đột nhiên nghĩ đến muốn nói cho bà biết người đàn bà kia sinh một đứa con trai. Nhưng mà nghĩ đến bệnh của bà đúng lúc không thể bị kích thích, cô vẫn là nhịn xuống.

“Con gái, đã lâu không thấy Thiên Tứ. Lần sau đến, hai đứa cùng nhau đến đi.” Bà Thích nói, đứa con rể này bà vô cùng vừa lòng. Mấy năm nay đối với mình hết lòng chăm sóc, bà cũng xem ở trong mắt, ghi tạc ở trong lòng.

“Vâng.” Ánh mắt Thích Vi Vi tránh né một chút, ở trên mặt của bà hôn một cái “Mẹ, con đi trước đây. Hôm nào con lại vào thăm mẹ.”

“Con đi cẩn thận nhé.”

“Vâng.”

Đi ra phòng bệnh, cô trực tiếp đến phòng làm việc của bác sĩ, gõ gõ cửa.

“Vào đi.”

“Chào bác sĩ, cháu không làm phiền chú chứ.”

“Là Vi Vi à, hôm nay rảnh đến thăm mẹ hả?” Bác sĩ cười nói.

“Vâng, cháu đến để cám ơn bác sĩ . Hôm nay nhìn thấy tinh thần của mẹ cháu rất tốt, tâm tình cũng thoải mái rất nhiều, thật sự rất cám ơn bác sĩ.” Thích Vi Vi cúi gập người xuống, cho ông một ánh mắt cảm ơn sâu sắc.

“Đừng như vậy, chú là bác sĩ, đây là việc mà chú phải làm. Mẹ của cháu tâm tình đã cân bằng rất nhiều, đã không còn vướng mắc với quá khứ nữa. Tình trạng của bà ấy đúng là đã rất tốt, chú nghĩ bà ấy rất nhanh có thể xuất viện, nhưng mà cháu cũng phải nhớ kỹ cố gắng hết sức đừng kích thích bà ấy, biết không?” Bác sĩ vội vàng nâng cô dậy.

“Cháu biết, nhưng mà vẫn cám ơn chú, là chú ẹ cháu một cuộc sống mới.” Cô gật đầu, cái loại cảm kích trong lòng này là không thể nói được thành lời.

“Cháu quá khách sáo rồi, có thời gian đến thăm mẹ nhiều một chút.” Trên mặt bác sĩ mang theo ý cười, ông thật rất thích cô bé này.

“Vâng, cháu đi trước đây. Tạm biệt bác sĩ.” Thích Vi Vi cầm tay ông lắc lắc.

“Tạm biệt.”

109. Chương 109: Thiên Tứ Cầu Hôn.

Trong văn phòng, sau khi hoàn thành xong công việc, Uông Hạo Thiên phân phó nói: “Thiên Lỗi, cậu giúp tôi đi mua một căn nhà, khoảng hơn một trăm mét vuông là được rồi.” “Mua nhà?” Sở Thiên Lỗi kinh ngạc nhìn anh: “Nhà của cậu còn chưa đủ nhiều sao?” Không, cho dù cùng Daisy kết hôn, biệt thự của anh cũng đủ rồi.

“Nhà của tôi là đủ nhiều, nhưng mà tôi có nói là mua cho chính tôi sao?” Uông Hạo Thiên trừng mắt liếc anh một cái: “Là cho Thích Vi Vi, chỗ ở của cô ấy rất tồi tàn, quá nhỏ lại quá cũ.” Đương nhiên anh cũng có tâm tư riêng, anh muốn mua một căn nhà của riêng anh và cô.

“Mua cho cô ấy? Chẳng lẽ cậu còn không muốn cùng cô ấy kết thúc sao? Dù sao cậu đã đính hôn với Daisy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hai người hẳn là sẽ kết hôn.” Sở Thiên Lỗi nói, tuy rằng anh kéo dài thời gian, nhưng mà chính mình nhận thấy muốn Daisy thay đổi tâm ý tỷ lệ rất nhỏ.

“Không những nói tôi cùng Daisy không có kết hôn, mặc dù là kết hôn tôi cũng sẽ không buông tha cho Thích Vi Vi. Cô ấy chính là người phụ nữ đầu tiên tôi yêu trong mấy năm qua.” Uông Hạo Thiên đã sớm nghĩ kỹ.

“Xem ra là tôi lo bò trắng răng, tuy nhiên loại người có thân phận giống như cậu dù có mấy người tình nhân cũng không quá đáng. Được rồi, tôi sẽ lập tức đi làm, nhưng mà chỉ sợ cô ấy sẽ không chịu nhận.” Sở Thiên Lỗi nói.

Tuy rằng không phải rất quen biết cô, nhưng mà cá tính của cô chính mình vẫn là liếc mắt một cái liền nhìn ra.

“Điều này không phải do cô ấy quyết định. Cậu cứ đi làm là được rồi.” Uông Hạo Thiên tự có biện pháp khiến cô phải nhận.

“Được rồi, tôi đi đây.” Sở Thiên Lỗi gật đầu.

Bước chân Thích Vi Vi nặng nề đi về đến nhà, cô vẫn như cũ không nghĩ ra biện pháp giải quyết chuyện đã xảy ra. Đột nhiên nhìn thấy Hoàng Thiên Tứ đứng ở cửa, giống như đang đợi cô.

“Vi Vi, em đã trở về.” Anh từng bước đi tới liền cầm tay cô.

“Thiên Tứ, tại sao anh lại chờ ở đây? Chúng ta vào nhà đã.” Cô không muốn bị mọi người nhìn thấy, vội lấy chìa khóa ra mở cửa.

Vừa mới vào trong nhà, anh bỗng chốc đem cô gắt gao ôm vào trong ngực "Vi Vi, anh đã nghĩ kỹ rồi, anh không thể mất em. Mọi chuyện trước kia chúng ta đều quên hết đi, không nên tính toán nữa. Anh biết em cũng là bất đắc dĩ, từ giờ trở đi chúng ta làm lại từ đầu được không?"

"Thiên Tứ, anh thật sự không so đo, không để ý sao?" Thích Vi Vi nhìn anh. Tuy rằng lời anh nói khiến ình cảm động, nhưng mà cô vẫn còn lo lắng.

"Nếu anh nói không để ý em sẽ tin sao? Anh để ý. Từ nhỏ anh đã thích em, lớn lên lại càng vô phương cứu chữa yêu em. Anh thừa nhận anh rất hi vọng trong sạch của em thuộc về anh, nhưng mà anh cũng biết đây không phải lỗi của em. Sau khi trở về, anh đã suy nghĩ qua mấy trăm loại khả năng nhưng mà chỉ cần nghĩ đến sẽ mất đi em, lòng anh sẽ rất đau. Lúc này anh mới nhận ra rằng tình yêu của anh đối với em đã ăn sâu vào tận xương tủy, cho nên Vi Vi hãy để cho chúng ta bắt đầu lại một lần nữa, được không?" Ánh mắt Hoàng Thiên Tứ dịu dàng nhìn cô.

Thích Vi Vi nhìn anh, tuy rằng anh nói rất chân thành, nhưng mà cô vẫn nhìn ra được thống khổ ở chỗ sâu trong ánh mắt của anh. Có điều cô biết loại đau thương này là chính mình gây cho anh, anh lại có thể không so đo những chuyện trước kia, chấp nhận chính mình như vậy. Tình yêu này khiến cho cô cảm động, người đàn ông yêu mình như vậy, cô làm sao có thể bỏ qua, làm sao có thể buông tha. Bỗng chốc khóc òa lên ngã vào trong ngực của anh: "Vâng."

"Vi Vi, chúng ta kết hôn đi." Anh đột nhiên nói thêm.

"Kết hôn? Nhưng mà em còn đang đi học." Cô sửng sốt, cô chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này.

"Đúng, kết hôn. Anh sợ mất đi em, thật sự rất sợ. Chúng ta trước tiên cứ đi đăng ký, chờ em tốt nghiệp xong lại cử hành hôn lễ." Chỉ có làm như thế cô mới có thể chân chính thuộc về mình.

Tim Thích Vi Vi lập tức rối loạn, cô thật sự phải kết hôn bây giờ sao, hơn nữa Thiên Tứ anh ấy có phải nhất thời xúc động không? Có khi nào sau này sẽ hối hận không? Dù sao kết hôn không phải là trò đùa.

"Vi Vi, em không muốn sao? Em không muốn gả cho anh sao?" Hoàng Thiên Tứ bắt lấy cánh tay cô, có chút khẩn trương.

"Không, Thiên Tứ, em đồng ý. Nhưng mà chuyện lớn như vậy em phải nói ẹ biết, nghe xem ý kiến của bà như thế nào." Cô vội vàng nói, chỉ có thể lấy mẹ ra làm lá chắn trước đã.

"Được rồi, vậy chủ nhật chúng ta cùng đi thăm bác." Hoàng Thiên Tứ nở nụ cười, anh tin tưởng bác gái nhất định sẽ đồng ý.

Tim Thích Vi Vi lại nổi lên buồn bực bất an, tâm trí không yên, cô không biết chính mình đang suy nghĩ gì. Kết hôn, nếu mẹ cũng đồng ý, cô thật sự muốn kết hôn sao. Vì sao cô lại không có một chút vui sướng ngược lại là vô cùng nặng nề.

Trong cửa hàng tiện lợi.

Đàm Tiểu Tiểu nhìn thấy cô đem nước khoáng đặt ở trên kệ đồ uống, đem đồ uống đặt ở trên kệ nước khoáng. Bộ dạng không yên lòng, không biết đang suy nghĩ cái gì, bèn đi qua vỗ vỗ cô hỏi: "Vi Vi, cậu làm sao vậy? Đang suy nghĩ chuyện gì thế?"

"Tiểu Tiểu, anh Thiên Tứ cầu hôn mình." Cô im lặng một lát nói.

"Cái gì? Cậu nói cái gì?" Đàm Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn cô: "Tại sao đột nhiên anh ấy lại cầu hôn với cậu? Cậu không phải vẫn còn đang đi học sao?"

"Anh ấy đã biết, cái gì anh ấy cũng đều biết hết. Anh ấy nói anh ấy không để ý mọi chuyện trước kia, anh ấy nói anh ấy không muốn mất đi mình cho nên anh ấy cầu hôn mình." Thích Vi Vi dựa vào kệ hàng, chậm rãi ngồi xuống đất, lấy tay vuốt tóc của mình, vẻ mặt thống khổ.

"Anh ấy biết quan hệ giữa cậu và Uông Hạo Thiên? Tại sao anh ấy lại biết?" Đàm Tiểu Tiểu bị tình huống bất ngờ này khiến cho khó hiểu, tuy nhiên anh làm sao mà biết được đã không còn quan trọng nữa, nhìn cô nói: "Vậy còn cậu? Cậu nghĩ như thế nào? Cậu thật sự muốn kết hôn sao?"

"Mình không biết, mình không biết." Cô lắc đầu, cô thật sự không biết.

"Vi Vi, cậu không thể đồng ý với anh ấy, không thể kết hôn, biết không?" Đàm Tiếu Tiếu thật nghiêm túc nói.

"Vì sao?" Thích Vi Vi ngẩng đầu nhìn cô.

"Mình tin tưởng anh ấy là thật lòng yêu cậu nhưng mà càng yêu thì sẽ càng để ý, cậu biết không? Giống như mình vậy." Sắc mặt Đàm Tiếu Tiếu ảm đạm một chút: "Biết người phụ nữ mình yêu cùng với người đàn ông khác ở chung một chỗ, mình biết anh ấy bị đả kích rất lớn. Anh ấy không thể tiếp nhận lại càng không thể mất đi cậu, cho nên trong lòng anh ấy chỉ có một ý tưởng, muốn làm cho cậu thuộc về anh ấy. Kết hôn chính là lựa chọn tốt nhất, nhưng khi tất cả chuyện này yên ổn thì sao, anh ấy sẽ như thế nào, anh ấy thật sự sẽ không thèm để ý sao. Vi Vi, bây giờ hai người cần chính là bình tĩnh, biết không?"

"Tiếu Tiếu, hiện tại mình không có cách nào suy nghĩ bất cứ chuyện gì. Trong đầu của mình đang rối bời, không thể suy nghĩ được gì hết." Thích Vi Vi lấy tay đấm vào đầu của mình.

"Vi Vi, cậu đừng như vậy. Không bằng thế này đi, cậu đừng suy nghĩ nữa, chuyện gì cũng không để ý, đi ra ngoài chơi vài ngày cho tâm tình thoải mái. Nghĩ mà xem, mình chính là cũng làm như vậy, thật ra bây giờ nghĩ lại cũng không có cái gì ghê gớm." Đàm Tiếu Tiếu nói.

"Đi ra ngoài giải sầu?" Thích Vi Vi nhìn cô, có lẽ lúc này lánh mặt vài ngày cũng là một biện pháp: "Nhưng mà mình nên đi đâu đây?"

"Đi tới chỗ mà mình đã đi, lập tức mua vé đi đi. Nơi này giao cho mình, trường học mình cũng sẽ thay cậu xin phép." Đàm Tiếu Tiếu nói.

"Được rồi." Thích Vi Vi gật đầu. Uông Hạo Thiên chỉ ình thời gian một ngày, ngày mai anh nhất định sẽ quay lại tìm mình. Còn có Thiên Tứ nữa, anh nhất định cũng sẽ tới. Nếu không đi, cô nhất định sẽ bị bọn họ bức điên.

110. Chương 110: Hai Người Đàn Ông Tranh Đấu.

Sáng sớm Hoàng Thiên Tứ liền ôm một bó hoa hồng to đi đến trước cửa nhà cô gõ cửa, nhưng mà đợi hồi lâu lại không thấy ai trả lời. Chẳng lẽ sớm như vậy cô đã đi học sao, lấy điện thoại di động ra gọi điện cho cô. "Thật xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy."

Tắt máy, tại sao tự nhiên lại tắt máy? Mặt của anh đột nhiên trở nên khó coi, chẳng lẽ cô lại cùng người đàn ông kia ở chung một chỗ. Lửa giận thoáng cái bừng lên trong lòng, hung hăng đem hoa hồng ném xuống đất.

Bó hoa nháy mắt rơi rụng đầy đất.

Nhìn thấy những đóa hoa rơi rụng kia, anh đột nhiên tỉnh táo lại, không, anh không thể kích động như vậy. Cô đã đồng ý gả ình rồi, nói không chừng điện thoại của cô đúng lúc hết pin hoặc là trong lúc vô tình tắt điện thoại. Anh phải tin tưởng cô, nhưng mà anh phải làm thế nào mới có thể tin tưởng cô. Nhìn đồng hồ, đã đến thời gian đi làm, anh đành phải chờ hết giờ làm lại đến tìm cô.

Sở Thiên Lỗi vừa đi vào văn phòng liền đem chìa khóa nhà ném lên trên bàn của anh, hài hước nói: "Đã mua, cũng đã trang hoàng đầy đủ, lập tức có thể vào ở. Trong lòng vịnh, rất vắng ve, vô cùng thích hợp cho việc hẹn hò kín đáo."

"Đừng nói khó nghe như vậy, cái gì mà hẹn hò kín đáo, tôi là quang minh chính đại hẹn hò." Uông Hạo Thiên cầm lấy chìa khóa, nhịn không được khen: "Có điều, Thiên Lỗi, hiện tại tốc độ làm việc của cậu càng ngày càng nhanh."

"Đây còn không phải là bị cậu ép. Cậu không biết lúc cậu ở Mỹ hai tháng, tôi bận đến mức thời gian ngủ cũng đều không có." Sở Thiên Lỗi nhớ đến việc này liền đầy một bụng oán khí.

"Được rồi, đừng oán giận nữa, chờ qua đợt bận rộn này liền cho cậu nghỉ ngơi." Uông Hạo Thiên cười nói, khó trách anh lại oán hận như vậy.

"Đây chính là cậu nói đó." Sở Thiên Lỗi sợ anh sẽ đổi ý.

“Là tôi nói.” Uông Hạo Thiên liếc mắt nhìn anh một cái, tuy nhiên thời gian nghỉ là phải do anh quyết định.

“Cốc cốc cốc…” Cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, vẻ mặt Daisy mỉm cười đứng ở nơi đó, nho nhã lễ độ nói: “Em có thể vào không?”

Uông Hạo Thiên ngây ra một lúc, sao cô lại đến đây, nhìn cô nói: “Daisy, vào đi.”

“Daisy tiểu thư.” Sở Thiên Lỗi hướng cô gật đầu.

“Chào Sở tiên sinh.” Cô cũng lễ phép gật đầu, nhìn anh nói: “Hạo Thiên, em không có làm phiền anh chứ?”

“Đã làm phiền rồi, nói đi, có việc gì sao?” Uông Hạo Thiên nhìn cô, anh cố ý nói như vậy là muốn phá hỏng ấn tượng của chính mình ở trong lòng cô.

Daisy có chút xấu hổ, không nghĩ đến anh lại không để ình mặt mũi như thế: “Không có chuyện gì, em chỉ là muốn hỏi một chút, lần đầu tiên em đến Thượng Hải anh có thể dẫn em đi ra ngoài xem có được không?” Cô là muốn làm cho anh đi cùng mình, thuận tiện bồi dưỡng tình cảm.

“Anh …” Vừa định nói không rảnh. Uông Hạo Thiên nhìn đến Sở Thiên Lỗi ở trước mặt, nháy mắt trong lòng nghĩ ra một chủ ý, ra vẻ khó xử nói: “Daisy, anh còn có chút việc, không bằng như vậy đi, để cho Thiên Lỗi đi cùng em nha. Anh ấy chính là người sinh ra và lớn lên ở Thượng Hải.”

“Việc này không hay lắm đâu.” Daisy cùng Sở Thiên Lỗi đồng thời nói.

Cô là muốn cùng anh ở chung một chỗ bồi dưỡng một chút cảm giác yêu đương, anh làm sao có thể để cho người khác làm thay.

Sở Thiên Lỗi càng buồn bực hơn, cô ấy chính là vị hôn thê của anh, anh không đi cùng sao lại giao ình, tính toán cái gì vậy. Huống chi anh hoàn toàn không có việc gì, nhưng mà cũng không thể vạch trần anh.

“Không có gì không tốt. Cứ như vậy đi, Thiên Lỗi, Daisy liền giao cho cậu. Nhất định phải cố gắng giúp cô ấy chơi vui nhé.” Uông Hạo Thiên cố ý dặn dò, trong ánh mắt ý đồ càng ngày càng rõ ràng.

“Vậy được rồi.” Sở Thiên Lỗi đành phải đáp ứng, dù sao cũng không thể phá hủy âm mưu của anh.

“Hạo Thiên, vậy em đi trước.” Daisy mặc dù có chút thất vọng, nhưng mà hiểu rằng công việc của anh quan trọng.

Đuổi đi bọn họ, Uông Hạo Thiên cầm chìa khóa trong tay tung lên sau khi tiếp được lại lấy điện thoại di động ra gọi điện cho cô.

“Thật xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy.”

Tắt máy? Cô đang làm cái gì vậy? Đi học sao hay là cố ý trốn tránh mình. Cô nghĩ rằng cô có thể trốn được bao lâu chứ, nếu cô không mở máy vậy đến lúc tan học anh sẽ đi đón cô.

Lái xe đến cổng trường chờ lại đột nhiên nhìn thấy Hoàng Thiên Tứ cầm hoa hồng trong tay đi đến, cũng đứng ở cổng, không cần nói cũng biết là đang đợi cô. Anh ta đúng thật là chưa từ bỏ ý định, cô vốn dĩ đang dao động không thể để cho anh ta ở giữa làm xáo trộn, mở cửa xe liền đi về phía Hoàng Thiên Tứ.

“Là anh?” Hoàng Thiên Tứ nhìn thấy anh liền ngây ra một lúc, sắc mặt cũng lập tức âm trầm xuống. Anh ta đến làm gì? Chờ Vi Vi sao?

“Là tôi, thật đúng lúc. Anh đến làm gì? Chẳng lẽ ngày đó anh nghe còn chưa hiểu sao, cô ấy là người phụ nữ của tôi.” Ánh mắt Uông Hạo Thiên âm trầm nhìn chằm chằm anh.

“Uông tiên sinh, tôi nghĩ anh đã nhầm. Vi Vi đã đem mọi chuyện của cô ấy cùng với anh nói cho tôi biết. Quan hệ của hai người giờ đã kết thúc, hiện tại cô ấy là của tôi.” Hoàng Thiên Tứ cũng âm trầm nhìn anh, hai người nhìn chằm chằm đối phương giống như kẻ thù.

Nghe được câu nói cuối cùng của anh đặc biệt chói tai, giọng nói của Uông Hạo Thiên biến lạnh, trào phúng nói: “Quan hệ về tiền là đã xong, nhưng mà quan hệ về thân thể là không thể chấm dứt. Chẳng lẽ đêm đó anh còn không thấy rõ ràng sao?”

Hoàng Thiên Tứ ngây người, anh ta biết, anh ta biết mình trốn ở chỗ đó, nghĩ đến đêm đó lửa giận trong lòng đột nhiên bùng lên.

"Hoàng tiên sinh, nếu anh còn chưa có xem đủ? Không sao, hôm nay tôi có thể tiếp tục diễn miễn phí cho anh xem đủ." Khóe môi Uông Hạo Thiên nhếch lên một nụ cười tà ác.

"Anh thật vô sỉ." Hoàng Thiên Tứ bị anh chọc giận, vung lên nắm tay liền đấm về phía anh. Món nợ đêm đó anh còn không có tính toán với anh ta đâu.

"Anh tốt nhất đừng động thủ, nếu không đừng trách tôi không khách sáo. Tôi không động đến anh là vì nể mặt Vi Vi, nếu không anh cho rằng anh còn có thể xuất hiện ở trước mặt của tôi sao." Uông Hạo Thiên thoáng chốc đã bắt lấy nắm tay của anh hung hăng cảnh cáo.

"Uông Hạo Thiên, anh cho rằng anh có tiền thì giỏi lắm sao? Tôi nói cho anh biết, Vi Vi không yêu tiền." Hoàng Thiên Tứ quát.

"Cô ấy không yêu tiền nhưng mà cô ấy cần tiền. Anh có sao? Anh có thể cho cô ấy không? Anh không thể nhưng tôi thì có thể, cho nên cô ấy mới trở thành người phụ nữ của tôi." Uông Hạo Thiên nhìn chằm chằm anh.

"Cô ấy không phải người phụ nữ của anh, cô ấy chỉ là cùng anh làm một giao dịch thôi, hiện tại giao dịch đã kết thúc, các người không còn bất cứ quan hệ nào. Cô ấy vẫn còn là của tôi vì cô ấy yêu tôi." Nắm tay Hoàng Thiên Tứ gắt gao nắm chặt, tức giận nhìn chằm chằm anh.

"Anh thích nói như thế nào thì tùy. Cô ấy yêu anh thì sao, nhưng mà thân thể cô ấy là của tôi." Uông Hạo Thiên cố gắng đem hết mọi khả năng châm chọc anh.

"Anh …" Hoàng Thiên Tứ nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn anh, giận quá cười, nói: "Uông tiên sinh, tôi nghĩ anh còn không biết một việc, vậy bây giờ tôi đây nói cho anh biết. Tôi và Vi Vi sắp kết hôn, nói không chừng chúng tôi sẽ mời anh đến uống rượu mừng."

"Kết hôn?" Uông Hạo Thiên ngây ra một lúc, ánh mắt lập tức trở nên âm trầm. Cô tắt máy chẳng lẽ là bởi vì muốn kết hôn cùng với anh ta sao.

111. Chương 111: Vi Vi Mất Tích

Nhìn thấy sắc mặt anh xanh mét, trong lòng Hoàng Thiên Tứ có vài phần đắc ý, lại nói: "Vi Vi đã đồng ý lời cầu hôn của tôi, mấy ngày nữa chuẩn bị đi đăng ký, cho nên tốt nhất anh hãy cách xa cô ấy một chút. Cô ấy sẽ nhanh chóng trở thành vợ của tôi thôi." "Vợ của anh? Vậy chờ đến lúc cô ấy trở thành vợ của anh thì hãy khoe ra. Hiện tại cô ấy vẫn là người phụ nữ của tôi, người đàn ông nằm ở bên cạnh cô ấy là tôi." Uông Hạo Thiên cười lạnh, tưởng công kích được mình sao? Anh ta vẫn còn non lắm.

Những lời này không thể nghi ngờ đã kích thích thần kinh của anh, anh không hề nghĩ ngợi liền thốt ra: "Ai nói người đàn ông nằm ở bên cạnh cô ấy là anh? Ngày hôm qua người đàn ông nằm ở bên cạnh cô ấy hình như là tôi."

"Cái gì? Anh nói cái gì? Anh nói lại một lần nữa xem." Uông Hạo Thiên nắm lấy cổ áo của anh, nắm tay siết chặt rung động.

"Tôi nói, đêm qua tôi là người đàn ông của cô ấy." Hoàng Thiên Tứ tuyệt không sợ hãi sự tức giận của anh, thẳng thắn cùng anh đối nghịch.

"Nói lại lần nữa." Uông Hạo Thiên nghiến răng từng chữ, từng chữ. Nghĩ đến cô ở cùng người đàn ông khác anh liền tức giận.

"Dù có nói mười lần cũng vậy thôi. Tối hôm qua tôi là người đàn ông của cô ấy." Ánh mắt Hoàng Thiên Tứ biểu lộ sự đắc ý.

"Đáng chết!" Uông Hạo Thiên vừa muốn đấm ra một đấm, chợt nghe thấy một tiếng thét chói tai ở bên cạnh.

"A! Đó không phải là Uông Hạo Thiên sao? Có phải không?" Một nữ sinh lấy tay chỉ vào anh lộ vẻ không thể tin được.

Uông Hạo Thiên không nghĩ đến mình ở cổng trường học lại bị người nhận ra, nhanh chóng buông tay ra, trên mặt lộ ra nụ cười nghề nghiệp.

"Là anh ấy, thật sự là anh ấy. Trời ạ! Đẹp trai quá!" Có nữ sinh lập tức nói.

Tiếng nói vừa dứt, tất cả các nữ sinh đều chạy về phía anh.

"Uông tiên sinh, xin hỏi sao anh lại tới đây?"

"Anh tới đây tìm ai vậy?" Đây mới là chủ đề mà các cô càng thêm quan tâm.

"Mọi người, xin nhường đường. Hôm nay tôi đến thay bạn mình đón một người bạn, cô ấy tên là Thích Vi Vi. Xin hỏi, các cô ai là Thích Vi Vi?" Trên mặt Uông Hạo Thiên luôn mang theo một nụ cười không đổi, giả vờ hỏi. Anh không phải ngốc, nếu nói cho các cô biết là mình đến tìm cô ấy sẽ mang đến cho cô vô số rắc rối, cũng sẽ khiến cô ấy chán ghét mình hơn.

"Thích Vi Vi? Là cô ấy? Hôm nay cô ấy không đi học." Có nữ sinh chợt hô, nhưng mà tại sao lại là cô ấy.

"Không đi học?" Uông Hạo Thiên ngây ra một lúc, sao cô lại không đi học, vậy cô đi đâu được???

Hoàng Thiên Tứ đứng ở một bên cũng ngây ngẩn cả người, cô ấy không đi học, vậy cô ấy đi đâu? Anh ta cũng ở đây, chắc chắn là không phải ở cùng một chỗ với anh ta.

Đàm Tiểu Tiểu vừa đi ra liền nhìn thấy cổng trường học tập trung rất nhiều người, kinh ngạc nói: "Đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao có nhiều người thế?"

"Tiểu Tiểu, cậu còn không biết sao? Uông Hạo Thiên tới đây, thật là khiến cho người ta kích động mà. Mình phải nhanh chân đến xem, biết đâu anh ấy sẽ để ý đến mình. Cậu cũng nhanh đến đây đi." Một nữ sinh chạy qua bên cạnh cô nói.

"Là anh ta sao?" Đàm Tiểu Tiểu lập tức hiểu được, anh ta chắc là đến tìm Vi Vi. Trong lòng âm thầm may mắn, may là Vi Vi trốn đi, nếu không ngày mai cô ấy sẽ trở thành nhân vật nổi tiếng ở trong trường. Nhìn đến mọi người điên cuồng như vậy, cô nhún vai cười cười. Nếu là trước đây, chính mình chắc là cũng sẽ chạy đến nhưng mà sau khi chịu thương tổn, cô đã trưởng thành rất nhiều.

Xoay người muốn từ bên cạnh đi qua, cánh tay bỗng nhiên lại bị người kéo lại, quay đầu nhìn lại, kinh ngạc hỏi: "Hoàng Thiên Tứ, sao lại là anh?" Nhưng mà nhìn thấy bó hoa hồng trong tay anh cô cũng hiểu được anh đến làm gì, cũng là đến đón Vi Vi. Vô cùng may mắn là cô ấy không có ở đây, nếu không, trong trường hợp này không biết nên ứng phó như thế nào.

"Tiểu Tiểu, Vi Vi đâu? Vì sao cô ấy lại không đi học?" Anh vội vã hỏi, các cô là bạn bè tốt, chắc chắn cô sẽ biết.

"Em không biết, em cũng đang định hỏi anh đây. Buổi sáng, em gọi điện thoại cho cô ấy, cô ấy đã tắt điện thoại, em đang muốn đi xem cô ấy, chúng ta cùng đi đi." Đàm Tiểu Tiểu giả ngu nói.

"Em cũng không biết?" Hoàng Thiên Tứ có chút lo lắng, vội vàng nói: "Được rồi, chúng ta đi nhanh lên. Sẽ không phải là cô ấy xảy ra chuyện gì rồi chứ?"

"Vâng." Đàm Tiểu Tiểu thấy mình không thể thoát thân, đành phải cùng anh đi một chuyến.

Tuy rằng Uông Hạo Thiên bị mọi người vây chặt như nêm cối, nhưng mà vẫn nhìn thấy hai người vội vàng rời đi, lập tức giơ tay chào tạm biệt nói: "Mọi người, xin nhường đường, nếu cô ấy không có ở đây vậy tôi sẽ nói lại với bạn tôi. Tôi còn có việc phải đi trước." Xông ra khỏi đám người, lên xe, thở ra một ngụm khí liền khởi động xe quay đầu lại đi ra ngoài.

Xe của anh và xe taxi cùng nhau dừng ở cổng khu nhà.

"Anh đến đây làm gì?" Hoàng Thiên Tứ nhìn thấy anh, giọng điệu không vui hỏi.

"Anh không có tư cách chất vấn tôi." Ánh mắt Uông Hạo Thiên lạnh như băng nhìn anh chằm chằm.

Đàm Tiếu Tiếu thấy bộ dạng bọn họ như thế này, thật có chút hâm mộ Vi Vi. Xem ra bọn họ đều yêu cô ấy thật, nhưng mà lúc này cô cũng chỉ có thể giả vờ sốt ruột nói: "Được rồi, hai người không cần phải như thế này. Vi Vi quan trọng nhất, biết đâu cô ấy bị bệnh." Nói xong đi đến trước cửa.

Bị bệnh? Trong lòng Uông Hạo Thiên quýnh lên, lập tức đẩy cô ra, thấy cánh cửa này làm bằng gỗ liền dùng thân thể đánh lên.

"Anh làm gì vậy?" Đàm Tiếu Tiếu hỏi.

"Cô không thấy mình nói thừa sao, tất nhiên là phá cửa rồi." Uông Hạo Thiên nói xong nhìn Hoàng Thiên Tứ đứng ở một bên, phân phó nói: "Anh còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không lại đây giúp tôi."

Mặc dù Hoàng Thiên Tứ có một trăm lần không muốn, nhưng mà lo lắng cho Vi Vi, đành phải dùng thân thể đánh lên.

Nhìn bộ dạng bọn họ như thế này, Đàm Tiếu Tiếu nhịn không được xì một tiếng, nở nụ cười.

"Cô cười cái gì?" Uông Hạo Thiên nhìn cô, lúc này cô còn có tâm trạng mà cười.

"Tôi làm sao có thể không cười. Hai kẻ ngốc, tôi có chìa khóa." Đàm Tiếu Tiếu lắc lắc chìa khóa trong tay.

"Cô có chìa khóa?" Uông Hạo Thiên ngây ra một lúc lập tức nổi giận nói: "Cô có chìa khóa tại sao không mở cửa?" Hại anh toàn thân đều bị đụng đau.

"Tôi muốn mở cửa, nhưng không biết ai tự cho là mình thông minh đẩy tôi sang một bên." Đàm Tiếu Tiếu vừa nói vừa mở cửa ra, thật ra thì anh cũng rất dễ thương.

Cửa vừa mở ra, hai người bọn họ giống như tên bắn vọt vào trong phòng, lại nhìn thấy trong phòng không có một bóng người, chăn gối đều xếp ngay ngắn.

Hai người đều ngây ngẩn cả người, không ở nhà cũng không đi học vậy cô ấy ở đâu.

"Sao Vi Vi lại không có ở nhà?" Đàm Tiếu Tiếu cũng giả vờ nghi hoặc hỏi.

"Hoàng Thiên Tứ, không phải anh nói đêm qua anh cùng cô ấy ở chung một chỗ sao? Vậy cô ấy đâu?" Uông Hạo Thiên nghiến răng nhìn chằm chằm anh.

"Tôi …" Hoàng Thiên Tứ cũng có chút lúng túng, nhưng mà không muốn để cho anh biết tối hôm qua bọn họ không ở cùng một chỗ, đành phải nói: "Sáng sớm tôi đã đi làm."

Nhưng mà ánh mắt né tránh của anh không thể lừa gạt được Uông Hạo Thiên. Có điều phát hiện này khiến cho tâm tình của anh rất tốt, chí ít bọn họ không có ở cùng với nhau.

"Có khi nào Vi Vi đi thăm dì không?" Hoàng Thiên Tứ đột nhiên nghĩ đến nói.

"Không đâu." Đàm Tiếu Tiếu lắc đầu: "Ngày hôm qua cô ấy vừa mới đi." Đột nhiên phát giác chính mình lỡ mồm liền nhanh chóng ngậm miệng lại.

"Hôm qua cô ấy đã đi, làm sao cô biết được?" Ánh mắt Uông Hạo Thiên nhìn cô chằm chằm.

112. Chương 112: Lộ Tẩy

"Tôi …" Đàm Tiếu Tiếu không dám nhìn vào mắt của anh, bộ dạng anh nổi giận thật đáng sợ. Thật là hận cái miệng rộng của mình, không có việc gì lại lắm miệng làm gì. Bây giờ phải làm thế nào đây, anh chắc chắn sẽ nghi ngờ, dưới tình thế cấp bách liền giải thích: "Ngày hôm qua Vi Vi không đi học, tôi hỏi cô ấy, cô ấy nói là đi thăm mẹ. Còn nữa, bởi vì dì bị bệnh nên cho dù Vi Vi có ở đó, hai người cũng không nên đến làm phiền." Lý do này chắc là được rồi đi. "Tôi sẽ không đi làm phiền bà ấy, chỉ là muốn hỏi bệnh viện một câu xem cô ấy có ở đó không." Uông Hạo Thiên nói. Biết đâu hôm nay cô ấy ở đó.

"Vi Vi nhất định không có ở đó." Hoàng Thiên Tứ đột nhiên nói: "Lúc này bệnh viện phải đóng cửa chắc là sẽ không để cho người nhà vào thăm, cho dù bây giờ vào cũng sẽ bị mời ra ngoài."

"Vậy cô ấy sẽ đi đâu?" Đàm Tiếu Tiếu muốn che đậy sai lầm vừa rồi của mình lập tức hỏi. Lại phát hiện Uông Hạo Thiên đang nhìn mình chằm chằm, dọa tim của cô nhảy bùm bùm lên.

"Tôi đi tìm cô ấy." Hoàng Thiên Tứ nói xong liền chạy ra ngoài cửa. Anh cũng không biết Vi Vi sẽ đi đâu, bình thường cuộc sống của cô rất đơn giản. Ngoài nhà của cô, trường học và nơi làm thêm, cô cũng không còn chỗ nào khác có thể đi. Có phải cô đã xảy ra chuyện gì không?!

"Tôi cũng đi tìm." Đàm Tiếu Tiếu định chạy ra cửa.

Uông Hạo Thiên thoáng cái bắt lấy cánh tay của cô: "Đàm tiểu thư, tôi và cô cùng đi."

"Không cần, chúng ta chia nhau ra tìm như vậy phạm vi tìm kiếm sẽ lớn hơn." Đàm Tiếu Tiếu nở một nụ cười, có phải anh quá thông minh rồi không.

Uông Hạo Thiên lại mặc kệ cô, lôi kéo cô lên xe, lập tức nhìn chằm chằm cô hỏi: "Nói đi. Cô ấy ở đâu?"

"Cái gì? Cô ấy ở đâu làm sao tôi biết được." Đàm Tiếu Tiếu bị dọa thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Làm sao anh lại khẳng định mình biết cô ấy ở đâu.

"Cô không biết?!" Anh nhìn cô chằm chằm, giống như muốn nhìn thấu suy nghĩ của cô.

"Đúng vậy, tôi không biết." Đàm Tiếu Tiếu thẳng lưng, cô chính là không nói. Cũng không tin anh có thể làm gì mình.

"Thế nhưng ánh mắt của cô đã bán đứng cô. Cô không nói cho tôi biết cũng không sao. Chỉ cần cô nói cho tôi biết cô ấy có tốt không? Như vậy ít nhất tôi sẽ yên tâm." Uông Hạo Thiên hỏi.

"Anh cứ yên tâm, cô ấy rất tốt." Lời vừa ra khỏi miệng Đàm Tiếu Tiếu liền mở lớn mắt nhìn anh. Bị lừa, anh ta thật gian xảo.

Khóe môi Uông Hạo Thiên lộ ra một nụ cười tươi khi thực hiện được âm mưu: "Bây giờ cô còn nói cô không biết sao?"

"Uông Hạo Thiên, vì sao anh lại thông minh như vậy. Tuy nhiên cho dù tôi biết cô ấy ở đâu, tôi cũng sẽ không nói cho anh. Anh không cần phải hao tâm tổn trí." Nếu bị anh nhìn ra cô cũng sẽ không giấu giếm nữa, nhưng mà cô quyết định sẽ không bán đứng Vi Vi.

"Vậy cô nói cho tôi biết, vì sao cô ấy lại trốn đi?" Anh chỉ muốn biết nguyên nhân này.

"Còn không phải bị các anh ép. Các anh chỉ quan tâm cảm nhận của chính mình, đã bao giờ quan tâm đến cảm nhận của Vi Vi chưa?" Đàm Tiếu Tiếu tức giận nhìn anh.

"Ai nói tôi không quan tâm đếm cảm nhận của cô ấy?" Uông Hạo Thiên hỏi lại cô.

"Tôi không biết. Anh tự hỏi chính cô ấy đi." Cô tức giận trả lời.

"Được, tôi đi hỏi cô ấy. Cô dẫn tôi đi, cô ấy ở đâu?" Uông Hạo Thiên thầm muốn gặp mặt cô hỏi một chuyện, Hoàng Thiên Tứ nói cô đồng ý gả cho anh ta có phải là thật không.

"Tôi đã nói tôi sẽ không nói cho anh biết, trừ khi Vi Vi tự trở về." Vốn dĩ chính là cô bảo Vi Vi đi, làm sao có thể dẫn anh đi.

"Vậy cô hãy suy nghĩ kỹ. Nếu cô không cho tôi biết, tôi sẽ không thả cô đi." Uông Hạo Thiên uy hiếp nói.

"Tùy anh, đúng lúc lần trước bị anh uy hiếp, anh đưa cho tôi vật gì đó tôi không nhận, lúc đó còn hối hận. Lần này thừa dịp bù lại." Đàm Tiếu Tiếu nhìn anh, cô mới không sợ đâu. Anh thích Vi Vi nên sẽ không dám làm gì mình.

"Tiểu thư, có phải cô muốn thứ gì? Cô hiểu cái gì gọi là 'qua thôn này sẽ không quên quán cũ' chứ? Nếu cô nói cho tôi biết, có lẽ tôi sẽ cân nhắc." Uông Hạo Thiên nói.

"Đừng dùng tiền bạc dụ dỗ tôi. Tình cảm của tôi và cô ấy tiền bạc không thể so sánh được. Cho dù anh cho tôi một trăm ngàn, tôi cũng sẽ không nói cho anh biết." Đàm Tiếu Tiếu lườm anh một cái, đây không phải là bệnh chung của người có tiền chứ.

"Được, vậy tôi cho cô một trăm ngàn, nói cho tôi biết cô ấy ở đâu?" Uông Hạo Thiên lấy chi phiếu ra, nhanh chóng viết một dãy số lên phía trên, đưa tới trước mặt cô.

Đàm Tiếu Tiếu mở to hai mắt nhìn vào con số ở phía trên. Trời ạ! Thật sự là một trăm ngàn. Cô lớn thế này còn chưa từng nhìn thấy nhiều tiền như vậy. Rất cám dỗ, không, là vô cùng cám dỗ, một trăm ngàn, một trăm ngàn, có nó thì cái gì cũng có thể có.

"Thế nào? Nói cho tôi biết cô ấy ở đâu?" Uông Hạo Thiên nhìn thấy bộ dáng kia của cô là biết cô đã động tâm.

Tay Đàm Tiếu Tiếu có chút run rẩy cầm lấy chi phiếu nhìn khoảng nửa ngày mới buông ra, vạn phần không muốn nhưng vẫn kìm nén, thầm nói: "Tôi không thể nói cho anh được. Anh cầm tiền về đi." Nhưng mà trong lòng vì một trăm ngàn kia mà thương tâm muốn chết. Vi Vi, mình vì cậu mà từ chối một trăm ngàn đó.

Uông Hạo Thiên thật không ngờ cô đối với Vi Vi hết lòng như thế. Thế nhưng cũng nhìn thấy vẻ mặt đau khổ không muốn buông tha của cô, cố ý nói: "Không đủ sao? Vậy hai trăm ngàn."

"Dừng." Đàm Tiếu Tiếu lập tức đứng lên: "Anh đừng dùng tiền dụ dỗ tôi, tuy rằng tôi không cưỡng lại được sự cám dỗ. Nhưng mà tình cảm của tôi và Vi Vi cũng không phải là giả."

"Được rồi, nếu như vậy thì thôi đi." Uông Hạo Thiên đem chi phiếu thu lại, ít nhất mình cũng biết cô ấy bình an.

"Nhưng mà tôi đói bụng." Đàm Tiếu Tiếu muốn tìm cơ hội trốn.

Uông Hạo Thiên liếc mắt nhìn cô một cái, khởi động xe, dừng ở cửa một khách sạn. Trước khi đi vào cố ý cùng bảo vệ nói mấy câu.

Đàm Tiếu Tiếu tính thực hiện kế hoạch của mình, cười với anh, nói: "Thật xin lỗi, trước đó tôi muốn đi nhà vệ sinh một chút."

"Tôi ở phòng ăn chờ cô." Uông Hạo Thiên nói xong liền đi về phía phòng ăn.

Đàm Tiếu Tiếu cười le lưỡi, xoay người liền chạy xuống dưới lầu. Nhưng mà vừa chạy đến cửa đã bị bảo vệ ngăn cản: "Tiểu thư, thật xin lỗi. Uông tổng đã dặn dò cô không thể rời đi."

"Vì sao? Tránh ra." Đàm Tiếu Tiếu hung hăng trừng mắt nhìn anh ta.

"Thật xin lỗi, trừ khi Uông tổng ra lệnh, nếu không tôi sẽ không để cho cô đi. Mời cô quay lại." Bảo vệ rất lễ phép nhưng cũng rất ngoan cố.

"Anh …" Đàm Tiếu Tiếu thở phì phì trừng mắt nhìn bảo vệ.

"Tiểu thư, cô có thể tự mình nói với Uông tổng." Bảo vệ vẫn ngăn cô lại.

"Không cần anh dạy, tôi tự biết mình nên làm gì." Cô quay người lại thở phì phì đi lên lầu.

Đi lên trên lầu thì nhìn thấy anh đã gọi thức ăn ra, tức giận cầm lấy đũa ăn ngay.

"Cứ từ từ, đừng gấp như thế, cô còn rất nhiều thời gian." Uông Hạo Thiên nói.

"Keng." Cô tức giận ném đôi đũa lên trên bàn "Uông tiên sinh, nói cho anh biết, bất luận anh ép hỏi tôi như thế nào tôi cũng sẽ không bán đứng Vi Vi."

Reng reng reng… Tiếng chuông điện thoại của cô đột nhiên vang lên. Cô sửng sốt, theo bản năng nghĩ đến, có thể nào là Vi Vi không.

113. Chương 113: Tình Cảm Khi Hoạn Nạn Có Nhau

Đàm Tiếu Tiếu vội vàng lấy điện thoại từ trong túi lấy ra, nhìn thoáng qua, sắc mặt lạnh xuống. Mặc dù mình đã xóa tên của anh ta nhưng mà số điện thoại của anh ta lại vô cùng quen thuộc, ngay lập tức tắt

điện thoại, không muốn nghe điện thoại của anh ta. Uông Hạo Thiên nhìn thấy bộ dáng của cô, chắc không phải là Vi Vi.

Nhưng Đàm Tiếu Tiếu lại không cách nào an tâm, không còn chút cảm giác mùi vị gì khi ăn thức ăn trong chén. Từ lần trước, sau khi rời khỏi, anh ta cũng chưa từng gọi điện thoại ình. Vì sao bây giờ lại gọi? Chẳng lẽ là có chuyện gì xảy ra?

Reng reng reng… Chuông điện thoại di động lại vang lên. Nhìn một cái, vẫn là số của anh ta, cô tâm phiền ý loạn lại tắt đi. Rất muốn tắt nguồn điện thoại di động, nhưng mà cô sợ chẳng may mẹ gọi thấy mình tắt máy sẽ làm bà lo lắng.

Uông Hạo Thiên nhìn ra là chuyện riêng của cô, chỉ giữ im lặng ăn đồ ăn. Xem ra chắc là cãi nhau với bạn trai, chuyện không liên quan đến mình anh cũng không muốn xen vào việc của người khác.

Reng reng reng, chuông điện thoại di động lại vang lên. Đàm Tiếu Tiếu tức giận cầm lấy di động liền quát: "Anh làm gì thế?" Rõ ràng đã chia tay anh ta còn gọi điện làm cái gì.

"Tiếu Tiếu, em có khỏe không?" Trong điện thoại truyền ra thanh âm trầm thấp của anh.

"Tôi có khỏe không mắc mớ gì tới anh. Nếu như không có chuyện gì khác, tôi xin anh đừng có gọi điện thoại cho tôi." Đàm Tiếu Tiếu nói xong, bụp một cái cúp di động. Không phải anh ta đã lựa chọn Phương Thải sao, còn gọi điện thoại ình làm gì.

Vốn dĩ tâm tình đã không tốt, vì điện thoại của anh ta mà trở nên càng thêm tồi tệ. Lập tức đứng dậy nói: "Bây giờ tôi phải về nhà, nếu anh nhất định muốn đi theo tôi thì tùy anh. Nhưng mà tôi sẽ không nói cho anh biết Vi Vi ở đâu." Nói xong liền chạy xuống dưới lầu.

Bảo vệ vẫn ngăn cô lại. Uông Hạo Thiên đi xuống ra hiệu bảo vệ để cho cô đi. Nhìn bộ dáng của cô chắc là sẽ không nói, tuy nhiên biết được Vi Vi bình an, anh cũng an tâm.

Vùng ngoại ô.

Thích Vi Vi ngồi ở một vườn hoa cải dầu nhìn thấy bên cạnh một mảnh ruộng lúa mì xanh mượt, tâm tình cũng đã tốt lên nhiều. Nơi này thật sự rất yên tĩnh, chờ mẹ hết bệnh cô nhất định mang mẹ đến xem. Nếu được sống ở đây mà không có nhiều phiền muộn như vậy thì chắc là rất hạnh phúc.

Gió nhẹ thổi vào mặt thật thoải mái, nhắm mắt lại cảm nhận được ánh sáng ấm áp, thật sự rất hưởng thụ. Tâm tình buồn bực dần dần bình tĩnh trở lại. Cô không biết phải cự tuyệt Uông Hạo Thiên như thế nào, anh bá đạo như vậy, quyết định của mình đối với anh không có ý nghĩa. Đồng thời cô cũng không biết cự tuyệt Thiên Tứ như thế nào, anh ấy yêu mình như vậy cô làm sao nhẫn tâm tổn thương anh. Nếu không nghĩ ra biện pháp giải quyết, cô dứt khoát không suy nghĩ nữa, cô tin tưởng câu nói kia 'xe đến trước núi ắt có đường'.

Đẹp quá! Một nơi thật yên tĩnh, nếu cô vẫn luôn sống ở chỗ này thì thật tốt. Nhưng mà có rất nhiều chuyện sẽ không giống như mong muốn. Tuy nhiên, nếu đã đi vậy thì buông xuống tất cả, thoải mái chơi hết hai ngày.

****

Ba ngày, cô mất tích đã ba ngày. Hoàng Thiên Tứ nơi nào cũng đều tìm mà vẫn không tìm được cô. Rốt cuộc cô đi đâu, thống khổ lấy tay chà xát mặt mình. Có phải cô hối hận không? Hối hận vì đã đồng ý gả ình cho nên mới trốn đi. Vi Vi, vì sao em lại đối xử với anh như vậy, chẳng lẽ anh yêu em còn chưa đủ sao, hay là chính em thật sự không hề yêu anh.

Ba ngày qua Uông Hạo Thiên cũng hết sức bình tĩnh, bởi vì anh phái người đi theo Đàm Tiếu Tiếu, nhìn thấy cô tất cả đều như thường. Vậy đã nói lên Thích Vi Vi không có chuyện gì, anh chỉ muốn biết một vấn đề, rốt cuộc cô đi đâu, bao giờ thì trở về.

Vì sao cô lại phải chơi trò mất tích? Chẳng lẽ thật sự đúng như Đàm Tiếu Tiếu nói, bị mình ép sao? Nhưng mà cho dù là ép cô, anh cũng sẽ không buông tay.

****

Daisy nằm ở trên giường, mấy ngày nay cô luôn nghĩ mãi mà không rõ vì sao Hạo Thiên lại đột nhiên thay đổi chủ ý cưới mình. Nhưng mà mình và anh về đến Thượng Hải anh cũng không thân thiết với mình, ngược lại tìm đủ các loại lý do xa lánh mình. Cô không phải kẻ ngốc, những việc làm của anh cô đều nhận ra, chẳng lẽ cũng là bởi vì Thích Vi Vi, nhưng cô đã từng nói mình không để ý mà.

"Aiz …" thở dài thật sâu, rốt cuộc Hạo Thiên nghĩ thế nào. Không thích mình tại sao lại muốn kết hôn với mình, chính mình cố gắng muốn gần gũi anh nhưng anh không ình cơ hội. Thật đau đầu, rốt cuộc anh muốn mình phải như thế nào đây. Lấy tay ôm gối, đột nhiên tỉnh ngộ, nhất định là Hạo Thiên bị áp lực của mẹ bức bách mới miễn cưỡng đồng ý, không phải là cam tâm tình nguyện. Anh nhất định là cố ý lạnh nhạt với mình để ình biết khó mà lui.

Suy nghĩ cẩn thận việc này trên mặt cô lộ ra một nụ cười, anh càng như vậy cô lại càng thích anh. Trung Quốc có câu nói rất đúng "càng không chiếm được lại càng là tốt nhất", hơn nữa cô lại thích những chuyện có tính khiêu chiến.

****

Thả lỏng bốn ngày, ngày mai là thứ Hai, cô không thể ở đây không quay về, thu dọn hành lý cẩn thận. Trước khi lên xe mở di động ra gọi cho Đàm Tiếu Tiếu một cuộc điện thoại.

"Vi Vi, cuối cùng cậu cũng bật điện thoại." Đàm Tiếu Tiếu kinh hô một tiếng.

"Sao vậy Tiếu Tiếu?" Cô hỏi, chẳng lẽ cô gọi điện thoại ình sao.

"Cậu không biết Hoàng Thiên Tứ sắp phát điên rồi. Tìm cậu khắp nơi, không ngừng gọi điện ình. Còn nữa, Uông Hạo Thiên anh ta thật sự rất thông minh, lại có thể đoán được mình biết tung tích của cậu, uy hiếp mình nói cho anh ta biết. Mình không chịu, anh ta liền ình một trăm ngàn để mình nói ra tung tích của cậu, mình cũng không nói. Mình đúng là bạn chí cốt chứ. Tuy nhiên cậu mau quay về đi, nếu không về mình sẽ bị bọn họ bức điên mất." Đàm Tiếu Tiếu nói một mạch.

"Một trăm ngàn?" Thích Vi Vi cũng kinh hô: "Anh ta thật sự cho cậu một trăm ngàn sao?"

"Thật, cậu đừng nhắc lại nữa, cậu không biết lòng mình đau rất lâu rồi, một trăm ngàn đó, cứ như vậy mất đi một cách uổng phí." Hiện tại Đàm Tiếu Tiếu nhớ lại liền đau lòng, thật rất hối hận.

"Tiếu Tiếu, cậu thật tốt. Mình yêu cậu." Thích Vi Vi lại nở nụ cười, có người bạn như vậy thật tốt.

"Yêu mình thì ình một trăm ngàn đi." Đàm Tiếu Tiếu nói đùa: "Được rồi, không đùa nữa, tốt nhất cậu nên chuẩn bị tâm lý để quay về đối mặt với hai người bọn họ."

"Mình biết, mình đã nghĩ kỹ, tùy thế nào thì thế ấy đi." Thích Vi Vi nói, thật sự là không nghĩ đến mình trốn đi lại khiến cho bọn họ gây ra tình hình như vậy.

"Tùy bọn họ làm gì thì làm cậu không phải chết chắc rồi." Đàm Tiếu Tiếu nói.

"Có ý gì?" Cô nhăn mặt.

"Vi Vi, cậu không biết đâu, sau hôm cậu đi, bọn họ gọi điện thoại cho cậu không được thì cùng lúc đến cổng trường học chờ cậu. Cậu không biết Uông Hạo Thiên đến làm cho bao nhiêu người vây lại xem. May mắn anh ta chỉ nói anh ta là thay bạn đến đón cậu, vì sợ cậu trở về cũng sẽ trở thành nhân vật nổi tiếng trong trường học. Mấy ngày nay đều có không ít bạn học lấy lòng mình, muốn thông qua mình làm quen với cậu, lại thông qua cậu muốn tiếp cận với anh ta, mình sắp phiền đến chết." Đàm Tiếu Tiếu không ngừng nói hết chuyện đã xảy ra mấy ngày nay.

"Thật sao? Vậy mình phải làm sao bây giờ? Hơn nữa làm sao quay lại trường học đây?" Thích Vi Vi hoảng sợ nói, nghĩ đến cảnh tượng khi quay về trường học bị bạn học vây quanh cô liền không rét mà run. Đầu bắt đầu đau, Uông Hạo Thiên chết tiệt, tại sao lại nói đi đón cô, việc này cô khó lòng giãi bày.

"Mình cũng không biết, có điều Vi Vi, lúc này mình lại hiểu rõ một chuyện, hai người bọn họ đều rất yêu cậu. Cậu không biết thời điểm bọn họ tìm không thấy cậu đều rất sốt ruột. Mình cũng có chút ghen tị với cậu." Đàm Tiếu Tiếu trêu đùa nói, được người yêu chung quy vẫn hạnh phúc hơn so với yêu người.

"Mình có cái gì đáng ghen tị, mình tình nguyện bọn họ không yêu mình." Thích Vi Vi khẽ cười khổ một chút.

"Cũng đúng, được một người đàn ông yêu là hạnh phúc, được hai người đàn ông yêu là thống khổ. Mình hơi đồng tình với cậu." Cô biết mỗi người đều có nỗi khổ riêng, tình yêu đều là ngọt bùi cay đắng.

"Mình không đáng đồng tình, bởi vì trái tim của mình đều đang dao động. Mình cũng không biết người trong lòng mình yêu là ai, nhưng mà mình biết Uông Hạo Thiên nhất định không thuộc về mình." Giọng nói Thích Vi Vi cũng là vô tận đau xót, thế nhưng cô lại không thể thuyết phục được mình gả cho Thiên Tứ.

"Vi Vi, cậu đừng như vậy. Mọi chuyện từ nay về sau ai cũng không đoán trước được. Dù sao bây giờ chúng ta vẫn còn trẻ, biết đâu vẫn còn người đàn ông tốt hơn đang đợi chúng ta đó." Đàm Tiếu Tiếu an ủi cô, lạc quan nói.

"Được rồi, không nói đến mình nữa. Cậu thì sao? Gần đây cậu thế nào rồi? Anh ta có tìm cậu không?" Thích Vi Vi hỏi, chuyện của mình cũng rất bề bộn cho nên rất ít quan tâm đến cô.

"Tại sao anh ta có thể tìm mình chứ? Người phụ nữ mà trong lòng anh ta yêu đã quay về, làm sao còn có thể đi tìm mình." Đàm Tiếu Tiếu cũng rất đau khổ: "Tuy nhiên, mình đã nghĩ thông suốt, nếu anh ta không yêu mình, mình cần gì phải nghĩ đến anh ta."

"Tiếu Tiếu, cậu tốt như vậy nhất định sẽ tìm được một người đàn ông thật lòng yêu cậu." Thích Vi Vi nói, thật sự rất thương cô.

"Tất nhiên rồi." Đàm Tiếu Tiếu cười lớn: "Cũng không nhìn xem mình là ai. Được rồi, không nói chuyện với cậu nữa, mình có khách rồi."

"Được rồi, chờ mình trở về rồi nói. Còn nữa, không cần nói cho người khác biết mình đã trở về." Thích Vi Vi đặc biệt dặn dò nói, cô thật sự không muốn đối mặt với bọn họ.

"Mình biết, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Vùng phụ cận nhà Thích Vi Vi luôn luôn có một chiếc xe BMW màu đen đứng ở cửa, một người đàn ông đeo kính râm luôn canh giữ ở chỗ này, bỗng nhiên nhìn thấy hình bóng của cô từ trên xe bus đi xuống lập tức gọi điện thoại báo cáo.

"Uông tổng, Thích tiểu thư đã quay về."

"Cái gì? Cô ấy đã quay về?" Khóe môi Uông Hạo Thiên lộ ra một nụ cười, cuối cùng cô đã quay về. Anh đã khẩn cấp muốn gặp cô, cô đột nhiên rời đi, mình mới biết mình nghĩ đến cô nhiều thế nào, lập tức hạ lệnh: "Mang cô ấy đến vịnh Tâm Di." Anh muốn cho cô một niềm vui bất ngờ.

"Vâng, thưa Uông tổng." Người đàn ông đeo kính râm đáp.

Cô không hề phát hiện tình huống xung quanh, liền đi vào trong khu nhà. Đột nhiên cánh tay bị ai đó nắm lấy, hoảng sợ quay đầu nhìn lại, lại càng kinh ngạc, hít vào một ngụm khí lạnh: "Tại sao lại là anh?" Cô nhận ra, anh ta chính là người mà lần trước Uông Hạo Thiên đã cử đi theo dõi mình.

"Thích tiểu thư, đã lâu không gặp. Cô đã nhận ra tôi vậy tôi cũng không cần nhiều lời. Xin mời!" Người đàn ông đeo kính râm thật cung kính làm một động tác mời, mời cô lên xe.

"Buông ra! Nói cho anh ta biết là tôi không đi." Thích Vi Vi giận dữ nhìn anh.

"Thật xin lỗi, Thích tiểu thư. Đây là do Uông tổng phân phó nên tôi phải hoàn thành. Nếu tiểu thư không chịu lên xe vậy tôi đành phải mạo phạm." Người đàn ông đeo kính râm nói.

"Chờ chút, tôi gọi điện thoại cho anh ta." Thích Vi Vi lấy điện thoại di động ra, cô biết ngay vừa quay sẽ lại ở trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Uông Hạo Thiên nhìn thấy số điện thoại trên điện thoại di động là cô, dùng giọng nói cực kì ám muội nói: "Bảo bối, có phải nhớ anh không?"

“Bảo bối cái đầu anh, ai nhớ anh? Bây giờ tôi không muốn gặp anh, mau bảo anh ta thả tôi ra.” Thích Vi Vi hét lớn.

“Tức giận? Vậy nhanh chóng đến đây, anh cho em trút giận. Anh chờ em. Vậy nhé.” Uông Hạo Thiên cúp máy, cầm lấy áo khoác liền ra khỏi phòng làm việc. Anh cũng không tin cô không muốn gặp anh.

“Này …” Thích Vi Vi tức giận hướng về di động kêu, anh lại có thể cúp máy.

“Thích tiểu thư, thật xin lỗi.” Người đàn ông đeo kính râm không muốn chậm trễ thời gian, dứt khoát ôm cô vào trong xe.

Thích Vi Vi tức giận ngồi trên xe, cô biết có phản kháng cũng chẳng ăn thua gì.

Nhìn thấy xe dừng ở một nơi xa lạ, cô kỳ quái hỏi: “Đây là đâu?”

“Thật xin lỗi, Thích tiểu thư. Tôi cũng không biết, tôi chỉ dựa theo sự phân phó của Uông tổng đưa cô tới đây. Mời!” Người đàn ông đeo kính râm nói, nói xong dẫn cô vào thang máy, đến tầng thứ 18 thì dừng lại.

Phòng 1801, cửa phòng đã mở ra, cô khó hiểu đi vào. Đây là nhà của anh sao? Vừa đi đến cửa đã bị ai đó gắt gao ôm vào trong ngực.

Người đàn ông đeo kính râm thật thức thời đóng cửa lại, tự mình rời đi.

“Này, buông ra …” Cô còn chưa nói xong, môi của anh đã bá đạo hôn lên môi cô, siết chặt cô, giam cầm trong ngực mình, giống như là một bảo vật mất đi vừa tìm lại được. Chiếc lưỡi linh hoạt luồn vào trong miệng cô, cùng cô dây dưa.

Vừa cắn vừa mút lên đôi môi cánh hoa của cô, tay ở phía sau lưng của cô bắt đầu vuốt ve. Cô không biết anh có bao nhiêu tưởng niệm hương vị của cô.

Thích Vi Vi bị anh hôn có chút hít thở không thông, nhưng mà hiện tại cô mới biết được cô thật sự rất tưởng niệm nụ hôn bá đạo của anh, lồng ngực của anh. Chậm rãi hòa tan dưới sự tiến công mãnh liệt của anh.

Cảm giác được thân thể cô xụi lơ vô lực dựa vào trong lòng mình, lúc này Uông Hạo Thiên mới buông cô ra, ôm lấy cô đi đến trên giường.

“Không được.” Thích Vi Vi nói, sau đó từ trong ngực của anh nhảy xuống.

“Anh muốn.” Uông Hạo Thiên lại đem cô kéo vào trong lòng mình, ‘tiểu đệ đệ’ của anh cũng đã rục rịch.

“Nhưng mà em mệt quá, thật sự rất mệt.” Thật ra cô không muốn là bởi vì như thế này đối với Thiên Tứ rất không công bằng, thế nhưng cô không thể nói ra được.

“Rất mệt?” Anh nhìn cô chằm chằm.

“Vâng, rất mệt.” Cô vội vàng gật đầu.

“Được rồi, lần này bỏ qua cho em.” Uông Hạo Thiên lấy tay điểm cái mũi nhỏ của cô một cái. Đúng lúc mình có rất nhiều chuyện muốn hỏi cô đây, trước tiên mình chỉ có thể kiềm chế một chút.

“Đây là đâu? Nhà của anh sao?” Thích Vi Vi mở miệng trước, nói sang chuyện khác, nếu không anh nhất định sẽ tra hỏi mình.

“Đúng vậy.” Uông Hạo Thiên đem cô ôm vào trong ngực của mình: “Đây là nhà của chúng ta. Căn nhà này là anh mua cho em, có thích không?”

“Mua cho em?” Thích Vi Vi nhìn anh, sau đó lắc đầu: “Em không cần.” Cô không thể nhận được.

“Tại sao lại không cần?” Uông Hạo Thiên nhìn cô chằm chằm.

“Em có nhà mà, không cần phải mua nhà.” cô nói. Tuy rằng căn nhà kia rất tồi tàn nhưng mà vẫn là nhà cô.

“Không được, căn nhà kia rất tồi tàn, sao người có thể ở được. Anh làm sao có thể để cho người phụ nữ của mình ở nơi như vậy được.”

“Em không phải là người phụ nữ của anh.” Cô buột miệng nói ra liền nhìn thấy mặt anh lập tức trở nên tức giận, biết mình lại chọc giận anh.

“Em nhắc lại lần nữa. Em có phải là người phụ nữ của anh không?” Nếu cô dám nói, anh nhất định sẽ chứng minh cho cô thấy rốt cuộc cô là người phụ nữ của ai.

“Em …” Cô nhìn anh, hai chữ ‘không phải’ nghẹn ở trong miệng.

“Có phải không?” Uông Hạo Thiên lấy tay phác thảo người của cô, ánh mắt lộ ra sự uy hiếp.

“Đừng ép em, có phải hay không trong lòng anh rõ nhất.” Thích Vi Vi chán ghét anh luôn luôn dùng ánh mắt uy hiếp mình như vậy, lập tức hất tay anh ra, anh đã biết rõ tình cảm của mình.

“Vậy là em thừa nhận.” Khóe môi anh hiện lên một vòng cung đẹp mắt.

“Thừa nhận thì sao? Không thừa nhận thì lại thế nào? Phụ nữ của anh nhiều như vậy, còn có một vị hôn thê, anh còn ở nơi đây quan tâm chuyện này làm gì?” Cô quát lên, cô vĩnh viễn đều không ngừng phủ nhận mình là người phụ nữ của anh.

Nghe được trong giọng nói của cô có nồng đậm ghen tị, trong mắt Uông Hạo Thiên mang theo ý cười cúi đầu nhìn cô: “Bảo bối, em đang ghen đúng không?”

“Ai là bảo bối của anh? Ai ghen tị?” Cô nghiêng đầu đi nhưng mà vành mắt vì sao lại chua xót như vậy.

Uông Hạo Thiên lấy tay nâng mặt của cô lên, cái trán đụng vào trán của cô, thật dịu dàng nhìn cô nói: “Cho anh thời gian, anh nhất định sẽ giải quyết tốt tất cả mọi chuyện. Anh bảo đảm sau này chỉ có một mình em.”

Hốc mắt cô nóng lên, nước mắt rơi xuống: “Không nên hứa hẹn với em, em sợ chính mình không chịu nổi.”

“Sao em lại không chịu nổi? Em phải nhớ kỹ, người anh yêu là em.” Uông Hạo Thiên dịu dàng hôn lên nước mắt trên khóe mắt của cô.

Thích Vi Vi nhìn anh, thoáng cái lấy tay ôm anh, một câu ‘anh yêu em’ cũng đủ làm toàn bộ kiên trì của cô mềm yếu.

Uông Hạo Thiên lại đẩy cô ra, thật nghiêm túc nhìn cô: “Hiện tại nên đến lượt anh hỏi em.”

“Hỏi em cái gì?” Cô sửng sốt.

“Nói cho anh biết, có phải em đồng ý gả cho Hoàng Thiên Tứ?” Anh chất vấn.

“Sao anh biết?” Chẳng lẽ Thiên Tứ nói cho anh biết sao.

“Nói vậy là thật. Vì sao em phải đồng ý anh ta? Anh sẽ không cho phép em gả cho anh ta.” Uông Hạo Thiên siết lấy cánh tay của cô.

“Trước tiên anh thả em ra, Thiên Tứ và em cũng giống như anh và Daisy.” Cô nhìn anh mới chậm rãi nói: “Anh ấy là hàng xóm của nhà bà ngoại em, cho nên từ nhỏ bọn em đã quen nhau. Sau này mẹ bị bệnh, anh ấy vẫn luôn âm thầm lặng lẽ chăm sóc em, quan tâm em. Tất cả tiền tự đi làm thêm đều cho em, cái loại tình cảm hoạn nạn có nhau này hoàn toàn khác với anh và Daisy. Anh ấy chính là chỗ dựa của em, anh hiểu không? Cho nên anh ấy cầu hôn em, em không thể từ chối anh ấy, bởi vì em không thể thương tổn anh ấy.”

“Em không thể thương tổn anh ta, vậy em thà rằng thương tổn anh, thương tổn chính em sao?” Uông Hạo Thiên nhìn cô chằm chằm.

“Vậy còn anh? Anh không phải cũng như vậy sao?” Thích Vi Vi hỏi lại anh.

“Anh không giống vậy. Anh biết mình không yêu Daisy, anh đã cố gắng tìm kiếm hạnh phúc cho cô ấy. Em thì sao? Em hiểu được mình đối với anh ta là yêu hay là biết ơn sao?”

“Em …” Cô không biết. Trước kia cô vẫn cho rằng mình rất yêu Thiên Tứ nhưng mà bây giờ …..

Đã thấy cô khó xử như vậy, Uông Hạo Thiên mới biết trong lòng của cô nhất định rất khó chịu, không muốn tiếp tục ép cô nữa. Thật ra cô biết đáp án, chỉ là không có dũng khí thừa nhận nó, nhẹ nhàng ôm lấy cô:

"Được rồi, chúng ta không cần nghĩ đến chuyện không vui này nữa. Nói cho anh nghe, em đi chơi ở đâu vậy? Có nhớ anh không?"

"Em mới không có nhớ anh đâu. Em phải đi."

114. Chương 114: Trái Tim Bị Dày Vò

"Em đi trước đây. Hẹn gặp lại." Thích Vi Vi xuống xe vẫy tay với anh, theo bản năng nhìn đồng hồ, đã mười giờ rồi. "Em không mời anh vào ngồi một lát sao?" Vẻ mặt Uông Hạo Thiên mang ý cười nhìn cô.

"Tệ xá sơ sài sợ ủy khuất Uông đại tổng tài." Kính cẩn lễ phép nói, ban nãy bọn họ không phải luôn ở cùng với nhau sao, còn muốn ngồi gì nữa.

"Nhưng mà anh thích." Lông mày anh nhíu lại nhìn cô.

"Em không thích. Anh mau đi đi." Cô thúc giục nói, đã rất muộn rồi.

"Ở đây." Uông Hạo Thiên dùng ngón tay chỉ mặt mình, ý bảo cô hôn mình một cái.

"Thật là … Không được, đi mau đi. Em cũng đi vào đây." Thích Vi Vi trừng mắt liếc anh một cái, xoay người rời đi nhưng mà trong lòng lại ngọt ngào như mật.

Thích Vi Vi vừa mới về đến nhà liền nhìn thấy một khối thân thể cuộn tròn ở cửa, hoảng sợ hỏi: "Ai đó?"

"Vi Vi, em đã quay về." Nghe được giọng nói của cô, Hoàng Thiên Tứ kích động lập tức đứng dậy ôm lấy bả vai của cô: "Em đi đâu vậy? Em biết không, anh rất lo lắng."

"Thiên Tứ, đã muộn thế này tại sao anh lại ở đây?" Thích Vi Vi nhìn thấy bộ dạng anh lôi thôi, chật vật như thế thì lắp bắp kinh hãi.

"Anh đang đợi em." Anh nhìn cô.

"Đợi em?" Cô hiểu rồi, Tiểu Tiểu nói mỗi ngày anh đều đi tìm mình, chẳng lẽ buổi tối anh ở đây đợi mình sao? Trong lòng từ từ dâng lên cảm giác áy náy.

"Anh tìm khắp nơi đều không thấy em. Anh không biết em có khỏe không, cho nên mỗi khi trời tối anh đều ở đây đợi em. Bây giờ nhìn thấy em bình an vô sự, anh an tâm." Hoàng Thiên Tứ ôm cô vào trong ngực, lo lắng sốt ruột vừa rồi đã trở thành an tâm.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Em không nên cứ như vậy mà biến mất khiến cho anh lo lắng. Anh mắng em đi." Cô cảm thấy mình cứ như vậy biến mất là rất ích kỷ, không chút nào để ý đến cảm nhận của anh, bây giờ trong lòng tràn đầy áy náy.

"Anh không mắng em, làm sao anh lại mắng em chứ. Em có thể bình an trở về, anh cũng đã thật cảm kích." Hoàng Thiên Tứ nâng mặt cô lên, đã thấy cô hoàn hảo vô khuyết lúc này mới thật sự yên lòng. "Em không có chuyện gì, thật tốt quá." Tiếng nói vừa dứt, thân thể của anh liền mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

"Thiên Tứ, anh làm sao vậy?" Thích Vi Vi kinh hoảng hô.

Bệnh viện.

"Bác sĩ, anh ấy sao rồi?" Nhìn thấy bác sĩ từ trong phòng bệnh đi ra, cô lo lắng hỏi.

"Yên tâm, anh ấy không có việc gì, chỉ là quá mệt mỏi không có nghỉ ngơi tốt mới có thể đột nhiên ngất xỉu. Nghỉ ngơi hai ngày là không có chuyện gì, không cần lo lắng, thân thể của anh ấy rất mạnh khỏe." Bác sĩ mỉm cười nói.

"Cám ơn bác sĩ." Thích Vi Vi đi vào phòng bệnh liền nhìn thấy tay anh cắm kim truyền nước, nằm ở trên giường, vẫn hôn mê như cũ. Khuôn mặt trước kia vốn rất anh tuấn hiện tại lại vô cùng tiều tụy, râu cũng dài ra. Tâm không khỏi đau xót, cô có tư cách gì mà hành hạ anh như vậy. Thời điểm mình khó khăn nhất, bất lực nhất là anh giúp đỡ mình, cho dù là lấy thân báo đáp cũng không đủ.

Ngồi xuống bên giường, cầm tay anh, cho dù mình quả thật không phải rất yêu anh nhưng mà phần tình cảm này, phần tình cảm hoạn nạn có nhau kia là bất cứ người nào, bất cứ chuyện gì đều không thay thế được. Nước mắt từng giọt rơi xuống mu bàn tay anh: "Thiên Tứ, em phải báo đáp anh thế nào đây?"

Hoàng Thiên Tứ chậm rãi mở mắt ra liền nhìn thấy cô nắm tay của mình, lặng lẽ khóc, trong lòng chảy qua một dòng nước ấm, giọng nói khàn khàn: "Vi Vi, đừng lo lắng. Anh không sao."

"Thiên Tứ, anh đã tỉnh." Cô vội vàng lau nước mắt đi. "Anh cảm thấy thế nào? Khát nước không? Có muốn uống nước không?"

"Vi Vi, em đừng di chuyển, ngồi ở đây giống như vừa rồi vậy." Anh giữ chặt tay cô.

"Được." Thích Vi Vi lại ngồi xuống, chỉ là lúc này anh nắm tay cô.

"Vi Vi, em có biết vừa rồi khi anh mở mắt ra nhìn thấy em ở bên cạnh trông coi anh, anh cảm thấy thật hạnh phúc. Nếu như em có thể luôn luôn trông coi anh như vậy, anh nghĩ mình nhất định sẽ trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời. Đồng ý với anh, đừng rời xa anh." Anh gắt gao giữ chặt tay cô giống như sợ cô sẽ đi mất.

"Thiên Tứ, em sẽ không rời xa anh." Nhìn thấy anh như thế, cô làm sao nỡ lòng nhẫn tâm rời xa anh. Ngay cả lương tâm của mình cũng không cho phép mình rời xa anh, khiến cho anh thương tâm.

"Vậy em đồng ý gả cho anh còn tính đúng không?" Hoàng Thiên Tứ cầm tay cô có chút khẩn trương, rất sợ cô sẽ không đồng ý.

Thích Vi Vi nhìn anh hồi lâu mới dùng sức gật đầu: "Đúng vậy." Cô ngoài đồng ý ra còn có thể làm thế nào. Uông Hạo Thiên là không cho phép mình từ chối, mà anh thì mình lại không đành lòng từ chối.

"Vi Vi, cám ơn em. Anh nhất định sẽ làm cho em hạnh phúc." Hoàng Thiên Tứ lộ ra một nụ cười thoải mái.

"Em biết." Cô cũng lộ ra một nụ cười tươi. Cô tin tưởng anh sẽ mang đến ình hạnh phúc, nhưng mà cô thật sự sẽ thấy hạnh phúc sao?

Truyền nước trong bệnh viện xong, cô dìu anh trở về nhà mình, để cho anh nằm trên giường, lại hỏi: "Thiên Tứ, anh nhất định đã đói bụng rồi, em đi làm chút gì đó cho anh ăn."

"Vi Vi, không cần, anh không đói bụng. Đã muộn rồi, em ngủ đi, ngày mai còn phải đi học." Hoàng Thiên Tứ nói.

"Được rồi, anh cũng ngủ sớm đi, ngày mai cũng đừng đi làm, phải nghỉ ngơi cho thật tốt." Cô nói, mình thật sự rất mệt mỏi.

"Không được, ngày mai có một khách hàng rất quan trọng. Anh không sao, không cần lo lắng. Ngủ đi em." Hoàng Thiên Tứ nói. Đi làm vẫn phải đi dù sao đó cũng là trụ cột để khiến cô hạnh phúc.

"Vâng," Cô gật đầu. Tắt đèn, đi đến một cái giường khác nằm xuống.

Nhưng mà cô lại hoàn toàn không cảm thấy buồn ngủ. Lần bỏ đi này thu hoạch duy nhất của cô chính là hiện tại cô rốt cuộc hiểu rõ lòng mình. Tình cảm của cô đối với Thiên Tứ là do cảm kích mà yêu, còn tình yêu đối với Uông Hạo Thiên mới là tình yêu nam nữ. Cái loại tim đập khi nhìn thấy anh là không giống nhau, thế nhưng hiểu rõ rồi có thể làm gì. Con người sinh ra luôn phải có trách nhiệm, không thể làm theo ý muốn của mình.

Chỉ là cô không thể nói không với Thiên Tứ khiến cho anh nghĩ rằng mình vong ân bội nghĩa. Khi nào mẹ khỏe hẳn, cô sẽ quên đi tất cả mọi chuyện trước đây.

Bởi vì quá mệt mỏi nên Hoàng Thiên Tứ cảm thấy ngủ vô cùng thoải mái, anh ngửi được một mùi hương mới tỉnh lại. Mở mắt liền nhìn thấy trên bàn bày cháo đã nấu xong, trứng gà chiên còn có một ít dưa cải.

"Thiên Tứ, anh đã tỉnh, điểm tâm cũng xong rồi. Dậy rửa mặt rồi mau ăn thôi." Cô cười nói.

"Vi Vi, em vất vả rồi. Tại sao lại dậy sớm như vậy, sao không ngủ thêm một lát nữa? Chúng ta có thể ra ngoài ăn mà." Hoàng Thiên Tứ đau lòng nhìn cô, cô nhất định ngủ không ngon.

"Em không sao, đã thành thói quen rồi. Mau ăn thôi." Cô cười lắc đầu, mấy năm nay chăm sóc ẹ cô đã thích ứng với cuộc sống như vậy.

"Vi Vi, gả cho anh, anh nhất định sẽ không để cho em chịu khổ. Sau này mỗi ngày anh sẽ làm bữa sáng cho em ăn." Anh cầm tay cô.

"Vâng." Ánh mắt cô trốn tránh gật đầu. Cô chưa bao giờ nghĩ đến cuộc sống sau khi kết hôn với anh.

"Được." Anh cười, trên khuôn mặt tràn ngập hạnh phúc.

Thích Vi Vi đeo ba lô vừa mới đến trường học đã bị bạn học kéo lại, mỗi người đều ra vẻ nịnh bợ nói: "Vi Vi, cậu đã ăn sáng chưa? Mình mời cậu."

"Vi Vi, đây là túi mình tặng cậu, có thích không?"

"Vi Vi, mấy ngày nay cậu không đi học bài vở mình đều giúp cậu ghi chép lại hết rồi, cậu chỉ cần xem là được."

Nháy mắt trên tay đã có rất nhiều đồ vật khác nhau, cô căn bản không có cách nào mở miệng, không khỏi cười khổ một chút. Thật vất vả chờ tất cả bọn họ nói xong cô mới lên tiếng: "Các bạn có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi, làm như thế này mình cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ)." Cô giả vờ không hiểu ý của bọn họ.

"Ha ha…" Các cô ngượng ngùng cười cười: "Nghe nói bạn của cậu quen biết với Uông Hạo Thiên đúng không? Sao cậu có thể quen biết anh ấy, khiến cho bọn mình rất là hiếu kỳ. Ý của bọn mình chắc cậu đã hiểu rõ rồi chứ?"

"Thì ra là như vậy. Có điều thật xin lỗi, thật ra là cha của mình quen biết với anh ta, các bạn biết đấy, mình cũng không thường xuyên qua lại với anh ta nên mình thật sự không biết anh ta." Thích Vi Vi vô tội nói, may mắn cô đã sớm nghĩ ra biện pháp đối phó.

"Cha của cậu quen biết anh ấy?" Mọi người nhìn nhau, do dự một lát mới hỏi: "Vi Vi, vậy có phải cha của cậu muốn giới thiệu cậu cho anh ấy không?" Khả năng này vô cùng lớn.

Thích Vi Vi ngây ra một lúc, tại sao cô không nghĩ đến vấn đề này, thật là tự làm lộ tẩy, xấu hổ cười cười: "Có lẽ thế. Tuy nhiên các bạn thấy đấy, giống như mình thế này, cái gì cũng đều không xuất chúng, anh ta sao có thể để ý đến mình. Bên cạnh anh ta phụ nữ xinh đẹp có rất nhiều cho nên mình cũng tự hiểu được."

"Bọn mình đã biết cậu có anh Thiên Tứ của cậu, không bằng cậu giới thiệu anh ta cho bọn mình đi." Cuối cùng bọn họ cũng nói ra mục đích của mình.

"Được rồi, nếu lần sau anh ta còn có thể đến, mình sẽ giới thiệu tất cả các cậu với anh ta." Cô rất sảng khoái đáp ứng, nhưng mà cô thề tuyệt đối sẽ không để anh xuất hiện ở cổng trường học.

"Vi Vi, cậu thật tốt, cám ơn cậu. Có cái gì cần bọn mình giúp đỡ thì cậu cứ việc nói nha." Các cô thật hưng phấn.

"Cám ơn, mình không cần các bạn giúp gì cả. Không còn chuyện gì nữa thì mình đi về lớp học đây." Cô nhìn mấy thứ trong tay: "Mấy thứ này các bạn hãy cầm về đi."

"Vi Vi, đừng khách sáo. Đó là tặng cho cậu, cậu không ghét bỏ là tốt rồi." Mọi người nói.

"Sao mình lại ghét bỏ chứ, đây là lần đầu tiên các bạn tặng quà ình, mình rất quý trọng." Trên mặt Thích Vi Vi cũng mang theo tươi cười nhưng mà trong giọng nói lại mang theo một tia châm chọc, cần đến cô mới đến nịnh bợ cô sao.

"Ha ha, sau này sẽ thường xuyên có mà. Bọn mình đi trước đây, tạm biệt." Bọn họ chỉ có thể giả ngu cười.

"Haiz…" Nhìn thấy bọn họ rời đi, lúc này cô mới thở phào. Chẳng qua vô duyên vô cớ nhận được thật nhiều quà tặng, thật không biết có nên cảm tạ anh ta không.

"Vi Vi, mới sáng sớm đã thu hoạch được nhiều như vậy, những người này thật đúng là …" Đàm Tiểu Tiểu đi đến, nhìn thấy đồ vật trong tay cô, hài hước nói.

"Cậu không cần chê cười bọn họ, nếu như là trước kia khẳng định cậu còn điên cuồng hơn so với bọn họ. Giúp mình cầm một ít." Thích Vi Vi nói xong thì đem quà tặng đặt vào trên tay cô.

"Bây giờ mình cũng rất điên cuồng, nếu không phải biết quan hệ của cậu với anh ta, mình đã sớm hành động." Đàm Tiếu Tiếu cười.

"Vậy hiện tại cậu ra tay vẫn không muộn đâu."

"Quên đi, ai bảo cậu là bạn tốt nhất của mình chứ."

115. Chương 115: Bị Anh Tính Kế.

Thượng Hải, bên trong khách sạn. "Daisy tiểu thư, hôm nay đi chơi vui vẻ chứ?" Sở Thiên Lỗi nhìn cô hỏi.

"Không tồi." Daisy cười khẽ một cái: "Sở tiên sinh, tôi có thể hỏi anh một chuyện không?"

"Đương nhiên có thể, tuy nhiên, Daisy tiểu thư, tôi nói rồi gọi tôi

Thiên Lỗi là được." Anh mỉm cười.

"Được rồi, anh cũng không cần gọi tôi là Daisy tiểu thư. Anh là bạn tốt của Hạo Thiên vậy tôi cũng gọi anh là anh Thiên Lỗi, được chứ?" Cô nói.

"Tôi đây có phải với cao rồi không?" Sở Thiên Lỗi cười nói: "Đúng rồi, vừa rồi cô muốn hỏi chuyện gì?"

"Xin thứ cho tôi mạo muội, tôi muốn hỏi anh, anh có bạn gái chưa? Anh sẽ không để ý chứ, nếu để ý anh có thể không trả lời." Daisy nói.

"Thì ra là chuyện này, đương nhiên là không để ý. Với lại tôi cũng không có bạn gái." Anh không chút để ý trả lời.

"Oh, ra là vậy. Thiên Lỗi, anh lớn tuổi như vậy rồi vì sao lại không có bạn gái?" Daisy nhún nhún vai có chút không hiểu.

"Đó là bởi vì đàn ông lớn tuổi hơn tôi còn nhiều lắm." Anh cười ha ha.

"Thiên Lỗi, anh thật vui tính. Tôi nghĩ nhất định là yêu cầu của anh quá cao cho nên đã dọa con gái nhà người ta chạy mất." Daisy cũng cười.

"Có lẽ vậy. Tuy nhiên tôi lại càng tin tưởng là do duyên phận chưa đến." Vấn đề này anh cũng không nói rõ được, đột nhiên nhìn cô hỏi: "Đúng rồi Daisy, sao đột nhiên cô lại hỏi tôi vấn đề này."

Daisy nhìn anh hỏi ngược lại: "Thiên Lỗi, anh thật sự không nhìn ra sao?"

"Cái gì?" Anh khó hiểu nhìn cô, nhìn không ra cái gì?

"Ha ha…" Daisy cười khẽ một chút, uống một ngụm nước trước mặt, mới nói: "Hạo Thiên luôn luôn để cho anh đi cùng tôi, tôi nghĩ anh ấy muốn khiến cho tôi và anh nảy sinh tình cảm như vậy anh ấy cũng không phải lấy tôi." Bởi vì lớn lên ở nước ngoài cho nên cô nói chuyện rất tự nhiên, không có gì xấu hổ.

Sở Thiên Lỗi ngây ngẩn cả người, cô có ý gì, cái gì gọi là Hạo Thiên đang tác hợp bọn họ.

"Anh không biết sao?" Nụ cười trên mặt Daisy biến mất, nhìn anh nói: "Thật ra ngay từ đầu Hạo Thiên đã không muốn kết hôn với tôi, sau đó lại đột nhiên thay đổi chủ ý, tuy rằng tôi không hiểu là vì sao nhưng mà tôi vẫn rất vui vẻ đến Trung Quốc với anh ấy. Nhưng thật không ngờ anh ấy lại dùng biện pháp này muốn thoát khỏi tôi, nhưng mà tôi sẽ không chịu thua."

Nghe cô nói xong trên mặt Sở Thiên Lỗi đã mang theo lửa giận, không thể ngờ cậu ta lại tính kế mình như vậy, cô ấy chính là vị hôn thê của cậu ta. Nhưng mà mình không thể ở trước mặt Daisy nói như vậy, nên vẫn cưỡng chế lửa giận thay anh giải thích nói: "Daisy, tôi nghĩ cô hiểu lầm. Cô là vị hôn thê của Hạo Thiên, đương nhiên anh ấy phải rất xem trọng cô, mà tôi là bạn tốt nhất của anh ấy, cũng là người đáng tin cậy nhất, nên anh ấy mới giao cô cho tôi."

"Có đúng là như thế không?" Daisy nghi hoặc nhìn anh, chẳng lẽ mình nghĩ lầm rồi sao.

“Đương nhiên, Daisy, cô lớn lên ở Mỹ nên không biết tình nghĩa của Trung Quốc, thói quen này không hề kỳ quái. Trung Quốc có câu nói rất đúng ‘vợ của bạn không thể chạm vào’.” Sở Thiên Lỗi còn nói thêm.

“Thật sao? Vậy là tôi đã hiểu lầm Hạo Thiên.” Daisy có chút ngượng ngùng, trên mặt hiện vẻ áy náy.

“Daisy, đừng ngại, cái này cũng không trách cô được, cô chỉ là không biết mà thôi.” Sở Thiên Lỗi nói, thật ra anh càng thất vọng về mình. Daisy cũng có thể hiểu rõ mọi chuyện, anh lại có thể một chút cũng không nghĩ tới.

“Vâng, cám ơn anh, Thiên Lỗi.” Daisy nở nụ cười, là hiểu lầm vậy đương nhiên càng tốt.

Sở Thiên lỗi cố gắng nở một nụ cười nhưng lại đầy bụng tức giận.

Uông Hạo Thiên đang xem văn kiện trong tay, anh liền đi vào, ngay cả cửa cũng không gõ.

“Thiên Lỗi, cậu đã về, hôm nay đi chơi vui vẻ chứ?” Anh buông văn kiện, thuận miệng hỏi.

“Cậu hi vọng tôi vui hay là không vui?” Sở Thiên Lỗi nhìn anh chằm chằm.

“Tất nhiên là hi vọng hai người vui vẻ rồi. Sao vậy?” Lúc này Uông Hạo Thiên mới phát hiện sắc mặt anh khó coi, chẳng lẽ là do Daisy. Chắc là không phải, Daisy dưới sự dạy dỗ của mẹ, là người có tri thức hiểu lễ nghĩa.

“Cậu nói thử xem làm sao.” Sở Thiên Lỗi thở phì phì nhìn anh chằm chằm “Cậu dám tính kế tôi.”

“Tôi tính kế cậu cái gì?” Uông Hạo Thiên không sợ hãi, không hoảng hốt nhìn anh.

“Cậu nói cậu tính kế tôi cái gì? Cho dù cậu không thích Daisy cũng không cần dùng phương thức này để tính kế tôi.” Sở Thiên Lỗi tức giận trừng mắt nhìn anh.

“Ha ha, cậu chính là vì chuyện này mà tức giận à? Bây giờ mới kịp phản ứng có phải là quá chậm hiểu không?” Uông Hạo Thiên cười khẽ, lấy tay vỗ vỗ vai anh: “Được rồi, tôi thừa nhận, đây thật sự là dụng ý của tôi. Chẳng qua tôi cũng là có lòng tốt, tuy rằng tôi không thích Daisy nhưng cô ấy thật sự là một cô gái tốt, cũng là em gái của tôi, cậu lại là bạn tốt nhất của tôi, cho nên giao cô ấy cho cậu, tôi rất yên tâm. Tôi cũng thấy cô ấy rất thích hợp với cậu.”

“Thích hợp cái gì? Đây chỉ là suy nghĩ của cậu, sao cậu không nghĩ đến suy nghĩ của tôi, cậu nói tôi không nên tức giận sao. Mặc kệ dụng ý của cậu là gì, cậu có thể trực tiếp nói cho tôi biết. Nếu không phải Daisy nói cho tôi biết, tôi cũng không thể tin được cậu lại có thể mưu mô như vậy. Bất kể như thế nào, bây giờ cô ấy là vị hôn thê của cậu.” Sở Thiên Lỗi nói, tuy rằng rất tức giận, dĩ nhiên cũng không thể nói là anh sai. Dù sao anh tỏ thái độ rất rõ ràng, anh không yêu Daisy.

“Cậu cũng biết tôi là tình thế bất đắc dĩ, tôi chưa bao giờ coi cô ấy như là vị hôn thê của tôi, tôi chỉ coi cô ấy là em gái. Thiên Lỗi, xem như cậu giúp tôi một lần đi. Cùng cô ấy ở chung thử xem, có lẽ cậu sẽ yêu cô ấy, cô ấy cũng sẽ yêu cậu. Như vậy đôi bên đều vẹn toàn, không phải rất tốt sao?” Uông Hạo Thiên nói.

“Tại sao lại là tôi?” Sở Thiên Lỗi nhìn anh, biết trong lòng anh quả thật cũng rất khó xử. Thật ra nghĩ lại anh cũng không có ý xấu gì.

“Bởi vì tôi tin tưởng cậu, mà tôi lại nợ cô ấy, rất hy vọng cô ấy được hạnh phúc.” Thời điểm Uông Hạo Thiên nói những lời này ánh mắt cũng rất chân thành.

“Aiz …” Sở Thiên Lỗi than nhẹ một cái: “Hạo Thiên, cậu nghĩ phụ nữ quá đơn giản rồi. Cô ấy nói cô ấy sẽ không buông tha cho cậu.”

“Sự do người làm, nếu hai người thật sự không có duyên phận tôi cũng sẽ không cưỡng cầu.” Uông Hạo Thiên nói.

“Thật sự là không có biện pháp với cậu. Quên đi, nể cậu là ông chủ của tôi, cũng nể chúng ta là bạn bè lâu năm nên tôi sẽ không tính toán với cậu. Tôi sẽ cố gắng hết sức thử xem, nhưng mà cậu đừng ôm hi vọng, lòng của phụ nữ sẽ không dễ dàng thay đổi đâu.” Sở Thiên Lỗi cho anh một mũi phòng bị trước.

“Tuy nhiên cậu cũng đừng quên lòng của phụ nữ là thiện biến, dễ dàng nhất là thừa dịp trống rỗng mà vào.” Ở trong mắt anh không có chuyện gì là không thể.

"Nếu cậu hiểu biết phụ nữ như vậy sao còn làm không được." Sở Thiên Lỗi liếc anh một cái.

"Đó là bởi vì tôi không thể thương tổn cô ấy, cậu cũng biết tôi nợ cô ấy một mạng." Uông Hạo Thiên nói.

"Hiểu rồi, tôi sẽ cố gắng hết sức." Sở Thiên Lỗi lấy tay vỗ vỗ anh, chỉ là làm như vậy sao anh lại cảm thấy có điểm chột dạ, có điểm có lỗi với Daisy.

116. Chương 116: Đính Hôn

Thích Vi Vi tâm phiền ý loạn nằm trên giường, Thiên Tứ bảo ngày mai hai người cùng nhau đi thăm mẹ, nhân tiện nói ẹ biết bọn họ sẽ kết hôn. Cô không biết mẹ nghe được tin tức này sẽ như thế nào, thế nhưng cô biết mẹ thích anh ấy, khả năng đồng ý rất cao. Nhưng mà mình thì sao, nếu mẹ đồng ý cô nên làm thế nào bây giờ, thật sự muốn kết hôn sao? Biết rõ chính mình không nên nghĩ như thế nhưng cô không quản được lòng của mình. Ring ring ring… di động đột nhiên vang lên, nhìn số điện thoại là của anh, không biết nên nói như thế nào để dứt khoát với anh.

Tắt điện thoại di động, nếu không phải là vì anh ta, trái tim cũng sẽ không rối loạn như thế. Vậy cô có thể rất vui vẻ gả cho Thiên Tứ, nếu cô không tránh được nhất định phải gả cho Thiên Tứ thì cô muốn ít dây dưa cùng anh.

Rầm rầm rầm, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, là ai mà muộn như vậy còn gõ cửa, đứng dậy đi đến cửa hỏi: "Ai vậy?" Chẳng lẽ là Thiên Tứ sao?

"Là anh, em mở cửa đi." Ngoài cửa truyền đến thanh âm trầm thấp của Uông Hạo Thiên.

"Muộn như vậy sao anh còn đến đây?" Thích Vi Vi hỏi.

"Nhớ em cho nên đến đây, mau mở cửa đi." Uông Hạo Thiên nói.

Cô vừa định mở cửa lại nghĩ đến mình đã đồng ý với Thiên Tứ, nghĩ đến ngày mai bọn họ sẽ cùng nhau đi thăm mẹ, mình vẫn còn muốn dây dưa với anh sao? Chậm rãi rụt tay về, hướng về phía anh ở ngoài cửa hô: "Uông Hạo Thiên, anh đi đi, em sẽ không mở cửa đâu."

Anh có chút sửng sốt, người phụ nữ này lại định làm gì đây, cố ý khảo nghiệm tính kiên nhẫn của anh sao? Chính mình đúng là vẫn chưa từng bị phụ nữ nhốt ở ngoài cửa vào nửa đêm bao giờ.

"Anh đếm đến ba nếu em vẫn không mở cửa, anh sẽ hô to lên đấy." Anh uy hiếp, biết rằng cô sợ hàng xóm xung quanh biết.

Nói còn chưa dứt lời cửa liền mở ra, Thích Vi Vi trừng mắt nhìn anh: "Sao anh lúc nào cũng vô lại như vậy?"

"Ai bảo em luôn không ngoan." Uông Hạo Thiên đi vào, dùng ngón tay ái muội xẹt qua gương mặt của cô.

Thích Vi Vi tránh thoát được anh, vừa mới đóng cửa lại đã bị anh ôm vào trong ngực: "Bảo bối, có nhớ anh không?"

"Nhớ, em rất nhớ anh." Thích Vi Vi quay người lại ôm lấy anh, cô thật sự rất nhớ anh. Tối nay để cô buông thả một lần, để cô nghe theo lòng mình một lần.

Uông Hạo Thiên ngây ngẩn cả người, đây hình như là lần đầu tiên cô nói nhớ mình, cũng là lần đầu tiên dịu dàng như vậy, chủ động ôm mình, rất khác thường. Lấy tay sờ sờ đầu của cô: "Sao vậy? Có phải có chuyện gì không?"

"Suỵt!" Cô lấy tay che miệng của anh: "Đừng hỏi em gì cả. Cứ để cho em dựa vào anh như thế này." Cái gì cô cũng không muốn nói, bởi vì có lẽ ngày mai mọi thứ đều thay đổi.

"Được, anh không hỏi." Uông Hạo Thiên ôm cô vào trong ngực.

"Vì sao lại thích em?" Cô nhìn anh đột nhiên hỏi.

“Không vì sao cả, thích chính là thích thôi, không vì lý do gì. Vậy em nói cho anh biết, em thích anh ở điểm nào?” Uông Hạo Thiên nhìn cô, vấn đề này anh đã từng hỏi chính mình rất nhiều lần nhưng đều không có đáp án.

“Em chưa bao giờ thích anh, anh bá đạo như vậy, ích kỷ như vậy, lãnh khốc vô tình như vậy, cả người không có một chút ưu điểm.” Cô nhìn anh, nói anh không đáng một đồng.

“Anh ở trong lòng em kém cỏi như vậy sao?” Uông Hạo Thiên chớp mi, nhìn cô, tuy rằng trước kia đối với cô có chút quá đáng, nhưng nếu không có chuyện đó thì cũng sẽ không có bọn họ như hiện tại, không phải sao?

“Kém cỏi, rất kém cỏi, kém tới cực điểm, nhưng mà em cũng không hiểu được vì sao anh như vậy mà em lại thích anh, em nghĩ nhất định là đầu óc có vấn đề rồi.” Cô tự giễu cợt mình.

“Là do anh có mị lực hấp dẫn phụ nữ, mị lực không thể khống chế được.” Uông Hạo Thiên lấy tay khoát cái mũi nhỏ của cô, cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là cô ấy nói cô ấy thích mình.

“Tự kỷ điên cuồng.” Cô xùy một tiếng.

“Đây không phải tự kỷ mà là tự tin. Không nói nữa, anh mệt rồi, anh muốn ngủ.” Uông Hạo Thiên buông cô ra, nằm xuống giường của cô.

“Anh mau đứng lên, anh định ngủ ở đây sao?” Thích Vi Vi kinh hãi, như vậy không được, sáng mai Thiên Tứ sẽ đến đây, nhìn thấy như vậy sẽ rất đau lòng. Vội vàng kéo anh ngồi dậy nói: “Không được, anh không thể ngủ ở đây.”

Anh dùng một chút lực kéo cô nằm lên thân anh, hỏi: “Vì sao không thể ngủ ở đây?”

“Bởi vì đây là nhà em.” Cô nói, kỳ thật cô không muốn để Thiên Tứ thương tâm, không muốn để anh nghĩ rằng mình phụ lòng anh ấy.

“Có khác nhau sao?” Mặt anh nhăn lại, “Anh nhớ em, đêm nay anh sẽ không đi đâu. Nếu phải đi, được thôi, trừ phi em đi cùng anh.”

“Anh đừng như vậy được không, anh không cảm thấy chúng ta yêu đương vụng trộm sau lưng người khác là có tội sao?” Cô nói.

“Cái gì mà yêu đương vụng trộm? Đừng nói khó nghe như vậy, chúng ta lưỡng tình tương duyên, quang minh chính đại nha.” Uông Hạo Thiên không biết trong đầu của cô đang nghĩ cái gì, tay lại bắt đầu vuốt ve vùng đất mẫn cảm của cô.

“A… đừng mà…” Một trận điện lưu truyền qua toàn thân cô, dục vọng của cô chẳng mấy chốc bị anh khơi dậy.

Câu nói kia cũng chỉ là hữu khí vô lực

Câu nói “Anh yêu em!” nhẹ nhàng phả vào tai cô, sau đó anh bắt đầu hôn vành tai cô.

Cô cả người vô lực tuỳ ý để anh vuốt ve, mỗi lần nghe câu nói “anh yêu em” đều khiến cô can tâm tình nguyện cùng anh rơi vào nhu tình.

Lúc ngày, cô tự ình có quyền phóng túng một lần.

Triền miên qua đi, cô tìm lý do để anh rời đi, sau đó cô liền sửa sang lại phòng không còn chút dấu vết gì mới nặng nề đi vào giấc ngủ.

****

Bệnh viện

Bà Thích thấy cô vừa vào cửa trên mặt liền nở nụ cười.

“Bác gái, bác vẫn khoẻ chứ ạ? Cháu cùng Vi Vi đến thăm bác.” Hoàng Thiên Tứ đem trái cây đặt ở bên bàn.

“Thiên Tứ, hai đứa mau tới đây ngồi đi.” Bà Thích nhìn thấy bọn họ liền cao hứng, nhiệt tình đón tiếp.

“Bác gái, tinh thần của bác thoạt nhìn tốt lắm đó.” Hoàng Thiên Tứ cười nói.

“Bác mỗi ngày đều vui vẻ, đương nhiên tinh thần tốt lắm, lại thấy hai đứa nên tinh thần càng tốt hơn.” Bà Thích nhìn thấy Thiên Tứ lại càng vừa lòng, thuận miệng hỏi: “Hôm nay sao lại rảnh đến đây thăm bác vậy?”

“Bác gái, chúng cháu hôm nay có chuyện muốn tìm bác thương lượng.” Sớm hay muộn đều phải nói, bây giờ nói cũng không sao.

“Có chuyện gì cứ nói.” Bà Thích cũng không có nghĩ nhiều.

“Chúng cháu …” Thiên Tứ nhìn thoáng qua người bên cạnh, cô chỉ nhìn anh cười cười, lúc này anh mới nói: “Cháu cùng Vi Vi sẽ kết hôn, hy vọng bác gái chấp nhận.”

“Kết hôn?” Bà Thích kinh ngạc nhìn bọn họ. Tuy rằng biết bọn họ về sau cũng kết hôn nhưng bây giờ quá đột ngột. Mà Vi Vi còn đang đi học sao lại nghĩ đến việc kết hôn.

Biết bà Thích nghi hoặc, Hoàng Thiên Tứ mở miệng nói: “Bác gái, bác cũng biết cháu thích Vi Vi, cháu muốn cùng Vi Vi ở chung một chỗ, nhưng cháu nghĩ không để cho Vi Vi một danh phận là làm cô ấy bị tổn thương. Cho nên, chúng cháu trước hết sẽ đi đăng ký, chờ Vi Vi tốt nghiệp sẽ cử hành hôn lễ, không biết bác có đồng ý hay không?” Anh liền giải thích hợp lý, bởi vì anh không thể nói rõ chân tướng được.

“Cháu như vậy là muốn… ” Bà Thích trầm mặc một chút, để bọn họ ở cùng một chỗ cũng không tiện. Dù cả hai đều đã trưởng thành nhưng Vi Vi là con gái, làm như vậy cũng có chút không ổn, liền nhiền qua Vi Vi: “Vi Vi, con cũng nghĩ như vậy?”

“Con ….” Cô nhìn mẹ, cô không muốn kết hôn nhưng cô không thể cự tuyệt mà gật đầu: “Dạ.”

Nhưng mẹ cô lại nhìn ra sự chần chừ của cô, dù sao cũng là con gái cốt nhục do bà sinh ra, làm sao mà không nhận ra điều đó. Chẳng lẽ giữa bọn họ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn? Chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời của con gái, bà không thể qua loa đáp ứng mà bà cũng muốn biết tâm tư của con gái như thế nào nên mới mở miệng nói: “Chuyện này để bác suy nghĩ, dù sao Vi Vi cũng còn đang đi học, để vài ngày sau bác sẽ trả lời.”

“Vâng, bác gái, xin bác tin tưởng, cháu sẽ đối xử tốt với Vi Vi, yêu thương cô ấy cả đời.”

“Bác tin, cháu là người tốt, lúc chúng tôi gặp khó khăn thì cháu luôn sẵn sàng giúp đỡ, bác biết rõ, sao cháu lại không đối xử tốt với Vi Vi chứ…” Bà Thích gật đầu, nhưng bà sẽ không ép buộc Vi Vi.

“Bác gái, bác đừng nói như vậy, là cháu cam tâm tình nguyện, chỉ cần bác không chê gia cảnh của cháu.” Hoàng Thiên Tứ nói, bởi vì nhà mình cũng không giàu có gì.

“Cháu không ghét bỏ chúng tôi, sao chúng tôi lại ghét bỏ cháu được.” Bà Thích cầm tay anh, có tiền tất nhiên là quan trọng nhưng tiền không mua được hạnh phúc, kết hôn – chuyện này bà phải thận trọng suy nghĩ.

Thích Vi Vi đứng ở một bên, không nói gì, cô thấy thật áp lực, may mắn là mẹ không đáp ứng ngay, giúp cô có cơ hội thở.

“Bác gái, cháu vừa cùng bác sĩ nói qua muốn cùng bác đi ra ngoài dùng cơm, ông ta đồng ý, bác thay quần áo chúng ta đi thôi.” Hoàng Thiên Tứ còn nói thêm.

Thật sự là đã lâu không ra ngoài, bây giờ có thể được hít thở không khí bên ngoài, bà Thích cười nói: “Vi Vi, con lấy quần áo trong tủ đưa ẹ.”

Thích Vi Vi lấy quần áo, Hoàng Thiên Tứ liền đi ra ngoài cửa chờ.

“Mẹ, con giúp mẹ thay quần áo.” Cô đem quần áo đến trước mặt mẹ.

“Vi Vi, con nói thật ẹ, con cùng Thiên Tứ có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Bà Thích giữ chặt lấy tay cô, nghiêm túc hỏi.

“Không có, là anh Thiên Tứ lo lắng con đi học, anh ấy đi làm, ít gặp mặt sẽ thiếu tình cảm, cho nên nói bọn con ở cùng một chỗ, nhưng con không đồng ý, con cho rằng như vậy là không tốt. Anh ấy liền đề nghị trước hết làm giấy kết hôn, con nói còn phải hỏi qua ý kiến của mẹ.” Thích Vi Vi nói dối, cô làm sao có thể nói rõ chân tướng ẹ nghe.

“Được rồi, con không cần lừa dối mẹ, nói mẹ nghe sự thật đi.” Bà Thích nhìn chằm chằm cô, hoàn toàn không thể nào nói không ở cùng một chỗ thì tình cảm sẽ phai nhạt.

“Mẹ, con biết sẽ không qua được mắt mẹ, kỳ thật con không muốn sớm như vậy đã kết hôn, con còn phải học, chính là không đành lòng cự tuyệt, sợ anh ấy nghĩ rằng con vong ơn phụ nghĩa.”

“Hóa ra là như vậy, con bé ngốc này…” Bà Thích lấy tay sờ đầu cô: “Không muốn cưới thì không cưới, không cần ép uổng chính mình, tuy rằng Thiên Tứ đối với chúng ta có ân, nhưng mẹ không hy vọng con cưỡng ép bản thân mình, yên tâm, mẹ sẽ nói với nó.”

Vi Vi liền bổ nhào vào lòng mẹ, có chút bất an hỏi: “Nếu chúng ta không đáp ứng có phải sẽ làm tổn thương anh ấy?”

“Không cần lo lắng, Thiên Tứ là đứa nhỏ hiểu lý lẽ, không phải nói là con không lấy nó, mà là chờ con tốt nghiệp, các con muốn kết hôn làm mẹ nghĩ rằng nó lo lắng con yêu người khác chứ.” Mẹ vuốt tóc cô nói giỡn.

Tâm Thích Vi Vi hơi động, nửa đùa nửa thật hỏi: “Nếu thật sự con yêu người khác, mẹ vẫn gả con cho anh ấy sao?”

“Sẽ như thế.” Bà Thích khẳng định nói.

“Vì sao?” Đột nhiên hy vọng trong lòng của Thích Vi Vi nháy mắt liền tan biến.

“Mẹ nghĩ, tình yêu không phải để đổi lấy cơm ăn, mà là phụ nữ tìm một người đàn ông có thể chăm lo bảo vệ họ cả đời, Hoàng Thiên Tứ chính là một người như vậy.” Bà Thích không muốn để con gái mình lặp lại quá khứ của chính mình.

Trong khách sạn.

Bà Thích nhìn bọn họ, rốt cuộc mở miệng: “Thiên Tứ, bác đã suy nghĩ rồi, Vi Vi còn đang đi học, bây giờ kết hôn cũng không tốt lắm, nếu như kết hôn, có con thì làm sao bây giờ. Nên bác thấy vẫn là chờ Vi Vi tốt nghiệp là tốt nhất.”

“Cháu nói xem, mà còn nữa, cháu nói kết hôn, vậy đã cùng nhà cháu thương lượng qua chưa? Họ nói sao?”

“Bác cũng không phản đối gì, trước tiên là nói bác đồng ý…” Bà Thích nhìn Vi Vi cùng Thiên Tứ khẳng định sẽ đồng ý.

“Nhưng bác vẫn là muốn Vi Vi tốt nghiệp mới kết hôn.”

“Nếu bác gái nói như vậy, cháu tôn trọng ý kiến của bác.” Anh còn có thể nói không sao.

Nghe được anh nói như thế Thích Vi Vi thở phào nhưng là nhận thấy ánh mắt anh có chút khác lạ liền chột dạ cúi đầu.

Thấy anh ảm đạm, bà Thích không đành lòng, liền nói: “Không bằng như vậy đi, các con đính hôn trước, thế nào?”

Đính hôn? Hoàng Thiên Tứ liếc nhìn Vi Vi một cái có chút do dự gật đầu: “Cháu đồng ý.”

“Con cũng đồng ý.” Cô gật đầu, ít nhất, anh cũng có thể an tâm.

“Như vậy đi. Chờ bác xuất viện, rồi cùng người thân của cháu dùng cơm cùng nhau.” Bà Thích nói, đây là cách vẹn cả đôi đường.

“Vâng.” Hoàng Thiên Tứ nở nụ cười, đính hôn, cô danh chính ngôn thuận là vị hôn thê của mình rồi.

Thích Vi Vi lại nghĩ, nếu đính hôn làm cho anh an tâm, làm cho Uông Hạo Thiên chết tâm, cô làm sao không đồng ý chứ, ít nhất như vậy làm ình mỗi ngày không cần chu toàn hai người đàn ông, cũng sẽ giảm được rất nhiều thống khổ.

Nhưng mà, người đàn ông mà trước kia trăm phương nghìn kế muốn có, giờ phút này thật sự trở thành vị hôn phu của mình, trong lòng cô cũng không có một chút vui mừng, ngược lại càng thêm trầm trọng. Rốt cuộc cô cũng tin câu nói 'tình yêu không thể lấy thời gian dài ngắn mà cân đong đo đếm được'.

117. Chương 117: Lừa Gạt

"Vi Vi, thật vậy sao? Cậu thật sự cùng anh Thiên Tứ đính hôn? Cậu nghĩ vậy là tốt nhất sao? Cậu thích anh ấy sao?" Đàm Tiếu Tiếu giật mình, có phải là nhanh quá hay không. "Mình không biết, hiện tại cũng không phải do mình, nếu không phải do anh ta xuất hiện thì mình sẽ vui vẻ mà cùng anh Thiên Tứ đính hôn, cho nên hẳn là do mình thích anh ấy." Thích Vi Vi nói.

"Ai, mình cũng không biết an ủi cậu như thế nào. Chuyện này có chút phức tạp, Uông Hạo Thiên sẽ không thể cho cậu có cuộc sống yên ổn đâu, mà Hoàng Thiên Tứ thì cậu lại không thể cự tuyệt." Đàm Tiếu Tiếu thở dài, quả thật cô ấy so với mình đáng thương hơn, yêu mà không thể yêu, so với mình còn thống khổ hơn nhiều.

"Quên đi, không nói việc này nữa, sẽ chỉ làm mình phiền não hơn thôi." Thích Vi Vi xua tay, đi ra khỏi vườn trường.

Lại đột nhiên thấy Lý Tường đứng ở đó, lấy tay khều khều cô, nhẹ giọng nhắc nhở: "Anh ta đến đây kìa."

"Ai?" Đàm Tiếu Tiếu không có chú ý, nhưng nhìn thấy anh ta, sắc mặt liền trầm xuống.

"Tiếu Tiếu, Vi Vi!" Lý Tường thấy các cô đang đi tới, liền chào, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Đàm Tiếu Tiếu.

Đàm Tiếu Tiếu nhớ lại quá khứ, trợn mắt nhìn anh ta, anh ta làm thương tổn cô như thế mà còn có mặt mũi đến gặp ư.

"Lý Tường, anh tới tìm Tiếu Tiếu sao?" Thích Vi Vi tuy nói rằng không cảm thông cho anh ta, nhưng chuyện tình cảm anh ta coi như là thân bất do kỷ.

"Ừ." Lý Tường gật đầu.

"Vậy anh ở lại với Tiếu Tiếu, tôi đi trước." Cô lấy tay khều khều Đàm Tiếu Tiếu, như muốn rời đi trước.

Đàm Tiếu Tiếu muốn biết nguyên nhân anh ta đến, lập tức hỏi: "Anh nói đi, anh tìm tôi có chuyện gì?"

"Tiếu Tiếu, anh muốn cùng em nói chuyện." Lý Tường nói: "Có một số việc phải bình tĩnh phân tích từ từ mới có thể hiểu được"

"Nói chuyện? Nói chuyện gì? Nói anh yêu cô ấy đến mức nào? Nói là tôi với cô ta có ít nhiều nét tương đồng sao?" Đàm Tiếu Tiếu có chút kích động, vốn tưởng rằng chính mình không thèm để ý tới anh ta, nhưng mà, nhìn thấy anh ta, trong lòng vẫn rất đau, căn bản không thể chịu đựng được mình là thế thân của kẻ khác.

"Tiếu Tiếu, cậu đừng như vậy, trước hết cứ nghe anh ta nói đã." Vi Vi thấu hiểu nỗi đau của cô.

"Tiếu Tiếu, xin lỗi, chuyện tình với Phương Thải đã kết thúc, hôm nay anh tới là muốn xin em cho anh thêm một cơ hội." Lần gần nhất Lý Tường thấy cô, bản thân đã hiểu được mình cùng Phương Thải đã là quá khứ, Tiếu Tiếu và Phương Thải là hai người khác nhau.

"Cho anh một cơ hội, chẳng lẽ tôi còn phải cho anh thêm một cơ hội nữa để anh làm tổn thương tôi sao? Lý Tường, tôi là thật lòng yêu anh, nhưng chính vì yêu anh cho nên tôi càng không thể chịu đựng được việc làm thế thân cho người khác. Nếu anh đối với tôi còn có chút cảm tình, có chút hối lỗi như vậy phiền anh đừng đến tìm tôi nữa, để cho vết thương trong lòng tôi phai nhạt dần, được không?" Đàm Tiếu Tiếu nói, thanh âm cuối cùng biến thành tê tái, cô không muốn làm người thay thế.

"Tiểu Tiểu, cậu bình tĩnh một chút, không nên kích động như vậy." Vi Vi đỡ lấy cô, nhìn anh nói: "Lý Tường, anh nghe không hiểu sao? Nếu anh không thể quên Phương Thải vậy thì đừng tới tìm Tiểu Tiểu. Anh như vậy chỉ làm thương tổn Tiểu Tiểu. Nếu anh yêu Tiểu Tiểu như vậy cũng phải cho cô ấy thời gian, dù sao anh cũng đã làm cô ấy tổn thương quá nặng."

"Vi Vi, mình không thể nào so với tình cảm sáu năm sâu nặng của họ, mình tự hiểu lấy, không cần cùng anh ta dài dòng. Chúng ta đi thôi." Trong mắt Đàm Tiểu Tiểu chứa nước mắt, kéo cô bỏ chạy.

Lý Tường thấy cô kích động như vậy, vẻ mặt trầm trọng bất đắc dĩ xoay người rời đi.

"Tiểu Tiểu, đừng đau khổ, cậu hẳn là nên nghe anh ấy nói một chút." Vi Vi ngồi bên cạnh, thay cô lau nước mắt.

"Dù giải thích thế nào đi nữa, mình cũng không muốn nghe. Mình không thể chấp nhận người mình yêu trong lòng yêu người đàn bà khác, cho nên dứt khoát chấm dứt thì hơn." Đàm Tiểu Tiểu nói, thà đau một lần còn hơn đau mãi mãi.

Thích Vi Vi ôm lấy cô: "Chúng ta có tính là đồng bệnh tương liên không nhỉ? Mà thôi, không cần thương tâm, đi thôi." Vi Vi nói xong kéo cô đi.

"Đi đâu?" Tiểu Tiểu lau nướt mắt hỏi

"Quán bar. Chúng ta cứ chơi xả láng đi."

"Được, vừa đúng lúc mình không biết đi đâu, đi điên cuồng, uống rượu quên hết thảy mọi việc."

o0o

"Ha ha ha ha rất kích thích nha." Hai người lắc lắc, nhảy nhót trong quán bar, mặt vừa nhìn đã biết uống rất nhiều rượu.

"Lý Tường, anh là tên khốn." Đàm Tiểu Tiểu vừa ngồi trên mặt đất vừa cười vừa lớn tiếng mắng.

"Tiểu Tiểu, cậu thật không phải thục nữ." Ngón tay Thích Vi Vi ở trước mắt trở nên loạng choạng.

"Thục nữ??? Đàn ông đều là đồ đê tiện, bọn họ đều thích phá hư đàn bà, về sau mình phải làm một người đàn bà hư hỏng, đùa bỡn đàn ông…" Đàm Tiểu Tiểu loạng choạng từ mặt đất đứng lên.

"Chúng ta đều phải làm một người đàn bà hư hỏng." Thích Vi Vi đỡ lấy cô cùng nhau kề vai sát cánh đi về phía trước.

"Vi Vi, cậu nói Phương Thải kia có cái gì tốt? Bỏ anh ta đi lấy chồng mà anh ta còn không quên được, bà đây so với cô ta là kém chỗ nào chứ? Người ta đều nói, đàn ông có mới nới cũ chưa từng nghe luyến cũ bao giờ nha."

"Không, cậu so với cô ta tốt hơn, ít nhất là tuổi trẻ, tuổi trẻ chính là tiền vốn."

"Đúng, tuổi trẻ chính là tiền vốn, bà đây là tiền vốn."

Một tiếng chuông dễ nghe vang lên.

"Vi Vi, là của cậu đó." Đàm Tiểu Tiểu nói xong ngồi xuống một bên.

"Em đang làm cái gì vậy?" Uông Hạo Thiên nghe ra thanh âm cô có chút khác thường.

"Là anh hả, uống rượu, hôm nay em uống rượu… Uống rượu thật là vui, anh muốn uống không, đến đây uống với em." Nhận ra giọng nói của anh, cô nở nụ cười.

"Uống rượu? Em uống ở đâu?" Uông Hạo Thiên nhíu mày, sao cô lại chạy đi uống rượu.

"Đương nhiên là quán bar nha." Cô cười.

"Vô nghĩa, anh không biết là quán bar sao, anh đang hỏi em là quán bar nào?" Anh tức giận quát.

"Để em xem xem …" Thích Vi Vi nhìn chung quanh, lúc này mới nói: "Hành Sơn Lộ."

“Được, em ở đó chờ, không được chạy lung tung, anh lập tức tới ngay.” Uông Hạo Thiên buông điện thoại, lái xe tới.

“Được.” Cô tắt máy, chạy đến bên cạnh Tiểu Tiểu đã nằm trên ghế: “Chúng ta về nhà thôi.”

“Không muốn.” Đàm Tiểu Tiểu một tay đánh tay cô: “Mình muốn ngủ.”

“Ngủ … Ngủ…” Mí mắt Thích Vi Vi cũng dán vào nhau, trực tiếp nằm trên người Tiểu Tiểu.

Uông Hạo Thiên lái xe chậm rãi đi theo Hành Sơn Lộ nhưng không có thấy bóng dáng các cô. Rồi đến một đoạn, thấy bên đường cái có hai người tựa hồ rất giống cô, chạy nhanh đến, dừng xe đi vào. Thật là cô, còn có bạn tốt kia đã say đến mức bất tỉnh nhân sự.

Cư nhiên dám chạy đi uống rượu, còn uống đến say như vậy, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ, xem anh như thế nào trừng phạt em, giận thì giận, Uông Hạo Thiên vẫn đau lòng ôm cô vào trong ngực đưa lên xe, sau đó đem Tiểu Tiểu bế lên.

Hai người không có tỉnh lại, hỗn loạn nói: “Đừng đụng vào tôi, tránh ra…”

Uông Hạo Thiên lái xe về lại căn nhà mua cho cô, trước tiên đưa Đàm Tiểu Tiểu vào khách phòng, rồi ôm chặt cô vào phòng, dùng khăn mặt lau mặt cho cô, sau đó giúp cô cởi bỏ quần áo.

“Anh làm gì, không cho chạm vào tôi.” Cô không mở mắt, tay lại giữ chặt lấy quần áo của mình.

Uông Hạo Thiên nhịn không được nở nụ cười, uống rượu say đến như vậy còn cảnh giác như thế, tốt lắm, anh lấy tay nhẹ nhàng vỗ vỗ Vi Vi: “Cởi quần áo ngủ sẽ thoải mái hơn”

Là ai? Giọng nói sao lại quen thuộc. Cô cố gắng mở mắt, trước mặt là khuôn mặt anh tuấn làm cho chính mình mê luyến: “Hạo Thiên, sao lại là anh? Xem ra là mình nhớ anh muốn điên rồi nên xuất hiện ảo giác như thế…” Nói xong, cô lại nhắm mắt lại.

Anh nghe được lời xưng hô thân thiết, liền sửng sốt, tươi cười, hóa ra người phụ nữ này trong lòng thích mình, nhưng không có biểu hiện ra ngoài.

Nhịn không được cúi đầu hôn một cái: “Xem biểu hiện của em tốt lắm, hôm nay sẽ không trừng phạt em.”

“Chán ghét…” Cô lại mở to mắt, thấy anh, đột nhiên cười ra tiếng: “Hôm nay thật sự uống rượu nhiều tới mức nhìn đâu cũng là anh.” Nói xong cô lấy tay ôm cổ anh: “ Thiên, em thích anh.”

“Ngu ngốc, anh cũng thích em.” Uông Hạo Thiên buồn cười ôm lấy cô, hóa ra cô uống rượu lại tốt như vậy.

“Em có thể hôn anh không?” Cô lấy tay không ngừng vuốt ve khuôn mặt kia, luôn tự khắc chế mình không biểu hiện là mình yêu anh.

“Đương nhiên.” Anh gật đầu, cô chủ động, anh cầu còn không được.

“Em đây hôn nha.” Mắt say mông lung, chậm rãi tới gần anh, nhẹ nhàng hút lấy môi anh, đầu lưỡi vói vào trong miệng anh, lại sợ hãi trốn về.

Uông Hạo Thiên bị cô vô tình đùa giỡn không chịu được, mình hôn cô nhiều như vậy mà cô không học được, rõ ràng biến bị động thành chủ động mà.

Ánh mắt Thích Vi Vi say lờ đờ, tay không ngừng vuốt ve thân hình cường tráng của anh, dục vọng tuỳ tâm sở dục phóng thích.

Tình cảm mãnh liệt qua đi là một trận thở dốc, Uông Hạo Thiên ôm cô vào ngực, lấy tay vuốt tóc cô, hóa ra, cô uống rượu mới có thể bộc lộ bản chất của mình.

~~ o0o

Ring ring ring… tiếng chuông di động? Nghĩ tới đây, anh xoay người lấy điện thoại, suy nghĩ một chút rồi bắt máy: “A lô.”

Nghe ra giọng của anh, Hoàng Thiên Tứ yên lặng nửa ngày mới tức giận hỏi: “Sao lại là anh? Vi Vi đâu?”

"Cô ấy quá mệt mỏi ngủ say rồi, anh có chuyện gì sao? Nếu không có gì tôi tắt máy." Uông Hạo Thiên cố ý nói cho hắn biết, cô là của mình, anh nên thông minh mà lựa chọn buông tay.

Nghe được tiếng điện thoại bị ngắt, Hoàng Thiên Tứ thật sự phẫn nộ.

"Đau đầu quá." Thích Vi Vi sau một giấc mộng dài liền lười biếng mở mắt, trong mơ cô thấy mình cùng anh ngọt ngào … Cô mở to mắt, anh cư nhiên nằm bên người cô.

"A…" Cô nhịn không được kêu to lên: "Sao anh lại ở chỗ này, chẳng lẽ tối hôm qua…. mộng kia là thật ư?"

"Sáng sớm em làm loạn gì?" Uông Hạo Thiên vươn tay, đem cô giam vào trong ngực mình.

"Vi Vi, có chuyện gì thế?" Đàm Tiểu Tiểu vừa tỉnh lại, nghe tiếng la, liền vọt vào, nhìn thấy hai người trần trụi ôm nhau, sững người, xấu hổ không biết làm thế nào cho phải …

"Đàm tiểu thư, cô muốn nhìn chúng tôi thân thiết hay sao?" Uông Hạo Thiên buồn cười hỏi.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, các người tiếp tục đi." Cô nhanh như chớp chạy ra.

Thích Vi Vi hỏi: "Em … em sao lại ở chỗ này?" Ngày hôm qua không phải cô cùng Tiểu Tiểu uống rượu sao ?

"Em đang hỏi anh sao? Tối hôm qua không biết là ai uống đến bất tỉnh nhân sự ngủ ở trên đường, là anh có lòng tốt thu giữ nữa. Có điều hảo tâm thì có hảo báo nha." Nghĩ đến tối hôm qua cô nhiệt tình như lửa, anh liền nhịn không được nở nụ cười.

"Hảo báo cái gì?" Cô nhìn anh.

"Tối hôm qua có một người phụ nữ chủ động quyến rũ anh, em nói xem, có tính là hảo báo không?" Uông Hạo Thiên nhìn cô.

"Quyến rũ anh??? Là em sao??" Cô lấy tay kinh ngạc chỉ vào mình, tại sao cô không có một chút ấn tượng nào cả, không đúng, trong mộng của mình, cô hình như là có làm vậy … chẳng lẽ …

Mặt cô đỏ lên, mất mặt … mất mặt quá …

"Sớm biết rằng em uống say sẽ nhiệt tình như thế, mỗi ngày anh đều cho em uống rượu." Uông Hạo Thiên nhìn thấy cô thẹn thùng liền nói.

"Chuyện này … em bị muộn rồi." Cô rời giường, chạy nhanh về phòng vệ sinh thay quần áo.

"Đều đã là vợ chồng, thẹn thùng cái gì." Phía sau là tiếng cười sang sảng của anh.

Trên đường đến trường học Thích Vi Vi thấy Đàm Tiểu Tiểu không ngừng cười, nhịn không nổi nói: "Này, không cần như vậy được không? … Chuyện tối hôm qua, một chút ấn tượng mình đều không nhớ gì hết."

"Cũng không phải lần đầu tiên, có gì mà thẹn thùng, làm như mình không biết ấy." Đàm Tiểu Tiểu cười nói.

"Cậu nói gì? Nói lại mình xem nào?" Thích Vi Vi làm bộ bẻ tay.

"Không nói, không nói …" Tiểu Tiểu né tránh.

Từ xa thấy bọn họ, Hoàng Thiên Tứ liền đi tới.

"Anh Thiên Tứ, sao anh lại ở đây? Chờ em à?" Thích Vi Vi nhìn anh, sửng sốt.

"Đêm qua anh đi tìm em, không thấy em về nhà, sợ em có chuyện gì, nên đến xem." Sắc mặt anh bình tĩnh, không có một tia cảm xúc.

"Ngày hôm qua em đi về nhà của Tiểu Tiểu." Cô nói dối, cô không muốn anh nghĩ nhiều.

"Đúng nha, ngày hôm qua ba mẹ em không có ở nhà, nên kêu cậu ấy đến." Đàm Tiểu Tiểu vội vàng che lấp.

"Em ở nhà Tiểu Tiểu, vậy thật kì quái, anh gọi điện cho em, thì anh ta là người bắt máy…" Ánh mắt Hoàng Thiên Tứ âm trầm sắc bén nhìn chằm chằm cô, bỏ lửng câu nói.

118. Chương 118: Thiên Tứ Tức Giận

Nghe được câu này trái tim Thích Vi Vi đã gần muốn nhảy ra ngoài, kinh hãi nhìn anh: "Anh …Anh biết."

"Anh biết, cái gì anh cũng biết. Vỉ sao phải lừa anh? Vì sao vẫn còn ở cùng một chỗ với anh ta? Em không biết làm như vậy anh sẽ đau lòng sao? Em thật sự không để ý đến cảm nhận của anh một chút nào sao?" Hoàng Thiên Tứ bỗng chốc bạo phát ra, dùng tay nắm chặt bả vai của cô.

"Em …em …" Cô hoảng sợ nhìn anh, không biết nên giải thích thế nào. Cô không thể giải thích, cũng không biết nên giải thích từ đâu.

"Em cái gì? Vi Vi, tại sao em có thể đối xử với anh như vậy? Không phải chúng ta sắp đính hôn sao? Tại sao em vẫn có thể ở cùng một chỗ với anh ta?" Hoàng Thiên Tứ kích động rống to.

"Hoàng Thiên Tứ, anh làm gì vậy? Buông Vi Vi ra. Ngày hôm qua bọn em ở cùng một chỗ với anh ta, nhưng Vi Vi cùng anh ta cũng không có làm gì cả, em cũng ở đó." Đàm Tiếu Tiếu kéo cánh tay anh nói.

"Em tránh ra." Hoàng Thiên Tứ một phát hất tay cô ra. Cô là bạn thân của Vi Vi, tất nhiên sẽ nói giúp cho Vi Vi, cho nên lời nói của cô không thể tin được. Hơn nữa, bởi vì ngày hôm qua rõ ràng mình chính tai nghe được, nếu các cô chỉ là ở cùng một chỗ vì sao cô không nghe điện thoại. Tức giận bị nghẹn ở trong lòng, làm sao cũng không phát tiết ra được.

"Em xin lỗi! Em xin lỗi!" Thích Vi Vi không muốn lừa dối anh, chỉ có thể không ngừng nói xin lỗi. Cô có thể hiểu được sự tức giận của anh.

"Đừng nói ba chữ kia, anh không thích nghe 'em xin lỗi', anh chỉ hỏi em, anh với anh ta, em chọn ai?" Hoàng Thiên Tứ tức giận ngắt lời cô. Cô nghĩ rằng một câu "em xin lỗi" có thể giảm bớt đau đớn trong lòng mình sao?!

"Thiên Tứ, anh đừng như vậy." Thích Vi Vi bị anh dọa khóc, cô chưa từng nhìn thấy anh tức giận như vậy.

"Vậy em muốn anh phải làm sao? Thản nhiên chấp nhận ư? Tại sao em có thể chà đạp tình cảm của anh đối với em như thế?" Hoàng Thiên Tứ thật sự bị cô bức điên rồi.

"Hai người đều bình tĩnh một chút đi." Đàm Tiếu Tiếu ở một bên lớn tiếng quát, mới nói: "Hoàng Thiên Tứ, anh như vậy sẽ làm cho Vi Vi sợ đó."

Lúc này Hoàng Thiên Tứ mới nhìn thấy cô chảy nước mắt đau đớn nhìn mình, lại càng thêm đau lòng, đột nhiên buông cô ra, xoay người rời đi. Anh sợ, anh sợ mình không thừa nhận nổi lời giải thích của cô, càng sợ nghe được sự thật từ trong miệng cô nói ra.

"Thiên Tứ!" Thích Vi Vi đang định đuổi theo anh.

"Vi Vi, đừng đi. Bây giờ anh ấy rất tức giận, cậu giải thích anh ấy cũng sẽ không nghe, huống chi giải thích thế nào anh ấy cũng sẽ không tin cậu." Đàm Tiếu Tiếu kéo cô lại, hiện giờ rơi vào loại tình huống này mọi người chỉ có thể tự mình yên tĩnh suy nghĩ.

"Tiếu Tiếu, mình nên làm sao bây giờ? Nhất định anh ấy rất tức giận, không phải mình cố ý, mình cũng không biết gì cả mà, tại sao Uông Hạo Thiên lại xuất hiện, cậu cũng biết ngày hôm qua chúng mình uống rượu, cái gì mình cũng không biết." Thích Vi Vi thống khổ bất lực cầm lấy tay cô.

"Mình cũng không biết. Vi Vi, cậu đừng khóc. Thật ra, như vậy cũng rất tốt, nếu anh ấy nghĩ rằng cậu không đáng để anh ấy yêu, anh ấy sẽ buông tha cho cậu. Cậu cũng không cần phiền não nữa, không phải sao?" Đàm Tiếu Tiếu nghĩ đến hướng có lợi nói.

"Thế nhưng mình chưa từng nghĩ dùng phương thức này để khiến anh ấy buông tay. Như vậy đối với anh ấy quá tàn nhẫn." Thích Vi Vi nói, dù ình không thể ở cùng một chỗ với anh nhưng vẫn hi vọng sau này có thể trở thành bạn bè.

"Đừng nghĩ nữa. Dù sao bây giờ chuyện đã là như vậy, trước tiên cứ đi học đã. Đi thôi!" Đàm Tiếu Tiếu cầm tay cô.

Trong lòng Thích Vi Vi lại cảm thấy hoang mang. Cô không biết nên làm thế nào bây giờ, nên giải thích thế nào, lại càng không dám nghĩ đến kết quả.

Hoàng Thiên Tứ nổi giận đùng đùng, đi đến cao ốc Uông thị liền xông vào bên trong. Anh muốn nói rõ ràng với Uông Hạo Thiên, Vi Vi là của mình.

"Ông à, xin hỏi ông tìm ai?" Bảo vệ ngăn cản anh.

"Tránh ra! Tôi tìm Uông Hạo Thiên." Giọng điệu anh không tốt nói.

"Thật xin lỗi, xin hỏi ông có hẹn trước không?" Bảo vệ hỏi.

"Tôi gặp anh ta không cần phải hẹn trước." Hoàng Thiên Tứ nói. Anh đến tìm anh ta là để tính sổ.

"Vậy thật xin lỗi, không hẹn trước Uông tổng chắc là sẽ không gặp ngài. Ông có thể để lại danh tính tôi sẽ chuyển lời lại." Bảo vệ nói.

"Tránh ra, tôi không cần anh chuyển lời. Mau tránh ra!" Hoàng Thiên Tứ đang định đẩy ra, phía sau anh truyền đến một thanh âm. "Sao lại thế này?"

"Chào cô Daisy! Anh này muốn tìm Uông tổng, nhưng anh ta không có hẹn trước." Bảo vệ nhìn thấy cô rất cung kính, dù sao cô cũng là Uông tổng phu nhân tương lai.

Daisy? Hoàng Thiên Tứ nhìn cô, chắc cô chính là vị hôn thê của Uông Hạo Thiên.

"Anh à, xin hỏi anh có chuyện gì không?" Daisy hỏi. Nếu anh có chuyện quan trọng mình có thể chuyển lời giúp.

"Có, đương nhiên có chuyện. Chỉ có điều nói cho cô biết cũng được, cô có thể thay tôi chuyển lời. Nói cho anh ta biết, Vi Vi là của tôi, xin anh ta đừng nên tiếp tục làm phiền. Còn cô nữa, cũng nên quản tốt vị hôn phu của mình." Vẻ mặt Hoàng Thiên Tứ tức giận nói.

Daisy ngây ngẩn cả người, chuyện này là sao?! Thử mở lời: "Xin hỏi anh có quan hệ như thế nào với Thích Vi Vi? Vì sao lại tức giận như vậy?"

"Tôi là bạn trai của cô ấy. Vì sao lại tức giận như vậy, đêm qua bọn họ ở cùng với nhau, cô không tức giận sao?" Hoàng Thiên Tứ hừ lạnh nhìn cô chằm chằm.

"Chỉ có vậy?" Daisy không hiểu vì sao anh tức giận như vậy.

"Chỉ có vậy?" Hoàng Thiên Tứ lại càng không hiểu, vì sao cô lại có loại phản ứng này. "Rốt cuộc cô đã nghe rõ chưa?"

"Nghe rõ, anh nói Vi Vi cùng Hạo Thiên ở cùng một chỗ." Daisy lặp lại một lần nữa, chính mình không có nghe nhầm.

"Cô đã biết, cô không tức giận sao? Cô không cảm thấy phẫn nộ sao? Cô chính là vị hôn thê của anh ta mà." Hoàng Thiên Tứ thật sự không thể hiểu được người phụ nữ này.

"Tôi không tức giận, có gì mà phải tức giận. Hạo Thiên thích cô ấy thì thích cô ấy. Chỉ cần tôi có thể ở cùng một chỗ với anh ấy, chỉ cần tôi có thể gả cho anh ấy là được rồi." Daisy nhún nhún vai không sao cả.

"Cô ...người phụ nữ này có phải là kẻ ngốc không? Hay là đối với chuyện này rất tiến bộ? Nếu cô yêu anh ta tại sao lại không thèm để ý anh ta và người phụ nữ khác ở cùng một chỗ?" Nghe được lời của cô, Hoàng Thiên Tứ không thể tin nổi nhìn cô, anh thật sự không biết trên đời còn có người phụ nữ như vậy.

"Tôi không ngốc. Tôi nghĩ như vậy cũng là vì để ý, nếu biết không thể ngăn cản, vậy nên thản nhiên chấp nhận." Daisy nói. Nhưng thật ra là bởi vì cô tin tưởng, đàn ông cuối cùng cũng sẽ trở về nhà.

"Đồ điên." Hoàng Thiên Tứ mắng một câu. Có lẽ cô coi trọng Uông Hạo Thiên có tiền, nhưng mà mình không giống cô ta. Mình là một người đàn ông, đàn ông làm sao có thể cho phép chuyện như vậy xảy ra ở trên người mình.

"Anh tên gì? Không bằng chúng ta làm bạn, như vậy có thể giúp đỡ lẫn nhau." Daisy nói. Mặc dù mình không thèm để ý, nhưng mà cũng hi vọng Hạo Thiên chỉ thích một mình mình.

"Cùng với loại người như cô thật không có gì để nói. Cô dẫn tôi vào trong gặp anh ta, coi như cô giúp tôi một lần." Hoàng Thiên Tứ đột nhiên yêu cầu.

"Anh muốn cãi nhau cùng với Hạo Thiên sao? Thật xin lỗi, tôi không thể dẫn anh vào." Daisy từ chối. Bộ dạng này của anh đúng là dáng vẻ muốn cãi nhau. Lại nói, đây chính là công ty, đối với Hạo Thiên nhất định ảnh hưởng không tốt.

"Cô …" Hoàng Thiên Tứ tức giận nhìn cô chằm chằm. Cô thật sự là không thể nói lý, quay đầu bước đi.

"Này, anh còn chưa nói cho tôi biết anh tên là gì nha." Daisy ở phía sau hô.

"Tôi sẽ lại đến." Thế nhưng anh cũng không quay đầu lại liền đi.

Daisy nhìn anh, nghĩ đến những lời anh vừa mới nói, chẳng trách tối hôm qua mình gọi điện thoại cho Hạo Thiên, anh ấy nói không rảnh. Thì ra là ở cùng với cô ấy, tuy rằng cố gắng khiến ình không thèm để ý nhưng mà tâm vẫn nhịn không được chua xót.

Hỗn hỗn độn độn qua một ngày, Thích Vi Vi cũng không biết mình làm sao mà đến được đây. Suy nghĩ đầy trong đầu đều là làm sao nói với anh, anh sẽ không cho là mình thật thấp hèn chứ.

"Vi Vi." Daisy nhìn thấy cô, miỉm cười tiến lên chào.

"Là cô?" Sắc mặt cô không tốt, cho nên giọng điệu cũng không được tốt. Lúc này thật không có tâm tình gặp cô ta.

"Có rảnh không? Chúng ta đi uống nước một lát." Daisy vốn quen thuộc khoác lên cánh tay của cô.

"Thật ngại quá, hôm nay tôi không rảnh." Thích Vi Vi đem cánh tay rút ra. Chính mình đang phiền lòng, không có thời gian cùng cô ta nói những chuyện linh tinh không quan trọng.

"Đang phiền muộn sao?" Daisy liếc nhìn cô một cái, đột nhiên nói: "Hôm nay tôi nhìn thấy anh ta tới công ty của Hạo Thiên."

"Ai? Thiên Tứ sao?" Thích Vi Vi hoảng hốt nhìn cô, vội vàng hỏi: "Vậy thế nào? Anh ấy đã làm gì?"

"Cô cảm thấy anh ta sẽ làm gì?" Daisy hỏi lại cô.

Thích Vi Vi không dám nghĩ đến, buổi sáng anh tức giận như vậy, nhất định là anh đi tìm Uông Hạo Thiên tính sổ, sốt ruột hỏi: "Rốt cuộc anh ấy đã làm gì?"

"Lo lắng sao?" Daisy hỏi lại cô. "Có điều cô không cần lo lắng, anh ta không gặp được Hạo Thiên, chỉ gặp được tôi."

Lúc này Thích Vi Vi mới thở phào, chỉ cần bọn họ không gặp nhau là tốt rồi, nhìn cô hỏi: "Anh ấy và cô nói chuyện gì?"

"Muốn biết sao? Vậy chúng ta đi ngồi một lát, từ từ nói." Daisy xoay người đi đến quán cà phê.

Cô đành bất đắc dĩ theo sau.

"Có chuyện gì cô mau nói đi." Trong lòng hoàn toàn rối loạn, cô không có cách nào làm cho chính mình bình tĩnh.

"Cô thật phiền muộn sao? Vậy cô nói cho tôi biết, anh ta thật là bạn trai của cô sao?" Daisy hỏi.

"Đúng vậy, anh ấy là bạn trai của tôi. Hơn nữa, tôi và anh ấy giống như cô và Uông Hạo Thiên, có thể nói là lớn lên bên nhau từ nhỏ." Thích Vi Vi nói, việc này không cần giấu diếm.

"Vậy có phải cũng giống với tôi hay không? Cô căn bản không muốn gả cho anh ta." Daisy hỏi. Hạo Thiên cũng không muốn kết hôn với mình, không khỏi có loại cảm giác đồng bệnh tương liên với anh ta.

"Không, tôi không phải không muốn gả cho anh ấy. Tôi vẫn luôn hi vọng được gả cho anh ấy." Thích Vi Vi phủ nhận. Tuy rằng hiện tại cô có chút nghi hoặc nhưng mà cô biết gả cho anh là kết quả tốt nhất của mình.

"Vậy thật khó hiểu, cô đã muốn gả cho anh ta vì sao sau lưng anh ta lại ở cùng một chỗ với Hạo Thiên. Nếu như nói trước kia là bất đắc dĩ, vậy bây giờ thì sao?" Daisy nhìn cô.

"Chuyện này cô nên đi hỏi Hạo Thiên của cô." Thích Vi Vi liếc nhìn cô một cái.

"Tôi không cần phải hỏi, bởi vì tôi hoàn toàn không thèm để ý. Vi Vi, tôi rất hâm mộ cô, có Hạo Thiên thích cô, còn có một người bạn trai yêu cô như vậy, cô thật hạnh phúc." Daisy thật hâm mộ nói.

"Cô đang châm chọc tôi sao?" Lời nói vô tâm, Thích Vi Vi nghe lại đặc biệt chói tai.

"Vì sao tôi phải châm chọc cô. Tôi chỉ thật sự hâm mộ cô, người phụ nữ có thể có được tình yêu của Hạo Thiên nhất định là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này." Daisy nói, cô rất muốn Hạo Thiên yêu mình.

119. Chương 119: Biện Pháp Của Daisy

Thích Vi Vi không nói gì, cô ấy không phải là mình, cô ấy làm sao biết được mình hạnh phúc hay là thống khổ.

"Đây là số điện thoại di động của tôi, bất cứ lúc nào cô cũng có thể gọi điện thoại cho tôi. Nhưng cũng nên nói cho tôi biết số điện thoại của cô chứ?" Daisy cầm số điện thoại di động sớm đã viết xong đưa cho cô.

"Cám ơn, tôi không có. Nếu có việc gì cần, tôi sẽ gọi điện cho cô." Thích Vi Vi cầm số điện thoại của cô cất vào trong túi, mình chưa bao giờ nghĩ đến sẽ gọi điện thoại cho cô.

"Được rồi, cô có bận gì không? Không có thì tôi mời cô ăn cơm tối, thế nào?" Daisy nói.

"Không cần, tôi còn có việc. Hẹn gặp lại." Thích Vi Vi nói, cô muốn đi tìm Thiên Tứ, bất kể như thế nào cô đều phải đối mặt.

"Vậy được rồi, cô bận thì sau này nói chuyện tiếp. Tạm biệt." Daisy đứng dậy đi trước.

Thích Vi Vi cũng rời đi, trong tay cầm theo đồ ăn để lấy lòng đi đến một khu nhà. Nơi này là khu nhà Thiên Tứ thuê phòng, ở ngay gần công ty, tuy rằng anh ình chìa khóa nhưng cô vẫn là lần đầu tiên đến đây.

Vừa vào cửa liền nhìn thấy bên trong bừa bộn, quần áo bẩn ném khắp nơi, cô bỏ đồ ăn xuống. Trước tiên dọn dẹp phòng sạch sẽ, nhặt quần áo lên đi ngâm, mới đi đến phòng bếp bắt đầu nấu cơm.

Tay chân thuần thục liền làm ba món mặn, một món canh. Nhìn thời gian vừa vặn sáu giờ, chắc là anh sắp về, ngồi ở bên bàn ăn chờ anh, cũng nghĩ xem nên giải thích với anh như thế nào.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, nhưng mà anh vẫn chưa về. Cô cầm lấy di động lại bỏ xuống, anh sẽ nhận điện thoại của mình sao, nhận thì cô nên nói cái gì. Do dự một lát vẫn là bỏ xuống, dứt khoát đi đến phòng vệ sinh giúp anh giặt quần áo.

Văn phòng.

"Rốt cuộc cũng làm xong. Sao nào mọi người, cùng nhau đi uống một ly chứ." Một đồng nghiệp đề nghị khi mọi người đang thu dọn đồ đạc.

"Được, dù sao lúc này về nhà cũng không có việc gì làm." Một đồng nghiệp lập tức phụ họa, dùng tay ôm lấy bả vai Hoàng Thiên Tứ "Thế nào? Chúng ta cùng đi chứ."

"Được, chúng ta đi thôi." Anh đáp. Đúng lúc tâm tình đang buồn bực không chỗ phát tiết, uống rượu tiêu sầu là một biện pháp không tệ.

Trong quán rượu, anh không ngừng mời rượu đồng nghiệp, uống một ngụm hết sạch, vô cùng hăng hái.

"Thiên Tứ, cậu làm sao vậy? Uống ít chút đi." Đồng nghiệp nhìn thấy dáng vẻ anh thế này bèn khuyên nhủ.

"Tôi không sao, không cần phải quan tâm tôi, tôi đang cao hứng. Nào, thêm một ly." Hoàng Thiên Tứ tuy rằng đầu có chút choáng nhưng mà trong lòng hiểu rất rõ, anh chỉ muốn làm ình uống say.

Đồng nghiệp đành bất đắc dĩ mặc cho anh uống say như chết mới dìu anh về đến chỗ ở của anh.

Thích Vi Vi mang quần áo giặt sạch, sau đó thì vẫn luôn ngồi ở một chỗ chờ anh trở về. Tay chống lên cằm có phần bùn ngủ, đột nhiên nghe thấy tiếng chìa khóa vội vàng đi đến mở cửa: "Thiên Tứ, anh đã về."

Lại nhìn thấy anh được hai người dìu đứng ở cửa, toàn thân mùi rượu.

Đồng nghiệp nhìn thấy cô sửng sốt một chút lập tức hiểu được: "Cô chắc là Thích Vi Vi rồi, Thiên Tứ thường xuyên nhắc tới cô. Hôm nay tăng ca cho nên mọi người đi uống một ly, anh ấy uống say nên chúng tôi dìu anh ấy về."

"Vậy cám ơn các anh." Thích Vi Vi để cho bọn họ đỡ anh lên giường, rồi nói: "Các anh ngồi chơi một lát, tôi đi rót cho các anh ly trà."

"Cám ơn cô, không cần đâu. Bây giờ cũng muộn rồi, chúng tôi cũng phải về nhà." Đồng nghiệp nói, nhìn căn phòng hâm mộ lại nói: "Thiên Tứ thật là có phúc, có một người bạn gái tốt như vậy, dọn dẹp nhà cửa thật sạch sẽ."

Thích Vi Vi chỉ ngượng ngùng cười cười, đưa bọn họ đến cửa: "Các anh đi thong thả."

"Uống rượu nào, chúng ta tiếp tục uống rượu. Không say không về." Hoàng Thiên Tứ ở trên giường nói lung tung, muốn đứng dậy rồi lại ngã xuống.

Thích Vi Vi nhìn thấy dáng vẻ này của anh rất đau lòng cũng rất áy náy, biết anh là vì mình mới uống rượu. Rót một ly nước mật ong đi đến, nhẹ giọng gọi: "Thiên Tứ, anh uống nước này sẽ thoải mái hơn chút."

"Tránh ra." Tay Hoàng Thiên Tứ vung tay lung tung, nước mật ong liền đổ hết lên người cô.

Cô vừa định đi lau liền nhìn thấy anh khó chịu, giống như là muốn nôn, vội vàng đi lấy chậu nhưng mà đã chậm.

"Ọe." Anh phun toàn bộ ở trên giường, một mùi gay mũi khó ngửi khiến cô thiếu chút nữa chạy đi.

Chẳng quan tâm quần áo trên người mình ướt sũng, cố sức đem anh kéo đến trên ghế sa lon, dùng khăn mặt lau mặt cho anh. Sau đó đem khăn trải giường rút ra để đổi một cái khăn trải giường sạch sẽ, lại cố sức đem anh đặt ở trên giường.

Làm tốt tất cả mọi chuyện, cô đã mệt đến toàn than đổ đầy mồ hôi, đứng thở phì phò mới cảm giác rất mệt mỏi.

"Vi Vi …Vi Vi …" Anh đột nhiên bắt lấy tay cô, gọi tên của cô.

"Em đây. Thiên Tứ, em ở đây." Cô ngồi vào bên cạnh anh.

"Vì sao phải đối xử với anh như vậy? Vì sao? Anh rất đau khổ, rất đau khổ, anh thật sự rất yêu em." Hoàng Thiên Tứ vô ý thức thống khổ nói, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Thích Vi Vi nhìn thấy như vậy, giọt nước mắt kia liền rơi ở trong lòng của cô, tại sao cô lại tổn thương anh đến mức độ này, nước mắt từng giọt từng giọt rơi ở trên tay anh.

"Đừng rời xa anh! Đừng rời xa anh!" Anh cầm tay cô nắm chặt trong ngực của mình.

"Thiên Tứ." Thích Vi Vi nhìn thấy anh thống khổ như vậy, nước mắt rơi đầy mặt.

****

Ring ring ring, Hoàng Thiên Tứ bị một hồi chuông báo thức đánh thức, mở to mắt, ngồi dậy, có chút không dám tin nhìn căn phòng sạch sẽ trước mắt. Chính mình đã dọn dẹp mọi thứ sao, tại sao lại không nhớ rõ.

Nhìn thấy trên bàn bày cháo cùng đồ ăn sáng đã làm? Còn có vài món đồ ăn hoàn toàn chưa động đến. Là ai? Vi Vi sao? Đây là người đầu tiên anh nghĩ đến, nhưng mà tại sao cô lại đến đây.

Đi vào phòng vệ sinh liền nhìn thấy bên trong cũng sạch sẽ sáng sủa, khăn mặt, bàn chải đánh răng, tất cả đều được xếp đặt chỉnh tề.

Ngửi thấy trên người mình một cỗ mùi, dứt khoát cởi quần áo ra đi tắm, dùng khăn mặt lau tóc. Anh cầm áo sơ mi ngày hôm qua lấy ra, anh nhớ rõ đây là một chiếc cuối cùng của mình, mấy chiếc kia anh vẫn chưa giặt, đột nhiên nghĩ đến đống quần áo bẩn này đâu, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy trên ban công treo đều là quần áo đã được giặt sạch.

Anh đã hoàn toàn có thể khẳng định, người dọn dẹp nhà cửa gọn gàng ngăn nắp như vậy nhất định là Vi Vi. Trong lòng cảm thấy ấm áp, cô đến đây lúc nào, thế nhưng lại ảm đạm, cô làm thế này coi như là giải thích sao.

Thích Vi Vi tan học lại chạy đến chỗ ở của anh, vừa vào cửa liền dọn dẹp sơ căn phòngmột chút. Cầm tất cả quần áo anh mới thay đi giặt, nhìn thời gian kém không nhiều lắm mới đem đồ ăn ngày hôm qua hâm nóng lại.

Vừa mới đặt xuống, cửa mở thì anh đã về.

"Thiên Tứ, anh đã về. Có đói bụng không? Rửa tay ăn cơm đi." Cô cười đi tới đón lấy cặp tài liệu trong tay anh.

"Vi Vi." Thế nhưng anh lại thoáng cái ôm lấy cô: "Em vất vả rồi, ngày hôm qua anh uống rượu, em nhất định mệt chết đi."

"Không đâu, mau ăn cơm đi. Em đã làm xong rồi." Cô trốn tránh, quả là không còn mặt mũi đối mặt anh.

"Được, ăn cơm, thật đói bụng nha." Hoàng Thiên Tứ buông cô ra ngồi vào bên bàn, vừa ăn cơm vừa cùng cô nói về chuyện của công ty.

Cô chỉ là thỉnh thoảng chen miệng nói một câu, chủ yếu là nghe nhiều hơn. Nói một lúc sau lại bất tri bất giác nói đến chuyện hồi nhỏ của bọn họ, không khí dường như thật ấm áp. Ai cũng không nói đến chuyện đêm hôm đó, thật giống như chưa từng xảy ra.

"Thiên Tứ, em về đây. Ngày mai em lại đến." Nhìn thấy thời gian không còn sớm, cô đứng dậy cầm lấy túi chuẩn bị đi ra cửa.

"Vi Vi, anh đưa em về." Hoàng Thiên Tứ nói.

"Không cần, đâu phải rất xa, vài trạm xe thôi mà. Hơn nữa, đến lúc anh quay về chắc là không còn xe bus, ngày mai anh còn phải đi làm nữa, vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút." Cô vừa mang giày vừa nói.

"Vậy em cẩn thận một chút." Lúc này Hoàng Thiên Tứ cũng không kiên trì nữa.

"Vâng, hẹn gặp lại." Cô vẫy vẫy tay.

"Vi Vi, chờ một lát." Anh đột nhiên gọi cô lại.

"Sao vậy?" Cô dừng bước.

"Cuối tuần có rảnh không? Anh muốn đưa em đến một nơi." Anh nhìn cô hỏi.

"Ừm, có rảnh. Nơi nào vậy?" Cô gật gật đầu.

"Đi rồi em sẽ biết. Cuối tuần anh đón em." Anh nói.

"Được rồi, vậy em đi đây." Cô xoay người đi xuống lầu, không biết anh sẽ mang mình đi đâu.

Hoàng Thiên Tứ chăm chú nhìn theo bóng lưng của cô, ánh mắt ngưng trọng nhìn thật lâu mới quay về phòng.

Uông gia.

"Hạo Thiên, tuần này anh có rảnh không? Em muốn anh dẫn em đi ra ngoài chơi." Daisy từ trên lầu đi xuống, từ phía sau sô pha ôm cổ của anh.

"Chủ nhật này anh không rảnh, để cho Thiên Lỗi cùng em đi đi." Uông Hạo Thiên không chút dấu vết né tránh cô.

"Lại là Thiên Lỗi." Cô giả bộ bất mãn ngồi vào bên cạnh anh.

"Sao vậy? Em không thích cậu ấy sao, hay là cậu ấy đối xử không tốt với em?" Uông Hạo Thiên cố ý hỏi, chẳng lẽ bọn họ phát triển không tốt.

"Cũng không phải, chỉ là bởi vì đối xử với em tốt quá, cảm giác là lạ. Hơn nữa, em muốn anh dẫn em đi chơi." Cô nhấc đầu tựa vào vai của anh.

"Sao lại là lạ? Thiên Lỗi là người tốt, rất nhiều cô gái đều thích cậu ấy." Uông Hạo Thiên sâu xa nói.

"Thật sao? Nhưng mà em không thích anh ấy, em chỉ thích anh." Daisy biết anh có chủ ý gì, trực tiếp nói.

"Tốt lắm, đừng ầm ĩ nữa. Nếu em không thích cậu ấy đi cùng em, vậy thì em ở nhà hoặc là một mình đi ra ngoài." Uông Hạo Thiên nhẫn nại nói, đã có chút không kiên nhẫn.

"Thôi được rồi, anh phải làm việc, em không thể miễn cưỡng anh. Dù sao em định mua đồ linh tinh của phụ nữ, em đi tìm Vi Vi cùng đi với em vậy." Daisy nói, anh không phải là muốn ở cùng với Vi Vi sao, đừng nghĩ rằng mình là đồ ngốc.

"Em rất thân với cô ấy?" Uông Hạo Thiên nhìn cô chằm chằm, cô không phải muốn làm anh bị loạn chứ.

"Không phải rất thân, có lẽ xem như bạn bè, cho nên tiếp xúc nhiều một chút thì sẽ rất thân. Không nói với anh nữa, em đi ngủ trước đây." Daisy nói xong chạy lên lầu cười đắc ý, đừng cho là mình không hề có biện pháp.

Uông Hạo Thiên nhìn cô, không được, không thể để cho hai người bọn họ ở cùng với nhau. Vậy sau này mình làm sao bây giờ, thế này căn bản không có cơ hội một mình ở chung với Vi Vi, Daisy nhìn thì rất đơn thuần kỳ thật rất có tâm kế.

120. Chương 120: Em Còn Nhớ Không?

Đang ngủ say sưa, Sở Thiên Lỗi liền bị một hồi chuông điện thoại di động đánh thức, ngái ngủ mắt còn chưa mở, nhận điện thoại: "Alo, ai đó?"

"Thiên Lỗi, sao cậu lại ngủ sớm vậy?" Uông Hạo Thiên khó hiểu hỏi, nhìn đồng hồ thấy mới chín giờ.

"Cậu không biết xấu hổ sao còn hỏi. Mỗi ngày tôi phải đi cùng vị hôn thê của cậu đến mệt chết đi được, cậu lại nhàn hạ." Sở Thiên Lỗi bất mãn nói.

"Được rồi, nói đến Dasiy tôi muốn hỏi hai người phát triển thế nào? Cô ấy có cảm giác đối với cậu không?" Uông Hạo Thiên hỏi, đây mới là điều anh quan tâm nhất.

"Có cảm giác, có điều, chỉ là tình cảm bạn bè. Cô ấy nói cô ấy yêu cậu, tôi đoán rằng cô ấy chỉ coi tôi như một người anh trai, chẳng qua trong lòng tôi cũng xem cô ấy như em gái. Có thể khẳng định giữa chúng tôi chắc là sẽ không có kết quả. Cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt đi. Được rồi, không nói với cậu nữa, tôi phải bổ sung giấc ngủ đã." Sở Thiên Lỗi ngáp, nói xong cúp điện thoại.

Uông Hạo Thiên để điện thoại di động xuống, nếu cậu ấy nói như vậy, xem ra là không thể trông cậy vào cậu ấy, chính mình phải nghĩ biện pháp khác.

Thích Vi Vi ngồi trên xe bus nhìn sang Hoàng Thiên Tứ ở bên cạnh, không biết anh muốn đưa mình đi đâu.

Anh chỉ dịu dàng nhìn cô, cầm tay cô cũng không nói lời nào.

Ring ring ring, di động đột nhiên vang lên, cô lấy ra, vừa nhìn thấy là số điện thoại của anh, nhanh chóng cúp máy, sau đó tắt máy.

"Sao không nghe điện thoại?" Hoàng Thiên Tứ hỏi. Nhìn thấy dáng vẻ cô khẩn trương như vậy thật ra trong lòng cũng đã hiểu được vài phần.

"Số điện thoại lạ, có lẽ là gọi nhầm số hoặc là lừa tiền." Thích Vi Vi cười cười với anh.

"Ừm." Anh chỉ nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, không có hỏi tiếp.

Uông Hạo Thiên nghe được cô cúp máy, sắc mặt có chút khó coi, người phụ nữ này đang làm gì vậy, lần nào cũng làm như vậy, gọi lại lại nghe được: "Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy."

Tắt máy, cô sao lại dám tắt máy. Chẳng lẽ cô thật sự cùng Daisy đi ra ngoài, đi đến phòng của Daisy đẩy cửa ra, thì thấy Daisy vẫn còn ngủ ở trên giường.

Chẳng lẽ ở cùng một chỗ với Hoàng Thiên Tứ, nghĩ đến cái khả năng này, sắc mặt liền trở nên khó coi, lập tức cầm áo khoác đi ra ngoài.

Xuống xe Thích Vi Vi ngây ngẩn cả người, nơi anh mang mình đến lại là công viên, nhưng mà cô nhớ rõ công viên này hồi nhỏ mình và anh thường xuyên đến chơi.

"Vi Vi, chúng ta vào đi. Hôm nay rất náo nhiệt." Hoàng Thiên Tứ cầm lấy tay cô.

Cô liếc nhìn anh một cái, yên lặng đi theo. Anh mang mình đến công viên làm gì, chỉ là để giải sầu sao.

Anh vẫn cầm tay cô đi đến bên cạnh bãi cỏ xanh mới tìm một chỗ ngồi trống ngồi xuống.

Thích Vi Vi liền nhìn thấy trên bãi cỏ xanh có cô dâu chú rể đang chụp ảnh cưới, dưới sự yêu cầu của nhiếp ảnh gia bọn họ không ngừng tạo ra các kiểu ân ái khiến người bên cạnh rất hâm mộ. Cô cũng không tự giác lộ ra một nụ cười.

Hoàng Thiên Tứ nhìn bọn họ, ánh mắt không tự giác lộ ra một tia dịu dàng: "Vi Vi, em còn nhớ rõ trước kia khi chúng ta đến đây em đã nói gì không?"

"Nói gì?" Thích Vi Vi ngây ra một lát.

Ánh sáng trong ánh mắt anh nhìn cô chậm rãi ảm đạm xuống, thì ra cô ấy đã quên.

Cô lại đột nhiên nhớ đến, hồi tưởng lại tình cảnh lúc còn nhỏ.

"Vi Vi, cháu cẩn thận một chút, không nên đi xa." Bà ngoại ngồi ở chỗ kia dặn dò.

"Thiên Tứ, con phải trông coi em nhé." Bà Hoàng ở một bên hô.

"Con biết mà mẹ." Hoàng Thiên Tứ lúc ấy mười tuổi đáp, cầm bàn tay nhỏ bé của cô, nói: "Vi Vi, chúng ta sang bên kia chơi đi."

"Vâng." Đầu nhỏ của cô gật một cái, chạy đi theo bước chân của anh.

Nhìn thấy ở trên bãi cỏ xanh có người mặc áo cưới màu trắng đang chụp ảnh, cô tò mò đi qua hỏi: "Dì, mọi người đang làm gì vậy?"

"Các dì đang chụp ảnh cưới." Cô dâu sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô đáp.

"Ảnh cưới là cái gì?" Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, chớp mắt muốn biết được.

"Bé con, ảnh cưới chính là khi con trưởng thành, kết hôn, lưu giữ lại thời khắc lập gia đình." Cô dâu cười nói.

"Ồ!" Cô cái hiểu cái không gật đầu, xoay người liền lôi kéo tay anh, thật nghiêm túc nói: "Thiên Tứ, chờ em trưởng thành gả cho anh, em cũng muốn mặc áo cưới đẹp như vậy để chụp ảnh."

"Được, anh nhất định sẽ cho em mặc áo cưới đẹp nhất, hơn nữa còn đeo cho em một chiếc nơ con bướm đẹp nhất." Anh cũng rất nghiêm túc gật đầu.

"Anh đã nói là không cho phép đổi ý, ngoéo tay." Cô chìa ngón tay út ra.

"Ngoéo tay, trên một trăm năm không được thay đổi." Tay nhỏ bé của anh ôm lấy cô.

“Ha ha ha ha.” Cô dâu ở bên cạnh nở nụ cười: “Các con thật đáng yêu.” Xoay người lấy ra hai viên kẹo đưa cho bọn họ: “Cho các con, bây giờ sang bên kia chơi nhé, dì phải chụp ảnh.”

“Cám ơn dì!” Bọn họ cầm kẹo xoay người chạy qua một bên.

Nghĩ đến đó, ánh mắt của cô có chút ướt át. Cô không nghĩ đến lời nói vô tâm của trẻ con trước đây lại trở thành một lời hứa hẹn.

Hoàng Thiên Tứ chứa chan tình cảm nhìn cô, nhẹ nhàng nói: “ ‘Thiên Tứ, chờ em trưởng thành gả cho anh, em cũng muốn mặc áo cưới đẹp như vậy chụp ảnh.’ Em còn nhớ không?”

“Em nhớ, em nhớ rồi.” Nước mắt của cô rơi xuống: “Anh nhất định sẽ cho em mặc áo cưới đẹp nhất, hơn nữa còn đeo cho em chiếc nơ con bướm đẹp nhất.”

“Vậy bây giờ những lời này em còn muốn thực hiện ko6ng?” Ánh mắt anh không chớp, nhìn cô chằm chằm.

“Em …em sẽ thực hiện.” Cô dừng một chút, trên mặt mang cười nhưng lại mang theo nước mắt.

Mặc dù biết có lẽ đó cũng không phải là cô thật sự muốn, nhưng nhìn thấy cô đồng ý, anh vẫn lộ ra một nụ cười tươi.

“Thiên Tứ, chuyện trước kia em đều nhớ. Em sẽ gả cho anh.” Cô ngược lại cầm chặt tay anh.

“Thế nhưng anh lại không muốn ép em nữa. Em biết không, từ sau khi em nói những lời đó, những lời này liền khắc ở trong lòng anh. Anh lúc nào cũng mong ngóng trưởng thành để thực hiện lời hứa của anh với em, cho em làm cô dâu đẹp nhất. Cuối cùng khi anh đã trưởng thành, thời điểm anh rốt cuộc đã có thể thực hiện hứa hẹn của mình, em cũng đã không còn muốn nữa.” Hoàng Thiên Tứ thống khổ nhắm mắt lại, nắm chặt nắm tay, giấc mộng hồi nhỏ đúng là vẫn chỉ là một giấc mộng.

“Không, em muốn, em vẫn luôn muốn.” Cô lắc đầu khóc.

“Vi Vi, đừng khóc.” Anh dịu dàng lau nước mắt cho cô. Lúc này rất chăm chú nhìn cô: “Anh yêu em mười mấy năm, anh hi vọng em trở thành vợ của anh, đó là bởi vì anh tin mình sẽ cho em hạnh phúc. Nhưng bây giờ em không yêu anh, gả cho anh em còn có thể hạnh phúc sao? Anh từng cố gắng thuyết phục mình buông tay, nhưng mà anh không làm được, thật sự không làm được. Thế nhưng nhìn thấy dáng vẻ thống khổ của em, lòng anh cũng rất đau. Hôm nay anh đưa em tới đây là muốn khiến giấc mộng hồi nhỏ được trọn vẹn, cũng để cho em thời gian, để em suy nghĩ kỹ, em muốn chọn anh ta hay là chọn anh.” Anh không thể ép mình ra chọn lựa nên chỉ có thể đem quyền lựa chọn giao cho cô.

“Thiên Tứ.” Thích Vi Vi tựa vào trên vai anh khóc, tiếng nói nghẹn ngào nói: “Anh biết không, ngoại trừ mẹ ra, anh là người quan trọng nhất với em, em chỉ muốn hỏi anh một điều. Em không còn toàn vẹn, không còn thuần khiết, anh còn muốn em không? Anh có còn muốn lấy em không?”

“Vi Vi.” Anh bỗng che miệng cô lại, ánh mắt mang theo thống khổ: “Vi Vi, không nên nói mình như vậy. Em ở trong lòng anh vẫn là một cô gái thuần khiết giống trước kia, không nên dùng thân thể để nhận định trái tim của mình.”

“Thế nhưng, có thể trái tim của em cũng không còn thuần khiết, cuối cùng em vẫn dao động, cuối cùng em vẫn thương tổn anh.” Cô thật sự cảm thấy tội của mình không thể tha thứ, đáng giận tới cực điểm.

“Anh biết em không phải cố ý, chỉ là anh thật sự không thể chịu nổi, em hiểu không? Anh không muốn ép em, thế nhưng anh thật sự không thể chịu đựng được em ở cùng một chỗ với anh ta, cho nên em phải lựa chọn. Cho dù em lựa chọn anh ta, anh cũng sẽ không trách em.” Vẻ mặt Hoàng Thiên Tứ hết sức thống khổ.

“Thiên Tứ, em không cần nghĩ, em chọn anh. Em luôn chọn anh.” Thích Vi Vi bổ nhào vào trong ngực của anh, cô tin tưởng cô cùng với Uông Hạo Thiên chỉ là một giấc mộng đẹp nhưng mang theo tiếc nuối mà thôi. Bọn họ không có kết quả bởi vì nằm mộng cuối cùng sẽ phải tỉnh, mà cô không thể thương tổn trái tim Thiên Tứ. Cô cũng tin tưởng gả cho anh thật sự sẽ rất hạnh phúc.

“Vi Vi, không nên vội vàng quyết định. Em có đủ thời gian để suy nghĩ kỹ.” Hoàng Thiên Tứ ôm cô, anh không muốn cô nhất thời xúc động đưa ra quyết định khiến cho mình vui mừng, kết quả lại khiến ình càng

thêm thống khổ.

"Em đã nghĩ thông suốt, đã nghĩ rất kỹ rồi." Thật ra cô luôn hiểu rõ ai mới là kết quả tốt nhất của mình, chỉ là lòng của cô lại lung lay.

"Được rồi, không nói chuyện này nữa. Anh mang theo diều, chúng ta cùng nhau thả diều. Em còn nhớ lúc nhỏ không, em luôn thả không bay lên được, thử xem bây giờ em có phải giống với trước đây hay không." Hoàng Thiên Tứ cười nói, quyết định chơi vui vẻ một ngày, không thèm nghĩ đến chuyện không vui này nữa.

"Được rồi, em cũng không biết bây giờ thế nào. Cũng đã lâu lắm không thả rồi, tuy nhiên không sao, đã có anh không phải sao?" Cô lau lau nước mắt.

Trên cỏ, cô cầm lấy cuộn chỉ buộc diều, anh nâng diều lên, không ngừng chạy ở phía trước.

"Thiên Tứ, nhanh lên! Nhanh lên nào!" Cô hô, nhìn thấy diều thoáng cái bay lên, cô rất vui vẻ, quên đi những chuyện không vui.

Uông Hạo Thiên ở trước cửa nhà cô gõ cửa hơn nửa ngày cũng không có phản ứng, nghi hoặc một lát, cô không có ở nhà hay là cố ý không mở cửa.

"Cậu tìm ai?" Hàng xóm ở bên cạnh nhìn thấy anh gõ cửa mãi kỳ quái hỏi.

"Tôi tìm Thích Vi Vi. Tôi là bạn của cô ấy, xin hỏi cô ấy đi vắng sao?" Uông Hạo Thiên nói.

"Thì ra cậu là bạn của Vi Vi, cô ấy không có nhà, sáng sớm đã đi ra ngoài rồi." hàng xóm nói.

"Đi ra ngoài? Đi đâu vậy?" Uông Hạo Thiên lại hỏi, cô sẽ đi đâu.

"Cái này tôi cũng không biết, cô ấy không nói. Nếu cậu có chuyện gì thì gọi điện thoại cho cô ấy, hoặc là cậu lưu số điện thoại lại chờ cô ấy quay về tôi sẽ đưa cho cô ấy." Hàng xóm tốt bụng nhắc nhở nói.

"Cám ơn cô, không cần đâu." Uông Hạo Thiên gật gật đầu, quay lại trên xe. Chẳng lẽ cô đi thăm mẹ cô sao? Hay là ở cùng một chỗ với Hoàng Thiên Tứ?

Khóe môi nhếch lên một nụ cười tươi, trong lòng nảy sinh ra một kế. Cô lúc nào cũng trốn tránh mình như thế này, chắc là do liên quan đến mẹ của cô. Hôm nay thời tiết tốt, không có việc gì làm, không bằng nhân cơ hội này, anh đi thăm hỏi một chút. Đầu tiên thu phục mẹ của cô trước, mọi chuyện từ nay về sau liền thuận buồm xuôi gió.

121. Chương 121: Lập Tức Đính Hôn

Bà Thích nhìn người đàn ông anh tuấn trước mắt, lại nhìn giỏ hoa quả nhập khẩu giá cả xa xỉ ở bên cạnh, kỳ quái hỏi: "Chàng trai, có phải cậu tìm nhầm người không?"

"Không nhầm ạ. Dì, cháu là bạn của Vi Vi, hôm nay đến để thăm dì. Cháu tên là Uông Hạo Thiên, dì có thể gọi cháu là Hạo Thiên." Anh tự giới thiệu.

"Cậu là bạn của Vi Vi?" Bà Thích nghi hoặc nhìn anh. Tại sao bà không nhớ rõ, Vi Vi kết giao với một người bạn như vậy từ khi nào?!

"Vâng, cháu và Vi Vi mới quen chưa lâu cho nên dì không biết. Sức khỏe dì thế nào ạ?" Anh hỏi.

"Khá tốt. Xin hỏi cậu Uông, cậu làm nghề gì?" Bà Thích cảm giác được một loại bất an. Tuổi của cậu ta không giống như là học sinh, nhìn cậu ta mặc trên người toàn hàng hiệu nổi tiếng, gia thế chắc chắn không tầm thường. Sao Vi Vi lại quen biết cậu ta?

"Dì, gọi Hạo Thiên là được rồi. Cháu làm việc ở công ty." Anh trả lời, nói chung làm tổng tài cũng là đi làm.

"Ừm." Bà Thích biết chức vị của anh nhất định không thấp. Đột nhiên nghĩ đến lần trước Thiên Tứ cùng với Vi Vi vội vã kết hôn như vậy có phải có liên quan đến cậu ta không, quyết định dò xét một chút. "Hạo Thiên đúng không? Vậy tôi cứ kêu như vậy nhé. Xin hỏi cậu cùng với Vi Vi nhà tôi rất thân sao?"

"Vâng, vô cùng thân." Uông Hạo Thiên nói. Chuyện thân mật nhất cũng đã làm vậy còn không thân sao.

"Vậy à. Sao tôi chưa từng nghe Vi Vi nhắc đến cậu?" Bà Thích lẩm bẩm nói. Nếu thật sự cậu ta và Vi Vi rất thân tại sao từ trước đến giờ con bé chưa từng nói đến.

"Vi Vi chưa từng nói về cháu với dì sao? Cháu cứ tưởng rằng cô ấy đã nói với dì về cháu, cho nên hôm nay cháu đến thăm dì." Uông Hạo Thiên giả vờ kinh ngạc nhìn bà. "Vậy dì sẽ không trách cháu đường đột chứ."

"Không có. Tôi còn phải cám ơn cậu." Nhìn thấy dáng vẻ của anh, bà Thích càng thêm bất an. Rốt cuộc anh và Vi Vi có quan hệ gì? Chẳng lẽ Vi Vi đã yêu anh ta cho nên mới không muốn gả cho Thiên Tứ?

"Dì, ban nãy nghe bác sĩ nói bệnh tình của dì cũng khá tốt rồi, sắp tới có thể xuất viện. Căn nhà trước kia quá nhỏ nên cháu đã mua một ngôi nhà mới, hi vọng sau khi dì ra viện sẽ vào đó ở. Nếu có gì không hài lòng, cháu sẽ thay đổi." Uông Hạo Thiên lấy lòng nói.

"Nhà?" Bà Thích nhìn anh chằm chằm. Một căn nhà ít nhất hơn một trăm vạn thế mà anh tùy tiện tặng sao? Là anh có rất nhiều tiền hay là còn có mục đích khác? Không được, bà không thể nhận. "Cậu khách sáo quá, ngôi nhà đắt tiền như vậy chúng tôi không thể tùy tiện nhận. Chúng tôi đã có nhà ở, tuy rằng tồi tàn nhưng mà vẫn là nhà của mình. Dù sao cũng rất cám ơn cậu."

"Là dì quá khách sáo Cháu chỉ là muốn dì và Vi Vi sống cuộc sống tốt hơn một chút." Uông Hạo Thiên nói. Xem ra mẹ của cô rất có nguyên tắc.

"Vậy để cho Vi Vi quyết định đi." Bà Thích nói, bà cũng tin tưởng Vi Vi sẽ không nhận.

"Được rồi dì. Vậy cháu không quấy rầy dì nữa. Hôm khác cháu lại cùng Vi Vi đến thăm dì. Hẹn gặp lại." Uông Hạo Thiên gật đầu, rời khỏi phòng bệnh.

Lòng của bà Thích lại không thể an ổn được, gọi y tá đến nhờ gọi điện thoại thế nhưng điện thoại di động của Vi Vi lại tắt máy. Sao con bé lại tắt máy? Có phải có chuyện gì hay không? Trong lòng lo lắng, bà chỉ có thể gọi điện cho Thiên Tứ.

"Vi Vi, em lau mồ hôi đi." Hoàng Thiên Tứ đưa cho cô một tờ khăn giấy, chợt nghe thấy điện thoại đột nhiên vang lên, nhìn thấy một dãy số lạ, nghe máy nói: "Xin chào."

"Thiên Tứ à? Là bác đây. Vi Vi có ở cùng với con không?" Bà Thích có chút sốt ruột hỏi.

"Bác, có chuyện gì vậy? Vi Vi đang ở cùng với con. Bác muốn cô ấy nghe điện thoại không?" Nghe thấy giọng nói của bà, anh vô cùng kinh ngạc. Sao bà lại gọi điện thoại ình?!

"Không cần. Cháu bảo nó qua đây gặp bác là được rồi." Bà Thích nghe thấy bọn họ ở chung với nhau trong lòng thả lỏng, trực tiếp nói cúp điện thoại, trong điện thoại không thể nói rõ.

"Là mẹ sao? Cho em nghe." Thích Vi Vi muốn nhận lấy điện thoại.

"Bác cúp máy rồi. Bác bảo em đi qua đó một lát." Hoàng Thiên Tứ nhìn cô nói.

"Có phải mẹ đã xảy ra chuyện gì không?" Sắc mặt Thích Vi Vi kinh hoảng, có chút lo lắng hỏi.

"Vi Vi, em đừng vội. Anh thấy không có việc gì đâu, giọng nói của bác rất khỏe, chắc là có việc. Có điều bây giờ chúng ta thu dọn đi qua xem sao." Hoàng Thiên Tứ nói.

"Vâng." Thích Vi Vi nhanh chóng thu dọn đồ đạc, trong lòng lo lắng không yên. Mẹ chưa từng gọi điện cho cô, tại sao hôm nay lại gọi, nhất định có chuyện gì.

Xe taxi vừa mới dừng ở cửa bệnh viện, cô mở cửa xe ngay lập tức chạy ra ngoài.

Hoàng Thiên Tứ thanh toán tiền xong cũng đuổi theo.

"Mẹ." Thích Vi Vi vừa vào cửa liền hô. Nhìn thấy bà hoàn hảo ngồi ở nơi đó, lúc này mới thả lỏng. "Mẹ, mẹ tìm con gấp như vậy có chuyện gì?"

“Con …” Vừa định mở miệng nói chuyện liền nhìn thấy Hoàng Thiên Tứ cũng đi vào.

“Bác, bác không sao chứ?” Anh cũng quan tâm hỏi.

“Các con đều đến rồi. Bác không sao.” Lời nói tới bên miệng lại nuốt xuống.

“Mẹ, rốt cuộc có chuyện gì?” Thích Vi Vi đi đến trước mặt bà, đột nhiên nhìn thấy hoa quả để ở một bên, nghi ngờ hỏi: “Ai đến thăm mẹ vậy? Là ông ta sao?” Cô là nói đến cha, chẳng lẽ mẹ gọi mình trở về chính là vì ông ta đến đây?!

“Không phải. Là một người tự xưng là bạn của con đem tới.” Bà Thích nhìn cô.

“Bạn của con? Ai? Tiếu Tiếu sao?” Cô sửng sốt. Thế nhưng mẹ biết Tiếu Tiếu mà.

“Không phải. Là một người đàn ông.” Bà Thích lắc đầu.

“Đàn ông?” Trái tim Thích Vi Vi đột nhiên nhảy lên một nhịp, ánh mắt có tia sáng lóe ra, hỏi: “Là ai?”

Chẳng qua là một ánh mắt, bà Thích liền nhìn ra trong lòng cô nghĩ gì, chẳng lẽ suy đoán của bà là đúng?!

“Bác, có phải là Uông Hạo Thiên không?” Hoàng Thiên Tứ không phải kẻ ngốc, cũng đã nhìn ra, bèn chủ động nói.

“Con cũng biết cậu ta sao?” Bà Thích ngây ra một lát.

Sau lưng Thích Vi Vi lại đổ mồ hôi lạnh. Anh ta đến làm gì? Nói với mẹ những gì?

“Vâng, anh ta là …bạn của con và Vi Vi.” Anh nói, không muốn khiến cho bà suy nghĩ nhiều.

“Phải không? Là bạn bè bình thường hay là bạn bè thân thiết?” Bà Thích hỏi. Sự việc sợ là không đơn giản như vậy.

“Bình thường.” Hai người đồng thanh nói.

Ánh mắt bà Thích sắc bén đảo qua bọn họ “Bạn bè bình thường? Vậy cũng thật ghê gớm, vừa mới mở miệng chính là muốn tặng ta một căn hộ. Ta thật muốn biết các con làm sao kết giao được với người bạn trượng nghĩa như vậy.”

“Căn hộ?” Hoàng Thiên Tứ cùng Thích Vi Vi đều ngây ngẩn cả người. Sắc mặt của anh có chút khó coi, cũng có chút tự ti. Cùng Uông Hạo Thiên so sánh anh không có quá nhiều tiền, không phải, hoàn toàn không có tiền. Trước mắt càng không có cách nào cải thiện hoàn cảnh của hai mẹ con họ.

“Thiên Tứ, con đi về trước đi. Bác muốn một mình nói chuyện với Vi Vi.” Bà Thích nhìn ra anh không ổn, cũng không rõ lắm rốt cuộc anh biết nhiều hay ít, cho nên bảo anh đi trước.

Anh nhìn Thích Vi Vi ở bên cạnh, gật đầu nói: “Vâng.”

Cô ngồi đó khó khăn nhìn mẹ, không biết mẹ muốn cùng mình nói chuyện gì. Còn nữa, không biết rốt cuộc anh nói với mẹ chuyện gì.

“Nói rõ ẹ con cùng anh ta thật ra là có chuyện gì? Tại sao quen biết?” Bà Thích ngồi ở đó nhìn cô.

“Con và anh ta không có chuyện gì. Quen biết anh ta là bởi vì mẹ.” Thích Vi Vi nói, không nên giấu diếm cô sẽ không giấu diếm.

“Vì mẹ?” Bà Thích kinh ngạc nhìn cô.

“Vâng, có một lần mẹ phát bệnh chạy ra ngoài, tưởng anh ta là cha, đập hỏng xe của anh ta. Con nhận lỗi với anh ta, cứ thế mà quen biết.” Cô đơn giản tóm lược lại, cũng không nói chuyện anh muốn mình đền tiền.

“Sau đó?” Bà Thích lại hỏi. Nếu đơn giản như vậy, anh ta cũng sẽ không cố ý đến thăm mình.

“Sau đó tiếp xúc thời gian dài anh ta nói yêu con. Nhưng mà con luôn không đồng ý.” Thích Vi Vi thừa nhận, vì mẹ cũng đã nhìn ra.

Bà Thích nhìn cô một cái, đột nhiên hỏi: “Vậy còn con? Con thích anh ta không?”

“Không thích.” Cô giống như phản xạ có điều kiện phủ nhận.

“Con yêu anh ta.” Bà Thích rất khẳng định nói.

“Con …không có.” Nhìn thấy ánh mắt của mẹ, lời nói của cô hoàn toàn không có sức.

“Trước hết nói ẹ biết, anh ta làm gì?” Bà Thích hỏi, chuyện này mới là trọng yếu.

“Anh ta là tổng tài của Uông thị.” Thích Vi Vi cúi đầu.

“Uông thị?” Bà Thích kinh ngạc nhìn cô. “Có phải Uông thị lớn nhất kia không?”

“Vâng.” Cô gật đầu.

“Lập tức cắt đứt quan hệ với anh ta . Từ nay về sau đừng nên qua lại nữa.” Sắc mặt bà Thích nghiêm túc nói.

“Hả?” Cô không rõ nhìn mẹ.

“Vi Vi, người đàn ông như vậy quá nguy hiểm, chúng ta không thể chọc vào anh ta. Con phải hiểu rõ, không nên ngốc nghếch tin tưởng anh ta, cũng không nên tin cô bé lọ lem sẽ biến thành công chúa. Những thứ đó đều là gạt người, mẹ không hi vọng con đại phú đại quý, mẹ chỉ hi vọng con hạnh phúc, biết không? Thật lòng đối xử tốt với người bên cạnh con, Thiên Tứ mới là người con cả đời nương tựa.” Bà Thích cầm tay cô.

“Mẹ, con biết. Con sẽ cùng với Thiên Tứ đính hôn.” Cô gật đầu, những đạo lý đó mình cũng biết.

“Con hiểu được là tốt rồi. Mẹ nghĩ không cần chờ đến khi mẹ xuất viện. Mấy ngày này tìm ngày lành, các con lập tức đính hôn đi.” Bà Thích đột nhiên quyết định, không muốn tiếp tục đêm dài lắm mộng, cũng muốn hoàn toàn cắt đứt quan hệ của bọn họ.

“Lập tức đính hôn?” Cô nhìn mẹ, mình một chút cũng chưa chuẩn bị.

“Đúng, lập tức đính hôn. Mẹ sẽ nói với bác sĩ mẹ muốn ra viện một tuần, chờ các con đính hôn mẹ mới quay về.” Chỉ có như vậy bà mới có thể yên tâm.

“Nhưng mà …” Thích Vi Vi nhìn mẹ của cô “Có phải quá nhanh không, dù sao chúng con cũng phải chuẩn bị một chút.”

“Không có nhưng nhị gì hết. Con chờ, mẹ đi nói với bác sĩ.” Bà Thích nói xong đã đi đến phòng làm việc của bác sĩ.

Thích Vi Vi ngồi ở trên giường, tay chân lạnh như băng. Đính hôn? Cô thật sự muốn đính hôn sao? Thế nhưng vì sao cô không có khí lực phản kháng.

122. Chương 122: Đừng Ép Em

Thích Vi Vi dìu mẹ ra khỏi bệnh viện, ngồi lên xe taxi. Cô không thể nào ngờ rằng bác sĩ lại dễ dàng đáp ứng ẹ xuất viện vài ngày. Cô cảm thấy sắp không thở nổi, lòng thật buồn bực.

“Sao vậy? Sắc mặt sao lại khó coi như vậy?” Bà Thích nhìn cô hỏi.

“Không sao, có lẽ là hơi mệt chút thôi ạ.” Môi của cô cứng ngắc, cố nở ra một nụ cười tươi.

“Vi Vi, mẹ biết con đang suy nghĩ cái gì, tin tưởng mẹ, mẹ là vì muốn tốt cho con.” Bà Thích cầm chặt tay cô.

“Con biết.” Thích Vi Vi nhấc đầu tựa vào trong lòng của mẹ. Điều gì cô cũng đều hiểu được, tuy nhiên cô quản không được lòng mình, quản không được tình cảm của mình.

“Biết là tốt rồi.” Bà Thích lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu của cô, chờ sau này cô sẽ hiểu được.

Xe taxi dừng ở cửa khu nhà, cô xuống xe rồi dìu mẹ mình xuống, vừa mới quay người liền nhìn thấy Uông Hạo Thiên tựa vào bên cạnh chiếc xe BMW màu đen, miệng mang ý cười nhìn cô.

Tại sao anh ấy lại ở đây? Trái tim lập tức trở nên khẩn trương, liếc mắt nhìn mẹ ở bên cạnh một cái, có chút lắp bắp hỏi: "Anh …tại sao anh lại ở đây?"

"Anh đang đợi em." Uông Hạo Thiên đi đến trước mặt cô, rồi đột nhiên nói với bà Thích: "Dì có thể xuất viện rồi sao. Thật sự là tốt quá, vậy không bằng chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm chúc mừng."

"Cám ơn cậu, cậu Uông. Tuy nhiên chúng ta không phải quá thân thiết, làm sao có thể không biết xấu hổ để cho cậu mời cơm, hay là thôi đi." Sắc mặt bà Thích bình tĩnh.

Cự tuyệt rất rõ ràng, Uông Hạo Thiên hơi nhíu mày. Sao lại thế này? Không khỏi nhìn Thích Vi Vi ở một bên, cô lại chỉ cúi đầu, nên cười cười nói: "Dì, chúng ta không phải vừa mới gặp mặt sao? Lại nói, cháu là bạn của Vi Vi, chúng ta rất nhanh sẽ quen thân."

"Cậu Uông nói rất đúng, nếu là bạn của Vi Vi vậy thuận tiện nói cho cậu biết một tin vui. Vi Vi và Thiên Tứ chuẩn bị đính hôn, tôi nghĩ cậu nhất định sẽ chúc phúc cho bọn họ. Vậy không bằng tìm một cơ hội để cho bọn họ mời cậu." Bà Thích có ý đồ riêng nói.

"Đính hôn?" Uông Hạo Thiên kinh ngạc nhìn Vi Vi đứng ở một bên, sắc mặt đột nhiên trở nên âm trầm "Em thật sự muốn đính hôn sao?"

Giờ phút này Thích Vi Vi thầm nghĩ giành đường mà chạy, nhưng mà cô biết không thể, lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn: "Đúng vậy, em muốn đính hôn."

"Vì sao không nói cho anh biết?" Anh nghiến răng hỏi.

"Em …" Thích Vi Vi bị làm cho giật mình, cô cũng vừa mới biết sao có thể nói cho anh biết.

"Cậu Uông, câu hỏi này thật là khó hiểu, bọn họ muốn đính hôn vì sao phải trước nói cho cậu biết. Bây giờ biết cũng không muộn, nếu cậu thật sự muốn chúc phúc, vậy không bằng chờ đến lúc bọn họ đính hôn, cậu đến làm người chứng kiến đi." Bà Thích cũng nhìn anh chằm chằm, muốn khi dễ con gái bà sao. Đừng hòng!

"Cháu nhất định sẽ đến." Uông Hạo Thiên nói từng chữ một, nói xong xoay người muốn đi.

"Mẹ, mẹ vào trước đi, con muốn cùng anh ấy nói vài lời." Thích Vi Vi cuống quít nói, cô phải nói rõ ràng với anh, bằng không anh chắc chắn sẽ không để ình đính hôn.

"Vậy con nhanh lên một chút." Bà Thích nhìn cô một cái, xoay người tự mình đi vào trước.

Uông Hạo Thiên vừa định khởi động xe liền nhìn thấy cô đứng ở phía trước, sắc mặt xanh mét, lộ đầu ra nói: "Cút đi."

"Em nói xong tự nhiên sẽ đi." Thích Vi Vi nhìn anh, nước mắt chảy ngược vào trong tim.

"Nói, em còn có cái gì để nói? Muốn nói cho tôi biết em đính hôn sao? Hay là muốn tôi chúc mừng em?" 'Phịch' một tiếng Uông Hạo Thiên mở cửa xe đi xuống bắt lấy cổ tay của cô.

Thích Vi Vi lại đột nhiên đi đến trước mặt anh, hôn lên môi anh một cái, cánh tay còn lại ôm lấy cổ anh: "Hạo Thiên, em yêu anh. Thật sự rất yêu anh." Cô sợ bây giờ không nói sau này không còn cơ hội nói.

Nghe được cô nói những lời này, anh ngây ngẩn cả người, sắc mặt phẫn nộ nháy mắt dịu dàng xuống, ôm chặt lấy cô: "Yêu anh vì sao còn muốn đính hôn với anh ta. Đi với anh." Anh cầm lấy tay cô muốn lên xe.

"Chờ một chút." Tay Thích Vi Vi cầm lấy cửa xe, ngăn lại, trong mắt mang theo một tia thống khổ. "Tuy rằng em yêu anh, nhưng mà chúng ta lại hữu duyên vô phận. Giữa chúng ta có rất nhiều người ràng buộc, không thể bởi vì yêu nhau là có thể thương tổn người khác, cho nên để cho chúng ta chúc phúc lẫn nhau, được không?"

"Không được." Anh lập tức phẫn nộ hô. "Chẳng lẽ chỉ vì không thể thương tổn người khác, chúng ta lại có thể thương tổn chính mình sao? Em óc heo sao? Chính mình không hạnh phúc làm sao có thể cho người

khác hạnh phúc. Em đi cùng anh, anh sẽ nói rõ ràng với bọn họ." Anh không để cô có thời gian phân trần liền lôi cô lên xe.

"Không được. Anh mau thả em ra, mẹ em đã quay về, nếu anh ép em như vậy em sẽ nhảy xuống xe đó." Thích Vi Vi kịch liệt phản kháng, cô không thể để ẹ biết bọn họ đã xảy ra quan hệ.

"Anh sẽ giải thích với bà ấy." Uông Hạo Thiên đè lại thân thể đang giãy dụa của cô.

"Anh giải thích? Anh giải thích cái gì? Giải thích anh bỏ tiền ra mua em sao? Mẹ ép em, Thiên Tứ ép em, tất cả mọi người đều ép em. Vì sao anh còn ép em?" Thích Vi Vi không khống chế được quát lên, cô không chịu nổi, thật sự không chịu nổi nữa.

"Anh không ép em. Anh chỉ là không muốn mất em. Em đã hỏi qua chính mình chưa? Em thật sự muốn cùng anh ta đính hôn sao? Vì sao phải miễn cưỡng chính mình?" Uông Hạo Thiên bất chợt ôm cô vào trong ngực.

"Em không biết, đừng hỏi em." Cô liều mạng lắc đầu.

"Anh sẽ giải thích rõ ràng với mẹ em." Uông Hạo Thiên nói xong, vừa buông cô ra đã đi xuống xe.

"Đừng!" Thích Vi Vi cuống quít giữ chặt lấy anh "Bệnh của mẹ vừa mới khỏi, anh không thể kích động mẹ. Em xin anh, anh về trước đi, để cho em suy nghĩ lại."

Nhìn thấy ánh mắt cầu khẩn của cô, thấy cô nắm chặt tay của mình, Uông Hạo Thiên phẫn nộ quay người lên xe, khởi động xe liền rời khỏi.

Thích Vi Vi lau nước mắt, lúc này mới trở lên phòng, liền nhìn thấy sắc mặt mẹ cực kỳ khó coi ngồi ở chỗ kia. Vừa định hỏi bà làm sao vậy, đột nhiên nhìn thấy trên tay bà đang cầm một tờ báo.

Trái tim đột nhiên trầm xuống, xem ra là bài báo nói về việc anh cùng với Daisy từ Mỹ trở về. Mình luôn cất giữ là vì muốn nhắc nhở chính mình rằng anh đã có vị hôn thê, không ngờ lại để mẹ nhìn thấy.

"Anh ta có vị hôn thê đúng không?" Giọng điệu bà Thích vô cùng nghiêm khắc.

"Vâng." Cô rũ mắt xuống gật đầu.

Rầm! Bà Thích một phát đem tờ báo ném đến trên mặt của cô, vẻ mặt có chút kích động quát: "Nếu anh ta có vị hôn thê, vì sao con còn cùng anh ta dây dưa không rõ. Con không biết mẹ hận nhất là cái loại người không biết xấu hổ làm kẻ thứ ba phá hoại gia đình người ta sao?"

"Mẹ, con không có. Mẹ bình tĩnh một chút, hãy nghe con nói." Nhìn thấy sắc mặt bà đỏ bừng, Thích Vi Vi bị dọa, vội vàng đỡ lấy bà, sợ bà bị kích thích lại phát bệnh.

"Con nói xem, con cùng anh ta rốt cuộc tại sao lại thế này?" Ngực bà Thích phập phồng kịch liệt, bà tuyệt đối không cho phép con gái của mình làm loại chuyện này.

"Mẹ, thời điểm con quen biết anh ấy, anh ấy còn chưa có vị hôn thê. Không tin mẹ có thể xem ngày tháng ở trên báo." Thích Vi Vi dùng ngón tay chỉ lên tờ báo giải thích nói.

Bà Thích liếc mắt nhìn ngày ở trên tờ báo, thấy từ đó đến nay cách không đến mấy ngày, lúc này tâm tình mới bình phục lại một chút. Lời của cô chắc là thật.

"Con muốn rời khỏi anh ấy, thật ra anh ấy nói với con anh ấy không thích vị hôn thê kia, cưới cô ấy cũng là vì bất đắc dĩ."

"Nói như vậy con cũng tin sao? Con không nên ngốc. Đây đều là bọn đàn ông lấy cớ, cái gì gọi là bất đắc dĩ, chẳng phải là muốn vẹn cả đôi bên sao. Cha của con không phải chính là ví dụ sao?" Bà Thích bị cô làm tức đến bật khóc, dù thế nào bà cũng không ngờ con gái của mình có thể không có đầu óc như vậy.

"Mẹ, mẹ đừng khóc. Con hứa với mẹ không gặp gỡ anh ta nữa, sẽ cùng với Thiên Tứ đính hôn." Thích Vi Vi ôm lấy mẹ, chỉ cần mẹ khỏe mạnh, mình có ra sao cũng đều không sao cả.

"Không cần hứa với mẹ. Mẹ chỉ là không hi vọng con đi sai đường, mẹ không hi vọng con hối hận, con biết không?" Bà Thích nhìn cô, vừa đau lòng lại vừa tức giận.

“Con biết, con biết mà.” Cô liều mạng gật đầu.

“Không cần chọn ngày nữa, thứ năm tuần này con cùng Thiên Tứ đính hôn ngay lập tức. Hơn nữa sau khi đính hôn các con sống chung với nhau đi, nếu các con muốn kết hôn mẹ cũng không có ý kiến.” Bà Thích muốn nhanh một chút chặt đứt ý nghĩ của cô.

“Vâng, cái gì con cũng nghe mẹ.” Bây giờ cô không còn lựa chọn nào khác.

****

“Vi Vi, cậu làm sao vậy? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy?” Đàm Tiếu Tiếu nhìn thấy cô luôn không yên lòng, luôn ngẩn người, quan tâm hỏi.

“Tiếu Tiếu, chúc mừng mình đi, mình sắp đính hôn rồi. Thứ năm tuần này cậu cũng tới nhé.” Cô ra vẻ thoải mái nói.

“Thật sự đính hôn sao?” Đàm Tiếu Tiếu nhìn cô, thấy nụ cười của cô miễn cưỡng như vậy, nhẹ nhàng cầm lấy tay cô: “Nếu đây thật sự là quyết định của cậu thì mình chúc phúc cho cậu.”

“Cám ơn.” Thích Vi Vi ôm lấy cô, cô không thể khóc, từ nay về sau cô không thể khóc.

“Vi Vi, nếu đã quyết định thì cũng đừng suy nghĩ nữa. Thế giới này không có gì là hoàn mỹ, có được cũng phải mất đi. Chỉ cần cậu lựa chọn mình muốn cái gì thì tất cả đau khổ đều sẽ qua đi.” Đàm Tiếu Tiếu nhẹ nhàng vỗ vai cô.

“Xì.” Thích Vi Vi nhịn không được nở nụ cười: “Cậu cứ như kiểu chuyên gia tình yêu, nói ra đều là đạo lý.”

“Mình vốn là chuyên gia tình yêu, tuy nhiên đặc biệt làm chuyên gia cho người khác.” Cô đùa giỡn nói.

Thích Vi Vi đột nhiên nhìn thấy từ cửa phòng học đi đến một người, mày nhíu lại một chút. Sao lại thế này? Cô ta …

“Này, cậu nhìn cái gì vậy?” Đàm Tiếu Tiếu vừa quay đầu lại liền nhìn thấy một người phụ nữ có vài phần giống mình, cô buột miệng nói ra: “Phương Thải?” Sao lại thế này, cô ta …cô ta đến làm gì?

Phương Thải đi đến mỉm cười gật đầu “Xem ra tôi không cần tự giới thiệu. Cô chính là Đàm Tiếu Tiếu phải không?” Cô nhìn một lát không khỏi nói: “Thật sự rất giống tôi lúc còn trẻ.”

Đàm Tiếu Tiếu sắc mặt trầm xuống nhìn chằm chằm người vừa đến, giọng nói của cô cũng trở nên lạnh như băng, tạo lớp vỏ bọc phòng ngự người ở ngoài ngàn dặm nói: “Cô là muốn nhắc nhở tôi cái gì sao? Nếu là như vậy thì không cần, tôi sớm không còn quan hệ gì với anh ta. Cô tìm nhầm người rồi.”

123. Chương 123: Ước Hẹn Hai Năm

Nhìn thấy Đàm Tiếu Tiếu rất tức giận, Phương Thải sửng sốt. Lúc này mới phát giác chính mình nói sai rồi, vội vàng giải thích: “Thật xin lỗi, cô Đàm. Tôi không phải có ý đó, nhìn thấy cô, tôi chỉ là nghĩ đến mình hồi trẻ. Nếu vô ý mạo phạm đến cô, xin cô hãy tha thứ.”

Nghe được lời của cô coi như chân thành, Đàm Tiếu Tiếu cảm thấy có chút ngượng ngùng. Tục ngữ nói ‘không đưa tay đánh người vui vẻ’, giọng điệu dịu đi một chút nói: “Cô Phương, tôi nghĩ giữa chúng ta không có gì hay để nói, vẫn là mời cô quay về đi.”

“Không, tôi muốn cùng cô nói chuyện. Cô có rảnh không? Chúng ta đổi địa điểm khác nói chuyện có được không?” Phương Thải nói.

Thích Vi Vi nhìn xung quanh một chút, các bạn học đều đi rồi, đứng dậy nói: “Các cô ở đây nói đi. Tôi đi trước.”

"Cô Thích, cô không cần tránh. Chuyện của chúng tôi cô đều biết rõ, lại nói, tôi cũng không có cái gì đen tối trong lòng. Cô là bạn của cô ấy có lẽ có khả năng giúp đỡ cô ấy." Phương Thải nói với cô.

"Vậy …" Thích Vi Vi có chút xấu hổ, đi cũng không được mà không đi cũng không được.

Đàm Tiếu Tiếu vươn tay kéo cô ngồi xuống "Cô muốn nói gì thì nói đi, chúng tôi còn phải đi học nữa."

"Được rồi." Phương Thải ngồi xuống đối diện các cô, mới mở miệng nói: "Tôi muốn đến nói cho cô biết Lý Tường anh ấy rất nhớ cô. Hiện tại anh ấy rất đau khổ, nghe nói anh ấy đến tìm cô, cô không gặp anh ấy sao?"

Nghe được anh ta rất khổ sở Đàm Tiếu Tiếu có chút đau lòng, lại nghĩ đến người trong lòng anh ta yêu là cô ấy, hừ lạnh nói: "Sao anh ta lại có thể đau khổ? Anh ta không phải có cô sao? Không phải cô quay về bên cạnh anh ta sao?"

"Tôi quay về bên cạnh anh ấy, thế nhưng thứ gì cũng đều thay đổi, tôi thay đổi, anh ấy cũng vậy. Chúng tôi không thể trở về giống như trước." Ánh mắt của cô ảm đạm vô thần "Tôi thừa nhận tôi yêu anh ấy, tôi luôn luôn yêu anh ấy. Trước kia rời khỏi anh ấy là vì tôi ham muốn hư vinh, nhưng mà sau khi rời đi tôi đã hối hận. Tôi có quần áo đắt tiền, có đồ trang điểm đắt tiền, ở biệt thự đắt tiền, nhưng mà tôi lại phát hiện tôi không hề vui vẻ. Có một lần tôi nhìn thấy anh ấy được phỏng vấn trong TV, tôi đã khóc nhưng tôi không có mặt mũi đi gặp anh ấy. Cho đến khi chồng tôi đột nhiên qua đời, vào lúc bất lực nhất tôi tìm đến anh ấy. Tôi có tư tâm, hi vọng cùng với anh ấy trở lại như trước, thế nhưng có thể chúng tôi bây giờ không thiếu tiền lại thiếu thứ trọng yếu nhất, là tình cảm." Hai tay Phương Thải đan chéo lên ở trước ngực, cô cúi gằm mặt xuống, có thể thấy cô rất thống khổ.

Thích Vi Vi cùng Đàm Tiếu Tiếu một câu cũng không nói, nhìn dáng vẻ của cô không biết có phải gọi là mình làm mình chịu không.

Bình phục lại tâm tình, Phương Thải mới nói thêm: "Thời điểm tranh đoạt di sản, chúng tôi ngày nào cũng ở chung với nhau, tôi nghĩ có thể nhanh chóng tìm về cảm giác trước kia. Tuy nhiên tôi dần dần nhận ra giữa chúng tôi không có chuyện gì để nói, có một ngày tôi muốn lãng mạn một chút, từ phía sau lưng che mắt anh ấy lại, anh ấy lại nói …" Giọng nói của cô trở nên nghẹn ngào.

"Nói gì?" Trái tim Đàm Tiếu Tiếu đột nhiên trở nên khẩn trương. Anh sẽ nói cái gì?

"Anh ấy vừa nói vừa cười 'Tiếu Tiếu, đừng đùa nữa' " Khi Phương Thải nói những lời này, trong ánh mắt mang thật sâu đau xót.

Đàm Tiếu Tiếu ngây ngẩn cả người, ánh mắt lập tức trở nên ướt át. Thời điểm cùng anh ở chung, mình luôn thích làm trò này, thích từ phía sau lưng che mắt anh lại. Sau đó anh liền ôm lấy mình lăn đến trên giường.

"Haizzz" Thích Vi Vi thở dài. Cô không rõ bây giờ người trong lòng Lý Tường yêu rốt cuộc là ai?

"Nói xong câu đó tôi ngây ngẩn cả người, anh ấy cũng ngây ngẩn cả người. Tôi yên lặng đi ra ngoài, anh ấy cũng không đuổi theo. Mãi đến nửa tháng trước, phiên tòa của tôi cuối cùng cũng kết thúc, anh ấy giành được cho tôi lợi ích rất lớn, đêm đó tôi và anh ấy cùng nhau chúc mừng. Anh ấy nói với tôi 'Phương Thải, anh đã cho rằng anh rất yêu em, cho nên lúc em quay trở lại, anh rất kích động, nhưng mà mấy ngày nay anh mới hiểu được, tình yêu của anh đối với em đã muốn trở thành ký ức. Có lẽ từ lúc mới bắt đầu, nguyên nhân bởi vì Tiếu Tiếu giống em nên anh mới thích cô ấy, nhưng mà tình yêu thật kỳ diệu, anh cũng không biết từ lúc nào ở trong lòng anh, cô ấy đã hoàn toàn thay thế em. Gần đây anh thường xuyên nghĩ đến lúc cô ấy ở bên anh, mỗi ngày, mỗi một hành động, mỗi một nụ cười…, cho nên xin em tha thứ cho anh. Trước kia anh không thể cho em hạnh phúc nhưng mà hiện tại anh muốn làm cho Tiếu Tiếu hạnh phúc.' " Phương Thải nói xong câu cuối đã khóc không thành tiếng.

Trên mặt Đàm Tiếu Tiếu, nước mắt cũng lặng yên chảy xuống, trái tim cứng rắn bởi vì lời nói của cô mà bỗng nhiên trở nên mềm yếu.

"Cô Đàm, tôi cầu xin cô quay trở về bên cạnh anh ấy." Phương Thải đột nhiên cầm tay cô: "Tôi đã mất đi hạnh phúc, cô không thể cũng mất đi nó."

"Tôi …" Trong lòng Đàm Tiếu Tiếu hết sức rối loạn, không nghĩ đến cô ấy sẽ nói với mình những điều như vậy, đành phải nói: "Cô để cho tôi bình tĩnh suy nghĩ lại đã."

"Được, cô tự mình suy nghĩ lại đi. Tôi đi trước. Hẹn gặp lại." Phương Thải đứng dậy đi ra ngoài, rồi đột nhiên quay đầu lại nhìn cô nói: "Cô Đàm, hạnh phúc chỉ đến trong chớp mắt, đừng nên giống như tôi. Hi vọng cô có thể nắm chắc, anh ấy là một người đàn ông tốt."

Nhìn thấy bóng lưng cô đơn tịch mịch của cô, Thích Vi Vi không khỏi cảm thấy đau xót. Cô ấy cũng là một cô gái tốt, có thể thản nhiên rời khỏi như vậy, lại còn hi vọng người mình yêu hạnh phúc, điều này cần phải có bao nhiêu dũng khí. "Tiếu Tiếu, cô ấy nói rất đúng. Nếu như trong lòng cậu còn yêu anh ấy, vậy thì hãy nắm thật chắc hạnh phúc của cậu."

"Mình không biết trong lòng anh ấy có phải yêu mình thật không? Hay là cả hai người phụ nữ anh ấy đều không bỏ được?" Giờ phút này Đàm Tiếu Tiếu rất tỉnh táo, cô không thể chịu nổi một lần bị thương nữa.

"Ừm." Thích Vi Vi gật đầu, cho dù Lý Tường không còn yêu Phương Thải, thế nhưng dù sao cô ấy vẫn có thể ở trong lòng của anh ta.

****

Uông Hạo Thiên thức một đêm hút thuốc, anh biết áp lực của cô chủ yếu đến từ mẹ cô. Mặc dù anh biết hiện tại mình không có tư cách, anh vẫn quyết định tìm bà Thích nói chuyện một lát.

Bà Thích mở cửa, không nghĩ lại là anh, sắc mặt không tốt đứng ở cửa "Cậu tới làm gì? Có chuyện gì sao?"

"Dì, cháu tới nói chuyện của Vi Vi. Cháu yêu Vi Vi…" Thế nhưng anh còn chưa nói xong đã bị bà kích động cắt đứt.

"Cậu yêu Vi Vi? Cậu yêu Vi Vi thế nào? Không phải cậu có vị hôn thê sao? Còn muốn trêu chọc Vi Vi của tôi làm gì? Cậu không cần nói gì cả, tôi sẽ không để cho Vi Vi cùng cậu tiếp tục có bất cứ liên hệ nào. Con bé lập tức sẽ đính hôn, cậu đi về đi." Nói xong bà định đóng cửa lại.

Uông Hạo Thiên tay chân nhanh nhẹn lấy tay chống cửa nhìn bà chằm chằm, chất vấn: "Dì, dì luôn miệng nói là vì Vi Vi nhưng mà dì có nghĩ đến cô ấy suy nghĩ gì chưa? Dì muốn cô ấy đính hôn, cô ấy thật sự nguyện ý đính hôn sao?"

"Chuyện đó không cần cậu quan tâm, nó là con gái của tôi, tôi sẽ không hại nó." Bà Thích nhìn anh, không thể phủ nhận anh thật sự có sức hấp dẫn, cũng rất anh tuấn. Chỉ cần là phụ nữ nhìn một cái cũng đã đủ yêu anh. Nhưng mà càng là đàn ông như vậy lại càng không có cảm giác an toàn, bà tuyệt đối không thể để cho con gái dẫm vào vết xe đổ của mình.

"Nhưng bây giờ dì là đang hại cô ấy, dì không để ý đến nỗi thống khổ của cô ấy, ép cô ấy làm việc mà cô ấy không muốn làm. Chẳng lẽ đây là thương cô ấy sao? Còn nữa, dì, hôm nay cháu đến đây không phải là cùng dì cam đoan cái gì, cháu chỉ hi vọng dì cho cháu thời gian, cho Vi Vi thời gian, cũng cho chính dì thời gian. Bây giờ Vi Vi vẫn còn đi học, hai năm sau mới tốt nghiệp, cho nên hai năm này chúng ta ai cũng không nên ép cô ấy, để cho cô ấy tự mình suy nghĩ kỹ. Đính hôn thì có thể thế nào, cho dù là kết hôn còn có thể ly hôn, sở dĩ Vi Vi đồng ý đính hôn là bởi vì cô ấy thương dì, không đành lòng làm trái ý của dì. Nhưng mà dì nhẫn tâm để cho cô ấy đau khổ sao? Dì là người từng trải, trải qua nhiều chuyện hơn so với cháu, chuyện tình cảm cũng hiểu sâu hơn so với cháu. Cái gì nên nói cháu cũng đã nói, cháu đi trước, dì bảo trọng." Uông Hạo Thiên nói xong, đầu cũng không nâng đã đi.

Bà Thích giật mình ở nơi đó, trong lòng trở nên mâu thuẫn. Chuyện tình cảm đúng là không thể miễn cưỡng, nếu Vi Vi không yêu Thiên Tứ, cô cũng sẽ không hạnh phúc. Thế nhưng bà cũng không thể trơ mắt nhìn cô đi sai đường được.

"Mẹ, sao mẹ lại đứng ở đây? Chờ con sao?" Thích Vi Vi nói, vừa vào cửa đã thấy mẹ đứng ở đó.

"Vi Vi, con đã về. Lại đây, mẹ có chuyện muốn nói với con." Bà Thích cầm tay cô ngồi vào bên giường.

"Chuyện gì vậy?" Cô bỏ túi xách xuống nhìn mẹ.

"Vi Vi, nói ẹ biết con muốn cùng với Thiên Tứ đính hôn không? Nói thật lòng, muốn là muốn, không muốn là không muốn." Bà phải biết được tâm ý thật sự của con gái.

Cô nhìn mẹ, không biết vì sao mẹ lại hỏi như vậy, nhưng mà cô quyết định thẳng thắn thành khẩn nói suy nghĩ trong lòng "Mẹ, con không muốn ngỗ nghịch lại ý của mẹ, cũng không muốn thương tổn Thiên Tứ, nhưng mà con thật sự không muốn đính hôn. Con biết con yêu người không nên yêu, nhưng mà con không có cách nào, con thật sự không quản được chính mình." Cô khóc.

Bà Thích ôm cô vào trong ngực, thở dài thật sâu "Vi Vi, mẹ cũng trải qua tuổi trẻ, cũng đã từng tùy hứng, mẹ hiểu tâm tình của con, cho nên mẹ quyết định không ép con."

"Mẹ không bắt con cùng Thiên Tứ đính hôn sao?" Cô không thể tin được nhìn mẹ, sao đột nhiên mẹ lại... liền suy nghĩ cẩn thận.

"Hôm nay Uông Hạo Thiên đến đây." Bà Thích nói.

"Cái gì?" Thích Vi Vi khẩn trương, vội vàng hỏi: "Anh ấy nói cái gì?" Có phải nói chuyện gì không nên nói không?

"Cậu ta nói mẹ, cho con, cho cậu ta thời gian, chờ con tốt nghiệp rồi mới lựa chọn. Mẹ cũng nghĩ có lẽ như vậy là tốt nhất, thời gian hai năm có thể thay đổi tất cả, cũng đủ cho con nhận rõ người đàn ông nào mới là người đáng để con yêu." Bà Thích nói, lúc trước mình cũng cố chấp giống như cô, bố mẹ càng không đồng ý bà lại càng phản kháng, khác nhau duy nhất là người Vi Vi yêu là kẻ có tiền, mà chính mình yêu lại là người nghèo.

"Mẹ, mẹ nói thật sao?" Trên mặt Thích Vi Vi mang theo vui mừng, có chút không dám tin.

"Đúng vậy, nhưng mẹ có một điều kiện." Bà Thích rất nghiêm túc nói.

"Mẹ, mẹ nói đi, dù là điều kiện gì con cũng sẽ đáp ứng."

"Trong hai năm này, mẹ muốn con giữ khoảng cách với cậu ta, trừ phi cậu ta thật sự có thể cưới con. Còn có Thiên Tứ, con phải đối xử với nó thật công bằng. Dù sao vào thời điểm chúng ta khó khăn nhất, bất lực nhất, nó chính là người giúp đỡ chúng ta." Bà Thích yêu cầu.

"Mẹ, con biết rồi." Cô cảm động, lập tức ôm lấy mẹ, áp lực trong lòng phóng thích ra ngoài, nháy mắt trở nên thật nhẹ nhàng.

124. Chương 124: Anh Phải Kết Hôn

Tâm tình Thích Vi Vi rất tốt, nằm ở trên giường không cách nào ngủ được, nhìn mẹ giống như đã ngủ say, lặng lẽ rời giường đi đến phòng vệ sinh lấy điện thoại di động ra. Không biết lúc này anh đã ngủ hay chưa, mặc kệ cô cứ gọi cho anh.

Uông Hạo Thiên cầm di động, nhìn thấy số của cô, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười tươi "Muộn như vậy còn chưa ngủ, có phải nhớ anh không?"

Gương mặt cô mang nét tươi cười, lần đầu tiên không phản bác anh mà hỏi ngược lại: "Vậy anh có nhớ em không?"

Giọng điệu cô làm nũng khiến cho anh ngây ra một lúc, hài hước nói: "Anh không nhớ em, anh mơ đến em."

"Miệng lưỡi trơn tru, anh là như vậy lừa con gái sao? Hiện tại bên người có phải có một cô không?" Giọng điệu Thích Vi Vi có chút ê ẩm, nghĩ đến có khả năng này trong lòng liền không thoải mái.

"Sao vậy? Em ghen tị sao? Nếu không em qua đây xem, anh vô cùng nguyện ý. Đến đây nhé, anh đi đón em." Trong lòng Uông Hạo Thiên có chút ngứa ngáy, rất muốn ôm cô ngủ.

"Đừng nói đùa. Em gọi điện cho anh là vì cám ơn anh." Thích Vi Vi thật sự sợ anh sẽ đi qua, vội vàng nói.

“Cám ơn anh? Cám ơn anh cái gì?” Uông Hạo Thiên sửng sốt, trong lòng vui vẻ hỏi: “Mẹ em đồng ý đúng không?” Anh thật không nghĩ đến mẹ của cô sẽ hiểu chuyện như vậy.

“Đúng vậy, mẹ em đồng ý để cho em tốt nghiệp sau đó nói sau. Anh rốt cuộc đã nói gì với mẹ em?” Thích Vi Vi tò mò hỏi, không nghĩ đến anh lại có thể nói làm mẹ thay đổi.

“Muốn biết sao? Có điều phải anh giữ bí mật, trừ phi bây giờ em lại đây anh sẽ nói cho em biết.” Uông Hạo Thiên nói điều kiện.

“Thích nói em còn không muốn nghe đâu. Được rồi, em cúp máy đây, chúc ngủ ngon.” Cô nói xong cúp điện thoại di động, nhẹ tay nhẹ chân trở lại giường, mang theo tươi cười nhắm mắt lại.

Uông Hạo Thiên để điện thoại di động xuống. Hôm nay chuyến đi này cũng không tệ, hiện tại việc cần nhất là giải quyết chuyện của Daisy, thế nhưng chuyện này rất đau đầu, con bé kia dường như nhất định phải lấy anh.

Ring ring ring, di động lại vang lên, anh nhìn cũng không nhìn liền nhấc máy cười nói: “Vừa cúp máy đã lại nhớ anh rồi sao?”

“Con trai, là mẹ. Lần này là mẹ nhớ con.” Giọng bà Uông từ bên trong truyền đến.

“Mẹ, sao mẹ lại gọi điện cho con vào lúc này?” Anh không nghĩ đến lại là mẹ.

“Sao? Không thể được sao? Con có thể chờ điện thoại của người khác chẳng lẽ không thể nghe điện thoại của mẹ sao?” Bà giả vờ tức giận nói.

“Đương nhiên không phải, con chỉ là rất bất ngờ. Mỹ nữ, hôn một cái nào.” Anh hôn chụt một cái qua di động.

“Thôi đi, đừng trêu mẹ, con nói chuyện nghiêm chỉnh đi. Mẹ gọi điện là muốn nói cho con bệnh của chú Mạch Lâm đã được bác sĩ cho phép có thể xuất viện. Ông ấy muốn quay về Thượng Hải tham dự hôn lễ của con và Daisy. Con trai, con đã chuẩn bị xong hết chưa?” Giọng điệu bà Uông rất thật, bà cũng rất lo lắng bởi vì bà biết con trai không muốn cưới Daisy.

“Cái gì? Chú Mạch Lâm muốn trở về tham dự hôn lễ?” Uông Hạo Thiên chấn động, chuyện này có chút đột ngột, huống chi anh hoàn toàn không có ý định kết hôn với Daisy.

“Đúng vậy, con trai. Mẹ mặc kệ con muốn làm gì, lúc ở Mỹ con đã đồng ý với mẹ rồi. Mẹ muốn nhìn thấy Daisy vui vẻ, cũng muốn làm cho chú Mạch Lâm của con yên tâm, cho nên bất kể như thế nào con phải làm cho tốt, cho dù là phải diễn trò, biết không? Đại khái ba ngày sau chúng ta sẽ đến Thượng Hải.” Bà Uông dặn dò.

“Con biết rồi, con sẽ làm tốt. Chỉ là không phải nói cần hai tháng hay sao, tại sao một tháng đã tới đây?” Quá đột ngột như vậy anh căn bản sẽ không ứng phó kịp.

“Có lẽ là vì tâm tình tốt, chú Mạch Lâm yêu cầu bác sĩ cũng đồng ý. Con trai, mẹ biết con khó xử, chỉ là mẹ cũng không có cách nào khác.” Giọng điệu bà Uông đều là bất đắc dĩ.

“Mẹ, mẹ không cần phải nói con cũng biết như vậy. Con sẽ làm tốt tất cả mọi chuyện. Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Uông Hạo Thiên thống khổ nhắm mắt lại, chú Mạch Lâm đến đây mục đích rất rõ ràng là để tham dự hôn lễ của anh và Daisy. Thật ra sau khi từ Mỹ trở về anh không phải không nghĩ đến vạn nhất chú Mạch Lâm đến đây thì làm sao bây giờ. Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một biện pháp là kết hôn giả, trừ bỏ kết hôn giả cũng không còn cách nào khác. Thế nhưng mặc kệ hôn lễ là thật hay giả cũng đều phải cử hành, nên nếu không phải vạn bất đắc dĩ anh cũng không muốn làm như vậy.

Trong văn phòng.

“Hạo Thiên, lại có chuyện gì khiến cho cậu ưu sầu như vậy? Là Daisy sao?” Sở Thiên Lỗi hỏi.

Uông Hạo Thiên dụi tắt điếu thuốc cầm trong tay, lúc này mới phân phó: “Thiên Lỗi, cậu giúp tôi chuẩn bị hôn lễ. Mọi chuyện cụ thể cậu toàn quyền phụ trách.”

"Hôn lễ? Ai muốn kết hôn? Cậu sao?" Sở Thiên Lỗi kinh ngạc nhìn anh.

"Đây là tính toán xấu nhất, cũng là chuyện có khả năng sẽ xảy ra nhất." Uông Hạo Thiên trầm trọng gật đầu.

"Tôi biết rồi. Tôi sẽ làm tốt." Sở Thiên Lỗi lấy tay vỗ vai anh "Thật xin lỗi, tôi không thể giúp được gì cho cậu."

"Chuyện đó không phải lỗi do cậu." Uông Hạo Thiên lắc đầu, hiện tại việc anh cần phải làm nhất chính là giải thích rõ với cô.

Thích Vi Vi thở hổn hển chạy đến nơi anh hẹn. Anh nói có chuyện quan trọng, nếu cô không đến sẽ đi tìm cô cho nên tan học cô liền chạy đến. Sau khi ngồi xuống, cô nói: "Em chỉ có nửa giờ, trước sáu giờ nhất định phải về nhà. Có chuyện gì anh nói nhanh đi." Cô lại không hề chú ý đến sắc mặt không tốt của anh.

"Anh phải kết hôn." Anh đột nhiên mở miệng.

"Cái gì?" Tay đang cầm ly uống nước của Thích Vi Vi run lên, nước toàn bộ đổ vào người cô, nhưng mà cô lại chẳng quan tâm, chỉ trừng to mắt nhìn anh.

"Chú Mạch Lâm từ Mỹ về Thượng Hải, ông ấy muốn tham dự hôn lễ của anh và Daisy. Anh không có lý do cự tuyệt nên nhất định phải cùng Daisy cử hành hôn lễ." Anh nhìn cô, mở miệng giải thích, anh hi vọng cô sẽ hiểu.

"Vậy chúc mừng anh." Thích Vi Vi muốn khiến ình cười nhưng mà nước mắt lại không chịu nghe lời rơi xuống, chẳng lẽ anh gọi mình đến chính là muốn tự mình nói cho cô chuyện này sao.

"Em chúc mừng anh cái gì? Em biết rõ anh không thích Daisy, hôn lễ này chỉ là làm cho chú Mạch Lâm xem, anh đến nói cho em biết chính là không muốn khiến cho em hiểu lầm. Em sẽ hiểu, có phải không?" Uông Hạo Thiên cầm chặt tay cô.

"Em hiểu." Cô khẽ gật đầu, cố gắng khiến ình cười, thế nhưng nước mắt lại giống như sợi trân châu bị đứt, từng giọt lăn xuống. Cô có thể hiểu được anh thân bất do kỷ, thế nhưng cô không đủ sức khống chế trái tim bị thương tổn của chính mình.

"Tin tưởng anh, tất cả mọi chuyện đều sẽ qua." Uông Hạo Thiên dịu dàng thay cô lau nước mắt, anh có thể hiểu được lòng của cô.

"Hai người …khi nào thì cử hành hôn lễ?" Cô nghẹn ngào hỏi, trái tim đau giống như bị kim đâm.

"Không biết, phải chờ bọn họ đến mới nói được." Uông Hạo Thiên lắc đầu.

"Em phải đi, thời gian sắp không kịp rồi. Hẹn gặp lại." Cô rời đi giống như trốn chạy, trong đầu chỉ có một ý niệm, anh phải kết hôn, anh phải kết hôn với Daisy.

125. Chương 125: Anh Kết Hôn

Bà Thích thấy mấy ngày nay sắc mặt Vi Vi luôn rất khó coi, hỏi cô cái gì cô đều nói không có chuyện gì. Mãi cho đến hôm nay xem báo mới hiểu được vì sao cô lại không vui, thì ra là Uông Hạo Thiên phải kết hôn, cô chắc đã sớm biết.

Không biết tin tức này là tốt hay không tốt. Bà không hi vọng con gái mình cùng cậu ta có bất kỳ quan hệ gì, nhưng cũng không hi vọng con gái đau lòng.

Thích Vi Vi đến trường học, chợt nghe thấy các bạn học đang sôi nổi tranh luận.

"Mau, nhìn xem anh ấy sắp kết hôn, không ngờ nhanh như vậy đã kết hôn rồi."

"Các bạn xem này, ảnh cưới thật đẹp, nam thật là đẹp trai, nữ cũng rất xinh đẹp."

‘Kết hôn’, nghe được hai chữ này tim cô đau giống như bị kim đâm. Là anh sao?

“Vi Vi, cậu đã đến rồi. Cậu xem, Uông Hạo Thiên sắp kết hôn, cậu có đi tham dự hôn lễ không?” Một bạn học cầm trong tay tờ báo đi tới.

Ánh mắt Thích Vi Vi nhìn thấy trên mặt báo bày ra cái ảnh cưới kia, Daisy hạnh phúc khoác lên cánh tay anh, bọn họ trông thật là xứng đôi. Nụ cười trên mặt họ làm lóa mắt cô, cô nhanh chóng trả lời: “Mình đang nghĩ không biết cha mình có mang mình đi không.”

“Ồ, vậy à.” Bạn học cũng thấy đường đột, theo lý thì lúc này hẳn là dẫn người vợ thứ hai đi.

“Các bạn trò chuyện đi, mình đi vào trước.” Cô nói xong đi nhanh vài bước, chạy đến một chỗ không có ai, dựa vào thân cây nhắm mắt lại, lấy tay nắm thật chặt quần áo trên ngực. Cô sắp hít thở không thông rồi, sắp không thể thở được nữa rồi. Anh kết hôn, rốt cuộc anh vẫn phải kết hôn, chỉ là không nghĩ đến lại nhanh như vậy.

Tay đột nhiên bị ai đó cầm lấy, cô thoáng cái mở to mắt liền nhìn thấy Tiếu Tiếu đứng ở trước mặt mình nhìn mình, nhẹ nhàng an ủi cô.

“Vi Vi, muốn khóc thì cứ khóc đi. Khóc lên thì mọi chuyện đều qua.” Đàm Tiếu Tiếu nói, hiện tại phương pháp phát tiết tốt nhất chính là khóc thật lớn.

Cô lại chỉ lắc đầu, cắn chặt môi, không để ình phát ra một thanh âm nào. Vào lúc này cô còn cần thiết phải khóc sao?

Đã nhìn thấy cô sắp cắn nát môi mình, Đàm Tiếu Tiếu đau lòng ôm lấy cô “Đừng ngốc như vậy, coi như uất ức, coi như khổ sở, nhưng đừng bao giờ thương tổn bản thân, không ai đáng giá để chúng ta phải làm như vậy.”

“Thế nhưng mình thật sự rất khổ sở, rất thống khổ. Tuy rằng chưa bao giờ nghĩ rằng anh ấy sẽ thuộc về mình nhưng thật sự đến một ngày như thế này, lòng đều tan nát …” Thích Vi Vi thống khổ, lấy tay túm lấy tóc của mình.

“Mình hiểu mà, mình hiểu.” Đàm Tiếu Tiếu vội vàng cầm chặt tay cô. Có điều chuyện tình cảm mình không thể giúp cô, cũng không có cách thay cô khổ sở.

Uông Hạo Thiên nhìn thấy bộ lễ phục chú rể đặt ở trên giường, chẳng qua chỉ ngồi ở chỗ kia hút thuốc lá. Đã vài ngày không gặp được cô rồi, muốn đi tìm cô nhưng lại không bỏ ra được một chút thời gian nào, gọi điện thoại cho cô, điện thoại di động của cô luôn tắt máy.

Xem ra tấm ảnh cưới trên báo lớn như vậy cô nhất định nhìn thấy, có thể tưởng tượng ra bây giờ cô thống khổ như thế nào, rất muốn đi tìm cô nhưng mà tìm được cô rồi thì nên nói cái gì, giải thích có vẻ như là dư thừa.

Bà Uông đi đến nhìn thấy dáng vẻ khó xử của anh, lấy tay đặt ở trên vai anh, đau lòng nhìn con của mình “Mẹ không biết nên nói với con cái gì, mẹ biết con ấm ức, nhưng mẹ không thể để cho con hủy hôn.”

“Mẹ, con không sao. Mẹ đừng lo lắng.” Uông Hạo Thiên nhìn mẹ nói, anh biết mình không thể đổi ý.

“Vậy là tốt rồi, nghỉ ngơi thật tốt đi. Ngày mai hôn lễ sẽ rất mệt đó.” Bà Uông nói, đương nhiên bà nói mệt chính là tâm mệt.

“Vâng, mẹ cũng nghỉ ngơi sớm một chút.” Anh gật đầu, anh có thể ngủ được sao.

Thích Vi Vi mở to mắt nhìn lên trần nhà, hiện tại chắc khoảng mười hai giờ, lập tức sẽ đến ngày mai, lập tức sẽ đến thời điểm anh kết hôn. Hiện tại anh đang làm gì? Có lẽ mình thật sự quá ngây thơ rồi.

Kết hôn giả, thật sự có thể kết hôn giả sao? Chẳng lẽ lâu ngày không sinh tình sao?

“Mẹ, con đi đây.” Cô đeo ba lô, giọng nói có vẻ hữu khí vô lực.

“Vi Vi, đi cẩn thận.” Bà Thích đưa cô đến cửa nói, bà nhìn ra cô rất khổ sở nhưng mà mình không có cách nào an ủi cô, lại càng không muốn chạm đến chuyện này.

Cúi đầu nhìn mũi chân của mình, vừa đi ra khu nhà liền nhìn thấy một đôi giày da sáng bóng dừng ở trước mặt mình, chậm rãi ngẩng đầu liền nhìn thấy anh một thân quần áo chỉnh tề, nhưng mặt có chút tiều tụy. Hôm nay không phải ngày anh kết hôn sao? Tại sao anh lại đến đây? Nhìn anh lại một câu cũng không nói nên lời, cảm giác trong lòng là phức tạp như vậy.

"Vì sao không bật di động?" Anh nhìn cô chằm chằm, câu nói đầu tiên liền chất vấn.

"Không muốn bật." Cô nói ba từ rất đơn giản, mở thì có thể thế nào.

"Em không biết là anh sẽ gọi điện thoại cho em sao?" Câu trả lời của cô khiến Uông Hạo Thiên có chút tức giận.

"Không biết, em nghĩ đến anh bận nhiều việc nên không rảnh." Cô rũ mắt xuống, không phải anh vội vàng chuẩn bị hôn lễ sao, sao có thể có thời gian gọi điện thoại ình.

"Em đang tức giận." Uông Hạo Thiên thở dài "Anh cùng với Daisy kết hôn, chỉ có điều em …" Nói còn chưa nói xong đã bị cô ngắt lời.

"Chúc mừng anh, chúc mừng anh kết hôn. Chẳng qua em không có quà tặng, em nghĩ anh cũng không thiếu quà, nên tặng anh một câu đi. Hi vọng hai người hạnh phúc." Cô cố gắng hết sức khiến ình mỉm cười, sáng sớm chạy đến là muốn tự nói với cô anh sắp kết hôn sao?

"Vi Vi, em đừng như vậy được không? Em không biết em như vậy sẽ khiến anh đau lòng sao, sẽ khiến anh khổ sở sao?" Uông Hạo Thiên thống khổ cầm lấy bả vai của cô.

"Vậy anh muốn em phải làm sao? Chẳng lẽ muốn để cho em ngăn cản hôn lễ của anh sao? Khiến anh không thể kết hôn sao? Anh đã nghĩ qua cảm nhận của em chưa?" Thích Vi Vi rốt cuộc bạo phát, kích động né tránh tay của anh.

"Anh nói rồi, đó chỉ là kết hôn giả. Em phải tin anh." Uông Hạo Thiên bắt lấy tay cô.

"Kết hôn giả? Ai tin anh kết hôn giả? Ai sẽ đi xem các người có vào động phòng hay không?" Cô quát, cái từ 'giả' kia không có bất cứ ý nghĩa gì cả.

"Xì." Uông Hạo Thiên lại đột nhiên cười phá lên, ôm cô vào trong ngực "Đồ ngốc, thì ra em đang lo lắng vấn đề này. Có muốn bây giờ chúng ta đi vào động phòng đem anh ép khô hay không? Như vậy em không cần lo lắng nữa."

"Ai lo lắng anh?" Lúc này Thích Vi Vi mới phát giác ra lời của mình đặc mùi dấm chua.

"Được rồi, đừng náo loạn. Daisy là em gái của anh, cũng vì anh không yêu cô ấy nên càng sẽ không tùy tiện chạm vào cô ấy, em hiểu chưa? Cho anh thời gian, anh sẽ xử lý tốt tất cả." Uông Hạo Thiên dịu dàng nói.

"Chuyện gì anh cũng đều nghĩ tốt, anh còn muốn em nói cái gì? Anh còn đến làm gì?" Thích Vi Vi tủi thân, nước mắt rốt cục rơi xuống.

"Anh đến là muốn nói cho em biết, em phải tin anh. Sau này anh sẽ cho em một buổi hôn lễ còn xa hoa hơn nữa." Uông Hạo Thiên hứa hẹn nói.

"Em tin. Được rồi, anh đi nhanh lên." Thích Vi Vi đẩy anh ra, cô làm sao có thể tin tưởng, chuyện sau này thì sau này hãy nói đi. Ai biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

"Được rồi, anh đi trước đây." Uông Hạo Thiên nhìn cô, muốn ở trên trán của cô hôn một cái. Cô lại tránh đi "Đừng làm như vậy, người ta nhìn thấy đấy. Em sắp trễ học rồi, em đi trước đây." Cho dù mỗi ngày anh thề là kết hôn giả nhưng mà lòng của cô lại dường như cho rằng hôn lễ kia là thật.

Hôn lễ của tổng tài Uông thị náo động toàn thành, trên TV phát sóng cũng là hiện trường hôn lễ của bọn họ, Thích Vi Vi muốn trốn cũng trốn không được.

Daisy mặc áo cưới rất đẹp, trên mặt đều là hạnh phúc, anh cũng rất đẹp trai, đặc biệt anh tuấn, tay nắm cùng một chỗ, được mọi người chúc phúc. Người chủ trì nói chuyện giải trí nói áo cưới của cô là thiết kế riêng đặc biệt gửi về từ Paris, giá trị ba trăm vạn nhân dân tệ, trang sức đeo giái trị hai ngàn vạn.

Nhìn thấy bọn họ cùng nhau chào hai bên cha mẹ, ánh mắt của cô có chút mơ hồ, hôn lễ như vậy rốt cuộc là thật hay giả, nói là giả ai sẽ tin.

Không muốn về nhà cũng không muốn đi bất kỳ chỗ nào, cô đi đến công viên bên cạnh khu nhà ngồi ở trên xích đu chậm rãi đong đưa.

Đột nhiên cảm giác có người từ phía sau nhẹ nhàng đẩy đẩy ình, nhìn lại thì ra là Thiên Tứ "Sao anh lại đến đây?"

"Em chưa về nên dì rất lo lắng, gọi điện thoại cho anh. Anh biết ngay là em ở chỗ này, trước đây lúc nào em cảm thấy khổ sở em sẽ đến chỗ này, bây giờ vẫn không thay đổi." Hoàng Thiên Tứ ngồi vào xích đu bên cạnh cô.

"Anh luôn hiểu em như vậy." Thích Vi Vi khẽ rũ mắt xuống.

"Từ nhỏ đến lớn bên nhau sao anh có thể không hiểu em. Vi Vi, nếu em thật sự yêu anh ta, như vậy vì sao không đi tranh giành?" Hoàng Thiên Tứ nói, tuy rằng như vậy chính mình sẽ đau lòng nhưng mà anh không hi vọng cô không vui.

"Em không thể tranh giành, bởi vì anh ấy nhất định phải cưới cô ấy." Cô nói, đột nhiên cô nói sang chuyện khác, "Thiên Tứ, anh có từng hận em không? Hận em vì sao lại phản bội anh."

"Đã từng hận, nhưng mà bây giờ bình tĩnh lại, biết tình cảm là không thể miễn cưỡng. Anh từng cố gắng thuyết phục chính mình buông tha cho em, nhưng mà anh không thể, cho nên anh biết khiến em quên anh ta là việc khó khăn biết bao nhiêu. Tuy nhiên anh nguyện ý chờ, chờ em quên anh ta." Hoàng Thiên Tứ thâm tình nhìn cô, anh ta kết hôn, việc này khiến cho uy hiếp với mình đã muốn hạ thấp đến cực điểm.

"Thiên Tứ, không cần đối xử với em như vậy, em không xứng đáng. Có đôi khi em còn hận chính mình, anh tốt như vậy vì sao em vẫn còn yêu anh ấy." Cô thật sự hận bản thân muốn chết, nếu như không yêu anh ấy, mình bây giờ chắc là rất vui vẻ.

"Đừng nói như vậy. Chuyện này không thể trách em, nói như vậy chẳng lẽ anh cũng nên hận chính mình vì sao lại yêu em ư? Yêu là không sai, chỉ là yêu đúng người rất khó." Anh nhẹ nhàng nói, như vậy sẽ chỉ khiến mình càng bị thương.

"Thiên Tứ, buông tha cho em đi. Em như vậy không đáng để anh yêu. Anh hẳn là nên tìm một cô gái tốt, anh đáng giá có được một tình yêu thuần khiết, một cô gái trong sạch." Thích Vi Vi thật tình nói, những lời này cô đã muốn nói từ lâu, chỉ là mãi vẫn không có cơ hội.

"Nếu anh có thể buông tha cho em, anh sớm đã buông tha. Vi Vi, anh không miễn cưỡng em, em cũng không cần miễn cưỡng anh. Chúng ta còn rất nhiều thời gian, không phải sao?" Hoàng Thiên Tứ nói, có lẽ sau này anh thật sự gặp được một cô gái khác, nhưng tuyệt đối không phải là bây giờ.

"Vâng." Cô gật đầu, ngay cả chính cô còn không thể miễn cưỡng bản thân, làm sao có thể yêu cầu anh. Có lẽ thời gian là liều thuốc tốt nhất, nói không chừng cuối cùng cô có thể gả cho anh.

126. Chương 126: Hai Năm Sau

Daisy đi vào khách sạn, nhìn thấy trong phòng khắp nơi đều là hoa hồng, cùng với bong bóng đủ màu, còn có chữ Hỷ đỏ thẫm trên giường thì vui sướng không nói nên lời. Không thể tin được, cuối cùng cô cũng đợi được ngày gả cho anh Hạo Thiên. Cô muốn trải qua ngày hôm nay thật lãng mạn, do vậy mang chiếc áo ngủ gợi cảm chuẩn bị đã lâu đi vào phòng tắm.

Nghe theo chú Mạch Lâm dặn dò, Hạo Thiên trở lại căn phòng Tổng thống xa hoa. Nhìn thấy trong buồng dán chữ Hỷ chói mắt, trong đầu anh hiện lên đều là hình ảnh của cô, không biết cô hiện tại ra sao?!

Daisy ra khỏi phòng tắm nhìn thấy anh đứng đó thì vui mừng kinh ngạc, mang theo vài phần mong đợi, lại có chút ngượng ngùng: "Anh Hạo Thiên, àh không, ông xã, anh đã trở về! Có muốn em chuẩn bị nước tắm không?"

Uông Hạo Thiên trông thấy cô mặc áo ngủ trong suốt đỏ như lửa, cổ áo khoét sâu lộ ra cặp nhũ hoa trần trụi trắng ngần. Cơ thể cô thực sự rất đẹp, nước da so với người phương Đông lại càng trắng như tuyết, ánh mắt câu hồn khiến cho người khác máu huyết sục sôi. Có lẽ vì rượu nên ánh mắt anh đã có phần mê ly, tuy nhiên trước một giai nhân như vậy nếu không có phản ứng thì khẳng định anh không còn là đàn ông nữa mà đã biến thành thái giám mất rồi. Thế nhưng, lý trí tỉnh táo của anh lại nói với anh rằng, cô không phải một người vợ bình thường, anh không yêu cô, nên càng không được tổn thương cô. Anh nhất định phải nói rõ ràng với cô.

"Lại đây, em ngồi xuống, anh có chuyện muốn nói." Anh ra hiệu cô ngồi xuống rồi tự mình ngồi đối diện trước mặt cô.

Daisy ngồi xuống nhưng lại ôm lấy cánh tay anh: "Ông xã, anh nói đi, em nghe!"

"Daisy, sau này đừng gọi anh như vậy, cứ gọi anh là anh Hạo Thiên đi. Còn nữa, anh hy vọng em hiểu được hiện tại anh và em kết hôn là để cho chú Mạch Lâm yên lòng. Em biết người anh yêu là Vi Vi, cho nên anh hy vọng em cùng anh diễn vở kịch này cho tốt." Uông Hạo Thiên tự mình rút cánh tay ra, thực sự rất nghiêm túc cùng cô bàn bạc.

"Không! Em không muốn diễn trò!" Daisy đột nhiên kích động: "Em đã gả cho anh, em là vợ của anh. Em nói rồi, em sẽ không để bụng quan hệ của anh và cô ấy."

"Daisy! Em bình tĩnh! Em không để ý nhưng mà anh để ý, Vi Vi để ý. Hơn nữa, như vậy đối với em là không công bằng." Hạo Thiên nhìn cô chằm chằm, lớn tiếng nói.

"Em không cần công bằng, em cũng không muốn quản. Bây giờ em chỉ biết em là vợ của anh, em muốn ở cùng một chỗ với anh, đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta." Daisy nói xong lấy tay kéo dây áo ngủ xuống…

"Daisy! Không thể như vậy!" Uông Hạo Thiên lập tức bắt lấy tay cô.

"Anh Hạo Thiên, em nhất định phải trở thành người phụ nữ của anh." Daisy đưa mắt đánh giá anh. Cơ hội này cô đã đợi rất lâu, sẽ không bỏ qua.

"Daisy, đừng như vậy, sau này em sẽ hối hận."

"Sau này có hối hận hay không em không biết, nhưng mà hiện tại em sẽ không hối hận. Em thực sự hiểu rõ em muốn anh!"

"Daisy, em đừng ép anh!" Uông Hạo Thiên tức giận quát, sao cô lại cố chấp như vậy.

"Em không ép anh, em chỉ muốn trở thành người phụ nữ của anh…" Daisy vẫn chưa nói xong thì điện thoại đột nhiên đổ chuông.

Daisy nhìn thoáng qua anh rồi xoay người nghe điện thoại. Vừa cầm lấy điện thoại thì nghe được bên trong là tiếng lo lắng của mẹ: "Daisy, Hạo Thiên, các con mau trở về! Chú Mạch Lâm ngất rồi!"

"Cái gì??! Ba ngất rồi??!" Daisy hoảng hốt, điện thoại từ trong tay rớt xuống.

Uông Hạo Thiên cũng sửng sốt cầm điện thoại nói với mẹ: "Mẹ, chúng con lập tức tới ngay!" Vừa dứt lời thì nhìn thấy Daisy xoay người hướng ra ngoài chạy đi, vội vàng giữ chặt cánh tay cô: "Em còn chưa thay quần áo!"

"A." cô lúc này mới phản ứng lại, bất chấp tất cả, trước mặt anh nhanh chóng thay quần áo.

****

"Mẹ! Thế nào rồi? Ba con thế nào rồi?" Daisy vừa vào cửa liền vội vàng hỏi.

"Daisy, con đừng vội, bác sỹ đang khám." Bà Uông cầm tay cô an ủi nói: "Vị bác sĩ đó chúng ta mời từ Mỹ về."

Uông Hạo Thiên ở một bên dùng ánh mắt hỏi ông Uông, ông Uông lắc đầu ý bảo không tốt lắm.

Bác sĩ từ trên lầu đi xuống, không đợi bọn họ hỏi liền mở miệng, thận trọng nói: "Ông Lâm bệnh tình không tốt lắm, đáng lẽ không nên tới đây, bởi vì ông ấy nhiều lần yêu cầu về đây, lúc này tốt nhất là ngay lập tức quay về Mỹ."

"Quay về Mỹ? Được." Uông Hạo Thiên lập tức bố trí máy bay riêng, ông Uông liền dặn dò cấp dưới.

"Được, lần này ta đi." Ông gật gật đầu.

"Tôi đây. Ba tôi hiện tại thật ra là có chuyện gì vậy?" Daisy cấp bách khóc.

"Cô Daisy, bệnh của ông Mạch Lâm tôi cũng không muốn giấu diếm, chỉ là thời gian cấp bách, quay về Mỹ tôi sẽ tận lực chữa trị." Bác sĩ nói.

"Ba ơi!" Daisy khóc, ngã nhào vào trong lòng bà Uông.

Bà Uông lập tức ôm cô, phân phó người làm: "Các người nhanh nhanh thu xếp hành lý cho chúng ta cùng nhau trở về!"

"Vâng, bà chủ!" Người hầu lập tức lên lầu.

****

Thích Vi Vi ủ rủ ngồi trước bàn. Sáng sớm nhận được điện thoại của anh nói là chú Mạch Lâm đột nhiên ngất xỉu, lập tức phải trở về Mỹ, trên đường ra phi trường thì điện thoại cho cô.

Ngày tháng trôi qua, lòng của cô gần như đã bình yên rất nhiều. Cô đã có thể thản nhiên đối mặt với anh Thiên Tứ. Daisy một mực ở lại Mỹ để chăm sóc ba, cho rằng có cô, ba sẽ có thể kéo dài cuộc sống. Do vậy, Uông Hạo Thiên thường xuyên đi đi về về giữa Mỹ và Thượng Hải, mỗi một lần đi về bọn họ đều gặp mặt nhau. Thời gian đầu thực sự rất kích động, thế nhưng ngày tháng dài quá, cô có chút mệt mỏi, cũng có chút chán ghét cuộc sống như thế này.

Bệnh của mẹ rất tốt. Bà cùng ba ngẫu nhiên gặp lại vài lần, thế nhưng cảm giác trước đây hoàn toàn không còn nữa. Tất cả tâm trí của cô đều dồn ở việc học hành. Tiếu Tiếu cùng Lý Tường vẫn lúc gần lúc xa, vì trong lòng Tiếu Tiếu vẫn còn vướng mắc. Cứ như vậy, nhoáng một cái hai năm đã trôi qua.

"Vy Vy, chúc mừng em tốt nghiệp!" Hoàng Thiên Tứ đưa cho cô một bó hoa tươi.

"Thiên Tứ, cảm ơn anh!" Cô ôm anh.

"Đi! Hôm nay anh sẽ mời em! Chúng ta đi chúc mừng một chút!" Thiên Tứ vừa cười vừa nói. Hai năm nay anh rất ít đả động đến vấn đề tình cảm, bởi vì anh muốn cô có thời gian để tự mình lựa chọn.

"Vậy em sẽ không khách sáo!" Thích Vi Vi khẽ mỉm cười, từ nay về sau cô sẽ bắt đầu làm lại cuộc đời.

Về đến nhà cũng là lúc cô nhận được điện thoại của Uông Hạo Thiên: "Vi Vi, chúc mừng em tốt nghiệp!"

"Cảm ơn!" Trên mặt cô có chút mất mát, vì cô nghĩ rằng hôm nay anh sẽ trở về, anh đã nói như vậy.

"Đáng lẽ anh đã trở về, thế nhưng chú Mạch Lâm hôm qua đã qua đời." Anh giọng điệu có chút nặng nề giải thích.

"Đã qua đời?!" Trong lúc này Thích Vi Vi đột nhiên không biết nên nói gì.

"Vi Vi, mấy ngày nay anh bộn bề công việc, sẽ không có thời gian gọi điện cho em. Khoảng chừng nữa tháng mới có thể trở về." Anh nói thêm.

"Em biết rồi. Anh an ủi Daisy cho tốt. Cô ấy nhất định rất đau lòng." Cô nói.

"Anh sẽ làm. Còn nữa, em không cần tìm việc. Anh đã dặn Thiên Lỗi trực tiếp sắp xếp em vào công ty." Anh đã sớm an bài tốt tất cả mọi thứ.

"Em còn chưa định đi làm. Em trước hết chờ anh trở về, làm tiệc chia tay bạn bè đã." Vi Vi nói, cô không muốn vào làm trong công ty anh.

"Được, vậy là tốt rồi. Em nghĩ ngơi vài ngày, mời bạn bè làm tiệc chia tay nhé!" Uông Hạo Thiên gật gật đầu nói.

Bà Thích đem đĩa trái cây đặt trước mặt cô, ngồi xuống. "Vi Vi, sáng nay ba con gọi điện đến đây, nói nếu như con cần việc làm…"

"Mẹ, con sẽ không đến công ty ba." Thích Vi Vi lập tức nói. Cô không muốn gặp người đàn bà kia.

"Mẹ hiểu rõ ba con, cũng biết ông ta không nói cho con vào làm trong công ty, chỉ là tìm cho con một chỗ làm. Nhưng mà mẹ cũng chỉ chuyển lời, còn xem con quyết định như thế nào." Bà Thích nói.

"Mẹ, con không muốn dựa vào người khác, con muốn tự mình tìm việc." Thích Vi Vi nói.

"Mẹ ủng hộ con!" Bà Thích cầm lấy tay cô, nhìn cô lưỡng lự, im lặng rất lâu mới lên tiếng: "Vi Vi, đã hai năm qua, con…"

"Mẹ, mẹ đừng nói. Cho con một chút thời gian, con biết phải làm như thế nào. Tin tưởng con." Vi Vi ngắt lời bà. Kỳ thực trong lòng đã có cách nghĩ riêng.

"Mẹ tin con nhất định sẽ xử lý tốt. Vậy con đi ngủ sớm đi." Bà Thích quyết định không ép cô, tin tưởng hai năm trôi qua cô đã biết được ai mới là người thích hợp nhất với mình.

****

Những ngày tiếp theo, cô đều ngồi trước máy vi tính gửi sơ yếu lý lịch đến các công ty.

Ring ring ring… Di động reo vang, là Tiếu Tiếu, cô một mặt nghe điện thoại, một mặt vẫn nhìn chằm chằm máy tính: "Tiếu Tiếu, tìm được việc chưa?"

"Vi Vi, làm sao bây giờ? Mình nên làm cái gì bây giờ?" Bên trong truyền đến âm thanh lo lắng bất lực của cô.

Vi Vi sửng sốt, vội vàng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Mình… Mình mang thai." Đàm Tiếu Tiếu úp mở hồi lâu mới nói.

"Cái gì? Mang thai???" Cô giật nảy người, lập tức hỏi: "Của ai?"

"Trừ anh ấy ra thì con ai nữa!"

"Lý Tường?" Cô thở nhẹ: "Cỏn tưởng rằng xảy ra chuyện gì, nếu đã là anh ấy, cậu có gì ngạc nhiên. Hai người kéo dài đã hai năm, cậu hẳn là nên gả cho anh ấy."

"Thế nhưng…nhưng mình không xác định trong lòng anh ấy còn có Phương Thải hay không, anh ấy có thực sự yêu mình hay không. Mình biết mình không nên để ý, nhưng trong lòng thực sự rất để ý, càng không muốn nghĩ lại càng đố kỵ. Mình sắp điên rồi." Tiếu Tiếu đau khổ nói.

"Vậy…làm sao bây giờ? Bây giờ cậu đã mang thai, cậu không phải muốn bỏ đứa nhỏ chứ? Anh ấy có biết không?"

"Không biết. Anh ấy không biết. Mình vẫn chưa nói cho anh ấy biết. Mình không biết bây giờ nên làm cái gì nữa."

Thích Vi Vi suy nghĩ một lát, đột nhiên nói: "Được rồi. Trong lòng cậu đã nghi ngờ, vậy chúng ta nghĩ biện pháp thăm dò xem người nào trong lòng anh ấy mới thực sự quan trọng."

"Biện pháp gì?" Đàm Tiếu Tiếu ngây người hỏi.

"Biện pháp này cần Phương Thải phối hợp, mình nghĩ cô ấy rất vui lòng phối hợp." Thích Vi Vi nói, vì Tiếu Tiếu, vì đứa bé, cô chỉ có thể làm như vậy.

127. Chương 127: Hai Vợ Một Chồng

Đang ở văn phòng, Lý Tường đột nhiên nhận được điện thoại của Thích Vi Vi nói Tiểu Tiểu cùng Phương Thải bị tai nạn, đang ở bệnh viện. Anh bỏ điện thoại xuống chạy tới bệnh viện. Thở hổn hển chạy tới phòng phẫu thuật, nhìn thấy cô liền sốt ruột hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hai cô ấy sao lại đi với nhau? Sao lại bị tai nạn? Hiện tại tình hình ra sao rồi?"

"Anh đừng vội, cụ thể tôi cũng không biết. Tôi cũng nhận được điện thoại rồi mới tới đây, không dám báo cho ba mẹ Tiểu Tiểu biết, không biết làm gì khác hơn là điện thoại cho anh." Thích Vi Vi nói, cái gì cô cũng không biết.

"Vậy các cô ấy hiện giờ ra sao?" Điều mà Lý Tường quan tâm nhất chính là vấn đề này.

"Không biết." Cô lắc đầu, chột dạ không dám nhìn vào mắt anh, may là cửa phòng phẫu thuật được mở ra, y tá đi tới nhìn bọn họ hỏi: "Ai là người nhà của các cô ấy?"

"Y tá, là tôi. Các cô ấy sao rồi?" Lý Tường lo lắng hỏi.

"Các cô ấy đều mất máu quá nhiều, cần phải tiếp máu, tuy là hai cô ấy có nhóm máu giống nhau. Thế nhưng máu dự trữ của chúng tôi chỉ còn một túi nhóm máu A, chuyển máu từ nơi khác sang đây phải mất một tiếng. Chúng tôi không dám đảm bảo một giờ nữa có xảy ra nguy hiểm gì hay không, cho nên các người mau quyết định truyền máu cho ai trước." Y tá hỏi.

"Cái gì??!" Lý Tường tức giận, căm phẫn hét to:"Bệnh viện các người làm ăn kiểu gì vậy? Tại sao lại chỉ còn một túi máu? Ai nặng hơn thì truyền cho người đó."

"Anh à, tôi nói các cô ấy, cả hai người đều phải truyền máu." Y tá liếc anh một cái.

"Lý Tường, anh bình tĩnh một chút. Hiện tại anh nổi giận với y tá cũng không được gì. Bây giờ tôi muốn truyền cho Tiểu Tiểu, nhưng Tiểu Tiểu và Phương Thải đều là người yêu của anh. Anh muốn truyền cho ai trước thì cho người đó đi." Thích Vi Vi nói, trong lòng đã có chút khẩn trương, anh ta sẽ lựa chọn như thế nào?

Trốn ở phòng bên trong, Đàm Tiểu Tiểu cùng Phương Thải lại càng lo lắng bất an. Lúc này anh lựa chọn ai không phải đơn giản là lưu lại ai sống hay chết, mà chính là lựa chọn xem ai ở trong lòng anh quan trọng nhất.

"Đừng lo lắng, anh ấy nhất định sẽ chọn cô."Phương Thải cười an ủi, nhưng đầu ngón tay cô cũng lạnh như băng. Mặc dù bản thân đã muốn không để ý kết quả, thế nhưng nếu anh không chọn mình thì không ngờ lòng cũng sẽ thật lạnh.

"Chị cũng đừng căng thẳng. Nếu anh ấy không chọn tôi, tôi sẽ lựa chọn rời đi, tác thành các người."Đàm Tiểu Tiểu đã quyết tâm, nếu anh ta không thương mình, vậy cô cũng không cần gượng ép.

"Tiểu Tiểu, có lẽ chúng ta không nên dùng cách này bắt anh ấy lựa chọn. Như vậy thật độc ác. Nếu là cô, cô làm sao lực chọn? Kỳ thật anh ấy đã muốn chọn cô, cô cần gì phải thử anh ấy như vậy." Phương Thải có chút hối hận đã đáp ứng trợ giúp các cô.

"Nhưng mà chúng ta đã không còn đường lui nữa." Đàm Tiểu Tiểu cũng có chút hối hận. Trò đùa này có phải là quá trớn rồi hay không. Nhưng mà hiện tại muốn đổi ý đã không còn kịp, chỉ có thể tiếp tục.

Lý Tường nhìn y tá hỏi: "Chẳng lẽ không còn cách nào khác hay sao? Tìm người hiến máu có được không?"

"Không còn kịp rồi. Anh nhanh chóng quyết định cứu người nào trước. Cho dù tìm người hiến máu cũng phải xét nghiệm máu." Y tá thúc giục.

"Lý Tường, anh đừng dây dưa nữa, mau quyết định đi, anh quan tâm đến tính mạng người nào nhất thì cứu người đó." Thích Vi Vi cũng thúc giục.

"Tôi..." Lý Tường lưỡng lự, dù sao đó cũng là mạng người. Không được. Không thể vì một câu nói của anh mà định đoạt sống chết của người khác, đó lại là hai người phụ nữ quan trọng của anh.

Thích Vi Vi biết rõ anh đang đau đớn. Lựa chọn này đối với anh mà nói thật tàn khốc. Làm sao bây giờ? Dù sao cũng không thể nói cho anh biết chuyện gì cũng đều không xảy ra.

"Nhanh lên một chút. Anh còn do dự nữa sẽ không kịp." Y tá lại thúc giục một lần nữa.

"Cứu Tiểu Tiểu trước." Anh nhắm mắt lại, thật đau khổ quyết định.

Một câu nói làm cho Vi Vi yên tâm, làm cho Tiểu Tiểu tràn ngập xúc động, cũng khiến cho Phương Thải lạnh tâm, có điều cô cũng đã hiểu thông.

Y tá hướng về phía Vi Vi nháy nháy mắt: "Nhiệm vụ đã hoàn thành, tôi đi trước."

"Cảm ơn cô!" Thích Vi Vi nói lời cảm ơn, vở kịch cuối cùng cũng đã hạ màn.

Lý Tường ngây ngẩn cả người. Bọn họ sao lại thế này? Cái gì nhiệm vụ hoàn thành???

"Tiểu Tiểu, cậu có nghe được không? Sao chưa ra đi!" Thích Vi Vi hướng về phía bên trong hô lớn.

Đàm Tiểu Tiểu đi ra, trên mặt tươi cười mang theo xúc động, Phương Thải ngược lại, gương mặt khó coi, cười như mếu.

"Các người…" Lý Tường lấy tay chỉ vào các cô, kinh ngạc không nói nên lời. Các cô ấy không phải lái xe bị tai nạn sao???

Phương Thải sắc mặt gượng ép nhưng gắng cười giải thích: "Tiểu Tiểu muốn biết trong lòng anh rốt cuộc là yêu ai nhất, cho nên mới cùng em diễn vở kịch này. Em cũng mong muốn hai người hạnh phúc nên đã đồng ý. Thực xin lỗi, em không phải cố ý lừa anh."

Nghe cô giải thích nguyên nhân, sắc mặt Lý Tường xanh mét phẫn nộ nhìn chằm chằm Đàm Tiểu Tiểu hét to: "Loại chuyện này có thể đùa giỡn được sao? Em cho rằng anh lựa chọn em chính là yêu em hơn, em có nghĩ tới cảm nhận của anh không? Em có biết vừa rồi trong lòng anh mâu thuẫn thế nào không? Anh muốn chọn em, thế nhưng nếu Phương Thải có chuyện gì xảy ra, anh suốt đời cũng không thể tha thứ ình!"

Đàm Tiểu Tiểu bị anh dọa sợ, cô chưa từng thấy anh nổi giận như vậy, nhỏ giọng xin lỗi: "Em biết em sai rồi, xin lỗi." Cô đã thấy hối hận khi làm vậy.

"Xin lỗi có ích sao? Em có biết vừa rồi anh lo lắng thế nào không? Đó là mạng người, không phải dùng yêu hay không yêu để lựa chọn. Cho dù không phải Phương Thải mà là một người xa lạ anh cũng khó mà lựa chọn. Em thật là ấu trĩ, dùng cách thức này để thử anh. Anh nói cho em biết, chúng ta kết thúc. Kết quả như vậy em vừa lòng chưa?" Lý Tường thực sự tức giận.

Đàm Tiểu Tiểu thấy anh thấy anh thực sự nổi giận, muốn cùng mình chia tay, nước mắt tủi thân như trân châu đua nhau rơi xuống.

Thích Vi Vi không nghĩ tới anh ta phản ứng mạnh như vậy, vội vàng đứng trước mặt anh nói: "Nếu anh muốn trách thì trách tôi, là tôi bảo Tiểu Tiểu làm vậy."

Lý Tường lạnh nhạt nhìn cô: "Bây giờ là chủ ý của ai đã không còn quan trọng, quan trọng là các người thật quá đáng."

"Tiểu Tiểu cũng bởi vì yêu anh, tha thứ cho cô ấy đi." Phương Thải nhẹ giọng nói.

"Em không cần nói thay cô ấy. Anh thật không ngờ em có thể đồng ý cùng các cô ấy thực hiện một trò đùa ấu trĩ như vậy." Lý Tường cũng không nghe lời cô.

Phương Thải khổ sở rũ mắt xuống, lấy tay thúc thúc vào một bên Tiểu Tiểu nói: "Trò đùa này thật sự quá trớn, nếu cô yêu anh ấy, nhanh nhanh nhận sai còn kịp." Nói xong đẩy cô lên trước mặt anh.

"Tránh ra!" Lý Tường nhìn chằm chằm cô, giọng điệu lạnh như băng.

"Em… em…" Đàm Tiểu Tiểu muốn giải thích, thế nhưng một chữ cũng không nói được.

"Em nói gì anh cũng không muốn nghe nữa!" Lý Tường đẩy cô một cái, đầu cũng không quay lại, bước ra ngoài.

Anh thật sự cứ như vậy rời đi sao? Đàm Tiếu Tiếu quýnh lên, buột miệng nói: "Anh không cần em, cũng không cần con luôn phải không?"

"Con?" Phương Thải sửng sốt, Lý Tường cũng ngây ngẩn cả người, xoay người trước mặt cô, đưa tay nắm lấy bả vai cô: "Em mới vừa nói cái gì? Con gì??"

"Con của em, cũng là con của anh." Đàm Tiếu Tiếu nức nở nói.

"Em mang thai?!" Lý Tường kinh ngạc, ánh mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên vui mừng.

"Vâng." Cô gật đầu.

"Vì sao không nói cho anh biết!" Lý Tường dịu dàng nhìn cô, thay cô lau đi nước mắt.

Nhìn thấy anh để ý đứa bé như vậy, lúc này Thích Vi Vi mới thở ra, giải thích: "Tiếu Tiếu mang thai, thế nhưng cô ấy lại sợ anh không thực sự yêu cô ấy, cho nên do dự không biết có nên nói cho anh biết hay không. Cô ấy cũng không muốn anh bởi vì đứa bé mới yêu cô ấy, cho nên tôi mới đưa ra biện pháp này."

"Em…" Lý Tường trừng mắt nhìn Tiếu Tiếu, vừa tức vừa buồn cười, nhưng nghĩ đến trong bụng cô đang mang đứa con của mình, giọng nói dịu đi: "Bây giờ em đã biết rõ chưa?!"

"Vâng, biết rồi." Hiểu được rõ ràng, cô liều mạng gật đầu, lại nói: "Nhưng mà, em lo lắng anh tính tình nóng nảy như vậy, em có nên gả cho anh hay không?" Ai bảo anh tức giận với cô.

"Đàm Tiếu Tiếu, anh có nói muốn lấy em sao? Anh chỉ muốn đứa con của anh." Lời nói như vậy nhưng tay lại ôm cô thật dịu dàng.

"Đó là con của em, ai nói là của anh!"

"Em nói lại lần nữa xem!"

Nhìn thấy bọn họ liếc mắt đưa tình ngọt ngào như vậy, Thích Vi Vi cùng Phương Thải thật thức thời rời đi.

****

"Cám ơn chị! Thật có lỗi với chị… " Phương pháp này thật sự rất quá đáng, bất kể anh ta chọn ai, hai người đều có một người bị tổn thương. Lúc này Vi Vi rất hối hận bản thân mình đã thiếu cân nhắc.

"Không có gì, cô không cần tự trách mình. Thực ra tôi cũng rất muốn biết, cho nên mới đồng ý. Có điều tôi cũng đã đoán được kết quả này. Bọn họ có thể hạnh phúc, tôi cũng rất thỏa mãn. Dù sao tôi cũng đã chính tay kết liễu hạnh phúc của mình."Phương Thải rũ mắt xuống. Có một số việc không phải hối hận là có thể xoay chuyển được.

"Chị là một người tốt. Chị nhất định sẽ hạnh phúc." Thích Vi Vi cầm tay cô, thành tâm chúc phúc.

"Cảm ơn cô! Chúng ta đều sẽ hạnh phúc." Phương Thải tươi cười với cô.

****

Mấy ngày tiếp theo, Thích Vi Vi có chút nhàm chán, cả ngày đều ngồi trước máy tính tìm việc làm, gửi sơ yếu lý lịch, thỉnh thoảng cùng anh Thiên Tứ gặp mặt. Sáng sớm, cô nhận được điện thoại của Uông Hạo Thiên nói chuyện ở Mỹ anh đã xử lý xong, ngày mốt là có thể trở lại Thượng Hải. Thế nhưng, người đến gặp cô không phải là anh mà là Daisy.

"Nhìn thấy tôi không cần phải kinh ngạc." Trong tiệm cafe, Daisy ngồi đối diện cô, đôi mắt xem ra đã khóc rất nhiều, gương mặt cũng rất tiều tụy.

"Cô có khỏe không?" Thích Vi Vi biết cô vừa mất đi người thân.

"Ừm, khá tốt." Daisy gật đầu, chuyển đề tài nói:"Tôi hôm nay gặp cô là có chuyện muốn nói cùng cô."

"Tôi biết. Cô nói đi." Thích Vi Vi nhìn cô, đây cũng là thời điểm các cô nên nói chuyện.

"Tôi nghĩ, Hạo Thiên nhất định nói với cô đám cưới của chúng tôi là giả, nhưng mà tôi muốn nói với cô, tôi không nghĩ vậy. Tôi thật sự yêu anh ấy, tôi sẽ không rời khỏi anh ấy. Tôi cũng biết hai năm nay anh ấy vẫn

luôn trở về gặp cô. Tôi cũng nói tôi sẽ không để ý, bởi vì chăm sóc ba nên không quan tâm đến. Hiện tại tôi không muốn Hạo Thiên vất vả như vậy." Daisy nhìn cô nói.

"Cô muốn nói gì?" Thích Vi Vi có chút không rõ, cô ta rốt cuộc muốn nói với mình cái gì?

"Vi Vi, tôi muốn cô chuyển đến sống cùng chúng tôi, như vậy Hạo Thiên sẽ không phải chạy bên này bên kia. Tôi nghĩ chúng ta ba người hợp lại sẽ rất hạnh phúc." Daisy nhìn cô, nói ra mục đích của mình.

"Cô có biết cô đang nói gì không?" Thích Vi Vi sửng sốt, mình cùng cô ta ở chung một chỗ, vậy chẳng phải mình thành vợ bé?! Không! Cô nhất định không cho phép bản thân sa đọa thành cái dạng này, càng không thể chịu được cuộc sống như vậy, lập tức nói:"Tôi không đồng ý."

"Cô không đồng ý?! Vậy cô muốn làm sao bây giờ? Hạo Thiên rời khỏi tôi để chọn cô chắc chắn là không có khả năng. Tôi nói cho cô biết, anh ấy đã đồng ý với ba tôi suốt đời sẽ đối tốt với tôi, huống chi, chúng tôi…" Daisy tạm dừng một chút: "Chúng tôi đã ở cùng một chỗ."

Thích Vi Vi lập tức mở to hai mắt nhìn cô ta. Cô ta nói cái gì? Bọn họ đã ở cùng một chỗ??! Thế nhưng, anh rõ ràng đã nói, anh sẽ không cùng cô ấy ở cùng một chỗ. Tim cô bỗng đau nhức.

"Đừng kinh ngạc như vậy. Cô thực sự tin lời nói của đàn ông sao? Thời gian ở Mỹ chúng tôi cũng đã trở thành vợ chồng thực sự, vốn muốn có con, nhưng phải chăm sóc ba nên tôi đã từ chối." Sắc mặt Daisy vẫn như cũ.

Nghe được lời nói của cô, Thích Vi Vi như bị một mũi dao nhọn cắm vào ngực, không nhìn thấy máu nhưng thật đau đớn. Sao mình lại ngu ngốc như vậy, bọn họ là vợ chồng danh chính ngôn thuận, làm sao có thể không cùng ở một chỗ, hơn nữa Daisy lại xinh đẹp như vậy. Cô dựa vào cái gì mà tin tưởng anh??!

"Vi Vi, hôm nay tôi tìm cô, Hạo Thiên cũng không biết. Nhưng nếu cô đáp ứng cùng chúng tôi ở chung một chỗ, Hạo Thiên nhất định sẽ rất cao hứng…"

"Được rồi, Daisy, cô đừng nói nữa. Tôi sẽ không gặp lại anh ấy, cũng sẽ không cùng anh ấy có bất kỳ quan hệ gì nữa." Thích Vi Vi thô bạo ngắt lời cô.

"Tôi không phải có ý đó, tôi không phải muốn hủy đi quan hệ của cô và Hạo Thiên. Tôi chỉ muốn chúng ta đều có thể hạnh phúc." Daisy giải thích.

"Hừ." Thích Vi Vi cười khẩy một cái, nhìn chằm chằm cô: "Cô thật là ngây thơ. Hai vợ một chồng sẽ hạnh phúc sao? Tôi nói cho cô biết, tôi sẽ không làm như vậy, tự tôn của tôi cũng không cho phép. Tôi sẽ rời đi. Tạm biệt." Nói xong cô xoay người bỏ chạy, cô cũng không ở đây nổi nữa.

Nhìn thấy cô đau khổ chạy đi, ánh mắt Daisy mang theo áy náy: "Xin lỗi, tha lỗi cho tôi…, tôi làm như vậy chỉ vì quá yêu anh Hạo Thiên, tôi không thể mất anh ấy, nhưng mà trong lòng anh ấy chỉ có cô. Kết hôn hai năm cũng chưa từng cùng tôi ở một chỗ, cho nên tôi nhất định phải làm cho cô rời xa anh ấy."

Lao ra khỏi quán cafe, điện thoại của Thích Vi Vi liền vang lên. Cô nhìn thấy dãy số của Uông Hạo Thiên liền quát: "Uông Hạo Thiên, tôi nói cho anh biết, chúng ta chia tay. Từ nay về sau đừng gọi điện cho tôi nữa, cũng đừng tìm tôi. Tôi sẽ không gặp lại anh, cũng sẽ không tiếp điện thoại của anh nữa. Tạm biệt!" Nói xong liền tắt máy.

Tựa vào một gốc cây, cô hung hăng lau nước mắt. Đừng khóc. Không được khóc. Cô phải kiên cường. Cô không phải mình ngày trước.

Uông Hạo Thiên bị cô nạt, không hiểu ra sao cả. Từ Mỹ trở về, xử lý xong công việc đã muốn gặp cô, cô lại đột nhiên nổi giận với mình, còn nói cái gì chia tay, lập tức gọi lại.

Nhìn thấy lại là dãy số của anh, Thích Vi Vi lập tức tắt điện thoại. Anh còn tìm mình làm gì!

128. Chương 128: Chia Tay

Thích Vi Vi về đến nhà liền nhìn thấy xe anh trước cổng, anh đang tựa ở nơi đó chờ mình. Cô xoay người muốn né tránh nhưng ngay lập tức đã bị anh bắt được:"Em rốt cuộc là nổi giận chuyện gì vậy hả?" "Không

có, Hạo Thiên, chúng ta chia tay đi!"Thích Vi Vi nhìn anh, nét mặt mỉa mai.

"Đang yên lành sao lại đòi chia tay? Em lộn xộn cái gì? Rốt cuộc là làm sao vậy?" Uông Hạo Thiên có chút tức giận. Đã lâu không gặp nhau, vừa nhìn thấy cô lại tự nhiên phát giận.

Lúc này Thích Vi Vi mới nhìn anh thật chăm chú nói: "Anh còn nhớ anh và mẹ đã nói cho em 2 năm? Hiện tại 2 năm đã trôi qua, em không muốn cùng anh tiếp tục nữa. Anh phải có trách nhiệm với Daisy, anh không thể không để ý cảm nhận của cô ấy, em cũng không muốn anh khó xử. Em lại càng mong muốn có một cuộc sống bình thường, yêu đương và kết hôn một cách bình thường, cho nên em sẽ lựa chọn Thiên Tứ, anh ấy mới là người phù hợp nhất với em. Kết thúc đi, cứ coi như chúng ta hữu duyên vô phận."

"Em chọn anh ta???" Uông Hạo Thiên phẫn nộ nhìn cô chằm chằm: "Em nhất định muốn đám cưới hay sao? Được, anh cưới em!"

"Anh cưới em?" Thích Vi Vi cười lạnh một tiếng:"Anh cưới em như thế nào? Cưới em như thế nào?? Đừng quên anh vẫn là chồng của Daisy."

Một câu nói chạm đến nỗi đau của anh. Anh nắm lấy bả vai cô: "Em biết anh lấy Daisy là bất đắc dĩ mà. Hiện tại chú Mạch Lâm vừa qua đời, lúc này anh không thể bỏ cô ấy. Em hiểu mà, cho anh thời gian, đừng ép anh!"

"Bất đắc dĩ, lại là bất đắc dĩ. Cho anh thời gian, anh còn muốn em cho anh thêm bao nhiêu thời gian? Em không có nhiều thời gian như vậy. Em thực sự mệt mỏi cuộc sống thế này quá, em cũng không muốn phụ lòng người yêu em, anh lại có quá nhiều gánh nặng, quá nhiều điều bất đắc dĩ. Cho nên, chúng ta chia tay nhau là lựa chọn tốt nhất."Thích Vi Vi cười lạnh. Cô phải chờ tới khi nào? Yêu một người đàn ông như vậy, cô đã không thể chịu đựng nổi nữa.

"Em thật sự nghĩ như vậy sao?" Tròng mắt sâu thẳm của Uông Hạo Thiên lại nhìn chằm chằm cô.

"Phải." Cô tạm dừng một chút, cuối cùng vẫn là gật đầu.

"Em thật sự đã quyết định??" Anh hỏi lại một lần nữa.

"Đúng vậy." Cô gật đầu, cô cũng không muốn cứ dây dưa như vậy nữa, như vậy tuyệt đối không phải là cô. Là anh ép cô, chia tay cũng là chấm dứt tất cả đau khổ.

"Được. Anh tôn trọng em." Uông Hạo Thiên đột nhiên buông cô ra, không nghĩ rằng lại thấy đau khổ như vậy. Hai năm qua, vì cô mà bản thân đã phải nỗ lực như thế nào, hiện tại cô chỉ đơn giản nói hai chữ "chia tay"… Tốt, vậy thì chia tay. Anh sẽ không đi cầu xin một người đàn bà. Anh xoay người, chớp mắt đã đi xa.

Thích Vi Vi ngây ngẩn cả người, không nghĩ rằng anh sẽ đáp ứng thoải mái như vậy. Nhưng mà lòng cô thật sự rất đau đớn, cô không muốn như vậy, có điều đã không còn lựa chọn nào khác.

Từ lúc Uông Hạo Thiên quay xe cho đến khi đi cũng chưa từng nhìn cô một lần. Lời của cô đã làm anh tổn thương thật sâu. Cô cũng biết hai năm qua anh đã chịu dày vò ra sao, nếu thật sự yêu anh, vì sao cô không thể cố gắng duy trì! Nếu chia tay thực sự là điều cô mong muốn, vậy anh sẽ tác thành!

Thích Vi Vi về đến nhà liền nằm xấp trên giường khóc lớn. Bà Thích lo lắng vội vàng tới hỏi: "Con sao vậy Vi Vi?"

"Mẹ, con và anh ấy chia tay rồi, thật sự chia tay rồi." Cô xoay người ôm lấy mẹ.

"Anh ấy? Chia tay?" Bà Thích thoáng chốc liền hiểu ra, người cô nói chính là Uông Hạo Thiên, lấy tay vỗ về cô, trên mặt lại lộ vẻ vui mừng: "Vi Vi, cuối cùng con cũng đã nghĩ thông suốt, anh ta không phải người phù hợp với con, thực sự không thích hợp. Mẹ biết bây giờ con rất đau lòng, nhưng con sẽ nhanh chóng hiểu ra thôi."

"Mẹ, nhưng con thật sự rất khổ sở, rất khổ sở. Con cũng thật sự rất yêu anh ấy." Thích Vi Vi không biết làm sao để giảm bớt đau đớn trong lòng.

“Mẹ biết, nhưng mà con phải nhớ kỹ, tình yêu không kéo dài mãi mãi. Con phải lấy lại tinh thần, mặc kệ thế nào, hãy chấp nhận Thiên Tứ đi, mẹ tin tưởng các con sẽ chung sống hòa hợp.” Bà Thích nói. Bà không cần phú quý giàu sang, bà chỉ cần cô hạnh phúc.

Thích Vi Vi chỉ im lặng rơi lệ, cô thật sự còn có thể yêu sao? Cô còn có thể tiếp nhận người khác sao? Cô không biết.

Trong thời gian này, may là cô được một công ty nhận vào làm. Cô nỗ lực làm việc, muốn dùng công việc để tạm quên những đau xót.

“Vi Vi, công việc có mệt không?” Tiểu Tiểu ngồi ở sofa trò chuyện cùng cô. Người giúp việc đã chuẩn bị trái cây cho các cô.

“Cũng được, với lại có mệt thì cũng phải làm cho tốt, được như cậu có người nuôi, trở thành bà lớn tốt quá rồi!” Thích Vi Vi vừa ăn hoa quả vừa hâm mộ nói.

“Nếu không thì chúng ta đổi đi, cậu đến mang thai giúp mình đi. Thật khổ muốn chết! Muốn ăn cũng ăn không vô, muốn nôn cũng nôn không ra… Đúng rồi, hôm nay gọi cậu đến là muốn cậu làm phụ dâu ình. Mình và Lý Tường kết hôn, phụ dâu nhất định phải là cậu!” Tiểu Tiểu hạnh phúc nói.

“Thật chúc mừng các cậu, cuối cùng đã quyết định kết hôn. Quyết định từ khi nào vậy?” Thích Vi Vi thật sự vui mừng thay cô.

“Là ba mẹ mình cùng ba mẹ anh ấy quyết định, hôm qua mới cho chúng mình biết. Còn nói cái gì mà không cần chúng mình lo, chỉ cần có mặt là được. Nhưng mà mình nói, mình muốn cậu làm phụ dâu.” Đàm Tiểu Tiểu lấy tay vuốt bụng, nói với Vi Vi.

“Thật là hạnh phúc! Được, cậu kết hôn mình nhất định phải làm phụ dâu. Chúng ta từng nói người nào kết hôn trước thì người kia sẽ làm phụ dâu mà! Đám cưới khi nào thì tổ chức?” Thích Vi Vi lại hỏi, làm phụ dâu cô đương nhiên không thể từ chối.

“Đầu tháng sau, vào ngày chủ nhật. May mà mình mặc áo cưới chưa nhìn thấy bụng.” Đàm Tiểu Tiểu nói.

“Nhìn ra cũng không sao! Cậu nhất định sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất!” Thích Vi Vi mỉm cười.

“Được rồi, không nói nữa. Nói chuyện của cậu đi. Cậu cùng anh ta rốt cuộc định thế nào? Dù sao cũng không thể cứ như vậy mãi được.” Tiểu Tiểu quan tâm hỏi.

Sắc mặt cô bỗng nhiên ảm đạm đi, sau đó vừa cười vừa nói: “Chúng mình chia tay rồi.”

“Cái gì? Chia tay?” Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn cô, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, vì biết cô quyết định như vậy nhất định có nguyên nhân, chỉ trêu đùa an ủi nói: “Như vậy cũng tốt, những người đàn ông khác mới có cơ hội.”

“Có người nào an ủi như cậu không!” ThíchVi Vi nhịn ko được liếc cô một cái.

“Cho nên mình mới là độc nhất vô nhị!”

“Tự sướng!”

****

Thích Vi Vi nhìn cuốn lịch trên bàn làm việc. Một tháng. Tròn một tháng đã trôi qua. Một tháng qua anh chưa từng tìm mình, cũng không gọi điện thoại.

Thời điểm ăn trưa, đồng nghiệp Tiểu Trương ba hoa:“Mọi người xem chưa, hôm nay ti vi mới đưa tin, tổng tài Uông Thị - Uông Hạo Thiên có tình nhân, là một người mẫu nổi tiếng. Thật kỳ lạ, trước đây anh ta rất đào hoa, nhưng từ lúc đám cưới tới nay cũng không có chuyện này. Bây giờ lại xảy ra.”

Nhanh như vậy anh ấy đã tìm người phụ nữ mới. Lòng của cô vẫn không nhịn được đau đớn, nhưng cô và anh đã không còn quan hệ gì, cô không nên để ý.

“Chắc là thời kỳ tân hôn mặn nồng đã qua, bản chất háo sắc lại nổi lên. Kẻ có tiền đều như vậy, không thể trách, không có tình nhân mới là lạ.”Đồng nghiệp Tiểu Vương nói.

“Vi Vi, cô sao thế? Sao không nói gì vậy?” Tiểu Trương đột nhiên chuyển hướng sang cô.

“Tôi không có xem tin tức.” Thích Vi Vi buông đũa, đứng lên nói: “Tôi ăn xong rồi, xin phép đi trước, mọi người cứ tiếp tục.”

Trở lại văn phòng, nhìn thấy các đồng nghiệp vẫn chưa trở về, cô vẫn là không ngăn được mình nghĩ về tin tức của Uông Hạo Thiên, lập tức nhanh chóng mở ra xem.

Hình ảnh anh rất thân mật ôm lấy một cô gái cao gầy xinh đẹp, khóe môi vung lên nét cười tà mị. Cô lập tức rũ mắt xuống, đôi mắt có chút ươn ướt. Tại sao anh lại làm như vậy, là đang trả thù mình hay là làm cho Daisy xem?

Nghe từ cửa truyền đến tiếng nói chuyện của đồng nghiệp, cô vội vàng đóng trang web đó lại, trở về bộ dáng làm việc.

****

Cả người Uông Hạo Thiên mang theo mùi rượu cùng mùi nước hoa phụ nữ trở về nhà, trên chiếc áo sơ mi trắng như tuyết có một dấu son đỏ thắm. Daisy không nhớ đây là lần thứ mấy anh trở về nhà như vậy, biết rõ là anh cố ý nên mặc dù rất đau lòng cô vẫn không hỏi gì. Cô cũng không ngờ mình dễ dàng tha thứ cho anh như vậy.

“Anh Hạo Thiên, anh có mệt không? Em giúp anh tắm rửa.” Cô khẽ nói, xoay người lên lầu.

Nhìn cô rõ ràng rất khó chịu nhưng lại bày ra bộ dáng đó, Uông Hạo Thiên bị dáng vẻ bình tĩnh của cô làm cho phát điên rồi. Vốn định dùng cách này để bức cô đi, bây giờ xem ra anh sai lầm rồi. Nhưng nếu cô không ra đi, sao anh có thể tìm Vi Vi.

Tâm phiền ý loạn, anh sửa lại trang phục bỏ ra ngoài.

Thời điểm Sở Thiên Lỗi đến quán bar thì thấy anh đang một mình uống rượu. “Uống từ từ thôi!” Anh giữ lấy chai rượu, quát: “Thế này không tốt cho cơ thể.”

“Bây giờ không uống rượu thì tôi nên làm gì đây? Tìm đàn bà sao?” Uông Hạo Thiên đẩy anh ra, lại uống một hơi.

“Vì một người phụ nữ mà cậu trở nên như vậy sao? Daisy không tốt sao? Các người từ nhỏ đến lớn tình cảm rất tốt, vì sao cậu không thể tiếp nhận cô ấy?” Sở Thiên Lỗi thực sự không hiểu, tình yêu có sức hấp dẫn lớn như vậy sao!

“Cậu hỏi tôi tôi biết hỏi ai?! Tôi cũng không biết vì sao mình lại yêu Vi Vi như vậy.” Uông Hạo Thiên nói xong lại uống cạn ly rượu.

“Chuyện tình cảm tôi đúng là không hiểu. Tôi đây chỉ có thể xả thân uống rượu cùng cậu.” Sở Thiên Lỗi cầm ly rượu cạn hết cùng anh.

Thích Vi Vi tắm xong đi ra, vừa nằm lên giường thì điện thoại reo, nhìn thấy dãy số lạ liền nghe máy: “Alo!”

“Vi Vi, tôi là Thiên Lỗi.” Anh một bên dìu Hạo Thiên đang say như chết, một bên gọi điện thoại.

“Anh Sở, có chuyện gì không?” Cô có chút kinh ngạc, sao anh lại gọi cho cô.

“Hạo Thiên uống say, liên tục gọi tên cô. Cô qua đây chăm sóc cậu ấy một chút được không?” Sở Thiên Lỗi nói xong thì Hạo Thiên ở một bên liền làm càn: “Vi Vi, đừng rời khỏi anh!”

Vi Vi nghe được anh gọi mình trong điện thoại thì mắt nóng lên, nhưng mà cô không thể mềm lòng, bọn họ đã chia tay rồi. Cô cứng rắn nói: “Chúng tôi không còn quan hệ gì nữa rồi, anh gọi Daisy đi.” Nói xong liền cúp máy nhưng tâm không thể nào bình tĩnh trở lại.

Sở Thiên Lỗi ngây ra một lúc, chả trách mọi người nói độc nhất là lòng dạ đàn bà, cô ta thật quá vô tình.

Hoàng Thiên Tứ đi làm vô tình nhận được điện thoại của cô, vui mừng hỏi: “Vi Vi, có chuyện vì vậy?”

“Anh Thiên Tứ, hôm nay lãnh lương, em muốn mời anh ăn cơm, anh có nhận lời không?!” Vi Vi nói. Cô không thể phụ anh, phải gắng sức để khiến mình yêu anh.

"Cầu còn không được! Em đang ở đâu, hiện giờ anh không thể chờ được nữa." Hoàng Thiên Tứ cười nói.

"Anh còn nhớ nhà hàng anh đã mời em ăn lần đầu tiên anh lãnh lương không? Sáu giờ tối em chờ anh ở đó. Bye bye!"

Hoàng Thiên Tứ ngây ngẩn cả người. Nhà hàng đó là một địa điểm hẹn hò rất xa hoa, vì sao cô lại chọn nơi đó? Mặc dù mấy ngày nay anh không gặp cô, nhưng thấy báo chí đưa tin Uông Hạo Thiên cùng người phụ nữ khác, anh cũng mơ hồ đoán được bọn họ đã xảy ra chuyện.

Lúc anh đến nhà hàng thì cô cũng đã chờ ở đó. Cô mặc váy màu tím, tóc dài uốn gợn sóng làm anh ngắm đến ngẩn người.

"Anh Thiên Tứ, anh đã đến rồi!" Cô vẫy tay về phía anh.

"Vi Vi, em thật xinh đẹp!" Anh thật lòng khen.

"Vậy anh có thích không?" Thích Vi Vi nhìn anh.

"Thích. Dù em thế nào anh cũng đều thích."Hoàng Thiên Tứ vẫn như trước, dịu dàng, thâm tình nhìn cô.

"Anh Thiên Tứ, em và anh ấy chia tay rồi." Cô chần chừ một chút, cuối cùng vẫn nói cho anh biết.

"Anh cũng đoán vậy." Anh gật gật đầu, trong lòng thật vui mừng. Cô chia tay với anh ta, như vậy mình sẽ có cơ hội.

"A." Thích Vi Vi ngây ra một lúc liền hiểu được. Tin tức về Uông Hạo Thiên khắp nơi, sao anh lại không biết. Cô ngập ngừng hỏi: "Vậy anh còn muốn em không? Có còn cần một người không trọn vẹn như em không?"

"Vi Vi, đừng nói như vậy. Anh nói rồi, em ở trong lòng anh luôn là tốt nhất, hoàn mỹ nhất."Hoàng Thiên Tứ cầm tay cô.

Khóe môi cô nở một nụ cười rạng rỡ, đây là anh Thiên Tứ của cô, cho dù cô như thế nào thì anh vẫn tiếp nhận cô vô điều kiện. Có một người yêu mình như vậy, cô còn muốn gì nữa.

"Vi Vi, em có biết anh luôn đợi em, trừ khi em lấy chồng, nếu không anh sẽ không buông tay. Nhưng anh sẽ không ép em, anh muốn em tự mình lựa chọn." Hoàng Thiên Tứ nói thêm.

"Anh Thiên Tứ..." Thích Vi Vi cảm động nhìn anh, có lẽ mình bị quỷ ám nên mới không để ý đến một người yêu mình như vậy.

"Vi Vi, hiếm khi em mời anh như hôm nay, anh phải gọi món ăn." Thiên Tứ buông tay cô, cầm lấy thực đơn. Hai năm qua đây là lần đầu tiên anh vui vẻ như vậy.

"Không cần, để em gọi món." Thích Vi Vi đưa tay cầm lấy thực đơn.

"Anh không muốn ăn bò bít tết." Hoàng Thiên Tứ cố ý nói. Anh không muốn lãng phí những đồng tiền cô đã vất vả kiếm được.

"Nhưng mà em muốn ăn, anh phải giúp em."Thích Vi Vi sao lại không rõ tâm tư của anh. Cô đã quyết định sẽ cùng anh bắt đầu lại từ đầu.

129. Chương 129: Hợp Tác

Uông Hạo Thiên ôm lấy mỹ nhân bên cạnh, vừa bước chân vào, điều nhìn thấy đầu tiên chính là ánh mắt như đang cười của cô. Cô và Hoàng Thiên Tứ đang chụm đầu nói gì đó với nhau xem ra thật vui vẻ, ánh mắt lập tức dâng lên lửa nóng nồng đậm, bước chân nhanh hơn về phía đó. Thích Vi Vi lơ đãng nhìn, vừa ngẩng đầu lên liền thấy khóe môi của anh mang theo nụ cười lạnh, ôm chặt lấy cô người mẫu gợi cảm đi về phía mình. Tuy sớm đã biết nhưng thật sự tận mắt nhìn thấy vẫn nhức nhối, ánh mắt cô lập tức cụp xuống, không dám đối diện với anh.

Uông Hạo Thiên nhanh chóng đi tới bàn bên cạnh cô ngồi xuống, để mỹ nhân kia ngồi lên đùi mình, phóng đãng cùng mờ ám vuốt ve đùi cô ta: "Em yêu, muốn ăn gì nào?"

“Bò bít tết. Đến đây đương nhiên phải ăn thịt bò nha.” Tuy rằng cô không biết vì sao anh đột nhiên như vậy, nhưng mỹ nhân cũng thật thức thời phối hợp cùng hắn.

“Hai phần thịt bò bít tết, một chai rượu vang pháp 58 năm.” Uông Hạo Thiên yêu cầu người phục vụ vừa tới bên cạnh.

“Vâng, ông Uông, xin vui lòng chờ.” Người phục vụ tất cung tất kính nói.

Ánh mắt Uông Hạo Thiên khẽ đảo sang nhìn Thích Vi Vi, lấy tay nâng cằm mỹ nhân đang ngồi trong lòng mình nói: “Cưng à, đêm nay nhớ tiếp anh cho tốt nhé.”

“Được.” Cô kiều mỵ nở nụ cười.

Thích Vi Vi biết anh cố tình diễn ình xem, nhưng mà anh sai lầm rồi. Từ khi quyết định chia tay vào hôm đó, cô đã tự dặn mình không được để ý tới anh. Nhìn thấy anh trở thành bộ dạng này, cô chính là cảm thấy đau lòng cho Daisy, mà bản thân càng thêm quyết định một lần nữa bắt đầu lại từ đầu với Thiên Tứ.

“Vi Vi, anh không muốn ăn nữa, chi bằng chúng ta về thôi.” Hoàng Thiên Tứ nói, đương nhiên cũng nhìn thấy anh ta đang cố ý khiêu khích. Anh không muốn để cô phải đau lòng, cũng biết trong lòng cô không thể nhanh như vậy mà quên anh ta được.

“Anh Thiên Tứ, em còn chưa có dùng xong nha.”Thích Vi Vi mỉm cười, cô hiểu được tâm tư của anh, nhưng cô không nghĩ sẽ trốn tránh, cô muốn bản thân mình thản nhiên đối mặt.

“Được rồi, em từ từ ăn, anh ăn cùng với em.”Hoàng Thiên Tứ cười. Trong tim lại thêm vài phần cao hứng, cô có thể thản nhiên như vậy chứng tỏ cô thật sự muốn quên đi quá khứ.

“Vâng, chúng ta dùng xong rồi cùng nhau về nhà đi.” Cô gật đầu, những lời này đương nhiên là nói cho người kia nghe.

“Được.” Chỉ cần là cô nói anh đều đồng ý.

Trong mắt Uông Hạo Thiên, lửa giận tích tụ ngày càng nhiều. Vốn tưởng rằng cô sẽ bực bội, hóa ra lại lạnh lùng như vậy. Anh muốn qua vài ngày, chờ giải quyết xong chuyện của Daisy sẽ đến tìm cô, nhưng thật không ngờ cô lại thật sự đến với anh ta.

Đùng đùng đứng dậy, đẩy mỹ nhân bên người ra liền đến trước mặt cô, không nói một câu chỉ kéo cô đi ra ngoài: “Đi, em đi theo anh.”

“Này, anh muốn làm gì?” Thích Vi Vi thân bất do kỷ bị anh lôi đi.

Phía sau, mỹ nhân ngây ngẩn cả người, đây là chuyện gì? Vừa rồi không phải mọi chuyện vẫn tốt đẹp sao? Nói trở mặt liền lập tức trở mặt à.

“Uông Hạo Thiên, buông tay Vi Vi ra.” Hoàng Thiên Tứ lập tức đuổi theo.

Ra tới bên ngoài cửa nhà hàng, Uông Hạo Thiên lập tức lôi cô vào trong xe, nhìn cô chằm chằm: “Thích Vi Vi, em rốt cuộc là có ý gì? Nhanh như vậy liền ôm ấp người khác sao?”

“Rất nhanh sao? Hình như còn chưa bằng Uông tổng tài.” Khóe môi Thích Vi Vi khẽ nhếch lên châm chọc, anh có tư cách gì chất vấn cô chứ?

“Em đang đùa ư? Thật sự muốn chia tay với anh sao?” Uông Hạo Thiên không tin cô nhanh như vậy đã có thể quên tình cảm hai năm trời.

“Thật sự cái gì? Không phải chúng ta đã chia tay rồi sao.” Một tháng qua, mỗi ngày cô đều tự nói với mình kết quả này.

“Em nói chia tay thì chia tay sao? Anh không đồng ý thì sao?” Uông Hạo Thiên bị cô chọc đến phát điên rồi.

“Anh không phải đồng ý rồi hay sao? Vả lại cũng đã cùng người khác hẹn hò rồi.” Cô tạm ngừng một chút mới nói.

Uông Hạo Thiên ngẩn người, sắc mặt căng thẳng dịu lại một chút: “Em đang ghen sao?”

“Ghen? Tôi có tư cách gì để ghen? Nếu có ghen cũng phải là Daisy,người anh cưới hỏi đàng hoàng.”Thích Vi Vi lạnh lùng châm chọc bản thân.

“Uông Hạo Thiên, buông cô ấy ra.” Hoàng Thiên Tứ từ bên trong lao tới, đẩy anh ra, khẽ đỡ cô dậy: “Vi Vi, em không sao chứ?”

“Em không sao.” Thích Vi Vi lắc đầu.

“Hoàng Thiên Tứ, anh tránh ra, cô ấy là người của tôi, anh hình như đã quên mất thì phải.” Uông Hạo Thiên phẫn nộ trừng mắt lườm anh.

Nghe anh nói thế, Hoàng Thiên Tứ chỉ cười cười:“Phải không? Vậy xin hỏi Uông tiên sinh, cô ấy với anh có quan hệ gì? Đã kết hôn rồi sao? Nếu chưa thì thật xin lỗi, cô ấy vẫn là người tự do.”

Nhìn thấy vẻ mặt mắc nghẹn của Uông Hạo Thiên, Thích Vi Vi thiếu chút nữa đã trầm trồ khen ngợi câu trả lời của anh.

Ánh mắt nguy hiểm của Uông Hạo Thiên nheo lại thành một đường, anh ta dám uy hiếp mình, có điều anh ta đã quá coi thường anh rồi, giận dữ phản bác lại:“Không biết Hoàng tiên sinh có biết đến từ gọi là ‘hôn nhân’ thật sự hay không? Cơ thể của cô ấy mỗi một tấc tôi đều cực kỳ quen thuộc. Như vậy xin hỏi cô ấy có tính là người phụ nữ của tôi hay không?”

“Anh…” Sắc mặt Hoàng Thiên Tứ biến đổi trở nên khó coi, nghĩ tới việc cô từng hầu hạ dưới thân anh ta, liền cảm thấy máu trong cơ thể sôi trào.

“Uông Hạo Thiên, anh nói đủ chưa? Anh nhất định phải làm nhục tôi như vậy sao?” Thích Vi Vi phẫn nộ nhìn anh, cho dù đã chia tay cũng nên còn giữ lại chút tình cảm, anh nhất định phải làm như vậy sao?

“Vi Vi, chúng ta đi, còn dây dưa với người như vậy không có gì hay cả.” Hoàng Thiên Tứ lôi kéo tay cô, xoay người bước đi.

Uông Hạo Thiên nhìn theo bóng dáng bi thương của cô, anh không phải cố ý nói như vậy, nhưng mà không muốn để cho Hoàng Thiên Tứ đắc ý, sao anh có thể nhẫn tâm làm nhục cô chứ.

Ngón tay của Thích Vi Vi lạnh như băng, lời nói của anh tựa như cây kim đâm vào lòng mình, nỗi đau kéo dài không dứt khiến cho bản thân không biết nên đối mặt với anh Thiên Tứ như thế nào, tay lặng lẽ rút trở về.

“Vi Vi, làm sao vậy?” Hoàng Thiên Tứ nhìn cô.

“Không có gì, em muốn về nhà.” Cô cứng ngắc nở nụ cười.

“Được, anh đưa em về.” Anh gật đầu.

Trong văn phòng, Sở Thiên Lỗi cầm văn kiện trong tay đặt trước mặt anh.

“Gì vậy?” Uông Hạo Thiên sửng sốt.

“Xem đi.” Sở Thiên Lỗi nói.

Uông Hạo Thiên liếc mắt liền nhận ra là một bản hợp đồng hợp tác cùng một xí nghiệp nhỏ bé: “Hạng mục nhỏ như vậy còn cần tôi xem sao? Có điều cậu cũng phải giải thích với tôi một chút tại sao lại hợp tác với công ty nhỏ như vậy?”

“Vì cậu.” Sở Thiên Lỗi nói xong liền ngồi xuống đối diện anh.

“Tôi?” Uông Hạo Thiên ngẩn người, đây là có ý gì?

“Cậu có biết ai làm ở công ty này không?” Sở Thiên Lỗi thần bí hỏi.

Uông Hạo Thiên lập tức hiểu ra: “Là cô ấy?”

“Không sai, tôi không đành lòng nhìn cậu mỗi ngày phải khổ sở như vậy, thay cậu tìm một cơ hội, còn nữa, tôi quên không nói, cùng hợp tác với công ty này, chúng ta cũng kiếm được mấy trăm vạn, nhất cử lưỡng

tiện. Tôi đã cùng đối phương ký kết, nhất định phải có cô ấy tham gia, chuyện còn lại phải xem cậu làm thế nào." Sở Thiên Lỗi nói.

"Cám ơn." Lông mày Uông Hạo Thiên khẽ giãn ra, để lộ một nụ cười thâm trường. Thích Vi Vi, em muốn chia tay cũng không dễ dàng như vậy đâu.

Thích Vi Vi sáng sớm đến công ty đã bị quản lý gọi vào văn phòng.

"Vi Vi, hiện giờ công ty chúng ta có một hạng mục hợp tác, hạng mục này cô và tôi cùng phụ trách." Quản lý vẫn cười cười nói chuyện, nhưng giọng nói lại vô cùng khách sáo.

"Là tôi sao? Nhưng mà tôi còn chưa nắm vững công việc." Thích Vi Vi lắp bắp kinh hãi, mặc dù cũng có chút vui mừng, nhưng lo lắng nhiều hơn, chẳng may làm hỏng thì sao?

"Không sao, hiện tại công ty đang muốn bồi dưỡng thêm cho người mới, còn nữa, vẫn còn có tôi mà. Thật ra cô chỉ cần làm nền một chút, giúp tôi tiếp khách uống rượu, cùng đối phương liên lạc."Quản lý đáp.

"Là như vậy sao? Được rồi, tôi nhất định tận tâm tận lực." Thích Vi Vi gật đầu, nếu quản lý đã muốn đề bạt cô, cô nhất định không bỏ qua cơ hội này.

"Tốt lắm. Đúng rồi, buổi tối cô cùng tôi đi mời đối phương ăn một bữa cơm. Cô chuẩn bị một chút, ăn mặc cho đẹp, nếu chưa có trang phục cứ đi mua, công ty sẽ chi trả." Quản lý nói tiếp.

"Tôi đã biết." Thích Vi Vi đáp, trong lòng thầm nghĩ công ty này quả thật không tồi.

"Được rồi, không còn chuyện gì nữa, cô đi ra ngoài trước đi." Quản lý vẫn nhìn cô, trong lòng nghi hoặc, cô cũng không phải xinh đẹp kinh người, Uông thị tại sao lại chỉ định cô, rốt cuộc bọn họ có quan hệ thế nào?

"Vâng!" Thích Vi Vi gật đầu, quay trở lại chỗ ngồi mới đột nhiên nhớ tới chưa hỏi cùng hợp tác với công ty nào. Lại càng không hiểu tại sao quản lý lại chọn đúng mình, theo lý cô cũng không tính là ưu tú nhất.

Mang theo một bụng nghi vấn, cô vẫn là đi theo quản lý vào nhà hàng đã đặt sẵn chỗ. Đối phương còn chưa có tới.

"Vi Vi, chúng ta ngồi chờ đối phương một chút."Quản lý nói.

"Được." Cô gật đầu, lúc này mới hỏi: "Quản lý, công ty hợp tác cùng chúng ta là công ty nào vậy?"Có điều, công ty đó cũng là công ty lớn, cô có thể đoán được.

"Rồi cô sẽ biết, có điều tối nay không phải nói chuyện hợp tác, chỉ là cùng nhau dùng bữa, cô nhớ biểu hiện cho tốt một chút, lời nên nói hay uống rượu đều phải làm cho khéo." Quản lý dặn dò.

"Vâng." Cô gật đầu, trong lòng đột nhiên cảm thấy không yên. Cô sợ mình làm không tốt, nên làm cái gì bây giờ?

Cửa được mở ra, cô cùng quản lý vội vàng đứng lên.

Ngoài cửa, Uông Hạo Thiên và Sở Thiên Lỗi mang theo nụ cười tà mị nhìn cô.

Thích Vi Vi ngẩn người, sao lại là anh? Sắc mặt lập tức trở nên khó coi, nháy mắt cũng hiểu được. Cô còn thắc mắc tại sao có chuyện tốt như vậy, nhất định đều là anh sắp đặt, muốn bỏ đi lại e ngại quản lý.

"Uông tổng, giám đốc Sở, xin chào. Mời ngồi."Quản lý cực kỳ nhiệt tình mời.

"Mọi người cũng ngồi đi." Uông Hạo Thiên trực tiếp ngồi xuống, ánh mắt lại nhìn về phía cô.

Thích Vi Vi muốn né tránh lại không có chỗ nào để trốn.

"Vi Vi, để tôi giới thiệu với cô vị này chính là tổng tài của tập đoàn Uông thị." Quản lý liền giới thiệu với cô.

"Uông tổng, xin chào." Cô cố nở nụ cười, bắt tay anh.

"Xin chào." Uông Hạo Thiên cầm lấy tay cô, ngón tay khẽ siết mạnh một cái.

Thích Vi Vi nhanh chóng rút tay về, hung hăng trừng mắt với anh, anh lại chỉ nở nụ cười tà ác.

130. Chương 130: Vì Yêu Buông Tay

"Uông tổng, giám đốc Sở, tôi xin kính hai vị ly này, cảm ơn sự chiếu cố của hai vị, cũng hi vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ." Quản lý đứng lên cầm ly rượu uống cạn trước. "Vương quản lý khách sáo rồi. Có điều, tôi cũng muốn cùng cô gái xinh đẹp đây uống một ly, không biết có được vinh hạnh đó hay không?" Sở Thiên Lỗi nhìn cô nói.

"Có thể cùng giám đốc Sở uống rượu là vinh hạnh của chúng tôi mới phải. Vi Vi, cô kính giám đốc Sở một ly đi." Quản lý quay sang nhắc nhở cô.

"Tôi không biết uống rượu, tôi nghĩ giám đốc Sở chắc cũng sẽ không làm khó xử phụ nữ như tôi chứ?" Thích Vi Vi không nể tình đáp.

"Vi Vi…" Quản lý cho cô một cái nhìn cảnh cáo, đã nhắc nhở cô phải cư xử khéo léo, cô muốn gây sự sao?

"Được, tôi uống." Thích Vi Vi chỉ biết là anh cố ý, cũng không muốn để quản lý phải khó xử, uống một hơi cạn ly rượu. Do uống quá mau nên lập tức ho khan.

"Vi Vi, sao rồi?" Quản lý quan tâm hỏi.

"Tôi không sao." Cô lắc đầu, liền thấy Uông Hạo Thiên quan tâm nhìn về phía mình, cô quay đầu sang hướng khác, không thèm nhìn tới anh.

"Cô Thích thật sảng khoái, tôi kính cô một ly."Uông Hạo Thiên cầm ly rượu trong tay nâng lên trước mặt cô.

Thích Vi Vi dõi theo anh, anh chính là đang cố tình. Cầm lấy ly rượu mới được rót đầy, cụng ly cùng anh rồi lại nâng ly uống một ngụm cạn sạch, đảo ly lại: "Vừa lòng rồi chứ?"

"Vừa lòng, cực kỳ vừa lòng." Uông Hạo Thiên nhìn thấy mặt cô đã đỏ ửng, anh vẫn còn nhớ rõ tửu lượng của cô rất kém.

Quản lý nhìn ra có điều gì đó không thích hợp, nhưng cũng không dám nói nhiều, ông không đắc tội nổi với tập đoàn Uông thị.

Nghe tiếng bọn họ nói chuyện, Thích Vi Vi chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng đau, trước mắt bóng dáng bọn họ càng ngày càng nhòe, cô tự nói với mình phải ổn định, nhất định phải ổn định…

Sở Thiên Lỗi nhìn ra cô đã say rồi, lúc này mới đứng lên nói: "Quản lý Vương, tôi có chút chuyện liên quan đến hợp đồng muốn nói với ông, chúng ta đến chỗ khác nói chuyện nhé."

"Được được." Vừa nghe đến hợp tác, quản lý Vương vui vẻ ra mặt, xoay người dặn dò: "Vi Vi, cô ở lại từ từ tiếp Uông tổng nhé." Nói xong liền bước đi.

"Anh cũng đi xuống đi." Uông Hạo Thiên ra lệnh với phục vụ.

Nhìn thấy mọi người đã đi ra ngoài hết, anh lúc này mới tức giận, cũng thấy đau lòng ôm cô vào trong lòng:"Không uống được còn cậy mạnh."

"Anh buông ra, đừng giả bộ tốt bụng, không phải anh muốn tôi phải uống sao?" Tuy rằng đã say nhưng thần trí của cô vẫn còn tỉnh táo.

"Say rượu rồi còn mạnh miệng như vậy." Uông Hạo Thiên buồn cười nhìn cô, càng ôm cô chặt hơn: "Vi Vi, anh rất nhớ em."

Thân thể đang giãy dụa bởi vì lời nói của anh liền trở nên cứng ngắc. Vừa muốn mở miệng: "Tôi mới…"

Nói còn chưa dứt đã bị anh chặn miệng cô lại.

"Ưm… ưm…" Cô muốn đẩy anh ra, dần dần lại biến thành đáp lại. Hóa ra cô cũng rất nhớ hương vị của anh.

Một trận triền miên nhiệt liệt, sau đó anh nhẹ nhàng ôm lấy cô vào ngực: "Vi Vi, chúng ta không cần làm loạn được không? Chúng ta hòa hảo được không? Em có biết mấy ngày nay anh đau khổ bao nhiêu, nhớ em đến thế nào không? Anh nhận anh thua rồi, anh không muốn đấu với em nữa."

Nhưng là hơn nửa ngày cũng không nghe tiếng cô trả lời, trên mặt mang theo tia lửa giận đẩy cô ra:"Thích Vi Vi, em rốt cuộc muốn thế nào?"

Lúc này mới phát hiện cô thì ra đã ngủ say, anh chỉ biết cười khổ, những lời kia anh nói là vô ích rồi, một chữ cũng không lọt vào tai cô.

Tay ôm lấy cô, tửu lượng của cô như vậy, không có tâm phòng bị gì hết, bảo anh làm sao yên tâm đây.

Trong phòng khách sạn, Uông Hạo Thiên ngắm cô tựa như trẻ con đang say ngủ, trên mặt vẫn còn ửng đỏ. Ngón tay khẽ vuốt ve mặt cô. Cả tháng nay, mỗi tối anh đều suy nghĩ không rõ cô có gì tốt mà khiến ình không thể dứt tâm được.

Nằm ở bên cạnh, anh ôm cô vào lòng, tham lam hít lấy hương thơm của hơi thở chỉ cô mới có, thân thể nhanh chóng sôi trào, tay anh cách lớp quần áo của cô chậm rãi vuốt ve.

"Nóng quá, thật khó chịu." Cô thì thào thành tiếng, thân thể cũng không khống chế được mà nhích sát về phía anh.

"Cơ thể em vẫn thành thật hơn." Uông Hạo Thiên khẽ cười, rất nhanh sau đó trên đất đã trở thành một mảnh hỗn độn.

Thích Vi Vi bị tiếng di động đánh thức, híp mắt quơ tay hỗn loạn tìm di động. Cô có thói quen để di động dưới gối mình.

"Đang tìm di động sao? Ở đây nè." Uông Hạo Thiên bắt lấy tay cô, đặt di động vào.

"Cảm ơn." Cô thuận miệng nói, đột nhiên cảm thấy không bình thường. Mở to mắt liền nhìn thấy khuôn mặt anh ở trước mắt mình, ước chừng mười giây sau mới có phản ứng lại: "Tại sao anh lại ở đây?"

"Anh không ở đây thì ở đâu? Những lời này phải là anh hỏi em mới đúng." Uông Hạo Thiên trần trụi nửa thân trên, tựa người vào gối, khóe môi mỉm cười nhìn cô.

"Em..." Lúc này cô mới nhớ tới ngày hôm qua hẳn là cùng anh uống rượu đã say, sau đó cái gì cũng không nhớ. Có điều cũng không cần phải nghĩ đã xảy ra chuyện gì, bởi vì hiện tại cô đang nằm trên giường của anh.

"Em cái gì? Ngủ thêm chút nữa đi." Anh nhanh nhẹn ôm cô vào lòng, trải qua chuyện tối qua bọn họ hẳn là đã hòa lại như lúc trước.

"Tránh ra. Đê tiện." Thích Vi Vi hung hăng trừng mắt với anh, đứng dậy mặc lại quần áo. Cô đã nói qua cùng anh chia tay rồi, sao có thể còn phát sinh quan hệ với anh chứ.

"Được rồi, đừng giận dỗi nữa." Uông Hạo Thiên lại bỏ ngoài tai, tóm cô trở lại.

"Tôi không có đùa." Thích Vi Vi lại đẩy anh ra. Nghiêm túc nói: "Tôi nói đều là thật, tôi muốn chia tay với anh. Anh còn nhiều thứ bất đắc dĩ, lại còn cả Daisy mà anh không thể thương tổn. Đây là lần cuối cùng, chúng ta đừng dây dưa nữa được không?" Cô cũng không muốn truy cứu lại chuyện ngày hôm qua nữa, không còn cần thiết.

"Đây là em thật tâm muốn như vậy sao?" Lúc này Uông Hạo Thiên mới phát hiện cô hình như không phải đang đùa giỡn, cũng không phải giận dỗi.

"Đúng vậy, tôi đã suy nghĩ kỹ, tách ra đối với chúng ta sẽ tốt hơn. Anh không cần thương tổn Daisy, tôi cũng không muốn thương tổn anh Thiên Tứ." Cô nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt lại cực kỳ mơ hồ.

"Em nhẫn tâm rời bỏ anh sao? Em không yêu anh sao?" Uông Hạo Thiên nhìn cô chằm chằm. Nếu yêu sao có thể nói chia tay dễ dàng như vậy.

"Yêu, em yêu anh, chính vì yêu anh mới không thể không rời khỏi anh. Trước kia em vẫn chưa rõ câu vì yêu buông tay, nhưng bây giờ cuối cùng em đã hiểu nó bất đắc dĩ biết bao nhiêu. Uông Hạo Thiên, em yêu anh, thật sự rất yêu anh, cho nên hãy tha thứ cho em đã rời bỏ anh." Thích Vi Vi thẳng thắn thừa nhận, nước mắt rơi xuống. Rời xa anh, cô cũng rất đau khổ, nhưng mà ở bên cạnh anh lại làm đau khổ đến bốn người.

"Nhưng anh không nghĩ sẽ rời khỏi em." Uông Hạo Thiên không muốn nghe cái đạo lý tình yêu đó, vả lại tình yêu cũng không có khả năng giảng thành đạo lý được.

"Cho nên em mới rời khỏi anh. Hạo Thiên, buông tay đi, chúng ta không thích hợp, thật sự không thích hợp." Thích Vi Vi đi qua, hôn lên mặt anh một cái rồi quay đầu bỏ đi khỏi phòng. Chia tay cũng cần dũng khí.

"Vì yêu buông tay? Quá buồn cười." Nhưng nhìn bóng dáng kiên quyết của cô, Uông Hạo Thiên biết cô thật sự sẽ không quay đầu lại, chỉ là anh không thể thuyết phục mình chấp nhận Daisy được, trong lòng anh chỉ coi cô là em gái.

Đi ra khỏi khách sạn, Thích Vi Vi đột nhiên có cảm giác thoải mái mà trước kia không có được, đột nhiên nghĩ thông suốt, chuyện gì cũng không thể cưỡng cầu được. Cũng chính là duyên phận với anh Thiên Tứ, cứ thuận theo là tốt nhất.

Uông Hạo Thiên về đến nhà, anh quyết định cùng Daisy nói chuyện nghiêm túc. Anh tin tưởng cô cũng không nguyện sống cuộc sống như vậy. Anh cũng không muốn diễn trò cho cô xem. Nhìn bộ dáng đau thương của cô, anh không phải không đau lòng, chỉ là anh không có cách nào khác, chỉ có thể bức cô tự buông tay.

"Xin chào cậu chủ." Dì giúp việc nhận lấy áo khoác của anh.

"Cô chủ đâu?" Anh hỏi.

"Cô chủ ở phòng, cậu có muốn tôi gọi cô ấy hay không?" Bà hỏi.

"Không cần, tôi tự đi lên." Uông Hạo Thiên nói xong liền đi lên lầu.

Daisy thoải mái ngồi trên giường cầm điều khiển từ xa tùy tiện đổi kênh. Anh Hạo Thiên hôm qua cả đêm không trở về, không cần nghĩ cũng biết anh ở cùng với ai. Vốn tưởng rằng Thích Vi Vi buông tay anh sẽ quay về với mình. Nhưng không ngờ được đã lâu như vậy cô vẫn chưa đạt được ước muốn của mình.

Cửa bị đẩy ra, cô ngẩn người. Sao anh lại trở về. Theo bản năng nhìn áo sơ mi của anh xem có son môi khiêu khích kia hay không.

"Daisy, chúng ta nói chuyện đi." Anh mở miệng trước.

"Hạo Thiên, anh nói đi." Daisy lộ ra một nụ cười tươi. Cô hạ quyết tâm bất luận anh nói cái gì cô cũng sẽ không bỏ cuộc.

"Daisy, em có biết vì sao anh đồng ý kết hôn với em không?" Anh quyết định đem bí mật kia nói cho Daisy.

"Vì sao?" Cô nhìn anh, đây cũng là chuyện cô luôn nghi ngờ.

"Bởi vì mẹ em." Uông Hạo Thiên trầm giọng nói, đem chuyện mà mẹ anh kể lại nói hết một lượt với Daisy.

Nghe xong chuyện cũ, Daisy trừng lớn ánh mắt, không thể tin nhìn anh. Hơn nửa ngày mới nghẹn ngào hỏi: "Anh nói đều là thật hả?"

"Ừ, là thật. Chẳng lẽ em không hề hoài nghi chút nào vì sao mẹ anh lại thích em như vậy, thích đến mức anh cũng phải ghen tỵ sao? Anh nghĩ bây giờ mẹ đã coi em là con gái bà, nhưng lúc trước là vì báo ân." Anh gật đầu.

Daisy bật khóc. Không phải khổ sở mà vì cô lại có một người mẹ đáng tự hào như vậy.

"Daisy, mặc kệ bởi vì mẹ em hay vì em, em là em gái của anh, anh cũng không thể thương tổn em. Nhưng mà anh thật sự không yêu em, em hiểu không?" Hai tay Uông Hạo Thiên ôm lấy vai cô.

Daisy nhìn anh, lần đầu gặp ánh mắt trầm trọng như vậy của anh. Anh là vì mẹ mới kết hôn với mình, cô thật sự muốn dùng ân huệ của mẹ để trói buộc anh sao? Nhưng mà cô thật sự thương anh, không muốn rời khỏi anh.

"Anh Hạo Thiên, anh để cho em suy nghĩ kỹ đã. Chuyện này đối với em quá bất ngờ." Từ trước tới nay cô chưa hề nghĩ mẹ chính là ân nhân của anh. Anh kết hôn với mình là vì báo ân.

"Được, em cứ từ từ suy nghĩ, chờ em hiểu rõ rồi nói lại cho anh biết suy nghĩ của em." Uông Hạo Thiên gật đầu, biết tin tức này quá bất ngờ đối với cô, nhất thời sẽ không biết phải làm sao cho phải, cũng như mình trước đây khó có thể chấp nhận.

131. Chương 131: Cô Ấy Là Bạn Gái Của Tôi

Uông Hạo Thiên ngồi ở sô pha nhìn tờ báo trong tay. Đã ba ngày nay Daisy không xuống lầu, anh cũng không đi quấy rầy cô, anh hy vọng cô có thể tự hiểu rõ bản thân mình, cũng là buông tay với anh.

Đột nhiên nghe được tiếng bước chân truyền đến, Daisy từ trên lầu đi xuống, vẻ mặt tiều tụy, ung dung ngồi kế bên anh, nhìn anh nói:

"Hạo Thiên, em đã suy nghĩ rất kỹ, mặc kệ anh cưới em vì lý do gì, nhưng em đối với anh vẫn là yêu thật lòng. Em không nghĩ rằng em sẽ buông tay. Nhưng em biết rằng anh không thật lòng yêu em, cho nên em quyết định trở về Mỹ, để cho bản thân một khoảng thời gian yên tĩnh suy nghĩ, sau đó em sẽ cho anh một câu trả lời."

Uông Hạo Thiên nhìn cô, lộ ra một tia vui mừng, tươi cười: "Daisy, em cũng đã lớn, anh đồng ý để em trở về Mỹ, hiện tại cả anh và em đều cần phải bình tĩnh suy nghĩ. Chúng ta cần phải suy nghĩ thật kỹ. Vậy chừng nào em đi?"

"Ngày mốt. Em nghĩ ngày mai em sẽ đi mua chút quà để tặng bạn bè ở Mỹ." Daisy nói.

"Được." Uông Hạo Thiên nghe được cô nói ngày mai đi, tâm trạng vui mừng chưa từng có.

"Vâng." Daisy gật đầu, lộ ra nụ cười, "Em đói bụng, anh mời em ăn cơm được không?"

"Đương nhiên, em muốn ăn gì?" Uông Hạo Thiên kéo tay cô.

"Ăn món nướng của Hàn Quốc." Có lẽ đây là lần cuối cùng cô được ôm cánh tay anh.

****

Thích Vi Vi từ chức, đơn giản là do quản lý vì công ty mà bán đứng cô, còn có lời đồn nhảm từ đồng nghiệp cho nên cô lựa chọn rời đi.

Cô cùng Đàm Tiếu Tiếu vui vẻ chọn đồ dùng cho em bé trong cửa hàng.

"Vi Vi, câu xem cái này được không?" Tiếu Tiếu lấy ra một bộ quần áo màu hồng phấn hỏi.

"Được đó, nhưng mà làm sao cậu biết đó là con gái, lỡ là con trai thì thế nào. Mình thấy nên chọn một ít quần áo trung tính trước." Thích Vi Vi nói.

"Mình thích con gái, nhưng mà mình biết là nhà bọn họ muốn mình sinh một đứa con trai. Nhưng Lý Tường nói không sao cả, con trai, con gái đều được." Đàm Tiếu Tiếu vừa lựa quần áo vừa cười nói.

"Chỉ cần là con của mình thì trai hay gái mình đều thích." Thích Vi Vi cầm bộ quần áo màu vàng tính hỏi Tiếu Tiếu thì thấy từ ngoài cửa xuất hiện hai người, khiến sắc mặt cô thoắt trở nên cứng ngắc.

Thích Vĩ và Dương Vũ Tình đang bồng một đứa nhỏ bước vào cũng thấy cô, giọng điệu không tốt nhưng vẫn chào hỏi: "Vi Vi, con cùng bạn đi mua quần áo sao?"

"Vâng." Thích Vi Vi gật đầu, nhìn đứa nhỏ trong lòng của Dương Vũ Tình, em trai có đôi mắt to, chớp chớp thật là đáng yêu. Đó là đứa nhỏ có chung một nửa dòng máu với mình, nhưng cô tự nói với mình không được thích nó, tuy biết rằng đứa nhỏ là vô tội.

Đàm Tiếu Tiếu đứng một bên, không chào hỏi bọn họ và cũng không có ý định chào hỏi bọn họ.

"Vi Vi, công việc thế nào? Có tốt không?" Thích Vĩ quan tâm hỏi.

"Tốt lắm." Cô gật đầu, không biết cùng ông ta nói gì nữa.

Dương Vũ Tình cũng biết lúc này không thích hợp thì lôi kéo chồng: "Vi Vi, vậy con ở đây xem, chúng ta đi nơi khác lựa đồ."

"Tạm biệt." Cô đờ đẫn nói một câu

"Vi Vi, sau này có việc gì thì đến tìm ba." Thích Vĩ trước khi đi nhìn cô nói.

"Được." Cô gật gật đầu, nhưng lại nhìn thấy Dương Vũ Tình ra sức lôi kéo ông tay, khoé môi cười lạnh, yên tâm, dù có khó khăn đến nào cũng không đi tìm họ.

"Vi Vi, chúng ta đi thôi, tìm chỗ nào ngồi đi, mình hơi mệt." Đàm Tiếu Tiếu kéo cô đi. Thật là mất hứng, đi ra ngoài thế nào lại gặp bọn họ.

"Ừ, cậu đi chậm một chút." Vi Vi đỡ lấy cô.

Trong phòng trà, Đàm Tiếu Tiếu nhấp chút nước trái cây, quan tâm hỏi: "Vi Vi, cậu đã nghỉ việc, vậy bây giờ phải làm thế nào? Hay là đến chỗ Lý Tường làm việc đi, được không?"

"Tiếu Tiếu, cảm ơn cậu. Mình đã tìm được công việc mới rồi. Hôm qua có người gọi điện tới hẹn mình thứ hai đến phỏng vấn." Thích Vi Vi nói.

"Cậu đừng tự ép mình làm việc mà mình không thích, làm việc có chuyện gì thì nói với mình, mình sẽ giúp cậu." Đàm Tiếu Tiếu nói.

"Mình biết, mình sẽ không miễn cưỡng bản thân. Mình còn muốn mua cho con nuôi đồ chơi, nếu không cố gắng kiếm tiền, đến lúc đó thì làm sao bây giờ." Thích Vi Vi nói giỡn, thấy Đàm Tiếu Tiếu nhìn chằm chằm gì đó, liền quay đầu nhìn.

Liền thấy Hoàng Thiên Tứ cùng một cô gái xinh đẹp vừa cười vừa nói đi vào.

"Thiên Tứ, hôm nay thật vui, cuộc đối thoại thành công. Anh rất nhanh đã uy hiếp được đối phương, làm cho em rất khâm phục." Cô gái nói xong lấy tay ôm tay anh.

"Không phải tôi lợi hại, mà là đã chuẩn bị từ trước." Hoàng Thiên Tứ nói, rút tay khỏi tay cô gái.

"Vậy anh cũng rất giỏi nha, cái gì cũng có chuẩn bị trước. Bằng không hôm nay không thể thành công rồi. Em thật may mắn khi đi cùng anh." Cô gấy lại cầm lấy tay Thiên Tứ.

Anh cũng rút tay ra lần nữa: "Chúng ta đều may mắn. Để chúc mừng, tôi mời cô uống trà."

"Được nha." Cô gái nở nụ cười, còn trộm nhìn anh.

Thích Vi Vi nhìn ra cô gái kia là thích anh, nhưng anh lại cự tuyệt, trong lòng đau xót. Anh là vì cô, nhưng bản thân cô lại không đáng để anh yêu.

Hoàng Thiên Tứ ngồi xuống, cảm thấy phía sau lưng có người nhìn mình chằm chằm, liền quay lại thấy ánh mắt của cô.

"Anh Thiên Tứ, anh khoẻ chứ?" Thích Vi Vi cười, chào hỏi.

"Vi Vi, anh …" Anh có chút khẩn trương, anh muốn giải thích, chuyện vừa rồi nhất định là cô đã thấy, liệu cô có hiểu lầm không?

"Đồng nghiệp của anh thật xinh nha." Thích Vi Vi mỉm cười thân mật với cô gái ấy. Nếu có một người yêu anh Thiên Tứ thì cô sẽ rất vui.

"Xin chào, xin hỏi cô là … " Cô gái cũng cười lại với cô.

"Tôi là …" Vi Vi còn chưa nói xong.

Hoàng Thiên Tứ liền giành nói trước: "Cô ấy bạn gái của tôi."

Cái gì ??!!! Cô gái ngây ngẩn cả người, sắc mặt biến đổi, cảm thấy xấu hổ không biết nên làm thế nào cho phải.

Lời của anh, khiến Thích Vi Vi cũng không biết nói thế nào.

“Đã gặp nhau rồi sao không ngồi xuống cùng nhau uống ly trà.” Đàm Tiếu Tiếu nói

“Không cần, mọi người uống đi, tôi còn có chuyện đi trước. Hẹn gặp lại.” Cô gái nói xong xoay người đi nhanh.

“Anh Thiên Tứ, anh không nên nói như vậy.”Thích Vi Vi biết cô gái đó đau lòng liền quay đầu nói. Đột nhiên phát hiện sắc mặt anh khó coi, cả người đổ mồ hôi lạnh, lấy tay vuốt ngực, vội vàng đỡ lấy anh:“Anh làm sao vậy?”

132. Chương 132: Sinh Bệnh Cũng Hạnh Phúc

Hoàng Thiên Tứ cắn răng, thân thể run run, môi muốn nói lại không thể phát ra lời.

“Thiên Tứ, anh làm sao vậy?” Thích Vi Vi thấy anh như thế liền hoảng hốt, không biết làm gì …

“Vi Vi, mau lên, mau gọi xe cấp cứu đi.” Đàm Tiếu Tiếu ở bên nhắc nhở, nhìn dáng vẻ của anh không tốt lắm.

“Ừ ừ…” Thích Vi Vi cuốn quít lấy di động. “Chúng tôi cần một chiếc xe cấp cứu.”

Rất nhanh, xe cấp cứu đã đến. Bác sĩ cùng y tá vội vào kiểm tra thân thể cho anh rồi nâng lên xe

“Ai là người nhà xin đi cùng chúng tôi.”

“Là tôi … ” Thích Vi Vi nói, lại lo lắng quay nhìn Đàm Tiếu Tiếu: “Mình đi trước, cậu cẩn thận nhé.”

“Chúng ta cùng đi.” Đàm Tiếu Tiếu nói, bản thân cô cũng không yên tâm.

“Được không?? ” Thích Vi Vi nhìn cô, ngàn vạn lần cô đừng xảy ra chuyện.

“Nhanh lên, đừng chậm trễ.” Bác sĩ thúc giục: “Hiện tại mạng người quan trọng.”

Lúc này, Thích Vi Vi mới lôi kéo tay cô lên xe, Vi Vi nắm chặt tay anh, nhìn vẻ mặt thống khổ, cô nhẹ giọng an ủi: “Thiên Tứ, anh không có việc gì đâu, chúng ta đang tới bệnh viện, sẽ không sao hết.”

Anh thống khổ nắm chặt lấy tay cô, cô rất đau nhưng lại không rên tiếng nào.

“Bác sĩ, anh ấy ruốt cuộc là làm sao vậy?” Đàm Tiếu Tiếu nhịn không được hỏi.

“Chuyện này tôi không chắc, cần phải đến bệnh viện kiểm tra mới có kết quả.” Bác sĩ nói, nhưng còn có một câu ông chưa nói, nhìn bộ dạng thống kể như vậy xem ra rất khó chịu.

Thích Vi Vi khẩn trương hỏi: “Bác sĩ, có phải có chuyện gì không?”

“Tôi cũng không biết, nhưng các cô không cần lo lắng quá, không có việc gì đâu.” Bác sĩ an ủi, chưa có kết quả nên chỉ có thể nói như vậy.

Tới bệnh viện, nhìn thấy anh bị đẩy vào trong, hai cô khẩn trương chờ ở bên ngoài, cũng hơn một tiếng, bác sĩ mới đi ra.

“Bác sĩ, bây giờ anh ấy sao rồi?” Thích Vi Vi lập tức hỏi.

“Đã qua cơn nguy hiểm nhưng cần phải kiểm tra cụ thể.” Bác sĩ nói.

“Cảm ơn bác sĩ.” Nghe được anh không có việc gì, cô mới thở phào, nói với Đàm Tiếu Tiếu: “Mình đưa cậu về, sau đó mình sẽ ở lại chăm sóc anh ấy.”

“Không cần, cậu cứ ở đây đi. Mình đã gọi cho Lý Tường, anh ấy sẽ đến đón mình.” Đàm Tiếu Tiếu nói.

“Như vậy cũng tốt. Chúng ta vào xem anh ấy thế nào.” Thích Vi Vi đỡ cô đi vào phòng bệnh, liền thấy sắc mặt anh trắch bệch nằm ở trên giường, trên tay còn đang truyền nước biển, nhưng vẻ mặt đã không còn đau đớn.

“Thiên Tứ ngủ rồi, chúng ta không nên quấy rầy, ở bên ngoài chờ thì tốt hơn.” Đàm Tiếu Tiếu nhỏ giọng nói.

“Ừ.” Thích Vi Vi nhẹ nhàng đi ra ngoài cửa, liền thấy Lý Tường vội vã chạy vào bệnh viện, thấy bọn họ liền hỏi.

“Rốt cuộc sao lại thế này, Vi Vi, bạn của em bị gì vậy?”

“Em cũng không biết, đang đợi bác sĩ kiểm tra. Anh đưa Tiếu Tiếu về trước, không nên để cô ấy mệt mỏi.” Thích Vi Vi nói.

“Ừ.” Lý Tường cẩn thận đỡ lấy Đàm Tiếu Tiếu, nói: “Có chuyện gì cần thì nói cho chúng tôi biết, anh cùng Tiếu Tiếu sẽ giúp em.”

“Cảm ơn.” Thích Vi Vi gật đầu.

“Vi Vi, cậu cũng nên chú ý sức khỏe, có tin tức gì thì gọi ình.” Đàm Tiếu Tiếu đưa tay ra dấu động tác gọi điện thoại.

Hoàng Thiên Tứ cảm thấy cả người vô lực, chậm rãi mở mắt liền thấy mình đang ở bệnh viện. Bên cạnh còn có Vi Vi nằm ngủ gà ngủ gật. Xem ra cô đã chăm sóc mình rất mệt rồi, anh nhẹ nhàng rút tay, không muốn cô tỉnh giấc.

Thích Vi Vi vừa nhấc đầu liền nhìn thấy anh đã tỉnh, lập tức hỏi: “Anh Thiên Tứ, đã tỉnh rồi, cảm thấy thế nào?”

“Vi Vi anh không sao, vất vả cho em rồi.”

Hoàng Thiên Tứ nhớ lại lúc nãy mình đột nhiên cảm thấy rất đau đớn mới hỏi: “Anh bị làm sao vậy?”

“Bác sĩ còn kiểm tra, nhưng em nghĩ do anh quá mệt mỏi nên mới như vậy. Anh Thiên Tứ, anh không nên liều mạng làm việc như vậy.” Thích Vi Vi dặn dò anh.

“Đã biết.” Anh cười, gật đầu. Nếu mình không liều mạng làm việc thì làm sao cho cô một cuộc sống tốt đẹp đây.

“Anh Thiên Tứ, nhất định anh đói bụng rồi. Anh nằm nghỉ đi, em đi mua chút đồ ăn cho anh, anh muốn ăn gì?” Thích Vi Vi hỏi.

“Mua cháo Bát Bảo đi.” Anh nói, thật ra anh không muốn ăn, nhưng anh biết cô cũng chưa có ăn gì.

“Được, em sẽ trở lại nhanh thôi.” Cô nói, nhưng cô hiểu được dụng ý của anh, bởi vì cháo Bát Bảo là món cô thích ăn nhất.

Cẩn thận đút anh ăn từng muỗng một. Hoàng Thiên Tứ băn khoăn, muốn tự mình ăn.

“Vi Vi, anh muốn tự mình ăn.”

“Em làm tốt hơn. Anh đang truyền nước, không tiện.” Vi Vi tiếp tục đút anh ăn.

Anh cũng ngoan ngoãn ăn từng muỗi, nhìn cô đột nhiên nói: “Cảm giác thật là hạnh phúc.”

“Đương nhiên hạnh phúc. Không cần tự mình ra tay mà.” Thích Vi Vi cố ý không hiểu.

“Về sau anh sẽ chăm cho em.” Hoàng Thiên Tứ cười nói, sinh bệnh cũng rất tốt, có cô cẩn thận chăm sóc.

“Em không muốn bị bệnh đâu, anh muốn em bị bệnh sao?” Thích Vi Vi cố ý trừng mắt, liếc anh, thấy nước biển sắp truyền hết.

“Em đi kêu y tá.”

Y tá vừa giúp anh tháo kim ra, lúc sau anh đã muốn rời giường.

“Anh làm gì? Phải nằm xuống nghỉ ngơi.” Y tá lập tức nói.

“Tôi thấy khỏe rồi, tôi muốn xuất viện. Ngày mai còn phải đi làm.” Hoàng Thiên Tứ nói, ngày mai còn có một cuộc họp rất quan trọng, huống chi bây giờ anh cũng không thấy đau.

"Không được. Sức khoẻ quan trọng hay là công việc quan trọng ? Bác sĩ nói anh không thể xuất viện, còn phải làm kiểm tra cẩn thận." Y tá nghiêm khắc nói.

"Còn phải kiểm tra gì nữa ? Cô xem, tôi không phải rất tốt sao ? Cũng không còn đau nữa." Hoàng Thiên Tứ nói.

"Không phải anh nói hay tôi nói là được. Mà đó là lời bác sĩ. Nếu muốn xuất viện thì chờ ngày mai hỏi bác sĩ đi." Y tá không nể tình nói.

"Anh Thiên Tứ, em biết anh là không muốn ở đây nhưng nên nghe theo lời y tá đi anh." Thích Vi Vi ở bên nói, kỳ thật cũng muốn anh nên làm kiểm tra sức khoẻ thật tốt, mới thật sự yên tâm.

"Được rồi, nghe lời em vậy." Lúc này Hoàng Thiên Tứ mới ngoan ngoãn nằm xuống.

"Xì…" Y tá nhịn không được nở nụ cười: "Vẫn là lời của bạn gái tốt hơn."

Thích Vi Vi có chút không tự nhiên, nhưng anh lại mang vẻ mặt tươi cười.

133. Chương 133: Không Thể Tiếp Nhận

Vài ngày sau, ở văn phòng của bác sĩ.

"Cô Thích, kiểm tra kết quả của cậu Thiên Tứ đã có." Bác sĩ đem một báo cáo đặt trên bàn, sắc mặt có vẻ nghiêm trọng.

"Anh ấy bị làm sao vậy?" Cô khẩn trương không yên hỏi, cô cũng không dám đi lấy kết quả báo cáo. Bác sĩ cố ý lúc anh đang truyền nước biển gọi cô lên, nhất định là có việc không tốt.

"Ung thư gan giai đoạn cuối." Bác sĩ nói rõ sáu chữ này.

Nghe như sét đánh làm cho cô ngây ngốc, sững sờ không thể tin được, cô nhìn bác sĩ, một mực không tin:"Không, sẽ không, anh ấy tuổi còn trẻ như thế, sao lại bị ung thư gan, nhất định là sai rồi."

"Cô Thích, cô bình tĩnh. Tôi biết kết quả này khiến cô không thể tin được. Nhưng là bệnh tình như vậy, bệnh viện làm sao có thể sai. Nếu cô không tin có thể đến bệnh viện khác kiểm tra. Nhưng tôi hy vọng cô chuẩn bị tâm lý thật tốt, cô cũng biết bệnh viện chúng tôi là bệnh viện tốt nhất ở đây." Bác sĩ nói, phản ứng của cô ông hiểu.

"Nhưng mà … Nhưng mà …" Thích Vi Vi mềm nhũn người, ngồi trên ghế. Cô biết lời bác sĩ nói là thật, nhưng mà cô không thể tiếp nhận được nó. Anh Thiên Tứ không mắc căn bệnh này, không, nhất định sẽ không.

"Bệnh viện chúng tôi đề nghị nên để cậu ấy tiến hành trị liệu, nhưng mà chi phí rất cao, hy vọng người nhà chuẩn bị tâm lý trước." Bác sĩ nói chi tiết.

"Bác sĩ, anh ấy còn có hy vọng đúng không? Chữa trị sẽ hết bệnh phải không?" Cô không quan tâm đến chi phí, đây mới là vấn đề mà cô quan tâm.

"Có hy vọng, nhưng cô hẳn là biết loại bệnh này nếu chữa trị tốt chỉ có thể kéo dài mạng sống." Bác sĩ nói thật nghiêm trọng. Ông biết rằng căn bệnh này là một đả kích rất lớn đối với người nhà bệnh nhân.

Trị không hết … Thích Vi Vi chỉ cảm thấy trước mắt choáng váng suýt chút nữa té xỉu, đột nhiên lại nghĩ đến một việc, liền hỏi: "Bác sĩ, có thể thay gan hay không ?"

"Có thể." Bác sĩ gật đầu.

Điều này làm cho cô cảm thấy trong bóng đêm xuất hiện ánh hào quang.

"Nhưng mà …" Bác sĩ còn nói thêm: "Cậu ấy bị ung thư ác tính, rất khó tìm gan tương xứng, cho dù có tìm được thì việc phẫu thuật cũng rất mạo hiểm. Hơn nữa sau khi phẫn thuật thành công cũng không thể cam

đoan có bị tái phát hay không. Vì thế tôi nghĩ nên tiến hành trị liệu như bình thường bởi vì chi phí phẫu thuật không phải ai cũng có thể trả được."

Cái gì ??? Lời nói của bác sĩ khiến cô trong nháy mắt lại từ thiên đường rơi xuống địa ngục, không thể nghi ngờ gì nữa, mọi hy vọng của cô đều bị dập tắt.

"Cô Thích, tôi hy vọng cậu ấy lập tức trị liệu, càng nhanh càng tốt, không nên trì hoãn, hy vọng cô nói với cậu ấy." Cuối cùng bác sĩ nói.

"Tôi biết rồi." Lúc này Thích Vi Vi mới tỉnh táo chút ít, không thể không chấp nhận chuyện này. Nhưng mà cô phải nói như thế nào với anh Thiên Tứ đây, anh ấy nhất định sẽ suy sụp mất.

Cầm trong tay kết quả kiểm tra, trên tờ giấy còn in rõ ràng mấy chữ "ung thư gan", cô dựa vào tường, chậm rãi ngồi xổm xuống khóc thành tiếng.

Tại sao? Tại sao có thể như vậy?! Cô phải làm sao bây giờ, anh Thiên Tứ phải làm gì bây giờ.

Hoàng Thiên Tứ đã truyền xong nước biển cũng không thấy cô trở lại, vừa định đi tìm thì cô về, thấy sắc mặt cô kỳ lạ hình như là đã khóc, lập tức hỏi: "Vi Vi, em làm sao vậy? Sao lại khóc? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

"Không có." Cô vội vàng phủ nhận, không biết là mình đã thể hiện rõ hay là anh cẩn thận nên đã nhìn ra, đành phải nói dối: "Vừa rồi em thấy một người mẹ ôm con mình đang bị thương khóc rất thương tâm, em không kìm được cũng khóc."

"Em thật là lương thiện." Hoàng Thiên Tứ cười, nhìn thấy cô đột nhiên nhớ ra liền hỏi: "Vừa rồi bác sĩ nói em đi lấy kết quả phải không? Đưa anh xem."

"Không có, vẫn chưa có kết quả kiểm tra, vài ngày nữa mới có. Bác sĩ nói anh cần phải ở thêm vài ngày truyền nước biển. Em đi đóng viện phí đây."Thích Vi Vi vội vàng phủ nhận, sợ anh biết chân tướng.

"Anh thấy rất khỏe, không cần truyền nước biển nữa." Hoàng Thiên Tứ nói, vất vả thuyết phục bác sĩ ình xuất viện không được lại còn mỗi ngày phải truyền nước biển, thật là phiền toái mà.

"Thiên Tứ, anh đừng có cố chấp như vậy. Bác sĩ nói cần truyền nước biển thì anh nên truyền." Thích Vi Vi nói, nghĩ đến việc nếu anh không lập tức trị liệu thì cơ hội sống tiếp sẽ không còn, cô rất đau lòng.

"Không nhất thiết tất cả đều nghe theo lời bác sĩ, em đừng quên bệnh viện nào cũng đặt lợi ích lên hàng đầu, ông ta nhất định là muốn chúng ta ngày nào cũng ở đây." Hoàng Thiên Tứ không cho là đúng nói.

"Không được, em nói ở là ở." Thích Vi Vi thay đổi giọng điệu, cô lớn tiếng nói, anh có biết là hiện tại sức khoẻ anh rất không ổn hay không.

Hoàng Thiên Tứ ngây người ra một lúc, cô đột nhiên nổi giận, nhưng mà không sao, đây chỉ là chuyện nhỏ.

Thích Vi Vi ngay lập tức phát giác vừa giọng điệu của mình không tốt, nói: "Thiên Tứ, ý của em là bác sĩ làm mọi việc cũng là vì bệnh nhân thôi."

"Không cần giải thích, anh biết em là vì anh, đừng nóng giận, anh đồng ý là được." Hoàng Thiên Tứ dịu dàng nói, anh biết cô rất quan tâm anh, anh nhất định phải làm cô vui lòng.

"Tốt lắm." Thích Vi Vi mỉm cười nhưng trong lòng lại âm thầm khóc.

Một mình ngồi trên bậc thang ở quảng trường, cô thật sự không biết phải làm gì bây giờ, có nên nói cho người khác biết không, chuyện này không thể giấu diếm được. Bệnh như thế, anh Thiên Tứ thông minh như vậy, nhất định cũng sẽ biết.

Uông Hạo Thiên một mình ngồi ở văn phòng, mới có vài ngày không gặp cô mà như đã mấy tháng không gặp.

Anh không phải không nghĩ buông tay, không phải không nghĩ quên cô nhưng mà càng muốn quên cô thì hình ảnh cô trong đầu anh lại càng rõ ràng hơn.

Anh rốt cuộc vẫn là nhịn không được, gọi điện cho cô. Dù không thể làm tình nhân nhưng làm bạn bè cũng tốt, vẫn được nghe giọng nói của cô.

Di động vang đã lâu, cô mới cầm lấy, nhìn dãy số phía trên màn hình, số điện thoại của anh, không biết vì sao nước mắt từng giọt chảy ra, rơi xuống.

Uông Hạo Thiên nghe cô khóc, ngây người ra một lúc, lập tức hỏi: "Em làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì ?"

Thích Vi Vi vẫn khóc, cô không biết có nên nói cho anh biết không, để ở trong lòng lại khó chịu nhưng lại không có ai để cùng cô chia sẻ.

Nghe cô khóc liên tục, Uông Hạo Thiên sốt ruột, nhất định là có chuyện rất lớn, nếu không cô sẽ không khóc như vậy. Anh hỏi: " Em đang ở đâu?"

"Quảng trường Nhân Dân… Quảng trường…"Cô nghẹn ngào nói không nên lời, vì sao lại rất muốn gặp anh …

"Em ở đó chờ anh, đừng đi lung tung, anh lập tức tới chỗ em." Uông Hạo Thiên buông di động, nắm lấy chìa khóa xe chạy ra khỏi văn phòng.

Sở Thiên Lỗi vừa lúc đó cầm văn kiện đi vào, "Hạo Thiên, cậu làm đi đâu đó, văn kiện này còn chờ cậu ký tên."

"Tôi có việc, cậu xem rồi làm là được." Uông Hạo Thiên nói xong, bóng dáng đã nhanh chóng đi vào thang máy.

Sở Thiên Lỗi bất đắc dĩ lắc đầu, không cần nghĩ cũng đoán được anh đi gặp ai, cứ bắt mình xử lý mọi việc như vậy sao.

134. Chương 134: Không Muốn Để Em Chịu Uất Ức

Uông Hạo Thiên lái xe một vòng ở quảng trường mới thấy cô ngồi ở trên bậc thang, lập tức xuống xe đi về phía cô.

"Sao lại vậy? Rốt cuộc em bị sao vậy?" Anh đứng ở trước mặt cô, trên mặt cô đầy nước mắt khiến anh đau lòng, anh thay cô lau đi nước mắt.

Thích Vi Vi nhìn thấy anh, lập tức bổ nhào vào lòng ngực anh, ôm chặt lấy anh.

"Anh đừng hỏi gì hết, cái gì cũng đừng hỏi." Bây giờ cô chỉ muốn khóc, khóc thật lớn.

"Được, anh không hỏi." Uông Hạo Thiên ôm lấy eo cô, chỉ cần cô không có việc gì là anh an tâm rồi.

Thích Vi Vi dựa đầu vào lòng ngực anh, không nói câu nào. Hai người cứ như vậy ngồi xuống, đến khi trời tối, anh cũng không hỏi cô một câu.

Một trận gió lạnh thổi qua, làm cô không nhịn được khẽ rùng mình, anh lập lức cởi áo khoác ra khoác lên người cô.

Lúc này, cô mới ngẩng đầu lên nhìn anh, ngực anh thật sự rất ấm áp, tâm tình cô cũng từ từ bình tĩnh trở lại, nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn anh."

Uông Hạo Thiên lấy tay nâng mặt cô lên, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô chằm chằm: "Vi Vi, em là người anh yêu nhất, cho dù chúng ta thật sự như em nói, hữu duyên vô phận. Nhưng mà chúng ta vẫn là bạn tốt nhất của nhau. Nếu em có chuyện gì nhất định phải nói cho anh biết, anh không muốn để em chịu uất ức, như vậy anh sẽ rất đau lòng."

"Vâng." Cô gật đầu. Lời nói của anh luôn làm cho cô cảm động, trong tim cũng phát giác bản thân căn bản nói buông tay nhưng không thể nào quên được anh, cũng không nghĩ tới quên anh.

“Được rồi, bây giờ nói cho anh biết, thật ra đã xảy ra chuyện gì? Mặc kệ việc gì anh cũng giúp em.”Uông Hạo Thiên hỏi, anh tuyệt đối không cho phép cô chịu oan ức gì.

“Hạo Thiên …” Thích Vi Vi lại tựa vào lòng ngực anh khóc, vừa khóc vừa nói: “Anh Thiên Tứ, anh ấy … anh ấy bị bệnh.”

“Cái gì?” Uông Hạo Thiên sửng sốt, Hoàng Thiên Tứ bị bệnh, nhìn dáng vẻ của cô, bệnh tình nhất định rất nghiêm trọng. “Bệnh gì?”

“Ung thư gan giai đoạn cuối.” Thích Vi Vi nói ra sáu từ này giống như đã không còn hi vọng.

Ung thư gan giai đoạn cuối. Uông Hạo Thiên biết đó là bệnh rất nghiêm trọng, không có thuốc chữa. Sao anh ta lại mắc bệnh này, chần chừ một chút, anh hỏi:“Chuẩn đoán có chính xác không?”

“Là kết quả kiểm tra của bệnh viện.” Thích Vi Vi lấy bản kết quả xét nghiệm từ trong túi ra đưa cho anh.

Uông Hạo Thiên mở ra xem, không hiểu lắm, nhưng mấy chữ kia cũng rất rõ ràng, lúc này anh mới nói:“Bệnh viện này có tiếng như vậy nhất định là không sai, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng là chuẩn đoán sai, trước tiên nên tìm một bệnh viện tư kiểm tra lại lần nữa, anh sẽ tìm một bác sĩ về gan giỏi để giúp anh ta.”

“Không phải vấn đề này.” Thích Vi Vi lắc lắc đầu.

“Chứ là việc gì?” Uông Hạo Thiên nói: “ Nếu là tiền bạc thì em không cần lo lắng.”

“Không phải, em không biết nên nói như thế nào với anh ấy. Em sợ anh ấy chịu không nổi.”Thích Vi Vi khóc nói, đây mới là điều cô lo lắng nhất.

“Anh biết. Chuyện này không có cách nào giấu diếm, sớm muộn gì cậu ta cũng biết, biết sớm một chút có lẽ còn có nhiều cơ hội cho cậu ta lựa chọn.”Uông Hạo Thiên hiểu được sự lo lắng của cô nhưng mà giấu diếm không phải là biện pháp.

“Nhưng em không có cách nào nói ra.” Thích Vi Vi không thể nói cho anh biết kết quả tàn khốc này.

Ngay lúc cô khó xử, Hoàng Thiên Tứ đã tới bệnh viện, anh cảm thấy hôm nay Vi Vi có chút kỳ lạ, mà kết quả kiểm tra đáng lẽ hôm nay phải có, làm sao mà chưa có được chứ. Với lại với thân thể mình anh cũng không cảm thấy có gì khác nhưng sao cô vẫn muốn mình ở bệnh viện. Nhận thấy có điều gì đó không ổn, anh phải đi tìm hiểu.

“Cậu Hoàng, sao cậu lại đến đây?”

“Bác sĩ, tôi là đến tìm ông hỏi một chút về bệnh tình của mình.” Hoàng Thiên Tứ nói, anh muốn biết bệnh tình của mình rốt cuộc là như thế nào.

Bác sĩ thấy anh đến, nghĩ rằng Thích Vi Vi đã nói mọi việc cho anh, ông bình tĩnh, an ủi anh: “Cậu đừng quá lo lắng, sự việc không giống như chúng ta nghĩ, chỉ cần cậu phối hợp trị liệu, sống thêm vài năm không thành vấn đề, chỉ cần thật tâm muốn chữa trị, nói không chừng sẽ có kỳ tích.”

“Sống lâu thêm vài năm?” Hoàng Thiên Tứ chỉ cảm thấy sau lưng rét run, toàn thân vô lực, thanh âm run rẩy hỏi: “Thật ra tôi bị bệnh gì?”

Hả … Bác sĩ hoảng hốt, như vậy cậu ta không biết, nhưng mà đã nói đến tình trạng này, cũng không thể che giấu, đành phải nói ra: “Ung thư gan giai đoạn cuối.”

“Cái gì.” Hoàng Thiên Tứ lảo đảo, lui về sau mấy bước, thân thể vô lực dựa vào tường … Sao lại như vậy, sao mình lại mắc phải căn bệnh đáng sợ như vậy, lại càng không thể tin mình sắp chết.

“Cậu Hoàng, cậu không sao chứ ?” Bác sĩ vội vàng đỡ anh dậy.

“Tôi còn có thể sống bao lâu?” Hoàng Thiên Tứ muốn biết mình còn bao nhiêu thời gian.

“Nếu cậu đồng ý trị liệu có thể sống ít nhất hai năm nhưng nếu không thì nhiều nhất là ba tháng.”Bác sĩ nói, anh có quyền biết bệnh tình của mình.

“Ba tháng.” Hoàng Thiên Tứ lặp lại, mạng sống chỉ còn có ba tháng, ba tháng anh có thể làm được gì.

Nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của anh, bác sĩ vội vàng an ủi: "Cậu đừng bi quan như vậy. Nếu cậu trị liệu nói không chừng sẽ sống thêm vài năm, thậm chí lâu hơn nữa. Bây giờ y học phát triển, có lẽ vài năm sau bệnh này không còn là bệnh nan y."

"Có thể sao?" Hoàng Thiên Tứ đã hoàn toàn tuyệt vọng, không chỉ là mạng sống mà cả hy vọng cũng biến mất, anh chậm rãi xoay người đi ra ngoài.

Bác sĩ thở dài, trẻ tuổi như vậy, thật là đáng tiếc. Ông lập tức gọi điện thoại cho Thích Vi Vi.

"Alo?" Thích Vi Vi bắt máy.

"Cô Thích phải không? Vừa rồi cậu Thiên Tứ đã tới bệnh viện, biết rõ bệnh tình của mình. Tôi sợ có việc gì ngoài ý muốn nên gọi báo cho cô biết. Lúc này cậu ấy rất yếu, cô nên quan tâm và thuyết phục cậu ấy nhanh chóng trị liệu."

Bộp !!! Di động trên tay cô lập tức rơi xuống, anh Thiên Tứ nhanh như vậy đã biết rồi …

Thấy cô kinh hãi như vậy, Uông Hạo Thiên ôm lấy cô, lời của bác sĩ vừa nãy anh cũng nghe thấy.

"Đừng quá lo lắng, cậu ta đã biết mọi chuyện có lẽ cũng là điều tốt."

Thích Vi Vi đột nhiên đẩy anh ra, xoay người bỏ chạy.

"Em làm gì vậy?" Uông Hạo Thiên giữ chặt lấy cô.

"Em muốn đi tìm anh ấy, anh ấy đã biết mình bị bệnh như vậy, nhất định sẽ kích động, sẽ rất đau khổ, em sợ anh ấy nghĩ quẩn." Thích Vi Vi muốn giãy khỏi anh.

"Vậy em biết cậu ta đang ở đâu không?" Uông Hạo Thiên nhìn cô hỏi.

"Em …" Thích Vi Vi suy nghĩ một chút, anh ấy nhất định không về nhà …

135. Chương 135: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Thấy cô sốt ruột không biết làm sao, Uông Hạo Thiên nhắc nhở: "Gọi điện thoại đi, tuy rằng anh ta không nhất định bắt máy." Lúc này Thích Vi Vi mới phản ứng lại, lập tức lấy điện thoại ra gọi, nhưng đúng là anh đã khóa máy.

"Anh ấy tắt điện thoại. Không được, em phải đi tìm anh ấy." Thích Vi Vi nóng nảy, thật sự sợ anh sẽ nghĩ quẩn. Lúc này anh nhất định rất yếu đuối, cô phải đi cùng anh.

"Anh đi với em." Uông Hạo Thiên nói.

"Không, anh đừng đi, để em tự mình đi. Bây giờ anh ấy chắc chắn không muốn gặp bất kỳ ai." Thích Vi Vi ngăn cản anh.

Uông Hạo Thiên nhìn cô gật gật đầu: "Vậy được rồi, nhưng mà em muốn đi đâu, để anh đưa em đi."

"Em cũng không biết." Thích Vi Vi lắc đầu.

"Em bình tĩnh một chút. Hai người không phải từ bé lớn lên bên nhau sao, em nghĩ lại xem anh ta có thể đi đâu." Uông Hạo Thiên nhắc nhở.

"Em không biết, không biết." Cô trước giờ không hề để tâm tới, đều là anh tìm cô.

"Vậy em muốn đi tìm như thế nào?" Uông hạo Thiên cầm vô lăng lái không mục đích, không biết nên đi đâu.

"Đưa em đến nhà anh ấy." Thích Vi Vi nói, cô tin rằng anh sẽ trở về, anh nhất định sẽ sắp xếp chu đáo, bởi vì anh không phải loại người bị kích động mà không chu toàn mọi việc.

Xe dừng ở bên đường, Uông Hạo Thiên cầm tay cô, lo lắng dặn dò: "Có việc gì phải điện thoại cho anh."

"Vâng." Cô gật gật đầu, lập tức xuống xe chạy vào trong.

Hoàng Thiên Tứ đứng trên ghềnh đá, nhìn xuống bên dưới nước sông Hoàng Phổ cuồn cuộn không dứt, anh thực sự muốn nhảy xuống tìm cái chết. Ung thư gan giai đoạn cuối, anh cũng biết là không có hy vọng chữa trị, nếu muốn cũng phải tốn rất nhiều tiền nhưng chỉ có thể kéo dài sinh mệnh thêm một, hai năm; mà anh cũng không có khả năng này, cho nên chết đi là lựa chọn tốt nhất.

Anh nhắm mắt lại. Gió lạnh từ bờ sông thổi tới làm anh nháy mắt tỉnh táo. Không được. Anh không thể chết như vậy, anh còn nhiều việc chưa làm xong, anh phải tận dụng khoảng thời gian còn lại để hoàn thành những tâm nguyện của mình.

Bước chân nặng nề về đến nhà bỗng thấy cô cuộn tròn người mệt mỏi nhắm mắt ngủ ở trước cửa. Xem chừng cô đã đợi ở đây rất lâu.

"Vi Vi, em sao lại ở đây? Mau đứng lên, như vậy sẽ sinh bệnh." Anh thoáng đau lòng nâng cô dậy. Cô là đang chờ mình.

Thích Vi Vi mở to mắt, nhìn thấy anh lập tức kích động ôm chầm lấy anh:

"Anh Thiên Tứ, anh đã trở về. Anh không có việc gì, thật tốt quá!"

Hóa ra cô đang lo lắng ình. Nhìn thấy cô quan tâm mình như vậy, cõi lòng tuyệt vọng của anh bùng lên một tia ấm áp. Thì ra cô vẫn luôn để ý đến mình.

Kéo cô vào nhà, nhanh chóng đưa quần áo cho cô thay, lại vội vàng đưa cô một chén trà nóng.

Thích Vi Vi hai tay cầm trà nhưng lại nhìn anh, dường như so với suy nghĩ của mình thì anh kiên cường hơn rất nhiều. Là anh đã suy nghĩ cẩn thận hay đang làm ra vẻ kiên cường?! Cô ngập ngừng hỏi: "Anh Thiên Tứ, anh đã biết rồi phải không?"

"Em muốn giấu anh sao? Loại chuyện như thế này làm sao mà giấu được." Anh gật gật đầu.

"Anh Thiên Tứ, anh đừng buồn. Chúng ta đến bệnh viện khác kiểm tra, nói không chừng là bệnh viện đã nhầm lẫn." Cô vội nói, muốn cho anh một chút hy vọng.

"Vi Vi, không cần. Anh hiểu sức khỏe của mình mà. Bệnh viện sao có thể phạm sai lầm như vậy. Anh đã chấp nhận sự thật này rồi." Hoàng Thiên Tứ cong môi lên tươi cười, chẳng qua là bộ đdng như vậy làm cho người ta thật đau lòng.

"Không chừng có khả năng, biết đâu bọn họ thực sự nhầm lẫn." Thích Vi Vi học theo Uông Hạo Thiên nói, thật sự mong muốn ông trời cho anh một cơ hội.

"Không cần mất công. Anh cũng không muốn lãng phí thời gian nữa. Anh muốn tận dụng khoảng thời gian ít ỏi của mình để làm những chuyện có ý nghĩa." Hoàng Thiên Tứ lắc đầu. Suy nghĩ cả đêm anh đã hiểu rõ mình nên làm cái gì.

"Anh muốn làm gì?" Thích Vi Vi nhìn anh, liền hiểu được. "Anh muốn từ bỏ việc chữa trị sao? Không thể."

"Anh không phải không muốn điều trị, anh chỉ là không muốn lãng phí thời gian, cũng không có nhiều tiền như vậy. Anh cũng không muốn thêm gánh nặng cho ba mẹ, để bọn họ cuối đời cũng không được sống tốt. Hiện tại anh cũng chỉ có thể làm như vậy." Hoàng Thiên Tứ nói.

"Anh là lo lắng chuyện tiền bạc sao? Không sao, em có tiền. Em không thể để anh từ bỏ việc chữa trị." Thích Vi Vi kiên định nói, cô tin tưởng Hạo Thiên nhất định sẽ giúp mình, còn có Tiếu Tiếu. Cô cũng có thể xin ba tiền viện phí. vậy là đủ rồi.

"Em đi đâu mà kiếm tiền? Ba em sao? Ông ta dựa vào cái gì giúp anh? Hay là tìm Uông Hạo Thiên? Anh sẽ không dùng tiền của anh ta. Bất kể là ai anh cũng không muốn mắc nợ ân tình. Vì vậy, Vi Vi, em không cần nói nữa, anh sẽ tự quyết định chuyện của mình, chỉ là nhờ em trước mắt đừng nói cho ba mẹ anh biết, anh không muốn bọn họ lo lắng." Vẻ mặt Hoàng Thiên Tứ rất khó coi, anh không muốn liên lụy đến bất cứ ai, nhất là cô.

"Lúc này anh vẫn còn tính toán những chuyện đó sao? Chẳng lẽ tính mạng của mình mà anh cũng không quan tâm sao?" Thích Vi Vi quát anh, anh sao lại có thể dễ dàng từ bỏ như vậy??!

"Anh quan tâm, nhưng quan tâm thì có tác dụng gì? Quan tâm có thể không chết sao?" Hoàng Thiên Tứ cũng quát lên, anh cũng không muốn chết.

"Thế nhưng, vì sao anh lại nghĩ dùng tiền để báo đáp cha mẹ, chẳng lẽ anh không hiểu rằng thứ bọn họ muốn chính là anh còn sống hay sao? Còn có em, anh không muốn lấy em nữa sao? Anh không còn nghĩ sẽ chăm sóc em, sẽ cho em một cuộc sống thật tốt hay sao?" Thích Vi Vi lớn tiếng chất vấn anh, tuyệt đối không cho phép anh cam chịu như vậy.

"Anh muốn, nhưng anh cũng không có cách nào, anh không muốn liên lụy đến mọi người." Hoàng Thiên Tứ đau khổ nắm chặt hai tay.

"Không, anh không phải liên lụy đến mọi người. Anh còn sống mới là tâm nguyện của bọn em, hiểu không?" Thích Vi Vi cầm tay anh, đột nhiên nói:"Thiên Tứ, chúng ta kết hôn đi. Em muốn gả cho anh, từ nhỏ em đã nghĩ sẽ gả cho anh." Chỉ cần anh có hy vọng sống, việc gì cô cũng nguyện ý làm.

Hoàng Thiên Tứ dịu dàng nhìn cô, hai tròng mắt mơ hồ, nước mắt rơi trên tay cô. Sao cô lại thiện lương như vậy. Anh lập tức ôm lấy cô: "Vi Vi, em có biết anh vẫn mong muốn cưới em, cưới em cũng chính là giấc mộng thuở bé của anh, nhưng mà không phải lúc này. Em không cần thương hại anh, cũng không cần dùng chính bản thân mình để cổ động cho anh."

"Em không thương hại anh, chưa từng thương hại anh, lại càng không phải vì cổ vũ anh. Em thật sự muốn lấy anh, được không?" Thích Vi Vi nhìn anh rơi lệ, trên mặt mang theo nụ cười hạnh phúc, chậm rãi tới gần anh, nhắm mắt lại, nhón chân lên…

136. Chương 136: Uông Hạo Thiên Giận Dữ

Nhận ra môi cô sắp chạm vào mình anh đột nhiên đẩy cô ra, anh không cần, không cần cô thương hại anh.

Thích Vi Vi mở to mắt nhìn anh

"Thiên Tứ, anh không thích em sao? Anh không yên em sao? Sao anh lại…?"

"Không, anh yêu em. Bởi vì anh yêu em nên không thể để em chịu khổ. Sau khi kết hôn với em, anh đi rồi thì em sẽ làm thế nào đây." Hoàng Thiên Tứ đau khổ, ngay cả trong mơ anh cũng muốn cưới cô nhưng không nghĩ đến cô sẽ gả ình trong tình huống này.

"Đừng nói vậy." Thích Vi Vi chặn miệng anh lại."Anh sẽ sống tốt mà. Thiên Tứ, anh biết không, trước kia mặc dù gặp Uông Hạo Thiên nhưng em vẫn muốn gả cho anh. Bởi vì em biết trên thế gian này anh là người đối xử với em tốt nhất. Gả cho anh, em nhất định hạnh phúc, hay là anh ghét bỏ em, anh cho rằng em không xứng với anh ?"

"Vi Vi, anh không ghét bỏ em. Anh đã nói rồi, trong lòng anh em là người trong sáng, lương thiện nhất. Anh vẫn chờ em, chờ em hồi tâm chuyển ý, chờ em nguyện ý gả cho anh, nhưng không phải là lúc này. Anh cưới em chỉ làm em đau khổ mà thôi. Vì thế, anh không thể cưới em, hiểu không?" Hoàng Thiên Tứ không nghĩ cô hy sinh hạnh phúc chỉ vì thành toàn cho anh.

"Em không hiểu, em cũng không phải vì anh bị bệnh mới gả cho anh. Trước đây, anh hứa với em những gì, anh nhớ không ? Anh sẽ mua quần áo đẹp cho em để em chụp một tấm ảnh đẹp nhất, anh quên sao ? Anh muốn em cả đời phải ân hận sao?"Thích Vi Vi nhìn anh, anh luôn vì cô mà suy nghĩ, anh không thể ích kỷ một lần sao.

"Vi Vi, nếu ân hận có thể cho em hạnh phúc thì anh tình nguyện chọn ân hận cả đời." Hoàng Thiên Tứ cầm tay cô đặt lên môi mình. Cô thiện lương như vậy, tốt bụng như vậy khiến cho người ta đau lòng, để cô ân hận mà sao không phải là mình ân hận.

"Anh Thiên Tứ, chúng ta cưới nhau em sẽ mặc đồ cưới đẹp nhất cùng anh chụp tấm ảnh thật đẹp."Mắt cô chớp chớp, long lanh nước mắt.

"Vi Vi cho anh thời gian suy nghĩ." Anh cần thời gian để nghĩ lại, anh không thể lợi dụng lòng tốt mà khiến cô chôn vùi hạnh phúc cả đời mình. Và anh cũng muốn cho cô thời gian nghĩ lại, bởi vì sợ cô nhất thời xúc động sẽ làm ra chuyện khiến bản thân hối hận.

.

Đàm Tiếu Tiếu đau lòng nhìn cô cuộn mình nằm trên sô pha, đưa cho cô một ly nước trái cây

"Cậu thật sự quyết định? Chuyện này không thể nói đùa."

"Ừ!" Thích Vi Vi gật đầu. " Mình thật sự không nghĩ ra cách khác. Anh ấy suy nghĩ tiêu cực, không chịu chữa bệnh. Mình lại không thể trơ mắt nhìn anh ấy buông tay. Mình muốn anh ấy có hy vọng sống tiếp."

"Cậu có thể khuyên anh ấy mà. Cậu không thể lấy hạnh phúc bản thân ra đặt cược như vậy. Cậu cũng biết bệnh này sống không quá vài năm kia mà." Đàm Tiếu Tiếu không muốn cô tự làm lỡ tuổi xuân của mình.

"Tiếu Tiếu, mình đã gặp hai người đàn ông quan trọng với mình nhất. Mình không hy vọng xa vời, cậu cũng biết khi mẹ mình bệnh anh Thiên Tứ đã đi làm rất vất vả, lại còn nhịn ăn nhịn mặc, tất cả tiền đều ình. Có lẽ vì thế mà anh ấy mới bệnh nặng như vậy. Mình không thể bỏ rơi anh ấy, làm như vậy lương tâm mình sẽ bất an." Thích Vi Vi không kìm được, nước mắt rơi xuống.

"Đừng khóc, mình biết, mình biết mà. Mình cũng biết là anh ấy thật lòng yêu cậu. Nếu cậu quyết định như vậy mình sẽ vẫn ủng hộ cậu. Nhưng mà phải nói với mẹ cậu như thế nào đây ?!"Đàm Tiếu Tiếu không biết rằng bà có thể đồng ý không, dù sao thì người làm mẹ luôn muốn con mình có cuộc sống thật tốt.

"Mình không muốn nói ẹ biết, cũng không muốn nói với ba mẹ của anh Thiên Tứ. Mình nghĩ chờ tụi mình kết hôn sau đó mới nói." Thích Vi Vi chùi nước mắt. "Mặc kệ thế nào mình cũng phải gả cho anh ấy, mình thiếu nợ anh ấy nhiều lắm."

"Aizz…" Đàm Tiếu Tiếu thở dài, nghĩ lại thấy mình so với cô hạnh phục hơn nhiều. Đàm Tiếu Tiếu đứng dậy đi về phòng sau đó đưa cho cô một gói to. "Vi Vi, mình không biết phải giúp cậu thế nào nữa. Đây là hai mươi vạn, cầm lấy chữa bệnh cho anh ấy, xem như là chút tấm lòng của mình cùng Lý Tường."

"Mình không nhận, Tiếu Tiếu, mình làm sao có thể lấy tiền của cậu. Mình có tiền mà." Thích Vi Vi từ chối.

"Cậu lấy đi, bệnh này cần rất nhiều tiền. Mình nghĩ cậu sẽ thiếu tiền nên tận lực giúp." Đàm Tiếu Tiếu đem tiền nhét vào trong lòng ngực của cô.

"Tiếu Tiếu, cảm ơn, cảm ơn cậu." Thích Vi Vi ôm lấy Đàm Tiếu Tiếu.

"Cảm ơn gì chứ, chúng ta chẳng phải là chị em tốt của nhau sao. Cậu xem, sắc mặt cậu tiều tuỵ như vậy, phải chú ý sức khỏe của mình một chút, biết không." Đàm Tiếu Tiếu dặn.

Uông Hạo Thiên nắm tay lại, cơ hội mỗi ngày đều qua đi, không biết cô có tìm được Hoàng Thiên Tứ hay không, anh không yên lòng mà gọi cho cô.

"Vi Vi, có tìm được cậu ta không?"

"Tìm được rồi, anh ấy về nhà." Anh quan tâm làm cho Thích Vi Vi cảm thấy rất ấm áp, ít nhất cô còn có anh là điểm tựa.

"Vậy em đang ở đâu? Anh muốn gặp em." Uông Hạo Thiên hỏi, anh muốn đưa cô chút tiền.

Thích Vi Vi suy nghĩ một chút nói : "Đến nhà mà anh mua cho em, em ở đó chờ anh." Cô cũng muốn nói chuyện mình kết hôn cho anh anh biết, không biết anh có phản ứng như thế nào nên không thể nói qua điện thoại.

Uông Hạo Thiên ngây người một lúc, sao cô lại đột nhiên muốn quay về nơi đó, lập tức gật đầu nói: "Anh lập tức đến đó."

Khi anh tới, cô đã ở bên trong, không nói lời nào liền ôm chặt lấy anh.

Cô xúc động như vậy làm anh kinh ngạc. "Làm sao vậy ? Cậu ta có việc gì phải không?"

Lúc này Thích Vi Vi mới buông anh ra, nhìn thấy anh, hốc mắt cô nóng lên nhưng vẫn mỉm cười, nói:"Hạo Thiên, em sẽ kết hôn, anh chúc phúc cho em đi."

Uông Hạo Thiên nhìn cô chằm chằm, giật mình, mặt biến sắc. "Em nói gì, lặp lại lần nữa."

"Em phải kết hôn." Biết anh giận, nhưng cô vẫn nói lại một lần.

"Em phải kết hôn? Em kết hôn với ai?" Sắc mặt Uông Hạo Thiên xanh mét, bắt lấy tay cô, anh cố gắng để ly hôn là vì cô nhưng cô lại nói với anh, cô sắp kết hôn, làm sao anh có thể chấp nhận đây.

Cánh tay bị anh nắm chặt có chút đau nhưng cô vẫn cố gắng cười: "Em cùng với anh Thiên Tứ kết hôn."

"Hoàng Thiên Tứ?!" Uông Hạo Thiên khó hiểu, nhưng liền hiểu được, kích động lay cô: "Em đang nói giỡn sao, em cho là em là chúa cứu thế sao, em có thể giúp cậu ta sống sót sao?"

Thích Vi Vi bị anh lay mạnh, choáng váng hét lớn:"Em không có lấy bản thân ra đùa giỡn, em biết rõ mình đang làm gì, em cũng không cho rằng mình là chúa cứu thế, em là muốn anh ấy có hy vọng sống tiếp."

137. Chương 137: Chúc Phúc Lẫn Nhau

Uông Hạo Thiên lay mạnh tay cô, giận dữ nhìn chằm chằm: "Vậy còn anh? Em cho cậu ta hy vọng sống tiếp. Vậy còn anh, em khiến nó dập tắt sao? Em có nghĩ đến cảm nhận của anh không ? Em có biết anh vẫn luôn cố gắng đòi công bằng về cho em không, vì sao em lại như vậy, sao em lại buông tay?!"

"Em biết, em biết mà. Nhưng em thật sự không còn cách nào khác..." Cô cúi đầu khóc.

"Em không còn cách nào khác nhưng mà anh có, anh sẽ tìm cho cậu ta bác sĩ tốt nhất. Không lẽ đó còn chưa đủ sao, như vậy không thể khiến em quên cậu ta sao?" Anh không chấp nhận được việc cô lập gia đình.

"Anh ấy không muốn anh giúp." Thích Vi Vi lắc đầu: " Căn bản là anh ấy không muốn chữa trị."

"Cậu ta không chịu? Cậu ta lấy mạng sống mình ra đùa sao? Cậu ta không quý trọng mạng sống của mình, vì cái gì em phải hy sinh bản thân gả cho cậu ta." Uông Hạo Thiên hét lớn, đầu óc cô có phải là bị hỏng rồi hay không.

"Anh không hiểu, anh không hiểu gì cả. Anh ấy có ơn rất lớn với em, anh không hiểu đâu. Khi em lâm vào bước đường cùng anh ấy vẫn ở bên em, vẫn nắm chặt lấy tay em. Anh càng không hiểu anh ấy, anh ấy đã vì em mà trả giá rất nhiều. Cho dù là lấy thân báo đáp em cũng không trả hết ân tình của anh ấy." Thích Vi Vi nhìn anh, anh lại càng không hiểu anh Thiên Tứ là vì cô nên không đồng ý cưới cô.

"Em muốn báo đáp không chỉ có cách này. Em nghĩ như vậy là sáng suốt sao? Em căn bản không yêu cậu ta, cậu ta cũng biết điều đó. Hai người kết hôn cậu ta sẽ hạnh phúc sao?" Anh quyết không để cô làm như vậy.

"Không! Em yêu anh ấy!" Thích Vi Vi kích động phủ nhận, cô biết người anh Thiên Tứ muốn cưới là mình.

"Em yêu cậu ta, còn anh? Tình cảm của em đối với anh là giả sao?" Uông Hạo Thiên giận dữ nhìn cô chằm chằm, cô có biết rằng cô đang làm tổn thương chính mình hay không.

"Tại sao anh cứ ép em ?! Anh có biết rằng em đã rất đau khổ rồi hay không." Cô ôm lấy chính mình, từ đầu anh đã biết rõ là cô yêu anh mà.

"Anh không ép em, là chính em đang ép anh. Em muốn anh làm sao quên được em? Anh không thể trơ mắt nhìn em gả cho người khác, em có biết không." Uông Hạo Thiên nhẹ nhàng ôm cô.

"Em biết, em biết mà. Nhưng mà anh có thể lấy em sao? Anh không thể! Nếu không thể thì anh làm gì có thể nói yêu em. Phụ nữ cần nhất không phải tình yêu sâu đậm mà là hôn nhân, là gia đình."Thích Vi Vi biết rằng lời nói của mình đâm vào tim anh, nhưng cô không thể không nói như vậy.

Uông Hạo Thiên lập tức buông cô ra, lui về sau vài bước: "Em nhất định muốn như vậy sao? Anh không phải không thể… Mà là anh…"

"Bất đắc dĩ phải không?" Thích Vi Vi nhìn anh:"Cả em và anh đều như vậy, không thể cưỡng ép được. Ân tình của mẹ Daisy anh không thể quên, cũng như em, không thể quên đi những gì anh Thiên Tứ đã làm giúp mẹ con em. Nếu anh ấy cứ như vậy mà chết đi, em sẽ ân hận không thể tha thứ ình."

Cả hai người đều bất đắc dĩ. Uông Hạo Thiên thống khổ nhắm mắt ngồi xuống, nhìn thấy anh khổ sở như vậy, cô đi đến bên anh ôm anh vào trong ngực.

"Em đã nghe chuyện ngày xưa của anh với Daisy rồi, bây giờ anh có muốn nghe chuyển thuở nhỏ của em với anh Thiên Tứ không?"

Không chờ anh trả lời, cô tự nói.

"Lần đầu tiên gặp anh ấy là khi còn nhỏ, trong một lần em về thăm bà ngoại, lúc đi ra ngoài chơi em bị các bạn ức hiếp, anh ấy đã bảo vệ em. Mỗi lần em về bà ngoại, em đều muốn cùng anh ấy chơi đùa, sau đó cùng nhau trưởng thành. Hoàn cảnh tốt hơn, bà ngoại mua nhà mới rồi chuyển đi, nên tụi em rất ít khi gặp nhau. Mãi cho đến khi ba mẹ em ly hôn, mẹ bị bệnh, em với mẹ không nhà không cửa mới trở lại nhà cũ, rồi gặp lại anh ấy. Anh ấy ít nói nhưng luôn lặng lẽ quan tâm, chăm sóc mẹ em. Sau này, em mới biết được, ngoài giờ học anh ấy đi làm thêm, tất cả tiền kiếm được đều âm thầm dùng để chăm lo cho em. Công việc vất vả nhưng chưa bao giờ thấy anh ấy than thở, tiền tuy rằng không nhiều nhưng với em nó rất lớn, đã cứu mạng mẹ con em. Anh từ nhỏ cơm no, áo ấm, anh không thể hiểu cảm nhận của em đâu. Bây giờ anh ấy bị bệnh, nguyên nhân có lẽ do trước kia vất vả, em không phải loại người vong ơn phụ nghĩa … Nếu không phải gặp anh, có lẽ hiện tại em đã gả cho anh ấy. Em yêu anh, thật sự rất yêu anh, nhưng mà em không thể bỏ rơi anh ấy, nhất là lúc này, anh ấy rất cần em. Nếu anh yêu em, anh ủng hộ em được không ?"

"Anh làm sao có thể ủng hộ em? Anh không thể trơ mắt nhìn em gả cho người khác. Làm bạn, em cũng có thể chăm sóc cậu ta, không nhất định phải gả cho cậu ta." Uông Hạo Thiên biết cô khổ sở nhưng không thể để cô vì báo ân mà lấy cậu ta.

"Nhưng em không thể để anh ấy mang theo tiếc nuối mà rời đi. Em muốn anh ấy quyết tâm sống vì ngày đính hôn."

"Em thật sự quyết định?" Anh không thể hiểu được cô, cho dù anh không đồng ý nhưng cũng không có cách ngăn cản.

"Vâng." Cô gật đầu: "Thật ra em có thể gạt anh, nhưng em không muốn làm vậy. Anh biết không, em tin tưởng anh sẽ ủng hộ em."

"Em là đang ép anh không thể không đồng ý."Uông Hạo Thiên nhếch môi lên, cười khổ. Cô không phải muốn hỏi ý kiến anh, mà là muốn thông báo cho anh biết. Anh lấy tấm séc đưa cho cô.

"Cái này vốn là để cho cậu ta, nhưng mà bây giờ chỉ có thể đưa em chuẩn bị trước hôn lễ."

Thích Vi Vi thoáng kinh ngạc khi nhìn thấy con số, một trăm vạn: "Em không thể nhận…"

"Cầm đi, với em mà nói thì có lẽ là nhiều, nhưng em có biết, anh không thiếu nhất chính là tiền. Mà anh cũng không hy vọng, người con gái anh yêu nhất vì tiền mà phải suy nghĩ. Anh hy vọng cô ấy hạnh phúc." Uông Hạo Thiên hôn trên trán cô.

"Cảm ơn." Thích Vi Vi cười trong nước mắt. Nếu thật sự có kiếp sau, cô nhất định phải gả cho anh.

"Khi nào cử hành hôn lễ thì báo cho anh biết. Anh rất muốn nhìn em mặc áo cưới. Tuy rằng em không phải cô dâu của anh nhưng em yên tâm anh sẽ không xuất hiện trong hôn lễ của em. Anh chỉ cần ở đằng xa nhìn là tốt rồi."

"Chưa có định ngày bởi vì anh ấy không đồng ý. Anh ấy không muốn liên lụy đến em, nhưng em nghĩ anh ấy sẽ đồng ý." Cô đã nghĩ ra biện pháp.

"Vi Vi, lời nói chúc em hạnh phúc anh không nói ra miệng bởi vì anh nhủ trong lòng, hy vọng em luôn vui vẻ. Mai mốt nhớ gọi điện thoại cho anh, anh rất muốn nghe giọng nói của em." Hiện tại, anh chỉ có duy

nhất một yêu cầu này.

"Em nhất định gọi, bởi vì em cũng rất muốn nghe giọng nói của anh. Hạo Thiên, anh nhất định phải hạnh phúc, biết không." Thích Vi Vi thật thà nói.

Nhưng không có cô thì làm sao mà hạnh phúc.

138. Chương 138: Con Không Yêu Cô Ấy

Hoàng Thiên Tứ ngồi trên giường suốt một ngày, anh nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ được mình lại bị loại bệnh này. Anh cũng không làm chuyện gì sai trái mà lại bị ông trời trừng phạt như vậy. Cả Vi Vi cũng thế, anh một mực chờ cô, chờ cô hồi tâm chuyển ý gả ình. Không ngờ là cô vốn đang do dự lại đột nhiên đồng ý gả ình, anh biết ý định của cô nhưng anh không thể ích kỷ như vậy được, cho nên anh sẽ không đồng ý. Ngày mai, anh phải giải quyết mọi chuyện thật tốt, sau khi quyết định, anh muốn ra ngoài đi dạo một chút.

Chuông cửa vang lên, nhất định là Vi Vi đến, anh đứng dậy đi mở cửa, nhìn thấy người bên ngoài anh ngây người kinh ngạc hỏi: "Ba, mẹ, bà nội sao mọi người lại đến đây?"

"Con nói thử xem vì sao chúng ta lại đến? Thằng bé này đến nước này con còn muốn gạt chúng ta? Đây không phải là việc tuỳ tiện xử lý là được." Mẹ anh vẻ mặt tươi cười quở trách.

"Thiên Tứ à, bà nội biết con không muốn chúng ta tốn tiền nhưng đây là việc lớn của đời người con không thể đùa bỡn. Sao con có thể gạt chúng ta? Ta cũng không thèm để ý con nhưng mà không thể để con gái nhà người ta chịu oan ức." Bà nội kéo tay anh nén giận nói.

"Thiên Tứ, lần này chuyện lớn như vậy con cũng không nói cho ba mẹ biết, tuy là trong nhà không có tiền nhưng cũng không thể để lễ cưới của con giản dị như vậy." Ông Hoàng cũng trách.

"Hôn lễ gì? Mọi người đang nói gì?" Hoàng Thiên Tứ nghe bọn họ nói mà không hiểu gì cả. Bọn họ đột nhiên đến đây, lại nói ra những lời khó hiểu.

"Còn giả bộ nữa. Vi Vi đã nói cho chúng ta biết hết rồi. Hai đứa chuẩn bị cưới, muốn gạt ba mẹ, trước là đăng ký sau này mới cử hành hôn lễ nhưng con bé nói gạt người lớn là không được nên mới nói ọi người biết. Nhưng mà ba mẹ quyết định phải cử hành hôn lễ, ba mẹ chỉ có mình con, muốn ôm cháu dĩ nhiên phải cử hành hôn lễ cho hai đứa."Bà Hoàng cười nói.

Lúc này Hoàng Thiên Tứ mới hiểu được Vi Vi biết là không thuyết phục được anh nên mới đi nói với người nhà, để anh không thể từ chối cô. Cô quả là một người hiền lành, thiện lương nhưng chỉ có thể chối từ mà thôi.

"Con còn ngây ngốc ở đó làm gì. Mau cùng ba mẹ về nhà, chúng ta nói chuyện. Hôn lễ phải tổ chức như thế nào, chi tiết cụ thể còn cần hai đứa tự mình quyết định." Ông Hoàng nói.

"Aiz, khoan đã, chúng ta đều hưng phấn quá mà quên mất. Hiện tại, chúng ta phải đến nhà Vi Vi cùng mẹ con bé nói chuyện một chút về hôn lễ. Dù sao cũng là người quen, rất nhanh sẽ được thôi." Bà Hoàng cười.

"Ba mẹ, mọi người đừng vội." Hoàng Thiên Tứ không có một tia vui sướng, sắc mặt nghiêm trọng nói: "Con không muốn kết hôn với Vi Vi."

"Cái gì?" Bọn họ không thể tin được phản ứng của anh: "Này, thằng nhóc này, đầu óc con bị hư rồi phải không? Con không phải rất thích Vi Vi sao? Muốn cùng con bé kết hôn sao? Bây giờ lại nói những lời này là thế nào?"

"Thiên Tứ có phải hai đứa có chuyện gì không?"Bà Hoàng sáng suốt hỏi.

“Trước kia con rất thích Vi Vi nhưng bây giờ không thích nữa… Bởi vì…” Anh tạm dừng một lúc,“Bởi vì con đã thích người khác.” Anh đành phải nói dối, bởi vì anh không thể nói ra là mình bị bệnh nặng, chỉ có thể đưa ra lý do này cự tuyệt hôn lễ.

“Con thích người khác? Aiz.” Cả ba mẹ cùng bà nội anh đều kinh ngạc, điều này quá bất ngờ.

“Là đồng nghiệp của con. Cả hai cùng làm chung hai năm cho nên không biết từ lúc nào có cảm tình. Lúc trước, con cũng mâu thuẫn không biết làm như thế nào. Gần đây Vi Vi nói muốn gả cho con, con mới nhận ra tình cảm của con dành cho cô ấy chỉ là tình anh em. Mà cô gái con thích cũng rất tốt, mọi người nhất định sẽ thích cô ấy.” Hoàng Thiên Tứ trốn tránh, anh chưa từng nghĩ anh sẽ nói ra những lời như thế này.

“Thật sự là như vậy?” Ông Hoàng hỏi, tại sao trước kia chưa từng nghe anh nói qua.

“Đúng, nếu mọi người không tin con có thể đưa cô ấy về ra mắt mọi người.” Hoàng Thiên Tứ sợ bọn họ nghi ngờ.

“Nhưng mà … việc này không công bằng cho Vi Vi.” Bà Hoàng khó xử, chính bà cũng rất thích Vi Vi.

“Mẹ, việc này mọi người không cần xen vào. Con sẽ nói rõ ràng với Vi Vi. Chuyện của tụi con thì tụi con sẽ tự mình giải quyết.” Hoàng Thiên Tứ nói.

“Aiz …” Bà nội thở dài, dưa xanh hái không ngọt, không thể miễn cưỡng chúng, việc đó chỉ làm mình vui mừng một lúc mà thôi.

“Thiên Tứ, mặc kệ trong lòng con thế nào. Ba mẹ cũng thích Vi Vi, con bé từ nhỏ đã một mình chăm sóc mẹ rất cực khổ. Nhưng việc của con thì con tự quyết định, chờ con suy nghĩ kỹ thì trả lời cho ba mẹ biết, con nếu thích cô gái kia thì mang cô ấy về nhà mình, để ba mẹ nhìn xem.” Ông Hoàng thấy con nói như vậy liền nhận ra chuyện này không thể cưỡng ép được, từ nhỏ thằng bé đã thích Vi Vi, bọn họ cũng thế nên không hề phản đối.

“Con nhất định.” Anh gật đầu mà không cần suy nghĩ.

“Chúng ta về trước.” Ông Hoàng không nghĩ tới bọn họ mang theo vui mừng mà tới bây giờ ra về lại vô cùng thất vọng.

Thích Vi Vi thật ra vẫn ở dưới lầu, thấy bọn họ rời khỏi mới lên lầu, nghĩ rằng anh nhất định đồng ý rồi.

“Anh Thiên Tứ hôm nay bác trai, bác gái đến sao?” Cô giả bộ không biết hỏi.

Hoàng Thiên Tứ nhìn thấy cô, kéo cô ngồi xuống.“Vi Vi, tội gì em phải làm như vậy. Anh đã nói rồi, anh không đồng ý. Ba mẹ vừa tới, nhưng anh cũng nói anh không thích em, anh đã thích người khác, nên bọn họ về rồi.”

“Thiên Tứ vì sao anh … vì sao anh nhất định từ chối em, em vẫn sẽ ở bên anh, đứng cạnh anh, chăm sóc cho anh.” Thích Vi Vi cái gì cũng muốn nhưng anh từ chối rất kiên quyết.

“Vi Vi, em đã chăm sóc anh rất nhiều rồi. Anh nhận chăm sóc của em là được rồi. Nhưng anh không cưới em.” Anh không muốn cô vì anh mà liên luỵ, về sau sẽ khó lập gia đình.

Thích Vi Vi thấy anh kiên quyết như vậy mới nói: “ Thiên Tứ, nếu anh không cưới em, vậy hứa với em, ngày mai đến bệnh viện, bắt đầu trị liệu.” Chỉ cần anh đồng ý chữa bệnh thì cô đã cam lòng.

“Được, anh đồng ý.” Anh vui vẻ trả lời, bởi vì anh sắp rời đi rồi.

Trước kia anh không muốn trị liệu, tại sao bây giờ lại vui vẻ đồng ý nhanh như vậy? Trong lòng cô hiện lên một tia nghi ngờ, rút cuộc anh đang nghĩ gì?

“Vi Vi, anh với em cùng đi chợ mua rau. Tối nay, anh sẽ nấu cơm cho em ăn.” Nếu không, anh sợ sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

“Vâng.” Cô gật đầu vừa định theo anh ra ngoài thì đầu óc đột nhiên choáng váng, cô chỉ thấy trước mắt tối sầm lại, té xỉu trong lòng anh.

139. Chương 139: Chúc Mừng

Hoàng Thiên Tứ ôm lấy cô đột nhiên ngất xỉu: "Vi Vi, em thế nào rồi?" Không dám nghĩ nhiều, ôm cô chạy xuống lầu gọi taxi.

Đứng ở giường bệnh khẩn trương nhìn bác sĩ kiểm tra cho cô, trong lòng lo lắng, cô ngàn vạn lần đừng sinh bệnh nha.

Thích Vi Vi từ từ mở to mắt, liền thấy bác sĩ ở trước mặt mình. Nhớ ra mình đột nhiên ngất xỉu, liền hỏi:"Tôi làm sao vậy?"

"Vi Vi, em tỉnh rồi, cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái hay không?" Hoàng Thiên Tứ đi tới bên cạnh cô hỏi.

"Không có." Cô lắc đầu, bây giờ cô không có cảm giác gì, chỉ là thấy toàn thân mình trở nên vô lực.

Bác sĩ buông ống nghe xuống, cầm tờ xét nghiệm hộ lý vừa đưa vào cười hì hì nói: "Cô ấy không sao, chỉ là gần đây mệt mỏi quá. Có điều chúc mừng hai người đã lên chức cha mẹ."

"Cái gì?" Một câu nói làm cho cả Thích Vi Vi và Hoàng Thiên Tứ ngẩn người.

Bác sĩ nghĩ rằng họ đang rất vui, cho nên còn nói thêm: "Lần đầu có em bé, hai người nhớ đừng để người mẹ đói bụng."

Thích Vi Vi hoàn toàn giật mình, sao cô lại có thai được chứ? Mỗi lần ở cùng với Uông Hạo Thiên đều có dùng biện pháp nha. Đột nhiên nhớ tới lần ở khách sạn vừa rồi, chẳng lẽ chính là đêm đó? Cơ thể một trận rét run... tại sao có thể như vậy?

"Bác sĩ, ông chắc chắn chứ?" Lúc này Hoàng Thiên Tứ đầu óc trống rỗng, căn bản không nghĩ ra được ý tưởng gì.

"Đương nhiên chắc chắn. Nếu anh không tin có thể xét nghiệm lần nữa. Bây giờ cần thiết là phải chăm sóc cô ấy cho tốt, đừng để cô ấy mệt nhọc hao tổn tinh thần. Phụ nữ có thai hẳn là phải nghỉ ngơi nhiều." Bác sĩ dặn dò xong xoay người rời đi.

Lúc này Hoàng Thiên Tứ mới nhìn thấy sắc mặt cô trắng bệch khó coi, biết cô dường như cũng chưa chuẩn bị tâm lý. Ngồi xuống bên cạnh, anh trầm mặc rồi mới hỏi: "Là của anh ta sao?"

Thích Vi Vi nhìn anh, cứng ngắc gật đầu. Chuyện này quá đột ngột khiến cô hoàn toàn không nghĩ tới, lại càng không biết phải làm sao.

"Vậy bây giờ em tính sao? Đứa bé này em định thế nào?" Hoàng Thiên Tứ hỏi. Uông Hạo Thiên còn chưa ly hôn, cô sinh đứa nhỏ này chính là con ngoài giá thú.

"Em..." Cô lắc đầu không biết nên làm cái gì bây giờ. Đây là con của hai người, cô không đành lòng bỏ đi, Nói thật trong lòng cô còn có chút vui mừng.

Chần chờ của cô làm cho anh hiểu được trong lòng cô thật sự rất muốn đứa bé này. Lúc này mới nói: "Nói cho anh ta biết đi, để anh ta cho em một sự công bằng. Đây là biện pháp tốt nhất."

"Không." Thích Vi Vi cuống quýt nói, cô còn chưa suy nghĩ kỹ. Anh và Daisy cũng chưa ly hôn, nếu mình nói có đứa bé này anh có khi nào sẽ bức Daisy ly hôn hay không? Còn có cha mẹ anh nữa, họ có thể tranh giành đứa bé này không? Chuyện như vậy cô đã nhìn thấy nhiều lắm, thật vất vả đấu tranh, cô không nghĩ sẽ để bản thân cuốn vào chuyện như vậy.

"Em không tính nói cho anh ta biết, vậy em muốn thế nào bây giờ?" Hoàng Thiên Tứ không biết trong lòng cô đang nghĩ gì. Chỉ là nghĩ tới cô không thể một mình sinh hạ đứa bé này.

"Em không biết, để em từ từ suy nghĩ cho kỹ đã." Cô đứng dậy xuống giường. Đứa bé này cô rốt cuộc nên làm thế nào mới phải.

"Được, anh trước hết đưa em về nhà, em cần nghỉ ngơi." Hoàng Thiên Tứ đỡ cô đi ra khỏi bệnh viện. Anh không thể thay cô quyết định, bởi vì anh hiện giờ ốc còn không mang nổi mình ốc nữa.

Thích Vi Vi nằm trên giường, tâm phiền ý loạn. May mắn nhận được điện thoại của Đàm Tiếu Tiếu muốn cô tới cùng mình.

"Tiếu Tiếu, bụng cậu càng ngày càng lớn nha."Thật cẩn thận vuốt ve bụng của cô.

"Đương nhiên, đứa bé cũng lớn hơn nhiều, bây giờ còn rất bướng bỉnh, mỗi ngày đều đá mình." Vẻ mặt Đàm Tiếu Tiếu thật hạnh phúc.

"Nó động đậy thật sao?" Thích Vi Vi ngạc nhiên.

"Động từ sớm rồi. Cậu không biết đâu, có đôi khi nó dùng chân đạp bụng mình, mình sờ sờ nó, nó lại ngừng lại. Hiện giờ ngày nào mình cũng thường xuyên cùng nó nói chuyện ca hát, tâm sự, để nó ngoan một chút." Đàm Tiếu Tiếu nói, nhắc đến đứa bé, vẻ mặt của cô là vẻ mặt yêu thương của người mẹ.

"Bây giờ cậu thật hạnh phúc." Thích Vi Vi nhìn cô, bộ dáng có chút hâm mộ.

"Đúng vậy, thật hạnh phúc. Cậu biết không, phụ nữ được làm mẹ đều rất vui vẻ, làm mẹ mới là hạnh phúc chân chính. Không sinh đứa bé ra sẽ vĩnh viễn không hiểu được loại cảm giác này. Sau này cậu sẽ hiểu được có con là việc hạnh phúc như thế nào."Đàm Tiếu Tiếu nói.

Sắc mặt Thích Vi Vi trở nên ảm đạm: "Nếu có một đứa bé không nên có thì còn có thể hạnh phúc sao?"

"Hả?" Đàm Tiếu Tiếu ngẩn người, cô nói vậy là có ý gì? "Cái gì mà không nên có. Cậu là nói nếu không có chồng mà có con? Việc này rất khó nói. Không biết người khác nghĩ thế nào, nếu là mình mình sẽ sinh nó ra." Nói đến đây đột nhiên có cảm giác không đúng, kinh hãi nhìn cô: "Vi Vi, cậu không phải là mang thai rồi chứ?"

"Đúng là cái gì cũng không thể gạt được cậu."Thích Vi Vi nói những câu này, ngữ điệu có chút cam chịu.

"Trời ạ, cậu thật sự mang thai! Là ai? Uông Hạo Thiên hay Hoàng Thiên Tứ?" Tin này quả thật rất rúng động.

"Đương nhiên là của Uông Hạo Thiên. Mình và anh Thiên Tứ vẫn luôn trong sáng, không có loại quan hệ đó. Bây giờ mình không biết nên làm sao? Mình thừa nhận mình thật sự rất thích đứa bé này, không muốn phá bỏ nó. Nhưng mình cũng không biết mình có nên giữ nó hay không?" Thích Vi Vi thống khổ cúi đầu.

"Cậu không muốn bỏ nó vậy cứ giữ lại, chuyện này có gì khó? Cậu là sợ Hoàng Thiên Tứ sao?" Đàm Tiếu Tiếu đột nhiên nghĩ tới cô đã từng nói sẽ gả cho anh.

"Không phải anh ấy không đồng ý cưới mình. Mình là sợ mình sinh đứa bé này ra sẽ có nhiều chuyện. Uông gia là gia đình giàu có, sẽ không cho phép con cháu lưu lạc bên ngoài. Nhất định sẽ muốn đòi lại đứa bé. Mình nhất định một chút phần thắng cũng không có." Cô không thể tưởng tượng được hậu quả chuyện này.

"Vậy thật đơn giản, cậu đừng nói cho bọn họ biết, bọn họ sẽ không đến tranh đoạt được." Đàm Tiếu Tiếu không cho là đúng nói.

"Chỉ là mình nên giải thích thế nào khi chưa kết hôn đã có thai. Anh ấy lại không ngốc, liếc mắt có thể nhận ra là giả." Thích Vi Vi thật sự phiền loạn.

"Thật là... làm sao bây giờ. Cũng không thể tùy tiện tìm một người đàn ông để kết hôn. Ai cũng không thích làm một người cha sẵn như vậy." Đàm Tiếu Tiếu cũng không có ý kiến hay.

"Thôi nói sau. Đi đến đâu tính đến đó." Cô cũng không biết phải làm gì bây giờ. Nhưng tuyệt đối sẽ không tùy tiện tìm một người đàn ông để lấy.

Hoàng Thiên Tứ sắp xếp lại tất cả tiền mà mình đã vất vả kiếm được bỏ vào ngăn tủ để sau khi anh đi sẽ gọi điện thoại ẹ. Nếu đã mắc bệnh nan y, anh không nghĩ sẽ liên lụy đến ai. Hiện giờ không yên lòng duy nhất chính là Vi Vi, không biết cô nên làm sao bây giờ? Mình có nên đi tìm Uông Hạo Thiên nói chuyện hay không?

Chỉ là anh không hiểu, chuyện của cô, chỉ sợ có lòng lại làm chuyện xấu, khiến cô chuốc thêm phiền toái. Thở dài một hơi, vẫn là quên đi. Để cô thuận theo tự nhiên thì hơn. Đột nhiên di động lại vang lên…

140. Chương 140: Đứa Bé Là Con Ai?

Là một số điện thoại lạ, Hoàng Thiên Tứ định từ chối nhưng suy nghĩ một chút lại thôi, có khi là điện thoại của khách hành gọi, "Xin chào!"

"Chào cậu, xin hỏi cậu có phải là Hoàng Thiên Tứ không?" Điện thoại truyền tới giọng nói đầy lo lắng.

"Là tôi, xin hỏi ông là?"

"Tôi là bác sĩ Triệu, cậu nhanh chóng đến bệnh viện, bệnh viện muốn làm một cuộc kiểm tra toàn diện cho cậu."

"Kiểm tra? Tại sao?" Hoàng Thiên Tứ ngây ngẩn cả người, không phải chẩn đoán chính xác rồi sao? Không lẽ mình lại có chuyện gì nữa sao?

"Cậu Hoàng, chúng tôi thành thật xin lỗi cậu. Kết quả báo cáo của cậu có thể là bị sai. Bệnh viện có hai bệnh nhân tên Hoàng Thiên Tứ, người đó theo kết quả là bị đau thắt cơ tim, bởi vì sức khoẻ thấy không tốt nên đến bệnh viện kiểm tra mới phát hiện là ung thư giai đoạn cuối…"

Lời bác sĩ còn chưa nói xong Hoàng Thiên Tứ ngây ngẩn hơn nửa ngày mới lại có phản ứng nhưng mà là chạy đi về phía dưới lầu.

Làm một loạt những kiểm tra sơ bộ anh vẫn còn không yên, đầy lo lắng ngồi chờ ở ghế. Liệu rằng người đến sẽ mang anh từ địa ngục cứu ra hay lại đánh anh trở lại địa ngục đây.

Bác sĩ cầm phim vừa lấy ra đi tới, anh khẩn trương hỏi: "Bác sĩ, tôi thế nào?"

"Cậu Hoàng, thành thật xin lỗi cậu." Bác sĩ xin lỗi anh. " Căn cứ kết quả chụp X quang, cùng với kết quả kiểm tra sơ bộ, có thể khẳng định bệnh viện chúng tôi sai rồi. Sức khỏe của cậu rất khoẻ mạnh, đột nhiên đau đớn là do đau thắt cơ tim, chỉ cần cẩn thận và nghỉ ngơi thật tốt là có thể. Đã khiến cậu bị ảnh hưởng nghiêm trọng, bệnh viện chúng tôi sẽ xin lỗi và bồi thường thoả đáng cho cậu."

Câu nói tiếp theo anh nghe có chút không rõ ràng lắm. Anh chỉ biết thật sự là anh không mắc bệnh nan y, tâm tình kích động đến mức không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ có thể diễn tả được. Hiện tại, anh thậm chí có chút không tin được, giữ chặt tay bác sĩ: "Bác sĩ, ông chắc chắn, chắc chắn phải không?" Bản thân anh cũng đã trải qua đả kích không thể gượng dậy thế này.

"90% là chính xác. Nhưng để đề phòng ngoài ý muốn thì nên chờ vài ngày sau có kết quả chính thức. Nhưng sẽ không có vấn đề gì đâu." Bác sĩ nói, kết quả có thể nói là chính xác chẳng qua muốn cùng các bác sĩ khác xác thực một chút, không muốn phạm sai lầm lần nữa.

"Cám ơn, cám ơn." Hoàng Thiên Tứ cảm kích đến khóc lớn lên. Loại nước mắt này chỉ sợ không có nhiều người như anh, có thể trải qua giờ phút sinh tử mà vẫn tốt, vẫn sống lại.

"Đều là chúng tôi làm sai. Mong cậu bỏ qua."

"Không có gì, nhưng mà chừng nào tôi mới có thể đến lấy kết quả?"

"Cậu Hoàng cứ thong thả, khi nào có kết quả tôi sẽ gọi cho cậu trước tiên."

Sau khi rời khỏi bệnh viện Hoàng Thiên Tứ cảm thấy rất thoải mái, tảng đá đè nặng trong ngực cũng biến mất. Vô thức anh lấy điện thoại ra, muốn gọi nói cho Vi Vi biết. Không được, hay là chờ vài ngày nữa có kết quả cụ thể, lỡ mà có chuyện gì, anh không thể giúp cô vui vẻ mà càng làm cô phải suy nghĩ thêm.

****

Thích Vi Vi ngồi trong công viên nhìn mấy đứa trẻ đáng yêu đang chơi đùa, khoé môi bất giác nở nụ cười. Cô phải sinh đứa bé này vì nó là con của anh và cô. Nhưng, cô phải nói sao với mẹ đây, mẹ nhất định sẽ không đồng ý, cô chỉ có thể gạt mẹ nhất thời mà thôi, nhưng cùng đành vậy.

Trên bàn cơm.

"Vi Vi, ăn chút thịt đi, gần đây thấy con ốm đi, có phải là vì tìm việc làm mà mệt hay không ? Không nên gấp gáp biết không." Bà Thích gắp một miếng thịt đặt vào chén của cô.

"Con biết rồi mẹ." Thích Vi Vi vui vẻ đưa thịt lên cắn, thật sự là cô không muốn ăn nhưng không thể phun ra, đành phải ép mình đặt ở trong miệng, cô cảm thấy có một cảm giác ghê tởm từ trong dạ dày vọt tới cuống họng.

Cô vội vàng chạy đến nhà vệ sinh nôn, cô ăn gì vào là đều nôn hết ra ngoài.

"Vi Vi, con làm sao vậy?" Bà Thích nhanh chóng đi vào.

"Mẹ, con không sao, do bao tử con không khoẻ thôi." Cô lấy nước xúc miệng để che giấu.

Bà Thích nghi ngờ, nhìn thấy sắc mặc cô khó coi, bộ dáng lại như vậy căn bản không phải do bao tử không khoẻ, đột nhiên nắm tay cô hỏi: "Vi Vi, nói ẹ biết, con mang thai phải không?"

Á, Thích Vi Vi bị doạ mà sửng sốt, sắc mặt cứng lại, phủ nhận: "Không có đâu mẹ, mẹ nói gì vậy, sao con có thể mang thai."

"Phải không? Vậy con đi với mẹ." Sắc mặt Bà Thích khó coi, kéo tay cô ra ngoài.

"Mẹ, bỏ tay con ra, mẹ muốn dẫn con đi đâu?"Thích Vi Vi nắm chặt khung cửa.

"Bệnh viện." Bà Thích nói, bà muốn biết rõ, cô có phải mang thai hay không.

Bệnh viện? Sắc mặt Thích Vi Vi trắng bệch, không thể không thừa nhận: "Mẹ, không cần, con mang thai."

"Con …" Bà Thích buông lỏng tay, kích động hỏi:"Nói ẹ biết là con ai? Có phải của Uông Hạo Thiên không? Lập tức bỏ đứa nhỏ, lập tức đi phá thai. Con không thể làm kẻ thứ ba, càng không thể mang thai."

"Không, không phải anh ấy." Thích Vi Vi sợ mẹ lôi kéo mình đi bệnh viện vội vàng phủ nhận.

"Không phải?" Bà Thích hiển nhiên không tin.

"Không phải, nếu là anh ấy, con sớm đã mang thai, nhưng con cùng anh ấy chia tay đã lâu rồi."Thích Vi Vi ý đồ muốn mẹ tin mình.

"Được, nếu không phải, vậy là ai ? Nói ẹ biết, đứa bé là con ai?" Bà Thích nhìn cô, cho dù nói dối cô cũng phải nói ra là ai.

" Là …" Sau lưng Thích Vi Vi đổ mồ hôi lạnh, nếu không giải thích rõ ràng, mẹ nhất định sẽ bắt cô phá bỏ đứa nhỏ, đành phải kiên trì nói: "Là của anh Thiên Tứ."

"Làm sao có thể là Thiên Tứ. Hai đứa căn bản không cùng một chỗ. Con muốn gạt mẹ phải không?"

"Mẹ, tin con. Là anh Thiên Tứ. Có một lần tụi con uống say, là lần đó. Anh Thiên Tứ cũng biết con mang thai, nên anh ấy muốn kết hôn sớm." Thích Vi Vi khóc nói.

"Nếu hai đứa sắp kết hôn vì sao lại gạt mẹ? Vì cái gì con muốn gạt mẹ?" Bà Thích nhìn chằm chằm cô, bà không phải ngốc, vài câu nói dối không thể gạt bà.

"Là bởi vì con không biết có nên giữ lại đứa nhỏ này hay không. Con không biết có nên gả cho anh ấy hay không. Bởi vì … bởi vì trong lòng con còn nghĩ đến Uông Hạo Thiên." Cô biết, mình nói như vậy mẹ nói tin mình.

Bà Thích nhìn cô, không biết có nên tin hay không, suy nghĩ một chút lập tức nói: "Vi Vi, lập tức gọi cho Thiên Tứ, nói cậu ta lập tức lại đây."

Sao lại là bây giờ, Thích Vi Vi bất an đứng lên, mẹ rốt cuộc là muốn làm gì.

Bây giờ phải nhanh gọi điện thoại.

Cô không còn cách nào khác, đành phải gọi điện thoại cho anh Thiên Tứ.

141. Chương 141: Hôn Lễ Bất Đắc Dĩ

Hoàng Thiên Tứ nhận được điện thoại của Vi Vi bảo anh ngay lập tức đến nhà của cô, không dám chậm trễ liền lái xe đến. Nhưng không biết cô muốn mình đến gấp như vậy để làm gì.

"Chào dì!" Anh mỉm cười nói. Vừa vào cửa liền cảm giác được không khí không bình thường, anh không khỏi nhìn Vi Vi. Mắt nhìn thấy trong ánh mắt của cô giống như có rất nhiều điều muốn nói nhưng không thể nói ra, trong lòng lo lắng một chút.

"Thiên Tứ, dì hỏi con, bây giờ con và Vi Vi thế nào rồi?" Bà Thích nhìn anh hỏi.

"Rất tốt ạ." Hoàng Thiên Tứ thật cẩn thận trả lời, không biết trong lời nói của bà thật ra có hàm nghĩa gì.

"Rất tốt là ổn rồi, Vi Vi nói con đang chuẩn bị kết hôn. Vậy thì nhanh chóng kết hôn đi, con bé mang thai không thể kéo dài được." Bà Thích nói, bà không thể đợi đến khi bụng con gái lớn lên mới kết hôn, người ta sẽ nói bà không biết dạy con.

Hoàng Thiên Tứ ngây ra một lúc, Vi Vi mang thai vì sao lại hỏi anh khi nào thì kết hôn, còn nữa, mình nói muốn kết hôn với Vi Vi lúc nào?! Vì sao lại nói vậy?!

"Thiên Tứ, cái gì mẹ cũng biết rồi. Em cũng không muốn tiếp tục do dự, em quyết định sẽ gả cho anh." Thích Vi Vi sợ anh sẽ để lộ nên giành nói trước.

Hoàng Thiên Tứ nhìn cô một hồi lâu mới hiểu được ý tứ trong lời nói của cô. Nhất định là cô nói với dì đứa trẻ là của mình, lại nhìn đến ánh mắt nghi hoặc của dì, không thể vạch trần cô, chỉ có thể phối hợp, lập tức giả vờ vui mừng đỡ lấy cô nói: "Thật sao? Em thật sự quyết định sao? Vậy chúng ta lập tức chuẩn bị hôn lễ."

"Hôn lễ nên sớm chuẩn bị rồi." Bà Thích nhìn thấy dáng vẻ bọn họ như vậy cũng không còn hoài nghi, chỉ thúc giục nói: "Các con lập tức chuẩn bị kết hôn."

"Vâng, dì. Con lập tức sẽ chuẩn bị." Hoàng Thiên Tứ kiên định nói.

"Như vậy cũng được. Vậy con ở nhà cùng Vi Vi, dì đi mua thức ăn, hôm nay chúng ta cùng ăn một bữa cơm." Bà Thích nói, xoay người đi mua thức ăn.

Thích Vi Vi nhìn thấy bà đóng cửa lại, lúc này mới xin lỗi nhìn anh nói: "Thiên Tứ, thật xin lỗi. Em là vì bất đắc dĩ mới làm như vậy, nếu mẹ biết đứa bé là của anh ấy nhất định sẽ ép em phá bỏ, nhưng em không muốn bỏ đứa bé này."

"Vừa rồi em nói như vậy anh đã hiểu rồi nhưng mà bây giờ làm sao đây. Chúng ta thật sự phải kết hôn sao? Em thật sự muốn gả cho anh sao?" Hoàng Thiên Tứ nhìn cô hỏi.

"Thiên Tứ, chỉ cần anh không chê em, em sẽ gả cho anh, chăm sóc anh." Thích Vi Vi nhìn anh, vốn dĩ chính mình đã nghĩ gả cho anh, hiện tại coi như là vẹn cả đôi bên.

Chăm sóc anh? Lúc này Hoàng Thiên Tứ mới nhớ tới, bây giờ cô vẫn cho là mình bị bệnh, gả ình chỉ là kế sách tạm thời nhưng bây giờ mình không có bệnh. Vậy nên làm thế nào bây giờ?!

"Thiên Tứ, nếu anh không muốn em cũng không miễn cưỡng anh. Em sẽ nói rõ ràng với mẹ." Thích Vi Vi không muốn ép buộc anh, dù sao cưới một người phụ nữ trong bụng có đứa con của người đàn ông khác, chuyện này cần có bao nhiêu dũng khí, huống chi là khi anh đang tuyệt vọng như vậy.

"Vi Vi, anh không phải không nguyện ý. Em để cho anh suy nghĩ, được không?" Hoàng Thiên Tứ mâu thuẫn, cũng biết nếu cô có biện pháp thì cần gì phải nói dối. Anh yêu Vi Vi, rất yêu Vi Vi nhưng mà anh

cũng là người, anh cũng ích kỷ. Hơn nữa hiện tại anh biết mình không có bệnh cho nên anh không muốn con của người khác.

"Vâng." Cô gật đầu, đúng là cô không nên ép anh, chuyện như thế này sao có thể ép anh. Thật ra nếu anh không đồng ý thì mình phải làm sao bây giờ?!

Thế nhưng bọn họ lại không thể ngờ mọi chuyện căn bản vượt ra khỏi phạm vi khống chế của bọn họ. Bà Thích rất nhanh đã điện thoại báo cho Hoàng gia, người hai nhà rất vui vẻ, đã bắt tay vào chuẩn bị hôn lễ.

"Thiên Tứ, con là cái đồ tiểu tử thối. Vi Vi cũng đã mang thai con còn không muốn cưới con bé sao. Mặc kệ con có thích đồng nghiệp của con hay không, bây giờ lập tức cắt đứt đi, nhất định phải cưới Vi Vi. Mọi chuyện trước kia coi như chưa từng xảy ra." Ông Hoàng nghiêm khắc ra lệnh.

"Thiên Tứ, lần này ba mẹ không thể tùy theo ý con được." Bà Hoàng cũng nói.

Bà nội lại đi đến trước mặt anh nói: "Thiên Tứ, bà muốn ôm chắt."

"Con biết rồi." Hoàng Thiên Tứ có nỗi khổ mà không thể nói ra, không muốn đồng ý lại không thể từ chối. Bây giờ ở loại tình huống này anh cũng không thể cự tuyệt được. Anh không thể nói với ba mẹ đứa bé không phải là của mình, đến lúc đó Vi Vi lại phải làm như thế nào.

Trong ảnh viện áo cưới, Thích Vi Vi nhìn ra anh không yên lòng nhưng vẫn cố chấp chống đỡ phối hợp với mình, cô cảm thấy mình thật hèn hạ. Anh cũng đã bị bệnh, mình còn mang chuyện này để vu cáo hãm hại anh. Có lẽ hôn lễ này thật sự không nên cử hành, giả bộ không thoải mái nói: "Thiên Tứ, hôm khác chúng ta tiếp tục chụp ảnh cưới, được không? Tự nhiên đầu em có chút choáng váng."

"Em có muốn đi bệnh viện không? Anh đưa em đi bệnh viện kiểm tra một chút." Hoàng Thiên Tứ đỡ lấy cô.

"Không cần đâu, em về nhà nghỉ ngơi một chút sẽ tốt hơn." Cô lắc đầu.

"Vậy được rồi, chúng ta về nhà trước." Hoàng Thiên Tứ đỡ lấy cô, có chút cảm giác không kiên nhẫn.

Anh biến hóa rất nhỏ nhưng cô vẫn cảm thấy được, cô càng thêm khẳng định anh đồng ý kết hôn là thân bất do kỷ, là bị mình, bị mẹ mình, bị cha mẹ của anh ép.

"Tiểu Tiểu, mình nên làm sao bây giờ? Mình đem bản thân đặt trên đống lửa, bây giờ kết hôn cũng không được, hủy hôn càng không được. Mình sắp bị chính mình bức điên rồi." Thích Vi Vi tựa vào trên ghế salon của cô, cô rất hối hận vì đã nói dối như vậy.

"Vi Vi, cậu đừng như vậy. Có lẽ mọi chuyện không giống như cậu nghĩ, có lẽ Hoàng Thiên Tứ là vì suy nghĩ cho cậu. Dù sao anh ấy cũng là một người gần chết, có thể lấy được cậu còn có cái gì mà không biết đủ. Tuy rằng cậu có em bé nhưng cậu vẫn sẽ chăm sóc cho anh ấy." Đàm Tiểu Tiểu nói.

"Không phải, mình hiểu Thiên Tứ. Anh ấy không phải cam tâm tình nguyện. Tiểu Tiểu, cậu nói ình biết bây giờ mình nên làm như thế nào? Hủy hôn thì phải làm sao để khiến ẹ mình tha thứ mới có thể giữ được đứa bé?" Đầu của cô sắp nổ tung rồi.

"Mình cũng không biết, tuy nhiên mình tin tưởng chỉ cần cậu không muốn không ai có thể ép cậu." Đàm Tiểu Tiểu nói, tại sao chuyện khiến cô buồn phiền cứ hết chuyện này tới chuyện khác như vậy.

"Mình mệt mỏi quá, muốn tìm một chỗ không có ai để trốn, cái gì cũng không để ý nữa." Cô thật sự rất muốn bỏ đi nhưng mà cô có rất nhiều người không bỏ xuống được, không bỏ xuống được mẹ, không bỏ xuống được Thiên Tứ.

"Đừng có đoán mò nữa. Cậu tự mình phiền não như vậy thì không bằng tìm anh ấy nói chuyện, nghe thử xem ý nghĩ thật sự trong lòng anh ấy, quan trọng là sự chân thành." Đàm Tiểu Tiểu đề nghị nói.

Lời của cô khiến Thích Vi Vi suy nghĩ cẩn thận lại. Đúng vậy, tại sao mình không nghĩ đến chuyện cùng anh ngồi nói chuyện nhỉ, cô muốn nghe suy nghĩ thật sự trong lòng Thiên Tứ. Xem ra cô thật sự là tự khiến mình phiền lòng, lập tức đứng dậy nói: "Tiểu Tiểu, vậy mình đi trước."

"Này, cậu đi chậm thôi. Đừng quên bây giờ cậu không phải là một người nữa." Đàm Tiếu Tiếu nhìn thấy dáng vẻ vội vàng của cô vội vàng dặn dò.

"Mình biết rồi." Giọng nói của cô từ trong thang máy truyền đến.

142. Chương 142: Giả Vờ Diễn Trò

Hoàng Thiên Tứ cầm báo cáo xét nghiệm trong tay, nước mắt đong đầy. Anh thật sự không bị làm sao, thật sự không bị làm sao, anh không biết giờ phút này nên cảm tạ ai. Tuy rằng đã sớm biết được kết quả này nhưng thật sự khi thấy được anh vẫn kích động không thôi.

"Anh Hoàng, chúc mừng anh! Đồng thời cũng bày tỏ sự xin lỗi sâu sắc, hi vọng anh có thể thông cảm cho sơ suất trong công tác của chúng tôi, tạo thành sự thương tổn cho anh." Lúc này là viện trưởng tự mình nhận lỗi với anh.

"Tôi có thể hiểu được, tôi còn đang suy nghĩ có nên cảm tạ mọi người cho tôi một kinh nghiệm khó quên như vậy không." Hoàng Thiên Tứ vui đùa nói, còn sống so với cái gì cũng tốt.

"Anh Hoàng nói như vậy chúng tôi thật sự rất vui mừng. Đây là hai vạn đồng, là một chút tiền bồi thường của bệnh viện chúng tôi, hi vọng anh nhận lấy." Viện trưởng đem hai vạn đồng đặt ở trên tay anh.

Hoàng Thiên Tứ lại cười, đem tiền đưa về. "Không cần, không có gì quan trọng hơn so với mạng sống. Tôi còn có thể khỏe mạnh còn sống tôi cũng đã rất cảm kích. Số tiền này mọi người có lẽ nên đưa cho anh Hoàng đang cần đến kia đi, cũng coi như là tâm ý của tôi."

"Anh Hoàng thật là khiến cho tôi rất bất ngờ. Được rồi, tiền tôi sẽ cầm lại, tuy nhiên sau này nếu anh Hoàng cần có thể tùy thời tới tìm tôi. Tôi đương nhiên hi vọng anh cả đời cũng không phải vào bệnh viện." Viện trưởng nở nụ cười. Đây thật là một người thanh niên tốt, nếu như là người khác chỉ sợ mượn cơ hội này ra sức vơ vét tài sản của bệnh viện, một khoản tiền anh lại có thể một xu cũng không lấy.

"Cám ơn viện trưởng, tôi sẽ làm vậy. Vậy tôi đi trước, hẹn gặp lại." Hoàng Thiên Tứ cùng ông bắt tay tạm biệt, có thể quen biết thêm một người bạn coi như là thu hoạch ngoài dự kiến của anh.

Thời điểm Thích Vi Vi bắt xe trở về thì nhận được điện thoại của Uông Hạo Thiên, anh nói muốn gặp cô, địa điểm hẹn ở quán cà phê. Cô đã đồng ý bởi vì cô biết sau này một thời gian rất dài sẽ không thể gặp anh, lúc đó bụng mình đã lớn anh nhất định sẽ nghi ngờ.

"Xin chào anh, chị, xin hỏi hai người uống gì?" Phục vụ đi đến hỏi.

"Hai ly cà phê." Uông Hạo Thiên nói.

"Không, cho tôi một ly sữa." Thích Vi Vi lập tức nói, cô không thể uống cà phê.

"Vâng, xin chờ một chút." Phục vụ đáp.

Uông Hạo Thiên nhìn cô: "Sao không uống cà phê?" Anh nhớ rõ cô thích uống cà phê.

"Không có gì, chỉ là hôm nay không muốn uống, muốn uống một chút sữa." Cô tùy tiện nói, không giải thích rõ ràng như vậy ngược lại sẽ khiến anh đem lòng nghi ngờ.

Phục vụ nhanh chóng cầm cà phê cùng sữa đưa đến trước mặt bọn họ.

"Vi Vi, em gầy đi." Uông Hạo Thiên nhìn thấy mặt cô tiều tụy có chút đau lòng,anh không biết mình quyết định buông tay có chính xác không.

"Không sao, khoảng thời gian này quá mệt mỏi, sau này sẽ tốt hơn." Thích Vi Vi nói, nếu anh biết mình mang thai đứa con của anh sẽ như thế nào, cô không dám tưởng tượng.

"Anh ta thế nào rồi? Đã đi bệnh viện khác kiểm tra chưa? Kết quả thế nào?" Uông Hạo Thiên hỏi, quan tâm anh ta cũng chẳng khác nào quan tâm cô.

"Chưa, anh ấy không chịu đi. Em biết anh ấy vẫn chưa thể chấp nhận được chuyện mình bị bệnh, từ trong lòng có chút bài xích nên em cũng không ép anh ấy, muốn đợi mấy ngày nữa khuyên nhủ anh ấy." Thích Vi Vi cũng có chút tự trách, mấy ngày nay mình cũng quên không quan tâm đến anh.

"Vậy hai người …" Uông Hạo Thiên nhìn cô, không muốn nói ra hai chữ kia.

"Hôn lễ phải không?" Cô vừa nhìn đã hiểu ngay cười nói: "Bây giờ đang chuẩn bị, có lẽ không lâu lắm."

"Nhất định phải như vậy sao? Nhất định phải dùng phương thức này sao?" Uông Hạo Thiên vẫn muốn cố gắng vãn hồi lại quyết định của cô.

"Chúng ta không phải đã nói xong rồi sao. Bây giờ cha mẹ hai bên cũng biết, bọn em đã không có khả năng đổi ý." Thích Vi Vi nhìn anh, đột nhiên còn nói thêm: "Hạo Thiên, em nghĩ sau này chúng ta vẫn là không nên gặp mặt nữa, em không muốn Thiên Tứ hiểu lầm. Bây giờ em chỉ muốn chăm sóc anh ấy thật tốt."

"Anh biết rồi, anh sẽ không làm phiền em nữa." Uông Hạo Thiên cười khổ một tiếng, vẻ mặt cô đơn.

Thích Vi Vi cũng rất đau lòng, cô không phải không muốn gặp anh chỉ là không thể gặp anh.

Hoàng Thiên Tứ cầm tờ kết quả xét nghiệm trong tay, nằm trên giường khó xử. Hiện tại anh nên làm cái gì bây giờ, anh rất muốn sống với Vi Vi cả đời nhưng mà anh còn không đủ đại nhân đại lượng như vậy, chấp nhận một đứa trẻ không phải là con của mình. Thế nhưng anh không chấp nhận đứa bé này cũng chẳng khác nào buông tay Vi Vi. Hơn nữa cô ấy là vì bất đắc dĩ mới nói là con của mình, nếu như mình không đồng ý thì cô ấy phải làm sao đây.

Anh thật sự phiền muộn, vô số lần anh hỏi chính mình anh yêu Vi Vi không, mỗi lần đáp án đều là có. Có lúc anh lại hỏi tại sao mình yêu Vi Vi lại không thể chấp nhận con của cô ấy, đáp án của anh chỉ có một, bởi vì kia không phải là con của anh cùng Vi Vi. Anh không có cách nào yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy khó xử, nhưng mà nghĩ đến Vi Vi biết mình bị bệnh liền nhất định muốn gả ình, chăm sóc mình, anh không thể vào lúc này không quan tâm cô. Hiện tại chỉ có một biện pháp chính là giả vờ diễn trò kết hôn, chờ cô sinh đứa bé xong lại làm rõ mọi chuyện. Anh cũng tin tưởng Vi Vi không thật sự muốn gả ình.

Cửa vừa mở ra, Thích Vi Vi đã nói: "Thiên Tứ, em muốn nói chuyện với anh."

Anh cũng đồng thời nói: "Vi Vi, anh muốn nói chuyện với em."

Hai người nhìn nhau đều nở nụ cười: "Thiên Tứ, anh nói trước đi."

"Được rồi, vậy anh cho em biết một tin tức, em không cần quá kinh ngạc." Hoàng Thiên Tứ ra vẻ thần bí nói.

"Vâng." Cô gật đầu, bây giờ còn có tin tức gì có thể khiến cô kinh ngạc.

Lúc này Hoàng Thiên Tứ mới hít sâu một hơi: "Vi Vi, em hãy nghe cho kỹ, anh không có bệnh. Anh không bị ung thư gan giai đoạn cuối."

"Cái gì?" Thích Vi Vi quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, kích động vươn tay cầm lấy tay anh: "Nói lại lần nữa, anh nói lại lần nữa xem."

"Vi Vi, anh không bị bệnh, anh bệnh gì cũng không có." Hoàng Thiên Tứ mỉm cười nhìn cô, lặp lại một lần nữa.

"Thật vậy sao? Tại sao có thể như vậy? Rốt cuộc sao lại thế này?" Thích Vi Vi vì cực kỳ vui mừng mà khóc. Chuyện này thật quá mức tưởng tượng, quả thật khó có thể tưởng tượng chuyện như vậy sẽ phát sinh ở bên cạnh mình.

"Là do bệnh viện xử lí nhầm, có một người nữa cũng tên là Hoàng Thiên Tứ cầm nhầm báo cáo, anh ta bởi vì thân thể không khỏe nên quay lại bệnh viện kiểm tra mới phát hiện. Em biết không, khi bác sĩ nói cho

anh biết, chính anh cũng không thể tin được. Đây quả thật là ông trời lại cho anh một sinh mệnh mới." Lúc này nhớ lại Hoàng Thiên Tứ vẫn còn rất kích động.

"Cám ơn trời đất. Tuy rằng ông trời làm ra một chuyện đùa lớn như vậy với chúng ta, nhưng em vẫn như cảm tạ ông trời cho anh được sống lại." Hai tay Thích Vi Vi tạo thành hình chữ thập. Thiên Tứ không có việc gì là tốt rồi, nhưng mà tâm tình thoáng cái bình tĩnh lại. Cô lập tức nghĩ đến một vấn đề, hiện tại Thiên Tứ không có bệnh, anh sống rất tốt, vậy cô thì sao? Sao cô có thể gả cho anh để anh nhận một đứa bé không phải là con mình.

143. Chương 143: Rời Đi

Thích Vi Vi do dự thật lâu, rốt cuộc mở miệng nói: "Thiên Tứ, hôn lễ của chúng ta hủy bỏ đi."

"Vì sao?" Hoàng Thiên Tứ sửng sốt, thật ra điều mà anh càng quan tâm hơn là nếu như hôn lễ hủy bỏ cô nên làm sao bây giờ.

"Em không thể mang theo đứa con của người khác gả cho anh." Câu trả lời của cô rất đơn giản, cũng rất rõ ràng. Bây giờ cuối cùng cô cũng hiểu được vì sao mấy ngày nay anh vẫn không yên lòng, chỉ sợ khi đó anh đã biết mình không bị bệnh.

"Nếu hôn lễ hủy bỏ em làm sao giải thích với dì? Hay là em muốn đi tìm Uông Hạo Thiên?" Hoàng Thiên Tứ nhìn cô hỏi.

"Em không biết. Tuy nhiên vấn đề của em không thể để cho anh gánh vác, em sẽ nghĩ biện pháp, càng không thể bởi vì ở trong tình trạng này mà khiến anh vô tội bị liên lụy." Thích Vi Vi nói, từ trong lời nói vừa rồi cô liền hiểu anh không muốn cưới cô, ít nhất không muốn cưới mình khi mình mang thai, tuy nhiên cô không thể oán anh.

"Vi Vi …" Hoàng Thiên Tứ nhìn cô, muốn cô phá bỏ đứa bé, lời rất muốn nói ra, nhưng mà anh biết cô sẽ không đồng ý. Những lời này anh cũng không thể nói ra miệng.

"Sao vậy?" Cô nhìn anh.

"Không có gì." Anh lắc đầu, thật chân thành nói: "Chuyện này chúng ta vẫn nên để sau này hãy nói có lẽ tốt hơn. Anh thừa nhận anh đang do dự, anh thích em nhưng mà trong lòng anh cũng có ích kỷ, anh không thể thuyết phục chính mình chấp nhận đứa bé không phải con mình. Nhưng anh lại không hi vọng em bị tổn thương, cho nên chúng ta tốt nhất là nên tìm một biện pháp vẹn toàn."

"Thiên Tứ, không thể trách anh. Em biết nếu như là em em cũng sẽ do dự, đây là bản tính bình thường của con người. Em sẽ nghĩ cách, chỉ là em sợ sẽ thương tổn đến hai bác." Đây mới là chuyện mà cô lo lắng nhất, hơn nữa hoàn toàn không có biện pháp nào vẹn toàn, bởi vì cô muốn sinh đứa bé này.

"Chuyện này em không cần lo lắng, anh sẽ giải thích với họ. Bây giờ em phải cố gắng nghỉ ngơi, chuyện gì cũng đừng nghĩ, anh đến công ty lấy lại đơn từ chức trước." Hoàng Thiên Tứ nói, chuyện này trong một lúc cũng không thể nghĩ ra biện pháp.

"Vâng." Cô gật đầu.

Chờ sau khi anh rời khỏi cô mới ngồi ở trên giường. Còn có thể nghĩ ra biện pháp gì, bất luận là biện pháp gì đối với tất cả mọi người đều là thương tổn. Nếu không nói rõ chân tướng, mọi người ở Hoàng gia nhất định sẽ ép anh cưới mình, nếu nói cho bọn họ biết đứa trẻ không phải là của Thiên Tứ, vậy thể diện của mẹ để ở đâu. Từ khi mới bắt đầu đã sai rồi, cho nên bây giờ bất kể làm như thế nào cũng đều sai.

Cô thật sự muốn buông xuôi tất cả mọi chuyện, cái gì cũng mặc kệ. Đúng vậy, vì sao cô không thể buông xuôi tất cả mọi chuyện, cô đã mệt mỏi nhiều năm như vậy, cuộc sống của cô quá mệt mỏi.

Hai ngày sau.

“Vi Vi, mẹ đi mua thức ăn trước, chờ mẹ trở về cùng con đi cửa hàng.” Bà Thích nói.

“Mẹ.” Thích Vi Vi đi đến trước mặt của bà, đột nhiên ôm lấy bà: “Mẹ, mẹ nhất định phải chăm sóc mình cho tốt, biết không?”

Bà Thích ngây ngẩn cả người, cười nói: “Con… cái con bé này, nói cái gì giống như là con sắp rời đi vậy. Chỉ là lấy chồng thôi mà, mẹ có thể mỗi ngày đều tới gặp con nha.”

“Mẹ, cuối cùng con vẫn về nhà chồng, còn lại một mình mẹ, con thật lo lắng, cho nên mẹ nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt.” Thích Vi Vi vội vàng che dấu, rời đi chỉ là bất đắc dĩ.

“Biết rồi, phải là mẹ chăm sóc con, lúc này con chính là hai người. Được rồi, mẹ đi mua thức ăn trước.” Bà Thích vỗ nhè nhẹ lên con gái, cô lấy chồng liền trở nên đa sầu đa cảm.

“Mẹ.” Thích Vi Vi lại gọi, ở sâu trong mắt cô là không đành lòng: “Đi qua đường phải cẩn thận.”

“Mẹ cũng không phải là đứa trẻ, còn phải để con nhắc nhở sao.” Bà Thích cười cười. Hôm nay cô làm sao vậy, thế nhưng bà cũng không nghĩ nhiều, xoay người đi ra.

Mẹ đi rồi, Thích Vi Vi mới rơi nước mắt, nhưng cô đã quyết định, hơn nữa nhất định phải đi, đem túi đồ đã chuẩn bị tốt cùng một phong thư đặt ở trên bàn, cầm lấy hành lý đã trộm thu thập xong rời đi.

Bà Thích đi mua đồ ăn trở về phát hiện cô cũng không có ở trong phòng, nghĩ cô ở trong buồng vệ sinh, thuận miệng hô: “Vi Vi, mẹ đã về, chúng ta đi thôi.”

Không thấy trả lời, bà đi vào nhẹ nhàng đẩy cửa một cái, cô không có ở nhà. Lúc này mới phát hiện túi đồ cùng thư đặt ở trên bàn.

“Mẹ, thật sự rất xin lỗi. Xin mẹ tha thứ cho con lừa mẹ, đứa bé trong bụng con là của Uông Hạo Thiên. Con yêu anh ấy, con cũng yêu đứa bé này cho nên con không thể phá bỏ nó. Sở dĩ con rời đi là bởi vì con không muốn làm cho Thiên Tứ khó xử, làm sao con có thể cố chấp ép anh ấy chấp nhận một đứa trẻ không phải con mình, cũng không muốn khiến mẹ khó xử, phải chịu người khác đàm tiếu. Bởi vì con biết mẹ nhất định không cho phép con sinh đứa bé này, con không có cách nào, thật sự không có cách nào, con chỉ có thể rời đi, nhưng mà con sẽ trở lại. Có lẽ sau khi nghĩ thông suốt, và cũng có lẽ là sau khi đã sinh đứa bé ra. Mẹ, mẹ nhất định phải bảo trọng sức khỏe, con gái bất hiếu. Trong thẻ có một trăm vạn, khi nào mẹ cần tiền có thể lấy ra dùng, mật mã là sinh nhật của mẹ.”

Xem hết phong thư này tay bà Thích run rẩy, cô đi rồi, cô lại có thể trốn đi. Nguyên nhân lại là vì sinh đứa bé không nên sinh kia. Rầm, lập tức cầm túi trong tay ném ra ngoài.

Hoàng Thiên Tứ tan làm trở về nhà, đột nhiên nhìn thấy trên giường đặt một phong thư, cầm lên mở ra liền nhìn thấy trên đó viết: ‘Thiên Tứ, thật xin lỗi. Em muốn rời đi, em thật sự, thật sự rất mệt mỏi, muốn một mình đi thả lỏng một chút. Em không thể giải thích với hai bác và bà nội lý do chúng ta không thể kết hôn, như vậy sẽ khiến ẹ bị mất mặt. Em càng không thể làm khó anh, cho nên em rời đi, mẹ tạm thời nhờ anh chăm sóc. Không cần tìm em, chờ em nghĩ thông suốt, em sẽ tự quay về.”

Bức thư lập tức rơi xuống trên mặt đất, cô ấy rời đi. Thống khổ ngồi ở trên giường, mình đã làm gì, lại có thể ép cô ấy đi rồi, cô một thân một mình sẽ ở đâu đây, thật sự là hận chết chính mình vì sao không thể chấp nhận đứa con của cô.

Đàm Tiếu Tiếu đang ngồi ở trong phòng sản phụ, điện thoại vang lên, cô liền đi qua cầm lấy điện thoại: “Xin chào, xin hỏi tìm ai?”

“Tiếu Tiếu, là mình.” Giọng nói của cô từ trong điện thoại truyền tới.

“Vi Vi, sao vậy? Có phải mọi chuyện đã giải quyết xong rồi không?” Đàm Tiếu Tiếu quan tâm hỏi.

“Tiếu Tiếu, mình phải đi, phải rời đi một thời gian nên không thể đến thăm cậu, cậu tự bảo trọng nhé.”

“Cậu muốn đi, vì sao? Đi đâu?” Đàm Tiếu Tiếu chấn động.

“Mình cũng không biết, Thiên Tứ không bị bệnh, là bệnh viện nhầm tên, cho nên hiện tại mình không có lý do gì gả cho anh ấy. Mình phải rời đi.”

"Một mình cậu làm sao chăm sóc chính mình, đừng quên bây giờ cậu còn có thai, không bằng cậu trốn đi, không nhất định phải rời đi."

"Không cần lo lắng ình, Uông Hạo Thiên ình một trăm vạn, ban đầu muốn để cho Thiên Tứ chữa bệnh, nhưng bây giờ không cần nữa, có số tiền này cậu sợ mình sẽ sống không tốt sao. Mình chỉ là muốn nói cho cậu biết để cậu đừng lo lắng ình, mình sẽ không mở di động, mình muốn thật sự thanh tịnh một chút. Được rồi, mình phải lên xe đây, tạm biệt."

"Này…." Đàm Tiếu Tiếu vừa định hỏi thêm, điện thoại đã tắt máy.

144. Chương 144: Vi Vi Mất Tích

Thích Vi Vi rời đi, Hoàng Thiên Tứ vội vàng tìm cô suốt hai ngày, toàn bộ những nơi nghĩ đến cô có thể đi, những người cô quen biết, tìm khắp mọi nơi, đã hỏi qua đều là không có tin tức.

Đàm Tiếu Tiếu khuyên anh không cần tìm, nếu Vi Vi đã muốn trốn cũng sẽ không khinh địch như vậy để cho anh tìm được, cũng là để cho anh yên tâm Vi Vi sẽ không có chuyện gì. Nhưng mà sao anh có thể yên tâm, tất cả mọi chuyện đều bởi vì Uông Hạo Thiên, anh nổi giận đùng đùng chạy tới Uông thị.

"Chào anh, xin hỏi anh tìm ai?" Tiếp tân nhìn thấy sắc mặt anh có chút hung dữ cũng hết sức cẩn thận hỏi.

"Tôi tìm Uông Hạo Thiên, nói cho anh ta biết tôi tên là Hoàng Thiên Tứ." Anh kiềm chế phẫn nộ trong lòng nhưng giọng nói vẫn rất hung dữ.

Tiếp tân bị dọa sợ, anh ta là ai vậy? Dám gọi thẳng tên của Uông tổng: "Vậy xin hỏi anh có hẹn trước không?"

"Không, cô lập tức gọi điện thoại cho anh ta bảo anh ta gặp tôi." Anh đã không còn kiên nhẫn.

"Nếu như không có hẹn trước, tôi không thể …" Tiếp tân còn chưa nói xong đã bị anh đập bàn một tiếng cắt đứt.

"Tôi có chuyện vô cùng quan trọng, nếu cô không muốn bị sa thải, vậy thì nhanh chóng thông báo." Tay anh đập mạnh vào bàn cô.

"Vâng, tôi sẽ thông báo ngay lập tức." Tiếp tân nhanh chóng bấm điện thoại của thư ký: "Thư ký Lý, bên ngoài có một vị tên là Hoàng Thiên Tứ nói muốn gặp Uông tổng, phiền cô thông báo một chút."

Uông Hạo Thiên nghe được điện thoại của thư ký, cau mày, anh ta tới làm gì, không phải anh ta đặc biệt đến để khoe chuyện hôn lễ của anh ta và Vi Vi chứ, nghĩ một lát vẫn phân phó: "Để anh ta lên đây."

Thư ký Lý mang theo Hoàng Thiên Tứ đến văn phòng của Uông tổng, vừa định gõ cửa thế nhưng anh lại lập tức dùng chân đá văng ra, cô bị dọa cho hoảng sợ.

"Không có việc gì, cô đi xuống trước đi." Uông Hạo Thiên ra lệnh, nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ của anh, xoay ghế dựa một chút: "Hoàng Thiên Tứ, anh muốn làm gì?"

Nói còn chưa nói xong liền nhìn thấy anh xông đến vung nắm tay lên đấm thẳng vào mặt mình.

Uông Hạo Thiên không nghĩ đến anh sẽ ra tay, trốn tránh không kịp chỉ cảm thấy mũi đau đớn, một dòng nhiệt từ trong lỗ mũi chảy ra, lấy tay sờ thấy tay đầy máu, lập tức quát: "Hoàng Thiên Tứ, anh muốn chết sao? Dựa vào cái gì dám đánh tôi?" Trong khi nói chuyện cũng vung nắm tay lên.

"Không sai, tôi chính là muốn chết, từ lâu rồi tôi đã muốn đánh anh." Hoàng Thiên Tứ cũng không chịu yếu thế, hai người anh một quyền, tôi một quyền đánh nhau ầm ĩ.

"Hai người làm gì vậy? Mau buông ra." Sở Thiên Lỗi đi đến liền nhìn thấy một màn như vậy, vừa rồi thư ký Lý nói anh ta đến tìm Uông tổng giống như không phải thật thân thiện, anh vội vàng chạy lại đây không nghĩ đến đã đánh nhau rồi.

Dùng sức kéo hai người ra, từ trên bàn rút khăn tay đưa cho Uông Hạo Thiên: "Mau máu cầm, có gì từ từ nói."

Uông Hạo Thiên vừa dùng khăn tay lau máu mũi của mình vừa phẫn nộ nói: "Nói cái gì? Không có gì để nói với hạng người như vậy."

Hoàng Thiên Tứ lấy tay lau máu ở khóe miệng của mình. "Nếu không phải vì Vi Vi anh nghĩ rằng tôi sẽ cùng loại người giống súc sinh như anh nói chuyện sao."

"Anh nói ai? Đừng tưởng rằng anh có quan hệ với Vi Vi tôi sẽ bỏ qua cho anh." Nắm tay Uông Hạo Thiên nắm chặt, anh ta thật là muốn tìm cái chết, lại dám đến chỗ của mình khiêu khích mình.

"Nói anh, thì sao nào?" Hoàng Thiên Tứ dương dương tự đắc ngẩng đầu, không cam lòng yếu thế.

"Được rồi, hai người đừng như vậy nữa." Sở Thiên Lỗi xoay người nói với anh: "Anh Hoàng, anh đến tìm Hạo Thiên rốt cuộc là vì chuyện gì, dù sao không phải đến vì đánh nhau chứ."

"Không sai, tôi đến chính là để đánh anh ta." Hoàng Thiên Tứ hung hăng trừng mắt nhìn anh, không đánh trong lòng anh không bỏ được uất hận này.

"Anh thử xem, anh cũng quá ngông cuồng rồi." Uông Hạo Thiên vừa nói xong, đột nhiên nhớ đến bệnh tình của anh ta, nhớ đến Vi Vi nói, phất tay nói: "Anh nhanh chóng cút, tôi nể tình Vi Vi không so đo với anh."

"Anh còn nói vì Vi Vi, anh không tính toán với tôi, là anh không dám cùng tôi tính toán." Anh hừ lạnh nói.

"Hoàng Thiên Tứ, anh không cần khinh người quá đáng. Tôi biết là anh có bệnh cho nên mới đem Vi Vi nhường cho anh, nếu không anh cho rằng cô ấy có thể gả cho anh sao? Tốt nhất anh ít chọc giận tôi, nếu không đừng trách tôi đối với anh không khách sáo." Uông Hạo Thiên cắn răng nói, không biết hôm nay anh ta phát điên cái gì.

"Vậy thì tôi còn phải thật sự cảm tạ anh sao, chẳng qua khiến cho anh thất vọng rồi, tôi không bệnh." Hoàng Thiên Tứ nhìn anh chằm chằm lạnh lùng trào phúng.

"Cái gì? Anh không bệnh?" Uông Hạo Thiên ngây ra một lúc, nhưng lại càng vui mừng, lập tức hỏi: "Vậy Vi Vi thì sao?" Nếu như vậy thì Vi Vi cũng không cần gả cho anh ta.

"Anh còn có mặt mũi hỏi tôi về Vi Vi sao? Uông Hạo Thiên, anh có biết anh làm hại cô ấy thê thảm đến mức nào không?" Nghe đến cô, Hoàng Thiên Tứ liền phẫn nộ hét lớn.

"Cô ấy làm sao? Anh nói cho tôi biết cô ấy làm sao?" Uông Hạo Thiên vội túm lấy ngực anh, nghe ý tứ trong lời nói của anh hẳn là Vi Vi đã xảy ra chuyện.

Sở Thiên Lỗi đứng yên một bên không chen vào một câu, cũng nghe không hiểu bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì. Cái gì có bệnh, cái gì kết hôn, cái gì buông tay???

"Cô ấy mất tích rồi, anh hài lòng chưa?" Hoàng Thiên Tứ quát, đem lửa giận tích tụ lại phát tiết lên đầu của anh.

"Mất tích? Sao đột nhiên cô ấy lại mất tích? Có phải anh làm gì với cô ấy?" Con ngươi đen thâm thúy của Uông Hạo Thiên bắn ra ánh sáng nguy hiểm, nếu anh ta dám làm chuyện có lỗi với Vi Vi mình nhất định không bỏ qua cho anh ta.

"Tôi có thể làm gì cô ấy, phải nói là anh làm gì với cô ấy. Anh nói anh yêu cô ấy, anh làm như vậy là yêu cô ấy sao? Anh khiến cho cô ấy mang thai đứa con của anh, một mình không nơi nương tựa bỏ nhà ra đi." Lời vừa ra khỏi miệng Hoàng Thiên Tứ liền vội vàng dừng lại, sao mình lại có thể nói ra. Thế nhưng lời nói đã ra khỏi miệng, bọn họ không phải kẻ điếc, khẳng định đã nghe thấy.

"Con?" Uông Hạo Thiên lập tức cứng ngắc, Vi Vi có con của mình, cái loại tâm tình này anh không thể diễn tả bằng lời, tuy nhiên bây giờ bản thân quả thật rất lo lắng, tay nắm chặt quần áo của anh càng thêm khẩn trương: "Anh nói cho rõ ràng, rốt cuộc vì sao cô ấy lại bỏ nhà ra đi?"

Sở Thiên Lỗi lại càng kinh ngạc, chuyện vừa rồi còn chưa hiểu rõ, sao hiện tại Vi Vi đột nhiên lại mang thai?!

Hoàng Thiên Tứ không nghĩ đến mình sẽ nhất thời kích động nói ra, nhưng mà anh biết giấu diếm là không thể giấu diếm được. Huống chi cũng nên để cho anh ta biết, không thể để cho Vi Vi một mình thừa nhận thống khổ, lúc này mới lên tiếng: "Anh buông ra trước."

Uông Hạo Thiên lập tức buông lỏng tay, nói: "Vì sao cô ấy lại bỏ đi? Cô ấy đi đâu?"

"Tôi cũng không biết cô ấy đi đâu, tôi tìm cô ấy suốt hai ngày rồi. Bệnh viện chẩn đoán sai bệnh của tôi, Vi Vi nghĩ rằng tôi sắp chết nên muốn chăm sóc cho tôi, nhưng mà tôi không đồng ý, tôi không thể sắp chết còn làm liên lụy đến cô ấy. Thế nhưng thật không ngờ cô ấy lại đột nhiên ngất xỉu, bác sĩ nói cô ấy mang thai." Hoàng Thiên Tứ nhìn anh còn nói thêm: "Anh cũng biết mẹ cô ấy hận nhất chính là kẻ thứ ba, cho nên nếu bà biết đứa bé mà Vi Vi đang mang là con của anh thì nhất định sẽ ép cô ấy phá bỏ đứa bé. Vi Vi không muốn phá bỏ đứa bé này cho nên lừa mẹ cô ấy, nói đứa bé này là của tôi. Bởi vì một câu nói này mà hai bên cha mẹ chuẩn bị hôn lễ cho chúng tôi, nhưng Vi Vi không muốn mang theo đứa con của anh gả cho tôi, nói như vậy đối với tôi không công bằng. Đương nhiên tôi cũng không muốn nuôi con của anh, nhưng nếu cô ấy không lấy chồng lại không có cách nào giải thích với mẹ của cô ấy. Không còn cách nào khác, cuối cùng cô ấy lựa chọn bỏ đi, anh nói thử xem chuyện này có phải là do anh làm hại không?" Hoàng Thiên Tứ không thể ôn hòa nhã nhặn với anh được.

"Cô ấy lại có thể vì chuyện này mà bỏ đi. Vì sao cô ấy không đến tìm tôi?" Uông Hạo Thiên quát, không biết cô thừa nhận bao nhiêu khổ sở, nghĩ đến chuyện cô một mình mang theo đứa bé rời đi, trái tim đau đớn lại càng thêm lo lắng.

"Tìm anh? Tìm anh có thể giải quyết cái gì? Anh có thể lấy cô ấy sao? Anh có thể cho cô ấy cùng đứa bé một danh phận sao? Uông Hạo Thiên, tôi biết Vi Vi nhất định không muốn cho anh biết, nhưng hôm nay tôi đã nói lộ ra, tôi hi vọng anh có thể cho cô ấy một sự công bằng khi Vi Vi trở lại. Nếu không, anh hãy chờ cô ấy mang theo đứa bé gả cho tôi đi." Hoàng Thiên Tứ hung tợn nói, đương nhiên cũng là chọc giận anh.

"Anh đừng mơ." Uông Hạo Thiên cắn răng nói, anh sẽ cho Vi Vi và con một sự công bằng.

"Vậy tốt lắm, bây giờ nên làm gì thì phải xem anh rồi. Tôi đi trước." Hoàng Thiên Tứ nói xong cũng không quay đầu lại, xoay người rời đi.

Uông Hạo Thiên lập tức dặn dò Sở Thiên Lỗi đứng đó: "Mau đi mua cho tôi một vé máy bay đi Mỹ, càng nhanh càng tốt, tôi phải trở về."

"Được." Sở Thiên Lỗi biết anh muốn trở về xử lý chuyện của Daisy, chỉ có giải quyết được chuyện này anh mới có thể trả công bằng cho Thích Vi Vi.

Bà Thích một mình ngồi trong phòng, nghĩ đến chuyện cô rời đi vẫn còn tức giận, không muốn đi tìm cô. Nhưng mà ba ngày trôi qua bà đã từ tức giận chậm rãi biến thành lo lắng. Cô sẽ đi đâu? Mặc dù biết năng lực tự lập của cô rất mạnh nhưng mà cô còn chưa bao giờ rời khỏi nhà, huống chi bây giờ còn có thai, ai chăm sóc cô? Sao cô lại ngốc như vậy, chẳng lẽ cô không biết đối với một người mẹ mà nói cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là con gái mình bình an sao?

Không được, bà phải đi tìm Vi Vi, vừa mới mở cửa lại nhìn thấy Hoàng Thiên Tứ cùng Đàm Tiểu Tiểu đứng ở bên ngoài, lập tức hỏi: "Sao hai đứa lại đến đây? Có phải có tin tức của Vi Vi không?"

"Dì, dì đừng vội, để con từ từ nói cho dì." Đàm Tiểu Tiểu đi vào.

"Tiểu Tiểu, em cẩn thận một chút." Hoàng Thiên Tứ đỡ lấy cô.

"Tiểu Tiểu, con nói cho dì biết, rốt cuộc Vi Vi ở đâu? Các con là bạn thân nhất của nó, nhất định biết có phải không?" Bà Thích cầm lấy tay cô.

"Dì, con không biết. Lúc đi Vi Vi gọi điện thoại cho con nói cô ấy muốn một mình yên lặng một thời gian, không muốn bị làm phiền. Chỉ nói cho con biết để con đừng lo lắng, nói xong liền cúp điện thoại, có điều con tin cô ấy sẽ không có chuyện gì đâu, chúng ta đừng quá lo lắng." Đàm Tiểu Tiểu an ủi.

"Thế nhưng sao dì có thể không lo lắng cho được." Bà Thích lấy tay lau nước mắt.

“Dì, trước kia đều là Vi Vi chăm sóc dì, dì phải tin cô ấy có thể chăm sóc tốt ình.” Đàm Tiếu Tiếu đưa khăn giấy cho bà.

“Nhưng con bé đều để lại tất cả tiền cho dì, nó sống như thế nào? Huống chi con bé còn mang thai sao có thể làm việc được.” Bà Thích lo lắng nói, lúc này cái gì mình cũng không cần biết, chỉ cần con bé bình an là tốt rồi.

“Dì yên tâm đi, trên người Vi Vi có tiền, lúc Uông Hạo Thiên cùng cô ấy chia tay có cho cô ấy một khoản tiền. Dì không cần lo lắng, dù cô ấy không làm việc cũng có thể đủ sống vài năm.” Đàm Tiếu Tiếu nói.

Hoàng Thiên Tứ nhìn cô một cái, Uông Hạo Thiên đưa cho Vi Vi tiền vì sao Vi Vi chưa từng nói qua, hay là cô chỉ nói như vậy để khiến dì yên tâm.

“Nhưng dì vẫn không yên lòng. Vi Vi, con nhanh trở về đi, mẹ sẽ không ép con.” Bà Thích lại khóc.

“Dì, dì không cần lo lắng. Thật ra, Vi Vi đi ra ngoài một chút đối với cô ấy cũng tốt, ngẫm lại mấy năm nay cô ấy khổ cực như vậy, mỗi ngày đến trường lại còn chăm sóc dì, làm công kiếm tiền, cô ấy chịu đựng rất nhiều, cũng rất mệt mỏi. Chúng ta coi như cô ấy ra ngoài giải sầu, nghỉ phép, con cũng tin Vi Vi sẽ nhanh chóng trở về.” Hoàng Thiên Tứ cũng an ủi bà.

“Con bé thật sự sẽ không có chuyện gì chứ?” Bà Thích nhìn bọn họ.

“Vâng.” Hoàng Thiên Tứ cùng Đàm Tiếu Tiếu đồng thời gật đầu, tuy rằng trong lòng cũng không yên nhưng mà bọn họ tin Vi Vi chỉ là nhất thời nghĩ không thông.

An ủi bà Thích xong, chờ tâm tình của bà ổn định sau đó bọn họ mới cùng nhau rời đi.

“Tiếu Tiếu, Uông Hạo Thiên thật sự cho Vi Vi một khoản tiền sao?” Hoàng Thiên Tứ nhìn cô hỏi.

“Đúng vậy, có điều số tiền này là để trị bệnh cho anh nên Vi Vi mới cầm, không nghĩ đến anh lại không bệnh cho nên cô ấy liền cầm số tiền kia bỏ đi.” Đàm Tiếu Tiếu gật đầu nói, tuy nhiên Uông Hạo Thiên cũng không oan uổng, dù sao đó cũng là con của anh ta.

“Nếu thật sự như vậy thì ít nhất có thể yên tâm cô ấy không cần vì tiền mà vất vả.” Tâm Hoàng Thiên Tứ thoáng thả lỏng.

“Thật sự mọi người không cần lo lắng. Em tin tưởng Vi Vi sẽ sống rất tốt, có lẽ cô ấy muốn sinh đứa bé xong mới trở về, như vậy dì sẽ không thể làm gì được.” Đàm Tiếu Tiếu có thể đoán ra ý nghĩ của cô.

“Anh cũng nghĩ như vậy, hi vọng cô ấy có thể thật sự thả lỏng chính mình. Anh đưa em về.” Hoàng Thiên Tứ thấy cô bất tiện nói.

“Không cần, em tự bắt xe về, anh đi về đi.” Đàm Tiếu Tiếu nói, giơ tay vẫy một chiếc taxi, lên xe vẫy tay với anh.

Tại Miỹ.

“Con trai, sao con lại về? Mũi của con bị sao vậy?” Bà Uông nhìn thấy anh, vẻ mặt kinh ngạc, nhìn đến trên mũi anh xanh tím lại càng khó hiểu.

“Mẹ, con không sao. Daisy đâu? Con muốn gặp cô ấy.” Uông Hạo Thiên trực tiếp nói, anh không có thời gian vô nghĩa, một phút cũng không muốn đợi, anh còn muốn trở lại Thượng Hải tìm Vi Vi.

“Con bé cùng bạn học đi ra ngoài chơi, nói ngày kia mới trở về. Con tìm nó có chuyện gì không?” Bà Uông đau lòng lấy tay sờ lên mũi của anh.

“Chuyện rất quan trọng.” Anh nói xong di đến bên điện thoại bàn liền gọi vào điện thoại của cô.

“Mẹ, có chuyện gì vậy?” Giọng nói của Daisy từ bên trong truyền đến.

“Daisy, là anh. Anh đã trở về, em cũng lập tức quay về đi, anh có chuyện muốn nói với em.” Giọng điệu của Uông Hạo Thiên trầm trọng lo lắng.

Hạo Thiên? Cô lặng đi một chút, sao đột nhiên anh lại trở về, lập tức nói: "Được rồi, vậy anh chờ em. Em sẽ lập tức trở về, em cũng đang muốn nói chuyện với anh, vốn định đợi sau lần này sẽ trở về nhưng bây giờ không cần nữa, chắc khoảng buổi tối em sẽ đến nhà."

"Anh ở nhà chờ em. Vậy em nhanh chóng trở về." Uông Hạo Thiên nói xong để điện thoại xuống, lần này mặc kệ cô muốn như thế nào anh nhất định phải ly hôn, cho Vi Vi một danh phận thật sự.

145. Chương 145: Đơn Ly Hôn

Bà Uông nhìn thấy sắc mặt anh khó coi ngồi vào một bên quan tâm hỏi: "Con trai, sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Bằng không anh cũng sẽ không đột nhiên trở về.

Uông Hạo Thiên nhìn bà, không muốn giấu diếm bà, lên tiếng nói: "Mẹ, thật xin lỗi. Lần này con về là muốn cùng Daisy nói chuyện ly hôn."

"Ly hôn? Con thật sự đã nghĩ kỹ chưa?" Bà Uông nhìn anh, trong lòng vẫn có chút do dự, hai năm qua mà bọn họ vẫn còn chưa có tình cảm sao? Từ lần trước Daisy trở về bà cũng đã mơ hồ cảm giác bất an, chỉ là, ly hôn Daisy sẽ đồng ý sao.

"Đúng vậy, lần này con phải ly hôn." Anh gật đầu, từ khi mới bắt đầu anh đã không muốn kết hôn với Daisy. Lúc đó kết hôn là bất đắc dĩ, hơn nữa bởi vì hiện tại anh không thể đợi.

"Haiz…" Bà Uông khẽ thở dài, không biết nên nói cái gì. Bà không muốn con trai miễn cưỡng, cũng không hi vọng Daisy khổ sở, có lẽ chính mình từ khi mới bắt đầu đã sai lầm rồi, không nên ép con.

"Mẹ, con biết mẹ lo lắng cho Daisy, con cũng không muốn thương tổn cô ấy. Nhưng lần này thật sự không còn cách nào khác, Vi Vi mang thai, mẹ muốn con của con phải lưu lạc bên ngoài sao?" Uông Hạo Thiên nói, anh biết mẹ rất mong đợi ẵm cháu, anh có thể tưởng tượng được.

"Mang thai?" Ánh mắt bà Uông lập tức trợn to, trên mặt lộ ra vui mừng, tươi cười: "Vậy có phải nói mẹ sắp có cháu nội không?"

"Có thể nói như vậy, tuy nhiên cũng có thể là cháu gái." Khóe môi Uông Hạo Thiên cũng lộ ra một nụ cười, mặc kệ là trai hay gái, chỉ cần là con của anh cùng Vi Vi anh đều thích.

"Cháu gái cũng tốt, cháu gái cũng tốt." Bà Uông cao hứng nói, tươi cười lại lập tức cứng đờ: "Thế nhưng nếu Daisy không đồng ý thì sao?"

"Con sẽ cố gắng nói chuyện với cô ấy." Uông Hạo Thiên nói, bây giờ cũng không phải do cô quyết định nữa. Anh cũng nguyện ý tin tưởng Daisy sẽ đồng ý, từ nhỏ cùng cô lớn lên, anh biết bản tính của cô rất thiện lương.

"Vậy con cố gắng nói chuyện với con bé xem sao." Bà Uông hiện tại thật sự có chút khó xử.

"Mẹ, mẹ yên tâm đi. Cho dù con và cô ấy ly hôn nhưng cô ấy vẫn là một phần của nhà chúng ta như trước , là em gái của con, con gái của mẹ." Đoạn nhân tình này chắc chắn sẽ không biến mất.

"Vậy là tốt rồi." Bà Uông gật đầu, vẫn còn có chút lo lắng, tuy nhiên mọi chuyện đã đến mức này đã không thể theo mình được.

Daisy chạy về nhà liền nhìn thấy anh và mẹ ngồi ở trên ghế salon, chắc là đặc biệt chờ mình.

"Daisy, con đã về. Chắc là chưa ăn cơm, ăn cơm trước nhé." Bà Uông đi tới nói.

"Mẹ, không cần đâu, con không đói bụng. Để cho con với Hạo Thiên nói chuyện, được không?" Daisy biết điều gì nên tới tóm lại là trốn không thoát.

Bà Uông nhìn bọn họ, sau đó nói: "Được rồi, mẹ lên lầu trước, các con ở phòng khách nói đi." Bà không thể chen vào trong chuyện này bởi vì bà không biết nên giúp ai, trong bàn tay đều là thịt, ai thương tâm bà cũng sẽ khổ sở.

"Hạo Thiên, anh có chuyện gì thì nói thẳng đi." Daisy ngồi vào đối diện với anh, cô đã sớm chuẩn bị tinh thần.

"Daisy, anh không biết em đã nghĩ kỹ chưa, anh không thể đợi nữa, lần này anh trở về là để ly hôn với em." Uông Hạo Thiên dứt khoát nói.

"Em đã nghĩ đến." Daisy lộ ra một nụ cười tươi, mà người nhìn không hiểu hàm ý.

"Em đã nghĩ đến, như vậy anh hi vọng em thành toàn anh. Tuy rằng chúng ta ly hôn nhưng mà chúng ta vẫn là người một nhà, anh không muốn thương tổn em. Anh chỉ là không có cách nào yêu em." Uông Hạo Thiên nhìn cô, nói thật chân thành.

"Em hiểu mà. Hạo Thiên, anh đợi em một chút." Daisy nói xong xoay người đi lên lầu.

Uông Hạo Thiên không biết cô muốn làm gì, chờ cô từ trên lầu đi xuống trong tay cầm một phần văn kiện đưa đến trước mặt anh.

Anh nhìn thoáng qua, mặt trên là dòng chữ tiếng Anh viết "đơn xin ly hôn" ngây ngẩn cả người nhìn cô, cô đã sớm chuẩn bị tốt.

Lúc này Daisy mới lên tiếng: "Hạo Thiên, sau khi trở lại Mỹ em nghĩ rất lâu, đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, em không nên ích kỷ như vậy, biết rõ anh không yêu em còn bắt buộc anh, không xứng với tình nghĩa của anh và mẹ đối với em. Thật ra từ bỏ tất cả chuyện này, giữ lấy một người đàn ông không yêu mình chắc là sẽ không hạnh phúc, chỉ đáng tiếc lúc trước em nghĩ rất đơn giản. Bạn bè nói với em có lẽ tình cảm của em đối với anh không phải là tình yêu, mà chỉ là không muốn xa rời. Hiện tại nghĩ lại bọn họ nói rất có lý, cho nên em suy nghĩ thật lâu và cuối cùng quyết định buông tay, viết xong tờ "đơn xin ly hôn" này, định cùng bạn bè đi chơi vui vẻ sau đó quay lại Thượng Hải tìm anh, không ngờ anh lại đến đây trước."

Uông Hạo Thiên thật không nghĩ có mấy tháng không gặp mà cô giống như đột nhiên trưởng thành, càng không nghĩ đến cô đã viết xong đơn ly hôn, vui mừng mang theo cao hứng nói: "Daisy, cám ơn em."

"Không, Hạo Thiên, hẳn là em nên cám ơn anh. Cám ơn anh bao dung đối với em, anh có thể tha thứ cho em vì đã tạo thành thương tổn cho anh không?" Nước mắt Daisy rơi xuống nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười, vốn dĩ cho rằng mình sẽ rất đau lòng, lại thật không ngờ thật sự nói ra cũng vô cùng thoải mái.

"Từ trước đến nay anh đều không trách em, bởi vì trong lòng anh em chính là một cô em gái nhỏ ưa làm nũng. Cho nên cho dù em làm gì anh đều có thể tha thứ." Uông Hạo Thiên nhìn cô, lấy tay sờ sờ cái mũi nhỏ của cô, cảm giác trước đây đã quay trở lại.

"Đây chính là lời nói của anh đó. Em vẫn là em gái của anh, sau này em tìm anh, không cho phép anh chê em phiền." Daisy nín khóc, mỉm cười "Đúng rồi, Vi Vi đâu? Anh cùng cô ấy thế nào rồi?"

"Cô ấy mang thai rồi." Nghĩ đến cô có mang đứa con của mình, tim của anh liền thật kích động, hận không thể lập tức nhìn thấy cô.

"Mang thai?" Daisy nhìn anh, tỉnh ngộ: "Cho nên anh mới vội vã quay về để cùng em ly hôn, phải không?"

"Đúng vậy." Anh gật đầu.

"Vậy chúc mừng anh. Em cũng phải cùng anh trở về để xem Vi Vi." Daisy nói, hơn nữa bởi vì chính mình còn thiếu cô một lời giải thích.

"Thế nhưng cô ấy mất tích rồi." Ánh mắt Uông Hạo Thiên trầm xuống. Người phụ nữ này dám mang theo con của mình chơi trò mất tích, chờ sau khi tìm được cô xem anh phạt cô như thế nào.

"Mất tích?" Daisy trừng to mắt, không rõ hỏi: "Vì sao mang thai cô ấy lại mất tích?"

"Bởi vì mẹ của cô ấy không muốn để cho cô ấy chưa lập gia đình mà đã có thai, cho nên mẹ cô ấy ép cô ấy phá bỏ đứa bé. Cô ấy không còn cách nào khác đành phải bỏ đi, cho nên đây chính là lý do anh đến tìm em." Uông Hạo Thiên giải thích đơn giản.

"Thật vậy sao? Còn có người mẹ như vậy, ép con gái mình phá thai, đây chính là phạm pháp." Daisy không thể tin được.

"Nơi đó là Trung Quốc, không phải là Mỹ. Pháp luật không giống nhau, anh không thể chậm trễ nữa, phải lập tức đặt vé máy bay ngày mai trở về." Uông Hạo Thiên nói.

"Em cũng trở về." Daisy nói.

"Em tất nhiên phải trở về, bởi vì giấy kết hôn của chúng ta được cấp ở Trung Quốc."

146. Chương 146: Hai Cha Con Kỳ Lạ

Trong lúc bọn họ đều đang lo lắng tìm kiếm cô, Thích Vi Vi đã đến Xishuangbana ở Vân Nam (Xishuangbana: dịch sang tiếng mình là Tây Song Bản Nạp, là châu tự trị của dân tộc Thái, có khí hậu và tự nhiên ưu ái … là 1 khu du lịch nổi tiếng của Vân Nam Trung Quốc.), cô đã sớm muốn đến chỗ này rồi. Trước kia là bởi vì cha mẹ bận rộn, sau này lại bởi vì không có tiền, hơn thế nữa là vì phải chăm sóc mẹ cho nên mãi vẫn chưa có cơ hội. Bây giờ cô rốt cuộc cũng có thể đến nơi này.

Nhàn nhã tản bộ ở đây, nhìn thấy bầu trời thăm thẳm, cây cỏ xanh um, một dòng suối chậm rãi chảy. Ngắm nhìn cả trai lẫn gái người dân tộc mặc phục sức dân tộc, cảm thụ được nơi này là một nơi xinh đẹp, bốn mùa như mùa xuân, tâm tình chưa bao giờ từng trải qua cảm giác thả lỏng cùng thoải mái dễ chịu như vậy. Rời xa cái nơi khiến cô phiền lòng kia là chính xác, ít nhất lúc này cô rất vui vẻ.

Cô quyết định ở lại nơi xinh đẹp này nghỉ ngơi, chờ đến khi nào muốn trở về thì sẽ trở về.

Nhìn thấy ở bên dòng suối, du khách đang cười đùa, cô ngồi ở một bên lấy tay nhẹ nhàng gạt lên dòng nước suối trong suốt.

"Ba ba, con muốn nghịch nước." Một bé trai xinh đẹp đáng yêu khoảng ba, bốn tuổi lấy tay kéo kéo tay một người đàn ông cao lớn ở bên cạnh, hưng phấn nói.

"Tiểu Minh, ngoan. Chúng ta không phải đến để chơi, là đến để tìm mẹ con." Người đàn ông ngồi xuống dịu dàng nói.

Sắc mặt bé trai tên Tiểu Minh thoáng chút ảm đạm: "Thế nhưng chúng ta đã tìm rất lâu vẫn không tìm thấy mẹ. Mẹ đã đi đâu? Vì sao lại không cần Tiểu Minh?"

"Không được nói bậy. Không phải là mẹ không cần con, chỉ là mẹ con rời đi thôi, cho nên chúng ta phải tìm được mẹ, hiểu không?" Người đàn ông nói xong ôm lấy bé.

"Nhưng mà ba ba con muốn nghịch nước, có thể để cho con nghịch một lát rồi chúng ta lại tìm mẹ, được không?" Tiểu Minh nhìn cha khẩn cầu.

Nhìn thấy khát vọng trong mắt con trai, người cha không đành lòng cự tuyệt bèn buông bé xuống gật đầu: "Được rồi, chỉ chơi một lát thôi nhé. Cẩn thận một chút."

"Cám ơn ba ba." Tiểu Minh rất vui vẻ hôn lên mặt cha một cái, chạy về phía con suối vui vẻ dùng tay hắt nước.

Khóe môi Thích Vi Vi không khỏi nhếch lên một nụ cười, thật đáng yêu. Tay đặt lên bụng, con của mình sau này nhất định cũng sẽ đáng yêu giống đứa bé kia.

"Ha ha ha." Tiểu Minh vừa chuyên tâm nhìn nước bắn lên tảng đá ở bên cạnh hiện ra bọt nước vừa cười.

Thế nhưng Thích Vi Vi lại chú ý đến vẻ mặt người cha ngồi ở bên cạnh đầy lo lắng, ánh mắt vô hồn, không biết đang suy nghĩ gì. Bởi vì đang tìm mẹ bé sao, anh ta từng nói mẹ bé rời đi chẳng lẽ là vì cãi nhau, trong lòng cô hơi nghi hoặc.

Tiểu Minh càng chơi càng hưng phấn, tay cũng càng dùng sức, nước lập tức đều bắn đến trên mặt, trên người cô, cô cuống quýt đứng dậy tránh.

"Tiểu Minh, con làm gì vậy? Nước hắt hết lên người dì rồi, mau xin lỗi đi." Giọng cha bé nghiêm túc ra lệnh.

"Dì, thật xin lỗi." Bé cũng rất nghe lời.

"Không sao, dì cũng thích nghịch nước." Thích Vi Vi không muốn trách cứ bé, trẻ con vốn dĩ ham chơi mà.

"Ba ba, ba cùng chơi với con đi." Tiểu Minh đi đến cầm chặt tay ba ba, chơi một mình rất không thú vị.

"Tiểu Minh, ngoan. Con chơi một mình nhé, ba ba không rảnh, ba ba muốn tìm mẹ." Người cha buông tay bé ra, ánh mắt bắt đầu nhìn xung quanh.

"Vâng." Bé chạy trở lại bên suối, vẻ mặt mất mát.

Thích Vi Vi nhìn dáng vẻ bé như vậy có chút không đành lòng, không biết cha mẹ của bé xảy ra chuyện gì thế nhưng người chịu tổn thương lớn nhất chỉ sợ là đứa bé, bèn đi qua nói: "Dì cùng con chơi, có được không?"

"Thật sao? Được ạ, được ạ." Bé gật đầu giống như con gà con mổ thóc, có người chơi cùng mình, thật tốt quá.

Chân trần đứng ở trong con suối, bọn họ cùng hắt nước lên đối phương: "Dì muốn hắt nước lên người con."

"Dì, dì hắt đi. Con là nam tử hán con không sợ đâu."

"Ha ha ha ha." Một tràng cười không ngừng từ nơi bọn họ chơi đùa truyền đến.

Cuối cùng khi bọn họ chơi mệt ngồi một chỗ nghỉ ngơi thì nhìn thấy người cha một thân quần áo ướt đẫm đi tới ôm lấy bé, thật khách sáo nói: "Cảm ơn cô đã chơi với con trai tôi. Tôi dẫn bé trở về thay quần áo trước."

"Tôi cũng phải cám ơn anh đã để con trai anh chơi với tôi. Tiểu Minh, hẹn gặp lại." Thích Vi Vi cười nói, vẫy tay với bé.

"Dì, hẹn gặp lại. Con còn có thể cùng chơi với dì không?" Cậu bé có chút lưu luyến không rời.

"Đương nhiên, chỉ cần con muốn lúc nào dì cũng có thể chơi cùng con." Thích Vi Vi khẽ cười.

"Vậy ngày mai con đến tìm dì." Cậu bé vừa đi vừa quay đầu lại nói.

"Được." Cô đáp, nhìn thấy quần áo của mình ướt đẫm, cô cũng nên quay về khách sạn thay quần áo.

Thay quần áo sạch sẽ xong, lúc này cô mới cảm thấy có chút đói bụng, nhìn đồng hồ đã đến thời gian ăn tối, cô đi về phía nhà ăn của khách sạn.

"Dì, dì đến rồi." Vừa đi vào, một giọng nói trẻ con trong trẻo liền truyền đến.

Thích Vi Vi lần theo giọng nói nhìn qua mới nhìn thấy là Tiểu Minh cùng cha của bé đang ăn cơm, bèn đi qua chào hỏi: "Chào hai người."

"Xin chào, cô cũng ở khách sạn này sao?" Người cha nhìn thấy cô có chút kinh ngạc.

"Đúng vậy, hai người cũng vậy sao? Thật là trùng hợp." Thích Vi Vi nói, xem ra cô cùng bé trai khả ái này có duyên phận.

"Dì, dì cùng cha con cháu ăn cơm nhé. Con mời khách." Tiểu Minh kéo tay cô ngồi xuống, giống như người lớn nói.

"Mời khách? Con có tiền sao?" Thích Vi Vi trêu đùa nhìn bé.

“Ba ba có.” Tiểu Minh dùng ngón tay chỉ vào ba ba của bé. Của ba ba chính là của bé nha.

“Nếu cô không ngại có thể ăn cơm cùng chúng tôi, coi như tôi cám ơn cô buổi chiều chơi cùng với Tiểu Minh.” Người cha rất chân thành nói.

“Việc này …” Thích Vi Vi chần chờ một lát, chuyện này có vẻ không tốt lắm, dù sao mình cùng bọn họ cũng chỉ là bèo nước gặp nhau.

“Dì, cùng nhau ăn đi.” Tiểu Minh lấy tay kéo cô, nhìn cô, không muốn để cho cô đi.

Nhìn thấy bộ dạng khẩn cầu của bé khiến cô không đành lòng cự tuyệt, bèn lên tiếng: “Được rồi.”

“Dì, con tên là Cao Minh, ba ba tên là Cao Vĩ. Dì tên là gì?” Cậu bé tự chủ động giới thiệu.

“Ha ha.” Cô nở nụ cười: “Dì tên là Thích Vi Vi, con có thể gọi là dì Thích, cũng có thể gọi dì là dì Vi Vi.”

“Vậy con gọi là dì Vi Vi đi, như vậy dễ gọi hơn.” Tiểu Minh nói.

“Được.” Cô gật đầu, thật là một đứa nhỏ lanh lợi.

“Cô Thích đi du lịch một mình sao?” Cao Vĩ nhìn cô hỏi, từ ban ngày đã không nhìn thấy cô có người đồng hành.

“Đúng vậy, tôi muốn một mình đến nơi yên tĩnh một chút, hiện tại đến đây quả nhiên là đã chọn đúng nơi rồi.” Cô cười cười nói.

“Con với ba ba đi hai người, đến là để tìm mẹ con.” Tiểu Minh ở một bên chen miệng nói.

“Tiểu Minh, không được nói bậy.” Cao Vĩ lập tức nghiêm giọng ngăn lại.

Thích Vi Vi biết anh không muốn để lộ ra nhiều thông tin của mình đối với người lạ, tuy nhiên cô đã sớm biết từ trong cuộc nói chuyện của bọn họ. Anh không muốn nói, cô căn bản cũng không muốn hỏi, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, giống như cô, cô cũng sẽ không nói với người khác.

Khi ăn xong cơm tối quay trở lại phòng, bọn họ ngạc nhiên phát hiện bọn họ lại ở hai gian phòng cạnh nhau, Tiểu Minh còn đến phòng của cô chơi một lát rồi mới rời đi.

Cô nhàm chán ngồi xem một tiết mục trên ti vi, nhìn đồng hồ thấy đã mười giờ rồi, không còn sớm nữa, cô vừa định tắt đèn đi ngủ chợt nghe thấy một hồi tiếng gõ cửa gấp rút.

“Ai vậy?” Cô vừa mở cửa vừa hỏi. Cửa vừa mở ra liền nhìn thấy Cao Vĩ đứng ở cửa, ôm Tiểu Minh trong lòng, lo lắng hỏi: “Cô Thích, có thể phiền cô cùng tôi đi đến bệnh viện không? Tiểu Minh đột nhiên phát sốt.”

“Tiểu Minh bị bệnh? Được rồi, anh đợi tôi một chút, tôi thay quần áo.” Cô không chút chần chờ, nhanh chóng thay quần áo cùng anh lên xe taxi, chạy đến bệnh viện.

Đăng ký, khám bệnh, xét nghiệm, lấy thuốc, truyền nước vội vàng hoàn thành hết tất cả mọi chuyện là đã hai giờ sau.

Thích Vi Vi nhìn thấy Tiểu Minh bị bệnh nằm trong lòng Cao Vĩ, đã không còn dáng vẻ hoạt bát ban ngày nữa, cảm thấy đau lòng.

“Cô Thích, thật sự rất cảm ơn cô. Bây giờ không có việc gì nữa, cô có thể về trước.” Cao Vĩ thật cảm kích nói, nếu chỉ một mình mình chắc sẽ lo không nổi.

“Không có gì, tôi muốn xem thử Tiểu Minh có bớt sốt chút nào không.” Cô có chút không yên tâm lấy tay sờ trán cậu bé, có vẻ như đã tốt hơn một chút.

“Ba ba, con muốn mẹ, con muốn mẹ. Mẹ ở đâu?” Tiểu Minh nhắm mắt lại, thì thào ra tiếng.

Hốc mắt Cao Vĩ nóng lên: “Ngoan, mẹ rất nhanh sẽ trở lại. Chỉ cần Tiểu Minh khỏe mạnh, mẹ sẽ rất nhanh quay về.”

“Nhưng mà bây giờ con muốn gặp mẹ, con muốn mẹ ôm con một cái, muốn gặp mẹ.” Tiểu Minh đột nhiên khóc to lên.

Thích Vi Vi nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của bé, nước mắt suýt chút nữa rơi xuống, ai cũng nói con trẻ mà không có mẹ là đáng thương nhất, huống chi bé còn đang bị bệnh, ngồi xuống nói: "Anh Cao, đưa bé cho tôi, để tôi ôm bé."

"Chuyện này …Thật ngại quá." Cao Vĩ ngượng ngùng, lại làm phiền cô.

"Không sao, tôi cũng thích Tiểu Minh. Để tôi dỗ." Cô dỗ trẻ hẳn là tốt hơn so với anh.

"Vậy thì rất cám ơn cô." Cao Vĩ không cố gắng kiên trì, anh cũng thật không có kinh nghiệm dỗ trẻ, trước kia đều là mẹ bé và bà nội dỗ.

Thích Vi Vi thật cẩn thận ôm bé vào trong ngực, bé mở to đôi mắt vô thần hỏi: "Dì, mẹ đi đâu rồi?"

"Chỉ cần Tiểu Minh hết bệnh mẹ sẽ nhanh chóng quay về, cho nên chúng ta phải cố lên khiến cho bệnh mau khỏi. Bây giờ dì hát cho con nghe, con ngoan ngoãn ngủ đi, biết chưa?" Cô nói xong vừa hát khẽ vừa nhẹ nhàng vỗ về bé.

"Bảo bối nhỏ ngủ ngoan sẽ gặp mẹ, cùng con đi vào giấc mộng lành, đi vào giấc mộng lành…"

Tiểu Minh chậm rãi nhắm mắt lại sau đó thở ra đều đều.

Truyền nước xong, cô ôm bé vẫn ngủ say trở lại khách sạn.

Cao Vĩ nhìn con trai ngủ say trong ngực cô, trong lòng rất hối hận, anh thật sự thật sự xin lỗi con trai mình.

Thích Vi Vi lấy tay sờ trán của bé: "Cơn sốt của bé hình như đã lui, nếu bé tỉnh lại thì anh hãy cho bé uống chút nước."

"Được, thật sự rất cảm ơn cô." Cao Vĩ thật không biết nên cảm ơn cô thế nào.

"Có việc thì gọi tôi, còn nữa, bác sĩ đã dặn mấy ngày này tốt nhất là không nên để bé đi ra ngoài. Ngày mai tôi lại sang thăm bé." Thích Vi Vi nói.

"Được, tôi biết rồi. Hẹn gặp lại, cô ngủ sớm đi." Cao Vĩ ôm bé quay về phòng.

147. Chương 147: Trong Sạch Và Mạng Sống Cái Nào Quan Trọng Hơn

Uông Hạo Thiên cùng Daisy trở lại Thượng Hải làm xong mọi thủ tục, anh bắt đầu tìm kiếm Thích Vi Vi nhưng mà biển người mênh mông, anh cũng không có một chút đầu mối.

Anh biết việc trước tiên mình phải làm là an bài tốt tất cả mọi chuyện trước khi Vi Vi quay về.

Mang theo lễ vật đi đến Thích gia, bà Thích vừa mở cửa, nhìn thấy là anh, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm: "Cậu tới đây làm gì?"

"Dì, dì để cho cháu vào trước, cháu có chuyện muốn nói với dì." Uông Hạo Thiên nhìn bà, thật ra rất tức giận bởi vì bà ép Vi Vi phá bỏ đứa con của mình, nhưng mà dù sao bà cũng là mẹ của Vi Vi cho nên anh không thể bất kính với bà.

"Tôi không có chuyện gì để nói với cậu. Cậu đi đi." Bà Thích nhìn thấy chàng trai này liền hận muốn chết. Nếu không phải vì cậu ta, Vi Vi cũng sẽ không bỏ đi, nói xong định đóng cửa lại.

Uông Hạo Thiên lập tức ngăn cản bà: "Dì, vì Vi Vi, vì đứa bé, cháu phải nói chuyện với dì."

"Cậu biết Vi Vi mang thai?" Bà Thích nhìn anh, đột nhiên túm lấy anh nói: "Cậu đem Vi Vi giấu đi đâu? Cậu là đồ đàn ông đê tiện, đã có vợ rồi lại còn làm hại Vi Vi của tôi. Rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

"Dì, dì bình tĩnh một chút. Cháu không biết Vi Vi ở đâu, cho nên cháu mới đến tìm dì, cháu đến là để nói cho dì biết cháu sẽ cho Vi Vi một sự công bằng. Cháu đã ly hôn, đợi cô ấy trở về cháu sẽ cưới cô ấy." Uông Hạo Thiên lớn tiếng nói.

"Cậu muốn lừa ai chứ, đàn ông các người chỉ giỏi nói lời ngon tiếng ngọt." Từ trong lòng Bà Thích đã không có hảo cảm đối với anh, cho nên lời anh nói một câu cũng không tin.

"Dì, cháu đã giải thích, về phần dì có tin hay không chờ Vi Vi trở về thì sẽ rõ. Nếu cháu chỉ là lời ngon tiếng ngọt cháu cũng sẽ không đến để giải thích. Cháu thật sự yêu Vi Vi, có rất nhiều chuyện sau này dì sẽ hiểu, hiện tại cháu chỉ hi vọng sau khi Vi Vi trở về dì không cần ép cô ấy, không cần ngăn cản cô ấy gả cho cháu. Cháu sẽ mang lại hạnh phúc cho cô ấy." Uông Hạo Thiên thành khẩn nói.

"Nếu cậu có thể cho con bé hạnh phúc thì đã làm từ lâu. Bây giờ cậu không cần nói gì cả, tôi sẽ không tin." Bà Thích đối với lời cam đoan của anh hoàn toàn không để vào tai.

Uông Hạo Thiên có chút nổi giận, anh còn chưa từng hạ thấp bản thân như vậy bao giờ, nhưng mà biết người trước mặt không thể đắc tội nếu không hậu hoạ vô cùng, đành phải rời đi trước, chờ Vi Vi trở về rồi nói sau.

Chờ sau khi anh rời đi, lúc này bà Thích mới dựa vào trên cửa. Vi Vi, con ở đâu? Đã mười ngày rồi, mười ngày không có tin tức của cô, vì sao cô lại không gọi điện thoại? Cô không biết bà rất lo lắng hay sao.

Văn phòng.

"Thiên Lỗi, chuyện công ty giao cho cậu. Tôi muốn đi tìm cô ấy, không có tin tức gì của cô ấy tôi thấy lo lắng quá." Uông Hạo Thiên nói.

"Thế nhưng cậu đi đâu mà tìm, ít nhất cũng phải có một phương hướng chứ. Hạo Thiên, tôi khuyên cậu đừng vội, quan tâm quá sẽ bị loạn. Có lẽ để cho cô ấy đi ra ngoài một lúc cũng tốt, tất cả mọi người cùng bình tĩnh một chút, đợi cô ấy trở lại. Dù sao vấn đề được giải quyết dễ dàng không phải càng tốt sao?" Sở Thiên Lỗi nói.

"Nhưng mà nghĩ đến cô ấy một mình ở bên ngoài, lại còn mang thai, tôi sẽ rất lo lắng." Trái tim Uông Hạo Thiên trước sau vẫn treo ở nơi này.

"Vậy thì cậu nhắn tin cho cô ấy, tuy rằng bây giờ cô ấy không bật máy nhưng mà cuối cùng cô ấy sẽ bật máy để gọi điện ẹ hoặc bạn bè của cô ấy." Sở Thiên Lỗi nói, cô ấy không có khả năng sẽ mãi tắt máy.

"Nhắn tin?" Uông Hạo Thiên ngây ra một lúc, đó là một ý không tồi, nói là làm, anh lập tức lấy điện thoại di động ra.

Mà vào lúc này, Thích Vi Vi đang ở trong khách sạn chơi cùng Tiểu Minh, kể chuyện cổ tích cho bé nghe, dỗ bé uống thuốc, chăm sóc bé.

"Bởi vì chú thỏ quá kiêu ngạo cho nên chú rùa thắng." Thích Vi Vi vừa nói xong, cửa liền mở ra, vẻ mặt Cao Vĩ mệt mỏi, thất vọng đi vào.

"Ba ba, có phải lại không tìm thấy mẹ không?" Tiểu Minh hỏi, giống như đã trở thành thói quen.

"Đúng vậy, có điều, chỉ cần chúng ta quyết tâm chúng ta sẽ tìm được mẹ con. Nơi này không tìm được chúng ta liền đổi chỗ khác, chờ con khỏe lại chúng ta sẽ lập tức đi." Cao Vĩ sờ sờ đầu của bé.

"Thế nhưng chúng ta đã đi lâu lắm rồi vẫn không tìm được mẹ, con muốn đi nhà trẻ, con muốn gặp thầy cô giáo cùng với các bạn." Tiểu Minh cúi đầu nói.

"Thật xin lỗi, là ba ba không tốt." Cao Vĩ lập tức ôm bé vào trong ngực.

Thích Vi Vi nhìn thấy dáng vẻ của bọn họ rốt cuộc vẫn không nhịn được hỏi: "Anh Cao, tôi không biết mẹ của Tiểu Minh vì sao lại bỏ đi nhưng mà anh không nên mang theo Tiểu Minh đi khắp nơi tìm kiếm như vậy. Anh không biết làm như vậy đối với Tiểu Minh rất không tốt sao? Bé còn nhỏ như vậy, sức khỏe cũng không chịu đựng nổi, huống chi bé hẳn là nên đến trường, chuyện của người lớn không nên liên lụy đến trẻ con."

"Tôi cũng không muốn làm như vậy, nhưng mà tôi không còn cách nào khác." Cao Vĩ ôm lấy bé, vẻ mặt thống khổ, anh muốn dùng con trai để làm cảm động trái tim vợ mình.

"Nếu anh không để ý có thể nói cho tôi nghe một chút không? Có lẽ tôi có thể cho anh một vài ý kiến." Thích Vi Vi nói, cô không phải muốn can thiệp vào chuyện riêng tư của anh, chỉ là không muốn nhìn thấy bọn họ cực khổ vô mục đích như vậy.

Cao Vĩ trầm mặc một lát, thật sâu thở dài: "Tôi không biết nên nói như thế nào, chuyện này giống như một tảng đá đặt ở trong lòng của tôi khiến cho tôi khó có thể mở miệng."

"Khó có thể mở miệng?" Thích Vi Vi thấy anh dùng từ ngữ nặng nề như vậy, nhất định là chuyện rất nghiêm trọng, lập tức nói: "Là tôi đường đột, không nên hỏi anh."

"Không sao." Anh lắc đầu: "Tôi cũng không có chỗ để kể ra, cùng là người bạn bèo nước gặp nhau nói ra có lẽ có thể giảm bớt áp lực trong lòng tôi." Nói xong anh buông Tiểu Minh ở trong lòng ra: "Con sang bên kia xem ti vi nhé, ba muốn nói chuyện với dì."

Tiểu Minh hoạt bát chạy đến ghế bên kia xem phim hoạt hình.

Thích Vi Vi ngồi ở nơi đó nhìn anh, không biết anh sẽ kể ình nghe một câu chuyện như thế nào.

"Tôi là một kỹ sư cấp cao của một công ty ở Thượng Hải." Cao Vĩ chậm rãi mở miệng.

Cô kinh ngạc, anh cũng đến từ Thượng Hải nhưng mà cô cũng không nhận ra đồng hương.

"Công việc của tôi cùng với thu nhập đều rất tốt, tôi còn có một gia đình hạnh phúc. Vợ tôi là một cô giáo mầm non, cô ấy rất hiền lành cũng rất dịu dàng, trông nom việc nhà hết sức gọn gàng ngăn nắp, chúng tôi cũng rất ân ái, cho nên người quen của chúng tôi đều rất hâm mộ. Nhưng mà tôi không nghĩ đến tất cả chuyện này sẽ bị phá vỡ. Nửa năm trước, có một lần cô ấy tham gia tụ họp cùng đồng nghiệp xong rất khuya mới trở về, tôi nhìn thấy cô ấy lúc trở về hết sức chật vật, quần áo trên người đều rách, tay còn chảy máu, sắc mặt lại càng khó coi. Tôi hoảng sợ vội vàng hỏi cô ấy làm sao, cô ấy nói ở bên ngoài bị ngã rất đau, vẫn còn tủi thân khóc, lòng tôi rất đau liền nhanh chóng hỏi cô ấy có muốn đến bệnh viện xem không, cô ấy nói không cần, chỉ muốn đi tắm rửa nghỉ ngơi một chút."

Thích Vi Vi nhíu mày, vợ anh ta xảy ra chuyện gì? Đánh nhau với đồng nghiệp sao? Không có khả năng.

"Nhìn thấy thân thể cô ấy không bị thương, tôi cũng không để ý chuyện này nữa. Nhưng mà từ đó về sau tôi lại phát hiện trên mặt của cô ấy rất ít khi tươi cười, thường xuyên thất thần còn trở nên có chút nhút nhát. Buổi tối ngủ đều cuộn tròn vào trong ngực của tôi, thời điểm tôi muốn cùng cô ấy gần gũi cô ấy đều có chút hoảng sợ, theo bản năng muốn tránh né tôi. Tôi hỏi cô ấy làm sao, cô ấy nói không có việc gì, tôi cũng sơ suất bởi vì tôi tin tưởng nếu thật sự có việc gì cô ấy nhất định sẽ nói với tôi. Cứ như vậy trải qua hai tháng."

"Có một ngày, tôi đi làm về nhìn thấy sắc mặt cô ấy trắng bệch không có một tia huyết sắc, tiếng tôi mở cửa cũng dọa đến cô ấy. Tôi hỏi cô ấy làm sao, cô ấy vẫn nói không có việc gì như trước, nhưng mà tôi nhìn ra cô ấy có việc, có điều cô ấy không nói tôi cũng không ép hỏi. Sau đó cô ấy nói cô ấy không thoải mái, tôi bảo cô ấy nghỉ phép, thế nhưng mấy ngày kế tiếp cô ấy vẫn đều thần hồn nát thần tính, có tiếng điện thoại, tiếng đập cửa cô ấy đều chạy đến cướp lấy, sợ tôi sẽ tiếp. Cô ấy rất khác thường rốt cuộc khiến cho tôi chú ý đến, lúc ấy tôi còn đoán có phải cô ấy có người đàn ông khác ở bên ngoài không, cho nên tôi quyết định lặng lẽ theo dõi cô ấy." Trên mặt của anh lộ ra biểu tình hối hận.

Thích Vi Vi nghe mà mơ hồ, rốt cuộc vợ của anh ta xảy ra chuyện gì? Nhưng mà khẳng định không phải là ngoại tình.

"Tôi vô cùng hi vọng tôi chưa từng theo dõi cô ấy, vĩnh viễn không biết chuyện này, nhưng mà trên đời không có hối hận. Tôi theo dõi cô ấy hai ngày không phát hiện ra cô ấy cùng người đàn ông khác gặp nhau, lại phát hiện cô ấy đi đến đồn cảnh sát, tôi thấy rất kỳ quái nên chờ sau khi cô ấy rời đi tôi liền đi vào. Chính vì lần đi vào này khiến tôi cùng cô ấy bị đẩy đến vực sâu thống khổ." Anh dùng tay chà xát mặt.

Thích Vi Vi nhận ra anh thật sự rất thống khổ, thật rối rắm, không khỏi hỏi: "Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?"

Hồi lâu Cao Vĩ mới lên tiếng: "Đồn cảnh sát bắt được một tên tội phạm cưỡng hiếp, cướp bóc, giết người đã gây án rất nhiều. Hắn đã giết chết hai người phụ nữ, đâm bị thương ba người, theo lời khai của hắn, hắn gây án nhiều nhưng duy nhất có một người không phản kháng chính là vợ của tôi, nên khiến cho hắn có ấn tượng rất sâu cũng nhớ kỹ tên của cô ấy. Bởi vì lúc ấy hắn cướp đi trong ví có chứng minh thư của cô ấy, cho nên cảnh sát mới tìm được cô ấy đi làm chứng. Thế tôi mới biết được nguyên nhân vì sao vào buổi tối hai tháng trước cô ấy lại chật vật như vậy, thì ra ..." Anh không nói nổi lên lời.

Thích Vi Vi cũng hoàn toàn hiểu được rồi, thì ra cô ấy gặp phải tên lưu manh: "Thế nhưng vì sao cô ấy lại phải bỏ đi? Chẳng lẽ là sau khi anh biết không thể tha thứ cho cô ấy sao? Hay là đã xảy ra chuyện gì?"

"Đúng vậy, tôi không thể tha thứ cho cô ấy, tôi càng hận cô ấy không phản kháng, vì sao cô ấy không phản kháng? Vì sao để yên cho kẻ khác làm nhục? Nghĩ tới những điều này trong lòng tôi cảm thấy ghê tởm giống như ăn phải con ruồi vậy. Tôi bắt đầu không có cách nào đối mặt với cô ấy, nhìn thấy cô ấy tôi liền nhớ lại tình cảnh cô ấy trở về đêm đó, trong lòng cảm thấy phiền muộn. Cũng không khỏi tức giận với cô ấy nhưng mà cô ấy vẫn chịu đựng, thật cẩn thận chăm sóc tôi, lấy lòng tôi, giống như là đang chuộc tội, nhưng mà cô ấy hoàn toàn không biết tôi cái gì cũng biết hết."

Nghe đến đó Thích Vi Vi đột nhiên không biết nên nói cái gì. Anh nói rất đúng, vì sao cô ấy không phản kháng? Vì sao lại buông xuôi? Hay là tình huống lúc đó cô ấy không thể phản kháng?

"Tôi càng ngày càng không thể chấp nhận cô ấy, mỗi một lần nhìn thấy cô ấy tôi đều nhớ đến cái buổi tối dơ bẩn kia. Tôi càng hận vì sao cô ấy không phản kháng? Nếu cô ấy phản kháng có lẽ kết quả sẽ không giống như vậy. Tôi đem việc này đặt ở trong lòng, không thể nói với người khác bởi vì đây là sự sỉ nhục của đàn ông. Mỗi một lần cô ấy đến gần tôi, tôi đều chán ghét đẩy cô ấy ra, cô ấy nhận ra, cô ấy rất đau lòng hỏi tôi vì sao, lời nói đến bên miệng rồi tôi lại không nói nên lời, chỉ nói là phiền. Rốt cuộc có một lần, sau khi say rượu tôi về nhà, tôi nổi giận, nhìn cô ấy, khuôn mặt kia đã từng là khuôn mặt thuần khiết nhất, tôi điên cuồng xô cô ấy loạng choạng, chất vấn cô ấy vì sao cô ấy không phản kháng. Cô ấy kinh hoảng, cuối cùng cô ấy cũng hiểu được vì sao mấy ngày nay tôi không khỏi xa lánh, không khỏi tức giận. Nhìn thấy cô ấy rơi lệ liên tục tôi không phải đau lòng mà là ghê tởm bèn lớn tiếng quát bảo cô ấy cút đi.

Ngày hôm sau khi tôi mơ mơ màng màng tỉnh lại, nghĩ đến chuyện tối hôm qua, lại thấy cô ấy cười chuẩn bị bữa sáng cho tôi, tôi nghĩ là tối hôm qua chỉ là một giấc mộng của tôi, cho nên tôi cũng không nhắc tới. Nói thật cô ấy là một người vợ không thể chê vào đâu được, tôi vẫn không muốn rời xa cô ấy, tôi thật sự yêu cô ấy.

Cứ như vậy cho đến một ngày khi tôi tan sở về đến nhà thấy trong nhà vắng vẻ, đã dọn dẹp không nhiễm một hạt bụi, trong phòng không có bóng dáng của cô ấy chỉ có một cái USB đặt ở trên bàn, tôi chưa thấy qua cái USB kia bèn mở máy tính cắm vào.

Tài liệu không có tên, tôi kích chuột vào."

Thích Vi Vi biết cô ấy nhất định là vì tuyệt vọng nên bỏ nhà đi, nhưng mà mình cũng muốn biết vì sao cô ấy lại không phản kháng, thông thường dưới tình huống này, mọi người bình thường sẽ phản kháng.

"Chồng yêu, em ngậm nước mắt viết phong thư này cho anh. Năm tháng nay mỗi ngày em đều ăn không ngon ngủ không yên, trong lòng sợ hãi anh sẽ biết. Thì ra anh sớm đã biết, em giấu diếm cũng không có ích nữa, rốt cuộc em cũng hiểu được vì sao anh lại đối xử với em như vậy, em không trách anh, em hiểu anh ...

Vào buổi tối năm tháng trước, sau khi em cùng đồng nghiệp chia tay liền bắt xe về nhà, bởi vì uống rượu lên dạ dày có chút khó chịu, khi chỉ còn cách nhà có một con đường em thật sự không nhịn được nữa liền bảo lái xe dừng xe thanh toán tiền để cho anh ta đi rồi chạy đến ven đường nôn ra. Em nghĩ nôn xong sau đó đi về nhà lại thật không ngờ ở chỗ tối có một bàn tay đen vươn về phía em.

Hắn ta lấy tay bóp cổ em, dùng dao chỉa vào bụng em, nói em không được cử động, giây phút này em hoàn toàn tỉnh rượu, đành phải theo hắn đi đến chỗ tối bên cạnh, cũng muốn tìm cơ hội để trốn thoát. Hắn bảo em cởi quần áo ra, em từ từ cởi, muốn tìm cơ hội kết quả lại bị hắn biết được, dao nhọn của hắn cắt vào tay em, uy hiếp em, nói nếu muốn sống phải nghe theo lời hắn nếu không hắn sẽ giết em. Hắn còn nói hắn đã giết một người, dù sao một người cũng chết, hai người cũng chết, hắn không sợ gánh thêm một cái mạng. Em lại sợ hãi, một khắc này trong đầu của em đột nhiên hiện ra hình ảnh của anh và con trai của chúng ta,

nếu em chết đi thì con chúng ta phải làm sao đây, em không thể để cho con mình không có mẹ, cho nên em từ bỏ giãy dụa.

Khi hắn tiến vào, khoảnh khắc này em thật sự cảm thấy cực kỳ dơ bẩn, em cắn răng buộc mình nhắm mắt thừa nhận giây phút này. Em đã nghĩ qua cái chết nhưng mà nếu chết em sẽ không thấy được con của mình cùng người chồng yêu thương của mình, rốt cuộc em vẫn là chịu đựng.

Về đến nhà em nói dối với anh, nhưng mà em cảm thấy mình thật có lỗi với anh, phản bội anh. Em không có cách nào làm cho hình ảnh kia biến mất ở trong đầu, mỗi một đêm sau khi anh ngủ say em đều một mình trộm khóc, may mắn anh cái giì cũng không biết. Vẫn như trước quan tâm em, yêu em.

Một tháng đã qua, hai tháng đã qua, trái tim em rốt cuộc cũng bình phục lại, muốn quên đi chuyện này, không muốn làm cho nó ảnh hưởng đến cuộc sóng của chúng ta, nhưng thật không ngờ một cuộc điện thoại lại phá tan tất cả mọi chuyện.

Ngày đó, khi em đang làm việc đột nhiên có người ở đồn cảnh sát đến tìm em, nói là muốn em giúp họ phá án. Lúc ấy trong lòng em liền trở nên hoảng sợ, khi em đi vào nhìn thấy chứng minh thư đã mất từ hai tháng trước, em đã hiểu rõ, thiếu chút nữa ngất xỉu. Có điều may mắn chính là ác giả ác báo, hắn rốt cuộc bị trừng phạt, nhưng mà cái ác mộng kia giống như lại quay lại một lần nữa ở trong đầu em, trở nên rõ ràng. Không hiểu tại sao em cảm thấy sợ hãi, sợ anh sẽ biết, sợ mọi người sẽ biết. Hơn thế nữa, em đồng thời phát hiện ra anh hay tức giận với em.

Rốt cuộc sau khi anh uống say anh bộc phát ra, cuối cùng em cũng hiểu rõ thì ra anh đã biết, chuyện gì anh cũng biết. Anh chỉ là đè nén ở trong lòng, không thể tiêu tan, không thể nói với ai, người vợ của anh từng thuần khiết như vậy, giờ phút này dơ bẩn biết bao nhiêu, lòng tự ái của anh khiến cho anh không thể chấp nhận em…….

Anh chất vấn em vì sao không phản kháng, em chỉ có một câu, bởi vì em sợ chết, em sợ không thấy được anh cùng con nữa. Chẳng lẽ em chết đi thật sự sẽ khiến cho anh cảm thấy có được tôn nghiêm, có được mặt mũi sao.

Ông xã, em phải đi, em đi để từ từ suy nghĩ xem có phải em đã thật sự làm sai rồi không? Đơn ly hôn anh có thể kí trước chờ em quay về."

"Cô Thích, cô có thể hiểu được không? Là trong sạch quan trọng hay là mạng sống quan trọng? Nếu như là cô, cô sẽ lựa chọn như thế nào?" Cao Vĩ nhìn cô hỏi.

"Tôi không biết, đối với phụ nữ mà nói trong sạch rất quan trọng, nhưng mà mạng sống cũng rất quan trọng." Thích Vi Vi không thể cho anh đáp án. Chuyện này cô cũng không tưởng tượng được, nếu như mình gặp chuyện này mình nên làm cái gì. Là bảo trọng mạng sống hay là liều chết ôm lấy trong sạch, cô không thể ình đáp án.

"Cô không biết nhưng mà tôi biết." Cao Vĩ đột nhiên nói.

Thích Vi Vi nhìn anh: "Vậy anh nói cái gì quan trọng nhất?"

"Chuyện này còn phải nói sao, có cái gì quan trọng hơn so với mạng sống." Ngữ khí của anh không có chút chần chờ nào, nhìn thấy trong ánh mắt của cô có sự khó hiểu, lúc này mới nói thêm: "Sau khi vợ tôi rời đi, tôi vốn tưởng rằng tôi sẽ rất nhẹ nhàng nhưng mà tôi đã sai. Những ngày không có cô ấy, tôi sống một cuộc sống rối tinh rối mù, không ai chuẩn bị quần áo cho tôi, không ai chuẩn bị bữa sáng cho tôi, không ai bắt tôi tắm rửa, không ai giúp tôi dọn dẹp phòng, càng không có ai lắng nghe tôi nói về phiền não công việc, cũng không có ai đưa ra ý kiến cho tôi. Càng không có người trò chuyện với tôi, không có ai yêu tôi, không có ai yêu con, không có ai cùng tôi chia sẻ sự vui sướng, không có ai cùng tôi chia sẻ sự khổ sở. Lúc này tôi mới nhận ra cô ấy là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của tôi.

Cũng đột nhiên tỉnh ngộ lại, nếu như lúc trước cô ấy mà phản kháng, nếu mạng sống của cô ấy kết thúc, vậy tôi cùng với con trai phải làm sao đây. Tôi lập tức trở nên rất sợ hãi."

148. Chương 148: Tìm Mẹ

Thích Vi Vi nhìn thấy giờ phút này anh hối hận thống khổ không dứt, sớm biết có ngày hôm nay thì sao lúc trước còn làm. Con người bao giờ cũng mất đi rồi mới biết quý trọng, tuy nhiên cô không muốn tiếp tục xát muối lên vết thương của anh, bèn nói: "Cho nên anh mới dẫn theo con trai đi tìm cô ấy sao?"

"Đúng vậy." Cao Vĩ gật đầu. "Tôi hẳn là nên cảm ơn cô ấy. Cám ơn cô ấy vào thời điểm mấu chốt nhất đã bảo vệ mạng sống, để cho tôi không đến mức mất đi người vợ xinh đẹp, con trai không mất đi người mẹ yêu quý. Cô ấy nói rất đúng, mạng sống so với mặt mũi quan trọng hơn, chỉ là tôi tỉnh ngộ quá muộn. Cô ấy đã bỏ đi, cô ấy cũng xin từ chức ở cơ quan, bỏ đi không chút tin tức."

"Vậy vì sao anh lại đến đây tìm cô ấy?" Thích Vi Vi không hiểu. Nơi này cách Thượng Hải rất xa, huống chi sau khi cô ấy bỏ đi có thể đi rất nhiều nơi khác.

"Bởi vì trước kia cô ấy vẫn luôn nói muốn đến nơi này, chẳng qua là bởi vì tôi bận quá cho nên mãi vẫn chưa đi được. Hơn nữa, tôi có dự cảm mãnh liệt cô ấy ở chỗ này, là một loại thần giao cách cảm, cho nên tôi đem theo con trai đến tìm cô ấy cầu xin sự tha thứ của cô ấy." Cao Vĩ nói.

"Vậy anh cứ không có mục đích như vậy mà tìm thì cần phải tìm đến khi nào?" Thích Vi Vi hỏi. Nơi này rất lớn, đừng bảo là không ở cùng một chỗ, cho dù ở cùng một chỗ cũng có thể lướt qua nhau.

"Đến lúc nào thì đến. Tôi đã quyết tâm không tìm được cô ấy, tôi tuyệt đối không quay về. Nơi này tìm không thấy tôi sẽ tìm ở nơi khác. Dù sao nhất định phải tìm được cô ấy, có lòng thì sẽ thành, tôi tin tưởng nhất định sẽ tìm được cô ấy." Ánh mắt Cao Vĩ kiên định.

"Thế nhưng anh mang theo Tiểu Minh như vậy cũng không phải là một biện pháp hay." Thích Vi Vi lo lắng nói. Đột nhiên hai mắt tỏa sáng, nói: "Tôi có một biện pháp có thể khiến cho cô ấy tự động xuất hiện, không biết anh có nguyện ý không?"

"Biện pháp gì?" Cao Vĩ nhìn cô, cảm thấy có một tia hi vọng.

"Dùng Tiểu Minh, người cô ấy quan tâm nhất, yêu nhất nhất định là Tiểu Minh. Nếu nhìn thấy Tiểu Minh xảy ra chuyện gì cô ấy nhất định sẽ xuất hiện." Thích Vi Vi đặc biệt tự tin nói, tình yêu của người mẹ đối với con mình là lớn hơn tất cả mọi thứ.

"Tiểu Minh? Dùng Tiểu Minh như thế nào?" Cao Vĩ không hiểu nhìn cô.

"Như thế này." Thích Vi Vi nói với anh kế hoạch của mình.

"Như vậy có được không?" Cao Vĩ nghe xong kế hoạch của cô, không thể xác định.

"Anh yên tâm, chỉ cần cô ấy ở đây nhất định sẽ thành công. Tin tôi đi." Thích Vi Vi nói.

"Được rồi, vậy nghe lời cô thử một lần." Cao Vĩ rốt cuộc gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

****

Thích Vi Vi dẫn Tiểu Minh đi đến nơi tập trung nhiều du khách nhất và dặn dò: "Tiểu Minh, chút nữa con phải dùng hết sức khóc. Người ta hỏi con, con hãy nói là con không tìm thấy ba."

"Vâng. Nhưng vì sao ạ?" Tiểu Minh ngẩng đầu nhìn cô.

"Con có muốn gặp mẹ không?" Thích Vi Vi ngồi xổm xuống hỏi.

"Có ạ, con muốn gặp mẹ." Bé dùng sức gật đầu, chớp mắt hỏi: "Khóc là có thể tìm được mẹ ạ?"

"Đúng vậy, nếu con khóc thật thương tâm, mẹ thấy được sẽ đau lòng và sẽ đi ra gặp con, hiểu không?" Trong lòng Thích Vi Vi nghĩ, lừa trẻ con như vậy không biết có đúng không nữa.

"Vâng, vậy con sẽ dùng sức khóc." Tiểu Minh rất hiểu chuyện nói.

"Oa oa" Vừa dứt lời bé liền khóc lớn lên, khiến cho Thích Vi Vi sững người. Nước mắt trẻ con sao lại chảy được nhanh như vậy chứ. Cô cũng lập tức tiến vào trong những người đã nhìn thấy để hỏi: "Mọi người có nhìn thấy một người đàn ông cao như thế này, khoảng ba mươi mấy tuổi không?"

“Không thấy. Sao vậy?” Mọi người tò mò hỏi.

“Anh ấy nhờ tôi trông hộ con trai một lát nhưng mà đã qua mấy tiếng đồng hồ rồi còn không thấy anh ta trở về. Đứa bé đang khóc tìm ba ba kia kìa.” Bộ dạng cô rất lo lắng hỏi.

“Ba ba, con muốn ba ba.” Tiểu Minh rất biết phối hợp.

Mọi người nhìn bé, bắt đầu bàn luận sôi nổi: ” Đứa bé xinh đẹp như vậy hẳn là sẽ không bị bỏ rơi, có thể có chuyện gì xảy ra làm cho anh ta chậm trễ không?”

“Có khả năng, tuy nhiên cũng không loại trừ là cố ý bỏ rơi ở đây. Đợi một chút …”

“Cô đừng vội. Nếu không thì đem đứa bé giao cho đồn cảnh sát để cho bọn họ đi tìm.” Có người đề nghị nói.

“Không được, chẳng may cha của bé chỉ là có chuyện chưa thể đến được, nếu tôi mang đứa bé giao cho người khác thì thật là không có trách nhiệm. Cho nên tôi muốn chính mình dẫn bé đi, nhìn thấy ba của bé đến đón bé.” Thích Vi Vi lập tức cự tuyệt.

Mọi người nhìn cô, không nghĩ đến cô là một người rất có trách nhiệm, lúc này mới nhắc nhở nói: “Nếu không thì nhờ loa phát thanh đi.”

Hai mắt Thích Vi Vi tỏa sáng, chủ ý tốt như vậy sao vừa rồi cô lại không nghĩ đến, lập tức cảm ơn: “Cảm ơn mọi người, tôi phải đi đây.” Nói xong cầm tay Tiểu Minh chạy đi.

“Các du khách chú ý! Bây giờ có một thông tin quan trọng, có một bé trai tên là Cao Minh bị thất lạc ba, mong ba của bé sau khi nghe được tin tức lập tức đến đây. Cũng mong người thân, quen biết bé Cao Minh giúp đỡ chuyển lời, hiện tại bé rất lo lắng và mong đợi.”

Thích Vi Vi dẫn theo bé ngồi ở trong phòng truyền tin, tin tức này đã thông báo được hai giờ, cứ mười phút lại phát lại một lần nhưng mà cho đến bây giờ vẫn không có người xuất hiện.

“Dì, dì nói mẹ sẽ xuất hiện chứ?” Tiểu Minh ngẩng đầu nhìn cô.

“Sẽ, nhất định sẽ. Chúng ta phải kiên nhẫn chờ.” Thích Vi Vi ôm bé vào trong lòng, lại lo lắng nếu mẹ của bé ở nơi này hẳn là nghe được cũng nên tới rồi. Chẳng lẽ cô ấy không có ở đây sao?

Một mực chờ đến buổi tối cũng không có ai xuất hiện, cô không có cách nào đành phải dẫn Tiểu Minh trở về khách sạn.

“Ba ba.” Vừa vào phòng Tiểu minh liền bổ nhào vào trong ngực của anh.

“Tiểu Minh ngoan.” Cao Vĩ ôm bé vào trong ngực, nhìn cô hỏi: “Không có thu hoạch phải không?”

“Đúng vậy, không có. Tôi nghĩ chắc là cô ấy không ở nơi này, nếu ở thì nhất định sẽ xuất hiện rồi. Tuy nhiên chúng ta cũng không thể bỏ cuộc, ngày mai đợi thêm một ngày.” Thích Vi Vi nói.

“Được, cũng chỉ có thể như vậy. Cô cũng rất mệt rồi, nhanh đi nghỉ ngơi đi.” Cao Vĩ nói.

“Vậy tôi đi trước, anh cũng nghỉ ngơi sớm đi.” Thích Vi Vi xoay người rời đi.

Quay về phòng tắm rửa sạch sẽ, cô nằm ở trên giường lăn qua lộn lại cũng không ngủ được. Nếu mẹ của Tiểu Minh không ở nơi này vậy phải làm sao? Nếu thật là như vậy, thì chỉ có thể tìm đài truyền hình, nhưng mà không biết Cao Vĩ có đồng ý không.

Có điều mình thật sự rất hi vọng thay Tiểu Minh tìm được mẹ, đứng dậy xuống giường mở ra rèm cửa nhìn thấy những ngôi sao trên bầu trời. Cô đã rời đi hơn mười ngày rồi, không biết mẹ thế nào, dạo này có tốt không?

Còn có Thiên Tứ, có đi tìm mình không? Anh có giải thích với mọi người trong nhà không? Lấy điện thoại di động ra muốn gọi điện cho Tiểu Tiểu, nhưng mà cô lại buông xuống, quên đi, cô đã ra đi rồi thì nên hoàn toàn thả lỏng, chẳng may Tiểu Tiểu nói với cô, mẹ rất nhớ cô thì cô nên làm sao bây giờ? Quay về sao? Cho nên tốt nhất là không gọi.

149. Chương 149: Lo Lắng Bá Đạo

Thích Vi Vi đang mơ mơ màng màng thì bị một trận đập cửa khiến cho giật mình tỉnh lại, chẳng lẽ lại là Tiểu Minh xảy ra chuyện gì? Nhanh chóng đứng dậy mở cửa liền nhìn thấy ngoài cửa xuất hiện một người phụ nữ cao gầy khoảng ba mươi tuổi, vẻ mặt lo lắng.

Không đợi cô mở miệng cũng đã lo lắng nói trước: "Xin hỏi cô có phải là Thích Vi Vi không? Tiểu Minh ở chỗ cô sao? Thằng bé thế nào rồi?"

"Cô là ..." Thích Vi Vi nhìn cô, lập tức liền đoán được. Là ai có thể quan tâm đứa bé như vậy? Không phải là mẹ thì còn có thể là ai. Cô ấy chắc chắn chính là vợ của Cao Vĩ, Hồ Khiết.

"Tôi là mẹ của Tiểu Minh, bé có còn ở đây không?" Hồ Khiết chờ không được, vội đi vào trong phòng tìm kiếm khắp nơi lại không nhìn thấy bóng dáng của con trai, nhìn cô lại hỏi: "Con trai tôi đâu rồi? Có phải được cha của nó đón đi rồi không?" Nếu là như vậy ít nhất mình có thể yên tâm.

"Sao cô không hỏi vì sao bé lại xuất hiện ở đây?" Thích Vi Vi nhìn cô.

"Cái gì?" Hồ Khiết ngây ra một lúc, không hiểu ý tứ trong lời nói của cô.

"Tiểu Minh là đến để tìm mẹ, bé nói mẹ không cần bé, bé rất nhớ mẹ." Thích Vi Vi cũng không tin cô thật sự muốn rời xa con mình.

"Cô quen Tiểu Minh? Thật ra cô là ai?" Hồ Khiết rất thông minh, từ trong lời nói của cô đã nghe được một chút tình hình cụ thể, cảnh giác nhìn cô chằm chằm.

"Cô muốn biết sao? Vậy ngồi xuống nói chuyện đi." Thích Vi Vi rót cho cô một ly nước.

"Cô nói cho tôi biết trước, Tiểu Minh có khỏe không?" Hiển nhiên Hồ Khiết càng quan tâm chuyện này hơn.

"Bé tốt lắm, cô không cần lo lắng." Thích Vi Vi nói.

Lúc này Hồ Khiết mới nhìn cô: "Cô cố ý đúng không? Tiểu Minh căn bản không bị lạc, là cô cố ý dụ tôi tới, phải không?"

"Cô rất thông minh. Đúng vậy, là tôi cố ý. Tuy nhiên tôi không có mục đích gì khác, tôi chỉ muốn gọi người một nhà đoàn viên, bởi vì bọn họ tìm cô quá vất vả. Một mình cô ở nơi này, cuộc sống không khổ cực sao?" Thích Vi Vi nhìn thấy sắc mặt cô tiều tụy, biết cuộc sống của cô cũng nhất định không tốt.

"Cô biết chuyện giữa chúng tôi? Cao Vĩ nói với cô sao?" Hồ Khiết kinh ngạc nhìn cô, rốt cuộc cô là ai? Có quan hệ gì với Cao Vĩ? Nếu không, sao anh lại đem chuyện bí mật như vậy nói cho cô biết.

"Cô không cần kinh ngạc, tôi biết chuyện cũ của hai người nhưng mà tôi với Cao Vĩ chỉ là bạn bè bèo nước gặp nhau mà thôi. Bởi vì Tiểu Minh nên mới quen biết, có lẽ cũng bởi vì là người lạ nên anh ấy mới có thể nguyện ý nói cho tôi biết." Lúc này Thích Vi Vi mới đem chuyện mình cùng Tiểu Minh quen biết, sau đó Tiểu Minh bị bệnh, mình giúp đỡ ra sao kể hết với cô.

"Tiểu Minh." Hồ Khiết khóc, khóc vô cùng thương tâm, từ sau khi bỏ nhà đi, mỗi ngày cô đều nhớ đến Tiểu Minh.

"Đừng khóc, chuyện này cũng không thể trách cô. Tôi hiểu được nỗi khổ trong lòng cô." Thích Vi Vi đưa khăn giấy cho cô. "Bây giờ Cao Vĩ đã hối hận rồi, nên mới ngàn dặm xa xôi đến tìm cô."

Lúc này Hồ Khiết mới lau nước mắt, nhìn cô hỏi: "Cao Vĩ có thể đem chuyện bí mật như vậy nói cho cô biết, tôi nghĩ là cô quả thật xứng đáng để người ta tin tưởng. Tôi không biết anh ấy đã nói chuyện cũ của tôi với cô như thế nào, cô đã biết tôi cũng không muốn nói nhiều, tôi muốn gặp anh ấy, được không?"

"Cô quan tâm anh ấy như vậy thì tự mình đi nhìn anh ấy đi. Bọn họ ở ngay bên cạnh, tôi dẫn cô sang." Thích Vi Vi đứng dậy nói. Chuyện giữa bọn họ thì phải để chính bọn họ giải quyết, cô là người ngoài không nên nhúng tay vào.

“Tôi …” Hồ Khiết hơi chần chờ, cô còn không nghĩ đến đối mặt với anh thế nào.

“Đi đi.” Thích Vi Vi giữ chặt cô: “Sớm hay muộn hai người cũng phải gặp mặt, huống chi bây giờ anh ấy đến tìm cô, cô không muốn nghe xem anh ấy muốn nói gì với cô sao?”

Không để cho cô có cơ hội cự tuyệt, kéo cô liền đi đến phòng bên cạnh, đưa tay gõ cửa.

Cửa mở, Cao Vĩ nhìn đến vợ mình đứng ở ngoài cửa, ánh mắt chăm chú khóa chặt vào người cô. Hồ Khiết cũng nhìn anh, hốc mắt chậm rãi đong đầy nước mắt, sau đó thi nhau rơi xuống. Theo đó là hai người ôm siết lấy nhau.

“Em sống có tốt không?”

“Anh thì sao? Anh sống tốt không? Tiểu Minh được không?”

“Không có em, cha con anh sao có thể tốt được.”

Nghe bọn họ nói chuyện, ánh mắt Thích Vi Vi cũng có chút ướt át. Cô biết mình đứng ở chỗ này là dư thừa liền xoay người trở về phòng.

Ngồi ở trên giường cô không có ý muốn ngủ, nhìn đồng hồ đã sắp sáu giờ, tính nhẩm ngày, hai ngày này Tiếu Tiếu sinh em bé, không biết cô ấy sinh con trai hay con gái. Mình hẳn là nên hỏi thăm một chút, nghĩ vậy mở điện thoại đã tắt từ lâu ra.

Thế nhưng di động vừa mới mở ra, tin nhắn liền vang không ngừng.

Hoàng Thiên Tứ: “Vi Vi, em ở đâu vậy? Nhanh trở về đi, đừng làm anh lo.”

Tiếu Tiếu: “Vi Vi, có khỏe không? Mình rất lo cho cậu, tuy nhiên mình tin cậu nhất định sống rất tốt.”

Bà Thích: “Vi Vi, con trở về đi, mẹ không ép con, mẹ chỉ cần con bình an trở về.”

Mẹ, ánh mắt cô đau xót, nước mắt suýt chút nữa liền rơi xuống.

Uông Hạo Thiên: “Vi Vi, em đang ở đâu vậy? Anh đã biết em mang thai, em mau trở về đi, anh sẽ cho em và con sự công bằng.”

Thích Vi Vi kinh hãi, cái gì? Anh biết mình mang thai? Ai nói cho anh biết? Không, chuyện này đã không còn quan trọng nữa, tiếp tục nhìn xuống.

“Anh cùng với Daisy đã ly hôn, em trở về chúng ta có thể kết hôn. Anh rất mong đợi con của chúng ta, bây giờ đã có chút khẩn cấp rồi.”

Trong lòng cô run lên, anh và Daisy ly hôn, có thật không? Sao Daisy lại đồng ý? Hay là anh chỉ muốn làm ình trở về?

“Vi Vi, anh rất nhớ em, con có khỏe không?”

“Đã mười ngày vẫn không có tin tức của em, anh sắp phát điên rồi, em có biết anh lo lắng cho em nhiều thế nào không? Lo lắng em ở bên ngoài ăn không ngon, ở không tốt, có khỏe không. Em không cần tiếp tục tra tấn anh.”

“Bây giờ là mười hai ngày, anh sắp không kiên nhẫn nổi nữa rồi. Em mà còn không quay về, anh sẽ làm cho cả thế giới đi tìm em.”

“Đã mười lăm ngày rồi, Thích Vi Vi, em mau lăn trở về cho anh, em nghe thấy không?”

“Bây giờ là một tháng, Thích Vi Vi, em chờ đó, em dám mang theo con của anh bỏ đi, chờ xem khi trở về anh xử lý em ra sao.”

Ngữ khí càng ngày càng không kiên nhẫn, cũng càng ngày càng bá đạo, Thích Vi Vi vừa tức vừa cười nói: “Chờ em trở về thì sẽ có lòng tốt nói cho anh biết, anh càng như vậy, em càng không quay về.”

Có điều, thấy giọng điệu lo lắng của anh, quan tâm như vậy làm lòng của cô rất ấm áp, nhìn tin nhắn, gần như mỗi ngày anh đều nhắn tin ình. Nhìn thời gian gần như cũng vào ban đêm, cô tin rằng anh nhất định lo lắng cho nên ngủ không ngon.

Nhớ anh quá, thật sự rất muốn gọi điện thoại cho anh, thế nhưng bản thân phải nói như thế nào, lại nên nói cái gì đây. Chỉ là cô không kiềm chế được chính mình muốn nghe giọng anh nên quyết định tùy theo lòng mình mà gọi điện thoại cho anh.

150. Chương 150: Cô Ở Vân Nam

Uông Hạo Thiên đứng ở trước cửa sổ thủy tinh sát đất trong phòng nhìn ra bên ngoài bầu trời đã có một vài tia sáng, anh lại một đêm không ngủ, cô biến mất đã hơn một tháng, không biết cô sống thế nào. Từ lúc ban đầu lo lắng đến phẫn nộ cho đến bây giờ lo lắng, giờ phút này chỉ còn lại một ý niệm trong đầu, cô bình an là tốt rồi.

Ring ring ring, di động ở trên bàn vang lên, anh lại hoàn toàn không động, cũng không có tâm tình nghe điện thoại, giống như không hề nghe được, vẫn như trước đứng ở nơi đó hút thuốc lá.

Thích Vi Vi cầm di động, nghe được tiếng chuông điện thoại vang không ngừng nhưng không có người nghe. Anh đang làm gì vậy? Ăn sáng hay là quên mang di động? Bèn cúp máy gọi điện thoại cho Tiếu Tiếu, trong lòng thầm nói 'không phải là em không gọi, là anh không nghe, đừng trách em.'

"Vi Vi, là cậu sao? Thật là cậu sao? Cậu sống có tốt không?" Đàm Tiếu Tiếu nghe được giọng cô thật ngạc nhiên vui mừng.

"Là mình." cô cười: "Mình rất khỏe, cậu khỏe không? Sao rồi, cậu đã sinh chưa?"

"Vẫn chưa đâu, đứa bé này phỏng chừng đang đợi người mẹ nuôi là cậu đó, bằng không sao mãi vẫn không chịu ra." Đàm Tiếu Tiếu nói đùa.

"Phỏng chừng một tháng nữa mình mới trở về đó, không thì cậu nói với con nuôi của mình bảo nó chờ mình một tháng nữa, mẹ nuôi mang quà về cho nó." Thích Vi Vi cũng theo cô nói đùa.

"Tốt, mình thương lượng với nó một chút." Đàm Tiếu Tiếu nghe được tâm tình của cô không tồi, cũng thấy yên lòng.

"Mẹ mình khỏe không? Thiên Tứ khỏe không?" Lúc này Thích Vi Vi mới hỏi, mặc dù thông suốt nhưng mà vẫn rất bận lòng.

"Cậu yên tâm, bây giờ vẫn tốt lắm. Chỉ là dì rất lo lắng cho cậu, nếu cậu nghĩ thông suốt thì nhanh chóng trở về đi. Cậu biết không, Uông Hạo Thiên cùng Daisy ly hôn rồi, chính là vì cho cậu cùng đứa bé một danh phận đó. Hiện tại toàn bộ vấn đề đều được giải quyết, cậu còn không muốn trở về sao?" Đàm Tiếu Tiếu hỏi.

"Mình biết rồi, tuy nhiên không phải mình không muốn trở về mà là cuộc sống ở nơi này rất thư thái, cảm thấy chưa từng trải qua thả lỏng cùng thoải mái như vậy cho nên vẫn chưa muốn trở về, muốn ở nhiều thêm vài ngày, dù sao khó được đi ra ngoài." Thích Vi Vi nói.

"Nếu như vậy thì mình không miễn cưỡng cậu. A …" Đàm Tiếu Tiếu còn chưa nói xong đột nhiên kêu to lên.

"Tiếu Tiếu, cậu làm sao vậy? Có phải sắp sinh không?" Thích Vi Vi chấn động, lo lắng hô: "Mau đi bệnh viện."

"A! Mình vẫn đang ở bệnh viện. Bụng đau quá." Đàm Tiếu Tiếu tiếp tục kêu to.

"Vậy cậu mau gọi bác sĩ." Thích Vi Vi vừa mới nói xong cũng nghe được bên trong truyền đến thanh âm hỗn loạn.

"Tiếu Tiếu, sao vậy? Bác sĩ, cô ấy sắp sinh."

"Để tôi xem xem, chịu đựng. Không sao, vẫn còn sớm."

Là giọng nói của Lý Tường cùng một người lạ, chắc là của bác sĩ, lúc này cô mới yên tâm cúp điện thoại, chợt nghe đến tiếng đập cửa, cô sửng sốt tắt điện thoại di động.

Uông Hạo Thiên hút hết thuốc, nhìn đồng hồ sắp đến tám giờ, mặc áo khoác vào, tiện tay cầm lấy di động vô ý nhìn qua màn hình liếc mắt một cái, nhìn thấy có cuộc gọi nhỡ lại là tên của Thích Vi Vi.

Là cô ấy, cô ấy gọi điện thoại đến. Anh giật mình, càng hối hận bản thân mới vừa rồi không nghe điện thoại, lập tức gọi lại, nghe thấy hết lần này đến lần khác là "Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy."

"Bộp." Anh tức giận lập tức cầm điện thoại ném ra ngoài. Đáng chết, cô không thể đợi một chút sao, tâm tình vốn dĩ đã buồn bực, bởi vì điện thoại của cô càng thêm trở nên buồn bực.

Thích Vi Vi mở cửa liền nhìn thấy một nhà Cao Vĩ đứng ở cửa, Tiểu Minh lập tức cao hứng nói: "Dì, dì xem, mẹ con đã về rồi, mẹ thật sự đã trở lại."

"Ừm, con vui không?" Cô cười khanh khách nhìn bé.

"Vui, thật vui. Mẹ không phải không quan tâm con." Tiểu Minh nói xong liền ôm cổ mẹ.

"Bảo bối, thật xin lỗi. Sau này mẹ cũng sẽ không rời xa con nữa." Hồ Khiết ôm chặt lấy bé, dán mặt vào khuôn mặt nhỏ nhắn của bé.

"Đúng vậy, một nhà chúng ta sau này cũng không xa nhau nữa." Cao Vĩ ôm bọn họ vào trong ngực.

Thích Vi Vi nhìn thấy dáng vẻ bọn họ hạnh phúc như thế thật hâm mộ nói: "Hai người thật hạnh phúc, tôi cảm thấy vui mừng thay hai người."

Hồ Khiết đưa con trai cho Cao Vĩ, cầm tay cô: "Cô Thích, cám ơn cô. Thật sự cám ơn cô."

"Không, hai người không cần cảm ơn tôi, tôi không làm gì cả, chỉ là dẫn dụ cô đến thôi. Nhìn thấy mọi người ở cùng nhau hạnh phúc như thế, tôi có cảm giác rất thành tựu. Vậy bây giờ hai người không phải là muốn trở về chứ?" Thích Vi Vi hỏi.

"Đúng vậy, chúng tôi đã đi quá lâu rồi nên cần phải trở về, dù sao trở về còn phải đi làm. Nhưng mà trước khi trở về muốn mời cô cùng đi chơi, có thể chứ?" Hồ Khiết nói.

"Đương nhiên có thể. Tôi đang lo không có ai đi chơi cùng đây, bây giờ có Tiểu Minh cùng chơi với tôi, tôi vui mừng còn không kịp." Thích Vi Vi mỉm cười đáp ứng.

"Con muốn cùng dì chơi hắt nước." Tiểu Minh hưng phấn nói.

"Không được, ngày mai con còn phải đi, không thể bị bệnh được." Thích Vi Vi lắc đầu với bé.

"Cả nhà con phải về, vậy dì thì sao? Có phải dì cũng cùng về nhà không?" Tiểu Minh chớp mắt hỏi.

"Dì không về, dì còn chưa chơi đủ đâu, cho nên Tiểu Minh chỉ có thể về nhà một mình, có điều, dì sẽ nhớ đến con." Thích Vi Vi nhìn bé, bé thật sự rất đáng yêu.

"Vậy được rồi, nhưng mà sau khi dì về, nhất định phải đến nhà của con chơi. Con sẽ đem sô cô la để dành cho dì ăn, đây chính là thứ con thích ăn nhất đó, con chưa bao giờ cho người khác ăn đâu nha." Tiểu Minh nói.

"Được, dì nhất định sẽ đến ăn sô cô la." Thích Vi Vi nắm bàn tay nhỏ bé của bé.

"Được rồi, bây giờ chúng ta cùng đi ăn điểm tâm sau đó đi ra ngoài chơi." Cao Vĩ nói.

"Được." Mọi người gật đầu.

Ngồi ở trên bờ cát nhìn hai cha con họ chơi đùa thật vui, Thích Vi Vi thật sự rất hâm mộ, nói với Hồ Khiết ở bên cạnh: "Cô có một gia đình thật hạnh phúc."

"Tôi cũng thấy rất hạnh phúc, tuy nhiên thật sự phải cám ơn cô, tôi còn không biết cô là người ở đâu?" Hồ Khiết hỏi.

"Bèo nước gặp nhau là duyên phận, người ở đâu cũng vậy thôi. Nếu chúng ta có duyên sau này nhất định sẽ gặp lại." Thích Vi Vi cũng không nói cho cô biết, không phải không muốn cùng cô trở thành bạn bè, mà

là mình đã biết bí mật của cô, bản thân biết cô nhất định không hy vọng chuyện cũ này bị người khác biết. Chỉ cần mọi người hạnh phúc, có biết hay không có gì khác nhau đâu chứ.

"Cô là một cô gái rất thông minh." Hồ Khiết hiểu rõ ý tứ của cô, nở một nụ cười tươi.

"Dì, đến đây chơi với con." Tiểu Minh chạy đến kéo cô.

"Được." Thích Vi Vi theo bé đi qua.

Cao Vĩ ngồi ở bên cạnh vợ mình, cô lấy tay thay anh lau mồ hôi trên đầu. Cao Vĩ thâm tình nhìn cô, ôm cô vào trong ngực, không nói gì cũng hiểu được tâm ý của nhau.

"Ông xã, chụp cho bọn em mấy tấm hình lưu làm kỷ niệm đi." Hồ Khiết nói, chạy đến bên người Thích Vi Vi và Tiểu Minh.

Cao Vĩ lấy điện thoại di động ra, bởi vì thời điểm đến không phải là muốn du lịch cho nên cũng có mang máy chụp ảnh theo, bây giờ đành phải dùng di động chụp ảnh.

Sáng sớm Thích Vi Vi liền lưu luyến không rời tiễn cả nhà bọn họ đến sân bay, chờ sau khi bọn họ đi khỏi mới trở lại khách sạn. Lúc này chắc Tiếu Tiếu đã sinh, không biết là con trai hay con gái, bèn nhanh chóng lấy điện thoại di động ra gọi.

Di động vừa mở, tin nhắn bên trong lại lập tức nhảy ra, cô vừa nhìn là Uông Hạo Thiên: "Thích Vi Vi, em tốt nhất bật điện thoại cho anh, nếu không tự gánh hậu quả."

Uy hiếp em? Vậy anh chờ đi, em mới không sợ đâu. Thích Vi Vi không để ý tới anh, trực tiếp gọi cho Đàm Tiếu Tiếu.

"Vi Vi à? Tiếu Tiếu đã sinh rồi, là một bé trai. Hiện đang nghỉ ngơi không tiện nghe điện thoại, đứa bé cùng cô ấy đều tốt lắm." Nghe điện thoại là Lý Tường, trong giọng nói không che giấu được vui sướng.

"Thật vậy sao? Vậy thì chúc mừng anh. Nếu Tiếu Tiếu đang nghỉ ngơi vậy em sẽ không quấy rầy cô ấy, khi nào trở về em lại đến thăm cô ấy." Nghe được cô đã sinh, Thích Vi Vi cũng rất vui mừng.

"Được, đúng rồi, Vi Vi, em mau trở về đi. Đừng khảo nghiệm kiên nhẫn của một người đàn ông, huống chi một mình em ở bên ngoài tất cả mọi người đều lo lắng cho em." Lý Tường nói.

"Em biết rồi, cám ơn anh. Em nghĩ mấy ngày nữa em sẽ trở về." Thích Vi Vi nói, thật sự là cô luyến tiếc rời đi nơi này.

"Được rồi, anh cúp máy đây."

"Vâng, chào anh."

Thích Vi Vi để điện thoại di động xuống, anh nói rất đúng, chính mình không nên đi khảo nghiệm tính kiên nhẫn của Uông Hạo Thiên. Anh đã vì mình mà ly hôn với Daisy, nhìn thấy Cao Vĩ cùng Hồ Khiết, cô cũng biết tình yêu thật sự rất trân quý, có điều nếu cô đã đi thì cô nên chơi thêm vài ngày, chân chính đi chơi, sau đó sẽ trở về.

Thượng Hải, công ty Uông thị.

Kỹ sư thiết kế công trình Cao Vĩ trở lại Thượng Hải, ngày hôm sau liền đến công ty đi làm.

"Kỹ sư, anh đã trở về. Anh mà không trở lại chúng tôi cũng không biết nên làm sao bây giờ. Đều chờ anh trở về trấn thủ đây." Mọi người vừa nhìn thấy liền nhiệt tình chào hỏi.

"Vất vả ọi người rồi. Xem xem, tôi mang ọi người rất nhiều đặc sản, mọi người chia ra mà ăn." Cao Vĩ cười cười, cầm đồ trong tay đặt trên bàn.

"Vân Nam." Một cô gái nhìn thấy mặt trên hộp đóng gói viết hai chữ này. "Kỹ sư, anh đi Vân Nam nơi đó rất đẹp phải không?"

"Đúng là rất đẹp, có cơ hội mọi người cũng đi thử xem, nơi đó núi đẹp, nước đẹp, mỹ nữ còn đẹp hơn." Cao Vĩ cười nói.

"À, kỹ sư, thì ra là nhìn mỹ nữ, anh không sợ chị dâu tức giận sao?" Đồng nghiệp trêu đùa anh.

"Vấn đề là chị dâu các anh cũng đi theo cùng nhìn mỹ nam." Tâm tình Cao Vĩ rất tốt, cùng bọn họ nói đùa.

"Kỹ sư, có ảnh chụp không? Em còn chưa nhìn thấy chị dâu đâu." Một cô gái hỏi.

"Ảnh chụp?" Cao Vĩ ngây ra một lúc: "Trong điện thoại có mấy tấm, mọi người nhìn xem."

Cô gái rất vui vẻ cầm lấy nhìn xem.

"Có chuyện gì mà náo nhiệt vậy?" Sở Thiên Lỗi đi đến.

"Sở quản lý, tôi đã trở về." Cao Vĩ có chút ngượng ngùng chào hỏi, bởi vì anh xin nghỉ phép quá lâu.

"Kỹ sư, anh đã trở lại thật tốt quá. Đúng lúc đang có một công trình cần anh phụ trách. Sao rồi, đi chơi vui vẻ chứ? Mấy ngày này đi nơi nào thư giãn vậy?" Sở Thiên Lỗi nhìn thấy anh về, thật vui vẻ.

"Vân Nam." Cao Vĩ nói.

"Vân Nam? Không tồi, là một nơi thư giãn tốt. Tốt lắm, trở về thì cố gắng làm việc cho tốt nhé." Sở Thiên Lỗi vỗ vỗ bả vai của anh.

"Sở quản lý, tôi sẽ." Cao Vĩ gật đầu, lâu như vậy mà công ty đều không có ý muốn sa thải mình, anh nhất định sẽ cố gắng làm việc.

Cô gái ở bên cạnh nhìn thấy ảnh chụp trong di động của anh có hai người phụ nữ, không khỏi hỏi: "Kỹ sư, ai là chị dâu?"

"Đây." Cao Vĩ dùng ngón tay chỉ lên vợ mình nói.

Sở Thiên Lỗi lơ đãng liếc một cái liền nhìn thấy mặt của Thích Vi Vi ở trên màn hình, thật kinh ngạc. Sao lại thế này? Cô ấy cùng Cao Vĩ sao lại quen biết? Bọn họ có quan hệ gì?

Lập tức nói: "Kỹ sư, anh đi theo tôi một lát."

"Được." Cao Vĩ nhìn đến sắc mặt của anh đột nhiên thay đổi, trong lòng có chút không yên. Có chyện gì vậy?

Vừa đến văn phòng, Sở Thiên Lỗi liền đóng cửa lại trực tiếp hỏi: "Anh quen Thích Vi Vi?"

Cao Vĩ ngây ra một lúc mới gật đầu: "Quen."

"Cô ấy là gì của anh?" Sở Thiên Lỗi lại hỏi.

"Chỉ là vừa bạn bè mới quen, thời điểm đến Vân Nam mới quen." Cao Vĩ không rõ vì sao anh lại quen Vi Vi, bọn họ lại có quan hệ gì?

"Cô ấy ở Vân Nam? Ở nơi nào của Vân Nam?" Sở Thiên Lỗi vội vàng hỏi, cuối cùng cũng có hi vọng.

"Chúng tôi quen biết ở khu du lịch phía Tây, ở cùng một khách sạn." Cao Vĩ nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của anh, trong lòng trở nên nghi hoặc, chẳng lẽ Vi Vi là bạn gái quản lý?

"Ở khách sạn nào? Bây giờ cô ấy vẫn ở chỗ đó sao?"

"Hôm trước, lúc tôi rời đi vẫn còn ở đó. Bây giờ thì không biết, có điều tôi nghĩ cô ấy nhất định vẫn còn ở đó."

Uông Hạo Thiên nhìn văn kiện ở trên bàn, nghĩ đến mấy ngay nay cô lại tắt điện thoại, một cuộc điện thoại cũng không gọi liền đem văn kiện ném ra ngoài. Cô chính là cố ý, cũng không nghĩ xem anh lo lắng biết bao nhiêu.

Sở Thiên Lỗi vừa mới mở cửa, một phần văn kiện liền bay về phía anh, dọa anh vội vàng bắt được nó: "Hạo Thiên, cậu làm gì vậy? Muốn mưu tài sát mệnh sao?"

"Đừng đùa giỡn với tôi, có chuyện gì mau nói, không có chuyện gì thì cút ra ngoài. Tôi đang rất phiền." Vẻ mặt Uông Hạo Thiên không kiên nhẫn.

"Aiz, xem ra tôi phải nhanh chóng tìm được Thích Vi Vi, nếu không, không thể sống nổi nữa. Cả ngày phải cẩn thận sống dưới lửa giận của Uông tổng, sống không bằng chết." Sở Thiên Lỗi cố ý thở dài.

"Nếu cậu có thể tìm được cô ấy thì tôi sẽ cho cậu nghỉ ba tháng." Uông Hạo Thiên thuận miệng nói.

"Cậu nói thật sao? Nếu tôi tìm được thì cậu sẽ cho tôi nghỉ?" Sở Thiên Lỗi không nghĩ đến có một thu hoạch ngoài dự liệu như thế, quả thật là nhất cử lưỡng tiện.

Uông Hạo Thiên liếc anh một cái, không cho là đúng nói: "Cậu có bản lĩnh thì trước tiên tìm ra cô ấy cho tôi rồi hãy nói."

"Rầm." Sở Thiên Lỗi cầm vé máy bay cùng địa chỉ khách sạn trong tay đặt ở trên bàn, dương dương tự đắc nói: "Bây giờ có thể cho tôi nghỉ."

Uông Hạo Thiên nhìn thấy đó là vé máy bay đi Vân Nam, lại nhìn cái địa chỉ, nhìn anh hỏi: "Có ý gì?"

"Cậu không phải muốn tìm Thích Vi Vi sao? Đây là địa chỉ của cô ấy, hiện tại cô ấy đang ở Vân Nam …" Sở Thiên Lỗi còn chưa nói xong liền nhìn thấy anh cầm vé máy bay cùng địa chỉ chạy ra ngoài.

"Này, cậu đi đâu vậy? Trước tiên cậu an bài công ty cho tốt đã, tôi muốn nghỉ." Sở Thiên Lỗi ở phía sau hét.

"Chờ tôi trở lại rồi nói sau." Ném lại những lời này, bóng dáng Uông Hạo Thiên đã không thấy tăm hơi đâu.

"Có lầm không vậy?" Sở Thiên Lỗi ở phía sau oán hận nói.

151. Chương 151: Gặp Lại Sau Khi Chia Ly

"Rầm rầm rầm…" Một tràng tiếng gõ cửa kịch liệt làm cho Thích Vi Vi đang say ngủ bị đánh thức. Cô cố sức mở mắt ra, không biết là ai gõ cửa sớm như thế này, gia đình Cao Vĩ không phải đã rời đi sao. Sẽ là ai sớm như vậy đã đến gõ cửa phòng mình chứ?!

Ngáp một cái rồi đứng dậy, vừa mở cửa ra đã thấy khuôn mặt tiều tụy, phong trần mệt mỏi, lại hết sức quen thuộc xuất hiện ở trước mặt của cô. Là anh, sao lại có thể là anh, sao anh có thể tìm đến đây? Đôi mắt lập tức trở nên ướt át.

Uông Hạo Thiên nhìn cô chằm chằm, thấy sắc mặt cùng tinh thần của cô cũng không tệ lắm, lúc này mới cảm thấy yên tâm. Tuy nhiên phẫn nộ trong lòng bỗng nhiên dâng trào, cô lại dám im hơi lặng tiếng bỏ đi, còn mang theo con của mình, vừa định phát hỏa. Cô lại bổ nhào vào trong ngực của anh, ở trên môi của anh hôn một cái, chỉ nói một câu "Em rất nhớ anh."

Một câu khiến cho lửa giận trong lòng anh nháy mắt tan thành mây khói, không đành lòng trách cứ cô, nâng mặt cô lên liền hung hăng hôn xuống coi như là trừng phạt.

"Ưm …ưm…" Lời nói của Thích Vi Vi đều bị ngăn ở trong miệng. Kỳ thật cô muốn nói, muốn hôn thì vào nhà hôn, không nên tiếp tục ở cửa phòng, người ta sẽ nhìn thấy.

Uông Hạo Thiên dường như đọc được ý nghĩ của cô, một mặt hôn cô một mặt đi đến phía giường trong phòng, dùng chân đóng cửa lại.

Thích Vi Vi nhiệt tình đáp lại anh, không gặp thời gian dài như vậy, thật sự rất nhớ anh, rất rất nhớ anh, tham lam hút lấy hương vị độc hữu của anh.

Anh hôn có phần muốn ngừng mà không được, hơn nữa bởi vì bao lâu nay chia ly rất thương nhớ mọi thứ của cô, ôm cô ngã xuống giường, tay bắt đầu vuốt ve thân thể mềm mại của cô.

Bị anh đụng chạm vào những nơi mẫn cảm trên thân thể, cô nhịn không được run rẩy một chút, thở gấp liên tục, ánh mắt mê ly mang theo khát vọng, sắc mặt đỏ ửng hàm chứa dục vọng.

Tay Uông Hạo Thiên lặng lẽ luồn vào trong áo ngủ của cô, dây áo ngủ theo thân thể rơi xuống, anh rời đi môi của cô, hôn lên xương quai xanh sau đó hôn xuống một đường.

Thích Vi Vi dưới sự vuốt ve của anh chỉ cảm thấy cả người vô lực, dục hỏa đốt người, tay không tự chủ ôm chặt lấy eo anh.

Khi anh tiến vào trong cô, khoảnh khắc này cô mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần, muốn dừng lại cũng không còn kịp nữa, ý loạn tình mê nói: "Anh chậm một chút, cẩn thận cục cưng."

Lúc này Uông Hạo Thiên mới đột nhiên tỉnh táo lại, thả chậm động tác tận lực áp chế dục hỏa của chính mình, trở nên thật cẩn thận.

Trên mặt đất, quần áo hỗn độn một đống, trong phòng nơi nơi tràn ngập mùi vị tình dục, còn có tiếng thở gấp cùng tiếng hít thở ồ ồ.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Thích Vi Vi mệt mỏi nằm ở trong lồng ngực anh, tóc mai đều bị mồ hôi làm ướt, chờ hơi thở ổn định mới nhìn anh hỏi: "Sao anh biết em ở đây?" Cô thật sự rất tò mò, sao anh lại tìm được mình.

Đôi mắt đen thâm thúy của Uông Hạo Thiên lộ ra một tia nguy hiểm, lấy tay nâng người cô: "Chuyện này hẳn là anh hỏi em. Tại sao lại mang theo con của anh trốn đi, cũng không nói với anh một tiếng, lại còn dám tắt điện thoại?" Nghĩ đến những điều này anh liền đầy một bụng lửa giận. Nếu không phải cô đang mang thai, thật muốn đánh cho cô một trận.

"Anh cũng nói là trốn đi, nếu trốn đi thì sao lại còn nói cho anh biết." Thích Vi Vi nhỏ giọng nói, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, lập tức hỏi: "Ai nói cho anh biết là em mang thai?" Cô vẫn luôn không hiểu được vấn đề này.

"Em cảm thấy còn có thể là ai?" Uông Hạo Thiên trừng mắt nhìn cô một cái.

"Tiểu Tiểu sao?" Cô nghĩ tới nghĩ lui, biết mình mang thai chỉ có mẹ, Thiên Tứ cùng với Tiểu Tiểu. Mẹ cùng với Thiên Tứ hẳn là không có khả năng, tuy rằng Tiểu Tiểu cũng rất không có khả năng nhưng mà cô không thể nghĩ được ai khác.

"Không phải." Uông Hạo Thiên chuyển đề tài, nhìn chằm chằm cô: "Em đừng nói sang chuyện khác. Nói, vì sao muốn mang con của anh đi gả cho người khác?"

"Em không biết là mình mang thai, lúc ấy chỉ là thương hại Thiên Tứ." Cô nhanh chóng trả lời, lúc trước cũng chính là nghĩ như vậy.

"Phải không?" Uông Hạo Thiên nhìn chằm chằm cô. Lúc này cô còn dám lừa gạt mình.

"Đúng vậy." Cô chột dạ cúi đầu, thật là, tại sao mình phải sợ anh chứ.

"Nói như vậy, lời Hoàng Thiên Tứ nói đều là giả." Uông Hạo Thiên cố ý nói ra tên này.

"Thiên Tứ?" Thích Vi Vi giật mình nhìn anh.

"Anh ta nói, bởi vì mẹ của em muốn em phá bỏ đứa bé cho nên em mới gạt bà. nói đứa bé là con của anh ta." Nói đến đây Uông Hạo Thiên vẫn cảm thấy tức giận, lấy tay cốc đầu cô. "Em là đồ ngốc, vì sao em không đến tìm anh?" Nếu cô đến tìm mình thì bây giờ tất cả chuyện này đều sẽ không xảy ra.

"Những điều này là do Thiên Tứ nói với anh sao?" Thích Vi Vi có chút không thể tin được.

"Đúng vậy. Nếu không phải ngày đó anh ta nổi giận đùng đùng đến công ty đánh anh một trận, còn lỡ miệng nói ra, có lẽ đến bây giờ anh vẫn chưa biết gì cả. Em nói xem, anh nên trừng phạt em thế nào đây." Uông Hạo Thiên thật không biết nên yêu thương hay là nên phạt cô nữa.

"Thiên Tứ đến công ty đánh anh?" Thích Vi Vi trợn to mắt, chuyện này làm sao có thể.

"Biểu hiện của em như vậy là sao? Không tin sao?" Uông Hạo Thiên bất mãn nhìn cô.

"Không phải." Cô lắc đầu. Nhất định là do mình bỏ đi khiến cho Thiên Tứ phát điên lên, đem tức giận phát tiết lên trên người anh, nên mới đi tìm anh tính sổ. Cả đời này cô đã định trước nợ anh rất nhiều.

"Có điều may mắn là anh ta tới tìm anh tính sổ mới làm cho anh biết được em mang thai, nếu không khiến em một mình chịu khổ, thì cái gì anh cũng không biết. Vậy mà em còn muốn gả cho anh ta, thật sự là to gan lớn mật." Giọng điệu Uông Hạo Tiên mang theo trách cứ, nhưng trong ánh mắt lại hàm chứa đau lòng.

Lúc này Thích Vi Vi mới nhìn anh. "Cho nên anh cùng Daisy ly hôn, phải không? Thế nhưng sao cô ấy lại có thể đồng ý, cô ấy đã từng nói bất kể như thế nào đều sẽ không buông tay."

"Đúng vậy, vốn dĩ phải ly hôn ngay lúc đó. Chẳng qua trước tiên anh không thể để cho em cùng con chịu tủi thân, anh muốn cho em một thân phận quang minh chính đại. Thật ra, Daisy đã chuẩn bị xong đơn ly hôn." Uông Hạo Thiên nói, quả thật là đối với Daisy tràn ngập cảm kích.

"Nhưng nếu như anh cứ ly hôn với Daisy như vậy, cô ấy phải làm sao bây giờ?" Thích Vi Vi nghĩ, Daisy yêu anh như vậy, phải rời khỏi anh nhất định rất đau khổ.

"Chuyện đó không phải chuyện em cần quan tâm, em chỉ cần chăm sóc tốt ình, cho con là được rồi." Uông Hạo Thiên nhìn cô, cô quan tâm có phải nhiều lắm không, đã như vậy rồi còn có tâm tư đi quan tâm người khác.

"Em cùng con đều rất tốt." Nhắc đến cục cưng, vẻ mặt cô liền trở nên hạnh phúc. "Đúng rồi, sao anh lại biết em ở đây?" Vấn đề này cô rất tò mò.

"Anh cũng không biết, là Thiên Lỗi cho anh địa chỉ cùng vé máy bay. Nghe được tin tức của em, anh thật không có thời gian để ý, liền cầm vé máy bay chạy đến đây. Bây giờ anh cũng rất thắc mắc tại sao cậu ta lại biết được tin tức của em." Uông Hạo Thiên cũng rất tò mò.

"Gọi điện thoại hỏi thử xem." Thích Vi Vi nói, cô thật muốn biết thật ra anh ta có phép thần thông gì mà có thể biết được tin tức của cô.

152. Chương 152: Chấp Nhận Bọn Họ

Uông Hạo Thiên gọi tới điện thoại của Sở Thiên Lỗi liền hỏi anh làm sao mà biết được Thích Vi Vi ở đây. Lúc này mới để điện thoại xuống nghi hoặc nhìn cô.

"Sao vậy? Anh ta nói gì vậy? Sao lại biết em ở đây?" Thích Vi Vi nhìn anh hỏi, biểu hiện của anh như vậy là sao.

Uông Hạo Thiên liếc nhìn cô một cái, hơi nhíu mày: "Em biết Cao Vĩ sao?"

"Cao Vĩ?" Thích Vi Vi trừng to mắt. "Thế giới sẽ không nhỏ như vậy chứ, bọn họ cũng quen Sở Thiên Lỗi sao? Bọn họ là bạn bè sao?"

"Không tính là bạn bè, có điều Cao Vĩ là kỹ sư cấp cao ở công ty anh. Bọn em sao lại quen biết?" Uông Hạo Thiên càng thêm khó hiểu, cô cùng cả nhà bọn họ ở cùng một chỗ, chẳng lẽ là bạn bè thân thiết. Cũng không đúng, tiền lương của Cao Vĩ rất cao, nếu như là bạn bè, trước kia cô gặp khó khăn vì sao anh ta không giúp đỡ, cho dù là đến để cầu tình cũng có thể mà.

"Bọn em là ngẫu nhiên quen biết ở đây thôi. Bởi vì con trai của anh ta rất đáng yêu, em cùng với cậu bé chơi đùa với nhau, cho nên quen biết." Thích Vi Vi giải thích đơn giản, không nói rõ sự tình cho anh biết, cô cũng tin rằng Cao Vĩ cùng với vợ của anh ta không hy vọng mình nói ra chuyện của bọn họ.

"Thì ra là như vậy, chẳng trách Thiên Lỗi nói cậu ta nhìn thấy ảnh của em ở trên điện thoại di động của Cao Vĩ." Uông Hạo Thiên gật đầu. "Nhưng em thật đúng là, ai cũng làm quen, cũng không sợ người ta là người xấu sao."

"Xin anh đó, có nhiều người xấu như vậy sao, lại nói bọn họ một nhà du lịch, có trẻ con, em tin tưởng bọn họ không phải là người xấu. Có điều, dù thế nào em cũng không nghĩ ra sẽ có chuyện trùng hợp như thế,

chỉ nhờ một bức ảnh mà lại có thể khiến anh tìm được em." Thích Vi Vi nói, chẳng lẽ đây là duyên phận, là do cô cùng anh hữu duyên sao?

"Em còn dám nói, nếu không phải bây giờ anh tìm được em, em tính đến khi nào mới chịu trở về?" Uông Hạo Thiên trừng mắt nhìn cô.

"Chuyện này sao?" Thích Vi Vi giả vờ suy nghĩ một lát, cố ý nói: "Em nghĩ em sẽ ôm con trở về."

"Em dám, em hỏi qua ý kiến của con sao? Nó có nguyện ý không?" Nếu cô thật sự lâu như vậy mới trở về, mình còn không phát điên ư.

"Con đang ở trong bụng em, em quyết định." Thích Vi Vi đắc ý nhìn anh, ai bảo anh không mang thai chứ, đây là đặc quyền của phụ nữ.

"Em đừng quên nó cũng là con anh, anh cũng có quyền quyết định." Uông Hạo Thiên nói, cô lại dám uy hiếp mình.

"Em có nói qua nó là con của anh sao? Rõ thật là, tự mình đa tình." Thích Vi Vi nghiêng đầu nhìn anh.

"Em nói lại lần nữa thử xem." Ánh mắt Uông Hạo Thiên nhấp nháy, mắt mang theo mùi vị uy hiếp, cô dám khiêu chiến sự kiên nhẫn của mình.

"Chuyện đó… em nghĩ hình như là con của anh." Cô mới sẽ không ngốc đi chọc giận anh đâu.

"Vô nghĩa, không có hạt giống của anh làm sao em có thể nẩy mầm được." Tay Uông Hạo Thiên đặt ở bên hông của cô hơi nắm chặt coi như là trừng phạt.

"Nảy mầm." Thích Vi Vi buồn cười trừng mắt nhìn anh. "Anh lấy cái gì để chứng mình là hạt giống của anh, lại nói, dù như thế nào thì bây giờ nó đang ở trong bụng của em, em có quyền quyết định, có bản lĩnh thì anh cũng mang thai một đứa đi."

"Thích Vi Vi, bây giờ em càng ngày càng không ngoan." Uông Hạo Thiên ôm chặt cô vào trong ngực. "Có phải nên trừng phạt em một chút thì em mới nhớ rõ giáo huấn không?" Nói xong còn ở nơi mẫn cảm trước ngực cô vẽ vòng tròn.

Thân thể của cô nhịn không được run rẩy một chút, lập tức nói: "Không được, em mệt rồi, em muốn ngủ." Giằng co trên giường lúc sáng sớm cô còn thật mệt, có lẽ bởi vì mang thai.

"Ngủ đi, chờ em dậy chúng ta trở về Thượng Hải." Uông Hạo Thiên hôn cô một cái, cho dù cô muốn anh cũng không muốn thương tổn đến cục cưng đâu.

"Trở về Thượng Hải?" Thích Vi Vi nhìn anh.

"Sao vậy? Em không muốn trở về sao?" Uông Hạo Thiên cũng nhìn cô.

"Không muốn." Cô gật đầu nói. Cô nghĩ đến chuyện sau khi trở về mẹ nhất định sẽ tra hỏi mình, còn có người nhà Thiên Tứ, cdường như cô cũng thiếu bọn họ một lời giải thích. Cô không muốn đối mặt với tất cả những chuyện này.

"Đừng buồn phiền, mọi chuyện cần thiết đều giao cho anh, anh sẽ giúp em giải quyết tốt. Em chỉ cần an tâm dưỡng thai là được rồi, còn nữa, sau khi em trở về thì sẽ ở nhà của chúng ta, không cần phải về nhà." Uông Hạo Thiên đã sớm thay cô an bài tốt.

"Vâng, tất cả đều nghe theo anh." Thích Vi Vi nhấc đầu tựa vào lồng ngực anh, cô thật sự không muốn tiếp tục buồn phiền. Rốt cuộc cô cũng tìm được một người có thể dựa vào, đem mọi chuyện cần thiết giao cả cho anh cô rất yên tâm.

"Vậy mới ngoan, ngủ đi, đừng làm cho con anh mệt." Uông Hạo Thiên ôm cô vào trong ngực.

Thích Vi Vi lại ngẩng đầu nhìn anh, có chút bận tâm: "Anh rất thích con trai, vậy nếu như là con gái anh có thất vọng không?"

Uông Hạo Thiên ngây ra một lúc, lấy tay điểm đầu cô một cái, buồn cười nói: "Em đang nghĩ gì vậy, con trai hay con gái đều tốt, anh đều thích, hơn nữa không phải em vẫn luôn một mực nói con trai sao. Đúng rồi, có lẽ anh hẳn là nên hỏi em vì sao em lại kêu là con trai mà không phải là con gái?"

Thích Vi vi cũng bị anh hỏi ngây ngẩn cả người. "Em không có ý gì, dường như trong tiềm thức liền cảm thấy là con trai."

"Anh thấy em là muốn có con trai phát điên rồi, có điều con trai, con gái sinh ra cũng đều không thuộc về chúng ta." Uông Hạo Thiên thở dài.

"Anh có ý gì?" Thích Vi Vi không rõ nhìn anh, vì sao con của bọn họ lại không thuộc về bọn họ.

"Ngốc, đương nhiên là thuộc về ông nội, bà nội, bà ngoại, bọn họ khẳng định hận không thể mỗi ngày ôm ở trong tay. Em nghĩ rằng chúng ta còn có thể cướp về được sao. Tuy nhiên vấn đề này cũng rất dễ giải quyết, chúng ta liền mỗi năm sinh một đứa khiến cho bọn họ ôm không xuể, cuối cùng đến một ngày nào đó cũng có một đứa sẽ đến lượt chúng ta." Uông Hạo Thiên nói, đây là biện pháp dễ dàng nhất để giải quyết vấn đề.

"Mỗi năm sinh một đứa? Anh cho em là heo nái sao." Thích Vi Vi cười duyên đánh anh một cái, chỉ là trước kia cô đã từng nghĩ nếu như điều kiện cho phép cô sẽ sinh mấy đứa con, một đứa sẽ rất cô đơn, giống như chính cô vậy. Ít nhất khi gặp được khó khăn còn có người đến giúp đỡ mình, quan tâm mình.

Uông Hạo Thiên giả vờ kinh ngạc nói: "Thì ra em không phải heo nái sao."

"Đáng ghét." Tay Thích Vi Vi lập tức đánh xuống ngực anh, nhưng là trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào, hạnh phúc.

****

Ngồi máy bay trở lại Thượng Hải, Uông Hạo Thiên trực tiếp đưa cô trở lại biệt thự nhà mình.

"Thiếu gia! Tiểu thư!" Vừa vào cửa người hầu liền tiếp nhận đồ đạc trong tay bọn họ.

Thích Vi Vi nhìn thấy căn phòng lớn như vậy, lại còn trang hoàng giống như hoàng cung, cô thật sự cảm thấy mình giống cô bé lọ lem gả cho bạch mã hoàng tử, cảm giác thật hư ảo, có chút không chân thật.

"Sao vậy?" Uông Hạo Thiên ôm eo của cô.

Lúc này Thích Vi Vi mới nhìn anh, thật nghiêm túc hỏi: "Hạo Thiên, anh thật xác định muốn kết hôn với em sao? Em bình thường như vậy, bình thường đến mức làm cho người ta không tìm ra một chút ưu điểm, em cảm thấy vận may này có chút quá mức."

"Những lời này giống như không phải do chính em nói ra, em không phải luôn rất tự tin sao? Bây giờ sao vậy? Anh thích tính cách tự tin, không sợ trời không sợ đất của em, có điều, lời của em thật sự rất đúng, nhìn khắp người em không tìm ra một chút ưu điểm." Uông Hạo Thiên cười quyến rũ.

"Anh thử chế nhạo em nữa xem, em sẽ tức giận mang theo con của anh cao bay xa chạy." Thích Vi Vi trừng mắt nhìn anh.

"Em dám thì cứ thử xem." Uông Hạo Thiên uy hiếp.

"Hạo Thiên, Vi Vi, hai người đã trở về." Daisy từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy cô, thật tự nhiên cầm lấy tay cô.

"Daisy, thật xin lỗi." Thích Vi Vi đối với cô rất áy náy, bất kể như thế nào Uông Hạo Thiên chính là vì mình mới ly hôn với cô ấy.

"Xin lỗi cái gì?" Daisy giải vờ không hiểu.

"Ha ha." Thích Vi Vi khẽ cười, nếu cô ấy có thể thoải mái mình cũng yên tâm, ít nhất sẽ không cảm thấy tội lỗi.

"Vi Vi, em ngồi trên máy bay một ngày chắc là mệt rồi, lên lầu nghỉ ngơi trước đi. Chuyện còn lại chờ em nghỉ ngơi tốt rồi hãy nói." Uông Hạo Thiên thật săn sóc nói.

"Vi Vi, tôi dẫn cô đi lên, đi theo tôi." Daisy cầm tay cô đi lên lầu.

Thích Vi Vi nhìn căn phòng dường như vẫn còn mang theo không khí vui mừng, trong lòng có cảm giác nói không ra lời, chủ động cầm tay của Daisy. "Daisy, tôi không phải cố ý làm tổn thương cô. Tất cả mọi chuyện này đều xảy ra ngoài ý muốn của tôi, tôi vốn dĩ đã cùng anh ấy chia tay, chỉ là không nghĩ đến sự tình lại đi đến bước này. Tôi biết giải thích không thể bù lại thương tổn đối với cô, nhưng mà tôi thật sự hy vọng cô có thể tha thứ cho tôi, và cả Hạo Thiên nữa. Anh ấy luôn xem cô là người thân nhất, tôi không hy vọng bởi vì tôi mà khiến cho hai người trở thành kẻ xa lạ."

"Người phải nói xin lỗi là tôi, là tôi không làm rõ tình huống, luôn chen vào giữa cô cùng với Hạo Thiên. Tuy nhiên bây giờ mọi chuyện cũng trở thành quá khứ rồi, chúng ta cũng không nên nói ra nữa, từ nay về sau chúng ta là bạn tốt." Daisy nói thật chân thành.

"Daisy, cô khiến tôi rất cảm động." Thích Vi Vi ôm lấy cô.

"Không, tôi rất ích kỷ." Daisy cuống quýt nói, ánh mắt trốn tránh nhìn cô. "Thật ra tôi nên xin lỗi cô, tôi đã lừa cô."

"Cái gì?" Thích Vi Vi khó hiểu nhìn cô, cô lừa mình cái gì?

"Thật ra tôi cùng với Hạo Thiên là trong sạch, chúng tôi chưa từng phát sinh quan hệ, anh ấy luôn xem tôi là em gái." Daisy nói.

Thích Vi Vi mở to hai mắt nhìn cô, bởi vì lời nói của cô mà trong lòng thật vui mừng. "Thật sao?"

"Đúng vậy. Sở dĩ tôi nói như vậy với cô là bởi vì tôi biết anh ấy rất yêu cô, nếu cô luôn tồn tại anh ấy căn bản sẽ không tiếp nhận tôi, tôi không có cách nào khác nên đành phải lừa cô, muốn cho cô chủ động rời đi. Nhưng mà tôi đã nghĩ sai rồi, cho dù cô rời đi Hạo Thiên vẫn yêu cô như trước, tôi vẫn là người thất bại. Nhưng sau khi trở lại Mỹ, tôi đã nghĩ rất nhiều, cũng đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, tình yêu không thể miễn cưỡng. Tuy nhiên gần đây tôi nghĩ rất lâu mới hiểu được tôi đối với Hạo Thiên là ỷ lại, không phải là tình yêu, cô có thể tha thứ cho tôi không?" Daisy nhìn cô, từ đầu tới cuối trên mặt đều mang theo nụ cười, bỏ qua tất cả dĩ vãng, cô đã trở lại bình thường.

"Daisy, cám ơn cô, cám ơn cô nói cho tôi biết tất cả những chuyện này." Trong lòng Thích Vi Vi đã tràn ngập cảm động, ít nhất cô sẽ không tiếp tục áy náy, sẽ không cảm thấy thật có lỗi với cô ấy.

"Vậy cô muốn cám ơn tôi như thế nào đây." Daisy cười khẽ nói.

"Cô muốn tôi cám ơn cô như thế nào." Thích Vi Vi cũng cười.

"Rất đơn giản, sinh cho tôi một đứa cháu nhỏ để chơi, nếu không thì giới thiệu cho tôi một người bạn trai cũng được." Daisy cười.

"Sở Thiên Lỗi, được không?" Thích Vi Vi đột nhiên nghĩ đến anh, cảm thấy bọn họ rất xứng đôi.

"Thiên Lỗi sao, có vẻ như chúng tôi không được." Daisy nói, trước kia Hạo Thiên cũng nghĩ như vậy.

"Vậy thì thử xem sao, trước kia là do hai người căn bản không có tâm tư nói chuyện, nói không chừng hiện tại cảm giác không giống như trước." Thích Vi Vi rất hy vọng có thể làm mối cho bọn họ.

"Sau này hãy nói đi. Đúng rồi, bây giờ cô đang có em bé nhất định rất mệt, tôi đi xả nước tắm cho cô. Cô tắm rửa rồi nhanh chóng nghỉ ngơi một lát đi." Daisy nói xong đi vào phòng tắm.

Thích Vi Vi hít sâu một hơi, rốt cuộc cô cũng có thể bỏ được vướng mắc trong lòng.

Thoải mái ngủ một giấc, đứng dậy đi xuống dưới lầu liền nhìn thấy anh và Daisy đang ở dưới nói chuyện, trên bàn bày rất nhiều lễ vật.

"Vi Vi, em tỉnh rồi à?" Uông Hạo Thiên hỏi.

"Vâng, hai người định ra ngoài sao?" Cô kỳ quái hỏi.

"Vi Vi, Hạo Thiên muốn dẫn cô về nhà, sẵn dịp cầu hôn luôn, mua lễ vật để lấy lòng mẹ vợ." Daisy cười nói.

Thích Vi Vi hơi chút ngượng ngùng nhìn anh, anh nghĩ thật chu đáo.

"Daisy, vậy bọn anh đi trước." Uông Hạo Thiên cầm lễ vật cùng cô đi ra cửa.

Bà Thích hai mắt đẫm lệ nhìn vào tấm hình của con gái, đã hơn một tháng rồi, thật ra con bé đi đâu, cũng không gọi về một cuộc điện thoại, nó không lo lắng cho bà chút nào sao.

Trong một tháng này bà cũng càng hối hận, nếu thái độ của mình không cứng rắn như vậy, có lẽ Vi Vi cũng sẽ không bỏ đi, lúc này chỉ cần cô quay về, cái gì mình cũng đều bỏ qua.

"Rầm rầm rầm..." Tiếng gõ cửa vang lên, sẽ là ai đây, bà lau nước mắt đi mở cửa.

Mở cửa nhìn thấy bên ngoài là con gái ngày nhớ đêm mong, bà ngẩn người, cô đã quay về.

"Mẹ, con đã trở về. Mẹ có khỏe không?" Thích Vi Vi nói xong, ôm lấy bà, nước mắt liền chảy xuống.

"Con bé chết tiệt này, con đi đâu vậy? Vì sao không nói cũng không gọi điện thoại?" Bà Thích vừa đau lòng lại vừa tức giận, lấy tay đánh lên lưng của cô.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi mẹ, con không phải cố ý." Thích Vi Vi biết mẹ nhất định rất lo lắng ình.

"Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi." Tâm tình bà Thích thoáng bình phục một chút, bây giờ cái gì cũng đều không quan trọng, con gái an toàn là quan trọng nhất.

Đột nhiên nhìn thấy Uông Hạo Thiên đứng ở phía sau cô. Chẳng lẽ là anh ta tìm Vi Vi trở về?

"Mẹ, chúng ta vào nhà rồi nói." Nhìn thấy hai người đã qua cơn kích động, Uông Hạo Thiên trực tiếp sửa miệng từ "dì" thành "mẹ".

Dọa Thích Vi Vi giật mình, mẹ còn chưa đồng ý đâu, mà anh dám kêu như vậy. Chết rồi, mẹ có thể làm anh mất mặt không?

Bà Thích cũng sửng sốt, có điều lần này không làm anh mất mặt, trên mặt còn lộ vẻ tươi cười, mặc dù không trả lời nhưng lại nói: "Tất cả cùng vào đi."

"Cám ơn mẹ." Uông Hạo Thiên lập tức cầm lễ vật đi vào nhà.

Thích Vi Vi nhìn anh, anh còn gọi thành quen, anh lại nháy nháy mắt với cô, ra vẻ làm vui lòng người lớn là bổn phận của anh.

Bà Thích lấy một ly trà cho anh, lại cầm cho cô một ly sữa. "Vi Vi, có khát không? Về sau nếu khát chỉ có thể uống nước trái cây cùng sữa thôi, biết chưa?"

"Cám ơn mẹ, con biết rồi." Thích Vi Vi cười, những lời này của mẹ ý tứ chính là bà chấp nhận anh, cũng chấp nhận đứa bé này, cô rốt cuộc cũng có thể thả lỏng.

153. Chương 153: Gả Cho Người Có Tiền

Hàn huyên vài câu Uông Hạo Thiên trực tiếp hỏi: "Mẹ, con cùng Vi Vi muốn cử hành hôn lễ, mẹ xem thử có ý kiến gì không? Chẳng hạn như hôn lễ cử hành như thế nào, áo cưới, một số đồ vật nữa."

"Mẹ không có ý kiến gì, hôn lễ là chuyện của người trẻ tuổi bọn con, Vi Vi thích là được rồi. Chỉ cần không quá mức, mẹ đều có thể đồng ý." Bà Thích nói, bà không có nhiều yêu cầu như vậy, dù sao đây cũng là hôn lễ của con gái.

"Vậy được rồi, chúng con sẽ chuẩn bị theo ý thích của mình." Uông Hạo Thiên gật đầu, anh sẽ cho cô một hôn lễ có một không hai.

"Các con tự chuẩn bị đi." Bà Thích lại nhìn con gái ở một bên. "Có điều Vi Vi mẹ có một yêu cầu duy nhất."

"Mẹ, mẹ không cần phải nói, con sẽ không đồng ý." Tuy rằng mẹ chưa nói nhưng mà Thích Vi Vi lập tức liền hiểu được bà muốn nói gì, trực tiếp cự tuyệt.

Uông Hạo Thiên kỳ quái nhìn vẻ mặt của hai người, có chuyện gì?

"Vi Vi, bất kể thế nào ông ấy cũng là ba của con, chuyện trước kia đã đều là chuyện quá khứ rồi, tính toán cũng không thay đổi được gì. Chúng ta phải học cách chấp nhận, mặc kệ con có tha thứ hay không ông ấy cũng là ba của con, bản thân mẹ cũng đã buông xuống được, con vẫn không thể sao? Con không muốn để ông ấy đưa con đi vào lễ đường sao?" Bà Thích nói.

"Mẹ, có Hạo Thiên nắm tay con là đủ rồi, con không phải không tha thứ ông ấy. Con đã không còn hận ông ấy nhưng mà không thể thuyết phục bản thân chấp nhận. Mẹ, con cũng không tin mẹ thật sự không hận ông ấy." Thích Vi Vi nhìn mẹ, vẫn cự tuyệt.

"Đương nhiên là mẹ hận ông ấy, thật ra thầy giáo nói đúng, hận ông ấy có thể khiến ình vui vẻ sao? Nếu không thể, sao bản thân không buông tha, làm ình vui vẻ một chút, nửa đời trước mẹ đã trôi qua rất khổ sở, nửa đời sau mẹ muốn vì chính mình mà sống." Không phải bà nghĩ thông suốt mà là bà bắt buộc chính mình phải suy nghĩ thông suốt tất cả chuyện này.

"Mẹ, thật xin lỗi. Tuy nhiên mẹ bây giờ thật khiến cho con không nhận ra." Thích Vi Vi thật vui mừng, bất kể như thế nào mẹ có thể nghĩ thông suốt là cô cảm thấy an tâm.

"Mẹ cũng không nhận ra chính mình nữa." Bà nở nụ cười nhìn cô, lại nói: "Bất kể thế nào dù sao ông ấy vẫn là ba của con, trong lòng ông ấy vẫn yêu thương con. Con biết không, ông ấy biết con cùng Thiên Tứ chuẩn bị kết hôn cố ý đem một trăm vạn đến cho con chuẩn bị phòng tân hôn, nhưng mà mẹ còn chưa kịp nói cho con biết, con đã đi rồi." Chuyện này khiến cho bà thật sự cảm động.

Thích Vi Vi nhìn bà: "Vậy mẹ có nhận không?"

"Nhận, vì sao không nhận, đây là ông ấy cần phải đưa cho con." Bà Thích nói như lẽ đương nhiên, cũng là bởi vì lúc ấy bọn họ cần số tiền kia.

"Nhưng mà mẹ không sợ người đàn bà kia biết rồi sẽ đến tìm mẹ gây phiền toái sao?" Thích Vi Vi nhìn bà. Nếu tính cả lần này, ba hẳn là ình cùng mẹ hai trăm vạn, một khoản tiền lớn như vậy Dương Vũ Tình không biết sẽ nghĩ sao.

"Bà ta biết rồi thì có năng lực làm gì, giống như lúc trước, chúng ta biết ba của con có người khác vậy thôi." Bà Thích chính là không muốn đem tiền trả về, đương nhiên bà cũng có tư tâm, chính là muốn khiến cho người đàn bà kia nếm thử khổ sở lúc trước mình phải chịu. Nói còn chưa xong chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng đập cửa rất lớn.

"Là ai đến?" Thích Vi Vi cùng bà Thích liếc mắt nhìn nhau.

"Mẹ đi mở cửa." Bà Thích nói xong bèn đi đến mở cửa liền nhìn thấy Dương Vũ Tình nổi giận đùng đùng đứng ở bên ngoài, nhìn đến khuôn mặt này sắc mặt bà trầm xuống. "Cô đến đây làm gì?"

"Mẹ, ai vậy?" Thích Vi Vi nói, vừa đi ra liền thấy được bà ta, sao bà ta lại đến đây?

"Cô nghĩ rằng tôi muốn đến đây sao, tôi đến là để lấy lại tiền của tôi. Thích Vĩ đưa cho bà hai trăm vạn đâu? Trả lại cho tôi, đó là tiền tôi cực nhọc vất vả kiếm được, dựa vào cái gì cho các người?" Dương Vũ Tình đưa tay đến trước mặt bà.

Bà Thích nhìn thấy bà ta nổi giận như thế, trong lòng có vài phần vui sướng sau khi trả được thù, giọng điệu hời hợt nói: "Ngại quá, đây là chuyện giữa vợ chồng cô, không có liên quan gì đến tôi. Cô tìm tôi đòi tiền gì? Cô thấy được ông ấy đưa cho tôi sao?"

Thích Vi Vi kinh ngạc nhìn biểu tình của mẹ, mẹ thật sự thay đổi, nếu như là lúc trước, nhìn thấy người đàn bà kia nhất định sẽ cãi nhau một trận. Bây giờ lại có thể bình tĩnh ứng đối tự nhiên như vậy khiến cho cô rất là bội phục.

Uông Hạo Thiên chẳng qua là đứng ở một bên, người phụ nữ này hẳn là vợ hai của ông Thích. Thế nhưng đây là chuyện nhà của bọn họ, dường như mình không xen vào được, cũng không thể nhúng tay.

"Lý Cầm, cô là đồ vô liêm sỉ, cô cầm tiền của tôi mà thanh thản như vậy sao? Cô không sợ sẽ có báo ứng sao?" Dương Vũ Tình có chút tức giận.

“Hừ, tôi vô liêm sỉ?” Bà Thích hừ lạnh. “Tôi làm sao mà vô liêm sỉ, nói đến người vô liêm sỉ nhất đó chính là cô mới đúng. Đúng là tôi cầm tiền của cô, cô lại cầm chồng của tôi, có điều có câu cô nói đúng đó chính là báo ứng. Bây giờ xem như cô nhận được báo ứng, thế nào? Mùi vị dễ chịu không?” Nhìn thấy sắc mặt bà ta nổi giận, tâm tình của mình rất tốt.

Mấy câu nói đó khiến cho Thích Vi Vi không khỏi bật ngón tay cái đối với mẹ, quá tuyệt vời, sớm đã nên cho bà ta một chút giáo huấn.

“Ha ha ha ha.” Dương Vũ Tình giận quá thành cười, ác độc nói: “Báo ứng của tôi bất quá chỉ là tổn thất một chút tiền, coi như tôi bố thí cho ăn mày. Có điều báo ứng của bà chính là hiểu rõ được bệnh tâm thần, mùi vị thật không dễ chịu nha.”

“Bà …” Thích Vi Vi đi tới, cô tuyệt đối không cho phép người khác sỉ nhục mẹ của mình, nhưng cô lại bị mẹ kéo lại.

Bà Thích mỉm cười nói: “Dễ chịu hay không chính cô hưởng qua sẽ biết. Thế nào? Cô muốn nếm thử sao? Xem ra cô cũng không có gì đặc biệt, hai trăm vạn đã đem cô bức điên rồi. Có điều sau này sẽ không chỉ là hai trăm vạn là xong đâu, cũng sẽ còn có người thứ ba, cô trông chồng kỹ một chút.”

“Cô …” Dương Vũ Tình bị bà làm cho tức giận, một câu cũng nói không nên lời. Không nghĩ đến vài năm không gặp, bà ta lại có thể biến thành khó đối phó như vậy. Chẳng lẽ bệnh của bà ta còn chưa khỏi sao, nhưng chuyện đó mình không quan tâm, đến chỉ có một mục đích chính là đòi tiền, sắc mặt khó coi nói: “Hãy bớt nói nhảm đi, hôm nay tôi đến là để lấy lại tiền. Bà đưa tiền cho tôi, tôi lập tức sẽ đi.”

“Ngại quá, tôi không cầm tiền của cô, tôi lấy chính là tiền của chồng cũ tôi. Nếu cô không có chuyện gì thì mời đi nhanh cho, tôi cũng không có thời gian cùng cô nói nhảm.” Bà Thích nhíu mày nói.

“Lý Cầm, bà đừng có quá đáng.” Dương Vũ Tình bị chọc giận, muốn đưa tay lên đánh bà.

“Bà muốn làm gì? Muốn giương oai thì biến đi nơi khác.” Thích Vi Vi nói xong, chắn trước mặt mẹ, bắt lấy cánh tay của bà ta.

“Thích Vi Vi, cô là cái thá gì, có bản lĩnh cô đi tìm kẻ có tiền, dùng tiền của tôi để mua nhà ở, cô ở an ổn sao?” Dương Vũ Tình thét lớn.

“Bà đoạt chồng của người khác còn thanh thản như vậy sao tôi lại không an ổn chứ. Còn nữa, tôi không dùng tiền của bà, tôi dùng là tiền của ba tôi.” Thích Vi Vi cố ý chọc tức bà ta.

“Vũ Tình, em làm gì vậy? Buông tay, ai bảo em tới đây?” Thích Vĩ thở hổn hển chạy tới giữ chặt tay bà.

Dương Vũ Tình nhìn thấy ông đến đây, vừa rồi chịu uất ức lập tức phát tác, vừa khóc vừa lấy tay đánh ông: “Thích Vĩ, ông là đồ khốn. Ông dùng tiền tôi và ông vất vả kiếm ra, thừa dịp tôi đưa con ra ngoài, lén mang cho bọn họ, sao ông có thể đối mặt với tôi và con đây.”

Bà Thích cùng Thích Vi Vi chỉ mắt lạnh nhìn bà ta, không phải bọn họ không đồng tình mà là bà ta xứng đáng, lúc trước cướp chồng của người khác nên nghĩ đến có ngày hôm nay.

“Được rồi, em đừng làm anh mất mặt, cùng anh trở về đi.” Thích Vĩ cầm tay bà, bà khiến đầu của mình đều không ngẩng lên nổi nữa.

Uông Hạo Thiên luôn thờ ơ lạnh nhạt, anh không tin là trên đời còn có người phụ nữ không biết xấu hổ như vậy. Dù cho Thích Vĩ có đưa tiền thì cũng là việc cần phải làm, may mắn người đàn ông này còn có lương tâm.

“Tôi không đi, hôm nay không lấy lại được tiền tôi sẽ không đi. Đó là tiền tôi vất vả kiếm được, dựa vào đâu mà cho người khác sử dụng.” Dương Vũ Tình chính là không nuốt trôi được cơn tức này.

“Thật là buồn cười, mẹ tôi dùng tuổi xuân bồi dưỡng được ông chồng không phải cũng cho bà sử dụng sao. Nếu không phải là nhờ ba, bà cho là bà có bản lĩnh kiếm được tiền sao?” Thích Vi Vi cực kỳ xem thường bà ta.

“Chúng ta nói chuyện có đến lượt cô nói sao. Cô câm miệng cho tôi, nếu như cô có bản lĩnh thì cô đừng dùng tiền của tôi.” Dương Vũ Tình căm hận nói với cô.

Lúc này Uông Hạo Thiên nhịn không nổi nữa liền đi qua, từ trên người lấy ra một tờ chi phiếu viết lên trên một vài số hai cùng với mấy số không đằng sau trực tiếp đưa cho bà ta: "Hai trăm vạn phải không? Mời bà cầm lấy và lập tức biến mất trước mặt tôi."

Dương Vũ Tình cầm chi phiếu trong tay, nhìn anh đột nhiên xuất hiện. Anh ta là ai vậy?

Thích Vĩ cũng ngây ngẩn cả người, ai mà vung tay mạnh bạo như vậy, nhìn bọn họ hỏi: "Anh ta là ai vậy?"

Bà Thích lúc này rất đắc ý: "Hai người vẫn không biết phải không? Tôi giới thiệu với hai người, đây là con rể của tôi, Uông Hạo Thiên."

"Uông Hạo Thiên?" Thích Vĩ cùng Dương Vũ Tình liếc mắt nhìn nhau. Sao nghe quen tai vậy?

Thích Vi Vi lấy tay khoác tay anh nhìn bọn họ, cô lạnh lùng châm biếm: "Bà không phải nói tôi đi tìm kẻ có tiền sao? Bây giờ tôi liền tìm một người, tập đoàn Uông thị hai người chắc là biết chứ, tôi lập tức sẽ trở thành Uông tổng phu nhân, không biết có tính là gả cho người có tiền không."

"Tổng tài Uông thị, Uông Hạo Thiên?" Dương Vũ Tình hít một hơi khí lạnh, không thể tin được nhìn bọn họ, sao bọn họ lại quen biết.

"Vi Vi, có thật không? Con thật sự sẽ gả cho Uông Hạo Thiên?" Thích Vĩ cũng không thể tin được, chính mình nghe được tin tức này cũng rất kinh hãi rồi.

"Đúng vậy." Cô gật đầu.

Uông Hạo Thiên ôm cô vào trong ngực, nhìn bọn họ nói: "Tôi sắp cùng Vi Vi kết hôn, ân oán trước kia của các người tôi không có cách nào xen vào, cũng không muốn xen vào, có điều, từ giờ trở đi tôi sẽ không để ẹ cùng Vi Vi chịu một chút ấm ức. Nếu như có người gây phiền toái cho họ, vậy cũng đừng trách tôi không khách sáo, tôi có thể làm cho kẻ đó trong tích tắc táng gia bại sản." Lời nói cuối cùng nói rất nặng và cũng thật rõ ràng.

Giọng điệu uy hiếp của anh khiến Dương Vũ Tình nhìn không được rùng mình một cái, lặng lẽ trốn phía sau Thích Vĩ, chi phiếu trong tay cũng nhét vào trong tay ông.

Thích Vĩ trừng mắt nhìn bà một cái, bây giờ mới biết sợ và hối hận thì lúc trước đi làm gì.

154. Chương 154: Nhận Làm Con Gái

Thích Vĩ cầm chi phiếu trong tay một lần nữa bỏ vào trong tay Thích Vi Vi. "Vi Vi, ba biết con không thiếu tiền, cũng không cần số tiền này, nhưng đây là một chút tâm ý của ba, hi vọng con nhận lấy, không hy vọng con từ chối."

Thích Vi Vi cầm tờ chi phiếu này có chút cảm giác phỏng tay, cô không muốn lấy, thật sự không muốn lấy. Nhưng mà đem chi phiếu trả lại cho ba giống như khiến cho ông bị bẽ mặt, cô cũng không muốn Dương Vũ Tình dễ chịu, nghĩ một lát cô đem tiền đưa ẹ. "Mẹ, số tiền này mẹ cầm đi."

"Được, mẹ sẽ thay con cầm." Bà Thích biết cô đã hết sức nhượng bộ, có một số vết nứt cần phải có thời gian để hàn gắn.

"Khi nào kết hôn thì báo cho ba biết một tiếng." Thích Vĩ nhìn đứa con gái hiểu chuyện trước mắt, cảm xúc nói không nên lời, ông có con trai, có con gái nhưng không cách nào hưởng thụ hạnh phúc cha con.

"Chuyện đó nói sau." Thích Vi Vi chỉ thản nhiên nói một câu, trong lòng vẫn không thể tha thứ ông, có thứ tình cảm không thể dùng tiền có thể bù đắp được.

"Vậy ba đi trước." Bị con gái trực tiếp cự tuyệt, trên mặt Thích Vĩ có chút chua xót, dẫn Dương Vũ Tình rời đi.

Nhìn thấy bóng lưng thê lương của ba, trong lòng Thích Vi Vi cũng có chút chua xót, thế nhưng cô không rõ vì sao ông lại vì người đàn bà kia mà vứt bỏ vợ con.

"Được rồi, Vi Vi, Hạo Thiên, buổi trưa hai đứa ở lại đây ăn cơm, mẹ làm món sở trường cho hai đứa ăn." Bà Thích nhìn thấy bộ dạng xám xịt của bọn họ thì rất vui vẻ, oán khí trước kia rốt cục đã phát tiết ra ngoài.

"Vâng, mẹ muốn con đi cùng không? Con đặc biệt muốn thử cảm giác đi chợ mua đồ ăn." Uông Hạo Thiên lấy lòng nói.

"Không cần, con ở nhà với Vi Vi đi." Bà Thích nở nụ cười, chỉ sợ anh còn chưa từng đi chợ mua rau đâu.

Sau khi mẹ đi, Thích Vi Vi mới nhẹ nhàng tựa vào trong ngực của anh thở phào. "Cửa của mẹ cuối cùng đã qua, chỉ là không biết bác Hoàng có thể tha thứ cho em không."

"Đừng lo lắng, tất cả đã có anh rồi. Trước đây anh cùng Hoàng Thiên Tứ đã gặp mặt." Uông Hạo Thiên ôm lấy cô, đột nhiên đề nghị nói: "Vi Vi, không bằng em đối với Hoàng Thiên Tứ giống như anh cùng với Daisy, thế nào?"

"Thế nào cái gì?" Thích Vi Vi không rõ nhìn anh.

"Ý của anh là nói, không bằng em nhận ba mẹ Hoàng Thiên Tứ làm ba mẹ nuôi, như vậy anh ta vẫn là anh Thiên Tứ của em, hai nhà vẫn biến thành người một nhà." Uông Hạo Thiên nói, làm như vậy là biện pháp tốt nhất.

"Đúng vậy." Hai mắt Thích Vi Vi tỏa sáng, ôm cổ của anh. "Thông minh, thưởng ột cái." Nói xong hôn anh một cái.

"Thưởng cho nhiều một chút được không?" Uông Hạo Thiên lòng tham không đáy nâng mặt của cô.

"Không được, đừng làm loạn, mẹ em sắp về rồi." Thích Vi Vi mỉm cười tránh anh.

Lúc ăn cơm bọn họ đem ý nghĩ này nói với mẹ, bà rất ủng hộ. Vì thế cô liền gọi điện thoại cho Hoàng Thiên Tứ.

Hoàng Thiên Tứ vừa nhận được điện thoại của cô liền vội vàng chạy từ trong công ty lại đây, đã nhìn thấy cô cùng Uông Hạo Thiện ngồi ở chỗ kia, lập tức đi qua hỏi: "Vi Vi, em đã trở về, ở bên ngoài sống có được không?"

"Thiên Tứ, anh ngồi xuống trước đi. Em rất khỏe." Thích Vi Vi thật cảm động sự quan tâm của anh, cho dù mình phản bội anh, anh vẫn quan tâm mình trước sau như một.

Uông Hạo Thiên thấy anh quan tâm cô như vậy có chút ghen, vẫn là ngồi ở một bên không ngắt lời bọn họ.

"Vi Vi, rốt cuộc em đi đâu vậy?" Hoàng Thiên Tứ nhìn bộ dạng cô hoàn hảo vô khuyết cũng yên tâm.

"Vân Nam, em đi Vân Nam." Cô nói.

"Vân Nam?" Hoàng Thiên Tứ nhìn cô, cô luôn muốn đi Vân Nam, vốn dĩ trước kia mình liền định nếu như mình cùng Vi Vi kết hôn sẽ đi du lịch hưởng tuần trăng mật ở Vân Nam.

"Thiên Tứ, sau khi em đi, anh giải thích với hai bác như thế nào? Bọn họ có tức giận không?" Thích Vi Vi quan tâm nhất chính là điều này.

"Trước kia anh đã nói với bọn họ là anh yêu người khác, lần này nói, khiến em tức giận bỏ đi, cho nên bọn họ chửi mắng anh một trận. Em không cần lo lắng." Hoàng Thiên nói, anh đương nhiên sẽ không để cho ba mẹ tức giận cô.

"Cám ơn anh, Thiên Tứ. Anh luôn suy nghĩ cho em như vậy, lần này trở về em muốn cùng anh ấy kết hôn." Thích Vi Vi nói xong, nhìn qua Uông Hạo Thiên ở bên cạnh.

"Chúc mừng anh." Khóe môi Hoàng Thiên Tứ lộ ra một nụ cười chua sót, nhưng chuyện này chính mình đã sớm nghĩ đến.

“Hoàng Thiên Tứ, tôi vẫn luôn không có cám ơn anh, đúng không? Cám ơn anh nói cho tôi biết Vi Vi mang thai.” Giờ phút này Uông Hạo Thiên thật chân thành cảm ơn, bằng không anh còn không biết làm sao bây giờ đâu.

“Không cần cảm ơn tôi, tôi không phải cam tâm tình nguyện. Nếu có thể tôi sẽ không đem Vi Vi nhường cho anh, nhưng mà bây giờ anh cũng đừng vội đắc ý, nếu anh đối xử với Vi Vi không tốt tôi sẽ cướp lại cô ấy.” Hoàng Thiên Tứ cố ý uy hiếp nói.

“Anh chắc chắn sẽ không có cơ hội này đâu. Hôm nay đến tìm anh là muốn bàn bạc với anh một chuyện.” Uông Hạo Thiên nói.

“Chuyện gì?” Hoàng Thiên Tứ nhìn bọn họ.

Uông Hạo Thiên cầm tay cô: “Vi Vi vẫn thường nói anh luôn giúp đỡ cô ấy vào những lúc khó khăn nhất, cô ấy không muốn bởi vì cô ấy gả cho tôi mà mất đi quan hệ với anh. Trong lòng cô ấy cũng luôn cảm giác có lỗi với anh, thực lòng mà nói, tôi cũng không muốn để cho cô ấy mất đi một người bạn thân thiết như vậy, cho nên tôi nghĩ để cho cô ấy nhận ba mẹ của anh làm ba mẹ nuôi. Hai người vẫn sẽ là người một nhà, chẳng qua chỉ là thay đổi một phương thức khác mà thôi, không biết anh có đồng ý không?”

“Thiên Tứ, anh đồng ý không?” Quả thật Thích Vi Vi có chút lo lắng, sợ anh cho là mình đổi một phương thức khác để báo đáp anh.

Hoàng Thiên Tứ nở nụ cười “Có phải anh trèo cao rồi không? Có điều, anh đồng ý, anh vĩnh viễn vẫn là anh Thiên Tứ của em.”

“Cám ơn.” Thích Vi Vi cũng cười, nụ cười phát ra từ trong đáy lòng.

“Được rồi, nếu như vậy thì hai người tìm một thời điểm thích hợp đi thăm hỏi một chút.” Uông Hạo Thiên cũng rất vui mừng.

“Không bằng ngay chiều nay đi. Vi Vi, em cùng với anh về nhà.” Hoàng Thiên Tứ đề nghị nói.

“Được.” Thích Vi Vi gật đầu, quay đầu nói với anh: “Hạo Thiên, lúc này anh không nên đi cùng, chờ bọn em giải thích rõ ràng mọi chuyện trước, tránh cho càng làm càng loạn.”

“Được rồi, vậy anh ở bên ngoài chờ em.” Uông Hạo Thiên đồng ý.

“Tôi nghĩ anh vẫn nên về nhà trước, ba mẹ tôi nhất định sẽ giữ Vi Vi ở lại ăn cơm tối, chờ ăn cơm xong tôi sẽ đưa cô ấy trở về.” Hoàng Thiên Tứ nói.

Uông Hạo Thiên nhìn cô, thấy cô gật đầu mới lên tiếng: “Vậy cũng được.”

Ông bà Hoàng nhìn thấy Vi Vi xuất hiện đều là vẻ mặt áy náy, cầm lấy tay cô không ngừng giải thích: “Vi Vi, đều là Thiên Tứ không tốt, chúng ta đã mắng nó rồi, con đừng để ý, cố gắng chăm sóc sức khỏe, đứa bé là quan trọng nhất.”

“Không đâu ạ.” Thích Vi Vi vội vàng phủ nhận. “Chú, dì, là con không tốt, thật ra con cũng thích người khác.”

Câu nói này khiến cho bọn họ hoàn toàn ngây ngẩn cả người, nhìn cô hỏi: “Con cũng thích người khác, rốt cuộc sao lại thế này?”

“Để cho con nói đi.” Hoàng Thiên Tứ tiếp nhận câu chuyện. “Trước kia, lúc vẫn còn đi học, bọn con vẫn cho rằng bọn con yêu nhau, mãi cho đến sau khi tốt nghiệp, tiếp xúc với nhiều người, bọn con mới phát giác ra giữa chúng con chỉ là tình cảm anh em mà thôi. Nhưng mà ai cũng ngại không muốn mở miệng nói chia tay, cứ như vậy vẫn kéo dài cho đến lúc mọi người cứ nghĩ rằng bọn con yêu nhau. Lần trước Vi Vi mang thai, đứa bé không phải là của con nhưng mà dì Thích đương nhiên nghĩ là của con, cho nên mới nói ọi người. Mọi người lại một lòng một dạ chuẩn bị hôn lễ cho bọn con, nhưng mà bọn con ai cũng không muốn, sau đó mới nói thẳng với nhau, chỉ là, lại sợ nói sẽ khiến ọi người đau lòng, cho nên dưới tình thế khó xử này Vi Vi mới bỏ đi.” Đây là từ lúc ở trên đường anh cùng với Vi Vi đã thương lượng tốt lý do, chỉ có như vậy bọn họ mới không nói cái gì, dù sao bọn họ ai cũng sai.

Nhà họ Hoàng, mọi người càng nghe sắc mặt càng khó coi, thì ra đứa bé trong bụng của cô không phải là của Thiên Tứ, hại bọn họ đau lòng lâu như vậy.

"Chú, dì , thật xin lỗi! Con không phải cố ý muốn khiến ọi người đau lòng, nên xin hãy tha thứ cho con." Thích Vi Vi cúi đầu thật thấp.

"Đứng lên đi." Bà Hoàng đỡ lấy cô, trách cứ bọn họ: "Cái này cũng không thể hoàn toàn trách con được, Thiên Tứ cũng có sai. Hai đứa đã không yêu nhau vì sao không nói rõ với chúng ta, chúng ta là người không thấu tiình đạt lý sao."

"Lần này các con thật sự là gây ra sai lầm lớn, các con có biết hôn lễ đột nhiên hủy bỏ, thân thích, bạn bè sẽ nói như thế nào không? Chúng ta cũng không biết nên giải thích như thế nào." Ông Hoàng vẫn có chút tức giận.

"Ba, là chúng con không lo lắng chu toàn, thực hiện thiếu ổn thỏa." Hoàng Thiên Tứ chủ động nhận sai.

"Được rồi, mọi chuyên đã đến nước này chúng ta còn có thể làm sao được, cũng không thể đánh mắng các con." Ông Hoàng nói, mọi chuyện cũng chỉ có thể mặc kệ đến đâu thì đến thôi.

"Chú, dì, thật ra hôm nay con đến, đầu tiên là xin hai người tha thứ, thứ hai là có một điều thỉnh cầu, hi vọng hai người sẽ đáp ứng." Thích Vi Vi nói.

"Chuyện gì? Con nói đi, cho dù chúng ta không thể làm người một nhà, chúng ta vẫn là hàng xóm tốt mà." Bà Hoàng nhìn cô nói.

Thích Vi Vi tươi cười nhìn bà: "Dì, con luôn cảm kích hai người vào thời điểm con khó khăn nhất giúp đỡ con cùng với mẹ, nếu như không có hai người, không có Thiên Tứ con thật sự không biết nên làm như thế nào. Loại tình cảm này không phải người thân nhưng còn hơn cả người thân, cảm tình rất nhiều, cũng rất trân quý, con thật sự muốn trở thành người một nhà với hai người. Tuy rằng không thể gả cho Thiên Tứ nhưng mà con vẫn hy vọng cùng hai người trở thành người một nhà, cho nên con muốn nhận hai người làm cha mẹ nuôi, không biết hai người có nguyện ý nhận đứa con gái này không?"

Ông bà Hoàng ngây ngẩn cả người, không nghĩ vấn đề cô đưa ra lại là vấn đề này, trong khoảng thời gian ngắn không biết phản ứng như thế nào.

"Ba mẹ, được không? Không phải hai người vẫn luôn muốn có một cô con gái sao?" Hoàng Thiên Tứ sợ bọn họ sẽ cự tuyệt Vi Vi, từ trong lòng anh vẫn không hy vọng cùng cô cắt đứt liên hệ.

Lúc này bọn họ mới phản ứng lại, vội vàng nói: "Đứa nhỏ này, thật ra từ nhỏ đến lớn con cùng Thiên Tứ cũng như anh em, tuy rằng con gọi chúng ta là chú, dì nhưng mà chúng ta luôn đối đãi với con như con gái. Bây giờ chẳng qua chỉ là sửa lại cách xưng hô mà thôi, đương nhiên là chúng ta nguyện ý."

"Cám ơn ba mẹ." Khóe môi Thích Vi Vi cong lên, cô đã không có cái gì tiếc nuối nữa. Từ trong túi lấy ra một chùm chìa khóa đặt vào tay của bà Hoàng nói: "Mẹ, đây là lễ vật của con gái, hai người không thể từ chối nha." Uông Hạo Thiên cái gì cũng đều suy nghĩ thay cô, đây cũng là bồi thường đối với nhà Hoàng Thiên Tứ.

"Đây là cái gì?" Tuy rằng bọn họ nhìn ra được là cái chìa khóa nhà nhưng mà lại không thể tin được.

Hoàng Thiên Tứ cũng ngây ngẩn cả người, cô cũng không nói qua là sẽ tặng ba mẹ đồ gì đó.

"Mẹ, đây là căn nhà con tặng mọi người. Con hy vọng mọi người sống hạnh phúc." Thích Vi Vi nói.

"Cái gì? Nhà?" Bọn họ kinh ngạc không ngậm miệng lại được. Nhà là thứ quý giá nhường nào mà bản thân cô cũng không có tiền, sao lại tặng nhà ình.

Hoàng Thiên Tứ nhìn ra là cô thật lòng, nếu là đưa cho ba mẹ, anh cũng không có cách nào cự tuyệt, mìm cười đi qua nói: "Ba mẹ, nhận lấy đi. Hai người cũng biết Vi Vi lập tức sẽ kết hôn, trở thành tổng tài phu nhân của Uông thị. Hai người vô duyên vô cớ nhặt được một đứa con gái tốt như vậy, nhất định là tổ tiên tích phúc."

"Cái gì tổ tiên, đời này cũng có." Bà Hoàng phản ứng đầu tiên, lườm anh một cái lập tức cầm tay cô hỏi: "Vi Vi, rốt cuộc sao lại thế này? Nói cho chúng ta nghe xem."

Vì thế Thích Vi Vi liền đem chuyện của mình cùng Uông Hạo Thiên kể lại từ đầu đến cuối.

Nghe vậy khiến cho bà Hoàng vừa đau lòng lại vừa cảm thấy may mắn vì kết cục của cô vẫn còn tốt.

Từ nhà họ Hoàng đi ra, Thích Vi Vi thở phào một hơi, mọi chuyện cần thiết đều đã giải quyết xong, thật tốt quá.

"Vi Vi, em sắp kết hôn, thứ anh có thể tặng em chỉ có lời chúc phúc của anh. Mong em nhớ rõ, mặc kệ là lúc nào, mặc kệ gặp phải chuyện gì, em đều có thể tìm anh, anh sẽ vô điều kiện giúp đỡ em." Hoàng Thiên Tứ chăm chú nhìn cô.

Mũi Thích Vi Vi cay cay, nước mắt liền đong đầy. "Thiên Tứ, cám ơn anh. Cũng mong anh nhớ rõ, bất luận là lúc nào, bất luận gặp phải chuyện gì, anh cũng còn có em. Cho dù em không thể giúp được anh, em cũng có thể cùng anh chia sẻ. Tình cảm giữa em và anh vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi."

"Vi Vi." Hoàng Thiên Tứ ôm cô vào trong ngực, anh thật sự rất yêu cô, chỉ tiếc đời này bọn họ nhất định không có duyên phận.

"Thiên Tứ, thật sự rất xin lỗi." Thích Vi Vi hiểu được trái tim của anh.

"Sau này không nên tiếp tục nói xin lỗi, em không có làm chuyện gì có lỗi với anh. Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, em cũng là làm theo trái tim của mình, anh chỉ hy vọng sau này em hạnh phúc. Được rồi, không nói nữa, anh đưa em trở về, anh ta nhất định chờ sốt ruột rồi." Hoàng Thiên Tứ buông cô ra, ra vẻ tự nhiên nói.

"Thiên Tứ, anh cũng phải hạnh phúc. Cô gái ngày đó cũng không tệ, trong nụ cười của cô ấy có vẻ thân thiện, anh có thể thử xem." Thích Vi Vi nói, cô hy vọng anh có thể nhanh chóng tìm được một cô gái tốt.

"Cô ấy đúng là không tệ, chỉ là bây giờ cô ấy đã có bạn trai. Chuyện tình cảm khó có thể nói trước được." Hoàng Thiên Tứ cười nói.

"Vậy sao?" Thích Vi Vi không khỏi cảm thấy có chút đáng tiếc, mình lần đầu tiên nhìn thấy đã biết đó là một cô gái tốt.

"Không có gì đáng tiếc, nói không chừng sau này còn có người tốt hơn đang chờ anh. Hiện giờ anh cũng coi như thanh niên tài tuấn."

"Thiên Tứ, da mặt của anh hình như càng ngày càng dày."

"Nếu không dày một chút thì sau này làm sao anh tìm được bạn gái, em cũng không hy vọng anh cô đơn chứ."

"Vậy có muốn em giúp anh một tay không? Giới thiệu cho anh một người."

"Không cần, anh sẽ tự mình tìm."

155. Chương 155: Được Yêu Thương Mà Lo Sợ

Thích Vi Vi mang theo rất nhiều lễ vật đi vào nhà Tiếu Tiếu.

"Vi Vi, cậu về khi nào vậy?" Nhìn thấy cô, Đàm Tiếu Tiếu vui mừng hỏi.

"Trở về hôm kia, xử lý tốt mọi chuyện mình vội vàng đến xem con nuôi của mình đây." Thích Vi Vi vừa trả lời vừa đi đến bên giường trẻ con, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say đáng yêu của đứa bé, có chút ngạc nhiên nói: "Tiếu Tiếu, nó thật bé nha."

"Bé sao? Mấy ngày nay đã lớn lên không ít, lại nói, nếu nó rất lớn thì bụng của mình sao có thể chứa được." Đàm Tiếu Tiếu từ trên giường đi xuống, có lẽ là mấy ngày nay nhìn đã quen rồi, lần đầu tiên nhìn thấy bé cũng thấy thật là nhỏ bé.

“Tiểu Tiểu, cậu nằm xuống đi, đừng đi lại. Đừng quên cậu còn đang ở cữ đó.” Thích Vi Vi vội vàng nâng cô trở về.

“Không sao, bác sĩ cũng nói, cần thỉnh thoảng vận động một chút như vậy thân thể mới khôi phục nhanh, nếu không mình nhất định sẽ béo lên, sau này không thể gặp người khác.” Cô cười đáp.

“Đúng là mập một chút, có điều rất tốt. Đây là hạnh phúc của người làm mẹ, người khác hâm mộ còn không kịp đâu.” Thích Vi Vi thấy cô đúng là mập hơn so với trước kia.

“Đúng là rất tốt, không nói đến mình nữa, nói về cậu đi. Sao đột nhiên cậu lại trở về, nghĩ thông suốt rồi sao?” Đàm Tiểu Tiểu kéo cô ngồi vào bên giường.

“Mình nói ra cậu cũng không thể tin được đâu nha.” Thích Vi Vi đem chuyện mình ở Vân Nam gặp được Tiểu Minh cùng với hình của mình bị Sở Thiên Lỗi phát hiện, Uông Hạo Thiên tìm được mình kể lại một lần. Đương nhiên cô cũng không nói đến chuyện của Cao Vĩ và Hồ Khiết, chỉ nói cùng gia đình bọn họ quen biết như thế nào, trở thành bạn bè ra sao.

“Trời ạ, không thể tin được chuyện ly kỳ như vậy, giống như trong phim vậy.” Đàm Tiểu Tiểu kinh ngạc nói, không nghĩ đến trên đời này còn có chuyện trùng hợp như vậy.

“Nếu không phải chính mình trải qua mình cũng không tin được. Có lẽ mình với anh ấy thực sự có duyên phận, cho nên mình cùng anh ấy trở về. Mấy ngày nữa ba mẹ anh ấy từ Mỹ sang tham dự hôn lễ của bọn mình.” Thích Vi Vi nói, bây giờ cô rất hạnh phúc.

“Vậy khi nào thì cậu kết hôn, nhất định phải chờ sau khi mình đầy tháng, mình cũng không muốn bỏ qua hôn lễ của cậu đâu.” Đàm Tiểu Tiểu lập tức nói.

“Yên tâm đi, mình đã sớm nghĩ tới, mình còn không muốn tiện nghi cậu đâu, còn chờ cậu tặng mình đại lễ đó.” Thích Vi Vi cười nói.

“Yên tâm đi, lễ vật của mình có thể chứa đầy toàn bộ phòng của cậu.” Đàm Tiểu Tiểu gian xảo nói.

“Cậu nhỏ mọn như vậy sao, tặng vài ngọn nến ình.” Cô vẫn nhớ rõ chuyện đùa trước kia của mình cùng cô.

“Mình van cậu. Đây không phải là ngọn nến, là lãng mạn hiểu không? Lại nói, nhà chồng cậu không thiếu thứ gì, mình tặng cái gì cũng đều dư thừa, cho nên tâm ý là quan trọng nhất.” Đàm Tiểu Tiểu lấy tay ôm bả vai của cô.

“Là cậu hiểu biết. Có phải cậu thường xuyên cùng chồng lãng mạn không? Thành thật khai báo mau.”

“Chuyện này chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, chính cậu tự suy nghĩ đi.”

Thích Vi Vi đứng ở cửa ra sân bay, trong lòng hết sức khẩn trương, lo lắng bất an hỏi Uông Hạo Thiên đứng bên cạnh: “Em có được không?” Cô rất sợ mẹ chồng tương lai không thích mình, đối với mình có thành kiến.

“Được, tốt vô cùng. Em yêu, em cũng đã hỏi anh mấy lần rồi, không phải anh đã nói với em, ba mẹ anh rất dễ gần sao. Bọn họ nhất định sẽ rất thích em, em không cần lo lắng.” Uông Hạo Thiên cười nói, có phải cô khẩn trương quá mức không.

“Nhưng mà em vẫn rất sợ.” Thích Vi Vi cũng không muốn làm ình khẩn trương, nhưng mà không còn cách nào khác, cô chính là rất lo lắng.

Uông Hạo Thiên cười lắc đầu, ở trên mặt cô hôn một cái. “Được rồi, như vậy không khẩn trương nữa chứ.”

“Đáng ghét.” Thích Vi Vi hờn dỗi trừng mắt nhìn anh một cái.

“Ba mẹ đến rồi.” Uông Hạo Thiên nói xong, vẫy tay về phía một đôi vợ chồng toàn thân quý phái đang đi đến.

“Hạo Thiên.” Đang nói chuyện, ông bà Uông đã đi qua cười vui vẻ nhìn sang cô đang đứng ở một bên lo lắng không yên. “Đây chính là Vi Vi sao?”

“Chào chú, chào dì.” Thích Vi Vi nhanh chóng chào hỏi, khẩn trương đến mức đầu lưỡi đều có chút run lên, thật vất vả cùng Hạo Thiên đi đến hôm nay, cô cũng không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Chú, dì?” Ông bà Uông ngây ngẩn cả người.

Tim Thích Vi Vi đột nhiên nhảy lên, chẳng lẽ mình gọi sai rồi sao, ánh mắt cầu cứu nhìn sang Uông Hạo Thiên ở bên cạnh.

“Ngốc, phải kêu là ba mẹ.” Uông Hạo Thiên yêu thương lấy tay điểm đầu của cô, nhắc nhở nói.

Lúc này cô mới kịp phản ứng, trong mắt lộ ra vui mừng, bọn họ là chấp nhận mình sao, vội vàng ngọt ngào kêu một tiếng: “Ba, mẹ.” Cô không phải không muốn gọi, chỉ là sợ bọn họ không chấp nhận mình.

“Tốt lắm, lúc này mới đúng. Đi thôi, đi về nhà, đừng đứng đây, sức khỏe quan trọng hơn.” Bà Uông cầm lấy tay cô, trong giọng nói đều là quan tâm.

Thích Vi Vi quả thực cảm thấy vì được yêu thương mà lo sợ, nhận lấy đồ trên tay bà. “Mẹ, để con cầm cho.”

“Không được, sao có thể cho con cầm đồ được, để Hạo Thiên cầm. Con chỉ cần chăm sóc tốt thân thể là được rồi.” Bà Uông cầm đồ trên tay đưa cho con trai.

“Bây giờ em chính là bảo bối của cả nhà đó.” Uông Hạo Thiên trêu đùa.

Thích Vi Vi ngượng ngùng lườm anh một cái, lấy tay cầm tay mẹ chồng tương lai, bọn họ rất hòa nhã, xem ra lo lắng của mình là dư thừa.

“Hạo Thiên, hôn lễ đã chuẩn bị xong hết chưa?” Ông Uông hỏi.

“Đều đã chuẩn bị xong hết rồi. Chỉ chờ ba mẹ thôi.” Hạo Thiên đáp.

“Nếu như vậy thì nhanh chóng kết hôn đi, đừng để cháu trai hoặc cháu gái của ba phải tủi thân.” Ông Uông thuận miệng nói.

Đi ở một bên, mặt Thích Vi Vi lại đột nhiên đỏ lên, chưa kết hôn mà đã có con dù sao cũng không phải là chuyện gì vẻ vang.

“Sao vậy? Xấu hổ sao?” Bà Uông nhìn thấy mặt cô đỏ lên cười nói.

“Mẹ, không đâu ạ.” Đầu cô cúi thấp hơn nữa.

Về đến nhà Daisy đã sớm chờ ở cửa, nhìn thấy bọn họ lập tức chạy vội tới, ôm lấy mẹ của cô. “Mẹ đã đến rồi, con rất nhớ mẹ.”

“Mẹ cũng nhớ con.” Bà Uông ôm lấy cô, nhìn thấy tâm tình của cô rất tốt, lúc này mới yên lòng.

“Mẹ, đồ ăn đã chuẩn bị xong hết rồi, con cố ý không đi đón mẹ chính là giúp hai người chuẩn bị đồ ăn, đồ ăn Trung Quốc do chính tay con làm nha.” Daisy cầm chặt tay bà.

“Thật sao? Con còn có thể làm đồ ăn Trung Quốc? Vậy mẹ nhất định phải nếm thử mới được.” Bà Uông thật cao hứng nói.

“Vâng.” Daisy kéo bà đi về phía nhà ăn.

Thích Vi Vi nhìn thấy dáng vẻ bọn họ vui vẻ hòa thuận, khóe môi lộ ra một nụ cười, đây chính là hạnh phúc.

“Đi thôi, chúng ta cũng đi ăn, đừng làm con anh đói bụng.” Uông Hạo Thiên ôm eo của cô.

“Anh buông ra.” Thích Vi Vi bỏ tay anh ra, cô không muốn biểu hiện ân ái ở trước mặt ba mẹ anh cùng Daisy.

156. Chương 156: Đại Kết Cục

Thích Vi Vi ngồi ở trong phòng hóa trang, hôm nay cô trở thành diễn viên chính. Bởi vì hôm nay là ngày cô kết hôn, bên ngoài mấy trăm quan khách đều là đến để chúc mừng cô, hiện tại cảm giác của cô vẫn rất hư ảo, nhanh như vậy đã trở thành cô dâu.

"Vi Vi, thả lỏng một chút, đừng khẩn trương. Hôm nay là hôn lễ của cậu, cậu có thể muốn làm gì thì làm." Đàm Tiếu Tiếu ở một bên an ủi cô.

"Mình biết, nhưng mà trong lòng vẫn không khỏi khẩn trương, trong lòng bàn tay đều toát mồ hôi." Thích Vi Vi giơ tay cho cô nhìn.

"Thật là, nếu trang điểm rồi cậu đừng để mồ hôi làm trôi mất son phấn nhé." Đàm Tiếu Tiếu cười nói, đương nhiên biết là không thể.

"Vi Vi, chuyên gia trang điểm đến rồi, có thể cho bọn họ vào không?" Daisy đi tới hỏi.

"Được." Cô gật đầu, ngồi ở một bên bất động chờ chuyên gia trang điểm đến trang điểm ình.

Sau nửa giờ.

Dưới bàn tay của chuyên gia trang điểm Cô thấy bản thân xinh đẹp khiến cho cô cũng không thể tin được. Đây là mình sao? Mặc dù là trang điểm nhẹ nhàng nhưng lại đem toàn bộ ưu điểm của cô phô bày ra, vẻ mặt e lệ, mắt to mang theo ý cười, mũi khéo léo, môi nhỏ đỏ thẫm, còn có áo cưới trắng tinh đính đầy đá quý, trên đầu còn có khăn voan trùm đầu thật dài.

"Vi Vi, thật xinh đẹp." Đàm Tiếu Tiếu ở một bên tán thưởng, lấy tay nhấc khăn voan trên đầu của cô xuống, che đi mặt của cô để cho chú rể vén khăn voan.

"Thật là quá đẹp." Daisy mặc một bộ lễ phục màu trắng, hôm nay cô chính là phù dâu, vốn dĩ cô cảm thấy không thích hợp nhưng mà Hạo Thiên cùng Vi Vi lại kiên trì muốn vậy, cô cũng chỉ có thể vui vẻ đồng ý.

"Cô dâu xong chưa, thời gian sắp đến rồi, nên vào bàn." Một người sắp đặt hôn lễ đi tới nói.

"Xong rồi." Đàm Tiếu Tiếu nói, cùng Daisy, hai người dìu cô đi ra ngoài.

Uông Hạo Thiên đã sớm mặc âu phục phẳng phiu, đứng chờ ở lối vào khách sạn, trong tay cầm một bó hoa hồng nhiều màu, nhìn thấy cô đi đến, khóe môi lộ ra đường cong đẹp mắt.

Thích Vi Vi thẹn thùng đứng ở trước mặt anh, ở trước mặt mọi người không biết biểu hiện như thế nào.

"Em thật đẹp." Uông Hạo Thiên đem hoa đưa cho cô, cúi đầu ở bên tai cô nhẹ giọng nói.

"Anh cũng rất đẹp trai." Thích Vi Vi hạnh phúc khoác lên cánh tay anh. "Ông xã, chúng ta đi vào thôi." Cô cũng không để cho ba dắt chính mình đi trên thảm đỏ, không muốn vào thời khắc quan trọng như vậy phá hư tâm tình của mình.

Một tay cầm hoa cưới, một tay khoác tay anh chậm rãi đi trên thảm đỏ vào lễ đường, mấy trăm vị khách bên trong trong nháy mắt từ chỗ ngồi đứng lên, tiếng vỗ tay vang lên. Đến khi ngọn đèn ở đại sảnh đột nhiên phụt tắt, cô mới phát hiện đứng ở một bên thảm đỏ là các cô bé mặc váy trắng, bên kia là các cậu bé mặc âu phục trắng, trong tay mỗi người đều đang cầm một ngọn nến đỏ, có tiết tấu lắc lư thân thể, tiếng piano chậm rãi vang lên là "Hôn lễ trong mộng".

Ánh mắt của cô đã ươn ướt, hôn lễ giống như trong truyện cổ tích này thật sự thuộc về mình, rốt cuộc cô đã trở thành nàng công chúa trong truyện cổ tích. Cô cảm giác thân thể cũng không phải là của mình nữa, chỉ là đi theo bước chân của anh, chậm rãi đi đến sân khấu toàn bách hợp và hoa hồng kia.

Giọng nói ngọt ngào của người chủ trì vang lên: "Xin hỏi anh Uông, anh có đồng ý cưới cô Thích Vi Vi làm vợ, bất kể bệnh tật, nghèo khó, cả đời đều không xa rời không?"

Uông Hạo Thiên thâm tình nhìn cô, môi mỏng khẽ mở, nhưng lại rõ ràng mạnh mẽ. "Tôi đồng ý."

Nước mắt hạnh phúc lập tức từ trên mặt của cô rơi xuống.

“Xin hỏi cô Thích Vi Vi, cô có đồng ý gả cho anh Uông làm vợ, bất kể bệnh tật, nghèo khó, cả đời đều không xa rời không?”

“Tôi đồng ý.”

“Vậy hãy để cho chúng tôi chúc phúc đôi vợ chồng mới cưới hạnh phúc trăm năm. Bây giờ mời cô dâu chú rể trao đổi nhẫn cưới, mang theo vĩnh hằng thuộc về nhau.”

Phù dâu cùng phù rể bưng khay trong tay đi đến.

Uông Hạo Thiên đem nhẫn kim cương cực lớn nhẹ nhàng lòng vào ngón tay áp út của cô, sau đó ở trên mu bàn tay nhẹ nhàng hôn một cái.

Tay Thích Vi Vi cầm nhẫn có chút run rẩy, hạnh phúc này khiến cho cô chút mê muội.

Anh đành phải cầm tay cô đeo ình.

“Bây giờ mời chú rể hôn cô dâu.”

Uông Hạo Thiên lấy tay nhẹ nhàng vén khăn che mặt của cô lên, hai tròng mắt hàm chứa tình yêu nhìn chằm chằm vào tay cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, lập tức hôn lên, cô lại khẩn trương đến hoàn toàn không biết làm gì.

“Bốp bốp.” Toàn hội trường vang lên một tràng pháo tay nhiệt liệt.

Bởi vì mang thai cho nên cả hôn lễ Thích Vi Vi đều dùng trà thay rượu, còn không thì Daisy thay cô uống, cho nên sau khi tiệc rượu kết thúc cô vẫn tỉnh táo giúp đỡ Uông Hạo Thiên toàn thân nồng nặc mùi rượu mà lý trí vẫn rất thanh tỉnh đi tới khách sạn đặc biệt chuẩn bị động phòng.

Mở cửa cô liền sợ ngây người, trên vách tường là hoa bách hợp màu hồng nhạt dán tên mình “Vi Vi”, phía dưới chỉ dùng hoa hồng đỏ xếp thành “Anh yêu em” – “Vi Vi, anh yêu em” cô cảm động lấy tay che mặt.

“Bà xã, thích không? Đây chính là anh tự tay dán đó.” Uông Hạo Thiên từ phía sau ôm lấy cô.

Thích Vi Vi lại xoay người ôm lấy anh. “Ông xã, em cũng yêu anh.”

“Anh muốn xem thử rốt cuộc sẽ yêu anh như thế nào.” Uông Hạo Thiên đưa tay ôm lấy cô đi vào trong phòng, cô lại một lần nữa ngây người, trên giường chỉ dùng từng đóa hoa màu lam xếp thành hai trái tim cùng một chỗ.

“Ông xã, em rất cảm động. Sao anh có thể lãng mạn như thế chứ?” Thích Vi Vi lấy tay ôm chặt anh, cô chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như vậy.

“Ngốc, bởi vì anh yêu em.” Uông Hạo Thiên dùng tay sờ sờ cái mũi nhỏ của cô. “Bởi vì yêu cho nên không có lý do gì cả.”

“Vậy anh nhất định phải thật yêu em, sau này chỉ được yêu một mình em.” Ánh mắt Thích Vi Vi chớp động vẻ dịu dàng chưa từng có.

“Khó mà làm được.” Anh thật nghiêm túc nhìn cô.

“Vì sao?” Lòng của cô đột nhiên căng thẳng.

“Anh còn phải yêu con anh nữa, anh không yêu, ai sẽ yêu.” Môi của anh lộ ra ý cười.

“Đáng ghét.” Cô lấy tay đánh vào lồng ngực anh, anh dám trêu đùa cô.

“Ha ha ha ha.”

Sau khi kết hôn.

“Vi Vi, cái này nhất định phải uống, rất dinh dưỡng, như vậy cháu của mẹ mới có thể lớn lên khỏe mạnh được.” Bà Uông bưng sữa hoa quả đi đến, dặn dò nói.

"Vâng, mẹ." Tuy rằng Thích Vi Vi thật đau đầu nhưng mà cô ngại làm trái ý mẹ chồng, dù sao bà cũng vì muốn tốt ình cùng đứa bé. Kể từ khi biết trong bụng mình là con trai, mẹ chồng quả thực quá mức quan tâm.

"Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai mẹ cùng con đi bệnh viện kiểm tra." Bà Uông nở nụ cười, con dâu này thật nghe lời, bà rất thích.

"Vâng ạ, mẹ cũng nghỉ ngơi sớm một chút." Thích Vi Vi nâng bụng nói, đợi bà vừa đi khỏi Daisy liền chạy đến không chút khách khí đem hoa quả đều đút vào trong miệng của mình.

"Vi Vi, chị không biết bây giờ cơm chiều em đều không dám ăn, sợ ăn không vào hoa quả này khiến chị không biết trả lời với mẹ thế nào." Daisy một hơi uống sạch sữa.

"Cám ơn em, Daisy. Sau này em có việc chị cũng sẽ giúp em." Thích Vi Vi cười nói, cô thật là tốt.

"Vi Vi, thật ra mấy thứ này cũng rất tốt, vì sao chị lại không ăn?" Daisy kỳ quái hỏi.

"Chị đâu có không ăn, em không biết mẹ buổi sáng một ly sữa, trưa một ly sữa, tối một ly sữa, còn có hoa quả này nữa. Giữa trưa chị đã ăn một phần rồi, nếu buổi tối ăn nữa dạ dày của chị sẽ không chịu được, nhưng mà chị lại ngại không muốn từ chối tâm ý của mẹ cho nên đành phải để cho em cùng Hạo Thiên ăn hộ." Thích Vi Vi khổ sở nói.

"Là vậy à? Nếu không để em nói với mẹ, cũng nhờ Hạo Thiên nói, tránh cho chị mỗi ngày phải khó xử." Daisy nói.

"Không được, nếu muốn nói vẫn là chị tự mình nói có vẻ tốt hơn." Thích Vi Vi nói.

"Cũng được, chị sớm nói đi, em cho chị biết mẹ là người thấu tình đạt lý nha." Daisy nói.

"Được, chị biết rồi, chị sẽ tìm một cơ hội để nói." Vi Vi nói.

"Nói cái gì?" Uông Hạo Thiên vừa đi làm về thì nghe được câu này.

"Anh, chị dâu không muốn buổi tối ăn cái này nhưng mà mẹ vẫn giống như trước kia đưa sữa và hoa quả cho chị nên chị nói tìm một cơ hội nói với mẹ , không cần mang những thứ này đến nữa." Daisy trả lời rất nhanh, đem một miếng hoa quả cuối cùng cho vào miệng. "Em đi ngủ, hai người nghỉ ngơi đi."

"Chờ chút." Uông Hạo Thiên đột nhiên gọi lại cô.

"Chuyện gì vậy anh?" Daisy quay đầu lại nhìn anh.

Khóe môi Uông Hạo Thiên hàm chứa ý cười, ra vẻ khó hiểu nói: "Sao anh lại thấy ở trong điện thoại của Thiên Lỗi có hình của em?"

Daisy sửng sốt, mặt lập tức trở nên đỏ.

"Hình?" Thích Vi Vi nói, lúc đầu vẫn không rõ nhưng nhìn đến dáng vẻ ngượng ngùng của cô lập tức hiểu được, cầm lấy tay cô. "Daisy, có phải em cùng Thiên Lỗi?"

"Không phải, không để ý đến hai người, em đi xuống trước." Daisy chạy nhanh xuống lầu.

"Ông xã, bọn họ khi nào thì hòa hợp, sao em tuyệt nhiên không biết gì?" Thích Vi Vi đem thân thể cồng kềnh dựa vào trong ngực anh.

"Không chỉ em, nếu không phải hôm nay anh vô tình nhìn thấy, anh cũng không biết. Hai cô cậu này lại có thể ngầm quan hệ." Uông Hạo THiên nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng của cô.

"Nếu không chúng ta giúp bọn họ một phen, Sở Thiên Lỗi cũng lớn tuổi rồi, thế nào?" Thích Vi Vi ngẩng đầu nhìn anh.

"Quên đi, để cho bọn họ thuận theo tự nhiên. Chúng ta đừng hảo tâm lo, có khi còn làm hỏng việc, có thời gian vẫn là quan tâm con anh thì hơn." Anh không phải không muốn mà chuyện tình cảm vốn là chuyện của hai người.

"Được rồi." cô gật đầu.

Ba tháng sau.

“Thiên Lỗi, vào đây, mau ngồi. Có phải tìm Hạo Thiên không? Nó đang ở trên lầu, để dì gọi nó xuống.” Bà Uông nhiệu tình hô.

“Không, không dì à. Con không phải tìm Hạo Thiên, con đến tìm dì.” Sở Thiên Lỗi cuống quýt nói.

“Tìm dì?” Bà Uông kinh ngạc nhìn anh, sau đó ngồi xuống. “Có chuyện gì con nói đi.”

Sở Thiên Lỗi có chút ngượng ngùng nói: “Con là đến để cầu hôn, con muốn cưới Daisy, không biết dì có đồng ý không?”

“Cưới Daisy?” Bà Uông kinh hãi, khi nào thì bọn họ có quan hệ, chẳng trách Dasiy không chịu quay về.

“Mẹ, ai đến vậy?” Daisy từ trên lầu chạy xuống, nhìn thấy anh cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

“Daisy, con đến vừa đúng lúc, Thiên Lỗi nói muốn kết hôn với con. Mẹ không có ý kiến gì, con thì sao?” Bà Uông giữ lấy cô. Daisy có kết quả tốt, người vui vẻ nhất chính là mình.

“Lấy con?” Daisy hiển nhiên giật mình không ít, nhìn anh bất mãn cùng trách cứ nói: “Anh lấy em vì sao không nói với em trước?”

“Bởi vì anh muốn làm cho em ngạc nhiên vui mừng.” Sở Thiên Lỗi nhìn cô, vẻ mặt thâm tình.

Không đợi Daisy nói chuyện, trên lầu liền truyền lại tiếng nói của Thích Vi Vi. “Thật tốt quá, em vốn đang nhắc tới anh vì sao chưa đến cầu hôn, không nghĩ đến anh quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người.”

Uông Hạo Thiên giúp đỡ cô từ trên lầu đi xuống.

“Cái gì không phụ sự mong đợi của mọi người. Tôi còn chưa nói muốn gả cho anh ấy đâu.” Vẻ mặt Daisy ửng hồng.

“Ồ, vậy đừng gả.” Uông Hạo Thiên nói. “Thiên Lỗi, ngày hôm qua phỏng vấn thư ký kia cho cậu, thấy thế nào? Có thích không? Tôi cũng không phải là cố ý tìm thư ký cho cậu mà là vì tìm vợ cho cậu.”

“Người đó cũng không tệ lắm, có điều còn có người nào đó. Nếu như người nào đó không đồng ý tôi cũng chỉ có thể dùng tạm.” Sở Thiên Lỗi lập tức hiểu được, phối hợp nói.

“Anh dám.” Daisy không biết là trúng bẫy, xoay mặt liền trừng mắt nhìn anh.

“Anh đương nhiên không dám.” Sở Thiên Lỗi cười lớn đem cô ôm vào trong ngực.

“A” Thích Vi Vi đột nhiên ôm bụng kêu to lên.

“Sao vậy?” Tất cả mọi người đều trở nên khẩn trương.

“Đau bụng. Có phải sắp sinh không?” Thích Vi Vi kêu to.

“Nhanh lên, mau đến bệnh viện.” Bà Uông lập tức chỉ huy, mọi người luống cuống chân tay giúp đỡ cô đi đến xe.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/lay-nham-tong-tai-lanh-khoc